

Giới thiệu Nữ Thần Diễn Xuất

Thể loại: Hiện đại, hài hước

Editor: MinhHạ

Tình trạng sáng tác: Chưa hoàn thành

Nữ chính: Vụ Mang Mang

Truyện không phải nói về giới giải trí.

Nữ chính là nữ thần diễn xuất, chính xác phải gọi là nữ... thần kinh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Muốn một chiếc 6S màu hồng sao?

Vụ Mang Mang vô vị nhìn người đàn ông trước mặt.

Anh ta vừa giới thiệu tên là gì nhỉ?

Thực ra chàng anh tài đối diện có tướng mạo vô cùng anh tuấn, vẻ ngoài giống tới bảy phần chàng ngôi sao họ Hoắc đang nổi tiếng ầm ầm, có điều phong thái nghiêm chỉnh đứng đắn thì cũng giống y hệt.

Phong thái đỉnh đặc cấm dục đáng lẽ ra phải cực kỳ lôi cuốn người khác, đáng tiếc là khí chất con người anh ta quá mức ôn hòa, khiến Vụ Mang Mang cắt hết cả hứng, đành phải buồn chán nhìn chằm chằm móng tay.

Bộ móng mới làm sáng bóng trong veo, 680 tệ, giá cả coi như hợp lý.

Vụ Mang Mang cắn môi nghĩ, màu này có vẻ hơi nhạt, chắc lần sau phải đánh màu hồng đậm lên chút nữa.

Hơi nhưn mày, đối phương vẫn đang thao thao bất tuyệt, Vụ Mang Mang lại cụp mắt xuống.

Thật muốn làm một điều quá.

Kỳ thực Vụ Mang Mang không hề hút thuốc lá, thậm chí còn chẳng biết cách hít vào nhà khói ra như thế nào.

Nhưng cô thích cảm giác ngón tay kẹp điếu thuốc.

Bàn tay cô cực kỳ thon thả, ngón tay cũng thon dài mảnh mai, bàn tay này mà kẹp điếu thuốc thì trông đẹp vô cùng, bởi vậy mỗi lần "hút thuốc", cô đều ngồi ngẩn ra trước gương, mê mải ngắm nghía bản thân mình.

Đôi môi Vụ Mang Mang mà ngậm điếu thuốc thì quá hợp, làn da cô trắng ngần như màu lòng trắng trứng luộc, càng làm nổi bật đôi môi hồng hào.

Sắc trắng sắc hồng mềm mại hoà quyện, khiến vô số anh bạn trai trước đây đều phải si mê.

Đôi môi đỏ mọng ấy mà ngậm thêm điếu thuốc thì càng khiến người khác phải ngáy dại.

Có điều nếu bạn tưởng rằng Vụ Mang Mang có tướng mạo trời sinh quyến rũ thì hẳn bạn đã nhầm to rồi.

Gương mặt xinh đẹp, ngũ quan rõ ràng, giữa vẻ thanh tú ẩn nết ngây thơ, dù cho có sở hữu đôi môi đỏ mọng hấp dẫn, cũng tựa hồ mang lại cảm giác một cô bé hồn nhiên làm điệu quyến rũ, song lại ẩn chứa nét phong tình đặc biệt.

Mái tóc cô thẳng dài, sáng bóng tới độ có thể đem đi quay quảng cáo được, phần tóc mái lưa thưa cụp nhẹ, che đi vầng trán đẹp.

Về ngoài như vậy khiến cho chàng "rùa biển" tình anh từng du học ở trường nổi danh nước ngoài về, sau khi trông thấy cô liền lải nhải không ngừng.

"Em không cần lo lắng tới chuyện ngôn ngữ, đã có anh rồi." Người đàn ông đối diện khẳng định.

Trọng tâm câu chuyện sao tự nhiên lại chuyển tới việc di cư ra nước ngoài vậy?

Vụ Mang Mang nghịch tặc mái, thậm chí cô quả thật không thích nói tiếng Anh, tiếng Pháp hay bất kể thứ tiếng nào khác, càng không thích ra nước ngoài sống. Dù cho không khí trong nước có ô nhiễm tới độ không hình dung nổi, cô cũng vẫn bằng lòng được đứng trên mảnh đất này, ra sức hít thở bầu không khí ấy.

"Tôi nghĩ anh hiểu nhầm rồi, tôi mới chính là người không muốn du học." Vụ Mang Mang nói.

Bạn này bọn họ nói tới chuyện trước đây cha mẹ cô sống chết bắt cô phải đi du học, Vụ Mang Mang liều mạng ôm cửa chống lại, đau khổ kêu gào, cô thế này làm sao mà ra nước ngoài sống được?

Cô được cưng chiều từ bé, lại lười biếng, chả biết cái chi, chả hiểu cái gì, càng không chịu nổi sự kỳ thị của người khác, ra nước ngoài thì sống làm sao?

Dù Vụ Mang Mang trông trắng hết ánh đèn huỳnh quang, thì dù sao cô vẫn là người da vàng, thề trung với nước.

"Kỳ thực không ra nước ngoài cũng không sao. Hiện tại chất lượng giảng dạy ở các trường đại học trong nước cũng được nâng cao, không nhất thiết phải ra nước ngoài đánh bóng bản thân. Nhiều du học sinh trở về từ các 'Đại học gà rừng'* cũng rất khó tìm được việc." Chàng trai tỏ ra nhiệt tình giảng giải.

*Đại học gà rừng (Diploma Mill) là một cụm từ chỉ tình trạng các trường ĐH ở nước ngoài (Âu, Mỹ) cung cấp bằng, chứng chỉ không có giá trị pháp lý cho sinh viên du học để kiếm tiền.

Chi tiết xem tại đây

"Tôi có một người bạn là giám đốc, cậu ta có quy định bắt thành viên là không bao giờ tuyển du học sinh tự túc, trường Đại học mà không nằm trong top 100 thì cũng cho nghỉ luôn."

Bỏ lô ba la mãi, anh ta không thấy khát nước à, Vụ Mang Mang thậm chí.

Top 100 mà hay à? Năm 21 tuổi tốt nghiệp Đại học, thoát đầu cha mẹ cô cũng định ra tiêu chuẩn kết hôn của cô phải là người tốt nghiệp đại học Top 20 thế giới đấy.

Năm cô 23 tuổi thì tiêu chuẩn này đã giảm xuống thành Top 50 rồi.

Hiện giờ cô 25 tuổi thì mới vừa vặn xuống Top 100 đó nha.

Vị tiên sinh đối diện này may mắn ghê, tiêu chuẩn vừa hạ xuống, anh ta chính là người đầu tiên hợp lệ.

"Thực xin lỗi, tôi nói nhiều quá. Tôi có một chuyện cứ muốn hỏi em mãi."

"Xin mời." Vụ Mang Mang gật đầu mỉm cười.

Nụ cười của cô thật rạng rỡ, khiến anh ta bất thần ngây ra.

"Dung mạo, khí chất và gia thế em đều xuất sắc như thế, sao lại phải đi xem mặt?"

Đúng vậy, tại sao lại thế nhỉ, chẳng biết bắt đầu từ bao giờ mà một Vụ Mang Mang trẻ trung xinh đẹp lại lao vào các buổi xem mặt thế này nữa.

Vụ Mang Mang vuốt nhẹ tóc ra sau tai, cô không nhớ mình đã xem mặt đến lần thứ mấy rồi, nhưng 100 lần thì phải đến 99 lần đối phương đều vô cùng vừa lòng với cô.

Đôi bên cũng từng thử qua lại, đối phương rất chân thành, nhiệt tình theo đuổi, quan tâm săn sóc, song kiểu gì thì sau cùng, người bị đá vẫn là cô.

Hồi Đại học yêu tới năm lần, lần nào cô cũng bị đá trước, vậy nên cha mẹ cô đành phải tổ chức các buổi hẹn gặp mặt như này.

Vụ Mang Mang thậm chí, bọn họ đúng là biết tính toán trước, biết con gái mình là hàng khó bán, nên đã rục rịch sắp xếp cho cô xem mặt từ năm 21 tuổi, có điều tròn 25 mà vẫn ế sắc ẻ.

"Tại vì em vẫn chưa tìm được người thích hợp." Vụ Mang Mang thản nhiên đáp lại.

Cô đương nhiên không thể thừa nhận rằng bởi cô luôn bị cho ra rìa trước.

Chuyện này thực sự khiến Vụ Mang Mang đau lòng, vô số anh chàng lúc chia tay cô đều kiểm soát bảo không xứng với cô.

Càng hay ho hơn là, mỗi lần chia tay, tình cảnh không hề khó nhằn.

Đối phương muốn chia tay, Vụ Mang Mang luôn rất bình tĩnh chấp nhận, chẳng hề làm ra chuyện hờn hắt nước lên đầu người ta bao giờ.

Vậy nên chia tay rồi thì bọn họ quay sang làm bạn.

Nhưng tất nhiên cũng có ngoại lệ, mỗi khi đám bạn trai cũ có người mới, bọn họ sẽ dứt khoát cắt đứt liên lạc với cô, đồng thời còn rất ăn ý, đều làm bộ không biết cô là ai.

Vụ Mang Mang đã từng rất tức giận.

Một người trong đám đó từng giải thích rằng, cô là mối uy hiếp quá lớn với bạn gái hiện tại của họ, cho dù đôi bên không còn liên quan, nhưng bọn họ không thể để bạn gái phải bất an.

Nghe bảo liếc nhìn cô một cái cũng tựa hồ như bị mười vạn điểm thương tổn.

Đáp án hoàn hảo dễ hiểu như thế, khiến Vụ Mang Mang đành phải hoàn toàn chấp nhận.

Nhớ tới chuyện cũ, Vụ Mang Mang lại không nhịn được định mở máy chơi game.

Có điều cha mẹ cô đã sớm đề phòng nên tịch thu điện thoại của cô từ trước, rồi đưa cho cô một chiếc máy lỗi thời, chỉ có thể nghe gọi, gửi tin nhắn và chơi trò Snake*.

*Snake: Là trò con rắn săn mồi ở máy Nokia hồi xưa í

Vụ Mang Mang vươn tay ra, lúc sắp chạm được vào mu bàn tay đối phương, Tiền tiên sinh liền từ từ rút tay lại.

Thực ra Vụ Mang Mang không biết bản thân muốn sờ vào tay anh ta, hay là sờ vào chiếc Patek Philippe hàng giới hạn kia nữa.

"Cô không đáng một chiếc 6S đâu."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Hummer* đáng thương của tôi

*Hummer: Là một thương hiệu xe SUV (xe thể thao đa dụng) trực thuộc tập đoàn General Motors (Mỹ).

"Tối thứ Bảy, tôi ngồi đối diện một chàng cực kỳ hấp dẫn, ra vẻ thiếu nữ hỏi xin một con 6S." Vụ Mang Mang nằm trên chiếc sofa mềm mại thư thái, cất giọng kể lại.

Bác sỹ tâm lý Ngô Dụng phía đối diện cúi đầu ghi chép, hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó anh ta bảo: cô không đáng tiền bằng một chiếc 6S đâu." Vụ Mang Mang kích động nói: "Anh nghĩ xem, mặt mũi đáng đáp tôi thế này mà không đáng chút tiền ấy cho một buổi tối sao? Dù gì thì tôi cũng đẹp ngang hoa hậu châu Á còn gì?"

Ngô Dụng không lên tiếng, anh ta biết kỳ thực Vụ Mang Mang cũng không cần anh ta nhận xét.

"Nghe bảo một đêm của con gái trường điện ảnh cũng phải mất tầm 2000 tệ. Nhưng của tôi là đêm đầu tiên mà." Vụ Mang Mang càu nhàu không ngớt.

Ngô Dụng tiếp tục cúi đầu ghi chép.

"Lẽ nào anh ta không nhận ra tôi là gái trinh?" Vụ Mang Mang ngồi dậy hỏi: "Chẳng phải đàn ông có kinh nghiệm chỉ cần nhìn lông mày, tư thế bước đi cũng có thể phát hiện ra ư?"

Ngô Dụng che miệng húng hắng, nói: "Đọc nhiều tiểu thuyết không có lợi cho bệnh tình của cô đâu, có những quyển viết rất vô lý, cô đừng coi là thật, cũng đừng nên lún sâu vào."

"Nhưng thần thiếp không làm thế được." Vụ Mang Mang che ngực, bắt đầu ứa nước mắt.

Ôi trời, lại bắt đầu rồi.

Ngô Dụng lần nữa cúi đầu hí hoáy ghi lại rồi hỏi: "Sau nữa thì sao?"

"Cái gì?" Vụ Mang Mang ngẩn ra, nháy mắt liên hồi hỏi lại: "Anh bảo tôi phải phản ứng lại thế nào đây? Tôi đương nhiên là rất tổn thương lòng tự trọng, rất tức giận rồi. Có điều anh biết đấy, tôi không giỏi công kích người khác, sau đó thì bạn gái anh ta xuất hiện."

"Sao cô lại nghĩ đó là bạn gái anh ta?" Ngô Dụng chen ngang.

"Bởi vì cách anh ta nhìn cô gái kia rõ ràng không giống như nhìn bạn bè thông thường." Vụ Mang Mang giải thích.

"Ừm, rồi sao?" Ngô Dụng tiếp tục truy hỏi.

"Anh biết mà, tôi đương nhiên phải trả thù anh ta rồi. Vậy nên, trước mặt bạn gái anh ta, tôi liền kẻ lẻ..."

Biểu cảm của Vụ Mang Mang lúc đó rất chân thật, tính xấu phát tác, tức khắc lệ tuôn đầm đìa. Kỹ năng này cô đã phải tập rất lâu, ước chừng chỉ có cô Lưu Tuyết Hoa, ngọc nữ đệ nhất của di Quỳnh Dao mới có thể khóc đẹp như cô.

Khi ấy...

Vụ Mang Mang giơ tay che bụng, buồn bã rơi nước mắt: "Em xin anh, nếu như bị cha mẹ em phát hiện ra thì em sẽ bị đánh chết mất. Em sẽ không bám lấy anh mãi đâu, chỉ cần anh tới bệnh viện ký tên giúp em có được không?"

Vụ Mang Mang dứt lời liền vờ như bất tri bất giác phát hiện ra cô bạn gái đang đứng cạnh Tiền tiên sinh. Cô đứng dậy, liếc qua cô ta, rồi lại nhìn về phía Tiền tiên sinh, khoa trương tỏ vẻ bị thương, rồi che mặt toan chạy trốn.

Lòng bàn chân như bôi dầu, chỉ chờ nhấc bước, nào ngờ cánh tay bị Tiền tiên sinh tóm lại ngay, anh ta thốt: "Muốn chạy hả?"

"Vụ Mang Mang?!" Bấy giờ đối tượng xem mặt của Vụ Mang Mang là Cao tiên sinh cũng xuất hiện.

Sau đó vô cùng hỗn loạn.

Ngô Dụng ngẩng lên nhìn Vụ Mang Mang, thấy cô chột trảm tư thì càng tò mò về kết cục hơn. Tuy rằng Vụ Mang Mang là bệnh nhân của anh ta, nhưng Ngô Dụng không thể không thừa nhận những câu chuyện của Vụ Mang Mang luôn có tính giải trí rất cao.

"Rồi sao nữa?" Ngô Dụng hỏi.

Sao nữa ư? Vụ Mang Mang lại lần nữa kích động bật dậy: "Bác sỹ Ngô à, anh nói xem, sao cái vị Tiền tiên sinh đó lại không có tí máu hài hước nào thế? Chỉ là một trò đùa mà thôi, anh ta nghiêm túc thế làm gì?"

Ngô Dụng hỏi: "Anh ta làm sao?"

"Anh ta thuê luật sư kiện tôi tội xâm phạm danh dự tại nơi công cộng." Vụ Mang Mang cười "ha ha" rồi tiếp: "Có mỗi chuyện nhỏ như mất muối đó thôi mà anh ta phải gọi luật sư. Mà anh có biết luật sư của anh ta là ai không?"

Ngô Dụng lắc đầu tỏ ý không biết, trước giờ anh ta vốn không rành nghề này.

"Là Trương đại luật sư!" Vụ Mang Mang nặng nề thốt ra. "Là đại luật sư 1000\$/giờ đó, anh ta lại dám nhờ hấn ta kiện tôi."

Lương cao như vậy, xem ra lần này Vụ Mang Mang chọc phải người không nên dây vào rồi.

Ngô Dụng nhìn về phía Vụ Mang Mang, quả nhiên thấy cô chán nản nằm ngửa trên sofa, lâu bàu: "Cha mẹ tôi biết chuyện liền cắt luôn tiền tiêu vặt ba năm tới của tôi. Phí bồi thường khá cao đấy, chưa biết chừng lúc ra toà sẽ phải mời bác sỹ Ngô tới làm chứng, chứng minh tôi là bệnh nhân thần kinh thứ thiệt."

Ngô Dụng cau mày: "Sao lại phải ra toà, không hoà giải được ư?"

"Đối phương không chịu! Cha mẹ tôi đang phải móc nối quan hệ đây." Vụ Mang Mang héo hon trả lời.

"Có phải cô vẫn giấu tôi điều gì không?" Ngô Dụng hỏi: "Mang Mang, nếu cô không mở rộng lòng ra thì làm sao tôi hiểu được nội tâm của cô."

Vụ Mang Mang ủ rũ bĩu môi: "Sau khi biết tôi dây phải Trương đại luật sư, cha liền mắng tôi một trận thừa sống thiếu chết, khó khăn lắm mới ngồi xuống nói chuyện được với hấn ta, tôi lại "bệnh cũ tái phát", còn lờ nói bóng nói gió trên weibo của mình."

"Vẫn là chuyện có con à?" Ngô Dụng thờ dãi.

"Ừ." Vụ Mang Mang gục đầu xuống tiếp: "Hic, anh biết mà, tôi tốt xấu gì cũng khá nổi tiếng trên weibo, tuy không hot như đám blogger hàng đầu, nhưng cũng được mấy vạn người follow. Vậy nên thành to chuyện, kết quả là cha mẹ tôi tưởng thật, bức hôn Tiền tiên sinh, khiến anh ta nói con thịnh nộ, hoà giải thất bại, tội càng nặng thêm."

Trầm tư giây lát, Vụ Mang Mang lại tiếp tục: "Bác sỹ Ngô không hay đọc tin tức giải trí à? Ít khi lướt weibo đúng không?"

"Haizz." Vụ Mang Mang cất giọng: "Đúng là xui xẻo thì uống nước cũng giắt răng. Lúc ấy tôi có nhìn thoáng qua cô bạn gái của Tiền tiên sinh, cảm thấy hơi quen quen, nhất thời không nhận ra, nhưng sau này mới tò, anh có biết hoá ra cô ta lại chính là Đồng Khả Khả không?"

"Cô ta khác hấn tôi, là diễn viên thứ thiệt đó, lúc đó tôi thật sự không nhận ra, mà tôi cũng không thích cô ta. Chẳng hiểu sao chuyện này bị đám phóng

viên phát hiện, đồn nhảm thành Đồng Khả Khả bị Tiền tiên sinh vứt bỏ, còn tình nhân mới của anh ta thì lại là tôi." Vụ Mang Mang chỉ vào mũi mình: "Còn phê phán tôi bày mưu tính kế, âm mưu 'mẫu bằng tử quý*' nữa." Vụ Mang Mang thông tay xuống: "Anh biết không, chuyện này thật sự rất nghiêm trọng."

*Mẫu bằng tử quý: Mẹ quý nhờ con.

"Weibo của tôi từ ba mươi vạn người theo dõi tăng lên chín mấy vạn, tuy rằng đa số bọn họ mò vào chỉ để chửi bới." Vụ Mang Mang khó chịu cào cào tóc mình, trước đây cô chỉ hay khoe đồ đẹp, khoe ảnh xinh, vài địa điểm du lịch ưa thích, hoặc là đồ ăn ngon, v.v... đôi khi có tranh cãi linh tinh, nhưng cũng chưa bao giờ bị người ta dồn dập công kích tới vậy.

"Tuy giới truyền thông đã lắng xuống, nhưng trên weibo thì khó mà đề phòng được, còn cả đám bạn bè chết giấm nữa. Dù chuyện này có dần bị quên lãng thì vấn đề lại càng xấu." Vụ Mang Mang đau khổ nhìn vào bộ móng tay của mình, móng tay dài hơn cả đoạn sơn móng rồi, cô làm sao mà chịu nổi sự xấu xí này. Nhưng ngẫm lại số lương của mình, một tháng cô chỉ có mấy nghìn tệ, sau khi thanh toán các loại phí quản lý nhà cửa, phí gửi xe, tiền điện tiền nước, tiền mua thẻ di động, tiền internet, tiền trả cho người giúp việc thì số tiền còn lại chắc chỉ đủ mua mỗi bằng vệ sinh hàng tháng mà thôi, tương lai thật đúng là tăm tối.

"Bác sỹ Ngô, cuộc sống giải trí của tôi đã bị cha tôi chặn đứng hết rồi, thẻ tín dụng, thẻ phụ* đều bị khoá, chỉ còn mỗi anh là tương lai duy nhất của tôi thôi, xin anh hãy cho tôi biết, cha tôi có trả hoá đơn đúng hạn không?" Vụ Mang Mang làm bộ đáng thương nói.

*Thẻ phụ: Là một loại thẻ ngân hàng có hạn mức sử dụng nhất định, thường là loại thẻ phụ huynh dùng để cung cấp, kiểm soát tiền cho con cái đi du học ở nước ngoài.

Ngô Dụng cất giấy bút đi, nói: "Xong rồi, hôm nay đến đây kết thúc, tôi còn có cuộc hẹn khác, để y tá Bạch đưa cô xuống dưới nhé."

Vụ Mang Mang đành bước tới cửa, quay đầu lại, ra về bất lực nhìn Ngô Dụng, Ngô Dụng biết vị này vẫn đang giả vờ giả vịt, song vẫn đành cam chịu: "Cuối tuần gặp lại nhé, cho dù cha cô không trả tiền thì tôi cũng có thể cho cô nợ."

Vụ Mang Mang hàm hừ: "Tôi còn tưởng anh miễn phí luôn chứ."

Cuối tuần, Vụ Mang Mang đúng hẹn tới văn phòng của Ngô Dụng, cô tùy tiện ném phịch túi xách xuống, hást văng giày cao gót sang một bên, rồi thả người xuống sofa.

Ngô Dụng thấy vậy bèn ghi chép lại rồi hỏi: "Sao hôm nay trông ỉu xìu thế, chuyện lần trước vẫn chưa giải quyết xong à?"

"Giải quyết rồi. Cha mẹ tôi nhờ vả mãi, cuối cùng cũng hoà giải được với Tiền tiên sinh, bồi thường là xong. Cha tôi mang xe tôi đem bán lấy tiền bồi thường rồi." Vụ Mang Mang càng nói càng buồn bực, khóc ngay tại trận: "Em Hummer đáng thương của tôi".

"Bán đi cũng được mà, thật ra loại xe Hummer cũng không thích hợp đi trong thành phố, lãng phí lắm." Ngô Dụng thật thà nói.

"Nhưng tôi đâu có cần tiền." Vụ Mang Mang đau lòng kêu gào bi thảm.

"Bác sỹ Ngô, anh rõ ràng không biết lúc người ta nhìn thấy em Hummer mạnh mẽ khí khái này, rồi lại nhìn đến vẻ là loi quẩn rũ của tôi ở ghế lái, phong thái tương phản đối lập sẽ khiến bọn họ thích thú đến nhường nào đâu. Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt bọn họ, tôi liền vô cùng kích động và hưng phấn."

Vụ Mang Mang hưng phấn độ 1s đồng hồ xong liền càng thêm đau khổ: "Nhưng mà bây giờ chẳng còn gì nữa rồi." Vụ Mang Mang nãy nê ù ề.

"Vậy bây giờ cô đang cảm thấy thế nào?" Ngô Dụng hỏi.

"Mệt lắm, chỗ nào cũng mệt. Từ lúc gặp phải Tiền tiên sinh đến sau khi bị kiện, mỗi khi muốn làm bộ, tôi đều tự dưng thấy lẩn tránh, nên không thể thoải mái biểu diễn được." Vụ Mang Mang khô sở, tựa hồ coi Ngô Dụng giống cộng đồng cứu mạng, nài nỉ: "Bác sỹ Ngô, anh bảo tôi nên làm gì bây giờ? Nếu ngay cả đam mê duy nhất cũng đánh mất thì sau này tôi sẽ ra sao?"

Ngô Dụng dợm đáp lại thì bị Vụ Mang Mang vung tay chặn đứng: "Tôi biết, tôi hiểu mà, tôi mắc chứng thèm khát được chú ý, thèm khát nổi tiếng trên mạng, ham hư vinh nghiêm trọng hơn rất nhiều so với người bình thường, đồng thời còn tùy tiện kết bạn, ăn nói lung tung..." Vụ Mang Mang bắt lực tiếp: "Bởi vậy tôi sẽ càng ngày càng gay go đúng không?"

Ngô Dụng thờ dãi một tiếng: "Không phải vậy đâu, Mang Mang à. Đó không phải là lỗi của cô, tại cô vẫn chưa học được cách điều chỉnh lại cảm xúc của mình mà thôi. Tôi đề ý mỗi lần 'nhập vai', cô đều không chọn vai gái bao* thì cũng là nhân tình, người đàn bà lên con diên bất kể thông dâm hoặc cũng là nữ chính bi tình, tất tần tật đều là vai diễn tiêu cực. Cô làm vậy để giải tỏa nỗi u buồn tích lại trước đây, thực ra đó cũng có thể coi là một cách. Song tính cách cô như vậy là do bóng ma từ thuở ấu thơ, cô và cha mẹ có từng trò chuyện nghiêm túc về vấn đề này chưa?"

*Nguyên văn là từ "援交". Cụm từ này để chính những cô bé tầm tuổi học sinh sẵn sàng đánh đổi thể xác để đạt được giá trị vật chất.

Vụ Mang Mang giương ánh mắt vô vị nhìn Ngô Dụng: "Tuần nào cha tôi cũng trả anh một đồng tiền chẳng lẽ chỉ để anh khuyên tôi quay ngược trở lại trách móc bọn họ? Hừ Bác sỹ Ngô?!"

"Tôi đã kể hết chuyện trước đây cho anh nghe rồi, hỏi nhỏ vì cha mẹ thường hay ở bên ngoài, trong nhà chỉ có mỗi bảo mẫu chăm sóc tôi. Mỗi lần bọn họ về nhà đều tặng cho tôi một đồng búp bê Barbie, mỗi khi tôi nhớ họ thì lại lôi đồng Barbie ra tự chơi một mình. Từng con búp bê của tôi đều có tên

tuổi đang hoàng, tôi còn tự nghĩ ra rất nhiều kịch bản đặc sắc nữa. Bởi vì lún sâu quá nên bây giờ tôi mới thành ra cái dạng này, nghiện đến nỗi quái đản."

"Tôi đúng là có thể trách móc cha mẹ mình, nhưng làm vậy có ích lợi gì, lẽ nào tôi có thể quay về thuở ấu thơ, bắt cha mẹ không được ra ngoài, không được để tôi ở một mình, không được mua búp bê Barbie cho tôi ư?"

Vụ Mang Mang bắt đầu xúc động, nước mắt ào ạt như mưa: "Thực ra hiện giờ bọn họ đã tốt hơn nhiều rồi. Bọn họ biết sửa lỗi, loanh quanh một hồi rồi cũng phát hiện ra đối phương mới là tình yêu đích thực, ngày ngày dính lấy nhau khiến tôi phát nôn. Bây giờ họ rất thương yêu tôi, nhưng tôi biết phải làm sao? Lúc tôi cần nhất thì bọn họ đâu có ở bên, bây giờ tôi trưởng thành rồi, có cuộc sống riêng, bọn họ lại cứ muốn xen vào. Tuần nào tôi cũng phải đi xem mặt một đồng người, anh biết không? Vì chứng bệnh này, tôi đã bị đá bao nhiêu lần rồi, anh biết không?"

Vụ Mang Mang bắt đầu khóc toáng lên: "Nhưng tôi biết làm sao được chứ, làm sao bây giờ, tất cả mọi người đều tốt như vậy, chỉ có tôi, chỉ có mình tôi càng ngày càng tệ hại, khiến bọn họ phải thất vọng, khiến bọn họ thấy gánh nặng, thấy phiền phức..."

Thời gian tiếp đó Vụ Mang Mang hoàn toàn không thể đối thoại bình thường được, vậy nên chi phí tư vấn tâm lý đắt đỏ đều bị hao phí giữa màn nước mắt mặt mù của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tiếng chuông độc nhất vô nhị

"Xin lỗi, tốn thời gian của anh quá, nhưng chắc anh sẽ không đòi thêm tiền đó chứ? Tôi thực sự hết tiền rồi, xe cũng bán rồi." Vụ Mang Mang rút tờ giấy ăn từ chiếc hộp bác sỹ Ngô đưa cho để lau nước mắt, song vẫn không quên soi mói: "Bác sỹ Ngô, dù sao thì anh cũng là người có thu nhập cao, lần sau đừng nên mua loại giấy ăn khuyến mại này, tốt xấu gì cũng phải mua loại có hộp trông sang trọng ấy."

Ngô Dụng lập tức cắt ngay lòng tốt của mình.

"Ồi, đừng đừng đừng, tôi còn chưa dùng xong." Vụ Mang Mang hỉ mũi thật sạch, thoải mái rồi mới nói: "Tôi có thể dùng WC của anh một chút được không?"

Ngô Dụng bất đắc dĩ gật đầu.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Ngô Dụng sốt ruột đập cửa WC: "Mang Mang, cô ổn chưa?"

Bên trong không có tiếng trả lời, Ngô Dụng nôn nóng gõ thêm vài tiếng: "Mang Mang, Mang Mang!".

"Đừng đập mạnh quá, rụng mất mi giả bây giờ." Vụ Mang Mang cao giọng đáp lại.

Ngô Dụng lau mồ hôi trán, anh ta cứ tưởng Vụ Mang Mang nghĩ quần trong lòng.

"Cửa không khoá đâu, vào đi." Vụ Mang Mang thản nhiên cất giọng lạnh lạnh.

Ngô Dụng mở cửa ngó vào, Vụ Mang Mang vừa chuốt mi vừa nói: "Chờ tôi chút nhé."

Xong xuôi, Vụ Mang Mang đi ra, đeo kính râm thấp hờ xuống mũi, nhìn liếc qua ánh sáng trong phòng làm việc của Ngô Dụng, thầm nhủ đến lúc chụp ảnh rồi, dù sao thì cảnh quan ở đây cũng khá được, cô bèn dứt khoát đưa đi động cho Ngô Dụng: "Bác sỹ Ngô, chụp giùm tôi kiểu ảnh."

Vụ Mang Mang nhanh chóng tới bên bàn làm việc của Ngô Dụng, vắt chéo chân tạo kiểu, buộc áo T-shirt cao lên, để lộ vòng eo bụng thon thả. Một tay cố ý buông thõng xuống hông, làm dáng ngực tấn công mỏng phòng thủ.

"Bác sỹ Ngô à, nhất định phải chụp được cả giày đó nhé, trông vậy mới cao." Dù Vụ Mang Mang cao 1m67 đã không phải dạng lùn, nhưng so với con gái 1m70 thì còn kém xa, hơn nữa có ai là không thích chân dài đâu.

Ngô Dụng bất đắc dĩ lắc đầu, tuy Vụ Mang Mang là bệnh nhân của anh, nhưng anh cũng đã quen với lối suy nghĩ của cô.

"Áy, chờ một chút." Vụ Mang Mang chạy về cạnh Ngô Dụng: "Suýt thì quên dùng Camera360*, tôi đoán anh sẽ không dùng cái đó đâu." Vụ Mang Mang vừa ăn tanh tách vừa nói: "Tuy bình thường tôi đã rất đẹp, không cần đến hiệu ứng chỉnh sáng, làm mắt to, kéo dài người, nhưng hình như dạo này quảng mắt hơi rõ."

*Nguyên văn là một cụm từ chỉ một phần mềm chỉnh sửa ảnh khác tương đương với Camera360.

Vụ Mang Mang chuẩn bị xong xuôi liền giờ tay OK với Ngô Dụng, rồi quay về bàn làm việc, vắt chéo chân ra sau, chu môi phòng má, giờ tay làm điệu,

giả bộ ngây thơ.

Ngô Duyệt nổi da gà, anh ta vĩnh viễn không thể hiểu nổi tại sao đám con gái luôn thích tự sướng như vậy.

"Thích tự sướng mới là mỹ nữ, tôi đây tự sướng là để tô điểm cho thể giới mạng đó nha." Vụ Mang Mang trả lời Ngô Duyệt, rồi thoả mãn cảm lấy di động, vừa chuẩn bị up ảnh lên weibo, vừa bảo: "Bác sỹ Ngô, anh đã follow weibo của tôi chưa, tôi còn 9 vạn 8 nghìn người nữa là tròn 100 vạn follow đây."

Vụ Mang Mang giờ máy lên, tươi cười nói: "Hôm nay tăng thêm 23 người rồi này, tuy rằng bọn họ đều follow chỉ để chửi, nhưng bà đây mặc kệ."

Vụ Mang Mang chẳng thèm quan tâm tới phản ứng của Ngô Duyệt, cứ câu được câu chăng: "Bác sỹ Ngô, anh có biết Long Tử Quyên không? Cô ta đổi tên thành Tiểu Long Nữ, tháng trước lượng follower được 100 vạn, cô ta liền đặt 10 bàn tiệc ở Thượng Cẩm để chúc mừng. Đúng là chỉ sợ người ta không biết cô ta là nhà giàu mới nổi, anh mà nghe thấy cái tên trước kia của cô ta thì biết ngay cha mẹ cô ấy chỉ có trình độ văn hoá tiểu học thôi." Vụ Mang Mang tiếp tục liú lo: "Tôi mà được 100 vạn follow á, tôi sẽ mời mọi người tới Tỉnh Quang một chuyến."

"Anh có biết Tỉnh Quang là nơi nào không?" Vụ Mang Mang hơi nghiêng đầu hỏi.

Ngô Duyệt lắc đầu, có điều anh biết Thượng Cẩm ở đâu, đặt một bàn nơi đó phải tốn tới 5000 tệ, vậy mà chỉ để chúc mừng weibo được trăm vạn người theo dõi?

"Tỉnh Quang là nơi chỉ dành cho hội viên thôi, không phải hội viên không được vào, phí duy trì là 50.000 tệ/năm đó." Vụ Mang Mang tiếp lời: "Cha tôi là hội viên của họ, đến lúc đó tôi sẽ mượn thẻ của cha tôi."

Ngô Duyệt thờ dãi bảo: "Mang Mang, thực ra cô không cần phải sắm vai như vậy, cô đâu phải cô gái thích khoe khoang khoác lác như thế."

Vụ Mang Mang bấm nút thoát khỏi weibo, phản đối: "Bác sỹ Ngô, anh nhầm rồi, đây mới là bản tính thực của tôi."

Di động của Ngô Duyệt chợt vang tiếng "tít", Vụ Mang Mang liếc nhìn: "Bác sỹ Ngô, hoá ra anh quan tâm tới tôi từ lâu rồi, chúng ta follow nhau này, weibo của anh là gì?"

"Cô nhanh đi đi, cô đã làm phí mất một tiếng đồng hồ của tôi rồi đây." Ngô Duyệt mau chóng cắt di động, đẩy Vụ Mang Mang ra khỏi phòng, bây giờ mới vào weibo của cô xem, thấy bài đăng mới nhất là tấm ảnh mà anh vừa chụp.

Ánh nắng lan toả, cửa sổ sát trần, gương mặt tươi trẻ xinh đẹp, dáng người mảnh mai. Caption là: "Ánh sáng ở phòng làm việc có đẹp không?"

Một câu hỏi dẫn dắt người khác trả lời.

Bên dưới quả nhiên một đồng người comment: "Oa, cô đổi nghề à, phòng làm việc trang trí đẹp thế, có khiếu thẩm mỹ ghê."

"Quả nhiên là bạch phú mỹ*, văn phòng đặt ở tầng cao thế, là phòng riêng à? Đúng là nữ thần vừa thông minh, học vấn cao, lại xinh đẹp."

*Bạch phú mỹ: Trắng, giàu, đẹp, tương tự "cao phú soái = cao giàu đẹp" dành cho nam giới.

Tất nhiên cũng có người xấu tính hỏi: "Trông bụng phẳng lì nhỉ, vừa mới phá thai hả?"

Ngay sau đó lại thấy Vụ Mang Mang đăng thêm một tấm ảnh vừa mới chụp khác lên weibo: "Từ hôm nay trở đi, tôi mong rằng chúng ta 'hào tỵ thì hào tán'. Ai nấy đều vui vẻ, có được không? Ngày mai sẽ là một ngày mới."

Ngô Duyệt nhăn mặt, đúng là có mỗi việc đăng weibo cũng phải làm màu.

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của Ngô Duyệt, vì không có xe nên Vụ Mang Mang đành phải cuộc bộ ra bến tàu điện ngầm, cúi đầu nhìn tấm thẻ giao thông công cộng trong tay, thờ dãi một hồi. May mà từ trước tới giờ cô toàn đăng ảnh đeo kính che mặt lên weibo, chứ bằng không bị người ta phát hiện ra "hotgirl" lại đi tàu điện ngầm thì kiểu gì cũng bị cười cho thối mũi.

Mới có một lát mà trên weibo đã có mấy trăm comment phản hồi, Vụ Mang Mang thích thú thoả mãn. Tiện tay xem weibo của mọi người, thấy ba tiếng trước Long Thiên Quyên mới cập nhật weibo, chả có gì mới mẻ ngoài một tấm ảnh chụp nụ cười cứng đơ, chẳng phải chỉ để khoe khoang má lúm đồng tiền mới làm đó sao?

Vụ Mang Mang chỉ định nhìn thoáng qua, nhưng bất ngờ để ý thấy một dòng chữ "Ba tiếng trước, đăng qua 6S", nhất thời cô bỗng mất hứng, lại dạo vòng quanh weibo của mọi người, thấy họ toàn cập nhật qua 6S.

Thật đúng là giả vờ giả vịt.

Hôm qua 6S vừa mới ra thị trường, người xếp hàng còn đang dài dằng dặc kia kìa, tiếc rằng Vụ Mang Mang đang hết tiền, bằng không thì chắc chắn cũng phải đăng ngay một post weibo qua 6S đầu tiên.

Nhìn bài post weibo của mình vẫn đăng qua Iphone 6, cứ có cảm giác đám bạn bè chắc đang cười chê, Vụ Mang Mang chợt cảm thấy vô cùng "mất mặt".

Trong số bạn bè cũng có người mới cập nhật weibo, là "bạn thân nhất" của Vụ Mang Mang - Lộ Thanh Thanh, cô ấy khoe dạo này đang dùng thử lọ thuốc dài mi của Nhật Bản, trong một tháng mà lông mi dài ra thêm 2mm, Lộ Thanh Thanh còn đăng kèm cả ảnh chụp làm bằng chứng, trông có vẻ dài hơn hẳn trước đây thật.

Vụ Mang Mang tháo kính râm xuống, móc gương nhỏ ra soi, vì đeo kính nên hàng mi hơi bị cong lại, nhưng vẫn khá dài. Tay cô bấm comment tanh tách: "Lông mi cậu dài ra bao nhiêu? Mua ở đâu đấy?"

Nhưng nghĩ còn phải hỏi xem giá cả thế nào, vậy nên Vụ Mang Mang lại xoá dòng chữ vừa đánh ra, thờ dài, bỏ điện thoại vào trong túi xách, rồi lẳng lặng giậm mạnh chân một cái, sau đó nghe thấy gã yêu râu xanh hét toáng lên, ôm chân nhảy lò cò.

Vụ Mang Mang hừ lạnh, có biết tại sao bà đây thích đi giày cao gót không hả? Là để dễ dàng đối phó với những kẻ như mi đó.

"Con ** này!" Gã hạ lưu xông thẳng tới, định vung tay đánh cô.

*Nguyên văn là từ "bitch".

Nào ngờ Vụ Mang Mang nhanh chóng bẻ quặt cánh tay hắn lại, một chân đạp thẳng lên lưng hắn, động tác vô cùng lưu loát: "CID* đây, anh có quyền giữ im lặng, nhưng bất cứ điều gì anh nói sẽ được dùng để chống lại anh trước tòa." Để chụp được những bức ảnh "võ thuật" đẹp mắt, đương nhiên Vụ Mang Mang đã từng đi học võ.

*CID: Criminal Investigation Department: Phòng điều tra tội phạm. Đây là từ dành cho nhân viên điều tra khu vực Hồng Kông, thường được dùng trong phim TVB.

Thế nhưng lời vừa thoát ra khỏi mồm, Vụ Mang Mang mới chợt phát hiện ra, nơi đây là Trung quốc đại lục, không thích hợp gọi "CID", chỉ tại gần đây buồn chán nên cô xem quá nhiều phim TVB cũ.

"Mày bị thần kinh à!" Gã yêu râu xanh quờ mắt.

Vụ Mang Mang nhất thời ngây ngẩn, đúng lúc tàu điện ngầm vào bến, cô bèn thả hắn ra, nhanh như thỏ vội vã chạy biến. Cách xa chỗ đó rồi, cô mới mệt nhọc chống tay xuống tay vịn cầu thang, thở dốc liên tục.

Trước mắt cô hiện lên cảnh đám hành khách sẫm soi mình với ánh mắt kinh dị, cô bực bội xoay người tựa vào tay vịn, nước mắt rơi tự lúc nào không hay. Cô ngo ngoắt lau đi, lòng ảo não, lớp trang điểm chắc là trôi sạch rồi. Lội gương ra nhìn, quả nhiên mặt mày nhoe nhoét. May mà còn nhìn ra hình người, cô đành lấy khăn ướt ra, lau sạch mặt mũi.

Đang lúc luống cuống tay chân, tiếng chuông di động bỗng réo vang, là tiếng chuông mà cô từng thu tại KTV*: "Ta là zhenai, ta là baihe, ta là jia yuan, ta là Phi thành vật nhiều**..."

*KTV = Phòng karaoke / phòng hát.

**zhenai.com, baihe.com, jia yuan.com đều là các trang web mai mối hôn nhân; Phi thành vật nhiều là chương trình mai mối, tìm kiếm đối tượng kết hôn vô cùng nổi tiếng của đài Hồ Nam, "phi thành vật nhiều" nghĩa là "không thành thật thì chớ quấy rầy".

Vụ Mang Mang mất kiên nhẫn bắt máy: "Má à, có chuyện gì thế?"

"Có phải ở Cảng Đài* đâu, sao lại gọi 'má'?" Vụ phu nhân Nhạc Duy trách móc: "Tôi nay về nhà ăn cơm không?"

*Cảng Đài: Hồng Kông và Đài Loan, cách gọi "mẹ" khác với ở Trung Quốc đại lục.

"Con hết tiền rồi." Vụ Mang Mang đáp lại thẳng toẹt. Gia đình cô tốt xấu gì cũng là nhà giàu mới nổi, có biệt thự đặt ở giữa sườn núi, chẳng có phương tiện giao thông công cộng, tàu điện ngầm nào ở gần, đi bộ từ chân núi đến đỉnh núi phải mất 40', đi giày cao gót thì phải mất thêm nửa tiếng nữa.

"Dùng UBER* đi. Con cần bao nhiêu thì mẹ chuyển khoản." Bà Liễu nói.

*Uber là dịch vụ taxi giá rẻ hoạt động trên điện thoại dưới dạng ứng dụng, giúp kết nối giữa người cần di chuyển và tài xế, hành khách sẽ trả tiền thông qua tài khoản ngân hàng.

"Mẹ sợ người ta không biết mẹ rành dùng phần mềm smartphone à?" Vụ Mang Mang bĩu môi nói.

"Em con rất nhớ con, rốt cục con có về hay không hả?"

"Không về." Vụ Mang Mang quyết đoán cúp máy, tại sao nó nhớ cô là cô phải về liền chứ.

Trước đây lúc cô nhớ cha mẹ, bọn họ đâu có thoả mãn mong muốn của cô?

Hừ, bây giờ bọn họ êm ả, 40 tuổi vẫn "được trứng", liền coi nó như bảo bối hả?

Mỗi ngày đích thân đưa nó tới nhà trẻ?

Mỗi ngày đích thân tắm rửa cho nó?

Mỗi tối còn kể chuyện dỗ nó ngủ?

Vụ Mang Mang thực sự cảm thấy buồn cười.

Không về, nhất định không về.

"Ta là ATM, ta là alipay, ta là tenpay*, ta là thẻ tín dụng, ta là Doraemon..."

*alipay.com, tenpay.com: các công ty kinh doanh dịch vụ thanh toán tiền.

Đúng là ma ám nhiều dân.

Vụ Mang Mang mệt mỏi nghe máy: "Cha."

Vụ Tùng nghe giọng con gái mà chột gai cả người, ông lắc đầu ngao ngán, bỗng thấy hình như mình đã tìm nhầm bác sỹ tâm lý cho Vụ Mang Mang, Ngô Dụng có vẻ không có tác dụng gì mấy.

"Mang Mang, sao con không về nhà ăn cơm? Em con mong con lắm đấy."

"Cha..." Vụ Mang Mang khóc lóc ní non: "Cha và mẹ đúng là trọng nam khinh nữ, chỉ thích con trai, chỉ thích đứa có thể nối dõi tông đường thôi phải không? Con gái thì coi như cỏ rác phải không? Nửa đêm nửa hôm con phải thức dậy đi bán đậu phụ, ban ngày cũng phải rao bán ven đường, bây giờ ngay cả cái xe làm ăn của con cũng tịch thu nốt..."

"Tút tut tut..." Đầu kia nhanh chóng dập máy.

Vụ Mang Mang cất di động vào túi, cuối cùng cũng được yên ổn, ai bảo diễn trò không có lợi nào? Hôm nay cô vừa mới diễn "Tây Thi đậu phụ" rất đạt đấy.

*Tây Thi đậu phụ: Là một cụm từ xuất hiện đầu tiên trong tác phẩm "Cổ hương" của nhà văn Lỗ Tấn, dùng với nghĩa châm biếm, thường chỉ những người phụ nữ bị tha hóa, biến chất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thân Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cháu gái

Không có tiền tiêu vặt, Vụ Mang Mang vẫn còn thu nhập hàng tháng. Cô cất di động rồi lại lên tàu điện ngầm tới chỗ làm.

Vì nhà có tiền nên Vụ Mang Mang hay tùy hứng, trước đây lúc chọn học chuyên ngành cũng không để tâm nhiều lắm. May mà sau khi tốt nghiệp, mẹ cô nhờ quan hệ xin cho cô vào làm nơi ổn định, mức lương không đến nỗi chết đói, nhưng còn lâu mới giàu được, thậm chí còn chẳng đủ trả tiền thuê phòng ở thành phố.

Có điều Vụ Mang Mang lại rất thích công việc này, cô liếc đồng hồ đeo tay, đã tới giờ cơm trưa, bèn đi thẳng tới nhà ăn.

"Chú ơi, cho thêm một muôi nữa đi, chú xem cháu gầy trơ xương thế này mà còn keo kiệt thế?" Vụ Mang Mang bắt mẫn gỗ nhẹ vào dây hộp inox đựng đồ ăn.

"Phụ nữ các cô chẳng phải suốt ngày la hét đòi giảm béo à?" Tuy ông chú nói thì nói vậy nhưng vẫn xới thêm một muôi cơm nữa cho Vụ Mang Mang.

"Nhiều cơm thế này mà ít đồ ăn thế thì ăn làm sao?" Vụ Mang Mang được voi đòi tiên.

Ông chú lờm cho Vụ Mang Mang một cái, phàn nàn: "Mỹ nữ à, tôi cũng chỉ là người làm thuê thôi."

Vụ Mang Mang đành im lặng, cô không thể mặt dày như heo nhất mực ép buộc người ta được, hơn nữa cô cũng không dám diễn trò ngay tại cơ quan, đành phải ỉu xiu ừ rừ.

Vụ Mang Mang bê khay cơm vừa đi vừa thăm nhủ, nếu bây giờ có ai xuất hiện trước mặt cô, bảo: "Em thân yêu, phòng ăn này anh thầu hết, em cứ việc lấy hết thịt kho tàu và đùi gà đi", thì chắc cô sẽ lập tức quỳ xuống lau giày cho hần mắt.

Do cứ mãi miết ảo tưởng nên Vụ Mang Mang vẫn luôn thất thần, lúc ngồi xuống bàn ăn rồi mới phát hiện ra người đang cầm đũa gấp hành bên cạnh lại chính là kẻ luôn đối đầu với mình - Niếp Tinh Tinh.

Thành thực mà nói, Niếp Tinh Tinh không đáng là đối thủ của Vụ Mang Mang, nhưng cái người này mỗi lần nhìn thấy cô thì đều khó chịu ra mặt, còn luôn châm chọc ngoáy cô.

Kỳ thực vị Niếp phu nhân này vẫn chưa kết hôn, nghe nói còn chưa có bạn trai, nhưng nhìn vóc người đầy đặn cứ như thể đang mang thai của cô ta, thực sự Vụ Mang Mang không thể tự dối lòng mình mà gọi một tiếng Niếp tiểu thư.

"Tay thì đeo vòng kim cương Cartier mà lại không biết xấu hổ cò kè thêm bớt vài miếng khoai tây, vài miếng thịt bò tới nổi đỏ mặt tía tai thế à?" Niếp Tinh Tinh quay sang dò xét, tựa hồ chăm chú nghiên cứu xem chiếc vòng trên tay Vụ Mang Mang là thật hay giả.

Bọn họ đâu có tranh cãi tới mức đó, cô đỏ mặt chẳng qua là bởi ban nãy mơ tưởng tới Mr. Dream đấy thôi.

Vụ Mang Mang phớt lờ Niếp Tinh Tinh, cầm thìa bắt đầu xúc cơm.

"Ừa, không ai bảo cô con gái con đũa ăn cơm thì phải nhẹ nhàng chậm rãi, đàn ông thì mới cần mạnh mẽ sao?" Niếp Tinh Tinh lại cất giọng châm chọc. Cô ta cũng là dạng con ông cháu cha, nhưng quan hệ lại không mạnh bằng Vụ Mang Mang, nên thấy sáng thứ Tư nào Vụ Mang Mang cũng xin nghỉ thì thấy cực kỳ ngứa mắt.

Vụ Mang Mang ăn xong miếng cơm cuối cùng mới đáp lại: "Vây cô cứ từ từ mà ăn, ăn đến lúc tan làm luôn đi." Dứt lời liền bung khay cơm còn sót lại ít nước canh đứng dậy bỏ đi.

Niếp Tinh Tinh nhìn bóng lưng Vụ Mang Mang, "hừ" một tiếng, quay sang bảo Tiểu Lâm ngồi cạnh: "Chả hiểu đám đàn ông thích gì ở cô ta? Ăn uống như hổ vồ."

Tiểu Lâm vừa nhai rau vừa khuyên nhủ: "Chị Niếp, ăn nhanh lên đi còn kịp chộp mất một lát."

Niếp Tinh Tinh không phản đối, cầm thìa xúc một miếng lớn, tư thế ăn uống đúng là quan trọng, nhưng sao so được với giấc ngủ trưa.

Tinh thần của Vụ Mang Mang khá tốt, cô mặc áo blouse trắng, búi cao tóc lên, lúc cầm tới con dao chọc cảm thấy bản thân thật giống bác sỹ, đi tới trước bục đang để một đồng mảnh gốm sứ.

Công việc của Vụ Mang Mang tại Viện bảo tàng là phục chế cổ vật, đây cũng chính là sở trường đặc biệt của cô

Vụ Mang Mang rất ưa thích các loại đồ gốm, sứ cổ, mỗi lần cầm chúng trong tay, cô đều bất thần suy tưởng, không hiểu những món đồ này trước đây ở trong tay ai, chủ nhân của nó đã từng sở hữu những câu chuyện thú vị gì, sau đó bắt đầu tự biên tự diễn kịch bản ở trong đầu.

Vậy nên đó là lý do tại sao Vụ Mang Mang có thể làm việc tại một phòng phục chế cổ vật vừa tĩnh lặng tựa cổ mộ, lại âm u lạnh lẽo như chốn ma quỷ trong ba năm liền, chưa nói tới cha mẹ cô, mà chính bản thân cô đôi khi cũng ngạc nhiên vì chính mình.

Lúc chuyên chú làm việc, Vụ Mang Mang luôn để di động ở chế độ yên lặng, đến 7h tan làm, cô mới ngẩng đầu lên xoa nhẹ cái cổ mỏi nhừ, còi gầy ra, tay chống xuống đất, lộn ngược người lại, làm tư thế trồng cây chuối trong vòng một phút.

Lúc xuống bến tàu điện ngầm cô mới nhớ ra di động vẫn để rung, bèn móc ra nhìn, ngoài bảy, tám cuộc điện thoại mà cha mẹ gọi tới thì còn lại đều là số của Lộ Thanh Thanh.

Vụ Mang Mang hơi khó xử, Lộ Thanh Thanh tạm gọi là "bạn thân" trong dấu ngoặc kép của cô.

Ở trên mạng, bọn họ khá thân thiết, hai người bình quân ngày nào cũng phải khen ngợi nhau vài ba lần.

Nhưng trong cuộc sống thực, một năm số lần Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh gặp nhau chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Thật ra ngoài đời thực, Vụ Mang Mang không thân thiết với ai cả. Dù sao đa số mọi người đều không thích ứng được với trò biểu diễn của cô, vậy nên cô thả giữ khoảng cách với họ để đỡ bị khinh thường và chán ghét.

Có điều lần này Vụ Mang Mang không thể tránh mặt Lộ Thanh Thanh được.

Lúc Vụ Mang Mang dây phải Tiền tiên sinh, chính Lộ Thanh Thanh là người ít nhiều giúp đỡ mối quan hệ nên cuối cùng anh ta mới đồng ý hoà giải.

Nghe đâu Lộ Thanh Thanh là họ hàng của Tiền tiên sinh.

Vụ Mang Mang liếc nhìn đồng hồ, 7h30', cô nghĩ ngợi giây lát rồi lê tấm thân uể oải ra khỏi tàu điện ngầm, đổi sang bến khác.

Vụ Mang Mang vật vờ mãi cũng tới được club lúc 8h30'.

Club nằm trên ba tầng cao nhất của toà nhà Tân Hải, những người đi làm ở đây cũng không biết tới chỗ này, thang máy thông thường cũng không hiển thị đủ 49 tầng, càng không có ai rảnh rỗi tới mức leo bộ xác thực xem toà nhà này rốt cuộc có 46 tầng hay 49 tầng.

Club Hải Thần có cửa ra vào riêng. Vụ Mang Mang loay hoay mãi không tìm được lối vào, sau cùng Lộ Thanh Thanh đành phải ra ngoài đón, rẽ ngược xuôi mới đến được chỗ thang máy lên tầng.

Cửa thang máy mở ra, quả đúng là bên ngoài thì thối rữa, bên trong thì tô vàng nạm ngọc.

"Sao bây giờ cậu mới đến hả, may mà Thần tài vẫn đang chơi mạt chược ở trên tầng đó, không thì lỡ mất rồi." Lộ Thanh Thanh tuôn nhanh như gió.

"Tớ phải chuyển bến tàu điện ngầm, chen chúc lúc nhúc ba lần mới tới được đây đây." Vụ Mang Mang kêu ca phàn nàn.

"Tàu điện ngầm?" Lộ Thanh Thanh hoài nghi tai mình nghe nhầm.

Vụ Mang Mang nhún vai: "Cha tớ phạt vì sai lầm của tớ đây, ông ấy bán em Hummer của tớ lấy tiền bồi thường rồi. Mà thôi, cậu nói đi, Thần tài là ai đây?"

Lộ Thanh Thanh nhìn Vụ Mang Mang như nhìn người ngoài hành tinh, rồi tựa hồ mới phát hiện ra điều bất thường, bèn bảo: "Cậu không biết người ta là ai hả, hay là cậu quay về hỏi cha cậu là biết liền đó. Cậu nói xem, Thần tài là ai? Đương nhiên là người mang đến tài vận rồi. Người muốn phát tài thì đều phải đi bái Thần tài chứ sao, có điều bái hay không bái chưa phải chuyện quan trọng nhất, quan trọng hơn là nếu cậu đắc tội Thần tài, thì đời cậu coi như xong."

Vụ Mang Mang nghe mà giật nảy trong lòng, giương ánh mắt tràn đầy nghi hoặc về phía Lộ Thanh Thanh.

Lộ Thanh Thanh đáp trả ánh mắt "đúng như cậu đang nghĩ" cho cô.

Vụ Mang Mang thăm nhủ "trời ơi là trời", thảo nào lúc xảy ra chuyện, mặc cho cô khóc gào náo loạn đến đâu cha cô cũng không màng tới, hoá ra đúng là cô đã vuốt râu hùm rồi.

"Đi thôi, tớ đưa cậu tới tạ lỗi, đừng tưởng đền tiền là xong ngay, ông chú ấy cũng không thiếu tiền đâu." Lộ Thanh Thanh nói.

Vụ Mang Mang nắm chặt cánh tay cô ta, hỏi: "Anh ta là chú cậu à?" Thật đúng là "liều rủ hoa cười lại gặp làng*", họ hàng với nhau là tốt rồi.

*Nguyên văn là một câu thơ trong bài "Du Sơn Tây Thôn" của nhà thơ Lục Du. "Son cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn" - Son cùng thủy tận ngờ hết lối, liễu rủ hoa cười lại gặp làng. Cụm từ "liều ám hoa minh" là chỉ mắt nhìn thấy tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng.

Lộ Thanh Thanh ngưng ngưng lườm nguýt: "Địa vị của tớ cách xa anh ta, chỉ vì làm quen để nhờ vả nên mới phải gọi bằng 'chú' đấy".

Vụ Mang Mang thăm nhủ, vậy xin cậu, lần sau đừng có nói bằng cái giọng lên bổng xuống trầm như thế được không?

Lộ Thanh Thanh dẫn Vụ Mang Mang vào một căn phòng sâu trong tầng thứ hai, bên ngoài có một khu ban công rộng 50m2, còn có một bể bơi nhỏ, đứng ở đây có thể quan sát cả cảnh biển rộng lớn.

Gió biển thổi tung mái tóc rối bời của Vụ Mang Mang, cô nhanh chóng che đầu ngoan ngoãn đi theo.

Lộ Thanh Thanh đưa cô vào phòng vệ sinh chỉnh trang lại trước rồi mới lên tầng.

Hai người lên đến tầng thứ hai.

Tầng lầu rộng rãi, mặt hướng biển 270 độ, phòng khách có một bàn chơi mạt chược, dù chỉ có bốn người đang chơi nhưng những người vây xem thì khá nhiều.

Trong đó có ba người đều có một hoặc hai cô mỹ nữ kế bên.

Họ rất đẹp, người thì thon thả mảnh mai, người thì nở nang quyến rũ, còn có cả người trong sáng đáng yêu.

Còn người duy nhất không có ai kế bên kia, Vụ Mang Mang liếc mắt liền nhận ra, không phải Tiền tiên sinh thì là ai?

Kỳ thực Vụ Mang Mang còn nhận ra một người nữa, đó chính là Trương đại luật sư gây ra ác mộng cho mình.

"Ồ, nha đầu này không phải chính là người từng báo mang thai con cậu à?" Trương Bảo Lương nhìn về phía Lộ Tùy, cất giọng trêu ghẹo.

Vụ Mang Mang không hề có hảo cảm với kẻ ý mạnh hiếp yếu, cả vú lấp miệng em Trương đại luật sư này, lòng thầm rửa hán ta mới là nha đầu, cả nhà hán ta đều là nha đầu.

Lộ Tùy nghe vậy mới dời mắt từ bộ bài sang Vụ Mang Mang.

Đôi mắt nhỏ khề neo lại khiến Vụ Mang Mang bỗng cảm thấy mùi vị đàn ông lại tràn ngập khắp nơi.

Lộ Thanh Thanh ở sau lưng đẩy Vụ Mang Mang một cái, cô mới hồi phục lại tinh thần, loạng choạng bước tới trước.

May mà ban nãy lúc ở cơ quan Vụ Mang Mang đã đổi sang giày bệt, nếu không kiểu gì cũng ngã dập mặt xuống đất.

Lộ Thanh Thanh rõ ràng cố ý, nhưng cũng vì muốn tốt cho cô.

Vụ Mang Mang đã đắc tội Lộ Tuy, cho dù hẳn ta không để ý so đo nữa, nhưng người bên cạnh hẳn thì sẽ hao hết tâm tư để lấy lòng, bọn họ muốn gây khó dễ cho nhà xưởng nhỏ nhỏ của Vụ gia thì còn dễ hơn giẫm chết một con kiến.

Vụ Mang Mang đương nhiên hiểu rõ tình huống, bởi vậy mới phải mặt dày bước lên tạ tội.

Nếu ban nãy Vụ Mang Mang ngã sấp xuống khiến mọi người phá lên cười thì rất có thể chuyện to hoá nhỏ, chuyện nhỏ hoá không.

Nhưng có điều hôm Vụ Mang Mang lại như thể bị "sao quả tạ" chiếu trúng, có 10 ngày thì 9 ngày đều đi giày cao gót, chẳng hiểu sao bây giờ lại mang giày bệt.

Lộ Thanh Thanh bước lên, đưa Vụ Mang Mang tới gần chỗ Lộ Tuy, tươi cười nói: "Chú ơi, Mang Mang nghe nói chú đang ở đây nên vội vã chạy tới nhận lỗi."

Trong lòng Vụ Mang Mang đang vô cùng cảm kích Lộ Thanh Thanh. Bây giờ không phải lúc lên con to mồm tranh cãi, cô hiểu địa vị của mình ở đâu, lòng tự trọng phải vút phéng sang một bên thôi. Người ta mà giờ thủ đoạn một chút thì có thể khiến cô khốn khổ, đến lúc đó mới gọi là hoàn toàn mất hết tự trọng.

"Chú ơi." Vụ Mang Mang bắt chước Lộ Thanh Thanh, cất giọng kêu, tỏ vẻ van bối nhún nhường, mong Thần tài giờ cao đánh khề.

"Ô, hôm nay lại giả dạng cháu gái tôi ư?" Lộ Tuy khẽ nhếch môi cười chế giễu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tiểu cô nương đem lại may mắn

Người nói vô tâm, song người nghe lại hữu ý.

Vụ Mang Mang thầm "lộp bộp" trong lòng, hoài nghi liệu có phải "ông chú" này biết bệnh tình của mình hay không?

Nhưng rồi lại nghĩ không thể nào, bệnh của cô chỉ có người nhà và Ngô Dụng biết. Nếu Ngô Dụng dám tiết lộ bệnh tình cho kẻ khác biết thì đừng mơ giữ được giấy phép hành nghề.

Có điều Vụ Mang Mang lại nghĩ, lúc cha cô đi hoà giải, chưa biết chừng lại tiện miệng lấy cớ "có bệnh về tinh thần" ra để tạo đồng cảm thì cũng nên.

Vụ Mang Mang đang ngơ ngẩn, tự dưng lại bị Lộ Thanh Thanh đẩy thêm cái nữa.

Lộ Thanh Thanh thầm thở dài trong lòng, bình thường Vụ Mang Mang cũng khá thông minh nhanh nhẹn, sao hôm nay cứ vô cớ thất thần như thế?

Tuy Lộ Thanh Thanh biết rằng gương mặt của "ông chú" mình rất dễ khiến đàn bà con gái mất hồn, nhưng Vụ Mang Mang đáng lẽ ra không nên như vậy mới phải chứ, chẳng nhẽ cậu ta vẫn chưa nếm đủ "mệt nhọc" à?

Vụ Mang Mang bấy giờ đã định thần lại, cô quay đầu nhỏ giọng hỏi Lộ Thanh Thanh: "Thần tài họ gì?"

Lộ Thanh Thanh cũng mới nhớ ra bản thân lại quên mất không nói cho Vụ Mang Mang, bèn đáp: "Họ Lộ."

Vụ Mang Mang nhanh chóng sửa lời: "Lộ tiên sinh, chuyện lần trước là lỗi của tiểu nhân, đúng là có mắt như mù, ngài là đại nhân bao dung rộng lượng, nhất định không được tức giận. Đừng vì tiểu nhân mà tổn hại thân thể, tiểu nhân cũng đau lòng lắm thay."

Vụ Mang Mang diễn y như thật, chỉ thiếu điều chấp tay "gọi dạ bảo vâng", bộ dạng luôn cúi giống hệt tiểu thái giám trước mặt Vạn tuế gia.

Thật ra cô cũng biết trong tình cảnh này mà ăn nói như vậy thì chỉ sợ càng giống đổ dầu vào lửa, nhưng nếu cô có thể không chế được lời ăn tiếng nói và hành động của mình thì cô cũng chẳng cần phải tìm tới bác sỹ tâm lý làm gì.

Theo lời Ngô Dụng thì trạng thái tâm lý này xảy ra mỗi khi cô gặp phải chuyện bế tắc, muốn tìm cách chạy trốn nên mới giả bộ diễn kịch để đối phó lại tình huống, bởi cô sẽ tự coi mình đang sắm vai kẻ khác, chứ không phải trải qua thật sự.

Diễn được rồi, tâm tình cũng đã kìm hãm bớt.

Vụ Mang Mang đang định tiếp tục thì chàng trai ngồi bên cạnh Thần tài chợt cười phá lên, bảo: "Mấy cô bé bây giờ toàn nói năng thú vị thế này à?"

Nếu như không nhìn Vụ Mang Mang bằng con mắt đầy thành kiến thì thói nghiện diễn xuất của cô cũng có thể được coi là một kiểu hài hước biến tướng.

Vụ Mang Mang bỗng thấy cực kỳ cảm kích chủ nhân của tiếng cười này, bởi anh ta không chỉ giúp hoá giải nỗi xấu hổ của cô mà còn khiến bầu không khí trở nên hoà hoãn hơn.

Vụ Mang Mang chăm chú quan sát mới phát hiện ra người đàn ông đó rất anh tuấn, là kiểu anh tuấn rắn rỏi. Anh ta để đầu đinh, trông hoạt bát đầy sức sống, tuy rằng khoé mắt nếp nhăn lúc cười biểu thị tuổi tác không quá trẻ trung, nhưng lại cho thấy anh ta là một người rất thích cười.

Người thích cười thông thường đều dễ chung sống, vận khí cũng khá tốt.

Vụ Mang Mang liếc mắt nhìn qua đồng bài trên bàn, thấy trước mặt anh ta chồng nhiều tiền nhất.

Người đàn ông như vậy vốn dĩ không thể khiến Vụ Mang Mang bỏ qua được, anh ta chính là Mr. Right lý tưởng trong lòng cô đó.

Cử chỉ của anh ta vô cùng nhã nhặn, xuất thân đảm bảo rất cao. Đôi giày da làm bằng tay chứng minh thực lực kinh tế chắc cũng phải dồi dào. Vóc người càng khiến phụ nữ cực kỳ cảm thấy an toàn, chưa đến mức lấy một địch được bốn, nhưng quần thảo khéo cũng được hai, ba tiếng.

Người đàn ông này dễ dàng thoả mãn lòng ái mộ như đối với anh hùng của phái nữ, cũng thoả mãn mong ước được đặt móng ngồi trong chiếc BMW của các cô gái hám tiền.

Không ngờ một chàng trai lý tưởng thế này mà lại bị cô bỏ sót.

Chỉ có thể trách ông chú Thần tài quá thu hút ánh mắt của người khác thôi.

Anh ta vẫn ngồi im tại chỗ, mặc kệ toàn bộ chiêu trò của cô.

Vậy nên tuy rằng Vụ Mang Mang rất thích nụ cười của vị kia, nhưng vẫn phải nhanh chóng chuyển sự chú ý lên người Thần tài.

"Thanh Thanh, hiện giờ cô càng ngày càng quá mức rồi đó, loại người nào cũng dắt tới đây được à." Lộ Tuy thân nhiên buông một câu, ánh mắt vẫn dán vào bộ bài.

Vụ Mang Mang tức thì xấu hổ vô cùng, mặt đỏ như trứng rán, trong đầu nổ bùng một tiếng.

Tiểu thư Vụ Mang Mang đến từng này tuổi vẫn chưa bao giờ phải nghe những lời châm biếm như thế.

Cô vốn được cưng chiều từ bé, tuy cha mẹ không có thời gian quan tâm chăm sóc nhưng luôn chu cấp tiền tài dư thừa.

Từ hồi tiểu học Vụ Mang Mang đã là "bạch phú nữ" trong lớp, tất cả kem, bánh sinh nhật đều do một tay cô chi.

Đi theo cô là một đồng tùy tùng lâu la, đến tận lúc học Đại học cô cũng đều sống trong trạng thái "chúng sao vây quanh mặt trăng".

Chưa cần nói tới cái túi tiền rủng rỉnh của cô, chỉ riêng khuôn mặt cũng đủ để hưởng nhiều ưu đãi hơn so với người khác.

Tốt xấu gì thì Vụ Mang Mang cũng là hoa khôi trường G, còn được bầu là hoa khôi đẹp nhất trong số các hoa khôi trên website của trường nữa đó.

Cho tới tận hôm nay, Vụ Mang Mang mới bị một chậu nước lạnh hắt cho tỉnh lại, hoá ra trước mặt những người này, cô chẳng là gì cả. Dung mạo, gia thế mà cô vẫn kiêu ngạo căn bản không đáng một xu trong mắt bọn họ.

Xem ra cô thực sự phải bắt đầu "hội ngoại kiêm tu*" mất thôi.

*Nội ngoại kiêm tu: "Nội" nghĩa là trong, chỉ tu dưỡng đạo đức, văn hoá, "ngoại" nghĩa là ngoài, chỉ tu dưỡng cử chỉ lời ăn tiếng nói.

Lộ Tuy thân nhiên tung ra một lời nhận xét, khiến bầu không khí nhất thời trở nên gượng gạo.

Ninh Tranh giương ánh mắt thông cảm về phía Vụ Mang Mang.

Dạng như bọn họ, đương nhiên đã từng ngắm qua vô số kiểu mỹ nhân, cho nên đã không còn cảm giác kinh ngạc chấn động từ lâu rồi.

Có điều ngắm Vụ Mang Mang, Ninh Tranh không hiểu tại sao chợt cảm thấy cô gái này xinh đẹp ngoài sức tưởng tượng.

Áo phong màu trắng đơn giản, sơ vin quần bò, chắc là phong cách thông thường của mấy cô bé bây giờ.

Quần bò dáng vintage, còn rách lỗ chỗ nơi đầu gối và đùi, nhưng hiển nhiên hợp một hiện thời.

Chân đi đôi giày vải, vai đeo ba lô đĩnh tán.

Khí chất thanh xuân cuộn cuộn, tương đối hấp dẫn những người đàn ông đang nỗ lực "cải lão hoàn đồng" như họ.

Song điểm hấp dẫn Ninh Tranh nhất là biểu cảm của Vụ Mang Mang.

Giương mặt cô thoáng vẻ mỏng lung, cơ hồ do bị "chửi xéo" nên chưa định thần lại được.

Tiếp đó là vẻ giận dữ, xấu hổ, song ánh mắt lại cứ buồng bình quật cường, cổ làm ra vẻ "Ta đây chẳng sao cả, người nói mặc người, người là cái đồ mất mủ không nhìn thấy ngọc tốt".

Song thực ra thì, lòng tự trọng đáng thương của cô đã bị người ta "giày xéo" dưới đất rồi.

Tuy đau khổ, nhưng vẫn ra vẻ kiên cường "Người không làm ta tổn thương được đâu."

Về bút rứt, ngược ngừng, ánh mắt lấp lánh đóm lửa, gương mặt ửng hồng, lồng ngực phập phồng, hơi thở gấp gáp, tất thấy đều khiến anh ta ngạc nhiên thích thú.

Nhưng thích thú thì thích thú, đồng tình thì đồng tình, trước mặt Lộ Tuy, Ninh Tranh không muốn phản bác lại lời cậu ta.

Ngoài dự đoán là, Lộ Thanh Thanh nghe Lộ Tuy nói vậy tuy hơi tái mặt, hơi sợ hãi, nhưng không kéo Vụ Mang Mang ra ngoài, mà còn cố gắng cầu khẩn: "Chú ơi, Mang Mang thật sự tới xin lỗi đây, cậu ấy biết sai rồi mà."

Vụ Mang Mang không ngờ Lộ Thanh Thanh lại có nghĩa khí tới vậy.

Thật đúng là "nghĩa bạc Vân Thiên*", cô đâu ngờ tình bạn không mặn không nhạt giữa cô và Lộ Thanh Thanh lại có thể khiến cô ấy tận lực giúp đỡ đến như vậy.

*Nghĩa bạc Vân Thiên: Có nghĩa là tình nghĩa, nghĩa khí lớn như thể tới tận trời cao.

Kỳ thực Vụ Mang Mang cũng nhận ra Thần tài là kiểu người nói sao làm vậy, những người ở đây chắc chẳng ai dám mạo hiểm đắc tội mà phản bác anh ta.

Lộ Thanh Thanh dám nói vậy, dũng khí có thể nói là sánh ngang với việc lấp lún súng máy, phá tan lô cốt kẻ địch.

Ninh Tranh thấy vậy thì không thể không giúp Lộ Thanh Thanh, đồng thời cho Lộ Tuy cái thang xuống nước, bằng không hai cô bé này sẽ sợ chết mất, bèn bảo: "Trông bọn họ đáng thương quá, hay là cậu cho bọn họ một cơ hội đi?"

Lộ Tuy nhìn sang Ninh Tranh, nở nụ cười mơ hồ.

Ninh Tranh mặc dù không hiểu rõ ý tứ nụ cười của Lộ Tuy, nhưng cũng biết cậu ta không muốn so đo với mấy cô bé con, chẳng qua là không thích bị quấy rầy mà thôi.

Nói đến Lộ Tuy, con người này vốn ưa tĩnh lặng, ngày qua ngày sống như thầy tu khổ hạnh, thậm chí còn cả cấm dục.

Mỗi năm tới thăm Tây Tạng, ai nấy quay về đều nhất trí cho rằng cậu ta tựa hồ lột một vị lạt ma, mà lại vẫn còn đang sống giữa trần thế.

"Giúp anh mở bài đi nào." Ninh Tranh nghiêng đầu bảo cô bạn gái ngồi cạnh.

Cô gái xinh đẹp chia bộ móng tía tốt kỹ càng, ông ẹo bốc bài, xem quân xong liền tỏ ra vô cùng đắc ý.

Nhưng nào ngờ hạ bài xuống vẫn bị đối phương ăn mất.

Cô gái phụng phịu bĩu môi, Ninh Tranh bèn dịu dàng vỗ nhẹ vào tay cô ta, tỏ ý "không hề gì".

Cây thang đã dăng đến tận mặt Vụ Mang Mang, vận mệnh của cô, hay của cả cái xưởng sản xuất đồ gia dụng của cha cô đều phụ thuộc vào lần bốc bài này.

Ninh Tranh ôm vai bạn gái, nói: "Đề cô bé ấy giúp cậu mở bài nhé?"

Lộ Tuy không đáp không rằng, song lại tựa lưng về sau, chừa lại ít khoảng trống.

Lộ Thanh Thanh đẩy nhẹ Vụ Mang Mang, nhỏ giọng nói: "Chú ấy không thích bị người ta chạm vào đâu."

Vụ Mang Mang cảm thấy vô cùng may mắn vì bộ trang phục đơn giản của mình hôm nay, áo phông, quần bò, trên người cô làm gì có cái gì động vào anh ta được.

Vụ Mang Mang tới bên cạnh Lộ Tuy, hộp bụng thẳng người, chỉ hận không thể hộp ngực vào tới tận lưng, không dám thở mạnh, cố gắng nín nhịn hết

mức có thể, không hành động thừa thãi, mau chóng bốc bài với tốc độ chớp nhoáng.

Như thể chỉ sợ người ta đổi ý không cho cô sờ vào quân bài nữa.

Động tác gọn gàng lưu loát, khiến không chỉ Ninh Tranh phải cười phá lên mà Trầm Đình phía đối diện Lộ Tuy, người vẫn im hơi lặng tiếng từ nãy đến giờ cũng phải bật cười.

Vụ Mang Mang cũng biết chơi mạt chược, hồi học Đại học cô thường hay cống không tiền tiêu vặt cho đám bạn học cùng phòng.

Tuy rằng hồi đó cô không mấy chú trọng tới thắng thua, nhưng quả thực cô cũng không được may mắn cho lắm.

Hiện giờ Vụ Mang Mang không dám mở hãn quân bài vừa bốc ra xem, chỉ dám dùng ngón tay sờ lần, đoán là quân Vạn, nhưng cụ thể là mấy vạn thì chịu chết.

Vụ Mang Mang lại liếc qua bài của Lộ Tuy.

May thật, đã mười ba con Vạn cũng thôi đi, lại còn là Long Thất Đôi, trong tay có ba con Cửu Vạn, còn kéo được một con Cửu Vạn nữa.

Nhưng nhìn bài đánh ra trên bàn chẳng có lấy một con Vạn, có thể thấy được ba nhà khác đều cần Vạn cả, thế mà còn dám đánh bài như thế, quả là can đảm.

"Nhanh mở bài ra cho chúng tôi xem nào, hôm nay Lộ Tuy đã thua mất một chiếc xe rồi đấy, để xem cô có thể khiến cậu ta trở mình được không." Trương Bảo Lương nói.

Vụ Mang Mang thật sự bó tay, sờ tái sờ hồi cũng không đoán được là mấy vạn, là rồng hay là sâu thì mở ra là biết liền. Cô nhắm mắt, lấy khí thế đập nôi đim thuyền mạnh mẽ mở tay ra, thả bài xuống.

*Đập nôi đim thuyền / Quyết đánh đến cùng: Dựa theo tích Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì đim hết thuyền, đập vỡ nôi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

Xung quanh bất chợt im ắng, Vụ Mang Mang đợi 5s không thấy động tĩnh gì, bèn mở hé mắt ra nhìn.

"Ồi, là Cửu Vạn, Cửu Vạn kia, đúng là Cửu Vạn rồi." Vụ Mang Mang bỗng chốc cười hớn hở, bật người dậy, ôm Lộ Thanh Thanh nhảy nhót điên cuồng.

Lộ Tuy mở hết bài.

Ninh Tranh cười nói: "Xem ra cô bé này đem lại may mắn thịnh vượng cho cậu đó."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chuyện năm đó

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lộ Tuy nhếch môi cười, phát tay về phía Lộ Thanh Thanh và Vụ Mang Mang, như thể đang đuổi mấy con cún đi.

Lộ Thanh Thanh kéo tay Vụ Mang Mang, bảo: "Đi thôi."

Vụ Mang Mang hơi lo lắng hỏi: "Chắc sẽ không việc gì phải không?"

Lộ Thanh Thanh đáp: "Chắc vậy."

Vụ Mang Mang không nhận được câu trả lời chắc chắn, lòng vẫn âu lo, nếu chỉ mình cô gặp rắc rối thì cũng không sao, cô có chân có tay, không lo chết đói.

Nhưng thể diện của cả gia đình cô đều tập trung vào một người, tỷ lệ nam nữ càng ngày càng cách biệt, nếu em trai cô không có tiền thì tương lai cưới vợ làm sao.

Lộ Thanh Thanh thấy Vụ Mang Mang còn không muốn đi, bèn khuyên nhủ: "Không sao đâu, cậu giúp chú tớ gấp may như thế, chuyện buổi tối nay chắc chắn sẽ lan truyền nhanh chóng, sẽ không có ai dám gây phiền phức cho gia đình cậu nữa đâu."

Vụ Mang Mang nghe vậy mới hoàn toàn yên lòng, thở hắt ra một hơi, cười nói: "Cậu nói tớ mới nhớ, hôm nay đúng là bất thường thật, trước đây lúc đánh bài tớ toàn bị gọi là 'tay thối', cứ tưởng ban này xong đời rồi, nào ngờ lại bốc trúng Cửu Vạn." Thật đúng là quái lạ.

Lộ Thanh Thanh thấy Vụ Mang Mang lại tươi cười thì cũng phấn khởi nói: "Vây chắc hôm nay vận may của cậu siêu tốt, mở bài một phát được luôn, quá đã." Lộ Thanh Thanh dứt lời bèn kéo nhẹ cánh tay Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang không động đậy, cô hơi nghi hoặc nhìn Lộ Thanh Thanh, nói thật chứ tối nay Lộ Thanh Thanh có vẻ hơi tốt quá mức với cô.

Lúc đó mọi người chẳng ai dám lên tiếng, nhưng Lộ Thanh Thanh dù run rẩy sợ hãi nhưng vẫn cố nói giúp cô, giờ biết cô bị cắt tiền tiêu vặt lại còn cho cô tiền để về nhà nữa.

Chuyện tự dưng có miếng bánh từ trên trời rơi xuống đúng là có thật, nhưng chắc chắn không thể rơi vào người cô.

"Thanh Thanh, cậu có chuyện gì à? Nếu có gì cần thì cứ nói, tớ mà giúp được thì sẽ không chối từ." Vụ Mang Mang hứng khởi nói.

Lộ Thanh Thanh hơi do dự, sau cùng bảo: "Hình như dạo trước cậu từng khoe chiếc túi Hermes trên weibo đúng không?"

Lộ Thanh Thanh vừa mới mở lời, Vụ Mang Mang chợt nhớ ra, chiếc túi đó cô phải nhờ người ta mãi hai năm mới lấy được, nhưng cũng chẳng phải việc quan trọng gì, bèn nói luôn: "Tớ còn tưởng là chuyện gì cơ. Cậu giúp tớ nhiều như vậy, một cái túi có là gì. Ngày mai tớ đưa cho."

Lộ Thanh Thanh im lặng.

Vụ Mang Mang tức thì chữa lại: "Hay là bây giờ cậu tới nhà tớ đi, tớ đưa luôn cho?" Cô hiểu sự say mê cuồng nhiệt của phái nữ đối với túi xách, cảm trong tay càng sớm càng thích.

Lộ Thanh Thanh nhoen cười gật đầu.

Khu nhà cao cấp của Vụ Mang Mang thoáng nhìn qua đã biết là thuộc hạng siêu cấp bạch phú mỹ.

Bây, tám năm trước, khu đất rộng mấy nghìn mét vuông này được rao bán, sau khi mở mang quy hoạch lại, tự dưng được đội giá trên trời, tận bảy vạn tệ/m².

Vậy mà lại có người chịu mua, liền bị mọi người mắng cho té tát.

Lúc đó cha mẹ Vụ Mang Mang mới vừa tỉnh ngộ, hoà hảo lại với nhau, vẫn chưa sinh thêm em trai, lại vội cứu vớt tình cảm từ đứa con gái duy nhất, nên dù mạng danh đại ngọc vẫn chấp nhận, chỉ cần cô được vui vẻ.

Bây giờ ngẫm lại, số phận của Vụ Mang Mang cũng không hẳn quá tệ. Bởi 300m² hiện thời của cô trị giá tới 20 vạn tệ/m², khu nhà này quá đủ để làm của hồi môn của cô.

Có điều bây giờ Vụ Mang Mang không có ý mời Lộ Thanh Thanh lên tham quan nhà, bèn nghiêng đầu với Lộ Thanh Thanh đang đứng ở dưới tầng, nói: "Cậu chờ ở đây nhé, tớ đi lấy cho."

"Có thể cho tớ dùng nhờ WC một lát được không?" Lộ Thanh Thanh hơi xấu hổ cười nói.

Vụ Mang Mang còn biết nói gì đây?

Lộ Thanh Thanh vừa vào nhà, lập tức thốt lên: "Oa, OMG, nhà cậu ở thời cổ đại đấy à? Khéo mấy bộ phim cổ trang quay ở đây cũng được đấy."

Nhà Vụ Mang Mang có thiết kế hoàn toàn theo phong cách cổ điển, nào là vách ngăn, bình phong, trướng rủ màn che, giường La Hán, đa bảo các*...

*Đa bảo các là cái kệ / giá chuyên đựng bảo vật.

Thậm chí bồn cầu trong WC cũng là sứ Thanh Hoa*.

*Sứ Thanh Hoa (青花瓷) là đồ sứ xuất hiện từ thời Đường.

Trên bảo các đặt nhiều đồ gốm sứ, mô phỏng sứ Nhữ Diêu, sứ Phấn thái*, đồ trắng men, cái gì cũng có. Nhờ có các mối quan hệ công việc nên Vụ Mang Mang tìm người mô phỏng lại những món đồ sứ này, cố gắng tạo ra những sản phẩm y như thật.

*Sứ Nhữ Diêu (汝窑) là đồ sứ xuất hiện từ thời Tống. Sứ Phấn thái (Famille Rose - 粉彩瓷) xuất hiện từ thời Thanh.

Tiện thể làm đạo cụ diễn xuất của cô luôn.

Nhưng cũng chính vì lý do này mà Vụ Mang Mang không hề muốn mời người khác tới chơi nhà mình.

Vụ Mang Mang rót cho Lộ Thanh Thanh vừa mới bước ra từ WC một cốc nước, bình thần nói: "Cậu chờ nhé, tớ đi lấy túi."

Lộ Thanh Thanh đầu phải người thích ngồi im một chỗ, bèn đứng dậy đi theo, tiện thể ngó nghiêng.

"Cậu đắp thành đồng lên thế kia ư?" Lộ Thanh Thanh đứng là được mở mang tầm mắt, cô ta đi theo Vụ Mang Mang tới phòng để đồ linh tinh liền nhìn thấy cảnh này.

Căn phòng chứa đầy đồ đạc giả cổ, phía trên xếp hàng đồng túi xách lẫn hộp giày.

"Mấy thứ này không hợp với bài trí ngoài phòng khách." Vụ Mang Mang vừa cố sức bới đồ chất đầy như núi trước mặt, vừa giải thích: "Ngoài đó còn chẳng có chỗ mà ngồi nên đành phải cất vào đây."

Vắt và lăm mới lấy ra được chiếc túi xách mà cô đã mất hai năm mới cầm trong tay được, liền đưa cho Lộ Thanh Thanh.

Lộ Thanh Thanh cường điệu nói: "Cậu dám đối xử với bảo bối của tớ thế à?"

Vụ Mang Mang nhún vai, mấy cái túi này chẳng qua chỉ có tác dụng chụp ảnh khoe khoang trên weibo mà thôi.

Nếu đã vào nhà rồi, Vụ Mang Mang đương nhiên không thể vội vã tiễn khách.

Cô dùng chiếc ấm sành nhỏ đun nước pha trà cho Lộ Thanh Thanh.

Lộ Thanh Thanh ngấm ngĩa chén trà màu thiên thanh, nói: "Chất lượng khá lắm, xem ra cậu khá coi trọng mấy thứ này, còn làm cả một bộ nữa, có điều hương vị trà không ổn lắm."

Vụ Mang Mang thâm nhủ, mấy thứ đó chỉ để tượng trưng thôi, chẳng lẽ lúc diễn cảnh ăn cơm, người ta lại dùng đồ ăn thức uống nóng hôi hổi chắc?

Bởi vậy nước trà vốn dĩ chỉ là trà hoa lai hạng ba mươi đồng một túi mà thôi.

Vụ Mang Mang dùng tư thế đầy tao nhã châm thêm trà cho Lộ Thanh Thanh.

"Cậu đun nước lã lên đấy hả? Vẫn còn đầy mùi thuốc khử trùng đây này." Lộ Thanh Thanh vốn quen uống nước khoáng lên giọng bắt bẻ.

"Nước lã được khử độc bằng khí Clo đó." Vụ Mang Mang tận tâm giảng giải kiến thức khoa học cho Lộ Thanh Thanh, sau đó bồi thêm một câu: "Tớ không mở máy lọc nước được, phải tiết kiệm điện."

Đây chính là nỗi khổ khi không có tiền mà vẫn phải ở trong khu nhà cao cấp này, cô sắp không đỡ nổi đủ các loại phí quản lý rồi.

Lộ Thanh Thanh bật cười ha ha.

"Thật ra chú tớ không phải là người tính khí hẹp hòi đâu, tại khi đó cậu quá đen đui, đây đúng lúc chú tớ đang ở cạnh Đồng Khả Khả đấy." Lộ Thanh Thanh nói.

Vụ Mang Mang đang tựa vào đệm mềm trên giường La Hán nghịch di động, nghe Lộ Thanh Thanh nói vậy liền hứng khởi bật dậy.

"Tớ biết là cậu sẽ hứng thú mà." Lộ Thanh Thanh giơ ngón tay cái thích thú.

Cô ta nhích lại gần Vụ Mang Mang, hít ngửi: "Cậu dùng nước hoa gì thế, mùi thơm ghê."

Vụ Mang Mang đáp: "Là Guerlain. Cậu mau nói đi, tại sao tớ lại xui xẻo thế?"

Thâm tâm Vụ Mang Mang đang tràn ngập kích động, cô biết chắc chắn phía sau việc này còn có nguyên nhân khác, bằng không chỉ với mỗi chuyện đó, người bình thường nhiều nhất thì chỉ nghĩ cô bị điên, chứ sao có thể chẳng nói chẳng rằng đã mời ngay luật sư làm đơn kiện như thế.

Hơn nữa điều đó chứng tỏ không phải Vụ Mang Mang kém hấp dẫn, mà là cô đã không cẩn thận chọc vào "quả mìn" của đối phương.

Vụ Mang Mang chột hời tưởng lại về dừng dừng hồ hững của ông chú Thần tài tối nay, bỗng thấy lòng sao mà ngứa ngáy khôn tả.

Cứ như thể anh ta đang vuốt ve một con mèo Ba Tư trong lòng cô vậy.

Vụ Mang Mang vốn là người như vậy, đối phương càng không coi trọng cô, thì cô lại càng vội vàng mặt dày muốn hấp dẫn sự chú ý của người ta.

Nghe bảo thói xấu này vốn do cô luôn được quan tâm để ý quá nhiều, dễ dàng giành được sự hâm mộ của người khác, vậy nên cô mới thích những việc khó khăn, thích cảm giác chinh phục thử thách.

Rất nhiều người không thể lý giải nổi tại sao những kẻ có tiền cứ có cơ hội là lại hăm hở lập nhóm chinh phục đỉnh Everest*, hoặc những người hể rãnh rồi là lại sẵn sàng chinh phục đỉnh K2** nổi tiếng khó nhằn, những nơi như thế này thì cho dù anh sở hữu một núi tiền cũng không thể chắc chắn được đảm bảo an toàn.

*Đỉnh Everest là đỉnh núi cao nhất trên Trái Đất khi so với mực nước biển, tính đến thời điểm hiện tại là 8848m. Đường lên đỉnh Everest là biên giới giữa

Nepal và Tây Tạng (Trung Quốc).

****K2** là đỉnh núi cao thứ nhì trên mặt đất, cao 8.611 m, nằm tại giáp ranh biên giới giữa huyện Taxkorgan, địa khu Kashgar, Tân Cương, Trung Quốc và Pakistan, thuộc dãy núi Karakoram.

Song Vụ Mang Mang có thể hiểu được tâm tư bọn họ, nếu đã xác định mục tiêu thì phải cố hết sức, liều mạng mà trèo lên, như vậy mới kích thích.

Vụ Mang Mang tự biết tuổi mình còn trẻ, vẫn chưa sống đủ, nên không dám mơ mộng tới việc chinh phục đỉnh núi như đám đàn ông, tốt xấu gì vẫn phải đảm bảo an toàn tính mạng.

Nhưng tương lai 30, 40 tuổi mà trở nên giàu có thì chưa biết chừng cô cũng sẽ quyết định chinh phục những ngọn núi cao trên thế giới.

Nghĩ vợ vẫn, Vụ Mang Mang cứ mãi thất thần.

May mà Lộ Thanh Thanh không mấy để ý, cô ta cất giọng: "Đồng Khả Khả và chú tớ là thanh mai trúc mã."

"Không ngờ cô ta lại lớn tuổi như vậy đây, à, hoá ra cô ta khai gian tuổi à." Vụ Mang Mang sốt ruột xen ngang. "Tớ biết ngay mà, nhìn nếp nhăn của cô ta rõ như thế thì không thể chỉ mới 28 tuổi được."

"Cách đây không lâu cô ta mới sang Thụy Sĩ tìm nhau thai cừu, đúng lúc bị mẹ tớ bắt gặp." Lộ Thanh Thanh nói.

Vụ Mang Mang tò mò hỏi: "Nhau thai cừu có thật thần kỳ như vậy không?"

Lộ Thanh Thanh tức thì hào hứng giảng giải cho Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang lại nói: "Hay để tớ bảo mẹ tớ đi tìm thử xem, bà ấy làm mà có tác dụng thì tớ cũng làm theo."

"Ừ, đến lúc đó chúng ta đi cùng nhau nhé." Lộ Thanh Thanh đề xuất.

Câu chuyện càng lúc càng lạc đề, may mà Vụ Mang Mang vẫn ham hố thị phi, bèn hỏi: "Cậu tiếp tục đi, nói vậy chắc Đồng Khả Khả chính là bạn gái của chú cậu à?"

"Mối tình đầu thôi. Chính xác chỉ là mối tình đầu." Lộ Thanh Thanh khoa trương thốt.

Vụ Mang Mang bắt đầu gọi mờ: "Mối tình đầu ư? Ban nãy cậu nói bọn họ là thanh mai trúc mã, vậy chẳng phải gia đình Đồng Khả Khả cũng có tiền có thế lực ư?"

Vụ Mang Mang ôm gối, xoa cằm, nói: "Thảo nào Đồng Khả Khả vào nghề nhiều năm như vậy mà chẳng có scandal nào, hơn nữa ngay tác phẩm đầu tay còn được hợp tác với đạo diễn, biên kịch, siêu sao nổi tiếng. Tớ còn tưởng kiếp trước cô ta giải cứu được cả hệ ngân hà cơ."

"Hừ, cô ta cũng chẳng có gì đặc biệt đâu, gia đình cô ta kinh doanh khai khoáng thôi."

"Khai thác mỏ than à?" Vụ Mang Mang bật hỏi, lòng thầm tấm tắc, Đồng Khả Khả mà là con gái của ông chủ mỏ than thì chắc là may mắn lắm mới thừa hưởng được nét đẹp từ mẹ cô ta đây.

"Không phải, là khai thác cẩm thạch." Lộ Thanh Thanh tiếp lời. "Gia đình cô ta cũng bình thường thôi, điểm đặc biệt là ở chỗ, trong bao năm qua cô ta chính là người duy nhất từng mang thai đứa con của chú tớ."

"Hồi nào thế?" Vụ Mang Mang bật dậy, trợn mắt truy hỏi: "Chưa từng nghe thấy nữ thần quốc dân lại từng mang thai đây?"

"Tầm 17, 18 tuổi." Lộ Thanh Thanh đáp.

Bản lĩnh nghe một đằng, nói một nẻo của Vụ Mang Mang là hạng nhất, cô bắt đầu luyện thuyên: "Tớ biết tổng rồi, đây là chuyện thông thường của thanh niên mà. Cậu xem cái điệu bộ nghiêm túc của ông chú cậu bây giờ thì biết đảm bảo là người vô cùng cẩn thận, nhưng tuổi trẻ nhất thời xúc động, có khi ngại vương vãi nên chẳng thèm dùng bao, hoặc là lúc hưng hực vội vàng quên khuấy cả bao, hay có khi do Đồng Khả Khả mua nhầm phải thuốc tránh thai giả cũng nên."

Vụ Mang Mang vừa mới nhắc tới chủ đề này bèn đảo dạt hứng khởi: "Với lại mười mấy năm trước xã hội đã coi mờ như bây giờ đâu, internet cũng đâu phát triển rầm rộ, có khi hai người bọn họ còn chẳng biết phải tránh thai thế nào ấy nhỉ? Đúng là nghiệp chướng mà, cậu nói xem, sao giáo dục của đất nước chúng ta lại thiếu sót như thế, lại còn rất hay có tình tránh né vấn đề này chứ?"

"Tớ nói cho cậu nghe, lần trước xem Thời sự, người ta chiếu hai vợ chồng tiến sỹ nhà nọ sau khi thành hôn mãi chưa có con, họ bèn đi tìm nguyên do, kết quả sau này mới phát hiện rằng, hoá ra hai kẻ ngu ngốc đó cứ tưởng nằm im đắp chăn là có thể sinh em bé được." Vụ Mang Mang càng nói càng bật cười phớ lớ.

Lộ Thanh Thanh cũng phải nở nụ cười theo.

"Cậu nghĩ tình hình ông chú cậu lúc đó thế nào?" Con gái vốn thường tò mò chuyện riêng tư của người khác.

"Tớ làm sao mà biết chi tiết được."

"Được rồi, cậu nói tiếp đi." May mà Vụ Mang Mang vẫn nhớ trở về đề tài cũ: "Nữ thần chắc chắn sẽ không sinh đứa bé ra đúng không?"

"Còn không phải vậy sao? Khi đó Đồng Khả Khả còn chưa vào nghề, nhưng cô ta vẫn muốn đóng phim, gia đình cô ta lại nhất mực phản đối, chính ông chú tớ giúp đỡ cô ta theo đuổi ước mơ đấy. Có điều cô ta đúng là ngu ngốc, vì sự nghiệp mà bỏ đứa nhỏ của chú tớ, lại còn nói dối là bị trục xuất nữa."

Kết quả không nói cũng biết, đôi thanh mai trúc mã vì chuyện này mà chia tay.

"Bây giờ Đồng Khả Khả hối hận, muốn nối lại tình xưa." Lộ Thanh Thanh hừ nhẹ: "Đáng tiếc là hiện giờ những người muốn sinh con cho chú tớ có mà xếp hàng dài tới tận Thái Bình Dương, làm sao đến lượt hoa tàn ít bướm Đồng Khả Khả chứ."

Vụ Mang Mang gật đầu đồng tình, chỉ ít thì cô cũng đang muốn tới xếp hàng đây.

"Đã hiểu rõ mọi chuyện chưa?" Lộ Thanh Thanh hỏi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang gật đầu: "Hiểu hết rồi, chuyện khi xưa chắc hẳn là bóng ma trong lòng ông chú cậu, cho nên vừa nghe thấy có người tự xưng đang mang thai đứa con của mình, anh ta liền nổi giận."

Vụ Mang Mang thờ dài một tiếng, ra chiều lĩnh hội: "Vậy nên người ta mới nói, nếu trước đây từng chịu nhiều tổn thương, thì sau này dù có hạnh phúc bao nhiêu cũng khó mà bù lại được."

Vụ Mang Mang cắn nhẹ bộ móng xinh đẹp: "Dù sao cũng là đứa con đầu tiên, có lẽ ấn tượng khó lòng phai nhạt, hơn nữa tình đầu thì chọn sự nghiệp cũng không chọn anh ta. Đúng là tổn thương lòng tự tôn ghê!"

*Giường La Hán:

3rd Party Hosting has been temporarily disabled.

to unlock your account visit:
photobucket.com/p500

*Đa bảo các

*Sứ Nhữ Diêu

*Lọ nước hoa Guerlain mà Mang Mang dùng (đẹp điên đảo á >.<)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Hỏng chuyện

Hai cô gái tán hươu tán vượn, tán mãi không dứt, sau cùng nhân lúc hứng khởi, Lộ Thanh Thanh bèn hỏi Vụ Mang Mang có rượu không.

Tán chuyện cần phải có rượu để tăng thêm hứng thú.

Vụ Mang Mang lập tức đi tới tủ rượu, lấy cả chai lẫn ly ra.

Lộ Thanh Thanh cầm bình rượu, vừa nhìn liền nói: "Ừầy, Mang Mang, cậu còn có cả chai Lafite* 82 năm cơ mà, coi trọng tớ ghê."

*Château Lafite Rothschild: Là một thương hiệu rượu vang nổi tiếng và đắt đỏ nhất thế giới hiện nay, thuộc sở hữu của gia tộc Rothschild (Pháp), có xuất xứ từ thế kỷ 19.

Vụ Mang Mang không đáp, cầm cái mở chai bật nút, rót cho Lộ Thanh Thanh một ly.

Lộ Thanh Thanh lắc ly rượu, cảm thán: "Đáng tiếc là muộn quá rồi, nếu không hẳn phải vừa nhâm nhi rượu vừa hát thì mới thú."

Vụ Mang Mang khoanh chân ngồi xuống, nói: "Cứ việc, sao phải ngại."

Lộ Thanh Thanh nhấp một ngụm, chau mày hỏi: "Sao mùi rượu kỳ quái vậy?" Cô ta thực sự ngại không dám hỏi thẳng liệu có phải Vụ Mang Mang mua nhầm rượu giả hay không.

Lafite 82 năm, hiển nhiên số lượng có hạn.

Vụ Mang Mang cười hi hi nói: "Lợi hại nha, nếm phát biết ngay, ngay cả cha tớ cũng không làm được như thế."

Vụ Mang Mang tiếp lời: "Chai rượu thì đúng là thật, sau khi cha tớ uống hết, tớ giữ lại cái chai, tìm người làm lại cái nút. Nhìn bề ngoài trông hệt như thật, còn về phần rượu vang đỏ bên trong thì dùng loại chất lượng trung bình là được."

Lộ Thanh Thanh quả thực hết chỗ nói. Một chai Lafite 82 năm có thể so với một chai Trương Dục* mấy chục tệ được ư?

*Trương Dục: Tên một thương hiệu rượu trực thuộc tập đoàn lớn cùng tên, thành lập từ năm 1892.

Trương Dục thì cũng tạm chấp nhận được, nhưng kể tiếp khiến Lộ Thanh Thanh á khẩu chính là Vụ Mang Mang còn rót cả thêm Sprite vào nữa.

"Thật ra trộn lẫn Sprite, Lafite với Trương Dục mới càng đúng vị." Vụ Mang Mang giải thích.

Lộ Thanh Thanh chỉ còn biết ngán ngẩm đỡ trán.

Có điều cho dù là Sprite hay là rượu vang đỏ thì cũng khiến người ta say ngất như nhau.

Vụ Mang Mang mơ màng tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy Lộ Thanh Thanh đang nhìn chăm chăm vào mình, nhất thời suýt thì hét toáng lên.

"Thanh Thanh!" Vụ Mang Mang ôm chần ngồi dậy, rõ ràng cái chần là do Lộ Thanh Thanh đập hộ cô.

"Tửu lượng của cậu kém quá." Lộ Thanh Thanh phất tay đứng lên: "Tớ về đây."

Vụ Mang Mang nhìn đồng hồ, thấy đã 1h sáng, liền đứng dậy đưa Lộ Thanh Thanh xuống nhà, sau đó rửa ráy cho có lệ rồi chui lên giường ngủ tiếp.

Vài ngày sau đó, Lộ Thanh Thanh hẹn Vụ Mang Mang mấy lần nhưng đều bị cô cự tuyệt.

Nguyên nhân bởi hôm đó tỉnh lại, Vụ Mang Mang bị ánh mắt đưa tình thâm kín của Lộ Thanh Thanh dọa cho sợ hết hồn.

Mặc dù mấy hôm trước Lộ Thanh Thanh mới đăng ảnh phơi nắng với anh bạn trai "thịt tươi nhô", song xã hội coi mở, người lưỡng tính cũng không phải ít.

Tuy rất có thể do Vụ Mang Mang suy nghĩ quá nhiều, nhưng cô tạm thời không có ý định yêu người cùng giới.

Vụ Mang Mang nhẩm tính thời gian, đợi vài ngày trôi qua bèn gọi cho cha mình, nhân lúc nói chuyện phiếm bèn ra về tiện thể hỏi: "Cha, việc xin cho vay mở rộng xưởng sản xuất đã xong chưa?"

"Hôm qua cuối cùng thì bên ngân hàng cũng cho vay rồi, cuối tuần này sẽ xong xuôi." Vụ Thâm lại tiếp: "Sao tự dưng con lại quan tâm tới chuyện này?"

Vụ Mang Mang thờ phào nhẹ nhõm, tuy rằng không biết có phải do cô đã nghi hay không, nhưng lần trước nghe ông Vụ nói vốn dĩ ngân hàng đã đồng ý cho vay, vậy mà đột nhiên bị kẹt lại, trong lòng cô vẫn thầm run sợ.

Cuối cùng thì mọi chuyện cũng giải quyết xong, mặc kệ việc này có liên quan tới ông chú Thần tài hay không, nhưng Vụ Mang Mang rốt cuộc cũng yên tâm được rồi.

Sang tên cái túi đó cho Lộ Thanh Thanh quả là hoàn toàn đáng giá.

"Mang Mang, cuối tuần con có về ăn cơm không? Mẹ con nhắc con nhiều lắm." Vụ Thâm hỏi lại.

"Về chứ!" Vụ Mang Mang sáng khoái đáp ứng, bây giờ mà không về thì đợi đến bao giờ mới thích hợp hơn chứ, mấy hôm nay hầu bao rủng rinh, đảm bảo tâm trạng của cha cô cũng rất tốt. Tâm trạng tốt thì cô mới dễ bòn rút.

Vụ Mang Mang thật không bao giờ muốn chen chúc một lần nữa trong tàu điện ngầm.

Hôm đó, Vụ Mang Mang đánh một giấc thật say sưa, tỉnh dậy bèn tới phòng tập, tập mấy tiếng liên tục để tiêu mỡ, cố gắng làm cho bản thân trông hốc hác mệt mỏi, sau đó lúc chàng vạng tối mới thay đổi trang phục, đeo túi xách tới dưới chân núi.

Sườn núi san sát bóng cây, đường lên khúc khuỷu quanh co, Vụ Mang Mang thăm nhủ, những kẻ có tiền đúng là đầu óc đều bị teo hết lại nên mới thi nhau mua biệt thự ở chỗ cao ngất thế này.

Vất vả đi tới một chỗ dốc thoải, Vụ Mang Mang rút ra bình nước, ngửa đầu uống một hơi, cô đang mặc bộ đồ leo núi màu nâu vàng, không ngại bẩn, ngồi phệt xuống nghỉ.

Do buổi chiều tiêu hao quá nhiều thể lực, nên bây giờ hai mắt cô cứ hoa cả lên.

Khúc ngoặt phía dưới đột nhiên xuất hiện một chiếc xe con, từ phía xa Vụ Mang Mang đã nhìn thấy một chùm bóng bay hoạt hình tung bay cạnh cửa xe.

Xe tới gần, Vụ Mang Mang nhìn lướt qua biển số, chẳng phải đây chính là em Bentley mà cha mẹ cô phải tiết kiệm tiền ba năm mới mua được đấy sao?

Cửa sổ xe hạ xuống, gương mặt tươi cười hồng hào của cậu em trai Đản Đản hiện ra: "Chị, chị ơi, hôm nay cha mẹ đưa em tới công viên Disney chơi đấy."

Vụ Mang Mang bĩu môi, Disney chán bỏ xừ, cô từng đi một lần rồi, ấn tượng duy nhất là đội ngũ xếp hàng dài như thể chờ lên tàu hỏa vậy.

Vậy nên Vụ Mang Mang liền trêu chọc thẳng bẻ: "Disney thì có gì hay, mi phải đến 'Công viên kỷ Jura' chơi mới vui." Bị khủng long chén luôn thì càng tốt.

"Ít nói linh tinh với em con đi." Liễu Nhạc Duy cất giọng trách móc. "Con mặc cái gì thế này?" Bà Liễu ngó đầu ra, gương ánh mắt khó tin nhìn Vụ Mang Mang mặc một thân trang phục leo núi chuyên nghiệp, xách theo đồ nghề như thể chuẩn bị leo đỉnh Everest đến nơi.

"Đang là mùa hè, con không thấy nóng à?" Bà Liễu lại cất tiếng hỏi.

"Con mặc thế này chẳng phải để leo lên căn biệt thự lưng chừng núi cao 250m của nhà ta còn gì?" Vụ Mang Mang đáp ráo hoảnh.

Đã leo núi thì tất nhiên phải vũ trang đầy đủ rồi, áo gió này, giày leo núi, gậy leo núi, kính chống nắng này, dù sao cũng phải ăn vận cho phù hợp chứ.

Bà Liễu chán chảng buồn đầu võ mồm với Vụ Mang Mang, bèn nói: "Nếu thích leo núi tới vậy thì con cứ tiếp tục đi nhé."

Dứt lời bèn bảo tài xế lái xe đi.

Vụ Mang Mang tròn trừng mắt nhìn em Bentley đen bóng dần mất hút.

Tuy rằng căn biệt thự của nhà cô chỉ còn một khúc rẽ nữa là tới, nhưng ngay cả việc giả vờ mời mọc cô lên xe bà Liễu cũng chẳng thêm làm, đúng là mẹ ruột có khác, chẳng chút khách khí.

Vụ Mang Mang ngây ngốc nhìn chùm bóng bay trong tay cậu em Đản Đản, không hề muốn thừa nhận cảm giác chua xót trong lòng lúc này.

Từ trước đến giờ đã bao giờ cha mẹ đưa cô đi chơi công viên chưa.

Vụ Mang Mang tức nóng cả người, cái ba lô trên lưng cũng tựa hồ nóng rẫy lên, thăm nhủ biết thế này thì chẳng cần mua bộ Lego cho Vụ Đản Đản làm gì, nó được đi chơi Disney, còn cô thì phải vác đồ chơi cho nó cuộc bộ xa thế này.

Tuy không nặng lắm, nhưng rất cồng kềnh đó, có biết không hả?

Vụ Mang Mang cúi xuống tung chân đá hòn đá nhỏ lăn đi thật xa, đá thêm vài cái nữa mới ngẩng đầu lên thì đúng lúc nhìn thấy một em Lamborghini màu vàng nghệ chậm rãi trôi tới.

Vụ Mang Mang ngó nghiêng, cửa sổ xe hạ xuống, người lái xe cất giọng thăm dò: "Mang Mang, là Mang Mang phải không?" Hôm đó hình như Lộ Thanh Thanh gọi cô bé này như vậy.

Vụ Mang Mang cúi xuống nhìn, mồm há ra hồi lâu vẫn không thốt lên tên người ta được.

Người này cô nhận ra, nhưng không biết tên họ là gì.

Ninh Tranh đỗ phịch xe lại, xuống xe nói: "Tôi tên Ninh Tranh."

"Ninh tiên sinh, trùng hợp ghê." Vụ Mang Mang cười nói: "Anh cũng ở khu này à?"

Ninh Tranh đáp "ừ", rồi lại hỏi: "Em cũng ở trên núi ư? Sao trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy nhỉ?"

Bởi vì hồi xưa tôi toàn lái xe về nhà cho nên anh mới không nhìn thấy chứ sao, Vụ Mang Mang thâm nhủ như vậy.

Đầu thì nghĩ như vậy, có điều lời ra tới miệng lại khác: "Chắc là 'hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng' đấy".

"Ừm." Ninh Tranh nhướn mày cười, cất giọng: "Nói vậy thì bây giờ duyên phận của chúng ta tới rồi."

Chuyện trai gái, nghe tiếng đàn liền hiểu nhả ý.

Vụ Mang Mang không đáp lời, chỉ nở nụ cười mỉm.

Ninh Tranh biết đám con gái luôn tỏ ra vờ rụt rè, kéo sợ mất giá, đám đàn ông vốn cũng thích họ làm bộ như vậy, coi như là một bên vờ đánh một bên vờ chịu vậy.

Cho nên Ninh Tranh mau chóng thay đổi trọng tâm câu chuyện, xoá tan bầu không khí mờ ám.

"Em mới leo núi về à?" Ninh Tranh hiển nhiên cũng bị kinh ngạc trước cách ăn mặc của Vụ Mang Mang.

"Không phải." Vụ Mang Mang hơi ngượng, cô không thể mặt dày thừa nhận ăn mặc như vậy là để làm ra vẻ mà thôi.

Ninh Tranh tuy rằng thấy kỳ quái, nhưng cũng không hỏi sâu, bởi sự chú ý của anh ta nhanh chóng chuyển lên cơ thể Vụ Mang Mang.

Đây là sự hấp dẫn bản năng từ người khác phái.

Còn về chuyện hai bên trò chuyện có hợp hay không thì để bao giờ cười hăng tít.

Trong mắt Ninh Tranh bây giờ, tuy Vụ Mang Mang có hơi nhếch nhác, nhưng bộ đồ leo núi mặc trên người cô khơi dậy một vẻ quyến rũ vô cùng khác biệt.

Ninh Tranh không thể không thừa nhận, Vụ Mang Mang vừa đồ mắt, "cậu bé" của anh ta liền "rục rịch".

Khí chất thanh xuân trong trẻo nửa đàn bà nửa thiếu nữ của cô tựa hồ càng lúc càng toả ra phơi phới.

Khiến cho anh ta bất thần muốn tóm lấy một cái gì đó.

Ninh Tranh gợn tay phẩy nhẹ mấy sợi tóc rối trên trán cô, cất giọng hỏi: "Có muốn tôi đưa em về không?"

Vụ Mang Mang bị động tác của anh ta làm cho hoảng hốt, xem chừng vị Ninh tiên sinh này chính là tay chơi lão luyện đây.

Nhưng cũng không sao, mấy anh bạn trai số 5, số 9, số 12, thậm chí cả số 14 đều là kiểu người như này, cô đương nhiên có thể gặp chiêu đỡ chiêu.

"Nhà em ngay đó rồi." Vụ Mang Mang chỉ vào mái hiên của căn nhà phía trên khúc ngoặt.

Ngón tay trắng nõn cứ đứng đưa trước mặt Ninh Tranh, khiến anh ta chỉ hận không thể tóm lấy ngậm vào miệng.

Quả là sức hấp dẫn vô cùng tự nhiên ^-^

Là người từng trải qua cả "nghìn con bướm", thế mà lại có một gương mặt ửng đỏ, một ngón tay trắng nõn khiến anh ta phải rung động, Ninh Tranh đương nhiên cực kỳ hưng phấn.

Vụ Mang Mang nhìn theo bóng chiếc xe nổ máy, di động bỗng nhiên vang tiếng tin nhắn thoại.

Vụ Mang Mang nhoen cười, ban nãy tuy Ninh Tranh không trực tiếp hỏi số điện thoại của cô, nhưng còn có Lộ Thanh Thanh mà, anh ta hẳn nhiên dễ dàng biết được số máy thông qua cô ấy.

Trực tiếp xin số của đối phương thì có vẻ quá sỗ sàng, Vụ Mang Mang tự động lý giải thành như vậy.

Nào ngờ mở di động ra nhìn, hoá ra lại là tin nhắn của bà Liễu.

Vụ Mang Mang thờ dài, mẹ già của cô đúng là càng ngày càng tân tiến.

Nhưng mặc kệ, cô nhất định sẽ không cho bà xem weibo của mình đâu.

"Sao lè mè thế? Tưởng đang leo núi Everest thật hả? Cả nhà đang chờ con tới ăn cơm đây." Giọng nói của bà Liễu đầy thúc giục.

Vụ Mang Mang cố tươi cười, thở ra một hơi dài, rồi hăm hở chạy lên.

Lúc ăn cơm, Vụ Đan Đan hót liên hồi như con chim chích, đời cuối tuần tới Thượng Hải chơi Disneyland ở đó xem có gì khác biệt.

Đúng là cố tình gây sự mà.

Thế mà bà Liễu lại đồng ý ngay, bà vừa dỗ Vũ Đan Đan ăn cơm, vừa hứa hẹn chốc nữa sẽ đặt vé máy bay luôn.

Vũ Mang Mang nhìn hai mẹ con dỗ dành nhau bèn mắt húng ăn, vui đầu nhét cơm trắng vào miệng.

"Sao con không ăn thức ăn hả, gầy như khi thế này mà còn kén chọn à?"

Bà Liễu thay đổi sắc mặt như chong chóng, một bên mưa thuận gió hoà, một bên ra chiều nghiêm khắc, khiến Vũ Mang Mang chợt nghĩ có khi cái bệnh thích diễn của cô được di truyền từ bà mẹ cũng nên.

"Mẹ ơi, cuối tuần con muốn tới Mỹ xem concert của Taylor Swift." Vũ Mang Mang nói.

Thời đại toàn cầu hoá, giá vé máy bay tới Mỹ cũng chẳng đắt đỏ hơn trong nước là bao.

"Con có tiền thì tự đi mà mua." Bà Liễu đáp thẳng thừng.

Con mà có tiền thì còn cần xin mẹ à?

Vũ Mang Mang bĩu môi không phục, cúi đầu ăn cơm tiếp.

Bên kia thì ông Vũ đang không chịu nổi sự mè nheo của Vũ Đan Đan, bèn gật đầu đáp ứng đưa thằng bé đi xem tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông*.

*Tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông: Là một trong những tháp truyền hình cao nhất thế giới, đồng thời là điểm du lịch nổi tiếng ở Thượng Hải.

Bà Liễu còn nói thêm có thể đi chơi đêm bằng du thuyền trên sông Hoàng Phố*.

*Tên con sông nổi tiếng ở Thượng Hải.

Vũ Mang Mang buồn bực, lẳng lặng thâm sát vai bác sỹ Ngô.

Trên đời này đâu có cha mẹ nào chỉ thương con trai, không thương con gái.

Nhưng vì bây giờ cô đã trưởng thành, cha mẹ cô muốn sửa chữa lại lỗi lầm, song lại dị thường trắc trở.

Vậy nên ông Vũ và bà Liễu tỏ ra hết mực cưng chiều Vũ Đan Đan như vậy, chẳng khác nào đang muốn bù đắp lại khoảng thời gian trước đây.

Nói thẳng toẹt ra là, bọn họ muốn bù đắp nỗi hổ thẹn xưa kia lên người Vũ Đan Đan.

Ai bảo cô vốn là tấm gương phản chiếu rõ ràng trước mặt họ như thế cơ chứ.

Vừa trông thấy cô, bọn họ quyết tâm không thể để một đứa con khác lại bị hăm hăm dờ dờ nữa.

Vũ Mang Mang thâm diễn một lượt như vậy xong, liền không thấy Vũ Đan Đan đáng ghét nữa.

Mi tưởng cha mẹ yêu thương mi lắm hả, chẳng qua họ đang bù đắp nỗi áy náy trước đây mà thôi, Vũ Mang Mang chưa xót tự nhủ.

Ăn cơm xong, Vũ Mang Mang bắt chước điệu bộ của Vũ Đan Đan, đi theo bám chặt lấy người ông Vũ.

"Cha ơi." Vũ Mang Mang nhỏ nhẹ kêu.

"Có việc gì?" Ông Vũ quay lại hỏi.

"Không có gì ạ." Vũ Mang Mang lắc đầu, rồi tiếp tục đứng chặn trước màn hình TV: "Cha ơi."

Sau tiếng gọi này, Vũ Mang Mang bèn đi theo cha lên tầng.

"Cha còn phải tắm rồi đi ngủ. Tóm lại con muốn gì hả?" Ông Vũ bị gọi đi gọi lại đến phiền lòng.

Vũ Mang Mang ra chiều tủi thân: "Cha à, cha biết con muốn nói gì mà, đừng giả bộ nữa."

Đảm bảo là vòi tiền đây!

Kỳ thực ông Vũ cũng hơi mềm lòng, hưởng chi việc cho vay đã thuận lợi, tâm trạng ông đang khá tốt, Vũ Mang Mang lại ít khi phải lo chuyện tiền bạc, trông con bé có vẻ gầy đi nhiều.

Vụ Mang Mang biết tổng ông hiểu hết.

Ông bố nào chả chiều con gái, mẹ thì còn lâu, vậy nên Vụ Mang Mang đâu dám đi xin xỏ tổng quản tài chính nhà bọn họ.

Ông Vụ mở ví ra, đang định đưa cho Vụ Mang Mang một chiếc thẻ, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

"Khà khà, ta là ATM, ta là alipay, ta là tenpay, ta là thẻ tín dụng, ta là Doraemon..." Đây chính là nhạc chuông mà Vụ Mang Mang tự chế ra.

Tiếng chuông vừa vang lên, ông Vụ và Vụ Mang Mang đồng loạt quay lại nhìn Vụ Đản Đản đang nghịch di động của ông Vụ.

"Con gọi thử cho chị xem sao." Vụ Đản Đản giờ di động nói.

Ông Vụ trừng mắt lườm Vụ Mang Mang, quyết đoán gấp ví lại, nói: "Hừ, bảo sao lại thấy cô ngoan ngoãn về nhà, hoá ra là chỉ nhớ tới mỗi ATM."

Vụ Mang Mang bấy giờ chỉ hận không thể tấn cho thẳng em hư hỏng một trận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thử một lần xem sao?

Vụ Mang Mang tất nhiên là không thể đánh Vụ Đản Đản được, càng bực bội hơn là, lúc bà Liễu nghe thấy tiếng chuông dành riêng cho ông Vụ bèn sinh nghi, lập tức cướp lấy di động của Vụ Mang Mang kiểm tra.

Vừa nghe thấy tiếng chuông dành riêng cho mình, bà Liễu tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, tức thì tuyên bố từ nay về sau sẽ cắt vĩnh viễn tiền tiêu vặt hàng tháng của Vụ Mang Mang.

Sau khi sinh ra Vụ Đản Đản, bà Liễu đương tuổi hồi xuân, nhưng thân là phu nhân nhà giàu xinh đẹp mà mang tiếng suốt ngày làm bà mỗi thì quá mất mặt, bởi vậy dù tuần nào cũng xếp lịch gặp mặt cho Vụ Mang Mang nhưng bà kiên quyết không cho phép con gái mình tiết lộ với người khác.

Huống chi bà Liễu còn có một nỗi tiếc nuối vô hạn, không sao thoải mái được, từ thời trẻ tới giờ, dù đã dùng từ dầu gội đầu Bá Vương nổi tiếng cho đến rất nhiều các loại thuốc mọc tóc khác, nhưng tóc tai bà Liễu vẫn lơ thơ vài sợi, thậm chí còn có nguy cơ bị hói bên tóc mai.

Vậy nên thần tượng của bà Liễu là Đường Yên, bởi nữ minh tinh này sở hữu một vầng trán sáng bóng, gần như không có tóc tơ trên đầu, hay được người ta khen ngợi là trông có vẻ "khoan dung độ lượng".

Mà tiếng chuông điện thoại của Vụ Mang Mang đã vô tình đụng tới nỗi đau của bà Liễu, bởi có ai là không biết MC chủ trì của chương trình "Phi thành vật nhiều" nổi tiếng vì cái gì đâu? Đương nhiên là bởi quả đầu tròn lóc bóng loáng còn gì.

Bà Liễu nhất quyết cho rằng Vụ Mang Mang cố tình châm chọc chế giễu mình.

Chẳng phải người ta thường nói tóc dài đồng nghĩa với ít hiểu biết à, bà Liễu ít tóc như thế chẳng phải chứng tỏ rất uyên bác ư? Nhưng bất kể Vụ Mang Mang bảo chữa thế nào, cũng đừng hòng moi được tiền tiêu vặt.

Vụ Đản Đản ở bên cạnh nhìn bà Liễu rượt đuổi Vụ Mang Mang, cười như nắc nẻ, bò lăn bò càng ra đất.

Có câu con gái là tình nhân đời trước của cha, vậy anh chị em chắc chắn là tình địch rồi. Vụ Mang Mang thậm nhủ có khi kiếp trước Vụ Đản Đản từng yêu tới nỗi chết đi sống lại cũng nên.

Nói chung tâm tình của cả nhà đều trút hết lên người Vụ Mang Mang, còn Vụ Mang Mang thì không biết giải toả vào đâu, buổi tối không ngủ được, bèn lấy bộ Lego mình mang về ra, xếp thành hình Trư Bát Giới.

Sáng hôm sau, trước khi dùng bữa sáng, Vụ Mang Mang tỏ ra hào phóng đặt phịch mô hình Trư Bát Giới có "cây gậy dài" xuống bàn ăn cơm, nói: "Này, Đản Đản, tặng cho mi đấy."

Lần này không chỉ bà Liễu phát điên, ngay cả ông Vụ cũng nổi trận lôi đình: "Vụ Mang Mang, con làm gì vậy?"

Vụ Mang Mang cười hi hi chỉ vào mô hình Trư Bát Giới trên bàn, nói: "Chẳng phải cha mẹ luôn thích nó có chỗ hơn người à? Thấy con xếp dài chưa."

"Con..." Bà Liễu cảm dao lên, thấy không ổn, bèn hạ xuống nhắc cái muôi lên thay thế, toan đánh cho Vụ Mang Mang một trận.

Vụ Mang Mang mau chóng chạy tới cánh cửa, cô đã đề phòng từ sớm, còn không quên quay đầu lại nhắc nhở: "Cha mẹ nhớ dạy giáo dục giới tính sớm sớm cho nó nhé, phải cẩn thận ngay từ nhỏ mới được, nhớ dắt nó đi cắt bao quy đầu nữa nha, cắt lúc bé đỡ đau hơn đó, sớm muộn gì chả phải cắt."

"Phản rồi, phản rồi!" Ông Liễu ném bát vỡ "choang".

Vụ Mang Mang kêu oai oái, chạy trốn nhanh như thỏ.

Mẹ già ác độc truy đuổi đằng sau, Vụ Mang Mang cuống cuống không thềm nhìn đường, lao thẳng ra khỏi cánh cửa sắt chạm rỗng.

Chợt một tiếng phanh "két" vang lên, may mà em Lamborghini đồ nghề ngon nghề, không thì phòng chừng hôm nay Vụ Mang Mang coi như xong đời.

Vụ Mang Mang cũng sợ tới nỗi mặt mày trắng bệch.

Ninh Tranh còn chưa kịp gào rống lên thì nghe thấy tiếng đập cửa như đòi mạng, cái đầu của Vụ Mang Mang dán lên mặt cửa kính.

Anh ta mở chốt cửa xe, Vụ Mang Mang nhanh nhẹn chui vào, quát: "Lái mau."

Một lúc sau, bà Liễu mặt mày nhợt nhạt bước vào nhà, thả người xuống sofa, ông Vụ thấy thế liền cất giọng khuyên nhủ: "Đuổi không kịp thì thôi, tính tình Mang Mang vẫn còn trẻ con, không có ác ý đâu, em đừng so đo với nó."

Bà Liễu vẫn còn đang thờ hồng hộc, nhớ lại cảnh tượng nguy hiểm vừa rồi mà thấy phát run.

Nếu Mang Mang mà xảy ra chuyện gì không hay...

Bà Liễu mau chóng lắc đầu xua tan ý nghĩ, nói: "Em đâu có so đo với nó. Con bé chết tiệt, chẳng khi nào khiến em bớt lo được."

Ngẫm nghĩ hồi lâu, bà Liễu dần dần bình tĩnh, sau cùng lấy di động ra, chuyển khoản cho Vụ Mang Mang 5000 tệ, bấy giờ mới thấy thoải mái hơn.

Trong khi đó Vụ Mang Mang nghe thấy tiếng máy báo, mở ra nhìn, tròn 5000 tệ, chỉ đủ nửa tháng phí quản lý nhà, nhưng coi như có còn hơn không.

Đáng tiếc là ngân hàng hạn chế mức chuyển khoản, nếu không thì với sự hào phóng của bà Liễu, 5000 tệ này còn chẳng đủ tiền làm tóc, đâu đáng để bà phải ra tay.

"Ban nãy có chuyện gì thế, sao em lại lao hùng hục như muốn chết thế?" Ninh Tranh cầm lái, quay sang hỏi Vụ Mang Mang: "Mẹ kể truy đuổi em à?"

"Mẹ ruột đó!" Vụ Mang Mang đáp lại: "Trông tôi không giống bà ấy à? Tôi là người tự hội hết thấy nét đẹp trong nhà đấy."

"Là mẹ ruột mà sao lại làm em sợ tới mức ấy?" Ninh Tranh hiếu kỳ hỏi.

"Chỉ có mẹ ruột mới có lá gan đem con gái đi bán cho lão già bốn mươi tuổi làm vợ kế đó." Vụ Mang Mang thẳng thừng phản bác.

"Em thiếu tiền ư?" Ninh Tranh buột miệng hỏi, bấy giờ đám con gái tinh ranh lắm, thiếu tiền nhưng không bao giờ nói thẳng toẹt ra, lại còn ra cái vẻ như phải miễn cưỡng bán thân lấy tiền mai táng người thân, để cho các anh đại gia vội vàng chu cấp, bọn họ thì nghiêm nhiên được tiếng tốt.

Vụ Mang Mang tức thì nhảy bén nhận ra sự ác ý trong giọng nói của Ninh Tranh, mấy gã nhà giàu này đại để là thích dùng tiền để mua bán các mối quan hệ, bắt đầu đơn giản, kết thúc cũng đỡ lãng nhãng.

Ninh Tranh đợi Vụ Mang Mang lên tiếng trả lời, liếc mắt sang nhìn, thấy cô chỉ cười như có như không, tựa hồ đang thực sự suy ngẫm, không khẳng định cũng không phủ định.

Ninh Tranh nhủ thầm, mấy cô bé trẻ tuổi hiện giờ đúng là khó lường, tuổi vẫn còn nhỏ mà lại lời đòi ghê.

Hai người không ai nói gì, đều có ý chờ đối phương chủ động lên tiếng trước.

Cho đến khi xe xuống tới chân núi, Vụ Mang Mang mới mở miệng: "Anh cứ đưa tôi tới đường Đông Sơn là được."

Đường Đông Sơn là khu thương mại cao cấp nhất trong thành phố, bao quanh đó là các trung tâm tài chính, những nhà cao tầng chen vai thích cánh và đặc biệt nhất là toà tháp đôi toạ lạc ngay chính giữa.

"Được." Ninh Tranh gật đầu đáp ứng.

Đến đường Đông Sơn, Ninh Tranh xuống xe mở cửa cho Vụ Mang Mang, là loi tựa người vào cửa, hỏi: "Em thật sự coi tôi là lái xe miễn phí, tùy ý lợi dụng đấy hả?"

Vụ Mang Mang nhoen cười hỏi: "Di động của anh là gì?"

Ninh Tranh đọc lên một dãy số.

"WeChat cũng là số này hả? Accept tôi đi." Vụ Mang Mang thẳng thắn nói.

Anh ta mau chóng thực hiện, ngay sau đó chợt thấy đi động báo tin nhắn chuyển khoản.

"414?" Ninh Tranh cau mày: "Tại sao lại gửi tiền cho tôi?"

"Thưa anh lái xe, tôi không mang nhiều tiền mặt, anh lại không có máy in hoá đơn, chẳng còn cách nào khác đành phải chuyển khoản qua điện thoại thôi." Vụ Mang Mang nói rồi liền bỏ đi, cảm đi động vẫy vẫy: "Anh lái xe, lần sau cảm lái chắc vào nhé, kỹ thuật thế này thì sớm muộn cũng thất nghiệp."

Ninh Tranh lái xe rời đi, năm phút sau mới nhận ra tại sao lại là 414, chẳng phải có nghĩa là "thử một lần" xem sao ư?

Con gái thời nay đúng là khó lường.

Ninh Tranh quay đầu xe trở lại tìm kiếm, lượn vài vòng trong trung tâm thương mại nhưng vẫn không thấy bóng dáng người đẹp đâu.

Bấy giờ anh ta mới thầm cười nhạo chính mình.

Móc đi động ra, anh ta nhắn cho Vụ Mang Mang một tin WeChat: "Hôm nay tôi đi du thuyền, em có muốn theo không?"

Tin nhắn trả lời nhanh chóng bay đến, lời lẽ vô cùng ngọt ngào: "Ừ ừ, sao chẳng hẹn trước gì cả."

Ninh Tranh ném điện thoại sang một bên, thầm nhủ đúng là đang khơi dậy lòng ham muốn của anh ta mà.

Về phần Vụ Mang Mang, tất nhiên là đã có hẹn với người khác từ trước rồi.

Bà Liễu làm sao có thể để cô tự do lúc cuối tuần chứ, đã sớm sắp xếp xong xuôi đâu vào đấy.

Hôm nay Vụ Mang Mang có hẹn tại một quán trà vô cùng nổi tiếng trong thành phố, không đặt chỗ trước thì còn lâu mới có chỗ đặt mông.

Có điều buổi sáng khách khứa qua lại khá thưa thớt.

Quán trà tọa lạc bên cạnh một toà nhà cao 24 tầng, nằm lọt thỏm giữa rừng cây xanh.

Vụ Mang Mang tới quá sớm, thực sự là chưa nhét được miếng nào vào bụng đã bị bà Liễu đuổi đi rồi.

Đang lúc chờ đợi chán muốn chết, thơ thần selfie với khung cảnh xung quanh thì weibo vang lên tin báo.

Dạo này không mua được túi xách mới, cũng không khoe khoang bộ quần áo mới mẽ nào trên weibo, lượng follow cứ đều đều, vẫn còn thiếu mấy vạn follow nữa thì mới đủ trăm vạn.

Vụ Mang Mang thờ dài, đọc qua vô số bình luận kiểu "nữ thần đẹp tới ngây người" xong liền cất đi động vào túi, nghiêng đầu nhìn, chợt thấy đối tượng xem mắt đã xuất hiện.

Vụ Mang Mang hơi giật mình đứng lên.

Người này cô biết, chẳng phải chính là một tay đánh ra "Cửu Vạn" khác trong ván bài hôm trước đó sao.

"Thảm tiên sinh?" Vụ Mang Mang cất giọng thăm dò.

"Vụ tiểu thư." Thảm Đình gật nhẹ đầu, gương mặt anh tuấn chẳng chút cảm xúc.

"Mời ngồi, mời ngồi." Vụ Mang Mang nhanh chóng mời chào.

Hoá ra người đàn ông trẻ tuổi tiền đồ hứa hẹn, gia thế giàu sang phú quý, tướng mạo anh tuấn ngang ngửa siêu sao điện ảnh trong miệng của Bà Liễu lại là ông chú độ tuổi trung niên Thảm Đình.

Vụ Mang Mang thật muốn xướng ngay câu: "Thất kính, thất kính."

Và tất nhiên là cô không khắc chế được, phun ra luôn.

Thảm Đình tiện thể đối đáp: "Cũng nghe danh tiểu thư đã lâu."

Thảm Đình là người rất ít nói.

Không thể nhận ra nổi anh ta có phải là người có kinh nghiệm với mấy buổi gặp mặt như thế này hay không nữa.

Còn về phía Vụ Mang Mang, do dạo này tâm tình không được tốt lắm, nên cũng không có hứng thú chủ động gọi chuyện.

Hơn nữa, đêm qua bà Liễu đã "ân cần dạy bảo", chỉ thiếu nước bắt Vụ Mang Mang phải thế không được gây sự, vậy nên cô càng trầm mặc.

Tuy rằng Vụ Mang Mang không biết chính xác ông chú Thần tài là nhân vật ghê gớm tới mức độ nào, nhưng thấy bộ dạng của Lộ Thanh Thanh chỉ hận không thể quỳ xuống hô "vạn tuê", cô cũng biết những nhân vật xung quanh anh ta tốt nhất là không nên dây vào.

Đặc biệt đối với kiểu đàn ông như Thẩm Đình, vừa nhìn đã biết là dạng nghiêm túc khô khan, không biết vui đùa.

Còn thể loại công tử quần áo lụa là như Ninh Tranh, có thể mặc kệ là tốt nhất, hần là kiểu dù bạn có không chủ động chọc vào hần, hần cũng sẽ tự động trêu ngược lại bạn.

Bà Liễu không rõ tình hình, luôn mưu toan gả Vụ Mang Mang vào cửa nhà quyền thế. Vụ Mang Mang thậm chí trái ngược, có khi cô cố gắng đề cho người ta một cặp sinh đôi, để họ vui mừng tặng lại cho một căn biệt thự tỷ đô thì còn hợp lý hơn nhiều.

Vụ Mang Mang không nói không rằng, nhưng cũng không ngồi yên được, may mà đúng lúc này di động của Thẩm Đình vang lên, anh ta đứng dậy đi sang chỗ khác nghe điện thoại, Vụ Mang Mang nhanh chóng móc điện thoại ra lướt Weibo.

Hôm nay Thẩm Đình mặc bộ quần áo thể thao, trông thoải mái phóng khoáng, tư thế nghe điện thoại cũng cực kỳ đẹp mắt.

Vụ Mang Mang không nhịn được bèn chụp lấy bóng lưng anh ta, đăng lên group chat.

"Đối tượng xem mặt của tớ hôm nay đây, soái không?"

Long Tú Quyên là người đầu tiên kẻ vạch ra tên nhân hiệu quần áo Thẩm Đình đang mặc, cô ta vốn cuồng nghiên cứu các thể loại thương hiệu trên đời này.

Còn Lộ Thanh Thanh thì lên tiếng khen bờ hông rắn chắc của anh ta, tỏ vẻ rất đáng để "thử" một lần, có điều không nhìn rõ được "cái chân giữa" có dài hay không.

Kể từ đó, trọng tâm câu chuyện bay xa tít tắp, từ chuyện sáng sớm tới chuyện nửa đêm, khiến Vụ Mang Mang đỏ bừng cả mặt.

Nhưng cô kiên quyết không dám thừa nhận mình vẫn là gái trinh, bởi vậy cũng nhiệt tình thảo luận: thật ra "cái đó" dài hay không dài không quan trọng, quan trọng nhất là có thể kéo dài sự sung sướng đến đâu.

Trên TV từng có chương trình thảo luận chuyện phòng the với bác sỹ y khoa, người ta bảo ai mà kéo dài được tới 30 phút thì đúng là không bình thường.

Nhưng cũng có tờ báo từng nói, cho dù là quốc gia có tỷ lệ đàn ông đứng hàng đầu trong việc "kéo dài" đó, thì trung bình cũng chỉ được hơn 10 phút mà thôi.

Các cô gái tức thì bùng nổ, thi nhau kể lẽ kinh nghiệm của bản thân.

Vụ Mang Mang với kinh nghiệm từng quen biết một rổ bạn trai, bị ép tới mức phải đưa ra kết luận, chắc hẳn đàn ông độ tuổi 20 là có khả năng kéo dài được lâu nhất.

Vậy nên, tình chị em mới là xu thế.

Câu chuyện càng ngày càng trở nên mạnh bạo kích thích, vậy nên Thẩm Đình khi nghe điện thoại xong quay về, Vụ Mang Mang vẫn đang vui đầu vào điện thoại.

Có lẽ trong tất cả những lần xem mặt từ trước tới nay, cuộc gặp gỡ này là lần đôi bên kiếm lời nhất.

Mười hai giờ trưa, đám bạn bè trên mạng đều tỏ ý muốn dừng cuộc nói chuyện để đi ăn trưa, Vụ Mang Mang bấy giờ mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Thẩm Đình.

Đối phương tựa hồ vẫn đang nghe điện thoại suốt từ nãy đến giờ, có vẻ như bận bịu trao đổi công việc.

Đúng là cái gã cuồng công việc.

Hai người chẳng có chủ đề chung để nói, hần nhiên là gặp một lần rồi thôi.

Thế nhưng ngoài dự liệu của Vụ Mang Mang, Thẩm Đình tự nhiên mời cô đi du thuyền.

"Thẩm tiên sinh, tôi nghĩ rằng..." Vụ Mang Mang còn chưa nói được hết câu.

Thẩm Đình liền xen ngang: "Tôi thấy em rất ít nói, hay là chúng ta thử hẹn hò xem sao."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Easy girl

Vụ Mang Mang vô cùng kinh ngạc, thực sự là quá mức kinh ngạc.

Mà về mặt kinh ngạc ngỡ ngàng, đôi môi hồng phấn hé mở, đôi mắt mở to hơn cả chuông đồng này lại khiến Thẩm Đình thấy thật đáng yêu.

Mà hiện giờ có một cô gái có thể khiến anh ta cảm thấy đáng yêu thực sự là việc vô cùng hiếm hoi.

Trong khi đó Vụ Mang Mang chợt cảm thấy bản thân tựa hồ giống một cô diễn viên lạng lẽ chăm chỉ làm việc, bỗng nhiên được người ta trao tặng danh hiệu vinh quang "Nữ diễn viên xuất sắc nhất".

Vậy nên Vụ Mang Mang tức thì tóm lấy cái thìa cà phê, giơ lên miệng lẩm bẩm: "Cảm ơn bà Liễu đã cho tôi cơ hội đi xem mặt, cảm ơn Thẩm tiên sinh đã cho tôi được thăng hoa, cảm ơn..."

Nhất thời không biết nói gì tiếp, Vụ Mang Mang đành phải cất tiếng: "Tôi thật sự phải hỏi lại Thẩm tiên sinh một câu, thật ra tôi là người rất lăm mồm, do bạn này anh cứ nghe điện thoại suốt nên không biết đẩy thôi, anh thật sự vẫn muốn thử hẹn hò với tôi ư? Cho dù sinh lão bệnh tử..."

Vụ Mang Mang còn định luyên thuyên tiếp, đã thấy Thẩm Đình giơ tay gọi bồi bàn tính tiền.

Trong bãi đỗ xe, xe của Thẩm Đình giống hệt con người anh ta, nghiêm túc khô cứng. Vụ Mang Mang ba hoa luôn mồm từ nãy tới giờ, miệng lưỡi cũng hơi khô, đành tạm nghỉ. Thẩm Đình thấy vậy còn thân thiện mời cô dùng bữa trưa, Vụ Mang Mang tự nhiên bỗng thấy khâm phục anh ta.

Bữa cơm diễn ra ngắn gọn, xe chuyển bánh ra biển, Vụ Mang Mang hơi bất an, bèn hỏi: "Chúng ta đang đi đâu vậy?"

"Đến chỗ du thuyền."

Vụ Mang Mang không khỏi nhớ lại tin nhắn ban sáng với Ninh Tranh, may mà hần ta chỉ mời kiểu đầu môi chót lưỡi, bản thân cô cũng chưa hề đáp ứng.

Bến thuyền tư nhân có cả cửa hàng chuyên bán đồ dùng đi biển, Thẩm Đình tỏ ra hiểu ý sẵn sóc, đưa Vụ Mang Mang tới tận cửa.

Nhưng anh ta dĩ nhiên không có hứng thú đi vào ngắm nghía áo tắm hai mảnh của phụ nữ.

Hàng hoá ở đây có giá cao hơn các cửa hàng thông thường 30%, có điều kiểu dáng và thương hiệu đều rất chất lượng. Vụ Mang Mang vừa mò tìm tấm thẻ tín dụng, vừa thăm nhủ, xem chừng từ ngày mai phải kiếm thêm việc làm rồi, bằng không tháng sau khó mà trả được các khoản phí.

Nhân viên thu ngân tò mò liếc qua liếc lại Vụ Mang Mang, chỗ này hầu như ai ai cũng dùng thẻ đen*, hiếm khi thấy có một khách hàng lại dùng tấm thẻ in hình hoạt hình như vậy.

*Thẻ đen là loại thẻ chuyên dành cho giới thượng lưu, không có hạn mức chi tiêu. Nổi tiếng nhất là thẻ tín dụng American Express Centurion. Mức phí ban đầu của thẻ này là 5.000\$ và 2.500\$ phí thường niên. Để có thể sử dụng loại thẻ này, bạn cần chứng minh mức chi tiêu hàng năm thông thường đạt 250.000\$. Chủ thẻ được hưởng các lợi ích miễn phí như dịch vụ chăm sóc cao cấp, giảm giá vé máy bay, phòng chờ sân bay đặc biệt, nâng hạng phòng khách sạn...

Lát sau Vụ Mang Mang xuất hiện trở lại trước mặt Thẩm Đình, cả người mặc bộ bikini màu hồng, bên ngoài khoác chiếc áo choàng xuyên thấu trong suốt.

Chiếc kính râm mới tinh đeo hờ trên mũi, che khuất nửa khuôn mặt.

Thẩm Đình nhất thời ngẩn ra.

Vụ Mang Mang vẫy tay í ới, chạy tới trước mặt anh ta, tháo kính râm xuống cười nói: "Thế nào, không nhận ra tôi hả?"

Thẩm Đình quả thật bị cơ thể trắng nõn nà của Vụ Mang Mang làm cho nhức nhối.

Vụ Mang Mang đúng là tên sao người vậy*.

*Chú thích một chút, "mang mang" nghĩa là mệnh mang, mệnh mỏng, cả một không gian chỉ toàn một màu sắc, ở đây ý Thẩm Đình muốn nói cả người Vụ Mang Mang đều rất trắng.

Trắng ơi là trắng.

Sắc trắng của người phương Tây và người phương Đông không giống nhau. Người phương Tây trắng theo kiểu phơi nắng nhiều nên da dẻ hồng hào, nhưng lỗ chân lông khá to, nhìn xa thì đẹp, nhìn gần da dẻ lỗ chỗ như tổ ong.

Nhưng kiểu trắng của Vụ Mang Mang là trắng trong thuần khiết, trắng sáng như lòng trắng trứng, vừa trắng vừa mềm, huống chi cô còn sở hữu khí chất

kiêu ngạo sang chảnh.

Vậy nên vừa nhìn thấy Vụ Mang Mang, Thẩm Đình nhất thời cảm thấy cực kỳ chói mắt.

Ngoài vẻ xinh đẹp bẩm sinh, làn da của Vụ Mang Mang sở dĩ có thể trắng như vậy cũng là do được thường xuyên chăm dưỡng.

Nơi làm việc của cô vốn hoàn toàn kín mít, không bị ánh nắng chiếu vào.

Mỗi khi phải đi tàu điện ngầm, để đề phòng yêu râu xanh, dù giữa mùa hè nóng bức cô vẫn đóng bộ quần bò áo dài tay, đi giày vải, không lộ tí tí da thịt.

Bởi vậy mới có thể sở hữu một làn da trắng nõn trắng mịn như thế.

Trong nháy mắt, Thẩm Đình chẳng muốn đưa Vụ Mang Mang đi theo tí nào, có điều anh ta liền cười nhạo chính mình, cô bé này trông trẻ tuổi thế thôi chứ có khi kinh nghiệm tình trường còn hơn cả mình ấy chứ.

Con người vốn yêu cái đẹp, câu nệ quá làm gì.

Đúng lúc Vụ Mang Mang tự dung nhớ ra phải đi mua thêm một chiếc nón tránh nắng, Thẩm Đình lại bị tiếng chuông điện thoại quấy rầy.

Khi Thẩm Đình tỏ vẻ áy náy, một tay che máy quay lại định xin lỗi thì liền thấy tiểu cô nương đang bận rộn tự chụp tự chơi vô cùng vui vẻ.

Vụ Mang Mang nằm nghiêng trên nóc xe, gơ tay chỉ bảo người bán hàng chụp hộ vài kiểu ảnh.

Trông bộ dạng cứ như thể siêu mẫu đang làm việc.

Thẩm Đình tiếp tục nói chuyện điện thoại, Vụ Mang Mang nhảy phóc xuống khỏi nóc xe, miệng la oai oái: "Nóng, nóng quá". Thế nhưng cả người thì bỏ nhào tới chỗ người bán hàng xem thành quả, thấy ảnh chụp ra siêu đẹp thì liền thấy thật xứng đáng khi phải chịu nóng.

Thẩm Đình nói chuyện di động khoảng nửa tiếng mới xong, anh ta quay lại nhìn, không thấy Vụ Mang Mang đâu, bèn đi tới ngó vào xe, liền thấy cô đang bôi kem chống nắng tới tận ngón chân.

"Xin lỗi, để em phải đợi lâu rồi." Thẩm Đình chui vào trong xe.

Tuy rằng nói xin lỗi, nhưng ngữ khí lại chẳng có vẻ chân thành chút nào, rõ ràng anh ta đã sớm quen với việc để bạn gái phải chờ đợi mình làm việc.

Bản lĩnh tự chơi một mình của Vụ Mang Mang rất cao, căn bản cũng chẳng quá để tâm tới việc Thẩm Đình nói chuyện điện thoại bao lâu, vậy nên cô thân nhiên lắc đầu bảo: "Cũng không đợi lâu lắm". Sau đó lại cúi người bôi kem chống nắng.

Thẩm Đình ở bên cạnh nhìn bàn chân trắng như tuyết của Vụ Mang Mang mà không khỏi nuốt nước bọt.

Đôi mắt lưu luyến dán lên vùng da cổ trắng muốt lộ ra do Vụ Mang Mang cúi đầu xuống, bất chợt lia tới cái xương quai xanh vì đáng người gầy nên càng có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn.

Thẩm Đình tham lam nhìn ngắm, bất chợt thấy khô cả họng.

Bây giờ Thẩm Đình phải thừa nhận Ninh Tranh nhận xét rất chuẩn.

Những cô gái trẻ trung, xinh đẹp, biết chơi, phóng khoáng, dễ hợp dễ tan, chẳng cần phải cố công gắng sức theo đuổi như Vụ Mang Mang đúng là quá hấp dẫn, tồn tại duy nhất cũng chỉ là vấn đề tiền bạc mà thôi.

Nhưng mà đối với kiểu đàn ông như Thẩm Đình, thứ dư thừa nhất lại chính là tiền.

Và cũng chính là thứ tựa hồ không quá quan trọng đối với anh ta.

Cũng giống như đối với các cô gái như Vụ Mang Mang, khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp nghiêng nhiên là vốn liếng sẵn có.

Đơn giản là đôi bên trao đổi, thoả mãn cả thể xác và tinh thần lẫn nhau.

Thông thường Thẩm Đình không hề thích chơi đùa với những cô gái mà Ninh Tranh đặt biệt danh là "easy girl" thế này, nhưng không hiểu tại sao hôm nay bỗng dưng lại nảy sinh hứng thú.

Vậy nên một Thẩm Đình vốn luôn khô khan đột nhiên thấy sắc nảy lòng tham.

Còn về dạng như Thẩm Đình và Ninh Tranh, kỳ thực trong lòng Vụ Mang Mang có một biệt danh dành cho họ, đó là "money friend".

Bọn họ nghĩ bạn kết giao với họ chỉ vì tiền, cho nên đối xử với bạn cũng chỉ quanh quẩn vền vẹn trong một chữ "tiền" mà thôi.

Vụ Mang Mang thật ra chẳng hề để tâm đến tiền bạc của bọn họ, cô chẳng qua là thích cái bộ dạng và khí chất được tiền hun đúc nên từ họ đấy thôi.

Vì bọn họ có phong thái khá giống với ông Vụ - golden father của cô.

Vụ Mang Mang luôn xác định đã yêu là phải cưới, vậy nên cô đã hạ quyết tâm tránh xa hạng người như Thẩm Đình từ lâu, nhưng hiện giờ cô vẫn đang ngồi trong xe anh ta, hoàn toàn là bởi cuối tuần quá buồn chán nên căn bệnh cũ lại phát tác.

Bây giờ cô rất muốn dùng những ngón tay xinh xắn như hoa của mình véo thử lên mặt anh ta, để xem sẽ có chuyện phiền phức gì xảy ra.

Dù sao thì nếu gây ra chuyện phiền toái cũng do bà Liễu tạo cơ hội mà, vậy chắc lúc giải quyết hậu quả, mẹ già của cô cũng không tức giận đâu nhỉ.

Lúc xe dừng lại, Vụ Mang Mang đi theo Thẩm Đình tới bến tàu tư nhân.

Chiếc du thuyền trước mặt cô không ngờ lại có vẻ cực kỳ xa hoa.

Mặc dù Vụ Mang Mang thuộc nằm lòng các nhãn hàng túi xách, thậm chí cả những thương hiệu đồ trang sức cao cấp, nhưng đối với chiếc du thuyền trị giá hàng tỉ này thì không phải nằm trong khả năng mua sắm của cô, vậy nên cô cũng chưa từng nghiên cứu tới.

Cô chỉ biết là chiếc du thuyền này siêu siêu to.

Tựa hồ đủ để tổ chức cả một chương trình "Hải Thiên Thịnh Diên*" ấy chứ.

*Hải Thiên Thịnh Diên nôm na là một buổi giao lưu gặp mặt kiêm triển lãm xe hơi, đồ trang sức, các thương hiệu cao cấp trên tàu dành cho giới thượng lưu.

Nhìn thấy chiếc du thuyền này, Vụ Mang Mang tức thì móc di động ra chụp lấy vài kiểu selfie.

Phải chụp đủ 360 độ không bỏ sót góc nào mới được, dạo này cô chẳng đăng được cái gì mới mẻ lên weibo, lượng follow thì lèo tèo, mấy hôm gần đây nhiều nhất cũng chỉ tăng được mười người mà thôi.

Vụ Mang Mang mong chờ chiếc du thuyền xa xỉ trước mặt sẽ càng làm cho danh tiếng "trắng-giàu-đẹp" của mình thêm tăng cao, thu hút bao nhiêu là tiếng "chao ôi".

Trong khi Vụ Mang Mang tự chơi một mình, Thẩm Đình cũng thân nhiên trao đổi công việc qua điện thoại lần thứ hai, xong xuôi mới cúp máy. Dù sao rồi đất liền rồi thì cũng chỉ liên lạc được qua điện thoại vệ tinh thôi, muốn nói nữa cũng chẳng được.

Thẩm Đình cúp máy, không thể ngờ đột nhiên Vụ Mang Mang lại nhờ anh ta chụp ảnh hộ.

Thẩm Đình trầm ngâm không nói, có ý muốn để Vụ Mang Mang tự nhận ra cử chỉ này không đúng mực, anh ta vô cùng không hài lòng.

Vụ Mang Mang sao lại không biết, nhưng bây giờ ánh nắng đang chói chang, quanh người lại chẳng có ai, du thuyền xuất phát rồi thì làm sao chụp được toàn cảnh nữa. Vì vậy cô giả ngu, nói: "Chụp dễ lắm, tôi đã đặt sẵn chế độ rồi, anh ấn 'ok' là được mà? Nhớ là phải chụp được cả chân nhé, như vậy nhìn chân mới dài."

Bây giờ muốn đòi cô bạn gái khác đã không còn kịp, Thẩm Đình cau mày, đành phải cầm máy.

"Sao dám con gái các cô lại thích tự sướng thế?" Thẩm Đình nghi hoặc hỏi.

"Thì cũng giống như đàn ông các anh thích 'tự xử' thôi, bởi chẳng có ai giúp giải toả ấy mà." Vụ Mang Mang nói xong bèn nở nụ cười.

Nếu như Thẩm Đình hỏi dễ nghe hơn, như kiểu "tại sao dám con gái lại thích chụp ảnh thế", vậy Vụ Mang Mang sẽ ngoan ngoãn mà trả lời rằng cũng có khác gì đàn ông các anh thích khoe khoang sự giàu có đâu.

Vừa lên du thuyền, chợt nghe thấy một giọng nói vang lên: "Cuối cùng cậu cũng tới rồi, chờ cậu tham dự một chuyến đi biển đúng là không dễ, ngay cả mặt trời cũng phải xuống núi đấy."

Ninh Tranh vừa dứt lời, bỗng nhìn thấy Vụ Mang Mang ở bên cạnh Thẩm Đình.

Anh ta thoát tiên liền thấy loá cả mắt, dáng người cô gái vô cùng nóng bỏng khiến anh ta bỗng dưng rạo rực, nhưng khi cảm thấy cô gái này trông thật quen mắt thì mới phát hiện ra đây chẳng phải chính là cô nàng lúc ban sáng mình vẫn còn trên chộc, Vụ Mang Mang "414" đấy ư?

Hai anh em cùng qua lại với một cô gái cũng không phải chuyện hiếm lạ, thế nhưng một cô gái lại bắt gặp qua lại với cả hai anh em trong tình huống họ không hay biết thì tất nhiên chẳng phải chuyện hay ho gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Truyền kỳ Cữu Vạn

Hơn nữa về mặt của Vụ Mang Mang hiện giờ khiến Ninh Tranh càng thêm tức giận, sao cô ta có thể tỏ ra thần nhiên thế chứ?

Kính râm cũng chẳng buồn tháo xuống, đám con gái bây giờ quả nhiên là vô phép tắc.

Thật ra thì trong lúc này, Vụ Mang Mang đang cảm thấy ánh nắng quá gay gắt, da dẻ nóng bừng, khó lòng chịu nổi, kính râm tất nhiên là phải đeo, dù gì vẫn có thể che được cả nửa khuôn mặt.

Ánh mắt của Ninh Tranh dừng lại trên mặt Vụ Mang Mang hơn 5s, sau đó mới dời sự chú ý sang bờ môi.

Thuần một màu hồng ướt át tươi đẹp.

Vì kính râm che gần hết mặt, nên đôi môi lộ ra tự động lại là nét rực rỡ quyến rũ nhất trên gương mặt.

Bờ môi Vụ Mang Mang cực kỳ đẹp, không hề bọt bọt, trái lại trơn bóng căng mọng, giống như quả bơ mới hái, khiến người ta không nhìn nổi mà phải liếm liếm lưỡi.

Ninh Tranh dần thất thần, nhưng rất nhanh chóng định thần lại, tiếp tục phần nộ.

Thật đúng là đi đêm lắm có ngày gặp ma, không ngờ hôm nay lại bị một tiểu nha đầu đùa giỡn trong lòng bàn tay.

"Mang Mang, sao em cũng tới vậy? Sáng nay lúc thả em xuống phố Đông Sơn, anh quên mất không nhắc, sau quay lại tìm hai vòng nhưng chẳng thấy em đâu." Ninh Tranh mỉm cười hỏi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang vốn đang cảm thấy hơi áy náy với Ninh Tranh, có điều cô và anh ta vốn cũng chẳng thân thiết gì, cô áy náy đơn giản vì đã từ chối lời mời của anh ta mà thôi.

Song tự động nghe anh ta nói vậy, chút áy náy ấy đã bay sạch, gã hoa hoa công tử này đúng là không chọc người khác thì không chịu được phải không.

Anh ta chẳng có tí gì gọi là phong độ đàn ông cả.

Rõ ràng hai người họ có dính líu gì tới nhau đâu, nhưng vì những câu nói mập mờ đó, tựa hồ như tối hôm qua cô ở cùng với anh ta vậy.

Quả nhiên, Thẩm Đình gương ánh mắt sắc bén lên.

Thẩm Đình thực sự không ngờ anh ta và Ninh Tranh lại coi trọng cùng một cô gái. Mà cô gái này có khi lại đang "cười lừa tìm ngựa*".

*Câu này có nghĩa là tạm thời cười lừa, đợi đến khi tìm được ngựa thì đổi sang. Câu này có ý phê phán những người yêu bừa ai đó chỉ vì cô đơn, đến khi tìm kiếm được bạn đời thích hợp thì vứt bỏ người ta.

"Không tìm thấy tôi ư? Vậy chắc chúng ta không có duyên rồi." Vụ Mang Mang thần nhiên đáp lại, mọi người không nên cứ đứng đây mà hàn huyên đấy chứ?

Du thuyền xa hoa nhường này kiểu gì chẳng có khoang trong.

Ninh Tranh cảm nhận được sự mỉa mai rõ rệt trong lời nói của Vụ Mang Mang, nha đầu giỏi lắm, ban sáng vừa mới nhắc tới chữ duyên phận, bây giờ cứ thế một mực phủ nhận.

Xem ra là tìm được chỗ dựa rồi, sống lưng cũng cứng cỏi lắm.

"Sao hai người lại tán chuyện ở đây thế, mọi người chờ lâu rồi đấy." Một cô gái mặc chiếc váy hình chim công, tay cầm ly rượu champagne, đứng trên cầu thang quan sát nhóm ba người Vụ Mang Mang.

Cô gái này Vụ Mang Mang biết, cô ta là mỹ nữ nổi danh của thành phố này, đồng thời là vị chủ biên tờ tạp chí nổi tiếng, tài mạo song toàn, gia thế hiển hách, tốt nghiệp trường danh tiếng.

Thẩm Viện Từ.

Nếu đúng là Vụ Mang Mang không nhớ nhầm.

Có điều tuy Vụ Mang Mang nhận ra Thẩm Viện Từ nhưng cô ta lại không biết Vụ Mang Mang là ai. Hai người ở hai giới khác nhau, cô ta thuộc giới nữ thần giàu có cao cao tại thượng, Vụ Mang Mang thì ước chừng còn phải phấn đấu kiếm được một ông chồng giàu có thì mới có đủ tư cách sánh ngang hàng.

Song hiện giờ Thẩm Viện Từ nhìn Vụ Mang Mang ở bên cạnh Thẩm Đình, hiển nhiên có chút giật mình.

"Anh, đây là cô gái xem mặt của anh hôm nay đấy à?" Thẩm Viện Từ đã từng nhìn thấy ảnh chụp Vụ Mang Mang từ bà mẹ mình.

Cô ta kinh ngạc là bởi không ngờ Thẩm Đình lại có thể xem mặt thành công.

Đã thế còn đưa cả Vụ Mang Mang đến đây nữa.

Bởi vậy cô ta bắt giác chăm chú hơn đôi chút.

Ninh Tranh nhưn mây, bấy giờ mới phát hiện ra mình đã hiểu lầm.

Ninh Tranh nhớ ra chuyện Thẩm Đình phải đi xem mặt, buổi gặp gỡ hôm nay vốn dĩ Thẩm Đình đến cũng được mà không đến cũng được, dù sao thì đối với nhà họ Thẩm đang sốt ruột chờ bé cháu thì việc xem mặt của Thẩm Đình mới là chuyện quan trọng nhất.

Chỉ có điều Ninh Tranh không thể ngờ rằng, đối tượng xem mặt của Thẩm Đình lại chính là Vụ Mang Mang.

Xem ra cô chú Thẩm nôn nóng gấp gáp quá nên đã hạ bớt điều kiện tìm vợ cho Thẩm Đình rồi.

Thẩm Đình ra tay cũng quá nhanh, chuẩn, dứt khoát. Dù Ninh Tranh có muốn hoành đao đoạt ái thì cũng chẳng kịp.

Vợ của anh em thì không được dây vào.

Ninh Tranh bèn dời ánh mắt vẫn đang dính chặt vào xương quai xanh nhỏ nhắn của Vụ Mang Mang sang chỗ khác.

Thẩm Viện Từ đi xuống tầng, nhoen cười gật đầu chào hỏi Vụ Mang Mang, sau đó khoác cánh tay Ninh Tranh, quay sang bảo Thẩm Đình: "Đi thôi, đi lên đón Lộ Tuy nào."

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới luôn.

Tiếng động ầm ầm dội xuống, chiếc trực thăng hạ xuống bãi đỗ hình tròn trên boong tàu một cách vững vàng.

Vụ Mang Mang cũng từng được ngồi trực thăng.

Đó là lúc ra nước ngoài du lịch, ngồi trực thăng ngắm cảnh.

Trung tâm thương mại LA trong thành phố cũng có, chỉ cần tiêu đủ 10 vạn tệ trong một ngày là có thể được ngồi trực thăng hưởng thụ cảnh quan một vòng thành phố.

Vậy nên trực thăng cũng có phải cái gì hiếm lạ đâu, Vụ Mang Mang sợ phơi nắng nhiều đen da, bèn lúi sâu vào chỗ râm chờ đợi bệ hạ đại giá quang lâm.

Lúc nhóm người Lộ Tuy đi ngang qua Vụ Mang Mang, không hiểu cố ý hay vô tình, cô hoàn toàn chẳng được ai để ý đến.

Vụ Mang Mang đứng sau lưng Thẩm Đình, trừng mắt lườm gã bạn trai không hề xứng đáng với chức vụ này.

Tác phong kiểu gì thế, muốn chọc giận cô à?

Vụ Mang Mang đứng sau lưng nhìn ba người đàn ông phía trước, Lộ Tuy cao hơn hai người còn lại một chút, thảo nào có thể đảm nhiệm vị trí lão đại.

Vụ Mang Mang đi theo họ lên tầng vào phòng mới phát hiện ra, bản thân mình đúng là kẻ lạc loài.

Đại sảnh tập nập trai thanh gái lịch, tuy đàn ông đều mặc trang phục rộng rãi thoải mái, phụ nữ đều mặc váy vóc thoáng mát là loi, nhưng ai ai cũng đều áo mũ chỉnh tề.

Chỉ có một mình Vụ Mang Mang dờ dơi mặc bikini đứng trong sảnh, may mà còn khoác thêm được cái áo choàng mỏng manh trong suốt.

Mọi người thấy cô bước vào cũng giật hết cả mình.

Vụ Mang Mang nghe thấy giọng nói bén nhọn của một vị tiểu thư nào đó cất lên, ngữ điệu đầy khinh thường hỏi Ninh Tranh: "Anh không biết hôm nay là tiệc ly hôn của Lộ Lâm hả? Dẫn người ngoài tới làm gì chứ?"

Vụ Mang Mang thầm chửi thề trong lòng, oán hận nhìn sang Thẩm Đình đang lắc nhẹ ly rượu trong tay, khoe miệng anh ta thế mà vẫn thản nhiên nhếch lên được.

Cô không nhìn lầm đâu.

Vụ Mang Mang hít sâu một hơi, uốn éo đi tới khoác lên tay Thẩm Đình, nũng nịu ỏn ẻn, vừa giậm chân, vừa dẫu môi kéo dài giọng: "Cha nuôi à~~"

"Phọt" một tiếng, Thẩm Đình không nhin nổi ngụm rượu vừa nhấp, phun thẳng vào mặt Ninh Tranh.

Con người mà tự coi thường mình thì người ta sẽ càng coi thường bạn.

Vụ Mang Mang không dám đắc tội với bất kỳ ai ở đây, nhưng thật sự cô rất muốn vả cho cái kẻ vừa lên tiếng kia, tiếc là cô không dám đối đầu trực diện với Lộ Tùy.

"Cha nuôi, người ta bảo con gái nuôi của cha là người ngoài kia, cha cũng chẳng thèm giải thích thay cho con à?" Vụ Mang Mang tủi thân lay qua lay lại cánh tay Thẩm Đình.

"Đừng có làm loạn." Thẩm Đình giữ chặt tay Vụ Mang Mang, quay sang giới thiệu Vụ Mang Mang với cô gái kia: "Chúc Hình, đây là bạn gái tôi, Vụ Mang Mang."

"Xin chào, Chúc tiểu thư." Vụ Mang Mang tỏ ra trang nhã quay sang chào hỏi Chúc Hình.

Chúc Hình hứ một tiếng, xoay người bỏ đi.

Vụ Mang Mang buông tay khỏi Thẩm Đình, cũng chẳng thấy vui vẻ gì. Trước đây cô không hề thích cái giới này, cũng chẳng có ý đồ muốn trèo cao, hôm nay nhận lời đi chơi là vì tưởng đây chỉ là một cuộc tụ tập bình thường, cô cũng có thể bơi lội thoải thích, nào ngờ mọi việc lại không như ý muốn.

Có điều cũng không thể trách Vụ Mang Mang được, từ trước tới giờ mỗi khi đi du thuyền, có quá nửa lần cô đều uống rượu champagne, biếng nhác nằm sượt nắng trên boong.

Mặc dù kỳ thực thì cô cũng mới ra biển được có hai lần.

Vì khung cảnh không giống như những gì Vụ Mang Mang đã tưởng tượng nên cô bỗng hơi chán nản, lại còn bị đám người Chúc Hình tỏ ra coi thường nữa.

Đôi bên nhìn nhau mà ngửa cả mặt.

Tiếc rằng thuyền đã rời bến rồi, thứ duy nhất có thể cứu vớt Vụ Mang Mang xem chừng chính là chiếc trục thẳng của ông chú Lộ.

Nhưng phải đối diện với ông chú Lộ, Vụ Mang Mang thà rằng tiếp tục thành người tàng hình trong mắt bọn họ còn hơn.

Hơn nữa Vụ Mang Mang cũng có đến gần được ông chú đâu, giữa nơi biển rộng mênh mang như thế này mà bên cạnh anh ta vẫn còn có hai gã vệ sỹ phục trang đen tuyền kín mít từ đầu tới chân, mặt đeo kính râm lạnh lùng đứng đó.

May mà sự chán nản của Vụ Mang Mang đã được Lộ Lâm cứu vớt.

Nghe bảo Lộ Lâm là chị gái của Lộ Tùy, nhà họ Lộ ba đời độc đinh, ông chú này tuyệt đối là bảo bối của cả nhà.

Vụ Mang Mang nghĩ mức độ được cưng chiều của Lộ Tùy có khi phải ngang ngửa với Vụ Đan Đan nhà mình.

Vụ Mang Mang nhàn nhã theo dõi buổi ly hôn của Lộ Lâm nữ sĩ và Lâm Tấn Nam tiên sinh, sau đó đăng lên weibo một status: "Hôm nay tớ đã được chứng kiến buổi lễ ly hôn hoành tráng như trên 'Phi thành vật nhiễu' này!"

Lộ Thanh Thanh là người comment đầu tiên, hỏi rằng: "Cậu làm thế nào trà trộn được vào đó thế?"

Hiển nhiên Lộ Thanh Thanh cũng nghe loáng thoáng được chuyện Lộ Lâm và Lâm Tấn Nam ly hôn.

Tuy nhà họ Lộ thế mạnh, nhưng Lâm gia cũng là gia tộc không thể xem thường. Có điều đôi vợ chồng này ly hôn trong cảnh vô cùng hoà bình, hơn nữa còn có hơi hướm vui mừng.

Nghe đâu kết hôn được 10 năm, Lộ Lâm mới đột nhiên phát hiện ra mình thích phụ nữ, còn Lâm Tấn Nam cũng tương tự, bất ngờ nhận ra mình thích đàn ông.

Vậy nên đôi bên hân hoan làm tiệc ly hôn, sau đó tuyên bố công khai giới tính.

Chuyện này thực ra cũng không mấy quan trọng, dù sao thì hai người họ đã có con, có người nối dõi, vậy nên trường bối trong nhà cũng không quan tâm tới việc họ công khai hay không công khai.

Lúc Vụ Mang Mang nghe bạn bè thảo luận về chuyện của Lộ Lâm, đột nhiên cô nhận ra căn bệnh của mình thật ra cũng chưa thấm vào đâu so với người ta.

Người có tiền, thích gì đều có thể thử, muốn gì đều có thể làm được, vậy nên dù đã sống hơn nửa đời người đột nhiên lại thay đổi giới tính vẫn là chuyện có thể lý giải được.

Bức ảnh chiếc du thuyền xa hoa khiến weibo của Vụ Mang Mang thu hút thêm được khá nhiều người follow, nháy mắt tăng thêm ba trăm, còn bạn bè thì

sau khi khen "đẹp" thì đều tự tản ra làm việc khác, người thì đi dạo phố, người thì hẹn nhau đi hát.

Vụ Mang Mang hiện giờ cực kỳ nhớ nhưng cuộc sống trên đất liền.

Sau lễ ly hôn, trai xinh gái đẹp tùm tùm trò chuyện, Vụ Mang Mang thì đi xuống khoang dưới, chuẩn bị đi bơi.

Bấy giờ tàu đã dừng lại, là lúc thích hợp, cũng may không uổng công cô nghiên rằng mua bộ bikini đắt lòi này.

Trong phim thường có cảnh nữ chính bơi lội rồi lên tàu, thông thường đạo diễn hay thích đặc tả những cảnh như thế này.

Kinh điển có cảnh nàng ngọc trai đen Halle Berry lao xuống biển, sắp tới thì có cảnh bơi lội đầy hấp dẫn trong "Goodbye Mr. Loser*".

*Là một bộ phim điện ảnh TQ phát hành vào năm 2015.

Cảnh tượng thật sự rất đẹp, nhất là khi bọt nước rũ qua ngực.

Vụ Mang Mang học theo phim điện ảnh, lấy tay vuốt tóc ngược lên, động tác quyến rũ gọi tình.

Vừa lên boong thì nhìn thấy ông chú Thần tài đang đứng tựa vào lan can tàu nhìn chăm chăm vào mình.

Hoặc giả là đang nhìn vào bụng cô.

Vụ Mang Mang cúi đầu xuống nhìn theo, bụng cô ngoài cái khuyên ở rốn thì không hề có vết rạn vết nhăn nào cả.

Cái khuyên ở rốn của cô tuy đính kim cương không to không nhỏ, nhưng chắc là cũng không phải viên kim cương ấy đã lọt vào mắt xanh của ông chú rồi đấy chứ?

Vụ Mang Mang tức thì muốn lấy khăn tắm choàng quanh người.

Không ngờ ông chú vẫn không coi mình vào mắt đột nhiên lại nảy sinh hứng thú cơ đấy, Vụ Mang Mang bỗng dưng dạt dào hào hứng.

Tuy ánh mắt đối phương nhìn mình chẳng khác gì đang nhìn một cây tre, nhưng Vụ Mang Mang vẫn làm bộ tựa vào lan can, tạo dáng như người mẫu.

Rồi tiếp đó đánh mắt đây là loi.

"Lộ Tuyền." Ninh Tranh đi xuống cầu thang cất tiếng gọi, còn chưa nhìn đến Lộ Tuyền đã bị Vụ Mang Mang thu hút.

"Mang Mang cũng ở đây à?" Ninh Tranh cười hỏi.

Vụ Mang Mang mau chóng cầm lấy chiếc khăn tắm trên chiếc ghế dựa dài ở bên cạnh choàng lên người mình.

Cô thà lộ ít da thịt trước mặt Lộ Tuyền không có hứng thú với mình còn hơn là phơi bày cho Ninh Tranh thấy.

Sau khi dùng bữa, hơn nửa số người quyết định giải trí bằng cách mò sỏi.

Nửa số người còn lại thì đứng cạnh xem.

Vụ Mang Mang hơi tiếc nuối vì không thể mang thảm yoga tới đây, bằng không thì cô đã có thể nhập tâm tập yoga trên boong tàu dưới bầu trời đầy sao đẹp đẽ rồi.

Vì sợ hơi lạnh từ gió biển, Vụ Mang Mang đành phải lúi vào trong phòng, thay sang áo sơ mi, quần bò rách, cột tóc đuôi ngựa, để mặt mộc, quả thực nhất thời khiến cả đám người danh giá phải sửng sốt.

Biết bao gã ông đều mày ngang mắt dọc lia ánh mắt "vô tình" tới bên cô, trong số đó thậm chí còn có cả tiên sinh Lâm Tấn Nam vừa mới công khai giới tính nữa.

Thảm Đỉnh hôm nay khá đen đui, vì thế Ninh Tranh nhìn thoáng qua Vụ Mang Mang đang tự chơi một mình ở một góc, đề nghị: "Lần trước Mang Mang giúp Lộ Tuyền đánh ra con Cửu Vạn đấy, hay là bây giờ cũng nhờ cô ấy giúp cậu mò bài xem sao nhé?"

Truyền kỳ Cửu Vạn, chỉ có vài người được biết.

Trong số đó đương nhiên có cả Lộ Lâm, cô ta bèn lên tiếng: "Ô, vị tiểu thư đó hôm nay cũng có mặt ở đây à?"

Chúc Hình là em họ đồng ngoại của Lộ Lâm, so quan hệ thì gần gũi hơn Lộ Thanh Thanh một chút, thấy Lộ Lâm nói vậy bèn bủi môi phụ họa: "Đúng rồi, chính là cô ta đấy."

"Trông xinh đẹp lắm." Lộ Lâm vừa nhìn về phía Vụ Mang Mang vẫn không hay biết mọi người đang nhắc tới mình, vừa nói với Lộ Tuyền.

Thẩm Viện Từ cười bảo: "Mang Mang là bạn gái của anh trai em đây." Nói rồi đứng lên đi tới chỗ Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện một người, không thể không ngẩng đầu lên nói: "Thẩm tiểu thư."

"Chị Mang Mang à? Anh tôi đang gọi chị đây." Thẩm Viện Từ chỉ về phía Thẩm Đình.

Vụ Mang Mang "ừ" một tiếng, đứng lên đi về phía Thẩm Đình, nói: "Có phải chuẩn bị về rồi không, ngày mai tôi còn phải đi làm."

Đáng tiếc là trong số những người đang ngồi đánh bài ở đây, chắc chỉ có mình Vụ Mang Mang là thuộc tầng lớp phải đi làm để kiếm cơm.

Lộ Tuy thấy vậy liền nói: "Nếu vị tiểu thư này ngày mai còn phải đi làm, vậy chúng ta đánh nốt ván cuối đi."

Ninh Tranh cười hùa theo: "Mang Mang, hôm nay Thẩm Đình thua thảm lắm, em giúp cậu ta mở bài đổi vận nhé."

Vụ Mang Mang đang buồn ngủ díp mắt, gắng chơi trò chơi trên điện thoại để giữ cho mình tỉnh táo. Nghe Ninh Tranh nói vậy, cô cũng không chối từ, thầm mong chỉ cần một lần mở bài là kết thúc luôn cuộc đấu.

Vụ Mang Mang chẳng buồn hỏi tới ý kiến của Thẩm Đình, lập tức mở bài ra.

Gã đàn ông này quá xấu xa, đã đưa cô tới cái chỗ lạ hoắc này rồi lại còn bỏ mặc một bên, hơn nữa còn chả nhắc nhở cô, báo hại cô xấu mặt diện bộ bikini lạc loài, vậy nên cô cũng chẳng muốn để ý tới suy nghĩ của anh ta nữa.

"Cửu Vạn!"

Trúng một quân Cửu Vạn.

Đúng lúc trong tay Thẩm Đình đang có ba quân Cửu Vạn, vừa vận thành một quân Cống.

Ninh Tranh khó tin kêu Vụ Mang Mang: "Mở bài một lần nữa xem nào."

"Nhị Tác."

Lại thêm một quân Cống nữa.

Vụ Mang Mang tự giác tiếp tục mở bài cho Thẩm Đình.

"Tứ Vạn."

Cống Thượng Hoa!

Vạn khí quá tốt!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lại thêm một vị tiên sinh

Tuy Vụ Mang Mang mang lại may mắn đến cho người khác, nhưng toàn mang đến xui xẻo cho chính mình.

Vụ Mang Mang ngồi phịch xuống ghế sofa trong phòng làm việc của Ngô Dụng, uể oải ngược ánh mắt lơ đãng lên.

"Dạo này sao rồi?" Ngô Dụng cảm quyền sở ghi chép ngồi đối diện với cô, hỏi: "Sao trông cô mệt mỏi rã rời thế?"

Kiểm thêm vài chức, đương nhiên phải mệt mỏi rồi.

"Đã hai tuần rồi cô không tới đây, dạo này có ổn không?" Ngô Dụng hơi tò mò hỏi.

Từ trước tới giờ Vụ Mang Mang đều kiên trì mỗi tuần đến tư vấn tâm lý một lần, vậy nên Ngô Dụng mới thấy hơi lạ.

Ổn thế nào được mà ổn?

Vụ Mang Mang nghi ngại một lát mới định thần lại, nói: "Bác sỹ Ngô, anh nói xem, sao xã hội hiện đại của chúng ta lại lắm kẻ biến thái thế? Nguyên nhân tại sao chứ?"

Nguyên nhân có mà vô số, vừa phức tạp vừa rắc rối, ước chừng phải viết cả chục quyển sách cũng không phân tích hết được.

"Sao tự dung lại hỏi vậy?" Ngô Dụng đáp lại.

"Bác sỹ Ngô, anh có biết tôi đã gặp phải bao nhiêu kẻ biến thái trên tàu điện ngầm không?" Vụ Mang Mang tự hỏi tự trả lời: "Trung bình cứ cách một ngày lại gặp một kẻ!"

Vụ Mang Mang bày ra vẻ mặt "tôi rất khiếp sợ, anh cũng phải khiếp đảm như tôi" cho Ngô Dụng xem.

Ngô Dụng gật đầu, khuyến khích Vụ Mang Mang kể tiếp.

Vụ Mang Mang tức thì bật loa mồm liền hỏi.

"Hôm đầu tiên đi tàu điện ngầm, tôi gặp phải một kẻ cuồng rạch túi. Bất luận là túi xách kiểu gì cũng bị hắn ta dùng dao trở rạch. Lúc đầu ai nấy cứ tưởng hắn là kẻ trộm, sau mới phát hiện ra hắn ta chỉ thích dùng lưỡi dao rạch túi người khác mà thôi, thật đáng thương cho cái túi của tôi." Để chứng minh lời nói của mình, Vụ Mang Mang liền đưa cho Ngô Dụng xem chiếc ba lô dính tán.

Chiếc ba lô dính tán của Vụ Mang Mang nổi bật một bông hoa son trà. "Đây này, vì túi bị thủng một lỗ, tôi lại không có tiền mua túi mới nên đành bút một bông hoa trà từ cái túi khác dính vào đây, coi như là tự chế, trông cũng được đúng không?"

Ngô Dụng thực sự không để ý mấy tới các loại túi của con gái.

"Hôm thứ ba, tôi gặp phải một gã khoe hàng." Hề nhớ lại là cô bỗng thấy rung mình.

"Hắn ta thấy mọi người kinh hãi ghê rợn nhìn ngó lại còn tỏ ra dương dương tự đắc nữa chứ. May thay hôm đó tôi lại mang theo găng tay làm việc chuyên dụng, tôi bèn kéo hộ hắn cái khoá quần lên."

Vụ Mang Mang tựa hồ nhớ tới chuyện gì đó vô cùng hài hước, đột nhiên bật cười sảng sặc, vừa cười vừa nói: "Về mặt của gã ta lúc đó đặc sắc buồn cười lắm cơ."

"Ngày thứ năm tôi chạm trán một gã yêu râu xanh, suýt thì bị hắn ta vén váy lên đây." Việc này làm cho Vụ Mang Mang không dám vừa mặc váy vừa cảm tai nghe chơi điện tử trên tàu điện ngầm thêm lần nào nữa.

"Ngày thứ bảy thì tôi gặp phải một kẻ trộm cắp, trông khá xinh đẹp, lúc đến đồn công an lấy lời khai mới biết, hoá ra cô ta là em họ của Lộ Thanh Thanh, tiền thì đây túi nhưng lại thích trộm vặt."

...

Vụ Mang Mang nói một thôi một hỏi, sau cùng chốt lại một câu: "Anh thấy không, bệnh của tôi so với bọn họ chắc là nhẹ nhàng nhất ấy nhỉ?"

Vụ Mang Mang vừa nghĩ vừa dội lên cảm giác ưu việt hơn người.

Nghe xong câu chuyện, Ngô Dụng vô cùng thông cảm với Vụ Mang Mang chỉ mới hai tuần ngắn ngủi đã phải ra ra vào vào đồn công an lấy lời khai vô số lần.

Cơ hồ cứ cách một ngày cô không phải gặp kẻ trộm thì cũng là kẻ biến thái.

May mà cô còn không bị người ta rạch mặt trả thù đấy, nếu bị như vậy thì mới đúng là vận siêu thôi.

"Thế dạo gần đây cô còn hứng thú với chuyện diễn xuất nữa không, có gì mới mẻ hay ho không?" Ngô Dụng hỏi.

Vừa mới nhắc tới chủ đề này, Vụ Mang Mang liền ừ ừ, biếng nhác trả lời: "Dạo này để kiếm tiền, tôi phải kiêm thêm nhiều việc."

"Bác sỹ Ngô, anh có biết dạo này đang có app 'Thần Châu' rất nổi tiếng không?" Vụ Mang Mang bắt đầu ra vẻ phổ cập kiến thức cho Ngô Dụng.

"Đây là một phần mềm kinh doanh dịch vụ cho thuê người. Nếu anh còn đang độc thân thì có thể thuê một cô gái về nhà đón Tết với anh đây." Vụ Mang Mang đưa cho Ngô Dụng xem phần mềm trên di động.

"Bác sỹ Ngô xem này, tôi đã được 20.000 người like rồi đó."

Bức ảnh photoshop hơi quá đà, thoát nhìn trông hoàn toàn khác Vụ Mang Mang, ở dưới ghi nickname: Angela.

Tinh thông nhiều loại nhạc cụ, biết nhiều thứ tiếng, có thể tham dự các buổi tiệc, hẹn hò, có thể xem phim, chụp ảnh cùng, giá một lần thuê 800 tệ.

"Anh biết đấy, vì có khá nhiều người giàu có khó tìm bạn gái đi cùng để tham gia các buổi tiệc thượng đẳng, vậy nên tôi liền đảm nhiệm vị trí này."

"Còn có cả những anh chàng đang thất tình, không muốn đi xem phim một mình, tôi bèn sắm vai bạn gái để ở bên họ, trò chuyện giải khuây với họ, thậm

chỉ tôi còn chấp nhận đi cùng các cô nàng đồng tính luôn."

"À, còn cả chụp ảnh chung nữa. Có người ham hư vinh, không tìm được bạn gái xinh đẹp, bèn thuê tôi chụp ảnh chạm môi để khoe khoang với bạn bè."

Thật không ngờ lại có công việc làm thêm phù hợp với Vụ Mang Mang đến thế cơ đấy.

Công việc này quả đã giúp Mang Mang phát huy đầy đủ "khả năng thiên phú".

Công việc cũng là giải trí, giải trí cũng là công việc.

Chỉ ít thì có Ngô Dụng nghĩ như vậy.

"Anh nghĩ chắc hẳn tôi rất thích thú đúng không?" Vụ Mang Mang hỏi mơ màng nhìn lên trần nhà: "Nhưng không hiểu sao tôi vẫn thấy chán lắm, diễn kiểu này có vẻ hơi khoa trương, hơn nữa lại chẳng có tính thách thức gì, tôi diễn hoài mà chẳng thấy thú vị gì cả."

Hiển nhiên là Vụ Mang Mang vẫn đang mơ tưởng được làm siêu sao, đóng phim điện ảnh đốt cháy các phòng vé, giành giải Oscar cho Nữ chính xuất sắc nhất, mà thông thường giải thưởng tầm cỡ đó thì phải đóng những vai có tính thách thức cao hơn.

"Tôi nghĩ tôi hợp với mấy vai kiểu mẹ kế của Cô bé Lọ Lem hơn." Vụ Mang Mang khẳng định chắc nịch.

Tuy nhiên để phù hợp với hiện thực cuộc sống, tiền thì vẫn phải nai lưng ra mà kiếm.

Vậy nên dù muốn diễn vai di ghê, buổi tối Vụ Mang Mang vẫn phải chấp nhận một công việc bình thường.

Do khách hàng coi trọng khả năng ngoại ngữ của Vụ Mang Mang nên cô được thuê tham dự một buổi tiệc chiêu đãi kinh doanh.

Lúc thỏa thuận, đối phương còn trả thêm cho cô 5.000 tệ.

Đúng là vụ làm ăn quá hời, Vụ Mang Mang khom lưng vì nắm đầu gạo, sáng khoái đồng ý ngay lập tức.

Vụ Mang Mang hào phóng thuê luôn một bộ váy dạ hội giá 5.000 tệ, tuy rằng cô thiếu tiền, nhưng không đến mức phải keo kiệt phần trang phục, huống chi căn cứ vào địa điểm tổ chức buổi tiệc hôm nay, Vụ Mang Mang đoán quy cách bữa tiệc hẳn là thuộc hàng thượng đẳng đây.

Tuy Vụ Mang Mang không tham gia nhiều buổi tiệc thế này, nhưng tốt xấu gì thì cũng mura dầm thấm đất, cô khá hiểu những phép tắc quy củ bên trong.

Mong rằng bộ lễ phục của cô sẽ không làm khách hàng mất mặt, cô thực sự rất cần sự đánh giá cao của khách hàng để cuối tháng còn được thưởng thêm tiền.

Vụ Mang Mang ngắm nghía trước gương một hồi, vô cùng tự tin vào nhan sắc của mình, nhưng lòng hơi thấp thỏm về "khả năng ngoại ngữ" của mình.

Vụ Mang Mang đúng là biết khá nhiều thứ tiếng như tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Nhật, tiếng Hàn, Tây Ban Nha, thậm chí cả tiếng Ý.

Nhưng ngoại trừ tiếng Anh, tiếng Pháp, những ngôn ngữ khác cô chỉ biết qua loa đại khái mà thôi. Nhất là tiếng Nhật, cô chỉ nói sõi nhất đúng câu "Ừ ừ, đừng làm vậy."

Nguyên do vì hồi đi du lịch Lệ Giang, phòng khách sạn bình dân cách âm kém quá, đôi uyên ương phòng sát cạnh hùng hục quần lấy nhau suốt nửa đêm, khiến Vụ Mang Mang tức không ngủ được, bèn gào toáng lên mấy câu như "ừ ừ, đừng làm vậy", "đau quá", "mạnh nữa lên"...

Mọi người đều không ngủ được, vậy các người hi hục nửa đêm trước, bà đây hi hục nửa đêm sau.

Sau chuyện đó, vốn từ vựng tiếng Nhật của Vụ Mang Mang coi như phong phú lên ít nhiều.

Còn những thứ tiếng khác, đa phần do Vụ Mang Mang được hưởng sái từ hơn chục anh bạn trai rùa vàng về nước, gần mực thì đen gần đèn thì rạng, gặp gỡ chuyện trò lâu, Vụ Mang Mang tự nhiên cũng bập bẹ được vài câu.

Với vốn ngoại ngữ phong phú như thế, lúc làm hồ sơ chờ người ta duyệt, nghe bảo lý lịch càng hoành tráng sẽ càng kiếm thêm được nhiều mối làm ăn, tiền cũng càng nhiều, Vụ Mang Mang cũng chỉ có mỗi một cái sở trường này, vậy nên cô bèn nhắm mắt điên bừa.

Vụ Mang Mang mặt dày ghi như vậy, vốn nghĩ chỉ để thêm phần đa dạng, tăng thêm cơ hội làm việc, chứ chưa từng nghĩ sẽ kiếm được việc nhờ vào khả năng này.

Có ai lại đi thuê người tinh thông ngoại ngữ qua cái app này chứ? Chẳng phải cái phần mềm này chỉ có mấy gã độc thân mới thèm để mắt tới ư?

Thật ra việc thuê Vụ Mang Mang tối nay chỉ là chuyện trùng hợp bất đắc dĩ mà thôi.

Người thuê Vụ Mang Mang là một tay trợ lý Giám đốc, ông chủ của anh ta đến thành phố này công tác, lúc ký hợp đồng mới được người ta mời tham gia tiệc, ông chủ bèn quyết định tham gia, nhưng nhất thời không tìm được bạn gái kiêm phiên dịch đi kèm.

Người trợ lý mò mẫm thế nào lại kinh ngạc phát hiện ra Angela Vũ, bấy giờ mới lập tức liên hệ.

Anh ta cũng chẳng còn hơi sức đâu mà kiểm tra khả năng ngoại ngữ của Vũ Mang Mang, dù sao thì tìm được một người còn hơn là không tìm được ai.

Lúc Cố Hoành Đạo đang ngồi trong phòng nghỉ, nhìn thấy Vũ Mang Mang bước vào, đột nhiên nảy lòng nghi ngờ không biết có phải gã trợ lý đang lừa mình hay không.

Vũ Mang Mang mặc bộ váy dạ hội hở vai, đuôi cá dài chấm đất, tóc búi cao, vài sợi lưa thưa rủ bên tai.

Tay cầm chiếc clutch nạm kim cương lấp lánh.

Bộ trang phục này tôn lên vẻ quyến rũ vô ngần của cô, đồng thời cũng khiến cô già dặn thêm mấy tuổi, càng hợp với không khí buổi tiệc ngày hôm nay.

Với kinh nghiệm của Cố Hoành Đạo, nhìn phong thái tổ chất của Vũ Mang Mang, trông cô phải đáng cả ngàn nhân dân tệ mỗi tối ấy chứ.

800 nhân dân tệ đúng là quá hời rồi.

"Cố tiên sinh." Vũ Mang Mang tỏ ra chuyên nghiệp nhoen cười với Cố Hoành Đạo, sau đó khoác hồ lên cánh tay anh ta.

Nhiệm vụ của nghề này là phải làm cho khách hàng hài lòng vui vẻ, cô cũng mau được thăng cấp, tiền cũng theo đó mà tăng cao.

Khi bước vào thang máy, Cố Hoành Đạo không nhịn nổi bèn cất tiếng hỏi: "Angela Vũ, sao em lại làm cái nghề này?"

Tuy rằng anh ta cho cô thêm 5.000 tệ để mua váy vóc và đồ trang sức, nhưng số tiền đó tuyệt đối không mua được chiếc vòng nạm kim cương mà cô đang đeo, cũng tuyệt đối không mua được chiếc nhẫn đá quý khảm hoa son trà trên ngón trỏ tay trái cô.

Đêm nay thật ra Vũ Mang Mang toàn đêm của nhà trồng được theo, bộ váy thì đúng là cô thuê, nhưng đồ trang sức thì là quà sinh nhật mà mấy năm nay ông Vũ và bà Liễu tặng cho.

Có điều khẩu khí của Cố Hoành Đạo làm cho cô rất khó chịu.

Cái nghề này?

Cái nghề này thì làm sao?

Cô đang làm ăn hợp pháp đấy nhé.

"Vi em thiếu tiền." Vũ Mang Mang cố nhịn, tuân theo nguyên tắc nghề nghiệp, dịu dàng trả lời.

"Em thật thẳng thắn." Cố Hoành Đạo cười nói, quanh mũi vắn vương hương nước hoa nhẹ nhàng, khiến người ta ngửi thấy mà vui. "Trông em không giống người thiếu tiền."

Vũ Mang Mang làm bộ mặt đỏ hoe, mũi sụt sịt, hơi cụp mặt xuống, nói: "Ai chẳng có lúc thiếu tiền, nếu có thể, em cũng chẳng muốn làm thế này."

Về dịu dàng thùy mị tựa hồ một đoá hoa sen thẹn thùng e ấp trước gió.

Vũ Mang Mang hăm hở diễn để được khách hàng đánh giá cao.

Chỉ mong Cố Hoành Đạo đừng có truy vấn gì nữa, cô cũng đỡ phải làm bộ miễn cưỡng đáng thương tranh thủ sự đồng cảm.

Các bạn đọc giả đọc đến đây chắc cũng biết, nếu ai hiểu rõ căn bệnh của Vũ Mang Mang mà thông cảm được thì đều coi những biểu hiện của cô thật giải trí, thật mua vui.

Nhưng những người không thông cảm được thì sẽ cho rằng cô là người nói dối thành thần, cũng khó có thể trách được vô số chàng trai dù coi trọng nhan sắc của cô nhưng vẫn phải chào thua.

Thời điểm đàn ông chọn vợ, thường thì họ sẽ càng soi mói về phẩm hạnh của đàn bà nhiều hơn chính họ tưởng tượng.

Làm người yêu thì lại không cần đề ý đến khía cạnh này.

May mà Cố Hoành Đạo nói xong câu đó rồi không hề hỏi tới những chuyện khiến Vũ Mang Mang phải đau lòng.

Thang máy dừng lại, khi bước vào sảnh đường, Vũ Mang Mang mới phát hiện ra, cơ hồ tất cả những người nổi tiếng, những vị đại phú hào nổi tiếng nhất thành phố đều xuất hiện.

Những vị phu nhân nổi tiếng cũng đang cạnh tranh khoe sắc tung bừng.

Hơn thế nữa, ông chủ Thần tài Lộ Tùy, hoa hoa công tử Ninh Tranh, nam thần lạnh lùng Thẩm Đình, ông anh rể cũ của ông chú Thần tài Lâm Tấn Nam,

Lộ Lâm, Thẩm Viện Lê cùng một đồng con em danh gia vọng tộc khác đều đang có mặt ở đây.

Thậm chí ngay cả siêu sao điện ảnh Đồng Khả Khả cũng thấy có mặt.

Một đám người danh giá tụ lại với nhau, khung cảnh vô cùng xa hoa tráng lệ.

Sau này Vụ Mang Mang mới biết hoá ra đây là buổi tiệc chiêu đãi các chính khách và thương gia nổi tiếng của thành phố, đồng thời còn có cả sự tham gia góp mặt của các đơn vị Nhà nước, đại diện các tập đoàn nước ngoài.

Vụ Mang Mang thật sự rất muốn nhắn ngay cho cha mình một tin WeChat, cha cô mang tiếng là thương nhân mà không ngờ hôm nay lại bị cô cướp mất cơ hội, nhanh chân có mặt tại đây trước.

Nghĩ vậy, Vụ Mang Mang bèn dứt khoát nhắn tin cho bà Liễu, bổ sung thêm một bức ảnh tự sướng của mình đi kèm.

Bà Liễu là người nhạy bén với kinh doanh, bởi vậy gia nghiệp của nhà họ Vụ đến thời vợ chồng họ đều rất phát triển, còn vinh dự được lọt vào danh sách các hộ nhà giàu mới nổi.

Gần như ngay tức thì Vụ Mang Mang nhận được tin nhắn báo tiền chuyển đến liên tiếp.

Tháng này, thậm chí tháng sau, tháng sau nữa Vụ Mang Mang đều không phải lo về các khoản phí nữa rồi.

Thật cảm tạ mẹ già vạn năng quá, từ ngày mai Vụ Mang Mang cũng khỏi cần phải suốt ngày đi giày cao gót đến ê cả chân.

"Cố tiên sinh." Người đầu tiên nhận ra Vụ Mang Mang là Ninh Tranh, anh ta vẫn đang lia ánh mắt tầm tía các người đẹp, lúc phát hiện ra Vụ Mang Mang bèn chủ động bước tới hàn huyên với Cố Hoành Đạo.

Thật ra thì Cố Hoành Đạo cũng vì nhận lời mời của Ninh Tranh nên tới dự tiệc.

Sao lại có thể trùng hợp thế nhỉ.

"Hoá ra Cố tiên sinh cũng quen Mang Mang cơ à?" Ninh Tranh mỉm cười nhìn đôi nam nữ trước mặt.

Thẩm Đình bấy giờ đã lại gần, cất giọng hỏi: "Sao em mãi không chịu nghe máy của tôi thế?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thất ông dẫn tinh

Tại sao mãi không chịu nghe điện thoại của anh? Đương nhiên là bởi không muốn trả lời chứ còn sao nữa!

Hôm đi biển về, Thẩm Đình đưa Vụ Mang Mang về nhà, sau đó hai bên đều không liên lạc lại.

Nói vậy thật ra cũng không chính xác lắm, ít ra thì hôm sau Thẩm Đình vẫn gọi cho Vụ Mang Mang, nhưng Vụ Mang Mang thì không dám ngắt máy, đành phải để chế độ rung, mặc kệ cuộc gọi đến.

Càng không có khả năng cô chủ động gọi lại cho anh ta.

Vụ Mang Mang là người có nguyên tắc nhất định trong việc tìm bạn trai.

Anh ta có thể không có tiền, nhưng phải biết quan tâm chăm sóc tới cô.

Trong lòng Vụ Mang Mang dĩ nhiên Thẩm Đình đã bị đánh một dấu X đỏ chói siêu to.

Anh ta thuộc loại cô chẳng thêm để tâm.

Vậy nên nghe anh ta giờ giọng chất vấn, Vụ Mang Mang chỉ mỉm cười không đáp, thậm chí còn cố tình khoát thật chặt tay Cố Hoành Đạo, ý bảo Thẩm Đình nên tự hiểu ra mà phản ngay.

Đừng tưởng là anh có đặc quyền gì hơn người khác đâu nhé.

Thẩm Đình hiển nhiên hiểu được ý tứ động tác của Vụ Mang Mang.

Thủ đoạn của các cô gái trẻ thời nay đúng là càng ngày càng cao, ham muốn càng ngày càng lớn.

Hôm đó lúc đưa Vụ Mang Mang về, anh ta vốn tưởng sẽ được mời lên nhà, nào ngờ Vụ Mang Mang thần nhiên buông câu cảm ơn, rồi quay đầu đi thẳng.

Đối với Thẩm Đình, chuyện nam nữ đây đưa qua lại cực kỳ mất thời gian.

Cần quái phải tiêu tốn thời gian vào những chuyện thăm dò dè dặt ấy.

Cứ đưa thẳng nhau lên giường, giải quyết nhu cầu, chẳng phải càng tiện cho đôi bên sao? Anh ta cũng đâu phải hạng keo kiệt.

Nhưng dù sao hôm ấy cũng là lần đầu tiên đôi bên gặp gỡ, vậy nên Thẩm Đình cũng có thể hiểu được cách cư xử của Vụ Mang Mang.

Một cô gái phóng khoáng, biết tự vui đùa, lại không hay quấy rầy người khác, thật sự khá gây hảo cảm với anh ta. Vậy nên ngày hôm sau anh ta mới phá lệ chủ động gọi trước cho cô.

Nào ngờ một mạch hai tuần sau đó vẫn chẳng nghe thấy tin tức gì của đối phương, đến lúc gặp lại thì cô đã câu được một người khác.

Chẳng qua là mắt nhìn có vẻ càng lúc càng thấp.

Ninh Tranh thấy Thẩm Đình hỏi Vụ Mang Mang như vậy thì trong lòng thầm kinh ngạc. Anh ta và Thẩm Đình là anh em thân thiết, đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Thẩm Đình chủ động hỏi một cô gái tại sao lại không trả lời điện thoại đây.

Đúng là cực kỳ thú vị.

Mà càng thú vị hơn là Vụ Mang Mang lại chẳng hề có chút hứng thú gì với Thẩm Đình, cô bé này thật ra rất biết thân biết phận.

Ninh Tranh nhìn lại Cố Hoành Đạo, hai năm nay nhà họ Cố quả thật phát triển khá mạnh, càng ngày càng nổi bật, có thể coi như môn đăng hộ đối với nhà họ Vụ.

Vụ Mang Mang lựa chọn Cố Hoành Đạo cũng coi như là khá thông minh.

Có điều vì vẫn chưa đến lượt Ninh Tranh được ném thứ tư vị của Vụ Mang Mang, nên đáy lòng anh ta vẫn đang tồn tại cảm giác thứ không chiếm được mới là thứ tốt nhất.

Trong khi đó, Cố Hoành Đạo lại đang vô cùng kinh ngạc, anh ta không ngờ gã trợ lý của anh ta tùy tiện thuê một cô bạn gái qua mạng mà lại bất ngờ vớ được một cô thần thông quảng đại như thế, không những có vẻ quen biết hai vị Ninh, Thẩm, mà dường như còn khá thân thiết.

Cố Hoành Đạo nghiêng đầu liếc nhìn Vụ Mang Mang, nhất thời cảm thấy ba người này có quan hệ phức tạp, nhưng cũng không quá khó lý giải. Có lẽ là "yêu điều thực nữ, quần tử hảo cầu" mà thôi.

"Không ngờ Ninh tiên sinh cũng quen biết Angela đấy." Cố Hoành Đạo vừa nói vừa đưa tay xuống eo Vụ Mang Mang, nhẹ nhàng siết một cái, mỉm cười đáp lại câu hỏi của Ninh Tranh. Tuy anh ta không trả lời trực tiếp, nhưng nhìn vẻ thân thiết này, những người dù khôn khéo đến đâu chắc cũng đều không suy đoán nổi nguyên nhân bọn họ quen biết nhau thật sự.

Thẩm Đình vẫn chưa được Vụ Mang Mang trả lời, dần dần mất đi kiên nhẫn, anh ta cũng không hứng thú kéo dài thời gian quý báu của mình vào người một cô bé.

Hai bên trò chuyện đôi câu, Vụ Mang Mang liền bắt đầu theo Cố Hoành Đạo đi chào hỏi làm quen với các vị khách khác.

Đêm nay Vụ Mang Mang đang gánh vác trọng trách mà bà Liễu giao cho, cô có hết sức bắt chuyện để khiến bọn họ nhớ kỹ tên mình, thuận tiện cho lần sau dắt theo bà Liễu và ông Vụ tới trước mặt quý nhân.

Do Vụ Mang Mang đã từng hẹn hò với khá nhiều anh bạn trai rùa vàng, nên cũng quen với cách nói năng trang nhã, khí chất sang trọng, trong nhất thời thảo luận vài chủ đề xã giao đơn giản khá trôi chảy. Đúng là hiếm thấy cô gái chuyên tiếp khách thuê nào lại tài mạo song toàn thể này, nếu xuất thân của cô mà cao quý nữa thì liền có thể xứng danh tiểu thư danh giá rồi.

Buổi tiệc diễn ra được một nửa thời gian, ngay lúc vốn liếng ngoại ngữ của Vụ Mang Mang sắp cạn hết, rốt cuộc thì người mà Cố Hoành Đạo chờ đợi, người mà trước đó mất tăm mất dạng, bây giờ mới thấy trở lại cũng xuất hiện - Lộ Tùy.

Ánh mắt Lộ Tùy đảo qua người Vụ Mang Mang chỉ thoáng dừng lại trong nháy mắt.

Ngay sau đó, Cố Hoành Đạo và Lộ Tùy bắt chuyện với nhau, theo như cuộc đối thoại của họ thì Vụ Mang Mang biết được Cố Hoành Đạo đang chuẩn bị phát triển sự nghiệp ở thành phố này, bây giờ xem như đang chào hỏi một trong những lão đại ở đây.

Vụ Mang Mang không mấy hứng thú với chuyện kinh doanh, cô đành cúi đầu ngắm nhìn đôi giày cao gót đang làm cái chân mình đau nhức nhối.

Kỳ thực, tuy người dễ nhìn mặc cái gì trông cũng đẹp, nhưng Vụ Mang Mang cũng giống các cô gái khác, thấy đàn ông mê hoặc nhất là khi đóng bộ lịch

sự.

Âu phục cắt may thẳng thớm, tay áo vừa vặn, thân áo là phẳng, kết hợp cùng chiếc nơ tinh tế đều làm tôn lên khí chất nhã nhặn, hiện đại, nam tính và đặc biệt là nét cảm dục trái ngược đầy quyến rũ từ những người đàn ông.

Phải biết rằng dưới vỏ bọc sang trọng lịch sự ấy là vẻ thú tính ngút ngàn, hoàn toàn chẳng hề nhã nhặn, điềm đạm như họ vẫn thể hiện.

Âu phục mê hoặc người ta đến vậy chính là bởi khí chất mâu thuẫn đầy đối lập ấy.

Vụ Mang Mang không dám nhìn thẳng vào mắt Lộ Tuyền, đành phải tiếp tục nhìn sang đồng hồ của anh ta, cũng giống như lần trước, chiếc đồng hồ vẫn thể hiện thực lực tiền tài hùng hậu, nét quyến rũ của ông chủ lại bắt đầu tàn ra khắp nơi.

Ngón tay đang cầm chén rượu của anh ta thon dài đẹp đẽ, ngay cả móng tay cũng được cắt tỉa gọn gàng.

Một đôi tay đẹp như tay nhạc sỹ chơi dương cầm thế này quả là thích hợp tấu lên từng nốt nhạc trên da thịt trắng muốt như tuyết của người phụ nữ.

Vụ Mang Mang ngửa đầu nốc một ngụm rượu, 25 tuổi rồi mà vẫn là xử nữ, đúng là đáng buồn lắm thay.

Kiến thức phòng the thì ngập đầu, nhưng kinh nghiệm lại chỉ là con số không tròn trĩnh. Sức mạnh của ảo tưởng thật sự quá lớn, khiến Vụ Mang Mang càng nghĩ càng nóng người, càng tò mò muốn được nếm thử một lần.

Đâu phải chưa từng trải qua thì không có quyền nhận xét chứ?

Vụ Mang Mang và Cố Hoàn Đạo trò chuyện với Lộ Tuyền tới 10 phút, vậy mà Lộ Tuyền chẳng thèm liếc khoé mắt lấy một lần về phía cô, phải biết là ngay cả Cố Lâm đi ngang qua cũng đều đảo mắt qua cái mông tròn trịa mây mây của cô mất mấy giây đấy.

Thêm vào đó Vụ Mang Mang còn cố tình uốn ngực cong mông lên thành hình chữ S, còn cố gắng nghiêng người sao cho lọt đúng vào tầm mắt của ông chủ, vậy mà chẳng có tác dụng gì.

Vậy nên Vụ Mang Mang không thể không ác ý suy đoán Lộ Tuyền có phải bị đồng tính hay không, đồng thời lấy đó làm lý do an ủi lòng tự tin bị tổn thương của mình.

Một làn hương thơm thanh linh xộc tới, nữ thần Đồng Khả Khả bước đến khoác tay Lộ Tuyền, đường cong cơ thể thuần thể dán lên người anh ta, khiến Vụ Mang Mang không thể không xoá bỏ suy nghĩ xấu xa ban nãy.

Đồng Khả Khả liếc nhìn Vụ Mang Mang, bấy giờ mới phát hiện ra tại sao lại thấy cô gái này trông rất quen.

"Ừa, đây chẳng phải chính là vị tiểu thư mang thai đứa con của anh đấy sao?" Đồng Khả Khả tươi cười hỏi.

Vụ Mang Mang đang nhấp một ngụm champagne tức thì ho sặc sụa.

Đây là phản ứng bình thường, Vụ Mang Mang không thể không ho khan vài tiếng, khí chất thanh nhã lập tức bay sạch.

Trong nháy mắt Cố Hoàn Đạo liền cảm thấy liệu có phải bản thân đã cảm phải củ khoai lang nóng bỏng tay rồi không?

Angela tiểu thư thân thông quảng đại không ngờ lại mang thai đứa con của Lộ Tuyền?

Lộ Tuyền lia ánh mắt về phía cái bụng của Vụ Mang Mang, thần nhiên nói: "Chẳng phải đã đưa tiền cho cô ấy phá thai rồi đấy sao?"

Vụ Mang Mang tức tối hóp bụng lại, cái bụng của cô phẳng lì nhẵn thín như thế, chả lẽ lại giống người đang mang thai ư?

"Lộ tiên sinh đúng thật thích nói đùa, lần đầu tiên bên nhau, chẳng phải anh từng bảo anh đã thất ổng dẫn tình rồi còn gì?" Vụ Mang Mang mau mồm mau miệng đáp trả ngay tức thì.

Lời vừa nói ra, sắc mặt cô thoát trắng bệch, chỉ hận không thể cắn roi đầu lưỡi của mình, thật đúng là không nhớ đòn đau mà, sao tự dưng lại phun ra như thế?

Bây giờ mà lại bị kiện ra toà thì phòng chừng ông Vụ sẽ ăn tươi nuốt sống cô mất.

Ngay khi mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, Vụ Mang Mang mau chóng bật cười ha ha, mưu đồ đối trá nhập nhèm, cố gắng nói giọng thần nhiên: "Ngại quá, tôi đùa đấy mà. Tôi với Lộ tiên sinh nào quen biết gì nhau, càng không biết anh ấy liệu có thất ổng dẫn tình hay không."

Vụ Mang Mang cảm thấy mình đã bày tỏ ý tứ rõ ràng, không ai có thể nghĩ xiên xiết xeo được. Dù có ra toà thì những lời này cũng có thể làm bằng chứng mà tranh cãi. Cô đã giải thích cực kỳ sáng tỏ trước mặt mọi người, chắc không đến mức xâm phạm tới danh dự của ông chủ đâu nhỉ.

Nhưng ba người xung quanh đều lặng im không nói, tình huống trở nên ngưng đọng muốn chết. Vụ Mang Mang đành phải mặt dày xua tan bầu không khí ấy: "Thật ra việc thất ổng dẫn tình là một cách bảo vệ rất tốt, chỉ khâu một mũi thôi, sau này nếu muốn sinh em bé thì mổ ra là được ấy mà..."

Ôi thần linh ơi, sau khi nói xong Vụ Mang Mang mới phát hiện ra mình càng lúc càng ngu si dần dần, vô cùng mong mỏi có người ra tay cứu giúp.

Mà người đó lại chính là nữ thần Đồng Khả Khả, cô ta cười bảo: "Vụ tiểu thư thật khôi hài, không ngờ lại hiểu biết về chuyện này như vậy."

Nói rồi liền kéo tay Lộ Tuyền sang phía khác trò chuyện.

Vụ Mang Mang chợt cảm thấy như vừa từ cõi chết trở về, không nhận nổi cổ đưa mắt nhìn theo bóng dáng Lộ Tuyền, nhưng không biết được liệu anh ta có giận hay không.

Ban nãy về mặt ông chú cứ hời hợt như không, Vụ Mang Mang thực sự không nắm bắt được. Nhưng càng là người không nhìn ra được cảm xúc thì càng âm hiểm, càng khiến người ta phải run sợ trong lòng.

Vụ Mang Mang quay sang xin lỗi Cố Hoàn Đạo, rồi lấy cớ đi WC mà chạy trốn chết.

Nhìn vào chiếc gương trong WC, Vụ Mang Mang vỗ nhẹ lên mặt mình, thật đúng là muốn chết vì không quản được cái miệng thích diễn trò của mình mà.

Có điều chuyện ban nãy không thể trách cô được, tại Lộ Tuyền tự lấy bản thân mình ra trêu đùa còn gì, lại còn lôi cả cái bụng của cô ra phụ họa nữa.

Vụ Mang Mang cúi đầu nhìn xuống cái bụng mình, cái bụng cô đâu có béo tí nào đâu?

Song lúc ở trên du thuyền, Lộ Tuyền cũng từng nhìn chằm chằm vào bụng cô, Vụ Mang Mang đột nhiên cảm thấy không còn tự tin với cái bụng phẳng lì săn chắc của mình nữa...

Nhưng sau khi Vụ Mang Mang thầm tự trách vì sự ngu xuẩn của mình, cô bỗng chợt hồi tưởng lại đoạn đối thoại khi nãy, rồi trở nên kinh ngạc vì không ngờ ông chú Thần tài lại còn phụ họa theo trò diễn của mình nữa.

Độc diễn luôn khó khăn, nếu có người kết hợp cùng thì càng diễn càng ghiền.

Đáng tiếc Vụ Mang Mang vẫn chưa tìm được Mr. Dreamy của đời mình.

Sau khi ổn định lại tâm tình, Vụ Mang Mang quyết định nếu Lộ Tuyền không đâm đơn kiện thì cô cũng sẽ quên bằng sạch những chuyện đáng xấu hổ ban nãy.

Dù sao thì sau này cố gắng tránh gặp mặt anh ta là được.

Bây giờ cô không muốn vội vã trở về sảnh đường ngay, đôi giày cao gót này cô đã mua từ lâu nhưng hôm nay mới đi lần đầu nên hơi nhức chân.

Vụ Mang Mang ra khỏi phòng vệ sinh, thần nhiên dựa vào tường trên hành lang bắt đầu gửi tin nhắn WeChat.

Căn cứ vào quy định của phần mềm cho thuê người, cứ mỗi 15 phút Vụ Mang Mang phải gửi một tin nhắn xác nhận bản thân vẫn an toàn.

Dù sao thì công việc này cũng có những nguy hiểm tiềm tàng.

Vụ Mang Mang dám làm cái nghề này vì ít nhiều cũng ý mình biết chút võ thuật.

"Em đang làm gì thế? Sao lúc nào cũng thấy em đang nghịch điện thoại vậy." Giọng nói của Ninh Tranh đột nhiên vang lên bên tai Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang sợ tới mức đứng thẳng người dậy, luống cuống cất di động vào túi. Cô đâu có nghịch điện thoại. Cô đang báo cáo an toàn đúng giờ mà thôi.

Ninh Tranh hiển nhiên đã để ý tới cô từ rất lâu.

Để tránh sau này lại dính phải những chuyện như "thất ống dẫn tinh", Vụ Mang Mang đã thầm hạ quyết tâm tránh xa các mối quan hệ liên quan đến Lộ Tuyền, hướng chỉ cái giới này thật sự chán ngắt đi được, quanh đi quẩn lại cũng chỉ biết chơi mạt chược.

Vụ Mang Mang cũng từng có lúc muốn thử qua lại với Ninh Tranh xem sao, nhưng từ sau khi tham dự lễ ly hôn ở trên du thuyền, cô bèn quyết định vẫn nên tránh xa mấy ông chú già này đi thì hơn.

"Sao lại trốn ở đây?" Ninh Tranh dán sát lại gần Vụ Mang Mang, khoảng cách đã có phần mờ ám.

Vụ Mang Mang không thoát mái, lách người định tránh sang bên cạnh, nào ngờ vừa mới xoay người liền nhìn thấy Lộ Tuyền ở đằng sau Ninh Tranh.

Hoá ra ông chú Thần tài cũng muốn vào WC.

Ninh Tranh liếc thấy Lộ Tuyền, nhất thời hơi ngượng. Anh ta đường đường là Ninh thiếu gia mà lại đứng ở cửa WC tán gái, có vẻ hơi hạ giá. Huống hồ Vụ Mang Mang và Thẩm Đình còn đang dây dưa không rõ ràng.

Lộ Tuyền gật đầu với Ninh Tranh, sau đó đẩy cửa vào phòng vệ sinh nam.

Hiển nhiên Lộ tiên sinh chẳng mấy để ý tới chuyện của người khác.

Vụ Mang Mang thoát khỏi Ninh Tranh liền tới bên Cố Hoành Đạo, tiếp tục giúp anh ta trò chuyện với mọi người.

Cố Hoành Đạo là người khá cẩn thận, anh ta sớm phát hiện ra chân của Vụ Mang Mang không được ổn.

Vậy nên sau khi kết thúc buổi tiệc, anh ta bèn chủ động đưa Vụ Mang Mang về nhà.

Vụ Mang Mang còn có công việc kế tiếp, và lại cô cũng không muốn khách hàng biết địa chỉ nhà mình, rước lấy sự phiền toái không cần thiết.

"Không cần đâu, tôi đã đặt xe rồi." Cũng may là công ty phần mềm có hỗ trợ xe đi lại.

"Tôi phải đưa thù lao tối nay cho em như thế nào?" Cố Hoành Đạo hỏi

Vụ Mang Mang hí hoáy tính toán, sau đó trả lại số tiền thừa mà trợ lý của Cố Hoành Đạo đã chuyển qua thẻ, vô cùng nhanh gọn lẹ.

"Trợ lý của anh đã trả tiền rồi." Vụ Mang Mang đáp.

Đáng tiếc lời nói đứng đắn này rơi vào tai người khác liền khiến công việc của Vụ Mang Mang đột nhiên không hề nghiêm chỉnh tí nào.

Thẩm Đình thăm cau mày, nhưng không bước tới chất vấn.

Anh ta cũng không mấy ngạc nhiên khi biết cuộc sống của Vụ Mang Mang hoá ra lại thế này.

Nhưng mua bán trực tiếp như vậy có phải quá mức sơ sài rồi không?

Hoặc là vì anh ta tỏ ra quá uyển chuyển, không phù hợp với nhu cầu thẳng thắn của Vụ tiểu thư nên mới bị cự tuyệt hay sao?

Vụ Mang Mang thoáng nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Đình, nhưng cô cũng không để ý lắm.

Kính nhi viễn chi, kính nhi viễn chi* với anh ta thôi.

*Kính nhi viễn chi: Kính trọng nhưng không gần gũi.

Vụ Mang Mang nhanh chóng lên xe đã hẹn, mau chóng quay về nhà, lấy túi đồ đã chuẩn bị sẵn. 11h đêm, cô hưng phấn tới thẳng khách sạn tình nhân nổi tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chuyện không ngờ tới

Khách sạn tình nhân* có vị trí hơi khuất nẻo, nhưng không ảnh hưởng đến việc người đến người đi tấp nập, bởi ngay gần đó có một phố quán bar khá nổi tiếng.

*Khách sạn tình nhân là khách sạn chuyên dành cho các cặp đôi, được thiết kế theo phong cách gợi tình.

Rạng sáng, khi đứng trước khách sạn ánh lên một màu tím huyền ảo, Vụ Mang Mang bất chợt chần chừ.

Sau cơn hưng phấn, đầu óc liền trở nên tỉnh táo.

Cô nhìn lướt qua chiếc túi trong tay mình, có bình xịt hơi cay, bình xịt khói, nếu nhờ may gặp nguy hiểm gì, cô phun một phát là chuông báo cháy của khách sạn kêu lên ngay. Hơn nữa bản thân cô cũng biết chút ít "võ công", chắc cũng lo liệu được.

Đã đến giờ, Vụ Mang Mang cũng không chần chừ thêm được, bên phía công ty cho thuê cũng gọi điện tới thúc giục.

Đây là lần đầu tiên mà có đối tượng khách hàng khiến Vụ Mang Mang cảm thấy hứng thú đến thế này.

Đối phương kể rằng bị một cô gái lớn tuổi đeo bám quá dai dẳng, nên cần Vụ Mang Mang giả đóng làm tình nhân của anh ta để cô gái kia phải tuyệt vọng mà tha cho anh ta.

Nhưng Vụ Mang Mang vẫn hơi băn khoăn về chuyện tại sao cứ phải dàn cảnh tại khách sạn tình nhân.

Chính bởi cảm giác nghi ngờ như trong tiểu thuyết trinh thám này mà Vụ Mang Mang mới càng cảm thấy kích thích, vậy nên dù biết rõ núi có hổ mà vẫn hăm hở xông vào.

Kỳ thật, người thông minh thường hay chết ở chỗ tự cho là mình thông minh.

Khách sạn ít tầng, ít phòng, nghe nói phải đặt trước một tháng thì mới có phòng.

Hạ tiên sinh ở căn phòng trên tầng hai.

Vụ Mang Mang chưa từng bước vào khách sạn tình nhân bao giờ, bởi vậy khó tránh khỏi vô cùng hiếu kỳ. Ánh đèn tù mù, mang cảm giác vừa mờ ám vừa quái lạ, làm Vụ Mang Mang có cảm giác như đang lạc vào một thế giới khác.

Quản lý khách sạn bước tới chào, giải thích tháng này khách sạn trang trí theo phong cách "Đồng phục mê hoặc".

Vụ Mang Mang bụng bảo dạ "lại nhai lại thế", nhưng đầu thì tràn ngập hưng phấn.

Thảo nào đàn ông lại thích những khách sạn như thế này.

Trong phòng thay đồ của khách sạn, Vụ Mang Mang thay sang bộ trang phục y tá trắng tinh, hoá ra bộ quần áo này cũng được tính vào chi phí thuê phòng.

Cho dù chính bản thân phải bỏ tiền ra trả, với việc thích diễn tới phát điên, phỏng chừng Vụ tiểu thư cũng sẽ sẵn sàng cả thê ngay lập tức.

Váy y tá dài hơn đùi một chút, may mà Vụ Mang Mang sớm chuẩn bị, mặc sẵn quần con bên trong.

Phần eo hơi bó, nhưng vóc người Vụ Mang Mang khá chuẩn, nên cố gắng hóp bụng lại một chút thì cũng vừa.

Có điều cổ áo siêu cao, hơn nữa lại còn kín như bưng, toát vẻ cấm dục quyến rũ.

Vụ Mang Mang cảm thán một hơi, khách sạn này ý tưởng dồi dào quá, không ngờ lại tạo ra được cảm giác mãnh liệt thế này.

Vụ Mang Mang nhìn vào gương, chỉnh lại chiếc mũ trắng trên đầu, lấy kẹp ghim chắc chiếc mũ lại, sau đó dòm lại bản thân một lượt, trông khá tinh tươm ổn thoả.

Lúc Hạ Sâm Hạc nghe thấy tiếng chuông ra mở cửa, đột nhiên phải trở mặt ra nhìn.

Cô gái trước mặt chân dài thẳng tắp miên man, mặc quần da chân kéo tới đùi, làn da trắng hồng căng bóng khiến người ta cơ hồ không biết chỗ nào đi tât, chỗ nào để trần.

"Hạ tiên sinh." Vụ Mang Mang lên tiếng, cô đã nhìn thấy bức ảnh của anh ta nên cất giọng đầy khẳng định.

Song nhìn thấy ánh mắt trắng dã của anh ta, Vụ Mang Mang liền mở WeChat lên, gửi ngay một tin nhắn báo an toàn cho công ty.

"Xin lỗi, chúng tôi thường xuyên phải gửi tin tức về cho công ty." Vụ Mang Mang nhoèn cười bảo Hạ Sâm Hạc.

Hạ Sâm Hạc đẩy cặp kính viền vàng lên, nở nụ cười ngai ngùng rồi mời Vụ Mang Mang vào phòng.

"Xin lỗi, tôi không ngờ tiểu thư Angela lại đẹp như vậy..." Hạ Sâm Hạc dừng giây lát rồi tiếp lời: "Và chuyên nghiệp đến thế."

"Đương nhiên rồi." Từ xưa đến giờ Vụ Mang Mang đều luôn rất có ý thức mỗi khi diễn xuất.

Hai người khách khí, ngồi xuống cách nhau một khoảng khá xa.

Vụ Mang Mang từ chối hết thảy lời mời dùng trà, dùng nước của đối phương, tự lấy nước khoáng trong túi xách ra uống.

Hạ Sâm Hạc tựa hồ hơi xấu hổ, cất giọng giải thích đơn giản: "Cô ấy chắc là sắp đến rồi."

Vụ Mang Mang gật đầu tỏ ý đã biết.

Sự chú ý của cô hiện giờ đã dời sang chiếc giường bệnh, trên tủ đầu giường còn bày cả ống nghe nhịp tim và thiết bị khám chữa. Chéch phía trên có vòng treo chuyên để cho bệnh nhân gây xương sử dụng, nhưng rõ ràng đặt ở trong phòng chỉ để làm cảnh.

Vụ Mang Mang thăm cảm thán khách sạn này quả là chuyên nghiệp, nếu ai không biết lạc bước vào đây lại cứ tưởng chỗ này là phòng bệnh thật sự.

Chỉ thiếu mỗi mùi thuốc mà thôi.

Trong khung cảnh kỳ quái này, tuy nói là chỉ đang giả vờ sắm vai tình nhân, nhưng không khí có vẻ mờ ám quá mức, Vụ Mang Mang không khỏi khẽ cau

mày.

Cô tiếp tục gửi thêm một tin nhắn báo an toàn nữa.

Ngay sau đó chuông cửa reo vang.

Vụ Mang Mang bật dậy, mau chóng bước tới bên cạnh Hạ Sâm Hạc, bắt đầu nhập vai.

Còn Hạ Sâm Hạc thì cời phanh áo sơ mi ra, khoác chiếc áo choàng tắm lên ra mở cửa.

Hạ Sâm Hạc cẩn thận cất giọng hỏi trước: "Ai đấy?"

"Phục vụ phòng đây." Ngoài cửa vọng tới giọng nữ trả lời.

Hạ Sâm Hạc liếc nhìn Vụ Mang Mang, ra hiệu chuẩn bị mở cửa, Vụ Mang Mang tức thì gật đầu đáp ứng.

Ngay lúc Hạ Sâm Hạc vừa mới mở hé cửa ra một chút, cửa phòng lập tức bị đẩy mạnh, Hạ Sâm Hạc giật lùi mấy bước, ngã ngồi xuống dưới đất.

Đúng là hết gã thư sinh yếu đuối trói gà không chặt.

Hai người phụ nữ cao to hùng hục xông vào.

"Hạ Sâm Hạc, anh dám làm chuyện có lỗi với tôi ư, dám hủ hỉ với tình nhân ở đây à." Một trong hai người đàn bà quát lên the thé.

Vụ Mang Mang đúng thật là một cô nhân tình vô cùng quyến rũ.

Nhưng đây là tình huống gì thế này? Chẳng phải anh ta bảo bị gái già đeo bám ư? Sao thoát trông có vẻ giống vợ cả tôi bất gian thế này?

Vụ Mang Mang còn chưa kịp phản ứng thì đã bị ăn một cái tát nổ đom đóm mắt.

"Con đi không biết xấu hổ này, dám quyến rũ chồng bà à, mày không sợ thối cả chỗ đấy à..." Vụ Mang Mang quả thực chưa từng nghe thấy những câu chửi thô tục như ông này.

Người đàn bà vừa đánh vừa mắng, bỏ nhào tới Vụ Mang Mang. Vụ Mang Mang cố gắng chống đỡ, muốn trả đòn lại, trong lòng thầm thấy khác thường.

Người phụ nữ mặc quần bò cũng lao tới trợ giúp: "Con đi thói tha này, mày không được dạy dỗ từ té há... Thèm khát cái ** của đàn ông đến nỗi đi quyến rũ chồng người khác thế cơ à?"

Bây giờ dù có ngu đến đâu thì Vụ Mang Mang cũng đã hiểu mọi chuyện ra làm sao. Cô thầm thấy xấu hổ, cũng không dám chống trả nhiều, người phụ nữ trước mặt nước mắt giàn dụa, thoát nhìn trông hết con điên, bộ dạng vô cùng thương tâm.

Hạ Sâm Hạc chạy tới, cao giọng kêu: "Angela mau chạy đi."

Vụ Mang Mang đương nhiên muốn chạy, bởi phụ nữ đi bất gian như lên cơn rồ, sức chiến đấu vô cùng mãnh liệt.

"Hạ Sâm Hạc, anh dám làm tổn thương tôi thế à, tôi phải đánh chết cái đôi gian phu dâm phụ này!" Bà Hạ gào khóc, tuy miệng thì nói như vậy, nhưng tay chân thì hiền nhiên chỉ đối phó với "dâm phụ" mà thôi.

"Xin lỗi, Lý Quyên, anh xin lỗi. Anh nhất thời hồ đồ, tất cả là do cô ta quyến rũ anh." Hạ Sâm Hạc đau khổ cầu xin.

Vụ Mang Mang đang chạy tới bên cửa thoáng chốc liền hiểu ra tất cả, thật đúng là đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Nhìn mặt mũi có văn hoá thế kia mà hoá ra lại chỉ là phường bại hoại, dám thuê một cô gái đến sắm vai tiểu tam. Tuy cô không biết lý do vì sao, nhưng hành động của hắn ta chẳng khác nào tát cái bốp lên mặt Vụ Mang Mang.

Có điều bây giờ không phải lúc Vụ Mang Mang thắc mắc nhiều, hai người phụ nữ cao to này quá mạnh mẽ, cô vừa chạy chậm một chút thì đã bị cào một nhát lên cổ rồi.

May mà tóc tai đều nhét hết vào trong mũ, nếu không khéo bị kéo tuột cả da đầu mất.

"Tôi không phải tình nhân của hắn!" Vụ Mang Mang ôm đầu kêu to.

Đáng tiếc không ai chịu tin cô, hoặc chính cô nhìn vào trang phục của mình bây giờ cũng nào có thể tin nổi?

Đây có phải là không trêu vào chim ưng cũng bị chim ưng chọc vào mắt không?

Vụ Mang Mang vội vội vàng vàng mở tung cửa, cổ áo bỗng bị kéo ngược về phía sau, giầy dựa một hồi, cúc áo rụng là tã, cổ áo phanh rộng, nhìn thấy cả nửa bầu ngực.

Thật oan uổng khó chịu quá đi mất thôi!

Thế nhưng Vụ Mang Mang chịu không thể địch nổi hai người phụ nữ này.

Thứ nhất, đàn bà đánh nhau là chuyện quá mức khó coi, vừa giật tóc vừa phun nước bọt, hơn nữa còn cứ nhằm những chỗ nhạy cảm mà tấn công. Đấu kiểu này mất hết cả thể diện.

Thứ hai là Vụ Mang Mang làm sao có thể không biết xấu hổ mà đánh lại người ta? Người ta tới bắt gian mà, tuy rằng cô chẳng làm sai điều gì, nhưng tình ngay lý gian, đáng đời cái con ngu xuẩn tự làm tự chịu như cô.

Vụ Mang Mang chỉ còn cách quơ vội túi xách, ba chân bốn cẳng phi xuống tầng.

Lý Quyên và cô em họ tức tốc đuổi theo, Vụ Mang Mang chạy vội tới nỗi rơi cả giày, tóc xỏ lung tung, bị cô gái kia giật được, đau đến độ suýt thì khóc toáng lên.

May mà cô mau chóng vùng ra được, lao thẳng ra khỏi cửa khách sạn, chợt nghe "kít" một tiếng, Vụ Mang Mang suýt thì lần thứ hai làm vong hồn dưới bánh xe.

Lý Quyên và cô em bắt chấp tất cả, xồng xộc chạy tới tóm lấy Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang cùng đường, không buồn chửi mắng "gã lái xe gây chuyện", chạy vội tới phía sau đập bôm bốp lên cửa kính, gào lên: "Mở cửa ra, mở cửa ra!"

Không ngờ cửa xe tức thì mở ra, Vụ Mang Mang mau mắn chui vào, Lý Quyên chỉ tóm được cái túi xách của cô.

Vụ Mang Mang siết chặt cái túi lại, kêu lên: "Lái ngay lái ngay!"

Thật đúng là nửa đêm còn gặp chuyện hoảng hồn.

Cuối cùng cũng bỏ xa được chị em Lý Quyên, Vụ Mang Mang ngoái nhìn ra ngoài từ cửa sau xe, thấy Lý Quyên đang ngồi phệt xuống đất gào khóc nức nở.

Vụ Mang Mang bây giờ chỉ muốn bóp chết gã Hạ Sâm Hạc, thù này không báo thì không làm người.

Lúc quay đầu lại, Vụ Mang Mang mới nhớ ra mình vẫn chưa cảm ơn người ngồi trong chiếc xe mà suýt tí nữa thì đâm chết mình, nhưng cũng đồng thời cứu cô lúc nguy nan.

"Ban nãy thật sự cảm ơn..." Vụ Mang Mang vừa quay đầu vừa thốt.

Nhưng khi nhìn thấy rõ mặt đối phương, mấy chữ sau đó bèn chui tọt vào bụng, cô run rẩy kêu: "Lộ tiên sinh?"

Người ngồi bên cạnh chẳng phải chính là Lộ tiên sinh đấy sao?

Đây hình như là lần đầu tiên bọn họ tiếp xúc gần gũi thế này đi?

Vì ở quá gần nên Vụ Mang Mang đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc từ lâu, có điều do ban nãy vẫn còn hoảng sợ nên mới không để ý tới mà thôi.

"Ban nãy thực xin lỗi, Lộ tiên sinh." Vụ Mang Mang muốn khóc quá đi mất.

Thật đúng là đã xui xẻo thì uống nước cũng giắt răng, tại sao cô lại đụng phải Lộ Tùy khi bất ngờ gặp phải cái chuyện điên rồ như thế chứ?

"Ừm." Lộ Tùy hờ hững đáp lời.

Vụ Mang Mang không hiểu anh ta muốn biểu lộ điều gì, "ừm" như vậy nghĩa là khẳng định cô đã đắc tội với anh ta ư?

Vụ Mang Mang âm thầm chán nản.

Động tác đập cửa ầm ầm của cô khi nãy đúng là thô lỗ và vội vã quá, đáng lẽ vừa ngồi vào xe là phải tỏ lòng biết ơn và kính trọng ngay mới phải.

Thêm vào đó đúng khi bị hiểu lầm là tiểu tam, bị đuổi đánh giữa đường thì lại bị Lộ Tùy bắt gặp.

Tuy ông chú không phải là một bà tám lắm lời, nhưng trên đời này làm gì có bức tường nào không lọt gió, nếu bị đám bạn bè thân thiết phát hiện thì Vụ Mang Mang làm sao mà bưng bít được.

"Lộ tiên sinh, vừa nãy anh thấy hết rồi à? Thật ra tôi không phải..." Vụ Mang Mang vừa ngượng ngùng vừa kiên trì giải thích.

Nhưng nói được một nửa, nhìn thấy vẻ mặt Lộ Tùy vẫn bình thản như thường, trong lòng Vụ Mang Mang bỗng chợt chán ngán.

Cô cũng thật là, Lộ Tuy nào có hứng thú cần biết chuyện của cô chứ? Đương nhiên cũng chẳng buồn nghe những lời giải thích này.

Huống hồ chuyện này cũng không thể giải thích rõ ràng trong chốc lát được.

Vụ Mang Mang bèn nói địa chỉ với tài xế, rồi tự khắc im lặng.

Sau đó cô chợt phát hiện ra bộ dạng nhếch nhác hiện giờ của mình.

Tóc xỏ tung toé, mũ bác sỹ thì xiêu vẹo lệch lạc trên đầu.

Cổ áo mở toang, hở nửa bộ ngực trần, trên cổ còn có vết xước rớm máu.

Do ngồi xuống nên váy bị kéo lên cao, để lộ hơn nửa cái quần con bên trong.

Bộ dạng đúng là vô cùng thảm hại.

Vụ Mang Mang đỏ bừng mặt, định bụng kéo váy xuống, nhưng ngay sau đó lại để nguyên như cũ.

Đôi mắt người bên cạnh vẫn chẳng hề liếc qua lấy một lần.

Vụ Mang Mang biết bản thân hiện giờ trông khá buồn cười, nhưng cũng khá là lôi hấp dẫn chẳng.

Đàn bà hư hỏng luôn khiến đàn ông nảy sinh ham muốn "giày vò".

Vụ Mang Mang cố lấy dũng khí quay sang nhìn người bên cạnh.

Phải thừa nhận rằng ông chú Thần tài là người đẹp trai nhất mà cô từng thấy.

Vụ Mang Mang từng xem một chương trình nói về việc đa số người đẹp trên thế giới đều có chung một đặc điểm.

Đó chính là gương mặt cực kỳ cân đối.

Những cuộc khảo sát thí nghiệm từ các bức ảnh chụp cũng càng chứng minh điều đó.

Nếu giải thích từ góc độ tiến hoá thì lấy mũi làm đường trung tâm, gương mặt hai bên phải đối xứng hoàn toàn thì mới được coi là người đẹp. Bởi gương mặt cân xứng đồng nghĩa với một khuôn mặt sáng sủa khoẻ mạnh.

Những gương mặt "khỏe mạnh" như vậy thường được ưu tiên khi người ta dựng vợ gả chồng, bởi ai mà chẳng muốn được kết đôi với người đẹp, cái thiện chất lượng đời sau.

Cho nên thật dễ hiểu khi ông chú Thần tài rất được phái nữ hoan nghênh.

Thêm vào đó đôi mắt luôn là cửa sổ tâm hồn của một con người.

Đối với Vụ Mang Mang, đôi mắt của Lộ Tuy thật sự quá đẹp.

Thâm trầm, trong suốt, ẩn chứa vẻ tĩnh lặng.

Nhưng dưới sự bình tĩnh ấy lại đang che giấu một sức mạnh đáng sợ.

Tựa hồ giống biển khơi yên ả ban đêm, khiến người khác không thể nào coi nhẹ được sức mạnh ẩn giấu ấy.

Bởi áp lực mạnh mẽ này, Vụ Mang Mang đột nhiên tỉnh táo lại.

"Lộ tiên sinh, hôm nay tôi rất xin lỗi anh. Lúc ở buổi tiệc, tôi không nên lấy anh ra làm trò đùa." Vụ Mang Mang nỗ lực ra vẻ mình không phải đang mặc quần áo y tá, mà là đang mặc trang phục thông thường.

Nhưng phản chiếu trong đôi mắt Lộ Tuy vẫn là một hình ảnh Vụ Mang Mang đầy khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Xin chào, chị chồng tương lai

Lời tác giả

1. Tôi sửa nhân vật Lục Đình thành Thẩm Đình.

2. Tôi quyết định bỏ đoạn Lộ tiên sinh lên con động kinh, bởi vì lúc xem bình luận của các bạn, tôi mới đột nhiên phát hiện ra nhân vật nam chính nào thì sẽ thích hợp nhất với Mang Mang. Thật ra cũng không phải hai người đều biến thái thì mới xứng với nhau, ha ha. Vậy nên mong các bạn độc giả coi như mất trí nhớ đi nhé.

"Ừm."

Lại một tiếng "ừm" đầy khó hiểu nữa vang lên.

Lộ Tùy chậm rãi nhấc tay lên.

Vụ Mang Mang bắt chợt hồi hộp.

Đối diện với một cô gái xinh đẹp, dáng điệu lại phóng túng, ngay cả Vụ Mang Mang cũng phải suy nghĩ có khi nào anh ta sẽ động lòng không, kết quả Lộ Tùy giờ tay lên chỉ để day trán.

Chắc hẳn anh ta say rượu nên khó chịu lắm.

Tiếp đó bầu không khí chìm vào tĩnh lặng đầy cổ quái.

Vụ Mang Mang thấy Lộ Tùy không muốn tiếp chuyện mình, cô bèn không nói thêm gì nữa.

Vụ Mang Mang ngoan ngoãn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe.

Cây cối và nhà cửa trôi vùn vụt, khiến Vụ Mang Mang chợt hồi tưởng lại tình trạng hỗn loạn hoang đường khi nãy.

Vụ Mang Mang bỗng cảm thấy vừa sợ hãi vừa phẫn nộ.

Phụ nữ một khi gặp chuyện đau lòng, nổi cơn thịnh nộ thì sức mạnh không phải dạng vừa đâu.

Nếu không phải đúng lúc đó Lộ Tùy mở cửa xe ra thì Vụ Mang Mang thật không dám tưởng tượng tóc tai mình còn nguyên vẹn được hay không.

Nghĩ đến đây, Vụ Mang Mang bèn ngồi thẳng người lên, trộm nhìn bóng dáng Lộ Tùy hất lên cửa kính xe. Cô nhìn chăm chú, đối phương dường như vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần.

Vụ Mang Mang hơi nghiêng đầu nhìn, ngắm nghía hàng mi dài của Lộ Tùy, thậm chí một tiếng cảm ơn, tuy rằng người bên cạnh hoàn toàn chẳng hề để ý tới lời cảm ơn của cô.

Sau khi thầm cảm ơn người ta xong, Vụ Mang Mang liền nhớ tới gã dê tiện Hạ Sâm Hạc.

Trước đây tuy rằng Vụ Mang Mang cũng từng tự sắm vai "tình nhân", nhưng cốt chỉ để vui đùa mà thôi. Đêm nay mới chính là lần đầu tiên cô bị buộc phải sắm cái vai này, còn bị người ta đánh mắng nữa, cảm giác đúng thật là khổ sở, thảm hại lắm thay.

Tất cả đều do cái gã Hạ Sâm Hạc kia ban cho.

Thoạt trông thì giống trí thức nhã nhặn lịch sự lắm, không ngờ tâm tư lại thâm hiểm như vậy.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Hạ Sâm Hạc tất nhiên là đáng giận, nhưng chính bản thân cô cũng thật quá đại độ.

Công việc này vốn dĩ tồn tại rất nhiều nguy cơ tiềm ẩn, tuy bên phía trang web luôn yêu cầu phải báo tin an toàn, nhưng dù có báo cáo thường xuyên tới đâu thì vẫn phát sinh vài chuyện ngoài dự tính.

Chẳng qua trước đây cô vẫn chưa gặp phải những chuyện như vậy nên mới cảm thấy bản thân thật quá may mắn, đến khi thỉnh linh "dính chuông" thì muốn khóc cũng không xong.

Vụ Mang Mang cảm thấy vô cùng xấu hổ vì sự trẻ non dạ của mình, đã thế trước kia bắt gặp tình huống tương tự cô còn chê bai người ta ngốc nghếch, nào biết đến lượt mình thì cũng chẳng khác gì.

Đương nhiên, cảm nhận lớn nhất của Vụ Mang Mang lúc này vẫn là căm giận, tức tối. Cô mà không khiến cái gã Hạ Sâm Hạc kia sống dở chết dở thì cô thì không mang họ Vụ.

Có điều tại sao Hạ Sâm Hạc lại phải tìm người giả làm tiểu tam nhỉ? Tại sao hẳn ta lại muốn phá hủy thanh danh của chính mình chứ?

Vụ Mang Mang suy ngẫm kỹ, đoán Hạ Sâm Hạc chắc hẳn lém phếng với bồ bên ngoài, hơn nữa còn không thể tiết lộ thân phận của cô ta, mà bà vợ Lý Quyên của anh ta lại đã biết anh ta có nhân tình, nên mới phải tìm người khác giả mạo thay.

Nếu đúng như vậy thì hẳn ta đúng là quá mức dễ tiện.

Nhưng việc này cũng chứng tỏ rằng công việc của cô vô cùng bất ổn, đúng là đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Vụ Mang Mang còn đang trầm nghĩ cách "báo thù", xe đã dừng lại trước cửa nhà cô.

Tài xế mở cửa xuống xe.

Vụ Mang Mang liếc qua Lộ Tuy vẫn ngồi yên một chỗ, không hiểu sao cứ mỗi lần ngắm nghía anh ta cô lại phát hiện ra thêm một ưu điểm khác, Vụ Mang Mang càng nhìn gương mặt nghiêng của anh ta lại càng thêm mê mẩn.

Vụ Mang Mang làm công việc sửa chữa đồ cổ nên đặc biệt ưa thích các đường cong. Giờ nhìn vầng trán, cái mũi thẳng hoàn mỹ của anh ta mà như thể cô đang mê mải nhìn cái miệng lộ, cái đường cong bụng lộ vậy.

Đối phương tựa hồ phát hiện, liền mở mắt ra liếc cô một cái, như thể muốn hỏi: Tại sao cô vẫn chưa xuống?

"Lộ tiên sinh, hôm nay thật sự rất cảm ơn anh." Vụ Mang Mang trịnh trọng cúi người, tỏ ý cảm kích vô vàn.

Nhưng cúi xuống rồi chợt thấy ngực man mát, Vụ Mang Mang bấy giờ mới nhớ ra vì mất cúc áo nên ngực vẫn đang phanh rộng.

Cô bèn nhanh chóng lấy tay che đi.

May mà thần sắc của Lộ Tuy vẫn thản nhiên như thường, cơ hồ ngực cô cũng chẳng khác gì ngực tinh tinh, chẳng hề dấy lên được xúc cảm đặc biệt nào.

Vụ Mang Mang đứng giữa đường nhìn theo bóng chiếc xe xa dần, trong lòng bỗng thấy hơi mất mát.

Lộ Tuy không giống với tưởng tượng của cô, nhưng đồng thời cũng lại không khác biệt mấy so với tưởng tượng của cô.

Từ khi chào đời tới nay, hôm nay chắc là lần đầu tiên cô gặp phải chuyện xấu hổ chật vật đến mức độ này, bị coi là tiểu tam, bị vợ cả đánh ghen, lại bị Lộ Tuy bắt gặp, còn được anh ta cứu giúp.

Khoảnh khắc phát hiện người ra tay giúp đỡ là Lộ Tuy, Vụ Mang Mang cứ ngỡ anh ta sẽ giương ánh mắt khinh thường nhìn mình, giống như ánh mắt mà Thẩm Đình và Ninh Tranh thi thoảng để lộ ra.

Nhưng đôi mắt đẹp của anh ta chỉ chứa sự thản nhiên, trầm lắng và lãnh đạm, không hề có ý coi thường.

Điều đó khiến Vụ Mang Mang đang thăm hại đến nỗi muốn roi nước mắt phải thở phào nhẹ nhõm.

Khi ấy cô không hề muốn kể lễ giải bày hay giải thích gì.

Nếu là người khác, mặc dù không tỏ ra hiếu kỳ, nhưng ít nhiều cũng sẽ suy đoán linh tinh, song thái độ của Lộ Tuy quả thực khiến Vụ Mang Mang rất thoải mái.

Chính bản thân cô cũng cảm thấy chuyện mình gặp phải thật không thể tưởng tượng nổi, lúc ấy cô chỉ hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống. Thái độ thờ ơ lãnh đạm của Lộ Tuy thật sự khiến Vụ Mang Mang rất mừng.

Nghĩ đến đây, Vụ Mang Mang không khỏi tò mò, thái độ của anh ta rốt cuộc xuất phát từ khía cạnh tâm lý thế nào?

Vụ Mang Mang ít nhiều cũng hiểu về giới thượng lưu, bọn họ luôn ở trên cao nhìn xuống những người khác. Những nguyên tắc ràng buộc người bình thường, đối với họ chẳng là cái gì hết. Bọn họ luôn có thể dễ dàng đạp lên hết thảy các loại quy tắc, đùa giỡn mạng sống của người khác, thậm chí là đùa giỡn sinh mạng của chính mình.

Nguyên tắc đạo đức của những người như thế thường vô cùng thấp, bởi vì đạo đức vốn là một kiểu ràng buộc, mà bọn họ luôn cao ngạo tự đại, không bao giờ muốn bị thứ gì trói buộc.

Cũng do lúc nào cũng cao cao tại thượng, nên luôn hờ hững thờ ơ với mọi thứ xung quanh.

Có lẽ thái độ tâm lý của Lộ Tuy chính là như vậy.

Nhưng nếu anh ta đã tỏ ra biết nghĩ cho cô như vậy thì chứng tỏ anh ta không phải là người tùy tiện đánh giá người khác.

Kiểu người như vậy thì tính cách thường cực kỳ rộng lượng, cũng vô cùng thông minh sáng suốt.

Con người thường hay đánh giá sai sự việc mà mình tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe được.

Người không dễ dàng tùy tiện đánh giá về người khác mới là người ít khi này sinh hiểu lầm.

Mà người như thế thì một khi suy nghĩ kỹ càng, đưa ra nhận định thì sẽ một mực kiên định, rất khó thay đổi quan điểm của anh ta.

Hơn nữa, bạn không trải qua tình huống tương tự, đa phần không thể nào lý giải được sự lựa chọn của người trong cuộc, bởi vậy dễ đi vào lối mòn, cứ tưởng bản thân đạo đức hơn người ta, kỳ thật có khi người ta còn đạo đức và cao thượng hơn cả mình.

Người mà chỉ một mực nghĩ đến mình cũng không hẳn là chuyện tốt.

Vụ Mang Mang nhìn về hướng chiếc xe rồi đi, tự nói câu cảm ơn.

Bất luận Lộ Tuy xuất phát từ nguyên nhân gì, miễn anh ta không làm khó cô là đã tốt rồi.

Anh ta không hề đánh giá cô một cách tùy ý.

Hơn nữa lại còn ra tay cứu cô, tình huống lúc đó, Vụ Mang Mang thực lòng không nghĩ anh ta sẽ mở cửa xe ra đâu.

Đúng là trái ngược 180 độ so với cô tưởng tượng.

Coi như là một bí ẩn chưa được giải đáp rõ ràng đi.

Vụ Mang Mang đứng trong phòng vệ sinh nhà mình, nhìn thấy trong gương là một cô gái tóc tai rối loạn, mặt sưng phù một bên, chắc hẳn bà Liễu mà có mặt ở đây cũng chẳng thể nhận ra nổi.

Cúi nhìn xuống chân, đen kịt bẩn thỉu, giày rơi tự lúc nào không hay, đôi tất da chân rách bươm, vài ngón lòi ra ngoài, phần gót chân cũng vậy.

Thế này mà xinh đẹp quyến rũ cái nỗi gì? Trông đỡ hơn tên ăn mày một chút thôi.

Đáng thương khi này Vụ Mang Mang còn tưởng mình để lại ấn tượng phóng túng là loi cho Lộ Tuy, giờ nghĩ lại có khi người ta lại tưởng mình là quái vật cũng nên, thảo nào đối phương nhìn thấy cả nửa bộ ngực để trần của cô mà chẳng có phản ứng gì.

Vụ Mang Mang xấu hổ tới nỗi mặt mày đỏ bừng.

Có lẽ do hôm nay kích thích quá độ, vậy nên Vụ Mang Mang tắm rửa gọn gàng, biến thành mỹ nhân trắng trẻo, thơm phức xông, nằm xuống giường mà mãi không ngủ được.

Cô bèn rời giường, mở máy giải thích chuyện đã xảy ra với ban quản trị trang web.

Ngoài ra còn rút lui hẳn khỏi phần mềm.

Tuy công việc làm thêm này diễn ra trong thời gian không quá dài, đa phần công việc cũng không thú vị lắm, nhưng Vụ Mang Mang vẫn hơi luyến tiếc.

Lúc mới bắt đầu công việc hoàn toàn là do tò mò hứng thú, kỳ thật cô cũng không chăm chỉ nghiêm túc lắm. Nhưng khách hàng đầu tiên của cô là một chàng trai vô cùng tự ti hướng nội, không có bạn bè, cũng không có bạn gái, các mối quan hệ chủ yếu ở trên mạng, song cậu ta vẫn luôn mong mỏi có thể tìm một cô bạn gái để đi xem phim, trò chuyện cùng mình.

Đến giờ Vụ Mang Mang vẫn còn nhớ rõ vẻ tươi cười rạng rỡ, lại hơi ngượng ngùng, e dè của anh ta, thật khiến cô thấy vừa đáng thương vừa chua xót.

Khi ấy cô tự dưng nảy sinh cảm giác cứu vớt cuộc sống của người khác, hay tựa hồ là đang cứu vớt chính mình, kỳ thật cô rất thích cảm giác mang đến niềm vui cho người khác như vậy.

Khách hàng thứ hai là một người từng đi xem mặt vô số lần, nhưng cũng thất bại vô số lần. Anh ta là thợ sửa xe hơi, môi trường làm việc tuy hơi bẩn, nhưng thu nhập khá ổn, chẳng hiểu sao luôn không được phái nữ ưa thích. Anh ta thuê Vụ Mang Mang đóng vai bạn gái để đối phó với những lời hỏi thăm của bạn bè, đồng thời cũng để cha mẹ yên lòng.

Vụ Mang Mang phải thừa nhận rằng, niềm vui của đối phương cũng không khác gì niềm vui của cô.

Nếu không vì những khách hàng như vậy thì Vụ tiểu thư làm gì cũng cả thèm chóng chán còn lâu mới duy trì công việc này được lâu đến thế.

Có điều tất cả đều bị hủy hoại trong sự ngu xuẩn và tò mò của cô, cộng thêm sự đáng căm giận của gã Hạ Sâm Hạc.

Vụ Mang Mang thờ dài một hơi, ấn gửi e-mail.

Tiếp đó cô bèn lấy số điện thoại mà Hạ Sâm Hạc đăng trên web đưa cho một người bạn làm công an để truy tìm danh tính thực của hắn ta, nhưng rồi phát hiện ra đối phương hoá ra dùng sim rác.

Gã này đúng là âm mưu dối trá từ trước rồi mà, Vụ Mang Mang nghiêng răng kèn kẹt.

Cuối tuần theo thường lệ, Vụ Mang Mang ghé tới chỗ Ngô Dụng. Lúc bước vào văn phòng làm việc của Ngô Dụng, Vụ Mang Mang vẫn cúi đầu lướt weibo, type tanh tách.

Năm phút sau cô vẫn y như vậy.

Ngô Dụng nhẹ nhàng hắng giọng vài tiếng nhắc nhở Vụ Mang Mang, thời gian của anh ta là do cha cô trả tiền cho đấy.

"Bác sỹ Ngô, anh chờ tôi một chút, tôi nhắn nốt cái tin này đã, nhanh thôi." Vụ Mang Mang vừa type liên hồi, vừa ra chiều nham hiểm cười nói: "Oát con, dám trêu vào bà đây à."

"Có chuyện gì thế?" Ngô Dụng hỏi Vụ Mang Mang rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, tuy rằng cô bé này rất thích lướt mạng, nhưng mỗi khi trị liệu đều hiếm khi vào weibo.

"Cảm tạ mạng lưới internet vĩ đại." Ánh mắt Vụ Mang Mang bùng sáng, nụ cười sáng rỡ khiến Ngô Dụng suýt chói loà con ngươi.

Cô lập tức kể hết đầu đuôi câu chuyện cho Ngô Dụng nghe.

"Chắc là anh vẫn chưa từng thấy một gã 'cực phẩm' như thế đâu nhỉ?" Vụ Mang Mang nói: "Anh có biết nhân tình của cái gã Cao Trần Hạo (Hạ Sâm Hạc) đó là ai không? Chính là cô em vợ, đồng thời là cô gái đi cùng Lý Quyên tới cho tôi một trận đấy. Trên đời này quả thực là không thiếu gì những chuyện quái lạ, chỉ có những kẻ đê tiện mà anh không nghĩ tới được mà thôi."

"Cao Trần Hạo đặc ý chú quan, tuy anh ta dùng số giả, nhưng lúc đó lại nhờ miệng gọi ra tên vợ mình. Có điều người tên Lý Quyên thực sự nhiều vô số kể, hại tôi mất bao thời gian, còn phải nhờ tới thám tử tư mới tìm ra được bằng chứng ngoại tình của hắn và cô em vợ đấy."

Vụ Mang Mang cảm di động lác lên lác xuống, weibo mau chóng có tin tức, cô chẳng cần phải động đến Cao Trần Hạo, chỉ cần tung bằng chứng cho vợ hắn biết là đã đủ rồi.

Có khi Lý Quyên còn phải cảm ơn cô nữa ấy chứ.

Nhờ có quan hệ tư vấn trị liệu này mà Ngô Dụng và Vụ Mang Mang cũng dần thân thiết, Ngô Dụng khuyên: "Việc nguy hiểm như vậy, cô lại là một cô gái khá xinh đẹp thế này, tốt nhất đừng làm nữa thì hơn."

"Tôi bỏ rồi." Vụ Mang Mang hơi buồn bã nói: "Thật ra đôi khi tôi cũng thấy vui, công việc này cũng giúp được khá nhiều người mà. Bác sỹ Ngô, chỉ vì gã Cao Trần Hạo mà tôi bỏ việc, có phải rất có lỗi với những người khác không?"

Ngô Dụng nhìn Vụ Mang Mang, nói: "Trong lòng cô biết rõ nhất, chuyện lừa dối lấy sự hài lòng trong nhất thời này nếu bị những người xung quanh phát hiện ra thì chính khách hàng của cô mới là người phải khó xử."

Vụ Mang Mang nghe vậy chợt liếc nhìn Ngô Dụng, sau đó cụp mắt xuống, không nói gì thêm.

Mặc dù hơi buồn chán, nhưng vẫn phải tiếp tục cuộc sống.

Hơn nữa vì chuyện Cao Trần Hạo, Vụ Mang Mang vừa phải thuê thám tử tư, vừa phải thuê thủy quân* spam khắp nơi, hơn nữa vì bị tổn thương tới tinh thần nên cô còn mua một liệu trình spa, số tiền mà bà Liễu cho lần trước đã tiêu gần hết.

*Thủy quân: Là một nhóm người chuyên hoạt động trên internet, được thuê để spam hoặc PR... nhằm phục vụ mục đích của người thuê.

Vụ Mang Mang đành phải cố vực dậy tinh thần để làm thêm một công việc khác.

Nhưng công việc này tuyệt đối thoải mái, vì sửa chữa đồ cổ là nghề chính của cô.

Thật ra cô không hẳn là người được thuê, mà chỉ đi theo tiến sỹ Tiêu giúp đỡ cho ông ấy mà thôi.

Có điều đặc biệt phải nhắc tới rằng, người thuê cô lần này là chị gái của ông chú Lộ Tỳ - Lộ Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Con trai ngoan của mẹ

Đương nhiên ban đầu Vụ Mang Mang cũng không biết người thuê cô là thần thánh phương nào, dù sao thì cô cũng chỉ là người làm công ăn lương nhỏ bé.

Tiến sỹ Tiêu mới là nhân vật được người ta coi trọng hơn cả. Tiến sỹ Tiêu thực ra chính là cậu của Vụ Mang Mang.

Tiêu Sâm là em trai cùng mẹ khác cha với bà Liễu, so với bà Liễu thì ông Tiêu quả thực cổ hủ hơn khá nhiều, vì thế mới chọn công việc khảo cổ này.

Vụ Mang Mang lấy từ trong tủ quần áo ra một chiếc váy trắng. Viện phó Tiêu là người cổ chấp, thường bận rộn chạy đôn chạy đáo khắp nơi, một năm chắc chỉ có tầm 50 ngày có mặt ở viện.

Còn Vụ Mang Mang thông thường một năm đi làm cũng chỉ đóng bộ quần dài được có 50 ngày.

Vụ Mang Mang mặc vào một chiếc váy trắng cộc tay cổ chữ V, chỉ có mỗi bông hoa thêu là hoạ tiết duy nhất, khiến cô trông dịu dàng, nền nã.

Cổ áo hơi rộng, nhưng cùng lắm chỉ để lộ ra xương quai xanh mà thôi, chứ còn lâu mới nhìn thấy ngực.

Có điều đã mặc đến thế rồi mà Vụ Mang Mang vẫn nhạy cảm phát hiện ra lông mày ông cậu mình cau tít lại.

Vụ Mang Mang thâm nhủ, may mà ông cậu này có con trai, chứ nếu mà là con gái thì chắc sẽ phải học tam tòng tứ đức từ thuở vỡ lòng, nếu dám để lộ cánh tay cho người khác nhìn thấy thì chắc phải tự rạch vài nhát.

"Tiến sỹ Tiêu." Vụ Mang Mang chủ động bắt chuyện. Ông cậu này của cô lúc làm việc không thích nhập nhằng chuyện quan hệ, việc phải "đi cửa sau" đưa cô vào viện coi như đã tiêu phí gần hết mối quan hệ thân tình cả đời rồi.

Tiêu Sâm gật đầu nói: "Đi thôi."

Vụ Mang Mang dậm bước, nhưng liền thấy Tiêu Sâm cất giọng nhẩn nại: "Cháu đeo khăn vào đi."

Vụ Mang Mang lập tức lấy một chiếc khăn hoạ tiết độc đáo trị giá mấy trăm tệ ra khỏi túi xách, cô đã sớm chuẩn bị rồi.

"Màu sắc rực rỡ quá thì phải?" Tiêu Sâm lại phàn nàn.

"Vậy cháu không đeo nữa nhé?" Vụ Mang Mang ngoan ngoãn hỏi.

"Cứ đeo vào đi." Tiêu Sâm đành áp dụng chiến thuật mắt không thấy thì tâm không phiền, im lặng nhắm mắt dưỡng thần.

Khách hàng đưa xe Bentley tới đón, chứng tỏ người này rất giàu có, hơn nữa còn có thể mời được cả Tiêu Sâm tới sửa chữa đồ cổ thì chắc hẳn thứ đồ đó rất xa xỉ. Vụ Mang Mang yên tâm thoải mái hưởng thụ.

Nhưng từ xe Bentley chuyển sang trực thăng xa hoa bay qua biển, Vụ Mang Mang bất thần phải đánh giá lại khách hàng lần này.

Hòn đảo nhỏ không cách đất liền quá xa, từ xa nhìn lại cây cối um tùm, tới gần càng thấy xanh tươi rậm rạp.

Trong rừng thấp thoáng một căn biệt thự xây theo phong cách tinh giản hiện đại chỉ với gỗ và thủy tinh.

Vụ Mang Mang cứ có cảm giác quen thuộc đối với căn nhà này, mãi lâu sau cô mới phát hiện ra rằng, hoá ra đây chính là căn nhà mơ ước mà cô đã từng gặp trong mộng biết bao nhiêu lần. Tuy rằng hình dáng hơi khác nhau, nhưng cảm giác thì giống y hệt.

Lộ Lâm bước tới đón, cất tiếng bảo: "Căn nhà này là thiết kế của một kiến trúc sư từng đoạt giải Pritzker* đấy." Giải thưởng kiến trúc Pritzker là giải thưởng vô cùng danh giá, chẳng khác gì Oscar của giới kiến trúc, Vụ Mang Mang vừa nghe vậy liền tỏ ra ngưỡng mộ.

*Giải thưởng kiến trúc Pritzker là giải thưởng thường niên của quỹ Hyatt để vinh danh một kiến trúc sư còn sống với những đóng góp của họ. Giải thưởng này được Jay A. Pritzker lập ra từ năm 1979 và được điều hành bởi dòng họ Pritzker. Đây là giải thưởng cao quý nhất trên thế giới về kiến trúc. Giải thưởng được xem như giải Nobel của kiến trúc. (Theo wikipedia)

"Trước đây khi còn làm việc ở cơ quan Nhà nước, anh ta thường phải thiết kế theo những mẫu cố định, máy móc khô cứng, dù có nhiều ý kiến sáng tạo nhưng không có tiền theo đuổi. Chính Lộ Tuyền là người tình mắt đã mời anh ta về làm việc, sau này còn giúp anh ta mở văn phòng riêng nữa." Lộ Lâm nhắc tới Lộ Tuyền liền tỏ ra tự hào.

Vụ Mang Mang chỉ có thể nhoen cười.

Hệ thống nhiệt độ và hệ thống chiếu sáng của căn nhà được thiết kế dựa theo phương thức tự động điều khiển, Lộ Lâm đưa cho Tiêu Sâm và Vụ Mang Mang hai chiếc ghim cài áo, bọn họ mới coi như được phép thông qua. Nếu không có chiếc trâm này, người tới gần biệt thự sẽ bị coi là kẻ xâm nhập trái phép, lãnh đủ điện giật và bị máy móc tấn công.

Trong nhà không có người giúp việc, "người" pha trà rót nước chính là một người máy ngoại hình tương tự C-3P0 trong "Chiến tranh giữa các vì sao", quản gia thì là người máy R2-D2, phụ trách quét dọn vệ sinh thì là người máy nhỏ xinh trông giống Wall-E trong "Wall-E".

Vụ Mang Mang bắt chọt hoài nghi bản thân mình đã xuyên không tới tương lai.

Lộ Lâm tiếp tục giới thiệu: "Buổi trưa hai người nhất định phải ăn thử mì mà Tiểu Diện làm đấy." Tiểu Diện chắc cũng là một người máy nớt, hình như là sản phẩm được làm trong nước, cũng chỉ có đất nước ta mới có thể làm ra được một người máy chuyên nấu mì mà thôi.

Lắm người máy vây quanh như vậy, thật đúng là phong cách của người có tiền.

Vụ Mang Mang không nhịn nổi bèn nhẹ giọng hỏi: "Đám người máy này có phải do Nhật Bản sản xuất không?"

Nhật Bản là một quốc gia thần kỳ, ngành công nghiệp sản xuất người máy của họ vô cùng phát triển, chuyên dùng để hỗ trợ nhiều mặt của cuộc sống. Thậm chí cho dù anh không cần cưới vợ cũng có thể hưởng thụ việc vui nhất đời người.

Lộ Lâm bật cười, cô bé này thật thú vị, đôi môi căng bóng đỏ au, xinh đẹp tự nhiên, không cần bôi son đất tiền mà đôi môi vẫn đẹp như thế. Mắt Lộ Lâm bỗng loé lên, cười bảo: "Đúng vậy, nhưng bọn họ vẫn chưa phát minh ra được người máy biết biểu lộ cảm xúc đâu."

Trở về chủ đề chính, Lộ Lâm cất giọng giải thích: "Thật xin lỗi vì phải làm phiền tới tiến sỹ Tiêu và Vụ tiểu thư. Em trai tôi mới là chủ nhân chính thức của căn biệt thự này. Hôm trước tôi lỡ tay đánh rơi chiếc bình hoa mà cậu ấy thích nhất, căn nhà này lại có hệ thống camera bảo vệ 24/24, dù là một mảnh vỡ nhỏ của bình hoa tôi cũng không mang ra ngoài được, vậy nên đành phải nhờ hai vị tới đây sửa chữa giúp."

Lộ Lâm thẳng thắn bày tỏ nguyên do sự việc, rồi lại tiếp: "Những thứ tiến sỹ Tiêu cần tôi đã mang tới, phòng ốc cũng bố trí ổn thoả rồi, mời hai vị đi theo tôi."

Lúc ngang qua hành lang, nhìn thấy một bức tranh, Tiêu Sâm và Vụ Mang Mang đều phải dừng lại, Vụ Mang Mang sững người hỏi: "Bức 'Phù loan noãn thủy đồ' này chẳng lẽ lại là bút tích thực của Cừu Anh* ư."

*Cừu Anh là một họa sỹ nổi tiếng thời Minh.

Lộ Lâm cười đáp: "Tất cả những bức họa trang trí trong nhà đều là bút tích thật cả."

Cừu thật, bức tranh này cô nhớ trước đây từng có người mua về với giá trên trời, rõ ràng không phải là Lộ Tùy, vậy mà hiện giờ lại về tay anh ta, thật không biết phải mất bao nhiêu tiền nữa đây.

Vụ Mang Mang càng đi càng thấy nhiều bức tranh, bức phú giá trị cao ngất, hơn nữa đây còn chưa phải tất cả, vẫn còn nhiều bảo vật Lộ Tùy cất trong một căn phòng bảo vệ khác, bao giờ thích thì mới lấy ra treo.

Vào phòng, Vụ Mang Mang nhìn bộ ấm trà chính phẩm trước mặt, chỉ sợ không cẩn thận làm vỡ chén của người ta thì cô dè dặt không nổi, bèn cười nói: "Tôi không khát nước."

Nếu thành tâm đãi khách thì đáng lẽ không nên dùng những thứ đồ đắt tiền như thế chứ? Dùng bát vàng, cốc bạc thông thường là được rồi.

Vụ Mang Mang liếc mắt nhìn Lộ Lâm, cô ta muốn dụ dỗ mình chắc? Để mình cứ phải trơ mắt ra nhìn đồng đồ bảo vật này, thực đúng là ngứa ngáy hết cả người.

Sau khi Lộ Lâm đi khỏi, Vụ Mang Mang và Tiêu Sâm lập tức bắt tay vào việc, Tiêu Sâm chỉ huy, Vụ Mang Mang làm theo. Công việc này quả thật rất cần đến những ngón tay mảnh khảnh khéo léo của Vụ Mang Mang, nhưng quả thực không thể nào gắn lại những mảnh vỡ này vào chiếc bình một cách hoàn hảo như ban đầu được.

Thôi thì coi như là cố gắng hết sức thôi.

Lộ Lâm vô cùng khâm trọng, bởi Lộ Tùy sẽ nhanh chóng quay về thành phố, cô ta phải sửa được chiếc bình trước khi cậu em về.

Tuy Lộ Tùy thích chiếc bình hoa này, còn lấy ra trưng bày trong nhà, nhưng cũng không phải lúc nào cũng ôm vào trong ngực mà quan sát tỉ mỉ được, vậy nên chỉ cần làm sao cho chiếc bình trông giống hình dáng ban đầu là ổn.

Lộ Lâm đôi lúc sẽ đảo qua xem Vụ Mang Mang chăm chú làm việc, có người từng nói phụ nữ khi nghiêm túc làm việc thì sẽ rất đẹp, đến giờ Lộ Lâm mới thấy quả đúng như vậy.

Cô ta không khỏi lại nhớ tới đôi môi đỏ mọng đẹp đến kinh người của Vụ Mang Mang.

Trong lúc Lộ Lâm dấy lên suy nghĩ bất thường, Vụ Mang Mang và Tiêu Sâm chuyên chú làm việc suốt ngày suốt đêm, đến khi chỉ còn một ít việc nữa là hoàn thành, Tiêu Sâm dặn dò Vụ Mang Mang xong liền rời đi. Dù sao thì ông ấy cũng là người siêu bận rộn, có rất nhiều việc không thể vắng mặt được.

Có điều con người không phải làm bằng sắt, không thể không ngủ được.

Vụ Mang Mang sợ làm việc lúc quá mệt mỏi lại lỡ tay sơ suất, bèn dứt khoát đánh một giấc no say trước khi hoàn tất công việc.

Ngủ một mạch tới tận buổi chiều, Vụ Mang Mang mơ mơ màng màng, không biết mấy giờ, không biết đây là đâu, đi dép lê, mặc áo ngủ lơ mơ xuống tầng, định uống cốc nước cho tỉnh táo.

Đúng lúc đó Lộ Lâm cũng vừa ra khỏi phòng, cô ta cũng đang mặc đồ ngủ, đứng ngay sau lưng Vụ Mang Mang, từ dưới lầu nhìn lên trông như thể Lộ

Lâm đang ôm Vụ Mang Mang vào lòng từ phía sau vậy.

Vậy nên từ góc nhìn của Lộ Tuy, hai người trước mặt quần áo lộn xộn, tóc tai xơ rối, trên mặt vương vế ngái ngủ, trông rất giống như đi từ cùng một phòng ra.

Thật ra thì chuyện bạn gái thân thiết ngủ cùng giường, trò chuyện xuyên đêm cũng không phải là chuyện khác lạ gì.

Nhưng vấn đề là một trong số họ thích phụ nữ, bởi vậy càng khiến người ta dấy lên suy nghĩ linh tinh.

Hơn nữa, đôi mắt của Vụ Mang Mang thâm đen, quầng mắt rõ rệt, trông giống như bị thiếu ngủ, mà tại sao cô gái ấy lại thiếu ngủ nhỉ?

Thêm vào đó Vụ Mang Mang còn là mỹ nhân sở hữu đôi chân vừa thon vừa dài.

Làn da nhẵn mịn không nhìn thấy lỗ chân lông, chân vừa dài vừa thẳng, đẹp không tả xiết.

Nghĩ tới các cô bạn gái trước đây của Lộ Lâm đều mặc váy ngắn, chân siêu dài, hiển nhiên là Vụ Mang Mang rất phù hợp với những tiêu chí này.

Lúc Vụ Mang Mang nhìn thấy Lộ Tuy, cô chợt trở mắt lên, khẽ kêu một tiếng, đang định lùi ngay về phòng thì liền bị Lộ Lâm ôm chầm lấy, thăm thì bên tai: "Đừng để lộ."

Vụ Mang Mang bấy giờ mới nhớ tới công việc, nhất thời hồi tưởng lại mục đích của Lộ Lâm.

Thật đúng là nghiệp chướng mà, tại sao cô đang làm công việc đứng đắn mà hiện giờ lại trông giống như chẳng hề đứng đắn tí nào thế này?

Lộ Lâm giả vờ bình tĩnh, hỏi Lộ Tuy đang đứng dưới tầng: "Sao em về sớm thế?"

"Muốn thì về chứ sao." Lộ Tuy đáp ngắn gọn.

Lộ Lâm hôn nhẹ lên má Vụ Mang Mang một cái, tiện thể sờ soạng bờ hông yêu kiều của Vụ Mang Mang, nói: "Em về phòng chờ tôi trước nhé."

Đáng lẽ lúc này Vụ Mang Mang nên tận lực phối hợp diễn xuất với Lộ Lâm, có điều niềm yêu thích với diễn trò của Vụ Mang Mang bỗng chốc bay sạch, cô không hề muốn đóng vai đồng tính, hơn nữa lại bị Lộ Lâm chòng ghẹo thế này.

Nhưng mà Lộ Lâm lại là bà chủ giàu có trực tiếp trả tiền cho cô, cô cũng không thể phản bội lại cô ta, đành phải trở về phòng thay quần áo.

Dưới tầng, Lộ Tuy và Lộ Lâm ngồi xuống nói chuyện.

"Chị lại gây ra chuyện gì rồi?" Lộ Tuy lạnh lùng đưa mắt nhìn đại mỹ nhân Lộ Lâm.

"Áy, có gì đâu, Mang Mang thích phong cảnh ở đây, em lại không có nhà nên chị mới đưa cô ấy tới chơi vài ngày." Lộ Lâm nói dối không chớp mắt.

"Lúc chị chạm vào cô ta, về mặt cô ta cứng đờ ra như thế thì có thể có quan hệ gì với chị chứ?" Lộ Tuy mỉa mai nói.

Có cần phải ăn nói cay nghiệt thế không? Lộ Lâm tức tối lườm ngược.

"Nói đi, chị làm vỡ cái gì rồi?" Lộ Tuy hỏi lại.

Bấy giờ tới lượt Lộ Lâm học theo thói quen của Vụ Mang Mang, che miệng lại nhỏ nhẹ nói: "Làm sao em biết?"

"Nghề nghiệp của Vụ tiểu thư." Lộ Tuy gợi ý.

Lộ Lâm ồ lên, đồng thời bấy giờ mới nhớ ra Lộ Tuy từng đâm đơn kiện Vụ Mang Mang, chắc hẳn lúc ấy đã điều tra rõ ràng tất tần tật mọi chuyện liên quan đến mười tám đời của Vụ Mang Mang rồi ấy chứ.

Lộ Lâm không thể không thành thật, nhoen cười quyền rũ: "Lộ Tuy, tha cho chị nhé?"

Lộ Tuy day trán: "Sau này đừng có đưa bạn gái tới biệt thự của em chơi đùa nữa."

Sau đó, Lộ Lâm bị hai người máy cao to lực lưỡng xách ra khỏi biệt thự, còn bị tước đi đặc quyền tự do ra vào nữa.

Vụ Mang Mang thay quần áo xong, suy nghĩ về tình hình ban nãy kỹ càng rồi mới xuống tầng.

Chuyện này làm sao có thể trách cô được, bây giờ trong mắt Lộ Tuy, ấn tượng về cô có lẽ là càng ngày càng tệ cho mà xem. Cô không chỉ làm tiểu tam, mà còn thích đàn bà nữa, cuộc sống cá nhân quả là muôn màu muôn vẻ ghê.

Không thấy Lộ Lâm đâu, Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuy ngồi trên sofa, đưa lưng về phía mình thì không nhịn được tò mò, cất tiếng hỏi: "Lộ tiểu thư đâu rồi?"

Lộ Tuy thân nhiên đáp: "Chị ta đi rồi, cô cứ tiếp tục công việc đi, tôi sẽ không quấy rầy."

Vụ Mang Mang nhanh nhẩu đáp "ừ", sau đó trốn vào phòng làm việc.

Đến giờ cơm tối, Vụ Mang Mang mới đi từ phòng làm việc ra ngoài cho thoáng khí, nào ngờ lúc đi tới ban công chợt nhìn thấy Lộ Tuy đang ngồi đó.

Cạnh tràng kỷ là một chiếc hộp màu đỏ pha trắng, từ trong chiếc hộp, một quả cầu chợt phồng lên, biến thành hình người máy tròn trĩnh, mập mạp.

Người máy đặt nhẹ chiếc máy đo cảm ứng vào bên tai Lộ Tuy, hỏi: "Chủ nhân, người sốt rồi."

Vụ Mang Mang vô cùng hưng phấn, kích động, thành kính, lao tới quỳ xuống trước mặt người máy, bật thốt: "Mì là Baymax? Đúng là Baymax đấy hả?"

Là người máy bom hơi biết chữa bệnh của "Big Hero 6" đấy ư?

Baymax quét ánh mắt qua Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang bắt lấy ngón tay của Baymax đặt lên ngực mình, hỏi: "Mì có cảm nhận được hơi thở dồn dập, nhịp tim đập mãnh liệt, bàn tay đỏ mẫm, bụng sôi sùng sục không, đây là chứng bệnh gì thế?"

Vụ Mang Mang thầm nhủ, ngôi nhà này đúng thật là ngôi nhà trong mơ của cô mà, thứ gì cũng có thể này.

Giấy lát sau Baymax cất giọng đều đều vô cảm của người máy lên: "Đây là biểu hiện của bệnh thần kinh."

Oái, như thế mà cũng chẩn đoán chính xác được à?

Vụ Mang Mang ngẩng đầu nhìn lên Lộ Tuy đang ngồi trên ghế, tay anh ta đang cầm bảng điều khiển từ xa, Vụ Mang Mang tinh mắt nhìn thấy dòng chữ "bệnh thần kinh" hiển thị trên màn hình, hoá ra là Lộ Tuy nhập vào mệnh lệnh để nó nói như vậy.

"Lộ tiên sinh." Vụ Mang Mang cung kính cất giọng chào hỏi.

Baymax thu nhỏ trở lại vào trong chiếc hộp đỏ.

Lộ Tuy nói: "Bản thiết kế này vẫn chưa được hoàn thiện, chỉ để làm vui thôi."

Vụ Mang Mang thấy gò má Lộ Tuy ửng hồng, bèn hỏi: "Anh ốm à?"

Lộ Tuy đáp "ừ", tỏ ý không muốn bị làm phiền.

Vụ Mang Mang ngoan ngoãn nói: "Vậy tôi không quấy rầy anh nữa. Chiếc bình đã sửa xong rồi, anh có muốn tới xem không?"

"Lát nữa tôi sẽ tới xem." Lộ Tuy đáp.

Vụ Mang Mang lẳng lặng chuồn ra ngoài, cô bỗng dưng không muốn ăn cơm nữa. Đạo này phải kiêm nhiều việc, ít tập luyện, người có vẻ nặng thêm vài cân. Để duy trì vóc dáng, cô bèn bỏ luôn bữa tối.

Biệt thự nằm giữa núi rừng, không có thứ gì để tiêu khiển. Để tiêu hao bớt tinh lực dư thừa, Vụ Mang Mang bèn đặt cái thảm yoga xuống ban công tầng hai, giữa sao trời đầy đặc, bắt đầu tập luyện cho cơ thể mềm dẻo.

Vụ Mang Mang dù gì cũng được coi là cao thủ yoga, cô có thể thực hiện khá nhiều động tác khó.

Ví dụ như động tác hình con ếch.

Hai tay chống xuống đất, hai chân nâng lên cao, khuỷu tay dựng thẳng, toàn bộ trọng lượng cơ thể đều dồn vào lực ở hai bàn tay, đây chẳng phải chính là động tác mô phỏng con ếch hay sao.

Vụ Mang Mang vừa tập vừa kêu "ốp ốp" để giải tỏa sự nhức mỏi.

Yoga đúng là kiểu vận động tự hành hạ bản thân mà.

Bấy giờ, phía dưới truyền tới tiếng cười rất khê, thể nhưng nhanh chóng biến mất giữa tiếng côn trùng kêu và tiếng "ốp ốp" của Vụ Mang Mang.

Theo động tác của Vụ Mang Mang, chiếc áo bị kéo cao lên, lộ ra vùng bụng phẳng lì với tia sáng ánh lên từ cái khuyên rốn khảm kim cương.

Nếu bây giờ mà thế giới đột nhiên trở nên yên tĩnh, không một tiếng động thì có khi còn có thể nghe thấy tiếng nuốt nước bọt ấy chứ.

Yoga làm cho cơ thể người ta trở nên tuyệt đẹp, dẻo dai bền bỉ, giữa ban đêm tĩnh lặng còn có thể khiến người ta chợt nảy sinh suy nghĩ băng quơ về thân thể người khác.

Một tiếng sau, Vụ Mang Mang gạt bỏ những suy nghĩ linh tinh trong đầu, đứng dậy, vắn lưng vài cái, gấp lại chiếc thảm, rồi đi thay quần áo, xuống tầng tìm Lộ Tuyền, hy vọng anh ta đã xem xét xong chiếc bình, ân chuẩn cho cô ngày mai được rời đảo.

Vụ Mang Mang tìm thấy Lộ Tuyền ở ban công tầng một, nhin không nổi liền hảo tâm nhắc nhở: "Lộ tiên sinh, anh đang ốm, không nên hứng gió lâu."

Những câu này đơn giản là xuất phát từ lương tâm của một người bình thường, hoặc có thể coi là những lời xã giao khách sáo chứ không hề có ý đồ khác.

Lộ Tuyền liếc nhìn Vụ Mang Mang, gật đầu đứng lên.

"Đờ tôi một chút."

Giọng nói của Lộ Tuyền hơi khàn, Vụ Mang Mang nhìn đôi gò má của anh ta rục đỏ, ngay cả bàn tay cũng nóng bừng, có lẽ là bị cảm nên giọng nói mới khàn thế này.

Lộ Tuyền hiện thời khó mà đứng thẳng nổi, Vụ Mang Mang đành phải đỡ anh ta vào thang máy xuống tầng. Tầng dưới cùng đương nhiên không phải ngập trong nước biển mà là một dãy hành lang bằng thủy tinh ngăn cách nước biển xanh thăm bao quanh bên ngoài, trong suốt tới nỗi nhìn thấy cả đáy biển sâu thăm đẹp dễ.

Nếu là Vụ Mang Mang khi còn nhỏ thì chắc sẽ kinh ngạc và vui mừng tới nỗi tưởng đây là công viên hải dương học cơ.

Lộ Tuyền phát sốt tới nỗi mơ mơ màng màng, Vụ Mang Mang đặt anh ta xuống giường, không tìm thấy hộp thuốc đâu, bèn cầm lấy chiếc nhiệt kế mà cô tìm được ở chỗ người máy C-3PO lên.

Vụ Mang Mang đặt nhiệt kế tới gần lỗ tai Lộ Tuyền, sốt tận 39 độ, nếu nặng hơn thì có khi biến thành đờn ngu luôn mất.

Tiếp đó Vụ Mang Mang may mắn tìm được thuốc hạ sốt, bèn đưa một cốc nước giúp anh ta uống thuốc.

Mới vừa buông cốc xuống, đột nhiên bàn tay bị Lộ Tuyền giữ chặt, sau đó anh ta kéo cô ngã xuống giường. Vụ Mang Mang còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị Lộ Tuyền nằm đè lên.

"Bụng cô lạnh thế." Lộ Tuyền nói.

Vụ Mang Mang cố sức đẩy Lộ Tuyền ra, thấy đôi mắt anh ta sáng bừng, không giống như bị sốt tới mức hồ đồ, trong lòng không khỏi thầm run sợ, ngoài miệng vẫn nhẹ giọng nói: "Đó là bởi phụ nữ vốn thiên về âm tính."

Lộ Tuyền nắm bắt từ "âm tính", sau đó cúi người xuống vén áo phông của Vụ Mang Mang lên.

Vụ Mang Mang bắt được ngón tay anh ta, thầm nghĩ đã ốm thế này rồi còn muốn làm chuyện linh tinh, ngồi dậy ngay cho tôi được không hả?

"Cho tôi!" Lộ Tuyền nói.

Cho anh cái ***. Vụ Mang Mang nổi giận, nhưng cô cũng không cất giọng mắng chửi. Bây giờ mà gào lên thì chỉ tổ đánh rần động cỏ mà thôi, cô lẳng lặng giơ chân lên, định bụng đá thẳng vào chỗ nhạy cảm của đàn ông.

Nhưng ngay sau đó, đôi chân của Vụ Mang Mang liền bị ép chặt xuống, cô ra sức giãy dụa, tiếp đến đôi tay liền bị Lộ Tuyền vắt ngược lên trên đầu.

Thế lực của đàn ông bẩm sinh đã hơn phụ nữ, hơn nữa Vụ Mang Mang biết Lộ Tuyền là người chăm chỉ rèn luyện sức khỏe, bấp chân anh ta rắn rồi sẵn chắc, cô cố mãi mà anh ta không hề suy chuyển.

"Đừng phản kháng." Giọng nói của Lộ Tuyền tuy trầm khàn, nhưng lời nói thì mang đầy ý ra lệnh danh gọn.

Anh định biến tôi thành "Đông Quách tiên sinh*" đấy hử?

*Đông Quách tiên sinh và sói: Là một điển tích nói về một vị thư sinh tên Đông Quách, là người khá cổ hủ. Có hôm ông đang đi đường thì gặp phải một con sói cầu xin ông cứu thoát khỏi tay thợ săn, ông nổi lòng thương cảm, đồng ý cho nó vào trong túi mang theo. Sau khi thoát được, con sói vong ân phụ nghĩa định ăn thịt Đông Quách, đúng lúc đó có người thợ săn đi qua biết chuyện bèn lừa con sói vào lại túi, sau đó lấy rìu chém chết.

Điển tích này dùng để ám chỉ những người vong ân phụ nghĩa, lấy oán trả ơn hoặc những người hồ đồ, không phân biệt rõ đúng sai.

Chuyện đã tới nước này, Vụ Mang Mang thầm mắng đầu óc mình đúng là bị ngấm nước rồi, biết thế này còn lâu mới ra tay cứu giúp một con sói đang phát sốt như thế.

Vụ Mang Mang cố gắng nói giọng điềm tĩnh: "Lộ tiên sinh, anh bị sốt đến hồ đồ rồi, hãm hiếp là tội rất nghiêm trọng đấy."

Vụ Mang Mang tức thì tưởng tượng tới những việc cần làm sau này, đầu tiên là cô phải báo án, tiếp đó là xét nghiệm vết thương, rồi ra toà dưới cái nhìn của đông đảo mọi người, có khi lại bị luật sư biện hộ của đối phương nói cho không biết trả lời thế nào, sau cùng bị khép vào tội cố ý quyến rũ ông chú Lộ Tuyền thì vừa.

"Lộ tiên sinh, anh bình tĩnh lại đi, anh muốn tìm kiểu đàn bà nào mà chẳng được? Mau buông tôi ra, tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra." Vụ Mang Mang càng cầu xin thì có khi càng làm đối phương phấn khích hơn ấy chứ.

Tuyệt vọng quá đi mất.

Vụ Mang Mang thẳm nhủ, đáng lẽ hiện giờ cô phải ra về khuê nữ chân chính, kịch liệt phản kháng, cào xé cho đối phương róm máu toàn thân, sau đó bị người ta tát cho mấy phát đến nỗi sao bay đầy đầu, chân thì vẫn bị ép phải dạng ra.

Nhưng bây giờ mà phản kháng kịch liệt thì tuyệt đối không phải là hành vi sáng suốt.

Chẳng qua là càng làm cho đối phương hùng hực lửa tình mà thôi.

Vụ Mang Mang ngơ ngẩn nhìn lên trần nhà, nhớ tới ai đó từng nói, nếu không phản kháng được thì cứ yên tâm mà hưởng thụ đi.

Tuy rằng trong cái xã hội ưa chuộng việc xem mặt này, có người từng bảo bị đàn ông đẹp trai, giàu có cưỡng ép thì đấy không hẳn gọi là cưỡng ép, hơn nữa trong mấy quyển truyện ngôn tình, sau cùng thì nữ chính cũng toàn yêu mấy cái thằng cha như thế đấy thôi.

Nhưng bây giờ Vụ Mang Mang thực sự chỉ hận không thể một đao chém chết cái gã đang nằm trên người mình.

Song sự thô bạo và đau đớn như trong tưởng tượng không hề xộc tới.

Vùng rốn như thể đang bị một con chó con liếm mát, cái khuôn rốn dính kim cương cũng bị anh ta chạm vào, dính dấp ướt át.

Anh ta cứ liếm từng vòng một.

Tựa hồ như đang mát một loại sữa mẹ mới mẻ nào đó.

Không biết qua bao lâu, Lộ Tuyền vẫn không làm gì thêm, chỉ quán lấy cái rốn của cô.

Chỗ đó tuy rằng là nơi thông với bụng mẹ, nhưng trong vòng một tuần từ khi sinh ra, chỗ đó đương nhiên đã liền lại rồi còn gì?

Vụ Mang Mang không dám cử động, cô càng lúc càng thấy sợ, có phải mình đã gặp phải một gã tội phạm siêu biến thái rồi hay không.

Anh ta thích cái rốn của cô như thế, liệu có phải sẽ tự dung mỡ bụng cô, móc ruột ra không?

Vụ Mang Mang càng nghĩ càng run rẩy.

Sau cùng, mọi thứ chìm vào tĩnh lặng.

Cái bụng vẫn bị thứ nặng nề đè vào.

Đây là tình huống gì thế này?

Vụ Mang Mang hơi nhích người dậy, hỏi: "Lộ tiên sinh?"

"Đừng làm ồn." Lộ Tuyền cuộn tròn lên bụng Vụ Mang Mang, tiếp tục nhắm mắt mê man.

Vụ Mang Mang không thở nổi, đầu anh ta thực sự rất nặng.

Vụ Mang Mang nhẹ nhàng đẩy nhẹ anh ta ra.

Lộ Tuyền cau mày nói: "Tôi bị ốm, cô rất lạnh."

Anh ta coi cô là túi chườm lạnh hình người sao?

Trần nhà lấp thủy tinh trong suốt, thỉnh thoảng có con cá bơi qua, hiểu kỳ nhòm vào.

Vụ Mang Mang đau hết cả bụng, chỉ mong Lộ Tuyền nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Vậy nên cô giờ tay lên, nhẹ nhàng vuốt tóc anh ta: "Cục cưng ngoan, mau ngủ đi, ngủ đi con."

"Cục cưng ngoan, mau ngủ đi, ngủ đi rồi mẹ cho ăn bánh mì."

...

Tuy rằng Vụ Mang Mang hát lung tung, nhưng giọng nói ngọt ngào mềm mại nghiễm nhiên khiến những nếp nhăn trên trán Lộ Tuyền dần giãn ra.

"Lộ tiên sinh?"

Không có tiếng đáp lại.

Vụ Mang Mang lại cất tiếng gọi: "Con trai ngoan?"

Vẫn không có tiếng đáp lại.

Đúng là đã ngủ say.

Bàn tay Vụ Mang Mang vô thức vuốt nhẹ lên đầu Lộ Tuy, may mà cơ thể Vụ Mang Mang khéo léo mềm dẻo nên mới đẩy được cái đầu của Lộ Tuy ra khỏi bụng mình.

Vụ Mang Mang ngồi bên giường, nhẩn nha xoa cái bụng tê rần.

Bực bội không chỗ trút, Vụ Mang Mang không nhịn nổi, bèn ghé sát vào mặt Lộ Tuy, nói: "Con trai ngoan, cục cưng ngoan, con trai đáng yêu của ta.

"Moa~" Vụ Mang Mang bắn một ngụm hơi về phía bờ môi Lộ Tuy.

Sau đó vỗ nhẹ vào gương mặt anh ta, bảo: "Đúng là con trai ngoan của ta."

Trong không gian im ắng, vô số con mắt camera ghi lại rõ ràng cảnh tượng này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Sắc nước bọt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đêm đến, Vụ Mang Mang nằm mơ bị một con chó săn to đùng đuổi chạy ráo riết trong rừng, sau đó đột nhiên cô bị ngã xuống đất, rồi bị những chiếc răng nhọn cắt nghiền một vòng, khiến Vụ Mang Mang sợ tới nỗi cứ tưởng sốn cả nước tiểu ra quần.

Giấc mơ này quá đáng sợ, Vụ Mang Mang bật dậy, mở bừng mắt, phát hiện ra trời đã sáng bạch. Cũng do cô buồn vệ sinh quá nên mới nằm mơ như thế, may mà bàng quang vẫn tốt, không dãi dầm thật.

Vừa bước xuống tầng, Vụ Mang Mang chợt ngửi thấy mùi bánh mì thơm nức mũi, cô hít lấy hít để, ngửi mùi bánh mì luôn thích hơn là ăn bánh mì thật.

Lộ Tuy đang ngồi bên bàn, tao nhã bẻ từng miếng bánh Maple Leaf*, trên bàn còn đặt một chiếc lọ Hoa Cô** cắm ba bông mẫu đơn màu vàng, trông khá đẹp mắt. Vụ Mang Mang không hiểu biết mấy về các loài hoa nên không hiểu tại sao anh ta lại bày trí như vậy.

*Một loại bánh cookie có nhân là mật cây phong.

**Lọ Hoa Cô (花觚): Một loại gốm sứ có xuất xứ từ thời Minh.

Nhưng dùng đầu ngón chân cũng đoán ra được, chắc hẳn mẫu đơn là vua của các loài hoa nên mới xứng với phong thái giàu sang phú quý của ông chủ Thần tài đây.

Bánh Maple Leaf màu vàng óng ả quyện những hạt nâu nhỏ li ti nằm trên chiếc đĩa sứ Vĩnh Lạc màu trắng*, trên mặt bánh được phết một lớp mật vận chuyển bằng máy bay từ New Zealand, kết hợp với mứt quả mơ, dâu tây, si rô hoa hồng, nho... đựng trong bát Bô Đào** to.

*Sứ Vĩnh Lạc (永乐瓷): Một loại sứ có xuất xứ từ thời Minh.

**Trong tiếng Trung, "bô đào" có nghĩa là "quả nho". Bát Bô Đào (葡萄碗) nghĩa là bát in họa tiết nho, giàn nho cách điệu. Họa tiết bô đào có xuất xứ từ thời Đường.

Lộ Tuy khẽ nhón tay, Vụ Mang Mang liền thấy người máy C-3PO mang một bộ bát đĩa đặt xuống phía đối diện anh ta.

Vụ Mang Mang lẳng lặng ngồi vào vị trí, cúi đầu phết bơ lên bánh mì nướng.

Vừa làm, Vụ Mang Mang vừa nhìn sắc mặt Lộ Tuy. Hình như anh ta đã hết sốt, có điều Vụ Mang Mang tuyệt đối sẽ không giẫm vào vết xe đổ mà cất tiếng hỏi han nữa đâu.

"Tôi đã xem chiếc bình rồi, cô sửa tốt lắm. Tôi cũng đã sắp xếp máy bay trực thăng, Vụ tiểu thư có thể rời đi bất cứ lúc nào." Lộ Tuy lau miệng, lau tay rồi kết thúc bữa ăn.

Vụ Mang Mang ăn được vài miếng bánh mì nướng lót dạ thì cũng coi như xong bữa. Cô không thích ăn uống theo kiểu cách phương Tây, bình thường cô khoái các món truyền thống như bánh quẩy, sữa đậu nành, mì vằn thắn, mì cay Thành Đô, tào phớ..., đa dạng phong phú, thích gì có nấy, ăn thay đổi cả tháng cũng không thấy ngán.

Nhưng nhà họ Vụ thì mười năm như một đều thích ăn theo kiểu phương Tây, làm cô hề nghĩ tới là thấy buồn nôn.

"Tôi đã thu dọn xong hành lý rồi, nếu có thể, tôi muốn đi luôn trong sáng nay, tôi còn có việc đang làm dở ở Viện bảo tàng." Vụ Mang Mang đề xuất.

"Được thôi." Lộ Tuy đứng dậy gọi một cuộc điện thoại, sau đó báo Vụ Mang Mang đang chuẩn bị về phòng: "Vụ tiểu thư, chúng ta nói chuyện một lát."

Vụ Mang Mang nhìn về mặt điển trai lạnh lùng ngàn năm như một của Lộ Tuy mà không thể suy đoán nổi bọn họ còn có chuyện gì cần phải thảo luận, chợt hồi tưởng lại việc tối hôm qua, cô bất thần cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Nhưng nếu anh ta đã mở miệng thì cô cũng đành phải theo vào phòng khách, chờ người máy bê trà lên.

Vụ Mang Mang tự nhắc nhở mình ngàn vạn lần không được nhờ tay đánh rơi chén nước, dù dưới chân có thảm nhưng cũng không nên mạo hiểm.

Lộ Tuy lên tiếng trước: "Chuyện tối hôm qua tôi rất xin lỗi."

Ừa, anh ta nói thế là có ý gì?

Vụ Mang Mang định khách sáo xua tay tỏ vẻ "không sao không sao", nhưng bỗng nhiên nhớ tới việc bị anh ta liếm bụng chẳng khác gì việc bị người ta cố ý ngoáy vào mũi mình thì liền cảm thấy chuyện này không phải là "không sao" đâu.

Vậy nên Vụ Mang Mang tiếp tục trầm ngâm, cũng bắt chước Lộ Tuy làm vẻ mặt lãnh đạm thờ ơ.

"Hôm qua Vụ tiểu thư tự dung quan tâm hỏi han, lại nhiệt tình đỡ tôi về phòng nên khiến tôi nhất thời hiểu lầm cô có ý đồ khác đối với mình, vậy nên lúc một mối đầu óc có hơi hồ đồ, mạo phạm tới Vụ tiểu thư, mong cô thông cảm cho."

Ồ hơ, chống chế hay nhì? Ra tay cứu người thế mà lại bị người ta hiểu nhầm mất.

Đương nhiên là với đẳng cấp của Lộ Tuy, một người đàn ông vừa đẹp trai vừa có tiền thì bị phái nữ "nảy sinh ý đồ khác" cũng là chuyện dễ hiểu.

Nhưng Vụ Mang Mang vô cùng bức tức, mắt bùng lửa giận. Cô không ngại lên tiếng chữa lại sai lầm cho anh ta đâu, anh ta tưởng bản thân có vài đồng, lại đẹp trai thì người ta sẽ lao vào cứ như là thấy đồ la Mỹ bị rơi chắc.

"Lộ tiên sinh hiểu lầm rồi, đêm qua tôi giúp anh chẳng qua là vì xuất phát từ lòng thương người mà thôi."

Vụ Mang Mang ngồi thẳng người dậy, nói tiếp: "Ban nãy Lộ tiên sinh cũng thừa nhận chuyện tối qua là lỗi của anh, tôi cũng đúng thật thấy bị xúc phạm, đêm đến còn gặp ác mộng liên tục đây."

Ai mà chả thích đóng vai tự cao tự đại, hót lời hoa mỹ chứ? Bà đây cũng biết sắm vai Hoa phi nương nương đấy nhé.

Vụ Mang Mang dứt lời liền cảm thấy mình nói quá chuẩn, chỉ tiếc không thể tự mình vỗ tay khen hay. Cái cảm giác được sắm vai khuê nữ danh gia xứ Càng thật đúng là quá đã.

Nhưng đối phương nghe cô nói vậy lại không hề cảm thấy xấu hổ, hơn nữa còn nở nụ cười hờ hững.

"Tôi tất nhiên sẽ bồi thường cho cô chuyện tối qua." Lộ Tuy cầm lấy chi phiếu trên bàn trà, mở ra nhìn về phía Vụ Mang Mang.

Tựa hồ đang hỏi rằng cô đáng giá bao đồng.

Vụ Mang Mang nếu là người nóng tính thì chắc hẳn đã phải nhảy dựng lên vài mét, sau đó đập thẳng tám chi phiếu lên mặt Lộ Tuy, chửi rằng: "giàu sang chó quá phận", đừng tưởng anh có vài đồng tiền dơ bẩn là có thể tùy tiện liếm rốn người khác.

Nhưng làm vậy phỏng có ích gì, chẳng qua chỉ để xả giận nhất thời mà thôi. Chưa biết chừng làm thế lại khiến đối phương thẹn quá hoá giận, trái lại làm bản thân mình rơi vào tình thế không hay.

Cả căn biệt thự lẫn hòn đảo này đều là của anh ta, thật đúng là kêu trời không thấu, kêu đất chẳng xong.

Anh ta để lại giam cầm cô 8 năm, 10 năm lắm.

Vụ Mang Mang xem phim truyền hình từ hồi còn bé tí, ghét nhất là những người ngốc nghếch nóng nảy, vừa hại người vừa hại mình như vậy. Tuy rằng ý chí đáng nể, nhưng ngoài việc được đồng cảm ra thì bọn họ chỉ còn lại sự đáng trách.

Vậy nên Vụ Mang Mang hít một hơi sâu, tự nhủ mình đây là nữ thanh niên thời đại mới, co được duỗi được.

Không thể dùng cái mồm để áp đảo đối phương, mà phải dùng đến đầu óc.

Nếu đối phương là kẻ lăm tiền, vậy dùng tiền trả đũa hẳn đi, cô cũng không cần phải vất vả vì tiền nữa, nghĩ vậy Vụ Mang Mang bèn nhướn mày, giọng khiêu khích: "20 vạn tệ chắc không tính là ít đâu nhỉ?"

Liếm mỗi cái rốn mà đáng từng ấy tiền thì đúng là giá trên trời.

"Cho cô 25 vạn luôn." Lộ Tùy cúi đầu viết.

Vụ Mang Mang kinh ngạc giấy lát, lập tức cầm lấy chi phiếu, mặt trên ngoại trừ chữ ký sống động của Lộ Tùy thì chỉ còn một dãy số dài tới nỗi khiến cô bất giác nghi ngờ.

Vụ Mang Mang gấp gọn tờ chi phiếu lại, nhét vào ngực, bụng bảo dạ, gã này lăm tiền đến nỗi dờ hơi nên mới được người ta đặt cho biệt danh là Thần tài ư? Thế có khi hồi trẻ anh ta có biệt danh là Tán tài đồng tử* cũng nên.

*Tán tài đồng tử hay Thiện tài đồng tử là một nhân vật có hình dạng trẻ con trong kinh Phật, xuất hiện bên cạnh Quan Thế Âm Bồ Tát. Thiện nghĩa là lương thiện, tài nghĩa là tài bảo, tiền tài châu báu.

Như thế bỗng dung có người hô câu "Action", Vụ Mang Mang bất thần nở nụ cười quyến rũ, cất giọng là lời: "Đại gia ra tay thật hào phóng, nếu ngài liếm thêm vài lần nữa, phỏng chừng có thể chuộc được tâm thân này."

Vụ Mang Mang tức tối vì bị Lộ Tùy đối coi như kỹ nữ, đành phải tự trào phúng để hả giận. Cô tỏ ra dịu dàng mềm mại, ghé sát vào người anh ta, thân nhiên nói: "Nhưng mà em lười tắm lắm, hình như chưa kỳ giặt chỗ rốn bao giờ, không biết tối qua Lộ tiên sinh liếm mút có ngửi thấy mùi gì khác lạ chẳng?"

Vừa dứt lời liền thấy Lộ Tùy cau mày, Vụ Mang Mang thích thú khôn xiết, ai bảo anh tùy tiện sờ mó người ta!

Nhưng Lộ Tùy tỏ ra rất phong độ, dù bị khiêu khích như vậy nhưng vẫn không hề tức giận, chẳng qua là khoé miệng hơi nhếch lên mà thôi.

Vụ Mang Mang cảm thấy cứ như đang đắm vào cục bông, cô cũng hiểu cái lộn như thế này thật vô vị. Dù gì cũng đều là người lớn cả với nhau lại còn ấu trĩ đến thế làm gì. Dẫu sao sờ cũng đã sờ rồi, cô làm được gì nữa đây.

Và lại, lúc đi tàu điện ngầm hay di chuyển bằng phương tiện công cộng, Vụ Mang Mang khó tránh khỏi đôi lúc bị mấy ông già bà già bên cạnh huých nhảm vào ngực, thật ra việc này xét cho cùng cũng không mấy nghiêm trọng.

Huống chi cô cũng phải nể nang thân phận của anh ta.

Nghĩ xong xuôi đầu đấy, Vụ Mang Mang bèn thoải mái ngửa đầu ra sau.

"Tôi đã xin lỗi cô xong rồi, vậy có phải bây giờ chúng ta nên thảo luận một chút về chuyện cô sờ mó tôi không?" Lộ Tùy cũng điều chỉnh lại tư thế, từ bị cáo thoát cái thành bị hại.

Bỗng dung chiếm thế thượng phong nên anh ta liền tỏ ra cao ngạo khôn kể.

Vụ Mang Mang bất chợt nhớ lại gương mặt bị cô bóp thành heo của anh ta, dù đang rất buồn cười nhưng không dám để lộ ra ngoài, chỉ có thể tỏ ra giả ngu không biết.

Lộ Tùy nhấn nút điều khiển, trên tường liền chiếu lên hình ảnh tối hôm qua.

Hình ảnh sắc nét, âm thanh rõ ràng, câu hát ru "Cục cưng ngoan, mau ngủ, mau ngủ đi con" vang lên rõ mồn một.

Lộ Tùy nhận xét: "Khả năng cảm nhạc của cô thế này thì tốt nhất mai sau ít hát đi thì hơn."

Con người có ai là hoàn hảo mọi bề chứ. Mang Mang dù bẩm sinh đã có giọng nói ngọt ngào giống chị Chí Linh nhưng nhạc cảm thì siêu tệ, vậy nên bù lại cô rất thích hát karaoke.

Không rèn luyện thì làm sao có thể tiến bộ được, đúng không?

Bây giờ bỗng dung bị Lộ Tùy nói trúng chỗ đau, nhưng Vụ Mang Mang ngay cả rắm cũng không dám đánh.

Lúc câu nói "Con trai ngoan của mẹ" vang lên, Vụ Mang Mang liền co rúm người lại, chỉ tiếc không thể biến ngay thành người tàng hình.

Lộ Tùy nhoen cười giễu cợt, nói: "Sao tôi đây lại không biết bản thân còn có một người mẹ trẻ thế này nhỉ?"

Không thể không nói, sở dĩ ông chú Lộ Tùy được nhiều cô gái theo đuổi như vậy một phần là do cha mẹ anh ta đã qua đời cả, sẽ không tự dưng này ra một vị phụ nhân vút cho bạn một tập chi phiếu rồi đòi cướp đứa con của bạn đi.

Vụ Mang Mang chỉ biết cười ha ha giả ngu.

Lộ Tuy thoát danh mặt lại, giọng nói lạnh tới kinh người: "Tôi sống tới từng này tuổi rồi còn chưa bị ai sờ mó như vậy."

Vụ Mang Mang hình như lại đắm vào bãi mìn của Lộ Tuy rồi.

Nào có ai lại tự dưng biết được nỗi đau thâm kín của người khác chứ, giống như trước kia Vụ Mang Mang không hề biết tới chuyện Đồng Khả Khả từng phá thai lại là nỗi đau trong lòng Lộ Tuy.

Có điều ông chú Thần tài hình như có quá nhiều nỗi đau thâm kín thì phải?

Vụ Mang Mang cúi đầu kêu: "Xin lỗi, tôi chỉ đùa chút thôi."

"Vụ tiểu thư hình như không phân biệt được lúc nào nên đùa lúc nào không thì phải?" Lộ Tuy cất giọng châm chọc.

"Xem ra bài học lần trước vẫn chưa đủ sâu sắc nhỉ?"

Sao lại không sâu sắc? Song Vụ Mang Mang nghĩ tình huống lần này không giống lần trước, vừa không đủ tạo ra tội danh xúc phạm danh dự, vừa không hề xảy ra ở nơi công cộng. Trừ phi Lộ Tuy tự nguyện đăng lên mạng cho ai ai cũng biết, nhưng nếu vậy thì người lan truyền sự việc càng không phải là cô rồi.

Nghĩ thế, Vụ Mang Mang bèn tron mắt nói: "Anh lại định kiện tôi ra toà chắc?"

"Tôi có nhiều cách giải quyết hiệu quả hơn kiện ra toà rất nhiều." Lộ Tuy trả lời thẳng thừng, ra vẻ dù anh đây bận rộn nhưng vẫn có cách xoay em gái như chong chóng đây.

Vụ Mang Mang tức thì lồng lộn lên.

Cô gào toáng: "Chẳng phải chỉ trêu đùa gọi anh là con trai thôi ư, có gì nghiêm trọng chứ? Sao anh phải quá đáng thế. Nếu không thì tôi gọi anh tiếng 'bố ơ', như thế là huê nhau chứ gì?"

"Hay gọi anh là ông nội nhé?"

Vụ Mang Mang trơ trên tung chiêu sát thủ nhằm trí trá mọi việc.

Đối với Vụ Mang Mang mà nói, gọi như vậy chẳng có gì quan trọng, cùng lắm thì sau lưng anh ta cô lại chửi bậy nói xấu một thôi một hồi là coi như hết giận.

Ở nhà, cô hay gọi ông Vụ là "cha", nhưng về phần bà má mình thì hầu như đều gọi là "bà Liễu", bọn họ cũng không để tâm nhiều tới cách xưng hô.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuy đang thản nhiên ngồi đó, quyết định tiên hạ thủ vi cường.

Cô tức thì làm bộ sụt sịt rơi nước mắt, ngồi vào tay vịn bên cạnh Lộ Tuy, thốt: "Cha, con sai rồi, cha tha thứ cho con nhé?"

Lộ Tuy cười nhẹ: "Con gái ngoan, đây là lần đầu tiên cha gặp phải một người mặt dày như con đấy."

Cười lên là tốt rồi.

Cha mẹ thực sự có rất nhiều chỗ mệt mỏi, lo lắng kiềng dè, có nhiều chuyện không thể làm theo ý mình, họ đã từng là chỗ che mưa chắn gió cho bạn khi còn nhỏ, vậy bây giờ đến lượt bạn ra sức vì họ.

Chuyện lần này cô nhất định phải giải quyết triệt để, không thể làm liên lụy đến họ.

Vụ Mang Mang nói: "Anh là chú của Thanh Thanh, coi như cùng vai vế với cha tôi, tôi gọi thế cũng đâu làm anh tổn thọ."

Lộ Tuy đương nhiên hiểu Vụ Mang Mang đang cố tình chế giễu mình.

Anh ta nhếch môi cười khẩy nhưng không nói thêm gì.

Vụ Mang Mang mau mắn tiếp lời: "Nhưng mà anh trông trẻ hơn cha tôi rất nhiều."

Tiếng trực thăng vang ầm ầm ngoài cửa, Vụ Mang Mang thầm thở phào một hơi trong lòng, cái thói mau mồm mau miệng của cô rất dễ gây ra rắc rối.

"Cô đi đi." Lộ Tuy nói.

Vụ Mang Mang về phòng lấy hành lý, Lộ Tuy tiễn cô tới cửa, tựa hồ chợt nhớ ra một chuyện, bèn nói: "À quên mất, tấm chi phiếu vừa nãy là của Lộ Lâm nhờ tôi đưa cho cô và tiền sỹ Tiêu."

Hoá ra đó không phải là phí bồi thường hả?

"Tôi không phải là kẻ lăm tiền tới mức hồ đồ đâu." Lộ Tuy thân nhiên nói.

"Vậy anh không hề thực lòng xin lỗi tôi hả?" Vụ Mang Mang bấy giờ mới bùng tỉnh.

Lộ Tuy mỉm môi không đáp, đáy mắt phảng phất ý cười, hiển nhiên là còn lâu mới tin Vụ Mang Mang không hề có ý đồ gì với mình.

"Chẳng phải cô từng mang thai đứa con của tôi à, tôi còn có thể hiểu lắm thế nào đây?" Lộ Tuy vặn hỏi.

Thật đúng là gây ông đập lưng ông.

Vụ Mang Mang đi xuống cầu thang, Lộ Tuy đứng trên, cúi người bảo cô: "Nếu không muốn đàn ông hiểu nhầm thì lần sau đừng có bước vào phòng người ta nữa."

Vụ Mang Mang tức tối nghiêng răng.

"Còn nữa, có lẽ cô nên đổi bác sỹ tâm lý khác đi thôi, tôi sợ lần sau cô lên con lại muốn cho tôi bú sữa nữa thì vừa."

Vụ Mang Mang tức thì sắc nước bọt của chính mình đến chảy cả nước mắt.

PS: Lời tác giả: Tôi hoàn toàn không om hàng, viết xong là đăng luôn. Lúc viết phải vắt óc suy nghĩ nên khá là chậm, mong mọi người thông cảm.

*Lọ Hoa Cô:

3rd Party Hosting has been temporarily disabled.

to unlock your account visit:
photobucket.com/p500

3rd Party Hosting has been temporarily disabled.

to unlock your account visit:
photobucket.com/p500

*Người máy 3-CPO:

*Wall-E bé bé xinh xinh

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Bà tám

Một người đàn ông nhảy xuống khỏi trực thăng, chắc hẳn là trợ lý của Lộ Tuyền.

"Vụ tiểu thư, mong cô hãy xóa hết những tấm ảnh chụp lại cảnh quan trên đảo đi." Mark lễ phép bảo Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang cứ tưởng mình có thể giữ lại mấy bức ảnh để sau này khoe khoang, nào ngờ không được.

Internet trên đảo phải có mật mã thì mới vào được, Vụ Mang Mang đương nhiên không có, vậy nên dù có muốn tranh thủ đăng lên Weibo hay WeChat thì cũng không được.

Dưới sự giám sát của Mark, Vụ Mang Mang đành phải lấy di động ra xóa bằng sạch.

"Cảm ơn cô." Mark mỉm cười gật đầu, mời Vụ Mang Mang lên trực thăng.

Nhìn từ trên cao xuống, căn biệt thự trong mơ được xây theo hình chữ L và chữ S*, gã này đúng là tự luyện ghê gớm mới có thể xây nhà thành hình như thế.

*L và S chắc là chữ cái đầu trong tên của Lộ Tuyền.

Vụ Mang Mang ngắm làn nước biển xanh thẳm, hòn đảo xanh biếc như minh châu mà chợt nở nụ cười.

Lên cao, nhìn thoáng ra, cô càng thấu hiểu sự việc.

Nhớ tới việc ban nãy Lộ Tuyền lừa dối gài bẫy đưa chi phiếu, khi ấy tuy Vụ Mang Mang vô cùng bức bối nhưng bây giờ thì chỉ còn sót lại sự kinh ngạc.

So với những lần chạm trán trước đây, thì hai ngày nay thái độ của Lộ Tuyền khác biệt hẳn.

Gần đây nhất anh ta lại còn lấy cô ra làm trò đùa, Vụ Mang Mang suy ngẫm tới câu bông phèng khi nãy mà mặt chợt đỏ tới tận mang tai, đàn ông đúng là rất một lũ cầm thú đội lốt người.

Dù ngoài mặt có tỏ ra lạnh lùng đến đâu thì ít nhiều đều sẵn máu "dê".

Có điều nhớ lại chuyện lúc ấy, Lộ Tuyền biết giờ giọng trêu chọc cô cũng có nghĩa là anh ta đã ít nhiều nảy sinh hứng thú.

Cảm giác ái muội giữa đàn ông với đàn bà tuy khác nhau, nhưng một khi đã nảy sinh hứng thú thì rất dễ dàng nhận thấy.

Có câu tình yêu cũng giống con ho, khó mà nhịn được.

Vụ Mang Mang không biết mình có tài đức gì mà lại có thể hấp dẫn được ánh mắt của Lộ Tuyền đây.

Hay vì cô là gái hư nên lôi cuốn người ta?

Hoặc có thể do cái rốn của cô đẹp tuyệt nhân gian?

Từng thấy người ta thích cặp giò, thích đôi tay hoặc bờ mông tròn trịa, thế nhưng đây là lần đầu tiên Vụ Mang Mang bắt gặp một người thích cái rốn như Lộ Tuyền.

Phong cách của kẻ có tiền đúng là khác hẳn người thường.

Suy nghĩ của Vụ Mang Mang hiện giờ có phần kiêu ngạo, nhưng cũng phải thôi, từ trước tới giờ cô chưa từng thất bại trong việc chủ động quyến rũ ai mà.

Nếu gặp phải những ca khó nhằn thế này thì hẳn nhiên cần phải cố công gắng sức, thế nhưng có phải cô chưa cần làm gì mà anh ta đã "đỏ" rồi không.

Có lẽ Lộ Tuyền là kiểu dù được rất nhiều người theo đuổi nhưng kinh nghiệm tình trường của anh ta vẫn khá ít, Vụ Mang Mang thầm kết luận như vậy.

Lộ Tuyền chắc hẳn nghĩ rằng Vụ Mang Mang luôn nảy sinh ý đồ khác với anh ta.

Đây chính là khuyết điểm của kiểu người quá tự tin vào bản thân mình.

Và chính khuyết điểm này khiến hứng thú trong Vụ Mang Mang giảm đi hơn nửa.

Những người tự cao tự đại như thế tính tình đều hơi đê tiện, lúc người khác không có hứng thú với anh ta, anh ta lại thích ồm ồm trên chộc. Nhưng lúc người ta hơi tỏ ra xiêu lòng thì anh ta lại bắt đầu ra vẻ ta đây, thờ ơ hững hờ.

Vụ Mang Mang tuy hiểu rõ khuyết điểm này của anh ta nhưng cũng chẳng biết phải đối phó thế nào.

Tuy cô rất yêu thích căn nhà trong mơ kia của Lộ Tùy, nhưng bản thân anh ta có quá nhiều nỗi đau thầm kín, nếu cô nhờ chân đạp trúng một cái khéo lại nổ banh xác.

Chơi trò yêu đương với anh ta chẳng khác gì chơi trò yêu đương với hoàng đế bệ hạ, anh ta trêu cô thì không làm sao, nhưng cô mà trêu vào anh ta thì cứ chờ xem, gần vua như gần cọp đấy.

Nếu sau này có thể chia tay trong hoà bình thì còn tốt, nếu không được như thế thì quả thực không phải chuyện tốt đẹp gì.

Thời nay đồng tiền là nhất, tuy không đến mức "xử trảm" bạn, nhưng gây ảnh hưởng tới gia đình bạn thì cũng không phải việc khó khăn gì.

Nếu cô mà còn đắc tội Lộ Tùy lần nữa thì có lẽ cha cô sẽ giết cô mất.

Làm sao có thể trách Vụ Mang Mang nhất gan được, yêu nhau thì dễ ở chung mới khó nha.

Vụ Mang Mang từng bị đá vô số lần, không phải lần nào cũng đều êm đẹp hết thấy.

Nào thấy ai sau khi chia tay lại coi cô như tiên nữ mà cung phụng đâu, có thể tiếp tục làm bạn đã là tốt lắm rồi.

Di động của Vụ Mang Mang kết nối được với internet một cái liền vang lên những tiếng "tinh tinh" liên tiếp.

Có mạng rồi, thích quá đi.

Nếu không có mạng thì có cho cô mười cái Dream house cô cũng chẳng cần, mấy hôm nay chán chết đi được.

Vào được mạng một cái, Vụ Mang Mang bèn lướt một loạt các mạng xã hội.

Trên weibo mọi người đồn thổi liệu có phải Vụ Mang Mang đã bị bắt cóc rồi không, cô là bạch phú mỹ đó, chưa từng bị bắt cóc tổng tiền sao xứng cái danh giàu có?

Trên WeChat mọi người cũng tò mò thắc mắc không hiểu Vụ Mang Mang biến đi đâu.

Tiếp đó những tin nhắn Weibo, WeChat nhảy ra liên tục.

"Sao lâu thế rồi mà không thấy cậu update weibo?"

"Có chuyện gì vậy?"

"Tớ gọi cho mẹ cậu mới biết hoá ra cậu đi công tác, cậu chui vào xó xỉnh nào thế? Ngay cả mạng internet cũng không có."

Trong tất cả đám người hỏi thăm thì Lộ Thanh Thanh là nhiệt tình nhất.

Vụ Mang Mang bỗng thấy yên tâm, cô thầm nghĩ dù mình có chết ngáo ở đâu thì cũng không sợ thi thể bị thối rữa. Người như cô, một ngày không update weibo tất cả Lộ Thanh Thanh lo lắng tới nỗi phải gọi ngay cho mẹ cô hỏi han, còn có vô số người suy đoán liệu có phải cô bị bắt cóc, bị tai nạn hay không. Thật hạnh phúc biết bao.

Ai bảo quan hệ trên mạng là không thật lòng nào.

Vừa nghĩ tới chuyện thật lòng liền thấy bà Liễu nhắn tin tới: "Em họ con về nước, tối nay về nhà ăn cơm."

Vụ Mang Mang chỉ có một cậu em họ ra nước ngoài, đó chính là cậu con trai của tiến sỹ Tiêu, kém cô một tuổi. Cậu em của cô cũng chẳng hạnh phúc hơn cô là bao, tiến sỹ Tiêu tuy không có mối quan hệ mờ ám ngoài luồng nào nhưng lại là người đi qua cửa nhà ba lần mà không vào*.

*Đi qua cửa nhà ba lần mà không vào: Đây là câu chuyện về nhân vật Đại Vũ (hoặc Vũ) thời Chiến quốc, vì việc trị thủy bận rộn mà ba lần đi qua cửa nhà nhưng không vào thăm người nhà được.

Tiêu Cổ Cung nhìn thấy Vụ Mang Mang thì liền nhiệt tình bước tới, má áp môi khẽ chào hỏi.

Khiến cho mặt mày Tiêu Sâm cau tít lại.

"Chúng ta là người Trung Quốc, đừng có học đòi lối chào hỏi của người nước ngoài, chẳng ra thể thống gì cả." Tiêu Sâm phàn nàn.

Vụ Mang Mang tức thì bước tới trước, khụy một chân xuống, tay đặt trên đầu gối, cung kính thỉnh an Tiêu Sâm: "Cửu cửu vạn phúc kim an."

Tiêu Cố Cung bật cười hí hí, ôm lấy bờ vai Vụ Mang Mang, cất giọng cợt nhả: "Vẫn là Vụ Mang Mang của chúng ta đáng yêu nhất."

Tiêu Sâm giữ vẻ mặt bình thản, cất giọng nghiêm túc: "Xem ít phim thời Thanh quá phải không, cháu thỉnh an như thế đâu có đúng? Rảnh rồi thì tới thư viện quốc gia mà đọc thêm đi."

Vụ Mang Mang "hừ" một tiếng.

Lúc ăn cơm, bà Liễu quan tâm hỏi han tới chuyện tình cảm Tiêu Cố Cung.

Vụ Mang Mang không nhịn nổi bèn bảo: "Bây giờ mà không phải là xã hội hiện đại thì tốt biết mấy. Nếu ở thời cổ đại, con với Tiêu Cố Cung lấy quách nhau cho xong, thân càng thêm thân."

Tiêu Cố Cung ghé sát vào Vụ Mang Mang cười nói: "Chuẩn, mẹ em cũng hay nói thế đấy."

Vụ Mang Mang đẩy cái mặt đang dí sát vào mình của Tiêu Cố Cung ra xa.

Hôm sau, Tiêu Cố Cung tỏ ra thần bí, cười nhe nhớn bảo Vụ Mang Mang: "Đi nào, đêm nay để anh đây dẫn em đi chơi."

Chẳng phải nó mới về nước được vài ngày sao? Chưa gì đã chơi bời rồi.

Vụ Mang Mang bĩu môi, tiền sỹ Tiêu còn lâu mới nuôi được một đứa con trai rảnh rẽ chuyện ăn chơi phóng túng, chẳng qua là giả vờ giả vịt đấy thôi.

Quả nhiên, buổi "ăn chơi" của Tiêu Cố Cung thực ra là buổi tiệc mừng cậu chàng trở về nước.

Đối phương bỏ ra một đồng tiền rước cậu ta trở về từ Mỹ, quà không hổ mang danh yêu quý nhân tài.

Trong khi đó Tiêu Cố Cung cũng bỏ ra một đồng tiền mua cho Vụ Mang Mang cái túi xách Kelly bằng da Epsom* màu vàng cũng không phải chi để tặng suông.

*Kelly Bag: Tên một dòng sản phẩm túi xách thuộc nhãn hàng Hermes, đặt theo tên của nữ diễn viên nổi tiếng người Mỹ kiêm công nương Monaco Kelly Grace. Da Epsom là loại da sản xuất túi xách Kelly, có thuộc tính nhẹ, đàn hồi, cứng cáp, dễ lau chùi.

Theo lời của Tiêu Cố Cung thì ở nước ngoài cậu ta luôn bị một cô gái theo đuổi ráo riết, lúc về nước mới phát hiện ra cô ta là em gái của ông chủ mới của mình.

Thỏ không ăn cỏ gần hang, em gái của ông chủ càng không thể tùy tiện "ăn" được.

"Cậu bắt chị phải chắn giùm hoa đào hộ cậu đấy hả?" Vụ Mang Mang lắc đầu nguây nguây, chắn hoa đào giùm người khác rất dễ ảnh hưởng tới vận đào hoa của chính mình, cô hoàn toàn không hề thích thú.

"Chỉ có chị mới có thể áp chế được cô ta thôi. Nếu em vợ bừa lấy một người mà không ngang hàng được với cô ta thì còn lâu cô ta mới bỏ cuộc. Vụ Mang Mang yêu quý của em, chỉ có chị mới giúp được em đấy."

Tiêu Cố Cung vỗ mông ngựa* quá giỏi nên Vụ Mang Mang đành phải lựa thế mà khoác chiến bào vào.

*Vỗ mông ngựa tức là nịnh hót.

Vụ Mang Mang lựa chọn diện một bộ sườn xám màu xanh lá cây sẫm in hình mẫu đơn to bản.

Cố Cung hợp với sườn xám quá đi chứ lì.

Buổi tiệc chào mừng tổ chức ở Tỉnh Quang.

Vụ Mang Mang huyếch vào vai Tiêu Cố Cung, nói: "Ông chủ tương lai của em xem ra rất coi trọng em đấy nhì."

Vừa bước qua cửa, bọn họ liền nhìn thấy một cô gái xinh đẹp bước tới đón: "William, sao bây giờ anh mới đến?"

Vụ Mang Mang lẳng lặng cầm túi đứng một bên, mỉm cười nhẹ nhàng. Bộ sườn xám mặc trên người cô trông có vẻ không quý giá nhưng thực chất rất khó người mua được.

Phụ nữ thường thích so bì những thứ đồ vật chất như thế này.

Vậy nên Tiêu Cố Cung tìm tới cô hoàn toàn là bái đúng Bồ Tát.

Thẩm mỹ nhân toát đầy vẻ thù địch, tuy rằng trên mặt cô ta tỏ ra khinh thường Vụ Mang Mang hết sức có thể nhưng dù sao thì khí thế ấy có vẻ cũng không được mạnh mẽ cho lắm.

Trong phòng, ông chủ tương lai của Tiêu Cố Cung là Thẩm Đình đã ngồi sẵn ở đó.

Vụ Mang Mang bắt chọt cảm thán, thế giới này sao mà nhỏ thế, cô thật muốn ngấm nhìn xem hệ ngân hà rộng lớn tới đâu.

Vụ Mang Mang ngay lập tức thì thầm vào tai Tiêu Cố Cung: "Chị và ông chủ của em từng xem mặt, anh ta có ý với chị nhưng chị không trả lời điện thoại của anh ta."

Tiêu Cố Cung tức thì ôm siết lấy cái eo nhỏ nhắn của Vụ Mang Mang, nói: "Tốt lắm, đỡ khiến em bị mang tiếng là bám váy đàn bà mà vào công ty."

Không khí bữa ăn khá hoà hợp, Thẩm Đình ít lên tiếng, người phụ trách khuấy động không khí là trợ lý của anh ta. Còn về phần Vụ Mang Mang thì chỉ lo bày ra bộ dạng nữ vương, chỉ huy Tiêu Cố Cung bưng trà rót nước, gấp rau lột tôm cho mình.

Tiêu Cố Cung thể hiện xuất sắc, đôi mắt hiện vẻ chân thành tha thiết, vồn vã bóc vỏ tôm rồi thì suy một ra ba nhặt luôn cả xương cá giúp Vụ Mang Mang nữa.

Vụ Mang Mang thâm nhủ, quả không hổ là đồ đệ chính tay mình dạy dỗ nên.

Vốn dĩ trước đó Tiêu Cố Cung muốn Vụ Mang Mang đóng giả một cô bạn gái yêu kiều nũng nịu, quấn chặt lấy cậu ta, nhưng rồi liền bị Vụ Mang Mang chế giễu phân bác lại ngay.

Làm bộ thân thiết kiểu đó vừa nhìn liền thấy giả tạo.

Chỉ có giống như bây giờ, Vụ Mang Mang sắm vai nữ vương cao ngạo, Tiêu Cố Cung nhập vai nô tài thấp kém cúc cung tận tụy thì mới càng khiến cho cô gái trẻ trung kia phải thất vọng hơn chứ nhỉ?

Vụ Mang Mang vô cùng hài lòng với bữa cơm này, đồ ăn thức uống của Tinh Quang mới mẻ độc đáo, cô chỉ thì thoảng phải chịu đựng ánh mắt đầy thâm vắn của Thẩm Đình lia tới mà thôi.

Dù sao thì ai cũng cần tới thể diện, Thẩm Viện Lê chỉ biết trừng mắt tới lui nhưng cũng không làm ra hành vi gì quá đáng.

Có điều lúc ra về, Thẩm Đình bỗng nhiên nở nụ cười đầy châm chọc khinh thường với Vụ Mang Mang, biểu thị suy nghĩ thật sự trong lòng anh ta lúc bấy giờ.

Hai tuần sau gặp lại Tiêu Cố Cung, Vụ Mang Mang hỏi cậu ta hiệu quả của bữa cơm đó thế nào, có phải vị Thẩm tiểu thư kia đã nguội lòng rồi hay không.

Tiêu Cố Cung chăm chú nhìn Vụ Mang Mang một lúc lâu, đến nỗi Vụ Mang Mang nghi ngờ liệu có phải hàm răng cô bị dính rau xanh hay không.

"Sao thế?" Vụ Mang Mang không hiểu nổi.

"Cô ta dính lấy em càng chặt hơn, thế phải cứu em khỏi tay cô nàng lẳng lơ là chị." Tiêu Cố Cung bắt đầu đã trả lời.

"Tại sao chứ, tại sao cô ta có thể ăn không nói có như thế chứ?" Vụ Mang Mang tức tối đập lại.

"Cô ấy bảo anh trai cô ấy kể rằng, tốc độ thay bạn trai của chị còn nhanh hơn tốc độ thay quần áo ấy chứ. Trong vòng một tháng kể từ khi quen biết chị, anh ta thấy chị thay tới ba người bạn trai cả thấy. Anh ta còn bảo sớm muộn gì em cũng bị đá thôi." Tiêu Cố Cung đáp.

Cái đồ bà tám Thẩm Đình chết tiệt!

P/S: Lời tác giả: Thẩm Đình chính là Lục Đình đã được đổi họ đó nha.

Thẩm Đình: Sửa mỗi cái họ liền hạ tôi xuống thành nam thứ hử.

Ninh Tranh: Anh vẫn còn tốt chán, tốt xấu gì vẫn được lộ diện.

Lộ Tuy: Không liên quan gì tới tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Vô tình giúp tình địch

Cái đồ bà tám Thẩm Đình chết tiệt này!

Vụ Mang Mang cười khẩy: "Ông chủ em thoát trông thì lạnh lùng cao ngạo, không ngờ lưỡi dài thật, dám nói xấu sau lưng người ta, đúng là không nên trông mặt mà bắt hình dong."

Tiêu Cố Cung tức thì đỏ mặt: "Anh ta cũng có ý tốt, sợ em bị tổn thương thôi."

Lại thêm cái đồ ăn cháo đá bát này nữa, Vụ Mang Mang mỉa mai nói: "Em quả nhiên là cầm tiền của hắn rồi nên phải nói giúp cho hắn đúng không."

Không hài lòng thì nửa câu cũng là nhiều!

Sau đó lúc Vụ Mang Mang bất ngờ bắt gặp Tiêu Cố Cung trên quảng trường Mùa xuân thì mới biết rằng hoá ra thằng nhãi này không phải vì tiền bạc mà bán đứng chị họ mình.

Mà lại vì thấy sắc quên chị.

Vụ Mang Mang mau chóng lấy thuốc nhỏ mắt từ trong túi ra, nhỏ vài giọt vào mắt cho nước mắt rơi xuống, sau đó nhảy vọt tới trước mặt Tiêu Cố Cung.

"Tiêu Cố Cung, chẳng phải anh bảo hôm nay anh tặng ca à? Anh tặng ca hay là đi chơi với đàn bà thế hả?" Vụ Mang Mang thảm nhũ cuối cùng cũng có cơ hội diễn vai chính thật phu nhân rồi.

Tiêu Cố Cung ngệt mặt ra, kêu: "Mang Mang."

Vụ Mang Mang tỏ ra thương tâm gần chết, nhìn đôi "cầu nam nữ" Tiêu Cố Cung và Thẩm Viện Lê, gào lên: "Tiêu Cố Cung, sao anh dám đối xử với tôi như thế. Tôi làm việc quần quật cả ngày, tôi đến còn phải đi bán máu lấy tiền để nuôi anh ra nước ngoài du học, hay lắm, bây giờ anh về nước rồi liền vứt bỏ người vợ tào khang* hả?"

*Người vợ từ thuở còn khó khăn.

Chỉ bằng vài câu nói ngắn ngủi mà Vụ Mang Mang liền biến bản thân trở thành người phụ nữ truyền thống mẫu mực, khiến vô số người qua đường nhìn Tiêu Cố Cung với ánh mắt khinh bỉ.

Đây gọi là quân tử báo thù mười năm không muộn, Vụ Mang Mang đắc ý nhủ thầm, ai bảo mi thích nói đỡ cho ông chủ của mình cơ, báo ứng đến rồi đấy!

Tiêu Cố Cung lập tức định thần lại, ôm vai Vụ Mang Mang, nói: "Mang Mang, không cần phải diễn nữa, em đã kể hết mọi chuyện cho Viện Lê rồi."

Vụ Mang Mang nhìn sang Thẩm Viện Lê đang ngáy ra như phỗng ở bên cạnh, tựa hồ vẫn chưa thoát khỏi màn diễn tình địch ban này.

"Chị họ." Thẩm Viện Lê ngoan ngoãn kêu lên.

Quả nhiên là nói toạc móng heo hết ra rồi.

Vụ Mang Mang kéo Tiêu Cố Cung sang một bên, mắng: "Thằng nhãi khốn kiếp này, mi đúng là không có cốt khí mà, chẳng phải từng bảo không có hứng thú với cô ta rồi còn gì? Thế này là sao hả, giai đẹp phải ngả mũ trước gái quần theo à?"

Tiêu Cố Cung sờ mũi nói: "Rượu vào hồng việc."

"Hừ! Say rượu rồi mà vẫn còn cố chấp được nữa mới là lạ." Đám bạn gái của Vụ Mang Mang cũng từng mắc phải những trường hợp tương tự, bọn họ đều vô cùng oán giận đám đàn ông không được cái tích sự gì này.

"Chị thật sự muốn thảo luận tiếp chuyện này à?" Tiêu Cố Cung chặn họng Vụ Mang Mang.

Bây giờ đến phiên Vụ Mang Mang chột dạ sờ mũi, đương nhiên là cô không thể nào thảo luận chuyện này với em trai được.

Cô bèn đổi giọng: "Vậy chẳng phải chị đây đã bị mang tiếng xấu oan uổng rồi sao?"

Tất nhiên là phải bồi thường rồi, Tiêu Cố Cung cũng thuộc dạng cao phú soái, thấy vậy bèn thân nhiên đưa cho Vụ Mang Mang một tấm thẻ ngân hàng.

Vụ Mang Mang nổi giận, trong mắt người khác cô là hạng con gái thấy tiền là sáng mắt lên ư?

Vụ Mang Mang tức giận lấy tấm thẻ, hỏi: "Mặt mã là gì?"

"Sinh nhật của chị." Tiêu Cố Cung đáp.

Giỏi lắm, thảo nào mà thằng nhãi này có thể khiến Thẩm Đình và em gái anh ta đều yêu thích, chắc là đoán được kiểu gì Vụ Mang Mang cũng nổi cơn điên nên mới sớm chuẩn bị quà an ủi.

Nếu Vụ Mang Mang mà là ông chủ thì cũng phải đưa bằng được cái tên Tiêu Cố Cung này về nước.

Có tiền trong tay, Vụ Mang Mang bắt đầu yên tâm thoải mái tung tăng dạo phố. Vốn dĩ cô lấy được chút tiền khi sửa chữa chiếc bình cho Lộ Lâm, lại vừa nhận được tiền thưởng hàng quý, vì vậy bèn tới quảng trường Mùa xuân tự khoe chính mình một phen. May sao hôm nay ngôi sao tiền tài chiếu rọi, giúp cô gặp được Tiêu Cố Cung dẫn theo gái đi chơi.

Vụ Mang Mang sung sướng thử giày, vì cô là khách quen ở đây nên được chụp ảnh thoải mái, nhân viên cũng không lên tiếng nhắc nhở, cô có tiền thì chính là bà cô của họ luôn rồi.

Ảnh chụp được đăng lên weibo kèm câu bình luận: "Đôi màu đen đẹp hay đôi màu vàng đẹp?"

"Đôi màu vàng." Một giọng đàn ông vang lên sau lưng Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang quay đầu lại ngoái nhìn: "Ninh tiên sinh?"

Ninh Tranh ngồi xuống bên Vụ Mang Mang, nói: "Đàn ông thích những đôi có quai dây kiểu này."

Vì chúng làm nảy sinh hứng thú "ràng buộc" đối với các anh chứ gì?

Vụ Mang Mang thầm khinh khỉnh trong lòng, cô lia mắt khắp nơi nhưng vẫn không thấy cô gái nào đi theo Ninh Tranh, đây vốn là tiệm giày dành cho nữ cơ mà!

"Ninh tiên sinh, trùng hợp ghê."

Ninh Tranh lắc lắc cái đuôi ngựa của Vụ Mang Mang, trêu: "Không phải trùng hợp đâu, vừa nảy thấy em bị vứt bỏ, tôi liền đi theo đấy."

Vứt bỏ cái đầu anh!

"Không phải tôi bị bỏ rơi, đó là em họ tôi đấy." Vụ Mang Mang là người đầy bụng hư vinh, sao có thể để cho người khác nghĩ mình bị bỏ rơi được chứ?

Nhất là khi cô đã từng bị đá vô số lần nên càng nhạy cảm với vấn đề này hơn.

"Gặp nhau rồi thì tôi mời em đi ăn nhé." Ninh Tranh mời mọc: "Gần đây có hàng sủi cảo và canh xương mùi vị rất đặc biệt, ít người biết lắm."

Vụ Mang Mang vốn định từ chối, nhưng tính cô mê nhiều thứ, đồ ăn ngon đương nhiên đứng hạng nhất. Một quán ăn nhỏ có thể lọt vào mắt xanh của đại thiếu gia Ninh Tranh thì chắc chắn không phải hạng tầm thường.

Vụ Mang Mang không cự tuyệt nổi, đành thăm chửi, hoa hoa công tử đúng thật ranh ma.

Sau cùng, Vụ Mang Mang mua cả đôi giày đen lẫn đôi giày vàng.

Con gái vốn thích tùy hứng, sao cứ phải đau đầu lựa chọn, hễ có tiền là phải mua hết, đỡ phải gặp cảnh "ánh trắng sáng và nốt chu sa*".

*Nguyên văn là những câu trong phim "Hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng" do nhà văn Trương Ái Linh viết kịch bản: Có lẽ bất kỳ người đàn ông nào đều từng có hai người phụ nữ như thế này trong cuộc đời, ít nhất là hai. Cưới một đoá hồng đỏ, lâu dần, nàng thành vết máu muối trên tường còn hồng trắng là ánh trắng sáng. Cưới đoá hồng trắng, nàng như hạt com dính trên áo còn hồng đỏ là nốt ruồi chu sa trên ngực..."

Lúc quẹt thẻ, Ninh Tranh liền hỏi: "Đề tôi trả cho em nhé?"

Ai đó từng nói đã nhận kim cương của người ta rồi thì cũng có nghĩa là bạn đã chấp nhận người đàn ông đó.

Giá của hai đôi giày này cộng vào cũng suýt soát gần bằng một chiếc nhẫn kim cương nhỏ nhắn.

Vụ Mang Mang lẳng lẳng lấy tấm thẻ của Tiêu Cố Cung ra, tiêu tiền của thằng em là thoải mái nhất, hơn nữa tiền sỹ Tiêu giỏi kiếm tiền, thằng em mình cũng thế.

Quán bánh bao không có cái biển hiệu nào, cửa hàng chỉ nhỏ tầm 10m2, chỗ nấu nướng chiếm phần lớn diện tích, còn lại kê được vài cái bàn. Vụ Mang Mang và Ninh Tranh đành phải chờ đợi cho đến khi có bàn, may mà không phải đợi lâu quá, đầu bếp mau chóng bê ra bát canh xương, bọn họ ngồi bên đường gặm bánh bao.

Ninh Tranh cầm cuộn giấy trên bàn lau ghế giúp Vụ Mang Mang, còn lịch sự kê lại cho ngay ngắn.

Quán ăn đầy ruồi nặng nề mà lại được hưởng đãi ngộ như ở nhà hàng kiểu Pháp.

Canh xương thơm ngào ngạt, đặc biệt ở chỗ rất ít váng mỡ, nước dùng trong veo, đáng tiếc lại cho hành, Vụ Mang Mang vốn không ăn được hành.

Ninh Tranh tự nhiên bê bát sang bên mình, cầm đũa nhặt từng cọng hành bé xíu ra.

Vụ Mang Mang vừa uống một hớp canh vừa cắn một miếng bánh bao, cảm khái thật đúng là mỹ vị trần gian, sau đó bảo Ninh Tranh: "Gọi thêm bát nữa

là được, anh nhặt như thế thì biết bao giờ mới xong, người khác vẫn đang chờ tới lượt kia kia."

Ninh công tử vốn là người tao nhã đến nỗi đánh rắm cũng phải để ý tới tiếng động, hần ta liền chửi thề trong bụng, đúng là phí hết cả tấm lòng.

Vụ Mang Mang nhích lại gần Ninh Tranh, đôi mắt to lấp lánh như ánh sao rơi, mặt mày tươi cười nói: "Có phải anh đang nghĩ lòng tốt của mình thành ra phí công vô ích rồi không?"

"Nếu chúng ta mà ngủ với nhau thì có phải lần tới sẽ chuyển thành tôi là người nhặt hành hay không?" Ánh mắt của Vụ Mang Mang đầy vẻ khiêu khích, điệu bộ kiêu ngạo, luôn khơi gợi lên ham muốn hừng hực trong lòng Ninh Tranh.

Bọn họ ở sát nhau, bộ ngực của cô gần ngay trước mắt Ninh Tranh, chỉ cần tia xuống một chút là nhìn thấy ngay khe ngực trắng muốt dưới cổ áo phồng rộng cùng với dây áo lót màu đen.

Vừa nhìn cảnh tươi mát ấy, cổ họng Ninh Tranh liền khô khốc, dần dần nảy sinh phản ứng sinh lý.

Cô nàng yêu tinh trước mặt rốt cuộc đã tóm được điểm yếu hại của hần rồi.

"Con gái không nên ăn nói thô tục như thế." Ninh Tranh ra chiều quân tử khuyên nhủ rồi tiếp: "Nếu mà ngủ với nhau thật thì đương nhiên tôi càng phải nhặt hành giúp em."

Ninh Tranh đưa bát canh xương đã nhặt hết hành ra đặt tới trước mặt Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang lại ăn thêm một miếng bánh bao, uống một ngụm canh, cảm thán ngon quá đi mất. Sau đó cô cất giọng: "Nếu vậy thì chẳng phải anh đã biết tôi không thích ăn hành, lần sau lại muốn gọi cho tôi một bát canh có hành nữa à?"

Vụ Mang Mang đặt tay lên ngực, nũng nịu bảo: "Muốn theo đuổi người ta mà lại chẳng quan tâm gì thế ư?"

Ninh Tranh tươi cười, lấy tay lau hộ một giọt nước vương trên khoé miệng cô. Vụ Mang Mang không né tránh, kinh nghiệm cưa cẩm đàn ông đang hoàng của cô chắc chắn không thể so được với kinh nghiệm gạ gẫm các cô thiếu nữ của Ninh Tranh.

Cô để mặc ngón tay Ninh Tranh lướt qua môi mình, nghe Ninh Tranh nói: "Hay em thử qua lại với tôi đi?"

Vụ Mang Mang nuốt thêm một miếng bánh bao, sau đó lau miệng, nghiêm giọng bảo: "Nhưng tôi qua lại với đàn ông để kết hôn cơ."

Cô thực sự không nói dối.

Vụ tiểu thư với kinh nghiệm tình trường phong phú đã chán ngấy cái chuyện tà lư cưa cẩm từ lâu rồi.

"Em còn trẻ thế này mà đã muốn nhảy vào mộ sớm thế à?" Ninh Tranh ngồi thẳng người dậy, hần ta vừa nghe tới chữ "kết hôn" đã thấy nhức cả đầu.

"Tôi đây chẳng phải là sợ chết mà không có chỗ chôn còn gì." Vụ Mang Mang buông một câu rồi gọi ông chủ tính tiền.

Ninh Tranh giờ ví đưa ra tờ một trăm tệ, ông chủ liền phản nản: "Có tiền lẻ không, vừa có người đưa hai tờ một trăm, tôi hết tiền trả lại rồi."

Ninh Tranh liếc nhìn Vụ Mang Mang, Vụ Mang Mang đành phải móc tiền ra trả.

Chuyện nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cái ví tiền dày cộp của Ninh Tranh đã sớm bị kẻ khác chú ý, thừa dịp Ninh Tranh lơ đãng ngó nhìn Vụ Mang Mang, hần ta bèn nhanh tay giật lấy rồi ôm đồ bỏ chạy.

Nữ hiệp Vụ Mang Mang tức thì quăng ví tiền của mình cho Ninh Tranh rồi hừng hực đuổi theo.

Tuy Vụ Mang Mang không quá cao, chỉ tầm 1m67, nhưng vóc dáng săn chắc, chân dài thẳng tắp, cơ thể dẻo dai. Cô cùng vài người đuổi theo tên trộm, không để cho hần kịp nhảy lên xe đạp điện bèn tóm lấy cổ áo hần kéo mạnh xuống.

Vụ Mang Mang ngoặt khuỷu tay, dí thẳng trộm ngã xuống đất, sau đó giơ chân dẫm lên ngực hần. Lần này cô không sắm vai cảnh sát Hồng Kông nữa mà chuyển sang vai nữ hiệp phim truyền hình: "Mì là đạo chích phương nào, lạ dám trộm ví tiền của bạn cô nãi nãi* hả?"

*Cô nãi nãi: bà cô.

Nhìn kiểu cách đặc ý của Vụ Mang Mang, quả thực chả khác gì điệu bộ của đại sư tỷ phái Nga Mi.

Không ai có thể hiểu được nỗi phấn khởi hiện giờ trong lòng Vụ Mang Mang, cuối cùng thì cô cũng có cơ hội thể hiện võ học rồi.

Đối với Vụ Mang Mang, việc bắt tay với mọi người bắt mấy tên trộm vặt cũng chẳng quan trọng gì, nhưng hôm nay cô được sắm vai nữ hiệp hành hiệp trượng nghĩa, lại còn tiện thể diễn luôn cảnh "Vĩ bằng hữu mà không tiếc cả mạng sống."

Cảm giác sáng khoái này thật là thích quá đi thôi.

Ninh Tranh bấy giờ đã chạy tới nơi, ban nãy hấn ta thực sự vô cùng chấn động. Cứ tưởng Vụ Mang Mang chỉ là một cô hồ ly tinh xinh đẹp quyến rũ, nào ngờ nguyên hình lại là một nữ hấn tử.

Chuyên làm những việc mà chẳng cô nào muốn làm.

Ninh Tranh nhìn thấy Vụ Mang Mang đang hân hoan vui vẻ, cô cảm ví tiền của hấn ta, chống tay lên đầu gối, thở hỏn hỏn không ra hơi.

Cổ áo thông xuống, không chỉ nhìn thấy dây áo lót mà còn nhìn thấy cả bầu ngực mềm mại như quả mật đào.

Trông điệu bộ thở hỏn hỏn của cô càng khiến hấn ta phải xao động.

Vụ Mang Mang trả lại ví tiền cho Ninh Tranh rồi gọi 110 báo công an.

Chả ai lại dám dây dưa với trộm cắp, chúng nó kéo đàn kéo lũ tới trả thù thì nguy.

Ninh Tranh thấy vậy liền tỏ ra mình có ích, huých nhẹ vào vai Vụ Mang Mang, nói: "Đừng sợ, để tôi giúp em phạt thật nặng thằng này. Bọn chúng chắc chắn sẽ không dám chườn mặt ra nữa."

Vụ Mang Mang ngẩng đầu nhìn Ninh Tranh, trông hấn ta bây giờ cũng khá đẹp trai phong độ đấy chứ.

Vụ Mang Mang chợt nghĩ, chắc lại phải tới đồn công an lấy lời khai rồi được tuyên dương đấy nhỉ?

Trước khi đi làm chuyện lãng phí thời gian, Vụ Mang Mang không nhịn nổi bèn cất giọng phàn nàn: "Sao anh để lăm tiền mặt trong ví thế? Cho hết vào thẻ không được à?"

Có đại gia nào lại để hơn hai trăm tệ tiền mặt trong ví như hấn ta không?

Nhưng thật ra Vụ Mang Mang không hề biết hành động này chính là vũ khí lợi hại của riêng Ninh Tranh.

Trên đời này có rất nhiều cô gái thích tiền, nhưng cũng có rất nhiều cô gái chẳng thèm để mắt tới tiền.

Ninh công tử cũng không thể hể cửa gái là trung nhân dân tệ lên mặt được, làm thế chưa chắc gái đã vội theo.

Vậy nên tuyệt chiêu của Ninh công tử là hay tìm ra các quán ăn ngon hiếm người biết, bắt đầu lôi kéo từ dạ dày để đòi quyền lợi leo lên giường các em.

Hấn ta phải làm vậy để ra cái điều gần gũi quần chúng nhân dân, để khiến các em không vì e ngại địa vị hấn ta quá cao mà chạy mất dép.

Những cửa hàng bé thế này làm sao mà quẹt thẻ được?

Hơn nữa, Ninh công tử đã trả tiền là không cần lấy lại tiền thừa, làm thế có vẻ hạ giá quá.

Nhà giàu tiếc gì con lợn con.

Vậy nên, tiền mặt là vô cùng cần thiết.

Ninh Tranh đương nhiên không thể giải thích như vậy cho Vụ Mang Mang, bèn lảng tránh: "Vừa nãy ăn ngon không?"

"Ngon!" Vụ Mang Mang trả lời chắc nịch, cô đã nhớ kỹ đường tới quán rồi, để hôm nào dẫn Tiêu Cố Cung tới đây thưởng thức mới được.

"Sao anh lại tìm được chỗ này?" Cửa hàng này nằm ở chỗ quá hẻo lánh, ở tầng một của một khu nhà khá cũ kỹ, đường vào nhỏ tới mức chỉ có các loại xe ba bánh mới đi vừa.

"Ông chú của em tìm thấy đấy, cậu ta kén ăn lắm, mũi thính như mũi chó ấy." Ninh Tranh đáp.

"À mà em cũng phải gọi tôi một tiếng 'chú' chứ nhỉ?" Ninh Tranh cười nói: "Nào, gọi thử một câu xem."

Vụ Mang Mang chẳng buồn đáp lại Ninh Tranh, thâm nhủ, luận theo bối phận, anh phải gọi tôi một tiếng 'mẹ' mới đúng.

Lời tác giả: Sư thái (Tác giả tự gọi mình): Ha ha, anh đúng là gã nam thứ ngốc nghếch nhất trần đời, tự dưng lại đi nói giúp hộ nam chính.

Ninh Tranh: Mẹ kiếp, lão đầu có biết tên Lộ Tuy kia cũng lao vào vòng cạnh tranh chứ? Lão không phục.

Lộ Tuy: Tôi đâu có.

Nữ thần (Mang Mang): Anh thật sự thừa nhận anh không tham gia hả?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Bị biến thành tiểu tam

Quả thật Ninh Tranh không thể nào biết được Vụ Mang Mang đã từng sàm sỡ người anh em tốt Lộ Tùy của mình, lại còn gọi ông chú Thần tài là "con trai" nữa.

Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo tới luôn.

Di động của Ninh Tranh reo vang, hần ta nhìn lướt qua, là Lộ Tùy gọi tới. Hần ta đành phải ra hiệu với Vụ Mang Mang rồi đi ra ngoài nghe máy.

"Đang ở đâu thế?" Lộ Tùy cất giọng hỏi.

"Ở đồn công an." Ninh Tranh đáp.

"Tôi lại tưởng cậu sợ Thẩm Viện Từ đến nổi ngay cả tôi cũng phải tránh." Lộ Tùy khẽ cười nói.

Ninh Tranh không muốn nhắc tới Thẩm Viện Từ, trái lại hỏi: "Cậu không tò mò vì sao tôi phải vào đồn công an à?"

"Còn có thể vì sao nữa?" Lộ Tùy hỏi ngược lại rồi tiếp: "Nhanh chân lên, tôi chờ cậu đấy."

Ninh Tranh chợt thấy tổn thương quá.

Còn có thể vì sao? Chắc chắn cậu ta cho rằng hần vì đàn bà nên mới phải vào chỗ này.

Trước đây quả thực hần ta cũng từng đi ra đi vô đồn công an mấy lần, nhưng tình huống lần này khác hần mà.

Trước đây đều là hần vì mỹ nhân mà không tiếc cả mạng sống, nhưng lần này đổi ngược lại là mỹ nhân vì hần mà không tiếc cả mạng sống.

Cảm giác này vô cùng mới mẻ, khác biệt và cực kỳ thú vị.

Việc lấy lời khai nhanh chóng kết thúc, Ninh Tranh sóng vai bên Vụ Mang Mang đi ra ngoài, cất giọng hỏi: "Chiều nay có muốn đi cưỡi ngựa cùng tôi không?"

"Hả?" Cưỡi ngựa ư? Sợ rằng bị người "cưỡi" thì đúng hơn ấy?

Không phải do đầu óc Vụ Mang Mang vốn đen tối, mà cô suy đoán dựa theo lịch sử tình trường của hoa hoa công tử đấy thôi, khả năng bị người cưỡi chắc phải chiếm tới 95%.

"Không đi, tôi đang mệt." Vụ Mang Mang quả quyết từ chối.

Ninh Tranh không có ý định buông tha Vụ Mang Mang, đương nhiên ngoài cảm giác hứng thú với Mang Mang lúc này thì còn một nguyên nhân quan trọng khác, đó là hần ta phải dẫn được một cô gái đến trước mặt Thẩm Viện Từ.

Thẩm Viện Từ dạo gần đây bức hôn ráo riết, điệu bộ như làm vợ cả của hần tới nơi rồi. Tuy rằng hai gia đình cũng có ý kết thông gia, nhưng Ninh Tranh vẫn chưa chuẩn bị xong cả về thể xác lẫn tinh thần.

Nếu Thẩm Viện Từ đã tỏ thái độ mặc kệ hần ta chơi bởi thế nào nhưng vẫn nặng nề đòi kết hôn thì Ninh Tranh cũng không ngại làm bộ làm tịch cho cô ta xem.

Đàn ông vốn là thế đấy!

Ninh Tranh hôm nay vừa nhìn thấy dáng vẻ hung hãn của Vụ Mang Mang thì liền biết cô ấy sẽ đối phó được với Thẩm Viện Từ. Thật đúng là một mũi tên trúng cả hai con chim.

Vậy nên mới bảo con gái đừng có làm nữ hán tử, rất dễ bị người ta đẩy ra làm khiên chắn, hơn nữa còn chẳng mấy may lo lắng liệu bạn có bị bắt lợi hay không.

Nếu bạn là một cô gái yếu ớt như con chim nhỏ thì làm sao anh ta lại dám thả bạn vào hang hùm ỏ sói?

"Không phải đi cưỡi ngựa ở ngoại thành đâu, chúng ta tới trang trại tư nhân của Lộ Tùy." Ninh Tranh nói.

Nếu Vụ Mang Mang là người thông minh thì nên biết rằng không phải ai cũng có thể dễ dàng đến nơi đó, việc này chỉ có lợi chứ không có hại với cô.

Trang trại tư nhân của Lộ Tùy? Vậy thì cô càng không muốn đi. Vụ Mang Mang vẫn lắc đầu từ chối.

Ninh Tranh chịu thua luôn, cô gái này đúng là ngọt nhạt đều không xong.

"Em sợ gì chứ, sợ anh ăn mất em chắc?" Ninh Tranh bực bội thở phà: "Chẳng phải lần đầu tiên gặp mặt Thẩm Đình em đã theo anh ta lên du thuyền còn gì?"

Anh có thể so sánh được với anh ta sao? Anh ta là đối tượng xem mặt mà bà Liễu giới thiệu cho tôi đấy.

Tuy bà Liễu chỉ hận không thể gả Vụ Mang Mang đi càng nhanh càng tốt, nhưng ánh mắt chọn con rể vẫn rất đáng tin cậy, chỉ ít thì Vụ Mang Mang xem mặt bao nhiêu lần nhưng vẫn chưa gặp phải gã vô lại nào.

Huống hồ Vụ Mang Mang luôn có hứng thú với đàn ông bộ dạng lạnh lùng, hể rảnh rỗi thì chơi bời với họ một chút cũng được.

Vụ Mang Mang chẳng buồn đáp lời Ninh Tranh.

Ninh Tranh thờ dãi nói: "Tôi cứ tưởng em là người phóng khoáng lắm cơ."

Định khích tướng hả? Tiếc rằng cách này không ăn thua với Vụ Mang Mang. Cô liền bảo Ninh Tranh: "Nếu anh phải đi cưỡi ngựa thì tôi cũng không làm phiền anh nữa, tôi tự bắt xe trở về được."

Ninh Tranh mau mắn kéo cánh tay Vụ Mang Mang lại: "Thôi được rồi, bà cô của tôi ơi, tôi chịu thua rồi đấy. Theo đuổi em khó ngang với đuổi theo mặt trời. Hay là thế này, em gọi cả Thanh Thanh đi cùng nhé, như vậy sẽ khỏi phải sợ tôi 'ăn' mất đúng không?"

Vụ Mang Mang chột dưng chân, nghiêng đầu quan sát Ninh Tranh, thầm nhủ sức hấp dẫn của mình coi bộ lớn quá nhỉ?

Làm sao có thể trách Vụ Mang Mang được, dù cô thông minh đến đâu cũng không thể biết tới chuyện Thẩm Viện Từ.

Ninh Tranh đã nói hết nước hết cái, thể hiện rằng anh ta rất yêu thích cô, nếu cô vẫn một mực từ chối thì lại thành ra hẹp hòi.

Huống chi Ninh Tranh là kiểu người thế nào chứ, muốn đối phó với một cô gái, hần ta chưa biết chừng sẽ không dùng sức mà lại dùng âm mưu quỷ kế thì vừa.

Có điều những điểm này không phải là lý do quan trọng, quan trọng là Ninh Tranh vừa nhắc tới Lộ Thanh Thanh.

Vụ Mang Mang vẫn cảm thấy mình nợ Lộ Thanh Thanh ân tình, tuy đã tặng túi xách cho cô ấy nhưng dấu sao thì cô cũng được người ta ra tay giúp đỡ đây nghĩa khí.

Nếu Lộ Thanh Thanh muốn tới trang trại tư nhân của Lộ Tùy thì Vụ Mang Mang sẵn sàng đi cùng cô ta một chuyến.

Vụ Mang Mang biết Lộ Thanh Thanh vẫn luôn muốn tiếp cận làm thân với ông chú Lộ Tùy có quan hệ họ hàng khá xa, có điều không có cơ hội. Lúc trước để giúp Vụ Mang Mang, Lộ Thanh Thanh cũng phải mất bao công sức mới móc nối quan hệ được.

Ân tình này không thể không trả.

"Để tôi hỏi Thanh Thanh đã." Vụ Mang Mang nói rồi cúi đầu nhắn tin WeChat.

Cơ hồ ngay khi Vụ Mang Mang gửi tin nhắn đi, Lộ Thanh Thanh liền gọi điện tới.

Chắc chệ nhắn tin phiền phức đây.

Ngay sau đó, Lộ Thanh Thanh liền tuôn một tràng dài.

"Trời ơi, cậu không lừa tớ đấy chứ? Thực sự có thể tới trang trại của chú ấy à? Chỉ có những người thân thiết mới được tới đó thôi, người bình thường còn lâu mới đặt chân vào được! Tớ đã từng xem ảnh chụp rồi, phong cảnh đẹp tuyệt nhân gian luôn, á á á, tớ muốn đi, tớ muốn đi, tớ muốn đi, chuyện quan trọng phải nói ba lần!"

Giọng nói của cô ta quá to, khiến Vụ Mang Mang phải giờ máy ra xa hẳn cái lỗ tai.

Chuyện coi như đã định.

Ninh Tranh lái xe đưa Vụ Mang Mang trở về lấy trang phục cưỡi ngựa: "Tại sao lần nào gặp cũng thấy em ăn mặc đơn giản, toàn quần bò áo phông thế?"

Vụ Mang Mang ăn mặc kiểu đấy cũng được, nhưng có vẻ thiếu đi nét quyến rũ, Ninh Tranh vẫn thích nhìn con gái mặc váy hơn.

Nghĩ vậy, Ninh Tranh lại quen thói đưa tay lắc lư đuôi tóc của Vụ Mang Mang, cô bé này trẻ trung mướt mát quá, quả thực không đành lòng hạ thủ.

Vụ Mang Mang nghiêng đầu tránh khỏi hành vi có phần quá thân thiết này, nói: "Nếu không mặc như thế thì làm sao tránh được đám lưu manh trên tàu điện ngầm."

Dứt lời, cả hai người đều im lặng.

Vụ Mang Mang hơi phiền muộn, thật ra cô chỉ bất thần buột miệng, không hề định ám chỉ điều gì.

Nhưng chỉ sợ người nghe lại nghĩ đi đâu thì vừa.

Xe lăn bánh tới trước khu nhà, Vụ Mang Mang cũng chẳng buồn mời Ninh Tranh lên nhà uống nước, đi WC gì đó.

Ninh Tranh dựa vào cửa xe, cố gắng bày ra bộ dạng tươi cười lịch sự, cô bé này quả thật coi hán là kẻ cuồng tình dục mà tránh như tránh tà thì phải.

"Có lẽ phải ở qua đêm, đến mai mới về đây. Em mang theo quần áo ở nhà để thay đổi nhé." Ninh Tranh nói.

Vụ Mang Mang thâm nghiêm răng nghiến lợi, đúng là cái đồ giáo hoạt, nếu ngay từ đầu hán ta nói phải ở qua đêm thì đánh chết Vụ Mang Mang cũng không đồng ý.

Nhưng cô đã đồng ý mất rồi, hơn nữa Lộ Thanh Thanh cũng đang trên đường tới Nam Sơn Tự, Vụ Mang Mang không thể đổi ý được.

Nam Sơn Tự là khu vực sân bay tư nhân của thành phố này, máy bay của Ninh Tranh cũng đỗ ở đó.

Lộ Thanh Thanh vừa bước lên máy bay của Ninh Tranh liền sáng mắt lên, tuy cô ta biết máy bay riêng của đám đại gia kiểu gì cũng hoa lệ lộng lẫy, nhưng chắc không nhiều người đổ một đồng tiền của vào việc trang trí máy bay như thế này đâu.

Khoang nghi vô cùng xa hoa rực rỡ, phòng tắm lát đá cẩm thạch, thậm chí còn bày cả đồ trang trí bằng vàng ròng. Chăn đệm gối đầu đều là hàng nổi tiếng, Lộ Thanh Thanh vừa bước vào máy bay liền cảm di động lên chụp liên hồi.

Vụ Mang Mang còn nhớ tới hỏi qua ý kiến chủ nhân, Ninh Tranh tất nhiên là gật đầu ngay tấp lự.

Tiểu cô nương vốn thích chụp ảnh khoe mẽ, Ninh Tranh tuy không hào hứng lắm nhưng cũng để kệ bọn họ.

Lộ Thanh Thanh chụp xong liền đăng ngay lên weibo.

"Ái chà, thật muốn nhìn thấy sắc mặt Long Tú Quyên ngay bây giờ quá." Lộ Thanh Thanh cảm thán.

Đạo này Long Tú Quyên suốt ngày lên weibo khoe khoang ông chồng sắp cưới, nào là hôm nay tặng túi, ngày mai tặng nhẫn kim cương, rồi thì đặt vé du lịch khắp nơi, khiến cho đám bạn bè ghen tỵ lòi mắt.

Vụ Mang Mang cũng tức, Long Tú Quyên sắp lấy chồng đến nơi rồi, còn cô thì vẫn chẳng ma nào thềm.

Tơ mắt nhìn lượng follow của Long Tú Quyên cứ tăng dần đều, mấy hôm trước cô lại không vào được weibo, còn bị cô ta chê cười có phải là cổ tình mắt tích lúc nửa đêm không.

Hai cô gái tuổi hai mươi lú lo tán chuyện với nhau, tay thì không rời điện thoại một phút, để mặc Ninh Tranh làm bình hoa ở bên cạnh.

Vụ Mang Mang than thở: "Máy bay tư nhân chả thiếu thứ gì, còn có cả wifi nữa, càng không cần lên máy bay là phải tắt máy."

Ninh Tranh thì thầm hỏi hận vì đã lắp wifi.

Máy bay di chuyển về hướng bắc khoảng một tiếng là đến nơi, biệt thự của Lộ Tùy có cả đường băng và chỗ đỗ riêng.

Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh liếc nhìn nhau rồi vội vàng cầm máy chụp điên cuồng.

Vụ Mang Mang sợ lại bị xóa ảnh lần nữa nên đăng tất tần tật lên weibo rồi mới xuống khỏi máy bay.

Máy bay vừa hạ là một cảnh "Trời xanh xanh, nội mệnh mông, gió thổi cỏ rạp xuống thấy bò dê*" hiện lên trước mắt. Khu đồng cỏ còn có một con sông bao quanh, xanh ngắt ngất tựa lục bích, xa xa khúc ngoặt có một hồ nước với vài loại chim cò, quả là một bức tranh đẹp đến lặng người.

*Trích một câu thơ trong bài "Sắc lạc ca" của dân phương Bắc đời Nam Bắc triều.

Vụ Mang Mang ngậy ngẩn tới quên cả việc chụp lại.

Bọn họ vừa đến, chủ nhân căn biệt thự lẫn khách khứa biết tin bèn cười ngửa đi về phía này, người đi đầu là một mỹ nhân khí khái hiên ngang - Thẩm Viện Từ.

Thẩm Viện Từ ghim ngửa trước mặt nhóm người Vụ Mang Mang, từ tốn cời mũi ra, lắc đầu, mái tóc dài như thác nước lại xoắn bồng bềnh tựa rong biển đỏ xuống.

Hơi thở quyến rũ lôi cuốn và chín chắn đậm đà của người con gái trưởng thành toát ra đầy rõ nét từ Thẩm Viện Từ.

Thẩm Viện Từ kiêu ngạo ngồi trên lưng ngựa, gật nhẹ đầu với Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh. Người như cô ta dù có không coi trọng người khác thì vẫn luôn tỏ ra lịch sự lễ phép.

"Sao anh tới chậm thế, đáng bị phạt đó." Thẩm Viện Từ làm bộ cúi người quát nhẹ chuôi chiếc roi ngựa lên vai Ninh Tranh.

Vụ Mang Mang ngửa cổ phát đau, bèn thân nhiên lôi Lộ Thanh Thanh sang bên cạnh hí hoáy chụp choẹt. Cô mang theo mũ rộng vành, khăn lụa và kính râm, có ba thứ đồ nghề này, cô có thể chụp thay đổi tới một trăm kiểu không giống nhau tí nào ấy chứ.

Đừng có mà xem thường kỹ năng của cô, thử nghĩ mà xem, có bao nhiêu người phải đau đầu nhức óc vì không nghĩ ra tư thế selfie chứ? Ai mà chẳng muốn chụp được những bức có một không hai?

Ninh Tranh mỉm cười nhìn theo Vụ Mang Mang đang tung mũ lên trên không.

Lát sau, Vụ Mang Mang thay quần dài màu trắng in hoa theo kiểu truyền thống, eo thắt đai an toàn bản to, thoạt trông vừa xinh đẹp vừa không mất đi sự lôi cuốn.

Cô gái này rất biết cách tôn lên ưu điểm của mình, chiếc quần dài thắt eo cao, làm nổi bật bộ ngực tròn trịa đầy đặn.

Trong không gian lan toả tiếng cười khanh khách vui tai của người con gái trẻ tuổi, nhìn chung thì trông Vụ Mang Mang rạng rỡ hơn nhiều so với Thẩm Viện Từ.

Thẩm Viện Từ bấy giờ đã xuống ngựa, đứng sững vai bên Ninh Tranh, hỏi: "Hôm nay anh cho em hít khói vì cô ta hả?"

Hoá ra không phải ngẫu nhiên mà Vụ Mang Mang lại gặp được Thẩm Viện Lê và Tiêu Cố Cung ở quảng trường Mùa xuân. Hai chị em nhà họ Thẩm hẹn nhau đi ăn tại toà nhà 25 tầng, dẫn theo bạn trai đi cùng, không ngờ gần đến giờ Ninh Tranh lại gọi tới báo có việc, không hề xuất hiện.

Lúc đó Thẩm Viện Từ còn viện ra bao nhiêu lý do để nói đỡ cho Ninh Tranh trước mặt Thẩm Viện Lê, thế mà hần ta lại chỉ vì một cô bé mà nhờ hện.

Ninh Tranh không buồn liếc nhìn Thẩm Viện Từ, chỉ thân nhiên nói: "Viện Từ, em thực sự muốn gả cho người như tôi hả?"

"Em không quan tâm anh là người như thế nào, chỉ cần biết anh là con trưởng nhà họ Ninh là được." Thẩm Viện Từ cũng đáp thẳng toẹt.

Ninh Tranh phải thừa nhận giờ phút này lòng tự tôn của hần đang bị đã kích, hần ta cứ tưởng rằng Thẩm Viện Từ ít nhiều gì cũng có tình cảm với mình.

"Nếu đã vậy, tại sao em không gả cho Lộ Tùy ấy, thân phận và gia thế của anh ta chẳng phải càng xứng đôi với Thẩm tiểu thư hơn ư?" Ninh Tranh giờ giọng châm chọc.

Không đợi cho cô ta trả lời, Ninh Tranh liền tiếp lời: "À, tôi biết rồi, vì cha mẹ Lộ Tùy đều đã mất, em không biết tìm ai để ép hôn đúng không?"

Thẩm Viện Từ nhoen cười lạnh lùng, cái thẳng cha Ninh Tranh này luôn thích xát muối vào nỗi đau của người khác, cô ta hừ lạnh: "Đồ ấu trĩ."

Làm sao có thể trách Ninh Tranh được, có con trâu nào lại thích bị ép phải uống nước đầu*, huống chi anh ta là con người. Thẩm Viện Từ lại toàn dùng cách thúc đẩy từ cha mẹ Ninh Tranh nên đương nhiên là bị hần ta phản kháng.

*Câu này có nghĩa là sử dụng mọi thủ đoạn, cường ép để đạt được mục đích.

Có điều người hiện đang giữ vững sự phát triển của nhà họ Ninh, cha của Ninh Tranh lại là người có tư tưởng bảo thủ cố chấp. Vậy nên Ninh Tranh đành phải tìm cách để Thẩm Viện Từ từ bỏ ý định này.

Vậy mà người ta cứ bảo Thẩm Viện Từ lại là một người phụ nữ khôn ngoan rạch ròi. Ninh Tranh bắt đắc dĩ đành phải hỏi: "Con gái tụi em chẳng phải đều đặt tình yêu lên hàng đầu còn gì? Chẳng lẽ em không muốn tìm một người yêu mình thật lòng à?"

Thẩm Viện Từ nở nụ cười nhìn Ninh Tranh, nói: "Đàn ông đều giống nhau cả. Anh có ưu điểm là chưa bao giờ giấu diếm thói trăng hoa của mình, em cũng chẳng có kỳ vọng gì ở anh. Nếu đổi lại là người đàn ông khác, có lẽ em sẽ phải trải qua hy vọng ngập tràn rồi lại thất vọng vô vàn, em vốn không phải là người có tính kiên nhẫn."

Chẳng bao lâu sau, Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh trở về, vừa vận nghe thấy câu nhận xét đầy đặc sắc của Thẩm Viện Từ. Vụ Mang Mang thật sự thích thú gợn ngón tay cái đồng tình với Thẩm Viện Từ, chị ta đúng là một cô gái thông minh sắc sảo.

Vụ Mang Mang quyết định từ giờ trở đi tháng nào cũng phải mua một quyển tạp chí do Thẩm Viện Từ chủ biên.

Lộ Thanh Thanh huých nhẹ khuỷu tay vào người Vụ Mang Mang, hỏi: "Cậu lại đóng vai tiểu tam đấy hả?"

Nói gì vậy, "lại đóng vai tiểu tam" là thế quái nào?

Vụ Mang Mang phần nộ, cô đâu biết bản thân mình lại phải đóng vai tiểu tam miễn phí thế này chứ? Ai mà ngờ kiểu phụ nữ như Thẩm Viện Từ lại có thể coi trọng hoa hoa công tử Ninh Tranh?

Lần trước trên du thuyền, lúc thì cô nhìn thấy Thẩm Viện Từ khoác cánh tay Ninh Tranh, lúc thì thấy cô ta tỏ ra dịu dàng như chim nhỏ nép mình bên Lộ Tuy, bỏ ai mà biết được cô ta lại là vị hôn thê của Ninh Tranh?

Hình như ai đó đã từng nói, threesome là phương thức thỏa mãn phụ nữ nhất, bởi vì đàn ông nào cũng vậy, lo được phần trên thì bỏ quên phần dưới, lo được phần dưới thì không với tới phần trên, vậy nên chỉ có threesome thì mới có thể lo liệu được hết cả trên lẫn dưới, cả trước lẫn sau.

Thương thay cho Vụ Mang Mang lúc đó còn đắm vui mừng thay cho cuộc sống phồn thịnh của Thẩm Viện Từ, nghĩ rằng xã hội thượng lưu đúng là siêu còi mỡ, thỏa mãn những mơ mộng ảo tưởng của lớp dân đen như cô.

Vụ Mang Mang đương nhiên không chịu chấp nhận mang tiếng xấu gièm Ninh Tranh, cô lập tức kể lại chuyện lần trước thấy trên du thuyền cho Lộ Thanh Thanh nghe, nhân cơ hội thô lỗ luôn, nếu không phải vì cô ta thì cô còn lâu mới tới đây.

Lộ Thanh Thanh ôm lấy bà vai Vụ Mang Mang, thốt: "Biết rồi biết rồi, biết cậu yêu tớ thật mà."

Vụ Mang Mang dứt khoát hất tay Lộ Thanh Thanh ra, cô sẵn sàng báo ân nhưng còn lâu mới lấy thân báo đáp như thời phong kiến.

"Này, tại sao cậu lại nói tớ 'lại làm tiểu tam' hả?" Vụ Mang Mang vừa hỏi vừa thăm lo lắng, không phải chuyện sấm vai tiểu tam lần trước đã bị phanh phui rồi đấy chứ?

Thế thì cô thăm rồi.

"Thẩm Viện Lê cho tớ xem ảnh chụp của cậu, cô ấy bảo trông cậu quen quen, hỏi tớ có biết cậu không." Lộ Thanh Thanh bán đứng Thẩm Viện Lê: "Còn bảo cậu xen vào giữa cô ta và Tiêu Cố Cung, cậu chính là tiểu tam còn gì nữa."

Mẹ kiếp, thằng nhãi Tiêu Cố Cung tìm bạn gái kiểu gì thế này? Vụ Mang Mang đau khổ rơi lệ.

"Má nó chứ, Tiêu Cố Cung là em họ tớ, trước đây nó nhờ tớ giả đóng vai bạn gái để lừa Thẩm Viện Lê, nhưng sau lại bị cô ta dụ dỗ lên giường thành công, làm tớ suýt nghẹn chết." Vụ Mang Mang cất giọng oan không có chỗ kể.

Lộ Thanh Thanh cười phá lên: "Tiêu Cố Cung là em họ cậu ấy hả? Tên người nhà cậu hay ghê, ha ha ha..."

Vụ Mang Mang giải thích thay Tiêu Cố Cung: "Bố nó yêu thích Từ Cẩm Thành quá nên mới gọi nó là Cố Cung để thể hiện sự trân trọng." Nghĩ tới chuyện này, Vụ Mang Mang quả thực cũng phải bật cười.

Thẩm Viện Từ nhìn hai cô gái trẻ thì nhau cười ngốc nghếch, bèn xoay người lên ngựa, tư thái vừa đẹp đẽ vừa tự nhiên phóng khoáng, sau đó cô thúc cho ngựa chạy chậm chậm.

Thẩm Viện Từ vừa đi, Vụ Mang Mang còn chưa kịp tránh xa khỏi Ninh Tranh thì đã thấy nhóm người Lộ Tuy, Thẩm Đình cười ngựa tới đây.

Lời tác giả: Ai da, tuy "tiểu thúc" không lên sàn nhiều, nhưng tôi đang cố gắng để tiểu thúc chừa mặt ra nhiều hơn đây.

Sở dĩ hai nam phụ có nhiều cảnh như vậy là có nguyên nhân cả đấy. Có điều tôi viết truyện có nhiều nam phụ không được giới cho lắm, cũng không có ý cho họ sở hữu phong thái của nam chính.

Các bạn đã từng thấy chuyện tác giả phải đổi họ nam phụ vì sợ mọi người nghĩ rằng anh ta là nam chính chưa hả?

Hay tôi đổi tên quyền sách thành "Nam phụ muốn chiếm ngôi nhé?"

Tiểu thúc (Lộ Tuy): Chẳng có gì thú vị cả. Cô cứ để lại tên cậu ta là Lục Đình đi, tôi có bản lĩnh lấy cậu ta ra làm bia đỡ đạn.

Sư thái (Tác giả): Tiểu thúc oai ghê.

Tiểu thúc: Nhưng tôi không có hứng làm nam chính.

Nữ thần (Mang Mang): (thò thè): Thật ra có rất nhiều người nghĩ Thẩm Đình là nam chính đấy (ngượng ngùng).

Tiểu thúc: Không sao, Sư thái sẽ khiến Thẩm Đình đen hơn đất nòi.

Nữ thần: Nhiều khi da đen còn đẹp hơn da trắng đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thơm quá

Có lẽ do khí thế của hai người đàn ông quá mạnh mẽ, nên nếu như Lộ Lâm không ló ra từ đằng sau mông ngựa thì Vụ Mang Mang cũng chẳng phát hiện ra cô ta.

"Mang Mang, em cũng tới à? Tốt quá!" Lộ Lâm hồ hởi giang tay ra ôm chặt Vụ Mang Mang vào lòng, hôn chụt lên má cô.

"Julia." Vụ Mang Mang lễ độ chào hỏi.

Có lẽ do hôm nay gặp phải quá nhiều người lấy cô ra làm trò đùa nên bây giờ được đối đãi niềm nở đến thế, Vụ Mang Mang thầm cảm kích trong lòng. Vậy nên dù bị Lộ Lâm chào hỏi hơi thái quá thì cô cũng vẫn chịu được.

"Thơm quá." Lộ Lâm cất giọng khen ngợi.

"Cảm ơn." Vụ Mang Mang bị cô ta khen mà sợ run cả người.

Thật ra trong một mối quan hệ, sự lôi cuốn từ mùi hương luôn quan trọng ngang ngửa với nhan sắc, có điều hay bị người ta lãng quên mà thôi.

Đôi khi chỉ một mùi hương thoang thoảng đã khiến trái tim người khác phải nảy lên thành thích.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao rất nhiều người đều thích dùng nước hoa.

Thật ra, mùi hương có liên quan rất nhiều tới việc khơi gợi hứng thú giữa các cặp đôi.

Mùi vị cơ thể tuy không thơm ngát như hương nước hoa nhưng lại có lực hấp dẫn giới tính đặc trưng riêng.

Tựa hồ giống sầu riêng, người không thích mùi quả này nghe thấy tên là đã thấy rùng mình.

Còn những người thích chúng thì tuy chưa đến mức nghĩ rằng chúng rất thơm, nhưng vừa nghĩ tới thì tự dưng lại nuốt nước bọt, nảy sinh cảm giác thèm khát.

Vụ Mang Mang sợ hãi chính vì nghĩ Lộ Lâm nảy sinh cảm giác "thèm ăn" với mình.

Vụ Mang Mang không kỳ thị người đồng tính, nhưng bị một người đồng tính theo đuổi quả thực rất phiền phức, bởi đối phương rất có thể sẽ viện cớ "đều là phụ nữ với nhau cả, tôi chỉ muốn làm chị em tốt với cô thôi" để dính lấy bạn.

Bây giờ Lộ Lâm đang dùng nước hoa và tinh chất làm chủ đề tiếp cận Vụ Mang Mang đấy thôi.

Vụ Mang Mang chợt nhớ ra trước đây Lộ Thanh Thanh cũng từng hỏi rằng cô dùng loại nước hoa gì.

Vụ Mang Mang và Lộ Lâm sóng vai đi trước, Lộ Thanh Thanh ngo ngắc đứng sau lưng họ, cô ta nhanh chóng định thần lại, không cam lòng bước tới trước, cùng Lộ Lâm mỗi người ở một bên Vụ Mang Mang.

Ba cô gái dính lấy nhau, bỏ lại ba chàng Lộ Tùy, Ninh Tranh và Thẩm Đình.

Ninh Tranh hằm hè chất vấn Lộ Tùy: "Cô ấy do tôi dẫn tới, chị cậu hay thật đấy?"

Lộ Tùy mặc kệ Ninh Tranh, thúc ngựa bỏ đi.

Thẩm Đình thì liếc nhìn Ninh Tranh thêm vài lần rồi cũng bỏ đi luôn.

Ninh Tranh tới muộn, chưa chọn được ngựa, đành phải cuốc bộ theo.

Buổi chiều trời nắng gắt, đám danh gia vọng tộc đương nhiên không chịu nổi đều đưa ngựa trở về biệt thự. Trong biệt thự có khu làm đẹp riêng, chuyên phục vụ spa, gội đầu, làm nail các kiểu, chất lượng thượng hạng, đến nơi đây vào đúng dịp cuối tuần thực sự là tha hồ mà hưởng thụ.

Vụ Mang Mang, Lộ Lâm và Lộ Thanh Thanh cùng nhau làm móng. Vụ Mang Mang hiểu kỳ đánh giá khắp nơi, ngôi nhà này tràn ngập hơi thở nghệ thuật trang trọng tao nhã, những bức tranh treo trên tường đều vô cùng xa xỉ. Lộ Lâm giới thiệu cho Vụ Mang Mang, bảo rằng trong thư viện còn cất giấu nhiều đồ vật phong phú hơn nữa.

Có điều những đồ vật giá trị và hiếm có nhất thì chắc là được Lộ Tùy giấu trong căn phòng trên căn biệt thự trên đảo rồi.

Vụ Mang Mang đoán rằng ngôi nhà này Lộ Tùy chuyên dùng để tiếp đãi khách khứa, thương gia có quan hệ làm ăn với anh ta.

Lộ Thanh Thanh thấy Lộ Lâm nói vậy liền véo nhẹ vào eo Vụ Mang Mang, hỏi: "Giỏi lắm, tại sao cậu không kể cậu từng tới hòn đảo thần bí đó hả?"

Hòn đảo thần bí? Là hòn đảo vàng bạc châu báu thì có!

Vụ Mang Mang trề môi đáp: "Đi công tác thôi. Hơn nữa trên đảo không cho chụp ảnh, tớ biết chứng minh thế nào. Nếu nói ra có khi còn bị các cậu coi là đứu điên ấy chứ."

Thế giới mạng vốn tàn nhẫn như thế đấy, không có bằng chứng nào dám nói cái gì.

Đang lúc tán gẫu, cửa phòng mở ra, một cô gái vừa nghe điện thoại vừa bước tới. Cô ta cúp máy đúng lúc đi ngang qua Vụ Mang Mang, đảo mắt liếc thấy bộ nail bàn chân mà Vụ Mang Mang sơn lâu rồi liền ngẩng lên khen: "Đẹp thật."

Vụ Mang Mang nhoeùn cười đáp lại: "Cảm ơn."

Cô gái đó ngồi vào chỗ hàn huyên cùng Lộ Lâm, Lộ Thanh Thanh lặng lẽ xoay sang Vụ Mang Mang, hưng phấn kêu: "Là Lưu phu nhân đấy."

"Thế ư?! A đúng rồi, tớ đã từng vào xem weibo của cô ấy." Vụ Mang Mang đáp lại ngay.

Lưu phu nhân là nhân vật khá nổi danh trong thành phố, cô ta giỏi giang tài cán, còn có ông chồng là tay máu mặt trong giới phim ảnh. Hàng năm phải có tới 1/3 các bộ phim nổi tiếng được công chiếu có sự đầu tư của công ty anh ta. Lưu phu nhân lại là người đại diện của công ty, ba đại minh tinh đình đám nhất hiện thời đều nằm trong công ty này.

"Nếu có thể lọt vào mắt xanh của cô ấy thì đảm bảo sớm muộn cũng nổi tiếng." Lộ Thanh Thanh hào hứng, có cô gái trẻ tuổi nào mà chẳng từng có lúc mong ước trở thành ngôi sao.

Lộ Thanh Thanh hiển nhiên là vẫn chưa tỉnh ngộ.

Còn Vụ Mang Mang thì chẳng hề hứng thú, nếu biến đam mê diễn xuất thành nghề nghiệp thì đó sẽ trở thành chuyện vô cùng phiêu lưu mạo hiểm, chưa biết chừng sau cùng lại đánh mất hoàn toàn đam mê ấy thì vừa.

Làm nail xong, Lộ Thanh Thanh kiên quyết lôi Vụ Mang Mang đi bắt chuyện.

"Lưu phu nhân, móng tay của chị đẹp thật đấy, vừa dài vừa nhỏ, trông như đeo móng làm sẵn ấy." Lộ Thanh Thanh khéo léo nịnh nọt.

Lưu phu nhân Đỗ Nghi Quân làm sao lại không nhận ra ý đồ của Lộ Thanh Thanh, cô ta bèn đối đáp lại vài câu.

Chủ đề câu chuyện mau chóng chuyển thành Lộ Thanh Thanh nhất mực tán dương thực lực công ty của Đỗ Nghi Quân, như thể công ty đó là ngôi nhà mơ ước chuyên sản sinh ra ngôi sao vậy.

"Thanh Thanh có hứng thú thì có thể lưu số di động trợ lý của tôi, nếu có vai thích hợp, tôi sẽ gọi cho cô đi thử vai." Đỗ Nghi Quân nói.

"Cô có thấy vẻ ngoài của Mang Mang cũng rất hợp với phim ảnh hay không?" Lộ Lâm mở miệng hỏi.

Đỗ Nghi Quân ngắm nghía người mà Lộ Lâm đề cử rồi cười gật đầu: "Mặt nhỏ, dáng chuẩn, trời sinh làm ngôi sao."

Tuy Lộ Lâm có vẻ như chỉ buột miệng hỏi han, nhưng Đỗ Nghi Quân thông minh như vậy, sao có thể không nhận ra ý tứ của cô ấy. Lộ Lâm không phải là người nói năng tùy tiện.

Vụ Mang Mang tự dưng bị điểm danh, bỗng chột thấy thụ sủng nhược kinh*.

*Thụ sủng nhược kinh: Bỗng dưng được yêu thương nên sợ hãi.

Cô hiếm hoi lắm mới có cơ hội giả vờ làm thực nữ đoan trang ít nói, thế mà còn bị người ta điểm danh, đành phải cảm ơn luôn miệng, cầm lấy card của Đỗ Nghi Quân, tỏ ra vô cùng cảm kích.

Hai cô gái "được như mong muốn", liền ríu rít vui mừng với nhau.

Đỗ Nghi Quân liếc nhìn Lộ Lâm, nhận xét: "Cô bé đó có vẻ không giống cậu."

Lộ Lâm chỉ cười mà không nói, cô ta biết Vụ Mang Mang không phải người giống cô ta, thế nhưng có ai vừa sinh ra đã biết cuộc đời sẽ đổi thay đến mức nào đâu?

Chẳng qua cô ta không thể cưỡng lại những thay đổi đó thôi.

Lộ Lâm không quan tâm tới việc Vụ Mang Mang có bị cô ta làm biến đổi hay không, cô ta chỉ sợ chính bản thân mình không còn gì để mong chờ nữa.

Lộ Thanh Thanh vẫn cố chấp với việc được trở thành ngôi sao, còn Vụ Mang Mang thì không muốn để lộ sự bất thường của mình. Vậy nên sau đó Lộ Thanh Thanh tiếp tục nịnh nọt Đỗ Nghi Quân, còn Vụ Mang Mang thì lên tầng tắm rửa sạch sẽ, nghỉ ngơi chốc lát rồi thay đồ cười ngửa đi xuống.

Tối thang máy, cô bỗng chạm trán Thẩm Đình.

Vụ Mang Mang gật đầu tỏ ý chào hỏi, trong lòng đã chán ngấy cái gã Thẩm Đình thích nói xấu sau lưng mình, vậy nên cô cũng không có ý định bắt chuyện với anh ta.

Hai người lần lượt vào thang máy, Thẩm Đình âm thầm ngắm nghía Vụ Mang Mang qua vách thang máy bóng loáng.

Vụ Mang Mang quả thực rất xinh đẹp, đôi mắt to tròn ngập nước, cái mũi thẳng thanh tú, đôi môi căng bóng tươi đẹp, trông như trái anh đào chín mọng. Da dẻ trắng ngần hồng hào, hoạt bát đầy sức sống, khiến người khác dù biết cuộc sống riêng tư của cô ta có lẽ vô cùng phóng khoáng tùy tiện thì cũng không thể nảy sinh ác cảm được.

"Tiểu Cố Cung là em họ cô ư?"

Giọng nói của Thẩm Đình vang lên, Vụ Mang Mang hơi nhướn mắt nhìn vào cái gáy anh ta, cắt giọng đáp "ừ".

Căn biệt thự có tổng cộng ba tầng, thang máy nhanh chóng xuống tới tầng trệt, hai người trước sau ra khỏi thang máy.

Vụ Mang Mang vốn tưởng chuyện đến thế là xong, nào ngờ Thẩm Đình bỗng dừng chân nói: "Cô tốt nhất nên tránh xa Ninh Tranh ra thì hơn."

Vụ Mang Mang không đáp, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Đình, thầm suy đoán ý tứ của anh ta, chắc là anh ta đang ra mặt vì Thẩm Viện Từ đây.

Thẩm Đình tựa hồ nhận ra sự hiểu lầm của cô, bèn ra bộ hững hờ rồi nói: "Cậu ta vẫn còn ham chơi lắm."

Vụ Mang Mang không ngờ Thẩm Đình lại nói vậy, anh ta có ý tốt ư?

Vụ Mang Mang có một khuyết điểm, người khác đối xử với cô hơi tốt một chút, cô liền nhanh chóng quên bống mất thù hằn lúc trước.

Vụ Mang Mang thấy Thẩm Đình bỏ đi, bèn mau chóng đuổi theo sóng vai bên cạnh anh ta, nói: "Tôi và Ninh Tranh không có quan hệ như anh nghĩ đâu."

Thấy Thẩm Đình lia ánh mắt thăm dò, Vụ Mang Mang đành phải thừa nhận câu nói của mình có vẻ không được rõ ràng cho lắm, bèn cắt giọng giải thích ngay: "Anh ta đúng là đang theo đuổi tôi, nhưng tôi vẫn chưa đồng ý."

Tuy Vụ Mang Mang không có chút tình cảm nam nữ nào với Ninh Tranh, nhưng được một gã công tử đào hoa như anh ta theo đuổi thì vẫn là niềm hạnh diện nhất định đối với phụ nữ.

Vụ Mang Mang không thể phủ nhận cảm giác hư vinh này, cũng giống như cô không thể kiềm chế được niềm hứng khởi khi luôn muốn quỵn rũ bằng được ông chủ cấm dục Lộ Tùy.

"Tôi không biết anh ta lại là vị hôn phu của Thẩm tiểu thư." Vụ Mang Mang giải thích, có ai muốn bị người khác hiểu lầm đâu chứ?

"Hai người họ vẫn chưa đính hôn." Thẩm Đình nói.

Vụ Mang Mang nhìn sang Thẩm Đình, nghe giọng điệu này thì có vẻ như anh ta cũng không muốn Thẩm Viện Từ đính hôn với Ninh Tranh.

Có điều đây là việc nhà của người ta, Vụ Mang Mang cũng không muốn xen vào.

"Hoá ra em đang ở đây à, hay quá. Tôi đang định rủ em đi cưỡi ngựa, bây giờ nắng cũng đỡ gắt rồi, sẽ không làm hại tới làn da mỏng manh của em đâu." Ninh Tranh lại gần Vụ Mang Mang, đứng cạnh cô lia ánh mắt soi mói Thẩm Đình.

Ninh Tranh lại không nhịn nổi, thích thú lắc lắc cái đuôi tóc của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang tức thì chặn họng anh ta: "Tiếc quá, tôi đã hẹn đi cưỡi ngựa với Thẩm Đình rồi."

Vụ Mang Mang thậm chí không tỏ ra khách sáo mà gọi là "Thẩm tiên sinh" nữa.

Nét cười trên mặt Ninh Tranh liền chững lại, ánh mắt thoát hiện vẻ âm trầm: "Vậy ư?"

Ngữ khí ra chiều chất vấn Thẩm Đình.

Là anh em tốt với nhau, ai chẳng biết vợ của bạn thì không được dây vào.

Đáng tiếc "vợ" của Ninh Tranh vừa khéo lại là em gái của Thẩm Đình.

Tuy Thẩm Đình không ngờ Vụ Mang Mang tự dưng lại nói dối, nhưng anh ta cũng không lật tẩy cô, chỉ gật đầu lại với Ninh Tranh.

Vụ Mang Mang thở phào nhẹ nhõm, may mà không bị lật tẩy.

Ninh Tranh và Thẩm Đình giương mắt nhìn nhau chốc lát, hai người chẳng ai chịu nhường nhau, sau cùng Ninh Tranh thấy yếu thế, bèn quay sang nhìn Vụ

Mang Mang.

Ninh Tranh thật ra rất muốn giải thích mối quan hệ của anh ta với Thẩm Viện Từ cho Vụ Mang Mang nghe.

Có điều sự tình quá phức tạp, anh ta đúng là không thích Thẩm Viện Từ, nhưng không thể phủ nhận rằng, vợ tương lai của anh ta cũng sẽ là kiểu người như Thẩm Viện Từ. Trước mặt Thẩm Đình, Ninh Tranh không thể làm gì khác hơn là tỏ vẻ quân tử, nói: "Vậy chúc hai vị chơi vui vẻ."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Trò giải trí của người giàu

Vụ Mang Mang ra khỏi nhà cùng Thẩm Đình, đang muốn chào Thẩm Đình để đi về hướng chuồng ngựa, nhưng lại thấy anh ta đi vượt lên trước. Thấy Vụ Mang Mang vẫn chưa đuổi kịp, anh ta bèn dừng chân gọi: "Đi mau lên."

Vụ Mang Mang nhìn bộ quần áo thể thao rộng rãi trên người Thẩm Đình, tuy trông có vẻ không phù hợp nhưng có khi vẫn cưỡi ngựa được, dù sao thì miễn đàn ông mặc quần là có thể cưỡi ngựa được thôi.

"Ban này cảm ơn anh, Thẩm tiên sinh." Vụ Mang Mang mau mắn đuổi theo, cất giọng chân thành.

"Chẳng phải em luôn gọi thẳng tôi là Thẩm Đình nọ Thẩm Đình kia còn gì?" Thẩm Đình chất vấn.

Vụ Mang Mang chỉ có thể bật cười ha ha đối phó, cô không muốn dính dáng gì đến Ninh Tranh, cũng không muốn thân thiết gì với Thẩm Đình.

Thẩm Đình tinh ý phát hiện ra nét thờ ơ sâu trong đáy mắt Vụ Mang Mang, quả nhiên cô nàng này chẳng hề coi trọng mình.

Chuồng ngựa vô cùng sạch sẽ, chứa hơn chục con ngựa. Thẩm Đình dẫn Vụ Mang Mang tới một khu ở giữa, bên trong có một con ngựa thuần một màu trắng, cao lớn đẹp đẽ, giữa trán con ngựa có vết bớt hình hoa mai, Thẩm Đình gọi nó là "Elizabeth".

Thẩm Đình một tay lấy cọng rom từ cái máng bên cạnh đút cho Elizabeth, một tay xoa nhẹ lên bộ lông của nó, bảo Vụ Mang Mang: "Đây là ngựa Lipizzan*, tính cách nó rất ôn hoà, em làm quen với nó đi."

*Ngựa Lipizzan hay ngựa Lipizzaner là một giống ngựa liên quan chặt chẽ với Trường đào tạo cưỡi ngựa Tây Ban Nha ở Áo (Riding School of Vienna), nơi chuyên đào tạo những con ngựa biểu diễn (wikipedia).

Thẩm Đình đưa cọng rom cho Vụ Mang Mang.

Tính cách của Elizabeth quả nhiên ôn hoà, chỉ trong chốc lát đã thân thiết với Vụ Mang Mang, nó chậm rãi để cô dắt ra khỏi chuồng rồi tiến vào khu đồng cỏ.

Vụ Mang Mang hỏi Thẩm Đình: "Anh không cưỡi ngựa à?"

Ban này Thẩm Đình vẫn chưa chọn ngựa cho mình.

"Tôi xem em lên ngựa đã." Thẩm Đình đáp.

Vụ Mang Mang đồng ý, cô chỉnh lại cái mũ, đang muốn tự lên ngựa thì liền thấy Thẩm Đình giơ tay ra đỡ. Cô hơi ngần ra, anh ta cũng lịch lãm ghê.

Vụ Mang Mang đặt tay vào lòng bàn tay Thẩm Đình, mượn sức anh ta giẫm một chân lên bàn đạp, chân còn lại quàng lên lưng ngựa.

Tiếc rằng vì lâu lắm chưa cưỡi ngựa nên động tác có phần luống cuống, lại học đòi theo tư thái tiêu sái tự nhiên của Thẩm Viện Từ nên Vụ Mang Mang dùng lực quá mạnh, kết quả là đập trúng chân vào yên ngựa..

Vụ Mang Mang đau chảy nước mắt, bất chấp hình tượng, cất giọng tự giễu: "May mà tôi không có 'cái ấy' của đàn ông, không thì đau chết điếng mất."

Thẩm Đình bật cười khê, anh ta dắt Elizabeth đi một đoạn, thấy Vụ Mang Mang đã ngồi ngay ngắn thì vỗ nhẹ vào mông con ngựa, ra hiệu: "Em thử thúc ngựa xem sao."

Vụ Mang Mang đáp "ừ", sau đó thúc cho Elizabeth chạy từ từ.

Ngay sau đó, cảm giác cưỡi mây lướt gió quen thuộc chọt ủa về, Vụ Mang Mang vui vẻ chạy vài vòng, giục ngựa trở về đồng thời thổi một làn gió tới bên cạnh Thẩm Đình, nhoen cười chỉ về phía xa: "Tôi đi ngắm cảnh hồ một lát nhé."

Vừa dứt lời liền chạy đi luôn.

Bóng dáng cả người lẫn ngựa nhanh chóng biến thành một chấm đen nhỏ.

Thậm Đình bấy giờ mới biết hoá ra anh ta cũng bị Vụ Mang Mang vút bỏ.

Vụ Mang Mang cười ngựa tới bên hồ nước mà lúc xuống máy bay đã nhìn thấy. Cạnh hồ có một cây cổ thụ lẻ loi, trơ trọi.

Trời ngả về chiều, ánh hoàng hôn màu hồng cam đan xen với màu vàng sậm óng ả chiếu rọi muôn nơi, cạnh đó còn có mấy bụi hoa hồng vàng tô điểm. Vụ Mang Mang rút di động ra, tạo dáng sẵn sàng, chụp đến quên trời quên đất.

Sau rồi cô ngồi bệt xuống cỏ, tựa vào thân cây, co một chân lên, chụp lại cảnh mặt hồ tĩnh lặng.

Tiếp đến cô mở phần mềm chỉnh sửa ảnh, chỉnh nước ảnh sao cho nhìn mờ nhạt, mơ màng.

Trong ảnh khuôn mặt Vụ Mang Mang bị ánh nắng che khuất, nhìn không rõ ràng, thoáng trông vừa thanh tú vừa thần bí.

Vụ Mang Mang ngắm nghía tấm ảnh, màu sắc và khung cảnh trông vô cùng đẹp, cô thích tới nỗi chỉ hận không thể tự like cho mình cả ngàn lần.

Vụ Mang Mang tùy ý tựa hẳn vào thân cây, bắt đầu cào đầu bứt tóc nghĩ ra bình luận cho phù hợp.

Làm bạch phú mỹ trên mạng cũng phải tốn rất nhiều nơ ron thần kinh, nếu bạn chỉ suốt ngày khoe khoang đồ ăn ngon, túi xách đẹp thì xem chừng quá tầm thường, hơn nữa sẽ dễ bị người khác qua mặt.

Vụ Mang Mang thích theo phong cách nghệ sỹ u buồn, vừa thu hút được đám thanh niên trẻ tuổi, vừa thu hút được đám choai choai mới lớn.

"Ngồi yên lặng dưới tàng cây một mình, bỗng nhớ tới Phật Thích Ca Mâu Ni, Thánh Tăng ngộ đạo dưới gốc cây bồ đề. Hôm nay tôi ngồi đây, liệu có thể ngộ ra nhân sinh cuộc đời không?"

Nổi hết cả da gà da vịt lên rồi!

Vụ Mang Mang tự làm bộ nôn khan.

Dù nghe có vẻ sến thì câu này có vẻ vẫn rất hay, hơn nữa còn mang lại cảm giác tôn giáo bao trùm.

Có điều chuyện tiếp theo lại không được như ý.

Tín hiệu sóng trên đồng cỏ không được tốt, Vụ Mang Mang đành phải vừa giơ cao di động vừa đi một vòng quanh hồ để bắt sóng.

Bất mãi không được, Vụ Mang Mang bèn xoay người leo lên lưng ngựa, một tay giữ dây cương, một tay giơ cao máy lên, huơ lung tung bắt tín hiệu.

Khó khăn lắm di động mới hiện hai vạch sóng, Vụ Mang Mang mừng như bắt được vàng, nhanh chóng đăng ảnh kèm status lên, âu lo nhìn biểu tượng "loading", còn không dám mở thêm một trang nào mới khác, thật sự vô cùng bứt rứt.

May mà cuối cùng cũng đăng lên thành công, sau đó liền có người comment.

"Sén! Sến quá đi mất! Phật Tổ là Phật Tổ. Thánh Tăng là Thánh Tăng chứ." Kèm theo câu comment là mấy cái icon buồn nôn.

Người bình luận là Long Tú Quyên.

Vụ Mang Mang bĩu môi, thậm nhủ cô thì biết cái gì, chưa xem Tây Du Ký à? Tội đây đang nói bằng ngữ điệu của quốc vương Nữ nhi quốc đấy.

Đạo gần đây có khá nhiều phim ảnh và sách truyện nhắc tới chủ đề tôn giáo, khiến Vụ Mang Mang khi đăng tấm ảnh kèm lời bình này lên thì hơi có chút kỳ vọng sẽ lọt vào mắt xanh của người theo đạo giàu có nào đó.

Vụ Mang Mang vừa trề môi vừa đánh chữ như bay trả lời Long nữ nhân: "Cô đang có bầu hả? Nôn ọe khiếp thế."

Tiếc rằng tín hiệu sóng cứ chấp chờn lúc được lúc không, di động của Vụ Mang Mang lại mất tín hiệu, cô đành phải giơ máy lên cao lần nữa, quơ lung tung vài vòng, bắt được tín hiệu rồi lại hí hoáy chat chit.

Trong khi đó Trương Bảo Lương, người vốn đang ở trên tầng thượng chuẩn bị ngắm sao qua kính viễn vọng đã hoàn toàn chuyển sự chú ý sang Vụ Mang Mang.

"Cô bé này buồn cười quá, chẳng hiểu rốt cuộc thì cô ta đang làm gì? Cứ đi vòng quanh tại chỗ, còn vẩy tay liên tục nữa." Trương Bảo Lương nhìn mà bật cười ha hả, quay sang bảo Lộ Tuy: "Cậu tới xem này, buồn cười lắm."

Lộ Tuy tỏ ra không hứng thú.

Tương Bào Lương cũng không nài nỉ thêm, hẳn ta biết trong mắt Lộ Tuy, phụ nữ còn chẳng hấp dẫn bằng một con kiến.

"Cô bé này không chỉ mắc bệnh về tâm lý mà còn có bệnh về đầu óc nữa hả?" Tương Bào Lương cười như nắc nẻ: "Chẳng hiểu ra sao nữa."

Lộ Tuy thấy vậy bèn bước tới chiếc kính viễn vọng, nhìn thoáng qua rồi nói: "Cô ấy đang cố bắt sóng di động."

"Sóng di động ư?" Tương Bào Lương tỏ ra không thể hiểu nổi.

Chỉ vì bắt sóng di động mà làm như thế?

Nhưng tựa hồ cũng chỉ có lý do này mới có thể lý giải được.

Vụ Mang Mang bị Lộ Thanh Thanh giục trở về dùng bữa tối, bèn mau chóng phi về biệt thự, tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo rồi đi xuống.

Cơm tối bày tại vườn hoa.

Bầu trời rực rỡ ngàn sao, ngôi sao Bắc Đẩu sáng lấp lánh trên nền trời.

Dưới đất thì ngào ngạt hương hoa được chuyển tới đặc biệt bằng máy bay.

Bên cạnh bàn ăn còn sắp xếp cả mấy nghệ sỹ biểu diễn violin.

Bữa ăn tối này lãng mạn chẳng kém gì một buổi tiệc cưới, quả nhiên là đây công suy nghĩ để làm hài lòng các quý cô.

Đồ ăn tuy hảo hạng nhưng những người ở đây có ai là chưa từng thưởng thức qua.

Buổi tiệc tối nay hiển nhiên là chuyện trò còn nhiều hơn ăn cơm.

Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh ngồi ở vị trí khuất nhất, mấy quý cô ngồi cạnh không hề có ý định bắt chuyện với họ, chỉ khách sáo đôi câu.

Vụ Mang Mang trái lại thậm chí vui vẻ, cô ghét nhất lúc ăn còn phải tươi cười niềm nở đối đáp với người khác, mỗi hết cả cơ mặt.

Mạng internet ở đây siêu nhanh, quá hợp để chat chit với đám bạn trên weibo.

Thì thoáng ngẩng cổ lên cho đỡ mỏi, Vụ Mang Mang bắt gặp ánh mắt của Thẩm Viện Từ lia tới. Nàng tiểu thư thờ ơ chuyển mắt sang chỗ khác, Vụ Mang Mang đành phải liếc nhìn Ninh Tranh đang ngồi ngay cạnh cô ta.

Sau đó cô dứt khoát không để ý tới ánh mắt phức tạp của đối phương, cúi đầu tiếp tục lướt weibo.

"Chẳng biết sao mà tôi tự dưng rất muốn khiêu vũ." Đỗ Nghi Quân bỏ khăn ăn xuống, nhoen cười nói.

"Không biết tôi có vinh hạnh mời Đỗ tiểu thư nhảy một khúc hay không." Lộ Tuy đứng lên mở lời.

Lộ Tuy thân là chủ nhà, đương nhiên phải làm hài lòng quý khách.

Tuy anh ta luôn đối xử bình thân với mọi người, tựa hồ nhưng chẳng có cái gì lọt được vào mắt xanh của mình, nhưng về mặt thì không hề tỏ ra quá lạnh lùng như Thẩm Đình.

Đỗ Nghi Quân tất nhiên vui mừng đồng ý.

Vụ Mang Mang thầm thì bên tai Lộ Thanh Thanh: "Sao ông chú ấy lại gọi cô ta là Đỗ tiểu thư?"

Lộ Thanh Thanh biết nhiều tin tức hơn Vụ Mang Mang vì buổi chiều cô ta luôn bám dính lấy Đỗ Nghi Quân, nói bao chuyện từ Đông sang Tây, từ cổ tới kim.

"Nghe nói cô ấy và Lưu tiên sinh đang định ly hôn." Lộ Thanh Thanh đáp.

Vụ Mang Mang gật đầu tỏ ý đã biết, xem ra Lộ Tuy có vẻ như là chỗ dựa mới của Đỗ Nghi Quân, hay ngược lại Lộ Tuy đang muốn lôi kéo Đỗ Nghi Quân về bên mình?

Dù sao thì đây cũng là chuyện có lợi cho cả đôi bên.

Vụ Mang Mang chỉ nghĩ tới đó rồi thôi, cô vốn không phải người thích suy nghĩ những chuyện này.

Tuần nam mỹ nữ khiêu vũ cùng nhau trông vô cùng đẹp mắt, đặc biệt Lộ Tuy lại không hề tỏ ra cứng nhắc như bộ xương khô chút nào.

Động tác của Lộ Tuy lưu loát tự nhiên, tao nhã đẹp mắt, cánh tay giơ cao khéo léo bắt nhịp với vòng xoay của Đỗ Nghi Quân. Khán giả ngắm nhìn cũng thấy vui cả mắt, hai người họ có thể nói là cao thủ khiêu vũ.

Đương nhiên bọn họ làm khơi dậy nên ham muốn khiêu vũ của mọi người ở đây.

Ninh Tranh nhảy với Thẩm Viện Từ một khúc, sau đó cơ hồ mời hết tất cả phái nữ ở đây một lượt, chỉ không mời đứng Vụ Mang Mang, hiển nhiên là vẫn còn tức vì chuyện lúc trước.

Thẩm Đình vẫn chưa nhảy với ai. Trong suy nghĩ của Vụ Mang Mang, Thẩm Đình mà khiêu vũ thì chắc cũng cứng ngắt lạnh lùng như cái bản mặt của anh ta.

Trương Bảo Lương thì đã nhảy tới hai lần, kỹ thuật của anh ta cũng không tệ lắm, có điều cái bụng hơi phệ ra.

"Nhảy với chị một khúc nhé?" Giọng nói của Lộ Lâm chợt vang lên ngay bên tai Vụ Mang Mang, xen ngang vào việc âm thanh đánh giá của cô.

"Em không rành khiêu vũ kiểu này cho lắm." Vụ Mang Mang khiêm tốn kêu.

Kỳ thật Vụ Mang Mang thích nhảy nhót điên loạn hơn, thậm chí cô còn có thể nhảy thoát y một đoạn nữa.

"Vậy nhảy khúc sở trường của em đi." Lộ Lâm cười nói, hiển nhiên không cho phép cô từ chối.

Thời buổi này đàn bà còn bá đạo hơn cả tổng tài cơ đấy, Vụ Mang Mang chịu thua rồi.

"Đừng tỏ ra khiêm tốn, chị biết em chắc chắn biết nhảy." Lộ Lâm cười bổ sung.

Vụ Mang Mang đương nhiên từng học qua khiêu vũ.

Cô cũng giống như những đứa trẻ có cha mẹ bận rộn khác, cuối tuần nào cũng giết thời gian vào việc học thêm đủ các môn.

Thư pháp, hội họa, dương cầm, vũ đạo, môn nào cũng học.

Nhưng Vụ Mang Mang chỉ có hứng thú với môn võ, bởi đó là môn duy nhất mà cô có thể thỏa sức đánh te tua mấy đứa bạn học có gia đình hạnh phúc mà không sợ bị trách mắng.

Còn về vũ đạo, Vụ Mang Mang lại thích dancesport hơn, vì cô cảm thấy những điệu nhảy đó gọi ra hàm ý rất rõ ràng: Anh / Em có đỡ được tôi không?

Ai mà chẳng có ham muốn, có nhu cầu, chẳng qua là người che giấu được, người không mà thôi.

"Em biết nhảy latin, nhưng không có bạn nhảy cùng ở đây." Vụ Mang Mang ra chiều tiếc nuối.

Nhảy latin trên vườn cỏ ư? Lộ Lâm ngẹn họng.

"Để chị nhảy với em." Lộ Lâm vẫn đáp lại, sau đó tới bên người chơi nhạc lắm bảm vài câu, khúc nhạc liền đổi thành phong cách latin hứng khởi nồng nhiệt.

Đến lượt Vụ Mang Mang tròn tròn mắt, cô ta thật sự muốn cùng cô nhảy latin trên mặt cỏ sao?

Nhờ may giẫm mạnh chân quá khiến giày cao gót dính chặt vào đất không nhấc lên được thì đúng là xấu hổ chết mất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cung kính

Vụ Mang Mang cúi đầu liếc nhìn bản thân, tối nay cô mặc váy ngắn màu đỏ cao trên đầu gối, lúc xoay người kiểu gì váy cũng bị tung lên, thêm vào đó cô lại không mặc quần đùi đen ở trong, thật đúng là đau khổ.

Lộ Lâm thì mặc quần, trông quá ra dáng một chàng "công".

Vụ Mang Mang cảm thấy nếu bản thân mà bị cong thì cũng không muốn làm "thụ".

Có điều bách hợp* thì cũng không phân rõ đâu là công đâu là thụ.

*Bách hợp là tình yêu nữ với nữ. Công và thụ là hai khái niệm chỉ tình yêu nam với nam.

Tình huống hiện giờ đúng là không trâu bắt chó đi cày*, không muốn cũng vẫn phải tham gia.

*Chỉ tình huống ngoài khả năng, bắt đắc dĩ.

Vụ Mang Mang đành phải đứng dậy. Nhạc latin tiết tấu nhanh, sôi động mạnh mẽ, khiến mọi người đều bất chợt phấn khích, ngay cả Đỗ Nghi Quân và Lộ Thanh Thanh cũng lắc lư theo nhạc.

Lộ Lâm thấy Vụ Mang Mang hơi ngại ngùng thì bèn chủ động dẫn trước.

Vụ Mang Mang xấu hổ không biết làm thế nào, nhưng nhảy được vài bước, cô liền phát hiện ra Lộ Lâm là bạn nhảy rất tốt, cô ta cực kỳ dễ ý phối hợp với các động tác chân của cô.

Càng nhảy, cảm giác quen thuộc càng ủa về.

Vụ Mang Mang cố gắng kiểm soát để giày cao gót không chẳng may đâm mạnh xuống mặt cô, khéo léo đưa tay chặn lại làn váy bay bay theo từng chuyển động.

Sau cùng một điệu nhảy latin nhiệt tình như lửa lại biến thành điệu nhảy đầy e thẹn bên lề.

Ninh Tranh nhìn Vụ Mang Mang sóng bước uốn éo với Lộ Lâm mà bất chợt biến thành người đàn ông đầu tiên ở đây phải khép chặt chân lại.

Nghe báo trong mắt đàn ông, những cô gái mặc váy đỏ là quyến rũ nhất. Màu đỏ tượng trưng cho sự nồng nhiệt tràn trề, lôi cuốn ánh mắt người khác nhất.

Vụ Mang Mang mặc chiếc váy rù nhẹ, lúc chuyển động chiếc váy lấp lánh ánh sáng tựa hồ như một viên kim cương màu đỏ, vừa toát vẻ lộng lẫy vừa ản về dè dặt, giống hệt như lớp thịt mọng nước bên trong loại hoa quả vỏ đỏ.

"Cậu có thể vừa nhảy vừa giữ váy cơ à, trông là hơi quá đấy." Vụ Mang Mang còn chưa ngồi vào chỗ, Lộ Thanh Thanh liền cất giọng bốn cột: "Tiểu yêu tinh muốn quyến rũ ai?" Lộ Thanh Thanh véo nhẹ vào eo Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang còn đang thờ hồng hộc, bị Lộ Thanh Thanh véo cho một cái liền đau tới nổi rên lên một tiếng đầy yêu kiều, giống hệt như tiếng nũng nịu lúc ân ái trên giường.

Vụ Mang Mang mau chóng chặn lại cái tay của Lộ Thanh Thanh, bảo: "Nói linh tinh, tại hôm nay tớ không mặc quần con bên trong nên mới sợ bị lộ hàng thôi."

Dù cô đã hạ nhỏ giọng xuống thì những người ngồi gần đó vẫn nghe thấy, chẳng hạn như cái gã Trương Bảo Lương bỗng chợt ngẩng phắt đầu lên giương ánh mắt dò xét.

Dưới bầu trời đầy sao, một câu nói tùy ý thốt ra có thể khiến người nghe bất thần liên tưởng sâu xa.

Hoặc cũng có thể dẫn đến tai bay vạ gió.

Trong khi đó Lộ Tùy, người ngồi ngay bên cạnh Trương Bảo Lương thì giống như không hề nghe thấy, hoặc giả có khi là nghe vào tai trái, ra luôn tai phải.

Vụ Mang Mang ngồi xuống hẳn hơi rồi, Lộ Thanh Thanh liền ghé sát lại lẩm bẩm: "Hình như Trương Bảo Lương có ý với cậu hay sao ấy, tớ thấy anh ta vẫn luôn nhìn chăm chăm cậu, lúc cậu nhảy anh ta chưa từng dời mắt đi đâu khác."

Vụ Mang Mang nói: "Luật sư là kẻ tinh tường nhất việc trả thù và chiếm lấy tài sản, kết hôn với họ không cần thận lại trắng tay."

Lộ Thanh Thanh gật đầu tán đồng: "Phải rồi. Đánh không thắng được, mắng cũng mắng không lại, đúng là dạng không thể ở chung."

Vụ Mang Mang nhìn lướt qua cái bụng của Trương Bảo Lương, từ tốn thốt: "Chắc là tớ đánh thắng được hẳn ta đấy."

Cách đó không xa bỗng vang lên tiếng bật cười khe khẽ, Vụ Mang Mang tò mò tìm kiếm, bụng nghi ngờ có phải mình nghe nhầm rồi hay không. Lộ Tùy cất giọng cười có vẻ quá trùng hợp, có điều chỗ ngồi của anh ta cũng không gần cô lắm, Vụ Mang Mang không cho rằng Lộ Tùy lại nghe thấy câu nói đó.

Vậy thì anh ta bật cười vì có gì?

Đưa mắt nhìn sang, bên cạnh chỉ có gã Trương Bảo Lương, hai người này cơ hồ cũng không phải những người hài hước gì cho cam.

Lộ Tùy lia mắt tới, Vụ Mang Mang cũng nhìn thẳng lại, rồi mau chóng dời mắt, tìm đập thành thích, ánh mắt Lộ Tùy quá sắc bén.

Trong khi đó, Trương Bảo Lương đứng lên đi tới chỗ Vụ Mang Mang, khom người làm động tác mời: "Vụ tiểu thư, không biết có thể mời cô nhảy một khúc không?"

Buổi đêm đẹp tuyệt thế này mà từ chối thì có vẻ không phù hợp lắm, Vụ Mang Mang mỉm cười đứng dậy, đặt tay vào lòng bàn tay Trương Bảo Lương.

"Lần đầu gặp gỡ, chắc tôi để lại ấn tượng rất xấu cho Vụ tiểu thư đúng không?"

Tương Bảo Lương đặt hồ tay lên lưng Vụ Mang Mang, cô bắt thần tăng thêm mấy phần hào cảm.

"Gọi tôi Mang Mang là được." Vụ Mang Mang cười bảo: "Lần đầu gặp gỡ Tương đại luật sư khí thế bức người khiến tôi sợ hãi, nhưng mà ấn tượng thì không tôi."

Bà Liễu từng dạy Vụ Mang Mang rằng, ngàn vạn lần không được đắc tội với đại luật sư, ai biết một ngày nào đó cô lại cần nhờ vả tới họ chứ?

Tương Bảo Lương thuận miệng gọi "Mang Mang" rồi nói: "Bất luận thế nào thì tôi vẫn muốn vẫn hỏi lại hình tượng của mình trong lòng em, tôi không biết em lại là người đáng yêu thế này. Lần sau nếu có việc cần giúp, tôi có thể giảm giá 5%."

5%?! Vụ Mang Mang sáng bừng mắt, đối với Tương đại luật sư cho dù là có lương tâm đi chăng nữa thì vẫn coi như là đại phá giá.

Vụ Mang Mang tức thì nhoeén cười tươi rói, mặt mày sáng bừng, tươi tắn tựa hồ ánh trăng lưỡi liềm giăng trên bầu trời: "Vô cùng cảm ơn anh, nhưng tôi mong rằng vĩnh viễn không phải nhờ cậy tới anh."

Tương Bảo Lương bật cười.

Hai người tán gẫu vui vẻ, đến tận lúc điệu nhạc chấm dứt vẫn chưa thoả mãn.

"Chẳng phải cậu bảo không có hứng thú với luật sư à?" Lộ Thanh Thanh bất mãn cất giọng hỏi: "Cậu nhìn cái bụng hấn ta kia, dù 'vào' từ đằng trước hay đằng sau, dù chỗ đấy có dài tận 18cm nhưng bị vướng cái bụng đó thì e rằng sẽ tắc giữa chừng đấy."

Vụ Mang Mang tuy luôn ra vẻ lời đời, nhưng bản chất vẫn là thực nữ, đành đáp lại rằng: "Cậu có thực tế quá không đấy?"

Lộ Thanh Thanh không hề che giấu bản sắc phong lưu của chính mình: "Cậu không sợ hấn ta khiến cậu không thờ nổi à?"

Tuy hiện giờ trời đã tối, nhưng Vụ Mang Mang không quen thảo luận chuyện giường chiếu ở chỗ nào khác ngoài trên mạng, cô bèn lái chủ đề sang hướng khác.

Bức ảnh mà cô đăng lên weibo tầm chiều đang được mọi người mổ xẻ kỹ lưỡng.

Con ngựa trắng thuần trong ảnh bị người ta đoán xuôi đoán ngược, có người thần thông quảng đại tới mức từ con ngựa mà suy đoán ra chủ nhân của nó.

Trong thành phố này, số người có thể mua, có thể nuôi dưỡng và thích nuôi dưỡng loại ngựa này không hề nhiều.

Thân phận "bach phú mỹ" của Vụ Mang Mang càng được công nhận.

Có mấy cô nàng đáng ghét hay cho rằng Vụ Mang Mang toàn mua hàng giả liền nhảy vào chê bôi cô tẩy trắng lông ngựa.

Lộ Thanh Thanh dẫu môi trêu Vụ Mang Mang là kẻ "tâm cơ", nhưng lại bắt đầu ra sức bảo vệ cô trên mạng.

Cuối cùng thì buổi tiệc tối cũng kết thúc, nhóm đàn ông chuyển sang khu quầy bar, nhóm phụ nữ cũng có thể tùy ý lựa chọn các cách thức giải trí khác nhau, nhưng đa số người đều lựa chọn tới khu quầy bar.

Vụ Mang Mang mệt rã cả người, bèn lên tầng nghỉ ngơi.

Lộ Thanh Thanh bất mãn giữ chặt lấy Vụ Mang Mang: "Ngủ sớm thế? Không thấy bọn họ..." Lộ Thanh Thanh chỉ về phía khu quầy bar: "Bọn họ đều có hứng thú với cậu đấy, cậu..."

Mấy người đàn ông này nhìn trông cũng khá được, lại có gia thế giàu sang, Vụ Mang Mang hiểu ý của Lộ Thanh Thanh, nhưng cô thực sự có chút lười nhác: "Cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì đâu."

"Cậu sao vậy?" Lộ Thanh Thanh đánh nhẹ Vụ Mang Mang, cất giọng trách móc: "Đừng có được thế lại làm kiêu."

Thật sự không phải cô đang cố tình làm cao.

Phụ nữ được đàn ông yêu mến theo đuổi đương nhiên là việc đáng để kiêu ngạo, nhưng nếu bị quá nhiều đàn ông theo đuổi thì lại không phải là việc hay ho gì.

Đàn ông là loại động vật cực kỳ thực tế, trước khi theo đuổi một ai đó, bọn họ chắc chắn sẽ cân nhắc nặng nhẹ thiệt hơn.

Nếu quá khó theo đuổi thì cô gái ấy phải thuộc cấp bậc nữ thần, chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể trêu đùa được. Bọn họ sẽ không chủ động tiến tới mà chỉ thầm giữ thiện cảm ở trong lòng.

Còn đối với những loại con gái dễ dàng tới tay, hoặc là chỉ cố gắng một chút là giành được thì bọn họ mới cố tình bỏ phí tâm tư để theo đuổi.

Vụ Mang Mang hiểu rõ sự khác biệt này. Đối với đám người Ninh Tranh, Thẩm Đình, thậm chí cả Trương Bảo Lương thì cô chắc hẳn là loại gái ham hư vinh, vẫy tay một cái là lăng xăng chạy đến để người ta ôm ở được ngay.

Yêu mến thật sự không phải là như vậy.

Chẳng hạn như Vụ Mang Mang dễ dàng nhận ra, chỉ trong một buổi tối, Trương Bảo Lương đã liếc nhìn Thẩm Viện Từ không dưới mười lần, có điều hẳn ta không dám theo đuổi cô ấy.

Đám đàn ông trưởng thành này đôi lúc đúng là chẳng khác gì con vật cả.

Vụ Mang Mang bất thần hoài niệm mỗi tình đầu thời đại học, chàng trai ấy vừa nhìn thấy cô một cái liền mặt đỏ tung bừng, nếu bệnh của cô không dọa anh ta chạy mất dép thì thật là tốt.

Giờ hồi tưởng lại, khi ấy đúng là vẫn còn đầy ngây thơ.

Ngủ sớm thì dậy sớm, tối qua Vụ Mang Mang mặc kệ sự bất mãn của Lộ Thanh Thanh, kiên quyết không chịu vì mấy gã đàn ông mà hy sinh sắc đẹp.

Lúc này giọt sương vẫn vương trên cành lá xanh, phía chân trời mới le lói vài tia nắng mặt trời. Vụ Mang Mang bước tới sân bể bơi lót gỗ ở tầng một, dự định trải thảm ra để tập yoga.

Đúng lúc Vụ Mang Mang đang trải thảm, trong khi vô tình ngẩng đầu lên chợt nhìn thấy một người đứng trên ban công tầng ba làm động tác lao vút xuống bể bơi.

Vụ Mang Mang không ngờ lại có người cũng dậy sớm giống mình.

Có điều thời gian tập thể dục buổi sáng không tiện quấy rầy lẫn nhau, vậy nên Vụ Mang Mang thu lại ánh mắt, ngồi xuống tập luyện.

Nửa tiếng sau, Vụ Mang Mang đổi chân, chuẩn bị chuyển sang tư thế chào mặt trời, bỗng nhìn thấy bóng người đi lên từ dưới nước.

Nhận ra đó là người có sở thích kỳ dị yêu thích cái rồn của mình, Vụ Mang Mang bèn làm bộ cung kính.

Rồn của cô hình tròn, nhưng rồn của Lộ Tùy lại hẹp dài khép kín, Vụ Mang Mang thầm nhủ, quả nhiên là anh ta không có nên mới thích rồn của mình.

Làn da của Lộ Tùy không trắng trẻo, nhưng cũng không rám nắng, mà giống màu lúa mì tự nhiên.

Phía trên chiếc rồn là vòng eo gợi cảm và cơ bụng sáu múi rắn chắc, phía dưới thì là những đường cong mà bao người thèm khát.

Dáng người đẹp quá!

Vụ Mang Mang nghĩ bụng, anh ta đã từng này tuổi rồi, chắc hẳn phải tốn rất nhiều thời gian và sức lực mới có thể duy trì dáng người như thế.

Cứ nhòm mãi vào vùng hông của đàn ông thì có vẻ quá mức ám chi, Vụ Mang Mang bèn ngẩng phắt đầu lên, bỗng chạm phải ánh mắt của Lộ Tùy.

Vụ Mang Mang lịch sự gật đầu tỏ ý chào hỏi, hình như từ sau khi cô tới đây, bọn họ vẫn chưa nói với nhau câu nào, Lộ Tùy cơ hồ vẫn đối xử với cô chỉ như người qua đường.

Chuyện trên đảo lần trước rõ ràng là anh ta lên con động kinh trước mà.

Lộ Tùy hồ hững đáp lại, sau đó cầm lấy khăn mặt trên tay vịn ghé lên lau tóc.

Vụ Mang Mang rất muốn đánh mắt sang chỗ khác, nhưng đàn bà vốn sùng bái kẻ mạnh, cũng giống như đàn ông thích sự dịu dàng, có cơ hội liền phải nhìn thêm tí nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đây là duyên phận

Có điều Lộ Tùy không cho Vụ Mang Mang thêm cơ hội, nhanh chóng xoay người đi vào trong phòng.

Ánh mắt của Vụ Mang Mang luôn dán vào chiếc quần bơi của anh ta, mãi miết trông theo cho tới tận lúc khuất bóng.

Đường cong thật sự không tồi, chỉ nhìn thoáng qua liền thấy đầy mạnh mẽ, thật muốn sờ mó nắn bóp một hồi quá.

Vụ Mang Mang thở dài một hơi, xem ra cô đã già rồi, năm năm nữa là đến tuổi hể nhìn thấy trai là muốn vồ tới như hổ như sói, ấy thế mà vẫn chưa được hưởng niềm khoái lạc nhất trần gian.

Mong rằng đối tượng xem mặt mà bà Liễu sắp xếp tới nay khá khảm chút.

Dùng xong bữa sáng là tới phiên đi cưỡi ngựa, song Ninh Tranh và Thẩm Đình tự dung nổi hứng đòi đấu kiếm, vài người tức khắc hòa theo, Vụ Mang Mang đành phải trợ mắt đi theo bọn họ.

Chẳng thà chơi mặt chược còn hơn, ít ra thì cô còn hiểu chút quy tắc.

Vụ Mang Mang cảm thấy bản thân thật là ngu ngốc, lần trước lúc lên du thuyền cùng Thẩm Đình, chẳng phải cô đã hạ quyết tâm không đi theo đám ông già bà già nhảm chán này nữa sao?

Kết quả nhất thời hồ đồ lại tới nữa.

Đối với bộ môn đấu kiếm, Vụ Mang Mang hoàn toàn không hiểu gì hết, không hiểu tại sao đột nhiên bọn họ dừng lại, cũng không hiểu tại sao người ta lại thắng.

Song Vụ Mang Mang vẫn nhìn ra được kỹ thuật của Lộ Tùy khá cao, Ninh Tranh và Thẩm Đình đều không phải là đối thủ của anh ta.

Sau vài hiệp, Lộ Tùy tháo tấm che mặt xuống, đặt kiếm về lại chỗ cũ, ra vẻ độc cô cầu bại.

Hoặc là anh ta ra cái điều không muốn chơi đùa cùng với bọn họ nữa.

Lộ Lâm nghiêng đầu thủ thi bên tai Vụ Mang Mang: "Nếu Mang Mang muốn học đấu kiếm thì cứ tìm chị."

Loại vận động trông tao nhã nhưng mà lại vô dụng này, Vụ Mang Mang không hề muốn học.

"Hai người đấu tiếp đi." Lộ Tùy rời khỏi cuộc chơi, để lại Ninh Tranh và Thẩm Đình.

Chắc anh ta thấy phong độ của họ thất thường nên không đáng coi là đối thủ đây.

Hiện giờ Ninh Tranh và Thẩm Đình đấu nhau trông cực kỳ giống hai con nai đực đang giờ cái sừng dài ngoằng tranh đấu vì con nai cái vậy.

Tình cảm huynh đệ không thể bị tổn thương, huống chi thứ tranh đấu chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi. Chuyện hôm qua lại đáng để bọn họ như hai con gà chọi hằm hè lẫn nhau sao?

Vụ Mang Mang thấy hai người đàn ông thông thả tới lui anh tiến, tôi tiến anh lùi, tiếng thanh kiếm chạm nhau "leng keng" thì không nhìn nổi ngập dài một cái, sau đó lên weibo đăng một tấm ảnh hai người đàn ông mặc trang phục đấu kiếm kèm theo lời bình: Bắt đầu một ngày tốt đẹp bằng vận động nhẹ nhàng buổi sáng.

Trong thế giới mạng, nếu không phải là người thích giả vờ giả vịt thì cũng là người chuyên suy diễn thô tục, dù sao thì chả có ai bình thường cả.

Khung cảnh tẻ nhạt này cứ như có sức thôi miên, Vụ Mang Mang ngập thêm hai cái rồi không muốn tự ngược đãi bản thân nữa, sáng nay tỉnh dậy quá sớm, bây giờ cô phải về ngủ bù.

Ông chủ nơi đây đúng là tri kỷ, Vụ Mang Mang lấy tấm biển "Xin chớ quấy rầy" từ ngoài phòng khách tới, treo lên cửa, yên tâm say giấc nồng. Ngay cả cơm trưa cô cũng bỏ, sẵn tiện giảm béo luôn.

Sau cùng Lộ Thanh Thanh phải tìm người giúp việc mở cửa, dựng Vụ Mang Mang đang nằm trên giường dậy: "Mau dậy đi, mọi người đều chuẩn bị về hết rồi."

Vụ Mang Mang nửa mơ nửa tỉnh thức dậy, trên mặt hằn vết tóc phiếm hồng, Lộ Thanh Thanh chợt cảm thấy cô đáng yêu không chịu nổi.

Vụ Mang Mang tức thì bị bộ dạng như sắp nhỏ dãi đến nơi của Lộ Thanh Thanh làm cho tỉnh hẳn.

May mà hành lý đã sớm dọn xong, Vụ Mang Mang nhắm hờ mắt ton ton theo Lộ Thanh Thanh ra ngoài. Cảm thấy vừa qua một khúc rẽ, cô bèn mở to mắt nhìn đường.

Đa số khách khứa đều được máy bay riêng của Lộ Tùy đưa tới, còn Vụ Mang Mang thì đi theo Ninh Tranh. Nhưng bây giờ nhìn thấy Thẩm Viện Từ cả người diện bộ đồ đồ lẳng lẳng đứng sừng sững bên cạnh Ninh Tranh, toả ra khí thế át người, Vụ Mang Mang dù có mặt dày tới đâu cũng không thể không biết xấu hổ đi nhờ máy bay của Ninh Tranh về được.

Vụ Mang Mang bỗng nhiên cảm thấy bức bối với những kẻ lăm lăm này. Mỗi lần đi chơi cũng phải động đến máy bay hoặc trực thăng riêng, làm cô bị liên lụy theo.

Người giúp việc vẫn đứng đó cầm hành lý của Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh chờ đợi chỉ thị, Vụ Mang Mang bỗng thấy Lộ Lâm tiến tới bảo: "Mang Mang, em về với chị nhé, Nghi Quân muốn trò chuyện với em đây."

Vụ Mang Mang tựa hồ được đại xá, lập tức chấp nhận.

Ninh Tranh lạnh lùng không nói gì.

Vụ Mang Mang chẳng hề thấy áy náy chút nào, anh ta có vị hôn thê rồi còn định dây dưa với người khác nữa à?

Máy bay riêng của Lộ Tùy rộng hơn của Ninh Tranh, có lẽ do rộng rãi nên trang thiết bị cũng chất lượng hơn, nhưng không quá xa hoa, so với cách trang trí như ở hoàng cung Á Rập của Ninh Tranh thì càng khiến cho người khác thoải mái hơn.

Vừa lên máy bay, nhóm ông chủ vội vàng trò chuyện kết giao, thảo luận hợp tác, còn Vụ Mang Mang thì đeo bịt mắt vào, cuộn tròn người ngủ trên sofa, mặc kệ ánh mắt bức bối vì cô không chịu chủ động kết thân với mọi người của Lộ Thanh Thanh.

Máy bay hạ cánh, Đỗ Nghi Quân mỉm cười với Vụ Mang Mang, nói: "Giương mặt em rất hợp đóng phim truyền hình, nếu có hứng thì gọi cho chị."

Vụ Mang Mang cũng nhoen cười, cô không tin bản thân mình lại có sức hấp dẫn lớn đến mức khiến người ta phải mời mọc tới mấy lần.

Trên đời này chuyện gì cũng có giá của nó cả.

Chỉ có cảm tiền của ông Vụ và bà Liễu là không cảm thấy gánh nặng nhất.

Vụ Mang Mang bắt xe lên núi, trên đường đi còn tiện thể mua cho Vụ Đan Đan một bộ quần áo siêu nhân, vì cơ hội được cấp lại tiền tiêu vặt hàng tháng, cô phải nghiêng răng một chút.

Bà Liễu tựa hồ do xa thom gần thối, lâu rồi chưa gặp Vụ Mang Mang nên hôm nay gặp cô cũng thấy thuận mắt hơn rất nhiều. Bà thấy Vụ Mang Mang mặc quần áo được bán ra từ mùa trước bèn hơi khó chịu.

Bởi vậy bà Liễu không những ném cho Vụ Mang Mang con 6S mới tinh mà còn cho thêm 5000 tệ để cô sắm sửa quần áo mới đi xem mặt.

Tuy rằng số tiền này chỉ đủ mua một bộ váy đẹp, nhưng cũng coi như vượt xa dự tính của cô rất nhiều. Cô lập tức nhào tới vừa ôm vừa hôn bà Liễu, mặc kệ mồm mép dính đầy phấn: "Thiếu chút nữa thì con phải đi bán thân rồi, người ta dùng 6S hết cả rồi, còn mỗi con dùng 6 lướt weibo thôi."

Không thể trách Vụ Mang Mang là người ham hư vinh được, các mối quan hệ xã giao của cô dù sao cũng khá khảm hơn người bình thường, nếu cô chỉ hơi không theo kịp, bọn họ liền khinh thường ngay.

"Trông này, chẳng phải đã cho con thêm tiền rồi đó sao?" Bà Liễu quả thực hết cách với Vụ Mang Mang.

"Tiền còn phải dùng vào việc khác." Vụ Mang Mang hùng hồn trả lời. Một đồng tiền thật có thể đổi được 10 viên kim cương trong trò chơi ảo đấy, mặc dù Vụ Mang Mang không phải là người siêu giàu có ở ngoài đời thực, nhưng trong game thì thật sự chẳng khác gì nữ thần cả.

Lúc người khác nhờ cô giúp đỡ đều kêu rằng: "Nữ thần, cho tôi chục thùng rượu nho nhé, nữ thần, cho tôi mấy cửa hàng nhé..."

Điều này làm cô cực kỳ thoải mái.

Trong trò chơi, khu trang trại của cô là nơi xa hoa đẹp đẽ nhất, nhiều gà, trâu, lông cừu nhất.

Ngay cả Vụ Đan Đan cũng phải cảm thán chị gái cậu ta chính là đại phú bà trong game.

Trẻ con bây giờ, mới bốn, năm tuổi đã chơi di động lưu loát hơn cả người lớn. Vụ Đan Đan đòi chơi máy mới của Vụ Mang Mang, Vụ Mang Mang đành phải nghe theo.

Vụ Mang Mang mở game lên cho cậu em.

Màn hình di động vốn hại mắt, Vụ Mang Mang tự dưng bị bà Liễu nhắc oan: "Con cho nó chơi làm gì, hại mắt lắm..."

Vụ Mang Mang không cãi lại, bà Liễu thấy lạ bèn hỏi: "Con sao thế? Sao lại không nói gì?"

Vụ Mang Mang cụp mắt xuống, nhớ tới mấy người đàn ông lời đời thành thực đó, bỗng dưng thờ dài một tiếng: "Lăn lộn ở ngoài một vòng mới thấy về nhà vẫn là tốt nhất."

Bà Liễu tuy rằng hơi thiên vị, nhưng vẫn rất yêu thương cô con gái ngốc nghếch của mình.

Liệu Nhạc Duy không nói gì, trong lòng thấy hơi chua xót.

Bà đương nhiên vui mừng vì con gái càng lớn càng hiểu chuyện, nhưng thấy con gái vì bị tổn thương, bị coi thường mới trở nên chín chắn hơn thì bà đương nhiên vẫn đau lòng.

Dù sao thì cũng là máu mủ ruột rà với mình.

Bà vẫn còn nhớ rõ đáng về lẩm chẩm đáng yêu hồi hai ba, tuổi của cô.

Đáng tiếc bà đã bỏ qua giai đoạn trưởng thành của con gái, lúc muốn cứu vãn mọi chuyện thì con gái đã có cuộc sống và suy nghĩ riêng, không còn ý lại, thân thiết với bà nữa.

Bởi vậy Liễu Nhạc Duy không muốn để lỡ thời thơ ấu của Vụ Đan Đan, đôi khi bà biết mình bất công thiên vị, nhưng hiểu ra là một chuyện, sửa được lại là một chuyện khác.

"Dạo này tiền bạc của cha con đều đổ vào hai công trình đang thi công, nên tiền tiêu vặt của con sẽ không được nhiều như trước kia đâu." Bà Liễu lên tiếng.

Vụ Mang Mang giương ánh mắt ngờ ngàng nhìn về phía mẹ mình.

"Mỗi tháng giảm đi một nửa." Bà Liễu bổ sung.

Vụ Mang Mang thâm tính toán, vậy cũng đủ rồi, cô tiết kiệm mấy tháng chắc có thể mua được xe SUV nội địa.

Có xe đỡ phải đi bộ là được. Dạo này cô phát mệt vì cứ phải bắt trộm với mấy gã yêu xanh lăm rồi.

Đến giờ cơm chiều, ông Vụ đi xã giao về, thấy Vụ Mang Mang ngồi đó liền không kìm nổi, bức bối kêu: "Cuối cùng con cũng chịu về nhà hả?"

Vụ Mang Mang đoán ông Vụ gặp chuyện bức bối ở bên ngoài, về nhà liền trút con giận nên không đáp lại.

"Con xem con đi, 25, 26 tuổi rồi mà không có lấy một thằng bạn trai đứng đắn. Người ta bảo ấn tượng lớn nhất về con chính là mỗi ngày đổi một thằng bạn trai đấy, thật đúng là chẳng ra gì."

Ông Vụ tiếp tục càu nhàu: "Mẹ con vất vả lắm mới tìm được người giới thiệu Thẩm Đình cho con, kết quả thì sao, người ta chẳng hề coi trọng con, con vẫn còn mặt mũi chườn mặt về nhà nữa à?"

Vụ Mang Mang bị Vụ Tùng trách móc mà rom róm nước mắt, tựa hồ trong lòng ông, con gái chỉ dùng để móc nối quan hệ thôi vậy. Người ta không thích cô, cô lại còn mặt dày được chắc?

Khó khăn lắm mới thân thiết với cha mẹ được một chút, nào ngờ nháy mắt liền tiêu tan.

Liễu Nhạc Duy nghe thấy Vụ Tùng trách mắng thậm tệ như vậy bèn mau chóng đánh trống lảng: "Anh đi thay quần áo đi, em bật bình nước nóng rồi đấy."

Sau đó lại quay sang bảo Vụ Mang Mang: "Con cũng mau thay quần áo đi, mẹ gọi lái xe đưa con đi."

Đi đâu? Đương nhiên là đi xem mặt.

Nơi hẹn gặp là một quán cháo do chính đối phương chọn. Quán cháo này có vẻ khá lâu đời, cháo và các món ăn nhẹ đều làm khá ngon.

Vụ Mang Mang vừa ăn vừa thâm nghĩ chỗ này hơi xa trung tâm, nhưng lại đông khách, có lẽ sẽ phải ngồi ghép bàn.

WHO vừa mới công bố danh sách "những món ăn có thể gây ung thư", trong đó có thịt hồng nghi vì được xịt thuốc sát trùng, gà rán vàng nghi vì bị xịt khí gas, vậy nên Lâm tiên sinh dứt khoát không gọi những món mà Vụ Mang Mang thích như bò xào hạt tiêu, cánh gà sốt, các món xào rán, v.v...

Đồ ăn đưa lên toàn là những món rau dưa đậm bạc, trắng on on.

Lâm tiên sinh là một người đàn ông trắng trẻo, làm nghề nha sỹ.

Thu nhập cao, bằng cấp cao, có điều hơi nghiện sạch sẽ, tuy nhiên đây cũng không phải việc quá quan trọng.

Dạo này Vụ Mang Mang bị nóng trong, hay đau răng, nếu tìm được một anh bạn trai làm nha sỹ thì đỡ phải lên lịch hẹn lần chờ đợi phiền toái.

Lâm tiên sinh trái lại cảm thấy Vụ Mang Mang quá đẹp, anh ta lại bận rộn, sợ rằng không quản nổi vợ đẹp, thêm vào đó cứ phải lo ngay ngáy sợ vợ ngoại tình nên thái độ cư xử vẫn hơi khách sáo.

Dù sao chẳng nữa, Lâm tiên sinh cũng là một người đàn ông có thu nhập cao, Vụ Mang Mang khá thích kiểu đàn ông như thế này, anh ta biết bản thân muốn gì, cũng biết bản thân có thể trả giá thế nào.

Đáng quý nhất là anh ta xem mặt với mục đích để kết hôn.

Hai người trao đổi suy nghĩ về tình yêu và hôn nhân, Lâm tiên sinh không muốn có nhiều con, một nam một nữ là đủ. Vụ Mang Mang thì hy vọng có thể

làm gia đình kiểu DINK*, đúng lúc này, người phục vụ đột nhiên xen ngang.

*DINK (Double Income and No Kid): Chỉ những cặp vợ chồng có thu nhập cao nhưng lựa chọn không sinh con.

"Thưa tiên sinh, quán chúng tôi đông khách quá, phải ngồi ghép bàn, mong anh thông cảm." Người phục vụ nói.

Lâm tiên sinh có lẽ là khách quen ở đây nên liền tỏ ra thông cảm, gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó liền có một đôi vợ chồng trẻ ngồi vào bàn của họ, nghe họ nói thì có vẻ nhớ xem trên mạng mà tìm được tới đây.

Tiếp đó cái bàn rộng của Vụ Mang Mang lại tiếp tục đón tiếp một vị khách độc thân.

Vụ Mang Mang đang cúi xuống uống nước, vô tình liếc thấy người ngồi bên cạnh lại là vị đại thần ấy.

"Lộ tiên sinh!" Vụ Mang Mang cực kỳ kinh ngạc.

Lộ Tùy thì xem chừng chẳng hề bất ngờ, anh ta vừa vào liền nhìn thấy Vụ Mang Mang, chỉ gật nhẹ đầu đáp lại.

"Anh đi một mình à?" Vụ Mang Mang không kìm được bèn hỏi.

Đi ăn cháo một mình có phải là quá cô đơn rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Sau đó thì sao?

Vụ Mang Mang làm gì cũng thích đông vui nhiều người, nên cô tuyệt đối không bao giờ muốn đi ăn cháo một mình như Lộ Tùy cả.

Đi như vậy không phải là ăn cháo, mà là đang thưởng thức nỗi tịch mịch.

"Ồ." Lộ Tùy đáp, tự rót một cốc trà, sau đó nhìn vào vị trí trống bên cạnh Vụ Mang Mang.

"Tôi đi cùng bạn, không phải một mình." Vụ Mang Mang giải thích.

"Ừm." Lộ Tùy trả lời lấy lệ.

Thật ra bên cạnh có bộ bát đĩa là đủ chứng minh, nếu Vụ Mang Mang còn nói nữa thì càng có vẻ đang ra sức giải thích.

Đúng lúc đó nha sỹ Lâm về chỗ, Vụ Mang Mang bèn mừng rỡ chào đón anh ta.

Phong thái lạnh nhạt và những câu nói ngắn gọn kiểu "ờ, ừm" của anh ta khiến Vụ Mang Mang cảm thấy bức bối.

Thà nói chuyện với người máy còn tốt hơn.

"Vụ tiểu thư, tôi nghĩ kỹ rồi, chuyện con cái thật ra không cần phải sốt ruột. Suy nghĩ của con người sẽ thay đổi theo thời gian, ai biết được tương lai sẽ ra sao, chỉ bằng chúng ta tạm thời bỏ qua vấn đề này nhé?" Lâm Nhạc Đào mở lời.

Vụ Mang Mang hết sức tán thành, nhưng nghĩ bụng ban nãy anh ta vẫn khẳng khái đòi có cả nếp cả tẻ, chẳng hiểu sao lại tự dưng đổi ý nhỉ.

Có điều Vụ Mang Mang rất thích thái độ tự suy xét lại vấn đề của Lâm Nhạc Đào.

Lâm Nhạc Đào thấy Vụ Mang Mang đồng ý thì thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng anh ta có hơi phân vân vì những khuyết điểm của Vụ Mang Mang, nhưng nhìn hàng mi vừa dài vừa dày của cô, lúc đi từ WC ra, thấy điệu bộ yên lặng cúi đầu rót nước ấy, thấy hàng mi chớp nhẹ như cánh bướm ấy, không hiểu sao trái tim anh ta bỗng lạc một nhịp.

Huống hờ, hàm răng của Vụ Mang Mang cũng rất đẹp, rất chắc khỏe, chứng tỏ thói quen sinh hoạt hàng ngày khá nếp nề, chí ít thì cô có vẻ rất chú ý đến việc đánh răng sạch sẽ.

"Nhưng bình thường tôi hay phải đi công tác, không biết Vụ tiểu thư có bận tâm lắm không?" Lâm Nhạc Đào hỏi.

Vụ Mang Mang lắc đầu, cô đương nhiên không để ý.

Lâm Nhạc Đào thoả mãn gật đầu: "Nhưng mà Vụ tiểu thư xinh đẹp quá, bất kể là ai lấy được Vụ tiểu thư thì e rằng đều sẽ không dám để cô ở nhà một mình."

Vụ Mang Mang tròn mắt ngây ngẩn nhìn Lâm Nhạc Đào, thầm nhủ anh ta đang chê cô hay đang khen cô đây?

Bên cạnh vắng tới tiếng cười khe khẽ, Vụ Mang Mang không ngờ bản thân mình lại có thể làm Lộ tiên sinh vui vẻ, đúng là hiếm có khó tìm.

Song lúc này Vụ Mang Mang không thể nào vui nổi, thậm chí nếu mai sau cô không ngoại tình thì đúng là có lỗi với cách nói năng hiện thời của gã nha sỹ Lâm này quá.

"Vụ tiểu thư đừng giận, đây không phải lỗi của cô, tại cô đẹp quá, cho dù cô không muốn thì cũng sẽ có người chủ động tới quấy rầy cô."

Ăn nói khéo léo đấy, Vụ Mang Mang lại cho Lâm Nhạc Đào thêm một điểm nữa.

"Vì vậy Vụ tiểu thư có thể tới phòng khám của tôi làm việc không?" Lâm Nhạc Đào hỏi.

Phòng khám răng ư? Vụ Mang Mang không khỏi liên tưởng tới bộ đồ y tá với những ký ức chẳng hề hay ho gì.

Cô đang định lắc đầu, Lâm Nhạc Đào bèn nói tiếp: "Tôi biết cô không hiểu gì về chuyên ngành này, nhưng Vụ tiểu thư không phải làm việc gì to tát đâu, chỉ cần sắp xếp các cuộc hẹn và nghe điện thoại thôi, đơn giản lắm."

Ngay cả công việc của đối phương cũng muốn quản, có vẻ thái quá rồi thì phải.

"Như vậy không chỉ có tôi mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô, mà Vụ tiểu thư lúc nào cũng có thể nhìn thấy tôi, đôi bên đều yên tâm."

Vụ Mang Mang tựa lưng vào ghế ngồi, nhấp một ngụm trà đã lạnh, cất giọng lạnh nhạt: "Thực ra nếu tôi muốn ngoại tình thì cho dù có ngày ngày đến phòng khám thì vẫn có thể giấu diếm được."

Lâm Nhạc Đào biết có lẽ anh ta đã làm mất lòng vị tiểu thư ngồi trước mặt này, nhưng anh ta thực sự tỏ ý chân thành mà.

Vụ Mang Mang đột nhiên quay sang khoác tay Lộ Tuyền, bảo Lâm Nhạc Đào: "Anh xem, anh yêu của tôi không thèm đi làm, chỉ lăm le ngày ngày giữ rịt lấy tôi. Hôm nay anh ấy còn bám theo tôi tới tận đây nữa, có điều anh ấy hào sảng lắm, biết tôi bị ép phải đi xem mắt nên cũng thông cảm. Cảm ơn anh yêu đã tin tưởng em nhé."

Vụ Mang Mang hơi ngước mặt lên hôn chụt một cái vào má Lộ Tuyền.

"Xin lỗi nha sỹ Lâm nhé." Về mặt của Vụ Mang Mang tức thì chuyển sang ngại ngùng: "Cha mẹ tôi chê nhà anh ấy nghèo, không cho chúng tôi lấy nhau, muốn chia rẽ uyên ương, tôi cũng chẳng còn cách nào khác."

Lâm Nhạc Đào tức thì lia mắt nhìn sang Lộ Tuyền đang thản nhiên ngồi đó, ánh mắt sẫm soi lấy cái đồng hồ trên tay Lộ Tuyền.

Vụ Mang Mang sờ tai máng yêu Lộ Tuyền: "Anh yêu, chẳng phải em đã bảo anh đừng có đeo hàng nhái nữa rồi hay sao? Người tình mắt nhìn một cái là phân biệt được ngay."

Cô nói tới đây, Lộ Tuyền không chịu nổi nữa, bèn chậm rãi cầm lấy một tờ giấy ăn lên lau mặt.

Vụ Mang Mang mau chóng lấy ra khăn ướt trong túi của mình: "Anh yêu, để em lau giúp anh."

Kỳ lạ ở chỗ, hôm nay ông chú Lộ Tuyền vô cùng phối hợp với cô, thế cho nên dù trong lòng đã hơi bồn chồn lo lắng, Vụ Mang Mang nhất thời vẫn không kìm được thói xấu của mình.

Lâm Nhạc Đào nhìn điệu bộ thân thiết của hai người họ, thấy mình bỗng trở nên dư thừa, bèn để lại tiền rồi nhanh chóng bỏ đi.

Thật ra tay nha sỹ Lâm này cũng khá phong độ, dù gặp tình huống như vậy nhưng vẫn không quên trả tiền bữa ăn.

Vụ Mang Mang vừa lau mặt cho Lộ Tuyền vừa thầm tiếc nuối, nếu như hán ta không nể nang bắt cô phải đến làm ở chỗ hán, không công kích vào điểm mấu chốt trong giá trị đạo đức của cô thì tốt rồi.

Lâm Nhạc Đào vừa đi, Lộ Tuyền bèn hát tay Vụ Mang Mang ra.

Cặp tình nhân trẻ tuổi ngồi đối diện thích thú xem trò vui, ánh mắt dán chặt vào hai người Vụ Mang Mang và Lộ Tuyền. Người con gái tỏ ra hưng phấn cực kỳ, hiển nhiên là đang chờ hai người họ âu yếm thân thiết.

Cái trò diễn xuất này chết người ở chỗ hề có khán giả, hề có người hứng thú là Vụ Mang Mang liền không dừng lại được.

Vụ Mang Mang bấy giờ chợt rơi lệ, từng giọt nhỏ xuống tí tách như mưa, trong suốt như ngọc trai, khiến chàng trai đeo kính ngồi đối diện bỗng thấy thương cảm hộ Lộ Tuyền.

"Anh đừng như vậy." Vụ Mang Mang tủi thân nghẹn ngào, ra chiều đáng thương lấy tay gạt lệ, thốt: "Em cũng hết cách rồi, cha mẹ em uy hiếp, nếu không đi xem mặt thì sẽ không cho em tiền tiêu vặt, vậy chúng ta biết sống thế nào đây."

Cặp đôi đối diện chột vờ lẽ ồ lên, hoá ra là một gã đàn ông chuyên ăn bám.

Lộ Tuy đang định cất tiếng thì bị Vụ Mang Mang lấy tay che miệng lại.

Vụ Mang Mang khóc lóc kêu: "Anh không được ngira quen đường cũ đâu đấy, mấy bà già anh phục vụ trước đây đều là kẻ biến thái hết."

Cô gái ngồi đối diện ngạc nhiên tới nỗi quên cả thở, chàng trai hấp dẫn số một số hai trước mặt này hoá ra trước đây lại làm nghề trai bao cơ đấy! Có điều trông anh ta cũng đúng là có chút vốn liếng đây.

Lộ Tuy gạt tay Vụ Mang Mang xuống: "Cô diễn thành nghiện rồi à?"

Vụ Mang Mang tức thì khỏi bệnh.

Vụ Mang Mang thực sự tiếc nuối, cặp đôi trẻ tuổi ngồi đối diện đúng là những khán giả đầy thú vị, biểu hiện của họ vừa sinh động, vừa khiến cô thêm phần hăng hái.

Nhưng mà ông chú không phải người dễ chọc, lý trí của Vụ Mang Mang rốt cuộc cũng quay trở về, cô không khỏi bắt đầu nảy sinh hối hận vì lại một lần nữa xâm phạm tới danh dự của ông chú.

Chỉ mong lần này Trương Bảo Lương có thể hạ thủ lưu tình.

Vụ Mang Mang len lén nhìn trộm Lộ Tuy, sao ông chú lại có thể bình tĩnh thế nhỉ? Không định kiện cáo à? Hình như lần này cô bôi nhọ anh ta còn nghiêm trọng hơn lần trước cơ mà.

Quả nhiên là người thâm sâu thì sẽ không nóng vội ra tay.

Vụ Mang Mang thầm cười trộm, trong lòng hơi dâng cảm giác sáng khoái biến thái.

Lúc Ngô Dụng nghe Vụ Mang Mang kể lại đầu đuôi câu chuyện, lại quan sát tỉ mỉ biểu cảm trên mặt Vụ Mang Mang, vẻ mặt cô ta say sưa mê đắm tựa hồ như vừa mới cắn thuốc vậy.

"Cô hạ thấp anh ta đến như thế mà vẫn còn phần khỏi được thế này à." Ngô Dụng nhận xét.

Vụ Mang Mang thoát đầu sừng sốt, sau đó gạt đầu lia lịa: "Ừ. Không hiểu sao vừa nghĩ tới việc bắt nạt Lộ Tuy là tôi lại thấy rất vui."

"Có phải do tôi quá ác cảm với người giàu không, bác sỹ Ngô?" Vụ Mang Mang hỏi.

Ngô Dụng lắc đầu: "Vị Lộ tiên sinh này có phải bình thường hay xử sự lãnh đạm với cô không?"

Lãnh đạm à? Đương nhiên rồi, nếu anh ta tỏ ra hơi hứng thú với cô thì cô có cần phải bày ra nhiều trò như thế không.

Vậy nên cô mới càng quyết tâm thu hút sự chú ý của anh ta sao?

Hay là bởi vì anh ta cũng giống như ông Vụ và bà Liễu trước đó?

Không hề quan tâm tới cô.

Ngắm lại mà thấy xót xa cho cái thân mình.

Nhưng trên đời này không chỉ có mỗi anh ta không để ý tới cô, vì sao cô lại không bận tâm tới thái độ của người khác mà chỉ quan tâm tới mỗi anh ta?

Đáp án rõ ràng ngay trước mắt, Vụ Mang Mang thật sự phải thừa nhận rằng, ông chú đã lọt vào mắt xanh của mình.

Vấn đề nan giải này có rất nhiều cách thức giải quyết.

Cách thứ nhất là cố gắng không để ý tới anh ta nữa, nhưng cách này có vẻ lừa mình dối người quá, có khi lại khiến bệnh tình nặng thêm ấy chứ.

Cách thứ hai là lấy độc trị độc, nghe đâu sự hứng thú với người khác giới sẽ giảm thiểu nếu không ở gần người đó, có lẽ theo thời gian cô sẽ dần mặc kệ anh ta.

Còn một cách giải quyết nữa, đó chính là cứ để thuận theo tự nhiên, suy nghĩ quá nhiều để mà làm gì.

Vụ Mang Mang thầm nhủ tại sao mình lại có hứng thú với một người đàn ông vừa thành công, vừa chín chắn như Lộ Tuy nhỉ, đúng là ngược tâm quá đi.

Cô vốn thích tìm một thịt tươi nhỏ đơn thuần đáng yêu có cơ bụng rắn chắc hơn, nhưng mà chỉ e những người như thế lại bị ông Vụ và bà Liễu chê bôi không đủ giàu thôi.

"Sau đó thì sao?" Ngô Dụng nhắc nhở Vụ Mang Mang đang dần lâm vào trầm tư.

Sau đó ấy hả? Vụ Mang Mang nhất thời ngây ra, lát sau mới hiểu được Ngô Dụng đang hỏi về Lộ Tuy, vì chính người đàn ông này lần trước đã thuê luật sư kiện cô.

Có điều Vụ Mang Mang không muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Ngô Dụng, cô gơ tay lên nhìn đồng hồ, nói: "Ái chà, hết giờ rồi bác sỹ Ngô ạ."

Trước đây toàn là Vụ Mang Mang ở lý trong phòng làm việc của Ngô Dụng mà không chịu đi, rề rà mãi hòng ăn gian thêm chút thời gian, nhưng lần này cô bỏ chạy còn nhanh hơn thỏ.

Về phần chuyện tiếp theo sau đó ư?

Món ăn của Lộ Tuy được mang ra, nhưng hiển nhiên anh ta không có ý định mời Vụ Mang Mang ăn cùng.

Vụ Mang Mang đợi mãi cũng không thấy Lộ Tuy nói gì, bèn cầm lấy số tiền nhà sỹ Lâm để lại đi thanh toán.

Đi ra khỏi hàng ăn rồi, trong lòng cô bắt đầu ngứa như bị mèo cào.

Sao hôm nay Lộ Tuy lại phối hợp diễn với cô nhỉ?

Nếu bảo do anh ta có hứng thú với cô thì có vẻ không đúng lắm, vì không hề thấy anh ta mời cô cùng ăn cơm.

Chẳng hiểu ra làm sao nữa.

Giờ cơm tối chính là giờ cao điểm tắc đường, muốn bắt được xe là chuyện vô cùng khó.

Hơn nữa con ngõ này quá nhỏ, xe hơi không thể đi vào rồi quay đầu trở ra được, có taxi nào ngu mà đâm đầu vào đây.

Vụ Mang Mang nhìn đôi giày cao gót ba phân dưới chân mình, thờ dài một hồi, quyết định cuộc bộ tới trạm xe buýt.

Nhưng cái khu này là nơi quỷ quái gì không biết, xe buýt tám giờ đã hết chuyến, Vụ Mang Mang ngó nghiêng một hồi, không biết có nên chờ xem có xe nữa không hay là tiếp tục đi về phía trước nhờ quá giang.

Đúng lúc cô đang do dự vì cái chân đau thì liền thấy Lộ Tuy cười xe máy trông siêu oách siêu ngầu phi qua.

"Lộ Tuy!" Vụ Mang Mang chụm tay làm loa dùng hết sức bình sinh gào toáng lên.

Vụ Mang Mang đã đánh mất hoàn toàn dáng vẻ thực nữ dịu dàng, bây giờ trông cô vì bị đôi giày cao gót hành hạ mà nhếch nhác hệt con điên.

Cô cũng không hiểu tại sao mỗi lần đi mua giày, mỗi khi phải lựa chọn giữa giày bệt mềm mại và giày cao gót tuy sang trọng nhưng đau chân, cô lại luôn chọn cái thứ hai.

Có lẽ chỉ các quý ông, những người bị ép phải chọn lựa giữa các cô gái nét na ngoan hiền mang lại nhiều lợi ích và những cô gái tuy kiêu ngạo tự mãn nhưng không đem lại lợi ích gì thì mới hiểu được nỗi lòng băn khoăn của Vụ Mang Mang khi ấy.

Xe máy không thể đi với tốc độ quá nhanh trong con ngõ nhỏ, vậy nên Lộ Tuy tức thì dừng xe phía trước Vụ Mang Mang tầm 10m.

Vụ Mang Mang tháo phật giày cao gót, xách trên tay, sau đó để chân trần chạy đến trước mặt Lộ Tuy.

"Lộ tiên sinh, anh đưa tôi tới bến tàu điện ngầm gần đây nhé?"

Những khi bình thường, Vụ Mang Mang vốn dĩ là một cô gái rất lễ phép.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: BF là viết tắt của tù bác

Lộ Tuy tháo mũ bảo hiểm xuống nói: "Xin lỗi, tôi còn phải vội đi gặp khách hàng, cô biết mà, mấy bà già đó tính tình biến thái lắm."

Vụ Mang Mang ghen cả họ.

Vụ Mang Mang rũ vai xuống, cúi đầu lí nhí: "Lộ tiên sinh, xin lỗi, ban nãy tôi đột nhiên lên cơn, hôm nay ra khỏi nhà quên chưa uống thuốc."

Thấy chưa, trêu người lại hại đến thân rồi.

Cúi xuống nhìn, chợt thấy đôi tất da chân đã bị rách, ôi chao, đen quá, Vụ Mang Mang không dám ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

"Đừng ngừng uống thuốc giữa chừng." Lộ Tuyền khuyên.

"Vâng." Vụ Mang Mang mặt dày đáp, gót chân của cô đang bị tróc cả da ra rồi đây này, chân cũng đau âm ỉ nữa, chỉ mong anh ta nhanh nhanh cứu vớt mình.

"Lên xe đi." Lộ Tuyền không có cái mũi bảo hiểm nào khác, bèn đưa luôn cái của mình cho Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang chần chừ: "Tôi mà đội thì anh tính sao?"

Sau đó lại tiếp: "Tôi không sao đâu, Lộ tiên sinh, đằng nào đầu óc tôi cũng có bệnh, nếu chẳng may bị ngã thì chưa biết chừng lại khỏi hẳn cũng nên."

Lộ Tuyền dừng dung ra lệnh: "Bảo cô đội thì cứ đội đi."

Thôi được rồi, đàn ông đi xe máy là ghê gớm tàn bạo nhất, Vụ Mang Mang bèn cầm mũ đội ngay ngắn.

Trong mũ tựa hồ vẫn vương lại mùi hương của Lộ Tuyền, không hề khó ngửi.

Vụ Mang Mang hít thở một cái liền cảm thấy mùi vị của Lộ Tuyền ngập tràn quần quanh.

Lúc ngồi lên xe, Vụ Mang Mang mới bắt chợt phát hiện ra hôm nay Lộ Tuyền mặc quần da.

Thảo nào khi thấy Lộ Tuyền đi xe máy cô không hề ngạc nhiên.

Quen nhìn anh ta đóng bộ chỉnh tề rồi, bây giờ tự dưng lại thấy cả người tỏa ra khí chất thờ ơ phớt đời.

Đàn ông hư hỏng quả là hấp dẫn hơn nhiều so với đàn ông ngoan.

Vụ Mang Mang kìm nén nổi xúc động tới muốn chảy máu mũi, giờ tay tóm lấy lưng áo Lộ Tuyền.

Nếu cô mà là mấy bà già giàu có biến thái thì quả thực rất muốn sờ mó cái mông Lộ Tuyền một phen.

Yêu cái xe máy này chết đi được.

Xe máy từ từ khởi động, Vụ Mang Mang không nhìn được, bèn "lơ đãng" lẩn tay xuống hông Lộ Tuyền.

"Đừng có sờ mó lung tung." Giọng nói của Lộ Tuyền theo gió thổi tới.

Vụ Mang Mang đỏ mặt đặt tay về lại trên lưng.

Rõ thật là, nhạy cảm đến thế làm gì.

Xe máy càng lúc càng phóng nhanh, lướt qua người đi đường như con thoi, khiến Vụ Mang Mang sợ hãi hét ầm lên, chỉ sợ Lộ Tuyền đâm vào người khác.

Lộ Tuyền hình như có nói vài câu gì đó, nhưng tạp âm quá to, Vụ Mang Mang không thể nghe rõ, đành phải hỏi đi hỏi lại: "Anh nói gì? Nói gì hả?"

Đến khi xe lên đường cao tốc, Vụ Mang Mang rốt cuộc cũng được trải nghiệm cảm giác nhanh như chớp giật điện nháy là như thế nào, thật ra tốc độ không hề nhanh hơn ô tô và tàu siêu tốc, nhưng cảm giác kích thích lại vượt trội hơn nhiều.

Trái tim trong lồng ngực cô nảy lên thành thạch, tựa hồ muốn chui ra khỏi cổ họng.

Vụ Mang Mang đột nhiên rướn người đứng lên, hai tay giang rộng đón gió: "A, thoải mái quá!"

Động tác này có vẻ khá nguy hiểm, Vụ Mang Mang chỉ giữ trong vài giây rồi mau chóng ôm siết lấy cổ Lộ Tuyền.

Vụ Mang Mang chưa từng ngồi trên xe máy một cách thích thú như vậy, cô bèn nổi hứng cất cao giọng hát, vừa ôm cổ Lộ Tuyền, vừa ngêu ngao: "Ta đứng giữa trời gió, hận không thể quên đi nỗi đau buồn, nhìn trời xanh, mây di chuyển bốn phương, kiếm trong tay, hỏi thiên hạ ai là anh hùng..."

Tựa hồ vẫn chưa đã瘾, Vụ Mang Mang bèn đề thêm một câu: "Tôi thật sự muốn sống thêm 500 năm nữa!"

Tuy rằng Vụ Mang Mang chuyên hát sai nhạc, nhưng giọng hát thì khá hay, cô ngọt ngào xướng thêm một câu: "Nơi đây là cao nguyên Thanh Tạng..."

Xe máy lượn một vòng khá đẹp mắt, đỗ phịch xuống trước cửa khu nhà Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang ngây ngất xuống xe, cơ thể bay bổng nhẹ nhàng, đang định bỏ mũ ra thì thấy Lộ Tuyền đã chủ động còi ra giúp mình.

Vụ Mang Mang vừa nói cảm ơn, chợt thấy Lộ Tuyền ghé sát mặt mình.

Vụ Mang Mang không kịp tránh, cảm nhận được hơi thở của Lộ Tuyền vương vấn bên tai, cơ thể bỗng chợt mềm ra.

"Cô ảm i quá."

Vụ Mang Mang tức thì cứng đờ ra.

Ngây cả người.

Vụ Mang Mang nhảy lùi về sau một bước, chợt dạ sờ tai hỏi: "Anh làm gì thế?!"

Lộ Tuyền không đáp, chỉ cầm mũ đội vào, xoay người lên xe, nổ máy.

Vụ Mang Mang mau chóng chạy tới, dù cô nghe rất rõ nhưng vẫn cố chống chế: "Ban nãy tôi cứ lái nhai bên tai anh như vậy à? Xin lỗi nhé, tôi cứ tưởng anh không nghe thấy."

"Lần sau đừng có hát trước mặt tôi nữa." Ngữ khí của Lộ Tuyền mang cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi.

Vụ Mang Mang gật đầu, giơ tay lên trán, chào theo kiểu quân đội: "Yes, Sir."

Đến khi Lộ Tuyền lái xe đi, Vụ Mang Mang lại không kìm được bắc loa bằng tay, gào lên: "Chú ơi, hôm nay chú đẹp trai lắm!"

Không cần biết Lộ Tuyền có nghe thấy hay không, Vụ Mang Mang vẫn phấn khởi lao vào nhà, lúc bước qua cửa mới chợt nhớ ra hình như mình quên mất cái gì đó.

Nghĩ đi nghĩ lại một hồi mới phát hiện đôi giày cao gót vẫn cầm trong tay không biết quăng bỏ đi đâu mất rồi.

Đau khổ quá, mấy nghìn tệ của cô.

Vụ Mang Mang chỉ hồi hận được một giây rồi chạy vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, sau đó vừa uống rượu vang pha soda, vừa ngâm mình trong bồn tắm đăng ảnh lên weibo.

Đây là bức ảnh mà cô đã phải mạo hiểm tính mạng chụp ra đấy.

Theo điều tra thì một năm số người chết vì tự sướng còn nhiều hơn số người chết vì sóng thần, may mà đêm nay Vụ Mang Mang không góp thêm vào con số đó.

Ảnh chụp Vụ Mang Mang ôm lấy cổ Lộ Tuyền bằng một tay, nghiêng người đứng vắt vẻo trên mô tô.

Trông oai hùng nghiêng ngang chưa kia.

Weibo lập tức nhảy ra vô số người comment, bọn họ hết mực khen ngợi đáng người của Lộ Tuyền. Vụ Mang Mang không hiểu nổi tại sao bọn họ lại có thể nhìn ra được dáng vóc của anh ta nữa, rõ ràng anh ta chỉ lộ mỗi một cái gáy với vài chỗ hiểm hoi nữa thôi mà.

Loại xe cũng mau chóng được bọn họ tìm ra.

Mọi người nhất loạt comment "Đúng là thổ hào nha".

Nhưng có hai người đột nhiên gửi tin nhắn cho cô, tựa hồ là hẹn nhau cùng gửi vậy.

"Cô ngồi xe của Lộ Tuyền à?"

Vụ Mang Mang kinh ngạc giật mình, xem ra hai người này không chỉ là người quen của cô mà có khi còn là người quen của Lộ Tuyền ấy chứ.

Vụ Mang Mang hít sâu một hơi, click vào weibo của đối phương, phát hiện một trong số weibo của hai người chỉ có mỗi cái tên, không có bạn bè nào cả.

Còn weibo của người kia thì kết bạn lung tung, chẳng thấy đăng gì. Vụ Mang Mang thầm nghĩ chắc người này sợ bị người khác biết thân phận nên mới giấu diếm như thế.

Vụ Mang Mang không khỏi nảy sinh hiếu kỳ, hai người này rốt cuộc là ai?

Nếu hỏi thẳng thì đối phương chắc chắn sẽ không nói, có khi còn tung hỏa mù cũng nên.

Vụ Mang Mang cười khẩy, cô đang buồn chán đây, dù sao thì người ta cũng nhấn tin riêng, dù chắc sẽ không xâm phạm gì đến danh dự của người nào đó, vậy nên cô bèn nhấn tin trả lời lại.

"Tôi ngồi xe BF của tôi, làm sao vậy?"

Vụ Mang Mang hung hăng trả lời.

Cô không trực tiếp thừa nhận cô ngồi xe Lộ Tuy, cho nên cô cũng chẳng sợ người nào đó buộc tội cô bịa đặt.

Hơn nữa, BF có thể là viết tắt của boyfriend, nhưng cũng có thể là viết tắt của từ "bác", Lộ Tuy từng đầy tuổi rồi, gọi anh ta là "bác" cũng chẳng tốn thò lắm đâu.

"Tôi không tin." Người có nickname "Cả đời suôn sẻ" nhấn tin lại.

Vụ Mang Mang đoán người này là một cô gái, ắt hẳn yêu thầm Lộ Tuy đây, nếu không thì sẽ không để ý cô tới vậy, lại còn khẳng khái chờ cô trả lời nữa.

Người còn lại là "Tôi có phong cách" thì sáng hôm sau mới trả lời lại tin nhắn của Vụ Mang Mang: "Sức khỏe của BF cô thế nào?"

Vụ Mang Mang trầm nghĩ, người này chắc hẳn là một chàng trai thầm yêu mình.

Giống như đàn bà luôn thích so bì nhan sắc, đàn ông luôn thích so bì kích cỡ dài ngắn của "cậu nhỏ".

Vốn dĩ những câu hỏi thế này cô không nên trả lời.

Nhưng mà đây chỉ là trên mạng thôi, Vụ Mang Mang làm sao mà lại không dám trả lời chứ.

"Khỏe lắm." Vụ Mang Mang nhanh chóng nhấn lại.

"Tần suất và thời gian duy trì thế nào?" Đối phương lập tức hỏi.

Hỏi gì mà kỳ thế?

Vụ Mang Mang hơi phân vân, không hiểu đối phương rốt cuộc là người thầm yêu mình hay là muốn tìm hiểu chuyện riêng tư của Lộ Tuy nhỉ?

Thế nhưng ai lại dờ hơi đến mức quan tâm tới Lộ Tuy như vậy? Người hào hứng muốn biết những chuyện nhỏ nhặt vô vị như vậy có lẽ là người khá thân với Lộ Tuy.

Người có thể chỉ từ một bóng lưng mà nhận ra được Lộ Tuy thì chắc chắn phải là người thân cận với anh ta, có điều Vụ Mang Mang không thể nghĩ ra được ai lại là người tề nhạt như vậy.

Nhưng bằng trực giác của bản thân, Vụ Mang Mang suy đoán rất có thể đó là Ninh Tranh.

Có điều Ninh Tranh tốt xấu gì cũng quản lý một tập đoàn dược phẩm, sao lại rảnh rỗi mà để ý những chuyện thế này nhỉ?

"Nửa tiếng, một đêm ba lần, còn anh thì sao?" Vụ Mang Mang tự khoác lác khoe khoang thay cho bác (BF) Lộ, để phòng ngừa nếu chẳng may tương lai anh ta biết được cũng sẽ không trừng trị nặng tay.

"Hoan nghênh cô tới thử." Đối phương gửi tới một icon hình mặt cười toe toét.

Vụ Mang Mang thực sự không đoán được ai mà lại thô bỉ đến vậy.

Vụ Mang Mang không hào hứng mấy, bèn xoay người đi mặc áo blouse rồi vào phòng làm việc.

Tới bữa trưa, Vụ Mang Mang mới mở máy di động lên.

"Tôi có phong cách" lại gửi tin nhắn tới: "Thôi được rồi, không đùa với cô nữa, có điều con gái thì đừng có nhận bữa BF như thế, cũng đừng kém hiểu biết như vậy."

Anh mới là người không hiểu biết ấy, không làm được lại dám nói tôi ngu dốt hả?

Vụ Mang Mang hừ một tiếng.

Tiếp đó cô nhìn xuống một tin nhắn mới được gửi tới từ nửa tiếng trước: "Tại sao không trả lời?"

Ồ hay, cái gã này tưởng tin nhắn riêng tư là công cụ chat chit à?

"Anh dựa vào đâu mà bảo tôi nhận bừa BF hả? Chính anh không làm được liên nghĩ người ta cũng thế chắc? Tôi thấy anh mới là người kém hiểu biết đấy." Vụ Mang Mang thẳng thừng đáp lại.

"Nếu anh ta mà làm được như thế, khẳng định em không thể chịu nổi." Đối phương trả lời ngay.

Cái gì đây? Hắn ta dựa vào đâu mà biết Vụ Mang Mang cô không chịu nổi?

Lại còn dám tuyên bố đầy chắc nịch nữa chứ.

Vụ Mang Mang nhất thời nảy sinh hứng thú, hỏi: "Vì sao anh lại nói thế?"

"Tôi tìm hiểu rồi, chắc chắn anh ta không phải BF của cô."

Vụ Mang Mang thảm tức ghen, cứ tưởng bản thân mình thông minh bấy được đối phương, nào ngờ bị hắn ta nói cho ghen hòng.

Lần này đương nhiên cô có chết cũng không chịu thừa nhận.

Chỉ cần cô kiên trì khẳng định, đối phương sẽ tự khắc hoài nghi phán đoán của mình.

"Ha ha, nếu không tin thì anh đi mà hỏi anh ấy." Trả lời xong Vụ Mang Mang bèn dứt khoát tắt màn hình, cầm cúi ăn cơm.

Có điều Vụ Mang Mang không phải là người có thể kiên nhẫn không mở di động ra xem, cô vừa ăn vừa F5 weibo, thấy đối phương không hề trả lời lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Mọi người đều thích diễn

Vụ Mang Mang giả vờ dùng chiêu "BF" nhưng vẫn không tìm hiểu được hai người gửi tin nhắn riêng cho mình là ai, cô bèn vứt luôn chuyện này ra sau đầu.

Cho đến tận hôm Chủ Nhật bắt gặp Lộ Thanh Thanh tại buổi trình diễn thời trang của Lộ Lâm.

"Mang Mang". Lộ Thanh Thanh hào hứng vẫy tay với cô: "Sao cậu lại tới đây, trước đây mấy lần rủ cậu đi xem cậu đều từ chối mà."

Lần này Lộ Lâm đích thân gọi điện tới mời, hơn nữa đây lại là buổi diễn của cô ấy, Vụ Mang Mang dù sao cũng không thể nhất quyết không bận tâm tới thể diện của cô ta mà từ chối.

Có những lúc khi người khác muốn cô rạng rỡ mặt mày, dù cô có muốn hay không thì cũng phải tiếp nhận, ai bảo cô cũng là một thành viên của cái xã hội sống theo đàn này.

Trong tay Lộ Lâm có vài thương hiệu cao cấp, chính cô ta cũng là nhà thiết kế, nhãn hiệu có logo hình chữ "L" đan vào nhau chính là nhãn hiệu cao cấp mang tên Lộ Lâm. Giá cả khá đắt đỏ, đồng thời đây cũng là nhãn hiệu mà bà Liễu rất thích.

Buổi diễn chưa bắt đầu, Lộ Lâm chỉ kịp trao đổi đôi câu lúc Vụ Mang Mang bước vào, dặn dò cô sau khi kết thúc đừng về vội, tối còn có buổi tiệc mừng công.

Chưa xem diễn đã mời dự tiệc mừng công rồi, hiển nhiên là cô ta vô cùng tự tin vào khả năng của mình.

Ngay sau đó có rất nhiều siêu sao nổi tiếng tham dự buổi catwalk, máy ảnh của đám phóng viên chớp nháy liên hồi, chói lòa tới nỗi Vụ Mang Mang bắt thần phải lùi vào góc phòng.

Cô có ảo giác rằng những chiếc camera hạng nặng trong tay đám phóng viên giống hệt như kính chiếu yêu, khiến người ta không thể nào trốn tránh được, chúng có thể lòi hết những khuyết điểm xấu xa của bạn phơi bày ra ngoài ánh sáng.

Vụ Mang Mang không hy vọng bị hiện nguyên hình.

"Sao tớ hẹn cậu mấy lần đều không được thế, dạo này cậu có bạn trai mới rồi à?" Lộ Thanh Thanh cất giọng trách móc: "Nói thật ra xem, là ai hả?"

Lộ Thanh Thanh cất giọng hỏi về người đàn ông trong bức ảnh mà Vụ Mang Mang mới đăng.

"Cậu không nhận ra là ai à?" Vụ Mang Mang hỏi ngược lại.

Có lẽ do bị ảnh hưởng bởi hai người gửi tin nhắn bí ẩn nên Vụ Mang Mang vẫn nghĩ bất kỳ ai quen biết Lộ Tuy đều có thể nhận ra đó chính là anh ta.

Họ hàng xa có khi càng dễ nhận ra hơn.

"Làm sao mà tớ biết được? Ngay cả mái tóc cũng chỉ lộ ra có mỗi 1cm." Lộ Thanh Thanh giờ ngón tay mình hoạ.

Vụ Mang Mang tùy tiện trả lời: "Bác tớ đấy."

"Bác cậu lớn tuổi rồi mà vẫn còn hăng hái nhỉ." Lộ Thanh Thanh nhận xét.

Vụ Mang Mang cô nhện cười, thậm nhủ nếu bản thân mà có ông bác như Lộ Tuy thì cuộc đời sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Gần tới giờ bắt đầu buổi diễn, Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh mới bắt đầu tìm kiếm chỗ ngồi.

Buổi biểu diễn này được tổ chức tại phòng khách của thư viện lớn nhất thành phố, toát lên cảm giác hoài cổ, ghế ngồi của khách mời cũng là ghế kiểu cổ, trên mặt ghế dán tên từng người.

Vụ Mang Mang tìm đi tìm lại mới thấy chỗ của mình nằm ở vị trí hàng đầu.

Sao có thể như vậy?

Dù Vụ Mang Mang rất hiếm khi xem catwalk nhưng cũng biết những quy tắc ngầm cơ bản.

Hàng ghế đầu không phải dành cho chủ nhân của những tạp chí thời thượng thì cũng phải là những nhân vật xã hội nổi tiếng hoặc các đại minh tinh.

Hơn nữa buổi diễn này của Lộ Lâm không lớn, chỉ có thể chứa được tầm hai trăm khách mời. Nhưng với danh tiếng của thương hiệu này, rất nhiều phóng viên nước ngoài và khách VIP đều ngồi máy bay tới xem, số lượng mong muốn được góp mặt vào buổi diễn chắc phải tới cả nghìn người.

Trong tình huống "sur nhiều chao ít" thế này, Vụ Mang Mang được Lộ Lâm mời tới đã là rất vinh hạnh rồi.

Nhưng một người hoàn toàn vô danh trong mắt truyền thông như Vụ Mang Mang lại có thể ngồi chễm chệ trên hàng ghế đầu thì quả thật khiến người ta phải rơi cả kính mắt xuống.

Vụ Mang Mang rất biết mình biết người, vậy nên cô không dám ngồi xuống.

Cho đến tận lúc nhận được tin nhắn của Lộ Lâm: "Cứ ngồi đi, đó là chỗ của em"

Thì Vụ Mang Mang mới thấp thỏm ngồi xuống, may mà tối nay cô ăn mặc chỉnh tề, lại hợp mốt mới ra năm nay. Vụ Mang Mang thầm cảm ơn khoản tiền tiêu vật hào phóng của bà Liễu.

Vụ Mang Mang ngồi nhìn ánh sáng trên sân diễn mà chợt có cảm giác "Buổi diễn này để dành cho người tôi yêu mến".

Bị một người phụ nữ kiêm tổng tài đầy bá đạo theo đuổi, tư vị này quả thật hỗn loạn khó tả.

Phụ nữ vốn hiểu phụ nữ nhất, cho nên cách gây lãng mạn cũng phải khác với thông thường.

Vụ Mang Mang bắt đầu hơi dao động với khuynh hướng giới tính của mình.

Bên cạnh Vụ Mang Mang nhanh chóng có người ngồi xuống, là nữ minh tinh đang nổi nhất trong nước hiện nay, siêu sao Đồng Khả Khả.

Hai năm nay Đồng Khả Khả vô cùng nổi tiếng. Năm ngoái bộ phim lịch sử cổ trang mà cô ta góp mặt may mắn được khán giả yêu thích, sau đó lại được tham gia vào bộ phim điện ảnh của đạo diễn lừng danh Hạ Tuế Đường, doanh thu phòng vé phá vỡ vô số kỷ lục.

Năm nay cô ta lại đóng vai nữ chính trong hai bộ điện ảnh cực kỳ ăn khách, chẳng phải chính là nữ minh tinh lừng lẫy nhất ư.

"Vụ tiểu thư." Đồng Khả Khả tự dưng lại chủ động bắt chuyện với Vụ Mang Mang.

Vậy nên Vụ Mang Mang bất thần cảm thấy thụ sủng nhược kinh tới nỗi không biết đáp lại thế nào, ngôi sao nổi tiếng nhường ấy mà không cần trợ lý nhắc nhở cũng nhớ được tên họ mình?

"Đồng tiểu thư." Vụ Mang Mang dịu dàng chào hỏi.

Đồng Khả Khả chăm chú quan sát Vụ Mang Mang một hồi, khoé môi khẽ nhếch nụ cười nhạt, ngạo mạn không nói gì nữa.

Vụ Mang Mang cũng không dám lên con múa rìu trước mắt đại minh tinh, tuy rằng Đồng Khả Khả không phải là diễn viên xuất thân trường lớp chính quy, kỹ năng diễn cũng hơi cứng nhắc, nhưng dù sao người ta cũng là siêu sao đấy.

Người có tên, cây có bóng.

Xuất phát từ trực giác của con gái, Vụ Mang Mang thăm nghi ngờ thái độ của Đồng Khả Khả.

Cô ta chủ động bắt chuyện với một người không quen thân mấy, lại tiện đà bày ra điệu bộ khinh thường kiểu "hoá ra cô cũng chẳng có gì hay", nếu không phải cô ta uống nhầm thuốc thì chắc hẳn có nguyên nhân khác.

Buổi diễn nhanh chóng kết thúc sau 15 phút đồng hồ, bộ váy tiêu điểm cũng vô cùng tinh xảo kinh diễm, nhưng điểm đặc biệt nhất của buổi diễn này lại nằm ở phong cách thiết kế hoài cổ hoàn toàn bất đồng so với những buổi diễn trước.

Những lời khen ngợi trào dâng liên tiếp tựa hồ thủy triều, người đầu tiên đưa tin hiển nhiên là những blogger nổi danh trên weibo, bọn họ cũng khá có địa vị trong lòng công chúng.

Vụ Mang Mang cũng thích vài bộ váy, có điều tiền tiêu vặt của cô tuy nhiều hơn người thường, nhưng để mua được một bộ váy của nhãn hiệu này thì chắc phải gom góp vài tháng mới đủ.

Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh sóng vai đi khỏi thư viện, lúc xuống cầu thang cô nghe Lộ Thanh Thanh cất giọng hỏi: "Cậu định đi đâu? Để tớ đưa cậu đi nhé."

Hoá ra cô em họ xa lắc xa lơ Lộ Thanh Thanh không được cô chị Lộ Lâm coi trọng lắm.

"Tự dưng muốn ăn tôm hùm đỏ quá". Vụ Mang Mang nói.

Ngay lúc Vụ Mang Mang đang mơ tưởng tới thịt tôm liền thấy Lộ Lâm gọi điện tới.

"Mang Mang, em nhất định phải tới tiệc mừng công nhé. Chị đã sắp xếp tài xế chờ ở cửa thư viện rồi đấy." Lộ Lâm tức thì cúp máy trước khi Vụ Mang Mang kịp từ chối.

"Ai gọi thế?" Lộ Thanh Thanh hỏi.

Vụ Mang Mang cất di động, vén tóc mái dài ra sau tai: "Lộ tiểu thư gọi, bảo tớ tới tiệc mừng công."

Lộ Thanh Thanh không ngạc nhiên, thực ra cô ta cũng hơi đoán được.

"Vậy cậu tính sao?" Lộ Thanh Thanh hơi bất an hỏi.

"Tớ nghĩ tớ phải tìm cơ hội nói rõ với chị ta. Tớ chỉ thích đàn ông thôi." Vụ Mang Mang vừa nói vừa nhớ tới Lộ Tuy, chí ít thì cô không hề muốn sờ mông Lộ Lâm một tí nào.

Như vậy cho thấy khuynh hướng giới tính của cô vẫn rất đúng đắn, có điều sự lãng mạn do tiền tài tạo ra quả thực có đôi lúc khiến con người ta hơi choáng váng.

Lộ Thanh Thanh trầm ngâm giây lát, nét tươi cười hơi gượng ép. Hiển nhiên cô ta biết Vụ Mang Mang cũng đang khéo léo từ chối gián tiếp cô ta, cô ta cứ tưởng bản thân mình che giấu rất giỏi, dần dần có thể làm thân được với cô ấy cơ.

Song Vụ Mang Mang có phần đã xem nhẹ Lộ Lâm rồi.

"Chị Lộ Lâm." Nếu Vụ Mang Mang đã hạ quyết tâm thì sẽ không do dự, cô nhanh chóng tìm được thời gian gọi Lộ Lâm ra nói chuyện trong buổi tiệc mừng công.

"Là Mang Mang à." Lộ Lâm quay đầu nhìn cô.

Vốn dĩ ai cũng là người hiểu chuyện, không cần thiết phải giả bộ làm gì.

"Chị Lộ Lâm, em..." Vụ Mang Mang còn chưa nói xong đã bị Lộ Lâm cắt ngang.

Lộ Lâm lắc nhẹ ly rượu champagne, không nhìn Vụ Mang Mang, nét mặt không hề có vẻ vui mừng, trái lại còn hơi phiền muộn: "Chị biết em muốn nói gì, chị khiến em khó xử à?"

Lộ Lâm cười tiếp: "Em đừng vội vã từ chối chị. Đàn ông trên đời này đều không phải người tốt, nào ai biết được ai mới là người đi cùng mình tới cuối cuộc đời."

"Tựa như năm đó chị cũng không biết hoá ra mình lại thích con gái." Lộ Lâm cười khổ, ngửa đầu nốc hơn nửa ly rượu.

Vụ Mang Mang bé nhỏ tất nhiên á khẩu không trả lời được.

Đương nhiên một phần cũng do sự đồng tình cảm thông giữa phụ nữ với nhau, dù sao thì cô cũng không thể chà đạp lên tấm lòng của Lộ Lâm được.

Lộ Lâm vỗ vai Vụ Mang Mang: "Đừng bận tâm, tuy chị thích em, nhưng nếu không thể trở thành tình nhân thì chẳng lẽ làm bạn bè cũng không được? Lẽ nào em không muốn làm bạn với chị nữa à?"

Vụ Mang Mang còn có thể nói gì đây? Lộ Lâm đã nói hết cả rồi.

Đàn bà theo đuổi đàn bà thật là tiện lợi làm sao, tiến có thể tấn công, lui có thể phòng thủ, giương lá cờ bạn bè thân thiết thì làm gì được người ta?

Nếu nói phụ nữ bẩm sinh có lòng thông cảm với nhau, thì cũng sẽ bẩm sinh cảm nhận được kẻ thù của nhau.

Bọn họ luôn có trực cảm nhạy bén khi gặp phải tình địch.

Vậy nên khi Vụ Mang Mang nghe thấy Đồng Khả Khả yêu kiều gọi ba chữ "Vụ tiểu thư", sống lưng cô liền lạnh toát.

Quay đầu lại, quả nhiên ngay cả lòng bàn tay cũng vã đầy mồ hôi.

Đồng Khả Khả chẳng phải đang khoác tay "ông bác" Lộ tiên sinh của Vụ Mang Mang đấy sao.

Vụ Mang Mang nhất thời chột dạ.

Nửa tiếng sau khi tiệc mừng công mở màn, Lộ Tùy mới lò dò xuất hiện.

Vụ Mang Mang không dám liếc nhìn anh ta, tự cảm thấy xấu hổ rần rần.

Tối hôm đó, trong lúc nóng đầu cô tự đứng lại đi khoe khoang mình là "BF" của người ta, sau đó ngẫm lại mới thấy không ổn.

Thứ nhất, coi như cô thầm yêu Lộ Tùy thì hành động này cũng quá low. Đối phương không thích cô, cô lại còn giả mạo là GF (girlfriend) của người ta, nếu đổi lại là cô trở thành người ngoài xem cuộc vui thì chắc chắn sẽ khinh bỉ tới nỗi muốn nhổ nước bọt vào mặt cái loại như mình.

"Hai vị cãi nhau đấy à?" Đồng Khả Khả liếc nhìn Vụ Mang Mang rồi lại liếc nhìn Lộ Tùy, nhoen miệng cười khế, đang định nói tiếp thì liền thấy Vụ Mang Mang cất giọng chen ngang.

"Bác Lộ, Đồng tiểu thư." Vụ Mang Mang ngoan ngoãn hành lễ vãn bối.

Đồng Khả Khả chớp mắt ngạc nhiên, ra chiều không hiểu chuyện gì xảy ra đây?

Về mặt Lộ Tùy thờ ơ hững hờ, tựa hồ đang chờ Vụ Mang Mang nói tiếp.

Vụ Mang Mang làm vậy vốn cũng do sốt ruột nóng nảy, cô đoán nickname "Cả đời suôn sẻ" chính là vị Đồng tiểu thư đứng trước mặt này.

Thật làm phiền cô nàng siêu sao này phải để tâm tới weibo của mình quá đi mất, xem ra cô ta quyết tâm phải biết bằng hết những người phụ nữ xung quanh Lộ Tùy đây.

Vụ Mang Mang bây giờ mới sực nghĩ ra, hình như "Cả đời suôn sẻ" chỉ toàn quan tâm tới các cô gái, lúc đó thật sự cô không lưu ý lắm.

Vụ Mang Mang vô cùng nhạy cảm, chỉ từ một ánh mắt đã nhìn ra Đồng Khả Khả đang muốn nhập vai Lương phi xử lý tình địch.

Vậy nên Vụ Mang Mang đánh chết cũng không dám thừa nhận ý nghĩa thực sự của từ BF trước mặt Lộ Tùy, mặt mặt chết đi được.

Cô dù gì cũng là một cô gái, đứng trước mặt một chàng trai ưu tú, cho dù có không thích người ta thì cũng không muốn bị bề mặt.

"Lộ tiên sinh vẫn là người mà tôi luôn kính trọng sùng bái, cha tôi cũng vô cùng bội phục Lộ tiên sinh. Ông ấy thường nói chỉ có người thực sự có bản lĩnh mới có thể khiến người khác thật lòng kính trọng. Trong mắt cha tôi, bất kể luận về năng lực hay và kinh nghiệm, Lộ tiên sinh đều hơn ông ấy rất nhiều, có thể nói xứng danh tiên bối ấy chứ. Tôi nghĩ nếu xưng "chú" thì có vẻ không ổn lắm, chỉ có xưng bác mới càng biểu lộ tôn trọng của mình." Vụ Mang Mang khéo léo mỉm cười, cất giọng cực kỳ trình trọng.

"Cô xoay xở có vẻ miễn cưỡng rồi đấy." Lộ Tùy bình luận.

Vụ Mang Mang hơi nhụt chí, nhưng thân là một diễn viên tốt, tuyệt đối không thể nản lòng chỉ vì chút ít công kích được, nghĩ vậy cô bèn tươi cười đáp lại.

Đồng thời cố gắng lấp liếm sự tình.

"Ồ, hoá ra BF của Vụ tiểu thư lại là viết tắt của từ 'bác' à, tôi còn tưởng là boyfriend cơ đấy." Đồng Khả Khả cũng là một diễn viên thượng hạng, cô ta khăng khăng diễn tiếp: "Tôi còn đang thấy lạ, không hiểu Lộ Tùy có bạn gái khi nào mà bạn bè xung quanh chẳng ai hay biết."

Vụ Mang Mang chợt thấy mặt mũi nóng rực đỏ bừng tới độ có thể nướng bánh luôn được rồi, đây chính là kết cục thảm nhất của việc nói năng mạnh miệng đấy, không ngờ lại bị người ta vạch trần ngay tại chỗ thế này.

"Ồ, hoá ra người dùng nick ảo gửi tin nhắn cho tôi lại là Đồng tiểu thư à, tôi thật không ngờ một đại minh tinh như cô mà cũng quan tâm tới một nhân vật nhỏ bé như tôi đây, tôi nào có tài đức gì xứng đáng chứ."

Vụ Mang Mang không hề sợ Đồng Khả Khả, cô bắt cháp vẻ gượng gạo của cô ta, tiếp tục nói: "Cô không biết à, hiện thời giới trẻ đều thích viết tắt để đánh chữ cho nhanh. Vốn dĩ tôi định đánh hẳn chữ 'bác' ra, nhưng tiện tay lại đánh thành 'BF', đâu biết lại khiến Đồng tiểu thư phải suy nghĩ nhiều thế."

Vụ Mang Mang quả thật nói dối không hề chớp mắt.

Còn Đồng Khả Khả thì trăm triệu lần không biết được da mặt Vụ Mang Mang lại có thể dày như vậy.

Nhưng thế này vẫn chưa xong đâu, ai bảo Đồng Khả Khả dám tới khiêu khích cô trước.

Vụ Mang Mang vén tóc ra sau tai, nghe bảo con gái mà làm động tác này thì trông vô cùng quyến rũ, có thể khiến đối phương dán chặt mắt vào vành tai xinh đẹp và cái cổ trắng nõn của mình.

Cô tất nhiên phải làm ra vẻ trước khi giờ thủ đoạn chứ.

"Nói đi nói lại cũng kỳ quái thật, hôm đó chẳng qua tôi chỉ tùy tiện đăng một tấm ảnh, sao Đồng tiểu thư lại đột ngột xông xộc truy hỏi, rằng tại sao tôi lại ngồi lên xe của bác Lộ thế?" Vụ Mang Mang nhoen cười giả ngu.

Người ta vẫn có tình ý với anh mà lại không dám nói, Vụ Mang Mang nhìn mà thấy đáng thương, cô không ngại gì giúp Đồng Khả Khả một phen, chưa biết chừng lại khiến hai người này gương vỡ lại lành ấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chàng trai thô bỉ và cô gái đáng thương

Trong lúc hai cô gái tranh cãi kiên nhẫn hiển khả năng diễn xuất, Lộ Tuy mất kiên nhẫn bèn bỏ đi nơi khác.

Hiển nhiên chuyện như thế này làm sao có thể giữ chân anh ta nổi?

Và lại anh ta cũng không muốn trở thành công cụ gây chiến của hai cô gái.

Lộ Tuy bỏ đi, màn diễn tự nhiên kết thúc. Vụ Mang Mang chợt tỉnh táo, thầm nhủ biểu hiện của mình khi nãy có vẻ hơi gượng gạo, chính cô còn thấy ngượng và mặt mặt nữa là.

Nhưng cô là kiểu người có chết vẫn phải mạnh miệng, kiên quyết không chịu thua, lời nói ra rồi sao có thể thu hồi lại được.

Kỳ thực có rất nhiều người cảm thấy hối hận vì lỡ lời thốt ra điều không nên nói, nhưng lại không có mặt mũi nào dừng lại, đành phải gồng lên tới cùng.

Đồng Khả Khả chắc cũng là một người như thế.

Lúc Lộ Tuy bỏ đi, Đồng Khả Khả không kim được bèn nhìn mãi theo. Vụ Mang Mang ngắm gương mặt nghiêng của cô ta mà thở dài trong lòng, thầm thấy thương thay cho Đồng Khả Khả.

Bây giờ cô ta tốt xấu gì cũng là nữ thần quốc dân, ấy thế mà vẫn trở nên nhỏ bé đáng thương trước tình yêu, thậm chí còn có vẻ tức cười nữa.

Đồng Khả Khả nhận thấy ánh mắt của Vụ Mang Mang bèn quay lại bắn trả một ánh mắt đầy khinh thường.

Vụ Mang Mang cười nói: "Cô thôi diễn đi, chúng ta một kẻ là nữ phụ, một kẻ thì chỉ là người qua đường, chẳng ai thắng đâu."

Đồng Khả Khả nheo mắt, hất cằm.

Vụ Mang Mang nhanh chóng đầu hàng: "Tôi chính xác là người qua đường."

Đồng Khả Khả quan sát Vụ Mang Mang khoảng 10s, đoán chừng đang nghĩ xem có phải cô gái này mắc bệnh gì không?

Còn Vụ Mang Mang vốn là người thường hay theo dõi những bộ phim mà Đồng Khả Khả tham gia, cô sức nhớ tới quãng thời gian mà Đồng Khả Khả trẻ trung và đáng yêu nhất, hình ảnh ấy hoàn toàn khác biệt so với Đồng Khả Khả của thời hiện tại.

Vụ Mang Mang sờ mũi, cười bảo: "Thực ra cô đã từng là thần tượng của tôi đây."

Ánh mắt Đồng Khả Khả hơi lộ vẻ bối rối, còn xen cả sự phiền muộn khó hiểu, cô ta ngắm nghía Vụ Mang Mang thêm đôi lần, tự nhủ cô gái này có lẽ bất đồng so với những người khác.

"Hiện giờ thì sao? Cô nghĩ tôi thật đáng buồn phải không?" Đồng Khả Khả lắc nhẹ ly rượu: "Cũng nhạt nhẽo hết ly rượu này."

"Từ nhỏ tôi đã thăm ngưỡng mộ anh ấy, cô không thể nào hiểu được cảm nhận của tôi đâu, tôi đã thích anh ấy bao nhiêu năm rồi." Đồng Khả Khả tiếp lời.

Vụ Mang Mang giật mình, cô không ngờ tự dung Đồng Khả Khả lại "mở rộng cửa lòng" như vậy.

"Tôi thật đáng thương, vì không thể ở bên anh ấy nên mới phải ngắm ngẫm để mắt tới những cô gái xung quanh." Đôi mắt Đồng Khả Khả hoe đỏ.

Lúc "Cả đôi sườn sề" gửi tin nhắn chất vấn, Vụ Mang Mang thực sự hơi tức giận, cô ta làm như thể chuyện ngồi lên xe Lộ Tùy là một việc nghiêm trọng lắm vậy.

Nhưng bây giờ cô bỗng nhiên lại cảm thấy thông cảm cho Đồng Khả Khả.

Người đáng thương tất có chỗ đáng trách, nếu sớm biết yêu người ta đến vậy thì trước đây tại sao cứ phải khẳng khái làm diễn viên, lại còn phá thai nữa?

Từ lúc đó trở đi, Vụ Mang Mang bỗng dung lại được nghe đối phương trải lòng tâm sự, nghĩ lại vẫn thấy thật thần kỳ biết bao.

Buổi tiệc mừng công này, không biết những người khác gặt hái được cái gì, nhưng Vụ Mang Mang thì hiển nhiên thu hoạch được một con ma men.

Đồng Khả Khả nốc rượu liên tục, cảm thấy chưa đã còn nhất quyết kéo Vụ Mang Mang tới quán bar.

Với thân phận ngôi sao của Đồng Khả Khả, Vụ Mang Mang đành phải dẫn cô ta vào quầy bar trong khách sạn 21 tầng.

Tại đây, Vụ Mang Mang thành khẩn khai báo với Đồng Khả Khả nguyên do ngồi lên xe Lộ Tùy.

Thực ra nếu lúc đó Đồng Khả Khả nói rõ thân phận chứ không phải dùng nick ảo thì cô cũng khẳng khái trả lời ngay.

Đồng Khả Khả nheo mắt nhìn ly rượu whisky, bình thần nói: "Anh ấy coi chiếc xe đó như bảo bối vậy, chưa bao giờ cho người khác ngồi lên."

Ừ, lại còn thế nữa à? Thảo nào bỗng dung nhảy ra hai người hỏi han tới tấp.

Vụ Mang Mang đùa giỡn: "Nếu vậy chẳng hoá ra là Lộ Tùy có ý với tôi à?"

"Ha ha ha." Đồng Khả Khả bật cười ha ha như thể nghe thấy chuyện buồn cười nhất thế kỷ, đến khi chảy cả nước mắt mới nói tiếp: "Da mặt cô dày thật đấy, câu này tôi đã định nhận xét từ lâu rồi."

"Cảm ơn." Da mặt Vụ Mang Mang mà không dày thì có lẽ đã sớm phát điên từ lâu rồi.

Trọng tâm câu chuyện tự nhiên chuyển sang Đồng Khả Khả, Vụ Mang Mang hỏi: "Điều kiện của cô tốt như vậy, nhà cô nhà giàu có thì chính bản thân cô cũng có tiền tài, cần gì cứ phải dính lấy Lộ Tùy?"

Đồng Khả Khả được khen ngợi nhưng trên mặt lại toát đầy hoài niệm: "Nhưng mà gia đình tôi giàu có muộn quá."

"Trước kia cha tôi là lái xe của Lộ lão tiên sinh, trong một lần vô tình nghe được cuộc trò chuyện qua điện thoại của lão tiên sinh, biết trước được một chút chuyện kinh doanh nên mới có thể tự mở công ty riêng." Đồng Khả Khả than thở.

Hoá ra lại là một câu chuyện tình giữa con trai ông chủ và con gái người tài xế à.

"Một câu chuyện rất cũ kỹ nhỉ?" Đồng Khả Khả cất giọng tự giễu.

"Đúng là cũng hơi cũ kỹ." Vụ Mang Mang trả lời thẳng.

"Nhưng mà anh ấy đã in sâu trong lòng tôi rồi." Đồng Khả Khả nói.

Chủ đề chính lại quay về con người này, Vụ Mang Mang không nhịn được, tò mò hỏi: "Vậy hồi xưa cô chịu phá thai để làm ngôi sao vì càng muốn xứng đôi với Lộ Tùy hơn à?"

Đồng Khả Khả dù hơi say, nhưng thần trí vẫn khá minh mẫn, cô ta cau mày hỏi: "Phá thai gì chứ?"

"Chẳng phải vì cô muốn làm ngôi sao nên mới bỏ đứa con của cô và Lộ Tùy còn gì?" Vụ Mang Mang nói.

Đồng Khả Khả nhoen cười lắc đầu: "Cô đúng là trẻ con quá, chẳng hiểu cô nghe đâu ra cái tin vệt này nữa."

Đồng Khả Khả cầm chén rượu, thốt giọng buồn phiền: "Nếu tôi có thể có con của anh ấy thì làm sao nỡ bỏ đi được, đó chính là món quà tốt đẹp nhất mà ông trời trao tặng cho tôi ấy chứ."

Vụ Mang Mang hơi xấu hổ, cô cứ tưởng Lộ Thanh Thanh biết rõ nội tình, nào ngờ hoá ra lại chỉ là tin vĩa hè.

Có điều ngầm kỳ thì Lộ Thanh Thanh cũng không thân thiết mấy với Lộ Tuy, Lộ Lâm, làm sao cô ta có thể biết chuyện riêng tư của họ được, chắc là nghe câu được câu chăng nên đoán lung tung thôi.

"Xin lỗi cô." Vụ Mang Mang nói.

Đồng Khả Khả lắc đầu bảo: "Không sao, những tin kiểu này tôi cũng từng nghe qua, còn có người tung tin là tôi đã chết rồi kia."

Hai cô gái người nốc whisky, người nốc sô đa, đến tận khi Đồng Khả Khả gục xuống bàn mới dừng.

Cũng may nơi đây là khách sạn nên Vụ Mang Mang dễ dàng kéo Đồng Khả Khả lên phòng.

Phòng khách sạn là phòng tổng thống cao cấp, Vụ Mang Mang đặt Đồng Khả Khả nằm ngay ngắn xuống giường rồi không nỡ bỏ đi luôn. Và lại cô chưa từng ở trong phòng tổng thống bao giờ, bèn nhân cơ hội hưởng thụ bốn tấm massage, sau đó thay áo đi ngủ.

Sáng hôm sau hai cô gái vẫn đang ngái ngủ ngẫu nhiên chạm trán dưới lầu, bèn đồng thời bật cười, cất giọng chào hỏi.

Buổi sáng ánh nắng chan hoà, hai nàng mỹ nữ đương nhiên phải selfie một lúc.

Đồng Khả Khả không cần phải đeo kính râm che mặt, vì thiên hạ có ai là không nhận ra cô ta đâu.

Vụ Mang Mang thì khác, cô vẫn muốn che giấu gương mặt nên bèn đeo kính râm, sau đó cùng selfie với Đồng Khả Khả trong ánh nắng ban mai.

Đại minh tinh đúng là đại minh tinh, kỹ thuật chỉnh sửa ảnh thật cao siêu, sau khi Vụ Mang Mang thỉnh giáo vài chiêu xong bèn đăng luôn lên weibo.

Oa, lượng follower tăng ngàn ngút.

Đương nhiên không thiếu người chê Vụ Mang Mang khoe khoang, đã chụp với siêu sao còn bày đặt đeo kính râm làm gì.

Bạn bè trên weibo lập tức bùng nổ, nhao nhao đòi Vụ Mang Mang xin chữ ký hộ.

Đồng Khả Khả cũng đồng ý lần sau sẽ bảo trợ lý đưa cho Vụ Mang Mang.

Trong khi đó bên phía khác của thành phố, mấy người đàn ông tràn đầy tinh lực mới sáng sớm đã hò nhau đi đánh golf để tiêu hao bớt thể lực.

Ninh Tranh nhìn Vụ Mang Mang trả lời mọi người trên weibo mà không khỏi bồn chồn. Đêm qua rõ ràng vẫn thấy hai cô gái này trong tình trạng giường cung bật kiếm, tại sao nhảy mất một cái liền trở nên tốt đẹp như vậy?

Hai người bọn họ còn đều mặc áo ngủ, rõ ràng là đang ở trong khách sạn.

Bây giờ đến cả đàn bà với nhau cũng không còn an toàn nữa rồi, Ninh Tranh thậm rửa xả, chẳng nhẽ Đồng Khả Khả là người lưỡng tính?

Ninh Tranh chợt nhớ lại dáng vẻ tối qua của Vụ Mang Mang. Cô mặc bộ váy dạ hội màu đen tuyền, tuy không hề cầu kỳ đặc biệt nhưng lại tỏa ra cảm giác thần bí.

Dáng người của cô bé này quá gọi cảm hấp dẫn, khiến hần ta dễ nhớ tới lại nóng cả người.

Có điều đầu óc lại hơi kém chút.

Hần ta đã tỏ ý rõ ràng thân phận bọn họ không xứng với nhau, tuy không thể kết hôn nhưng nếu cô bé chịu ở bên thì hần ta nhất định sẽ đối xử thật tử tế.

Có điều hết lần này tới lần khác Vụ Mang Mang luôn tránh né hần, lại còn ra cái vẻ ngọc nữ quyết giữ gìn trinh tiết, nhưng lại cứ khơi dậy lòng ham muốn trong hần.

Vậy nên, tối hôm qua Ninh Tranh mới không hề tới bắt chuyện với Vụ Mang Mang.

Thế mà nha đầu này cũng thân nhiên không hề liếc nhìn hần lấy một cái.

Cầu mà không được, thật trở bực dọc biết bao.

Ninh Tranh đôi khi thật muốn cưỡng ép cô bé lên giường luôn cho xong.

Vừa nghĩ tới chữ "lên giường", cơ thể hần ta đột nhiên lại nảy sinh phản ứng.

Ninh Tranh thầm nhủ, cô bé này quả có sức quyến rũ quá lớn với hân, tối hôm qua hân vừa mới phát tiết xong, theo lý thì không nên cảm thấy đói khát như vậy chứ.

"Nhìn cái gì mà chú tâm đến nỗi quên cả đánh bóng vậy?" Thẩm Đình đi tới hỏi.

Ninh Tranh vốn định nói không có gì, nhưng nghĩ Thẩm Đình cũng có chút hứng thú với Vụ Mang Mang, bèn đưa luôn di động cho Thẩm Đình xem.

"Thời buổi này phụ nữ cũng chuộng lưỡng tính à?" Ninh Tranh đùa giỡn.

Đáng tiếc Ninh Tranh phải thất vọng rồi, sau khi Thẩm Đình xem xong chẳng hề tỏ thái độ gì, gương mặt anh ta vẫn giống tảng băng ngàn năm mà lại. Có điều Thẩm Đình lại rất tự nhiên đưa điện thoại cho Lộ Tuy xem.

Lộ Tuy thì hơi giật mình nhủ mày.

"Em Đồng thật đáng thương, chắc là bị cậu ép trở thành đồng tính cũng nên?" Ninh Tranh cười rộ lên.

Đồng Khả Khả khổ sở theo đuổi Lộ Tuy là chuyện mà những người xung quanh anh ta đều biết được ít nhiều.

Từ trước đến giờ Lộ Tuy chẳng bao giờ thèm đáp lại những câu hỏi buồn chán này.

Ninh Tranh cất di động, buông lời cảm thán: "Cô bé Vụ Mang Mang cũng thật có bản lĩnh nhỉ, tính tình Đồng Khả Khả như thế mà lại có thể ở cùng cô bé đó."

Tính cách Đồng Khả Khả thế nào mấy người họ ai cũng biết rõ.

Hồi nhỏ đại vị thấp, cô ta cực kỳ ngoan ngoãn, song hơi tự ti.

Từ khi Đồng Đông Sơn phát đạt, Đồng Khả Khả thuyền lên theo nước, gia cảnh khá giả, tâm lý tự dung trở nên miễn cảm. Hễ nghe người ta nhắc tới chuyện xưa là cô ta liền nghĩ người ta đang chế nhạo mình.

Đối với những người gia thế kém hơn, lỗ mũi cô ta như thể héch lên tận trời, lúc nào cũng làm như bọn họ không xứng nói chuyện với mình.

Vậy nên mấy người bọn họ không thích thân cận với cô ta lắm, nhưng mỗi lần gặp gỡ đều phải để ý tới "thần kinh yếu đuối" của cô ta một chút.

Điều kiện gia đình của Vụ Mang Mang hiển nhiên là không thể nào lọt vào mắt xanh của Đồng Khả Khả rồi.

Có điều thế sự vô thường, chuyện hôm qua là ngoài ý muốn.

Đồng Khả Khả nốc rượu vào nên thần kinh càng thêm yếu đuối, nhìn Vụ Mang Mang mà chợt thấy đồng bệnh tương lân, đều là những người đáng thương thâm yêu Lộ Tuy với nhau cả.

Ôm bầu tâm sự và áp lực nhiều năm, cô ta luôn muốn tìm người để thổ lộ.

Đồng Khả Khả không thích và cũng không muốn nói với trợ lý, nhưng những người quen thuộc thì lại không thích nghe cô ta kể lể.

Vậy nên, Vụ Mang Mang đích thực là một người nghe đầy lý tưởng, đôi bên còn có thể chia sẻ cảm thông lẫn nhau.

Trong khi đó, sau khi hưởng thụ bữa sáng phong phú ở phòng tổng thống, Vụ Mang Mang bỗng nhận được cuộc điện thoại dồn dập như muốn đoạt mệnh của bà Liễu.

Yêu cầu cô cuối tuần này phải dẫn Vụ Đan Đan đi chơi.

"Vì sao chứ?" Vụ Mang Mang đương nhiên không muốn làm bảo mẫu một đứa trẻ 4, 5 tuổi, một công việc mà "người ngại chó ghét", cô bèn cất giọng khó chịu: "Sao không để người giúp việc đưa nó đi?"

"Con là chị nó, con không đưa thì ai đưa đi bây giờ?" Bà Liễu và ông Vụ muốn hện hò riêng tư nên mới ép Vụ Mang Mang phải bồi dưỡng tình cảm với cậu em Vụ Đan Đan.

Vụ Mang Mang đành phải vì năm hạt gạo mà khom lưng, số tiền tiêu vặt của cô hoàn toàn là do bà Liễu cung cấp, cô bèn cắn răng chấp nhận.

Về chuyện trông nom trẻ con, Vụ Mang Mang đã tổng kết ra một kinh nghiệm.

Đó chính là xin gì thì cho nấy.

Vậy nên, Vụ Mang Mang quyết đoán dẫn Vụ Đan Đan đi ăn gà rán.

Tiếp đó đúng lúc Vụ Đan Đan đang vui sướng gặm cánh gà, Vụ Mang Mang bèn lục ra một bài báo rất nổi tiếng nói về công đoạn làm ra thức ăn nhanh đưa cho thằng bé xem.

Đọc xong rồi, đảm bảo nó sẽ thấy buồn nôn tới nỗi không bao giờ muốn ăn món này nữa.

Vụ Đần Đần cuối cùng cũng được lĩnh hội sự ác độc của chị gái mình.

Nhưng cũng chẳng sao, trẻ con vốn dồi dào tinh lực, chỉ trong vòng một buổi sáng, Vụ Đần Đần khiến máu huyết trong người Vụ Mang Mang như thể cạn mất một nửa.

Dùng xong bữa trưa, Vụ Đần Đần âm ỉ đòi tới cửa hàng đồ chơi, Vụ Mang Mang mới có thể nghỉ ngơi được đôi chút.

Từ sáng tới giờ cô mới có thời gian động đến weibo.

Weibo lại có tin nhắn, là của "Tôi có phong cách."

"Cô là người lưỡng tính hả?"

Vụ Mang Mang nhất thời ngây ra, lát sau nghĩ kỹ mới phát hiện ra chắc tên này đã nhìn thấy ảnh chụp chung của cô và Đồng Khả Khả trong bộ đồ ngủ đây.

Đúng thật là trong thời buổi này, đàn bà ngủ với nhau một hôm thôi đã lập tức khiến người ta suy nghĩ linh tinh rồi.

Vụ Mang Mang vốn không muốn trả lời, nhưng do đang rảnh rỗi, tên này lại cứ nói năng kiêu gấu đầu lòi đuôi, vậy nên cô cũng muốn chơi đùa với hắn một chút.

Vụ Mang Mang vốn nghĩ hắn ta là Ninh Tranh, kẻ này vốn vô liêm sỉ, lại càng không có tam quan*, vì vậy dù cô có nói gì chắc hắn ta cũng chẳng coi là thật đâu.

*Tam quan: Thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

"Đúng vậy, thì làm sao?" Vụ Mang Mang thân nhiên đáp lại.

Đối phương nhanh chóng trả lời: "Lên giường với đàn bà khác với đàn ông thế nào?"

Thật đúng là một thằng cha thô tục!

Vụ Mang Mang cầm cùi đánh chữ: "Phụ nữ càng hiểu nhu cầu và niềm vui sướng của phụ nữ hơn, chứ không như đàn ông chỉ biết lo cho bản thân mình."

Gửi tin nhắn xong, Vụ Mang Mang chợt cảm thấy mình đúng là một bậc thầy lý luận.

"Nhưng dụng cụ tất nhiên không thể nào so với tự nhiên, đúng không?"

Vụ Mang Mang suy nghĩ hồi lâu, rồi lại tra cứu mãi mới hiểu được.

"Dụng cụ thì có cái nhỏ cái to, cái dài cái ngắn, còn có cái có thể dễ dàng điều tiết tần suất rung động, muốn dừng hay chạy là được ngay, lại không phải uống thuốc, càng không cần đeo bao!"

"Chẳng may hở điện thì sao?"

"Chưa biết chừng hở điện lại càng thêm kích thích ấy chứ. Mà anh phải tin tưởng vào nền khoa học kỹ thuật hiện đại chứ." Vụ Mang Mang thân nhiên ra vẻ lỗi đời.

"Cô nói cũng đúng, nhưng nói như vậy thì chẳng lẽ đàn ông không còn chút tác dụng gì nữa à?"

Anh ta trả lời nhanh quá đi mất, chắc là đang buồn chán lắm đây? Vụ Mang Mang thầm nghĩ.

"Tất nhiên là chẳng có tác dụng gì rồi, thế nên nếu phụ nữ bố thí cho các anh một chút tình thương thì các anh phải mau mau giơ hai tay đón lấy rồi tạ chủ long ân đấy nha." - by Vụ Mang Mang.

"Vậy cô bố thí cho tôi một chút có được không?" - by "Tôi có phong cách".

"Bản cung phải ban phát mưa móc tới nhiều nơi lắm, ngơoi lấy số trước, rồi tắm rửa sạch sẽ, đợi bản cung lật thẻ bài đã nhé." - by Vụ Mang Mang đã bắt đầu diễn trò.

"Dạ vâng." - by "Tôi có phong cách" phối hợp diễn xuất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cái này còn đắt hơn Iphone 6S đấy

Vụ Mang Mang vút đi động sang một bên, thâm nhủ mình cũng dở hơi quá đi, sao phải nói qua nói lại với cái gã thô tục đó làm gì.

Song ngẫm lại mới thấy kiến thức giới tính của hần ta có vẻ khá phong phú, lần tới có cơ hội cô nhất định phải thính giáo vài vấn đề về đàn ông mới được.

Vụ Mang Mang đang mài miết nghĩ ngợi, chợt thấy nhân viên dất Vụ Đản Đản ra.

"Đầu óc em bị làm sao vậy? Lớn đùng thế này rồi còn đái dầm?" Thằng nhóc này hề mỗi lần hưng phấn quá thì đều quên cả nhịn tiểu, cứ thế tồ tồ luôn tại chỗ.

Vụ Mang Mang lúng túng không biết phải làm sao?

Vụ Đản Đản không chịu mặc quần ướt, Vụ Mang Mang đành phải dẫn thằng bé vào WC.

Thằng nhóc này mới tí tuổi đầu đã bú đung bình khó chiều, kiên quyết không chịu đi vào WC nữ. Vụ Mang Mang tức đến phát rồ cả người, lòi xềnh xệch Vụ Đản Đản vào WC, chứ không thì chả lẽ cô lại đi theo nó vào WC nam?

Lúc thay quần, Vụ Mang Mang giả bộ khoa trương trợn mắt hô lên: "Ái da, đau mắt quá. Ta vẫn là thiếu nữ trong trắng đấy nhé, ngay cả 'cậu nhỏ' của chồng mình còn chưa được xem đã phải thấy của mi trước!"

Vụ Mang Mang tỏ ra vô cùng phiền muộn.

Vụ Đản Đản tức thì đập lại ngay: "Chị mới là người được hời ấy, cái chị thấy bây giờ chính là 'cậu nhỏ' của chồng người ta đấy."

Vụ Mang Mang bị thằng quỷ nhỏ làm cho phát cáu: "Ai thèm nhìn của em?"

Lúc mặc quần vào, Vụ Đản Đản vẫn càu nhàu khó chịu, kêu thất lạng quá chặt, còn bảo quần vẫn chưa được mặc ngay ngắn.

Vụ Mang Mang càng thêm tức giận: "Chị đâu phải mẹ em, mặc quần cho là tốt lắm rồi, em bao nhiêu tuổi rồi, không tự mình mặc được chặc? Không mặc được thì coi trường luôn đi."

"Chị sắp già bằng mẹ đến nơi rồi, phụ nữ thì phải dịu dàng chứ, biết không hả?" Vụ Đản Đản cũng bực bội cãi lại.

Thằng nhãi này là quái vật từ đâu tới vậy?

Vụ Mang Mang hoàn toàn không hiểu, chẳng lẽ trẻ con bây giờ đều hiểu biết sớm như vậy sao?

Nhưng mặc kệ trước mắt là một cậu bé hay là một chàng trai, dám chê chị này già à, chị tất nhiên không thể tha cho mày được.

Vụ Mang Mang lên giọng quát: "Già cái đầu em ấy. Ra đường ai chẳng bao chị đây giống như nữ sinh, biết không hả?"

Hôm nay lúc ra khỏi nhà, Vụ Mang Mang đã cố tình mặc quần áo trông thật trẻ trung.

Áo thun trắng, váy trắng, giày bệt trắng, tóc buộc đuôi ngựa, thoạt trông thanh thuần tới mức thích hợp quay quảng cáo trà xanh ấy chứ.

Cô phải ăn mặc như vậy để đến khi đi bên cạnh Vụ Đản Đản sẽ không bị người ta nhận nhầm là bà mẹ của một đứa con lớn tướng thế này.

"Ăn mặc thế cũng chẳng có tác dụng gì đâu." So với Vụ Mang Mang đang máu nóng bốc lên đầu, Vụ Đản Đản tỏ ra rất thản nhiên: "Dù sao thì chị vẫn là lão xừ nữ 25 tuổi thôi."

Mẹ ơi, thằng nhãi xấu xa này, có khi nó còn chẳng hiểu "xừ nữ" nghĩa là gì mà lại dám nằng người ta thế à.

Vụ Mang Mang nổi giận lôi đình: "Thường ngày Liễu Nhạc Duy cho em xem cái gì vậy?"

Hai chị em ra khỏi WC, không ai thèm nhìn ai.

Sau cùng Vụ Mang Mang dù sao cũng là người lớn, không thể làm bộ tiểu nhân mãi được, bèn chủ động giảng hoà với Vụ Đản Đản, đồng thời đồng ý bỏ tiền ra bù đắp.

Hai chị em bấy giờ mới tay nắm tay tới cửa hàng đồ chơi chọn đồ.

Nếu không mua đồ chơi thì Vụ Đản Đản còn lâu mới ngoan ngoãn theo Vụ Mang Mang về nhà.

Tuy rằng Vụ Mang Mang đã từng mua rất nhiều đồ chơi cho Vụ Đán Đán, nhưng từ trước tới giờ mới là lần đầu tiên đưa thằng bé tới khu thương mại mua sắm.

Tựa hồ để sánh với đẳng cấp của trung tâm thương mại nên giá đồ chơi ở đây cũng toàn là giá trên trời.

Cũng may mà hiện giờ cô vẫn còn tiền tiêu vặt.

Nhưng lúc nhìn thấy Vụ Đán Đán chọn một chiếc xe mô hình thể thao Aston Martin có rất nhiều số 0 phía sau, Vụ Mang Mang mới giật nảy người sợ hãi.

Tại sao một chiếc xe mô hình lại có giá ngang ngửa với một chiếc xe hơi nội địa thế này?

Vụ Mang Mang ngượng ngùng sờ túi, thẳng thắn thừa nhận: "Chị không có nhiều tiền như vậy."

Vụ Đán Đán chu miệng kêu: "Chị đi làm mấy năm rồi cơ mà."

Vụ Mang Mang mạnh miệng nói: "Chẳng lẽ chị không phải ăn à?"

Vụ Đán Đán tiếp tục quẹt miệng, sau đó chạy ra chỗ khác chọn đồ chơi, một lúc lâu sau vẫn không chọn được thứ nào khác, có lẽ vì đã yêu thích món đồ kia rồi.

Con người chính là như vậy, ngắm trúng thứ yêu thích rồi thì sẽ không thích nổi thứ nào khác.

Vụ Mang Mang chờ lâu không tìm được bèn nhìn đồng hồ, bất mãn đi khắp cửa hàng tìm kiếm Vụ Đán Đán.

"Mang Mang." Giây phút bắt gặp Vụ Mang Mang, Ninh Tranh vô cùng kinh ngạc, thầm cảm thán "duyên phận" diệu kỳ.

Ngày mai là sinh nhật con trai Lộ Lâm, Ninh Tranh và Lộ Tùy cùng tới đây chọn đồ chơi để mang đi tặng, nếu không Lộ tiểu thư lại nổi khùng lên.

"Sao em lại ở đây?" Ninh Tranh cất giọng hỏi, bình thường rảnh rỗi nào ai muốn đến chỗ này làm gì?

Vụ Mang Mang xoay người trông thấy Lộ Tùy và Ninh Tranh thì cũng hết sức bất ngờ.

Đuôi tóc xinh xắn tung tẩy trong không khí, buông loe trên vai Vụ Mang Mang, cong về phía trước, tựa hồ muốn "móc" lấy ánh mắt người khác.

Ngay phía dưới bờ vai vài cm là bầu ngực cao cao.

Cơ thể của thiếu nữ thanh xuân vừa nở nang mây mây, vừa tươi ngon mọng nước, cơ hồ chỉ bóp nhẹ một cái là chảy đầy nước.

Ninh Tranh thật sự phải thừa nhận rằng, hần ta luôn không cam lòng ở bên Thẩm Viện Từ có lẽ do e ngại tuổi tác của cô ta.

Tuy rằng cơ thể luôn được chăm sóc điều dưỡng cẩn thận, nhưng dù sao vẫn có vẻ khô quắt.

Vụ Mang Mang còn chưa kịp trả lời Ninh Tranh thì nghe thấy giọng trẻ con vang lên lanh lảnh: "Mẹ ơi!"

Vụ Mang Mang ngây ra, nhận thấy làn váy bị kéo nhẹ, cô bèn cúi đầu xuống nhìn, Vụ Đán Đán chẳng biết đã chạy tới từ bao giờ, thằng bé kêu lớn: "Mẹ ơi!"

Đây là tình huống gì thế này?

Vụ Mang Mang trừng mắt với Vụ Đán Đán, rồi nhanh chóng quay lên nhìn biểu cảm trên gương mặt Ninh Tranh và Lộ Tùy.

Về ngõ ngàng trên mặt Ninh Tranh mà kèm theo cái mồm mở to hơn tí nữa thì hệt như đang đóng phim vậy.

"Không phải, nó không phải con tôi đâu." Vụ Mang Mang mau chóng phủ nhận, cô vẫn là thiếu nữ chưa được gả chồng, nghìn vạn lần không thể để lý lịch dính tin đồn được.

Vụ Đán Đán ôm đùi Vụ Mang Mang, khóc lóc kêu: "Mẹ ơi, mẹ không cần con nữa à?"

Vụ Mang Mang thăm chửi bậy một câu trong bụng, chẳng nhẽ bệnh tâm lý cũng di truyền được à?

Hay là nhà họ Vụ vốn có gen làm diễn viên?

Vụ Đán Đán nhỏ dãi lên đùi Vụ Mang Mang thay vì nhỏ nước mắt, sau đó ra chiều sợ hãi đáng thương nhìn về phía Lộ Tùy và Ninh Tranh.

Đôi mắt to giống hệt Vụ Mang Mang chớp nháy nhìn bọn họ giây lát, sau đó thằng bé quả quyết nhìn chằm chằm vào Lộ Tùy, thấp giọng hỏi: "Ông là cha tôi à?"

Vụ Mang Mang suýt thì ngã nhào xuống.

"Vụ Đản Đản, đừng có nói lằng nhằng!" Vụ Mang Mang véo mạnh vào má Vụ Đản Đản.

Vụ Đản Đản hất tay Vụ Mang Mang ra, chạy nhanh tới ôm đùi Lộ Tuyền, giương đôi mắt ngập nước ngẩng lên nói: "Cha ơi, con muốn có cái này, nhưng mẹ không có tiền."

Thứ Lộ Tuyền đang cầm trong tay chính là mô hình chiếc xe Aston Martin mà Vụ Đản Đản ngắm trúng.

"Vụ Đản Đản, tiết tháo của em đâu mất rồi?"

Vụ Mang Mang quả thực không còn mặt mũi nào mà nhìn người ta, thằng nhãi này chỉ vì một cái mô hình xe hơi mà dám tùy tiện gọi cha.

"Con không có tiết tháo đấy, con chỉ có trinh tiết thôi." Vụ Đản Đản không biết tiết tháo nghĩa là gì, nhưng trinh tiết thì nó từng nghe thấy.

Ninh Tranh không kìm được bật cười hô hố.

Lộ Tuyền thì không có phản ứng gì nhiều, chỉ thần nhiên bảo nhân viên bỏ chiếc xe mô hình vào túi rồi cúi người đưa cho Vụ Đản Đản.

Hiển nhiên kiểu người hào phóng như Lộ Tuyền rất được Vụ Đản Đản yêu thích.

Vụ Mang Mang kéo mạnh Vụ Đản Đản về, quát: "Vụ Đản Đản, món đồ này quá đắt giá, em không cầm được."

Vụ Đản Đản bĩu môi, lại bắt đầu sụt sịt mũi, thằng bé còn nhỏ tuổi, chuyện hiểu chuyện không, nhưng trong đầu thì chỉ nghĩ tới việc muốn gì thì phải được vậy.

Vụ Mang Mang mặc kệ, giữ chặt lấy tay nó, bảo: "Đản Đản, em phải cư xử lễ phép chứ, em vẫn chưa chào hỏi mọi người đâu."

Vụ Mang Mang chỉ về phía Lộ Tuyền nói: "Đây là ông Lộ, đây là ông Ninh."

Hai người đàn ông độ ba mươi tuổi tự xưng bị Vụ Mang Mang thẳng cấp lên làm ông.

Đôi mắt Lộ Tuyền bỗng giật giật.

Ninh Tranh tức thì phản đối: "Đừng gọi như thế, nghe già quá đi mất, gọi chú thôi."

Vụ Mang Mang cúi xuống bảo Vụ Đản Đản: "Đản Đản, ông Lộ là chủ họ của di Thanh Thanh, ông Ninh là bạn thân của ông Lộ, vậy nên em đều phải gọi là ông nghe chưa."

Vụ Đản Đản vô cùng nhay bén, Vụ Mang Mang làm sao mà qua mặt được nó, vậy nên nó ngọt ngào quay sang gọi Ninh Tranh: "Chú Ninh."

Tiếp đó quay sang kêu Lộ Tuyền: "Cha ơi."

Ninh Tranh cười nói: "Sớm biết thế này tôi cũng mua xe cho thằng bé, để đỡ uống công cậu con trai này."

Lộ Tuyền lười bận tâm đến Ninh Tranh, lại cúi xuống đưa chiếc xe cho Vụ Đản Đản.

Vụ Mang Mang tất nhiên không đồng ý: "Đản Đản, không được nhận. Chào tạm biệt hai chú đi, chúng ta về nhà thôi."

Vụ Đản Đản bị Vụ Mang Mang kéo đi, đành phải vừa đi vừa quay đầu lại, sau rốt không nhịn nổi bèn hất tay Vụ Mang Mang ra, chạy hùng hục về phía Lộ Tuyền cầm lấy chiếc xe ôm riết vào trong ngực, nói: "Cảm ơn cha nhé."

Thằng nhóc này từ trước tới nay luôn được nhà họ Vụ nuông chiều, muốn gì được vậy, nào quen với việc đòi mà không được.

Vụ Mang Mang quả thực mất hết cả thể diện, cô chạy tới lớn tiếng kêu: "Vụ Đản Đản, mau trả lại đồ cho chú ngay." Không thể nuông chiều trẻ con như vậy được.

Vụ Đản Đản tất nhiên không chịu, nó nhìn Lộ Tuyền, rồi nhìn lại Vụ Mang Mang, sau đó đi tới cầm tay Vụ Mang Mang kéo tới trước mặt Lộ Tuyền, ngửa đầu nói: "Cha, con bán mẹ cho cha này."

Tôi phát rõ lên mắt, chuyện gì thế này?

Đôi khi trẻ con giống hệt như thằng điên, bạn thực sự không thể nào đoán được nó đột nhiên phun ra cái thể thống công rãnh gì nữa.

Vụ Mang Mang không thể hiểu nổi tại sao Vụ Đản Đản lại dám cả gan đem mình đi bán? Bình thường Liễu Nhạc Duy dạy dỗ trẻ con thế nào vậy?

Chỉ vì một cái xe mô hình mà ngay cả chị gái cũng bán được, tương lai có khi nó sẽ dám bán nước luôn mất?

"Vụ Đan Đan, em nói bậy gì thế? Muốn chết hả?" Vụ Mang Mang tức điên lên.

Vụ Đan Đan không chịu thua, trả lời ngay: "Cái này đắt hơn Iphone 6S đấy."

Vụ Mang Mang nhất thời không lý giải được lô gíc của trẻ con.

Vụ Đan Đan ưỡn cổ nói: "Chẳng phải chính mẹ từng bảo có thể bán thân đổi lấy Iphone 6S còn gì?"

Oái, hình như Vụ Mang Mang quả thực từng nói vậy.

"Không phải, chị nói bán thân, chứ không phải bán thận!" Vụ Mang Mang tức đến mức nói năng lung tung lẫn lộn: "À không phải không phải, chị nói là bán thận chứ không phải bán thân. Hơn nữa chị chỉ nói đùa với mẹ thôi mà."

Thế nhưng trẻ con làm sao biết được bạn nói đùa hay là nói thật đâu?

Vậy nên tốt nhất đừng bao giờ nói đùa trước mặt những đứa trẻ ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễm Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Giáo dục là một vấn đề

Ninh Tranh xem chị em họ đầu nhau mà buồn cười tới nỗi chảy cả nước mắt, hần ta ngồi xồm xuống kéo Vụ Đan Đan tới: "Đan Đan à? Con gọi một tiếng cha đi, cha mua cho con thêm một chiếc xe mô hình nữa, thế nào hả?"

Vụ Đan Đan hoan hô, không chút do dự gọi Ninh Tranh là "cha" rồi đòi hỏi: "Con muốn mua xe Camaro màu vàng có thể biến thành người máy."

Thứ đó cũng không hề rẻ.

Vụ Mang Mang mạnh bạo lôi Vụ Đan Đan về, giật chiếc xe mô hình trong tay nó ra đưa cho Lộ Tuyền: "Xin lỗi Lộ tiên sinh, thứ này quá quý trọng, Đan Đan không thể nhận được."

Lộ Tuyền không cầm lại, chỉ nhìn Vụ Mang Mang chẳng nói chẳng rằng.

Vụ Mang Mang biết đối với Lộ Tuyền thì chiếc xe này chỉ là chuyện nhỏ, e rằng dù dọc đường làm rơi một chồng tiền tương ứng thì Lộ tiên sinh cũng chẳng buồn quay lại nhặt, nhưng Vụ Mang Mang không muốn dạy dỗ trẻ con như vậy.

Vụ Mang Mang thấy Lộ Tuyền không cầm thì đặt luôn lên chiếc giá bên cạnh, sau đó ôm Vụ Đan Đan ra ngoài.

Vụ Đan Đan tuy chỉ là đứa nhóc vài tuổi, nhưng cứ một mực giãy dụa vùng vằng thì Vụ Mang Mang cũng không giữ được.

Trẻ con giọng khỏe, khóc một cái là ngang với tiếng pháo nổ, sau cùng nó bèn ngồi phệt luôn xuống đất, lăn lê bò toài ăn vạ.

Vụ Mang Mang tức tới nỗi trắng bệch mặt, cô không có cách nào tóm được nó. Cứ tới gần liền bị nó đẩy ra: "Không cần, không cần."

Vụ Mang Mang đành phải đứng sang một bên gọi cho bà Liễu, liên thanh kể lại tình hình: "Mẹ, chiếc xe đó quá đắt, không thể làm phiền người khác được."

"Vậy con mua cho nó đi." Bà Liễu luôn luôn hào phóng với con trai.

Vụ Mang Mang thâm xót ruột, một chiếc xe đó bằng hai tháng tiền tiêu vặt của cô đấy: "Con không có nhiều tiền đến thế."

"Con mua cho nó đi, về mẹ sẽ trả tiền cho con." Bà Liễu thẳng thắn nói.

Nhưng Vụ Mang Mang lại là một cô chị gái rất có trách nhiệm, cô cất giọng khuyên: "Mẹ à, mẹ đừng có dạy trẻ con như thế được không? Đan Đan vẫn còn bé, chỉ vì nó khóc đòi mà liền đáp ứng, vậy sau này nó muốn giết người chẳng lẽ mẹ lại còn đưa cho nó con dao nữa à?"

Bà Liễu mắng: "Ăn nói bậy bạ gì thế, trẻ con đùa nào chẳng vậy, năm xưa con cũng thế còn gì, có thấy con đòi giết người bao giờ đâu?"

"Con làm sao mà giống nó được?" Vụ Mang Mang không phục nói.

Bà Liễu đáp: "À, năm xưa con còn ác liệt hơn nó nhiều. Con muốn gì mà không cho thì sẽ kêu gào suốt cả ngày. Con tưởng búp bê Barbie rẻ lắm hả?"

Khi ấy chỉ vì một con búp bê lỗi thời mà con đòi sống đòi chết phải có, hơn ba mươi vạn tệ mà mẹ với cha con vẫn phải cắn răng mua đấy."

Vụ Mang Mang hỏi tường lại giây lát, hình như là cô có một con búp bê như vậy thật. "Nhưng dù sao thì ánh mắt con cũng tốt, bây giờ chẳng tăng giá rồi còn gì. Cái xe mô hình của Vụ Đan Đan chỉ có giảm giá trị chứ không có khả năng tăng lên được đâu."

"Có thể tăng lên được đấy." Lộ Tuy không biết xuất hiện ở đằng sau Vụ Mang Mang từ bao giờ, còn đang ôm Vụ Đan Đan trong lòng nữa.

Đôi mắt Vụ Đan Đan đỏ bừng, song đã ngừng khóc.

"Ai nói đấy?" Bà Liễu hỏi.

Vụ Mang Mang liếc nhìn Lộ Tuy, che tai nghe, gật đầu xin lỗi Lộ Tuy rồi cách xa một chút, trả lời: "Làm gì có ai."

Bà Liễu không dễ bị mắc lừa: "Chiếc xe đó đắt như vậy, là ai ăn no rửng mỡ lại tự dưng mua cho Vụ Đan Đan thế? Vụ Mang Mang, con nói thật ra xem nào."

Bà Liễu không đi làm gián điệp thật đúng là đáng tiếc.

"Là Lộ Tuy." Vụ Mang Mang nói thật: "Trùng hợp gặp thôi, Đan Đan vừa gặp người ta liền vội vã gọi người ta là 'cha' chỉ vì trong tay người ta cầm chiếc xe đó, quả thực xấu hổ chết đi được, bình thường mẹ dạy dỗ nó thế nào vậy?"

"Ha ha ha." Bà Liễu bật cười phá lên: "Tốt, tốt quá, cảm ơn Lộ tiên sinh hộ mẹ nhé, con nhận món quà đó đi. Sau này nếu có cơ hội để Vụ Đan Đan nhận Lộ tiên sinh làm cha nuôi thì thật tốt quá."

Bà Liễu không hổ là tinh anh chốn thương trường, da mặt dày phát khiếp, Vụ Mang Mang rốt cuộc đã biết mình di truyền cái tính này từ ai.

"Không nói với mẹ nữa." Vụ Mang Mang dứt khoát đập máy, sau đó quay về.

Vừa mới bước được vài bước bà Liễu lại gọi tới, yêu cầu nói chuyện với Vụ Đan Đan.

Vụ Mang Mang không thể không đưa di động cho Vụ Đan Đan, sau đó quay sang bảo Lộ Tuy và Ninh Tranh: "Lộ tiên sinh, Ninh tiên sinh, thật xin lỗi vì đã làm mất thời gian của hai vị, Đan Đan hơi buồn bình, tôi thực sự rất xin lỗi."

"Không sao, thằng bé đáng yêu lắm." Lộ Tuy nói.

Ninh Tranh tức thì phụ họa.

Đáng yêu cái cóc khô gì, đáng sợ mới đúng, Vụ Mang Mang thầm nghĩ.

"Chiếc xe mô hình này được sản xuất với số lượng có hạn, từng linh kiện của nó đều được thiết kế đúng theo nguyên mẫu, rất đáng giá, ánh mắt em trai cô tỉnh đấy." Lộ Tuy nói.

Vụ Mang Mang "ừ" một tiếng, tuy miệng nở nụ cười nhưng trong lòng thì khó chịu: "Ánh mắt của Lộ tiên sinh cũng tỉnh lắm."

Mới nói được hai câu, Vụ Đan Đan đã nghe máy xong, đưa trả di động cho Vụ Mang Mang rồi cầm lấy túi xách đựng chiếc xe mô hình từ tay Lộ Tuy, cất giọng ngọt ngào: "Cảm ơn cha nuôi."

Ninh Tranh cũng được đối xử bình đẳng: "Cảm ơn cha nuôi nhé."

Thằng nhóc cầm hai cái túi to, trông vô cùng buồn cười, đã thế nó lại còn ra về người lớn, liếc nhìn Vụ Mang Mang một cái, sau đó nói với Lộ Tuy và Ninh Tranh: "Xin lỗi vì đã lừa hai chú, Mang Mang là chị cháu, chị ấy đâu có già đến vậy, làm sao mà làm mẹ cháu được."

Vụ Mang Mang thật muốn khóc quá đi thôi.

Từ lúc cô tròn 25 tuổi, thằng nhãi xấu xa này luôn luôn xát muối vào vết thương lòng của cô.

Ninh Tranh bật cười, còn Lộ Tuy thì chỉ nhếch môi.

Vụ Đan Đan dắt Vụ Mang Mang tới gần hai người họ, nói: "Chị à, chị cũng mau gọi cha nuôi đi, để người ta mua đồ cho chị."

OMG, Vụ Mang Mang suýt thì nghẹn chết, chỉ hận không thể lấy keo dính chặt cái mồm thằng nhóc này lại.

Ninh Tranh không chút khách khí bật cười khanh khách, ngay cả Lộ Tuy vốn hay lạnh lùng cũng phải tươi cười.

Trẻ con ngây thơ không thể bị dạy hư, Vụ Mang Mang không thể giải thích thằng thừng nghĩa bóng của từ "cha nuôi", đành phải khéo léo nói: "Con gái không thể tùy tiện gọi cha nuôi được đâu."

Vụ Đan Đan chu miệng, chăm chú hỏi: "Chị có phải con gái đâu, chị là đàn bà mà."

Vụ Mang Mang còn có thể nói gì nữa đây, cô đành ôm lấy cậu em, mau chóng chuẩn khỏi hiện trường. Nếu còn không đi, có lẽ cô sẽ bị thằng nhãi này chọc tức đến nổi bốc khói lên mắt.

Lúc xuống tầng, Vụ Mang Mang véo lỗ tai Vụ Đản Đản, mắng: "Em giỏi lắm, ông Vụ với bà Liễu có bao giờ để em thiếu đồ chơi đâu, thế mà chỉ vì một chiếc xe mô hình mà sẵn sàng gọi người khác là cha được, em không thấy xấu hổ à? Không sợ ông Vụ nghe thấy thương tâm muốn chết hả."

Vụ Đản Đản đã đạt được mục đích, hiện giờ cảm thấy vô cùng nể nễ, bèn thân nhiên lườm Vụ Mang Mang: "Chị thì biết gì chứ? Em đang thử giúp chị đấy."

"Thử cái quái gì?" Vụ Mang Mang không thể hiểu nổi.

Vụ Đản Đản ra chiều lão luyện: "Chị từng này tuổi rồi mà vẫn chưa có bạn trai. Em thấy hai người đó khá được nên mới muốn thử giúp chị. Nếu như ngay cả một đứa con riêng mà bọn họ còn không ngại, vậy tức là bọn họ đối xử thật tâm với chị rồi. Chị cũng đừng giả đồ nữa, nhanh nhanh mà lấy chồng đi."

Vụ Mang Mang quả thực dở khóc dở cười: "Em giỏi nhỉ, ngay cả từ con riêng mà cũng biết, chắc là suốt ngày xem phim truyền hình với bà Liễu chứ gì?"

Vụ Đản Đản lại lườm nguyệt Vụ Mang Mang cái nữa.

"Em thấy họ Lộ tốt hơn họ Ninh đó." Vụ Đản Đản tổng kết một câu.

Vụ Mang Mang tức thì tò mò: "Sao em biết, em mới được mấy tuổi chứ?"

"Chị đừng có kỳ thị em chi vì em còn bé." Vụ Đản Đản tức giận nói.

"Được được, chị không kỳ thị em, vậy em giải thích cho chị xem nào." Vụ Mang Mang không mấy coi trọng chuyện này, chẳng phải vì Lộ Tuy chủ động mua xe cho nó trước sao.

"Người họ Ninh bảo em gọi là cha, rõ ràng chỉ vì muốn lấy lòng chị, muốn lợi dụng chị." Vụ Đản Đản nhận xét.

Vụ Mang Mang trầm nghĩ thẳng nhóc thông minh quá, nó có thật là trẻ con không vậy?

"Hay thật, em biết rõ hần ta không có ý tốt, vậy mà còn thân nhiên gọi hần là cha." Vụ Mang Mang giả vờ giận dữ.

"Hần ta muốn lợi dụng chị, em lại đòi hần phải mua đồ cho, như vậy chính là lợi dụng hần còn gì, chẳng phải cuối cùng bằng hoà sao?" Vụ Đản Đản nói.

Thoạt nghe thì cũng có lý đấy, nhưng Vụ Mang Mang đâu phải người dễ bị qua mặt, cô bèn cốc vào đầu Vụ Đản Đản một cái: "Hần ta lợi dụng chị, em lợi dụng hần, bằng hoà cái đầu em ấy, chỉ có mình chị đây chịu thiệt à?"

Vụ Đản Đản thờ dãi nói: "Con gái đừng có thô lỗ như vậy chứ."

"Chị là đàn bà. Đàn bà thô lỗ như thế đấy." Vụ Mang Mang bực bội thốt.

"Giải thích về Lộ Tuy đi." Vụ Mang Mang không nhịn được muốn biết trong mắt một đứa trẻ thì Lộ Tuy là người như thế nào.

"Anh ta được đấy, trông rất ra dáng, nếu sau này hai người ly hôn thì anh ta cũng sẽ chu cấp tiền cho chị." Vụ Đản Đản nói.

Vụ Mang Mang cười nghiêng ngả: "Thật đa tạ lời chúc may mắn của em quá."

Vụ Mang Mang vừa buồn cười vừa phải thầm cảm thán trong lòng. Cô bỗng thấy thương cho hai người Ninh Tranh và Lộ Tuy, mất nhiều tiền mua đồ chơi cho thằng nhóc này như vậy, thế mà xoa người đi một cái nó liền phui sạch quan hệ với người ta.

Ai bảo trẻ con chẳng biết gì nào? Thời buổi này trẻ con đứa nào cũng thành tinh hết.

Mà sự hồn nhiên của chúng tựa hồ một tấm gương, có thể soi rõ bạn tốt cuộc là dạng người nào.

"Có điều em nghĩ chị đừng nên đùa giỡn với họ." Vụ Đản Đản nhìn Vụ Mang Mang một lượt, rồi ra chiều thất vọng lắc đầu.

"Tại sao?" Vụ Mang Mang không thể tin nổi cô lại bị thằng nhóc em mình coi thường.

Vụ Đản Đản giương vẻ mặt "Em không muốn đả kích chị đâu đấy, là chị buộc em phải nói đó nha" về phía Vụ Mang Mang.

"Em nói đi, chị chịu được." Vụ Mang Mang mạnh mẽ nói.

"Người họ Ninh kia..."

Vụ Mang Mang tức thì xen ngang: "Gọi là chú Ninh đi, làm người phải có lễ phép."

"Ông chú Ninh đó luôn nhìn ngực với chân của chị."

Vụ Đản Đản còn chưa dứt câu đã lại bị Vụ Mang Mang chặn họng: "Thôi, cứ gọi là họ Ninh cũng được."

"Con gái các chị thay đổi nhanh như chong chóng ấy." Vụ Đản Đản thở dài thườn thượt.

"Nói tiếp đi." Vụ Mang Mang nhướn mi, làm bộ "Chị đây khoái thay đổi đấy, thì làm sao?".

Vụ Đản Đản nghĩ, ta đây nhần nhịn.

Sau đó lại cất giọng nói tiếp: "Ông chú Lộ không hề ngắm ngực, ngắm chân chị."

Vụ Mang Mang nghe vậy bèn bảo: "Cứ gọi anh ta là người họ Lộ đi."

"Ồi chào, con gái các chị thực kỳ quặc." Vụ Đản Đản tỏ ra không hiểu: "Rốt cuộc thì chị thích được bọn họ ngắm nghĩa hay là không?"

Vụ Mang Mang đáp: "Chẳng phải em rất lợi hại, còn tự xưng là thông minh nhất sao? Tự đi mà đoán."

Vụ Đản Đản đập lại: "Ấu trĩ!"

"Trẻ con thì đừng có ra vẻ người lớn." Vụ Mang Mang lườm cho Vụ Đản Đản một cái.

Lát sau, Vụ Mang Mang bỗng sực nghĩ ra, có phải Vụ Đản Đản biết quá sớm về giới tính rồi không?

Ngay cả việc đàn ông ngắm ngực đàn bà cũng hiểu.

Vụ Mang Mang tức thì nã súng liên thanh: "Đản Đản, tại sao em lại biết chuyện ngắm ngực đàn bà hả? Em có thực sự hiểu đó nghĩa là gì không? Làm sao em biết được mấy thứ này?"

Vụ Đản Đản trung về mặt "Chị thấy kỳ lạ lắm sao" trả lời: "Có lần Lục Sâm Sâm mang tạp chí của cha cậu ta tới cho bọn em xem, trong đó đâu đâu cũng toàn là ngực."

Một tờ tạp chí toàn là ngực đàn bà làm thế nào rơi vào tay một đứa trẻ nhỉ?

Vụ Mang Mang quyết định về nhà sẽ phải tố cáo với ông bố mình, để ông ấy nói lại cho bố Lục Sâm Sâm biết mà quản lý thật chặt đồng tạp chí đó.

"Nó cũng bị cha nó đánh cho một trận rồi, nhưng mà cha nó nói, đàn ông ngắm ngực phụ nữ là chuyện bình thường, sau này bọn em lớn lên cũng sẽ thích ngắm." Vụ Đản Đản nói.

Sao lại có ông bố khốn kiếp đến thế kia chứ?!

Chẳng khác gì nói chuyện phòng the ngay trước mặt trẻ con cả?

"Đản Đản, em còn bé, không nên xem mấy thứ này." Vụ Mang Mang nghiêm mặt nói.

Vụ Đản Đản xua tay: "Chị đúng là cổ lỗ sĩ."

Vụ Mang Mang lần đầu tiên bị người khác chê bai lạc hậu.

"Mẹ có biết em xem mấy thứ này không?" Vụ Mang Mang nhanh nhẩu chất vấn, tuy rằng cô không quá yêu mến thằng em bảo bối của mình, nhưng cũng không muốn nó trưởng thành trong sai lệch.

"Mẹ đương nhiên biết, nếu không thì chị nghĩ tại sao thư ký của cha phải nghỉ việc?" Vụ Đản Đản buông giọng thản nhiên.

Vụ Mang Mang hỏi tương lại cô nàng thư ký của ông Vụ, hình như ngực cô ta có vẻ khá đầy đủ.

Vụ Mang Mang đảo mắt, dự định phải hỏi bà Liễu về chuyện này, hơn nữa cô cũng không quen thảo luận chuyện người lớn với cậu em mình.

Nhưng có một số việc vẫn phải dạy bảo đến nơi đến chốn.

"Đản Đản, hôm nay em đòi hỏi hai chú mới quen mua đồ cho mình là không đúng, em có biết không?" Vụ Mang Mang tiếp: "Em nói với hai chú ấy như thế, chưa biết chừng sau lưng người ta lại bảo em là đứa không có giáo dục đấy."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Giới quyền quý thật hỗn loạn

"Nói xấu sau lưng người khác là không tốt." Vụ Đan Đan hiển nhiên không nắm được trọng điểm.

"Ý chị muốn nhấn mạnh về hành vi của em ấy. Nếu em muốn mua thứ gì thì có thể xin cha mẹ mua cho cơ mà." Vụ Mang Mang tiếp lời: "Tại sao phải nói đối trước mặt người lạ làm gì?"

"Mẹ sẽ không mua cho em đâu." Vụ Đan Đan cúi đầu nói, thực ra thằng bé cũng biết làm vậy là không đúng, vậy nên giọng nói càng lúc càng nhỏ như muỗi kêu: "Nhưng mà em thích nó."

"Mẹ tất nhiên có lý do mới không mua cho em, chiếc xe này rất đắt, mẹ sợ em không biết giữ gìn nó." Vụ Mang Mang lại nói.

Vụ Đan Đan ôm chặt lấy chiếc xe mô hình, kêu: "Em sẽ giữ gìn cẩn thận mà."

Vụ Mang Mang hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, cô cảm thấy mình khó có thể giải thích nổi cho Vụ Đan Đan hiểu, nhưng cô vẫn kiên quyết: "Tóm lại em làm vậy là không đúng, không được tùy tiện đòi hỏi người lạ."

Vụ Đan Đan đáp: "Em biết, nhưng mà em rất muốn có!"

Vụ Mang Mang đau đầu giật nhẹ đuôi tóc của mình, tương lai cô nhất định phải dạy dỗ nghiêm khắc con trai mình mới được.

Vụ Mang Mang quyết định đổi hướng tiếp cận: "Vậy tại sao em lại biết chú Lộ sẽ mua cho em?"

"Bởi vì trong tay chú ấy cũng cầm một cái." Vụ Đan Đan trả lời.

Vụ Mang Mang suy tư giây lát mới hiểu ra ý của Vụ Đan Đan là Lộ Tùy rất lăm lăm, có thể mua một cái thì cũng có thể mua thêm cái nữa.

Huống chi Vụ Đan Đan do một tay bà Liễu dạy dỗ, sớm học được cách trông mặt mà bắt hình dong.

"Nhưng cho dù chú ấy có nhiều tiền thì cũng không nhất định phải mua cho em, chú ấy có quen biết gì em đâu" Vụ Mang Mang nói.

"Em cũng chỉ thử ăn may thôi." Vụ Đan Đan nói: "Thằng nhóc Miểu Miểu cũng có một chiếc xe mô hình là vì thế mà, có ông chú muốn theo đuổi mẹ nó nên bên tặng cho mẹ nó cái xe này, chính Miểu Miểu nói với em chỉ có nơi này mới bán loại xe đó thôi. Số lượng có hạn, vài ngày nữa chắc chắn có mà mua."

"Thật ra hôm nay em cũng phải dừng cảm lăm đấy." Vụ Đan Đan bắt đầu dĩ bỏ sung.

Ngữ điệu yếu ớt của Đan Đan làm Vụ Mang Mang phá lên cười.

"Mấy ông chú ấy cũng không phải muốn theo đuổi chị của em đâu." Vụ Mang Mang dí nhẹ vào gáy Vụ Đan Đan.

"Em thấy hai người đó không đeo nhẫn cưới, chị vẫn còn cơ hội mà." Vụ Đan Đan nói.

Vụ Mang Mang chịu phục Vụ Đan Đan rồi, cô ôm thằng nhóc lên, nói: "Đan Đan, dù thế đi nữa, việc em tự ý đòi hỏi người khác là sai. Hôm nay em cầm chiếc xe mô hình của này của chú ấy, ngày mai cha mẹ nhất định phải mua quà đáp lễ càng đắt tiền hơn để trả lại ân tình này, em hiểu không? Hơn nữa, chỉ vì một chiếc xe đồ chơi mà em thật sự muốn bán luôn cả chị gái mình đi sao?"

Vụ Đan Đan cúi đầu thở than: "Em biết lỗi rồi."

Vụ Mang Mang xoa nhẹ lên đầu Đan Đan, cô biết không nên nói thêm gì nữa. Thực ra trong lòng bọn trẻ đều hiểu hết, đôi khi nếu bạn không trách móc nhiều, trong lòng chúng sẽ càng tự ăn năn hối lỗi, trái lại nếu cứ day nghiêng chỉ chiết thì chưa biết chừng bọn chúng lại nảy sinh tâm lý đối nghịch.

Vụ Mang Mang quyết định chấm dứt câu chuyện ở đây, để vấn đề lại cho bà Liễu tự đi mà đau đầu giải quyết.

Vụ Mang Mang dắt Vụ Đan Đan đi chơi hai ngày cuối tuần mà cảm thấy bản thân phải sụt mất năm cân.

Khi đưa thằng nhóc về nhà, Vụ Mang Mang tựa hồ vút ngay củ khoai lang bỏng cho bà Liễu, đương nhiên cũng phải thảo luận một chút về cách thức giáo dục Vụ Đan Đan.

"Mẹ à, mẹ không thấy Vụ Đan Đan hiểu biết quá sớm về chuyện trai gái à? Nó hiểu cả chuyện đàn ông thích ngắm ngực phụ nữ đấy." Vụ Mang Mang tỏ cáo: "Hơn nữa cha mẹ mấy đứa nhóc trong lớp cũng quá vô trách nhiệm, xem tạp chí hơ hang ngay trước mặt bọn trẻ, còn để chúng nó mang tới lớp học nữa."

"Chuyện bằng mắt muỗi mà con kinh ngạc thế cơ à." Bà Liễu bình tĩnh nói: "Trẻ con đứa nào chả hiếu kỳ về bạn khác giới, sau này nếu nó hỏi con, con

cứ giải đáp bình thường, không cần phải lừa gạt nó làm gì, đây cũng là một cách dạy dỗ."

"Không phải chứ? Thế nếu nó hỏi chuyện giường chiếu thì chẳng lẽ con cũng phải giải thích cho nó?" Vụ Mang Mang cất giọng sắc bén.

"Không cần đâu." Bà Liễu vắt chéo chân, nói: "Mẹ với cha con đã dùng ngôn ngữ học thuật chỉ cho nó rồi."

Ngôn ngữ học thuật?

Vụ Mang Mang hét sức tò mò.

Chà là có một lần ông bà Liễu lăn lộn trên giường nhưng quên đóng cửa, chẳng may bị bạn nhỏ Vụ Đan Đan nhìn thấy được.

Hai ông bà bèn giảng luôn một khoá học sinh lý cho Vụ Đan Đan. "Như vậy mới không khiến nó gặp bóng ma tâm lý."

Vụ Mang Mang ra chiều học hỏi: "Vậy nên đáng lẽ ra con phải nói với nó là, sở dĩ đàn ông thích nhìn ngực đàn bà là vì ngực càng to thì càng có vẻ chứa nhiều sữa nuôi trẻ con nhanh lớn. Đàn ông lúc tìm đối tượng giao phối luôn có khuynh hướng chọn những người ngực to như vậy để có lợi cho gien đời sau đấy nhì."

Bà Liễu tức thì tán dương: "Đúng rồi, phải nói như vậy chứ. Mẹ nhớ rồi, đọc nhiều sách đúng là rất tốt, nếu sau này Đan Đan mà hỏi những chuyện tương tự thì mẹ sẽ nhờ con cố vấn."

Vụ Mang Mang làm bộ sờn hết cả da gà.

Vụ Mang Mang tỏ cáo xong thì đến lượt bà Liễu đặt câu hỏi. "Chẳng phải Lộ Tuy từng kiện con tội xâm phạm danh dự anh ta còn gì? Sao hôm nay lại có thể mua tặng Đan Đan chiếc xe mô hình đắt tiền thế?"

Bà Liễu đúng là nói trúng phóc vào điểm mấu chốt.

Vụ Mang Mang trả lời thẳng thừng: "Sau đó con có chạm trán anh ta vài lần, con đã xin lỗi anh ta rồi."

Bà Liễu soi mói Vụ Mang Mang, không ngờ cô lại chủ động xin lỗi cơ đấy, từ xưa tới giờ cô có bao giờ thế này đâu.

"Quan hệ hiện tại của con với anh ta tốt lắm à?" Dù sao thì Vụ Mang Mang vẫn là đại mỹ nữ, bà Liễu cảm thấy con gái mình có thể xứng đôi với bất kỳ người đàn ông nào trên đời này, Lộ Tuy xem trọng Vụ Mang Mang cũng là chuyện bình thường.

"Ừ, mẹ hiểu lắm rồi. Anh ta hình như không hứng thú với phụ nữ lắm đâu." Vụ Mang Mang nói.

Liệu Nhạc Duy gật đầu, việc này thì bà cũng có nghe nói.

"Vậy tại sao anh ta lại sẵn sàng tặng quà cho Đan Đan?" Liệu Nhạc Duy hỏi lại.

"Ồi dào, chút tiền đó có gì đáng kể với anh ta đâu, giống như mưa cho Vụ Đan Đan một cái kem ấy mà. Mẹ không biết lúc đó thằng nhóc ấy quái lạ thế nào đâu, tự dưng lại chạy tới gọi anh ta là cha, sau đó đòi anh ta mua xe cho nó. Lộ Tuy trọng thể diện, sao có thể không mua cho nó?" Vụ Mang Mang nhắc lại mà vừa tức tởm vừa tức cười.

"Cũng đúng." Liệu Nhạc Duy gật đầu: "Nhưng chúng ta nhất định phải trả lại lễ."

Vụ Mang Mang đáp "ừ".

"Con bảo nên tặng anh ta cái gì bây giờ?" Liệu Nhạc Duy trưng cầu ý kiến.

Tặng quà cho kiểu người như Lộ Tuy thật là khó nghĩ.

Anh ta chẳng thiếu thứ gì, cũng cơ hồ chẳng hứng thú mấy với cái gì. Nếu anh ta mà thích đàn bà thì quá tốt, bà Liễu có thể bắt chấp mặt mũi mà làm những việc cần làm.

Hoặc thích đàn ông thì cũng dễ xử lý.

Vụ Mang Mang nghĩ một lát rồi nói: "Hình như anh thích sưu tầm đồ cổ, nhất là tranh chữ và đồ sứ cổ truyền."

Nhưng đồ cổ thứ nào cũng đáng giá cả trăm vạn tệ, mà những thứ đấy cũng chưa chắc là hàng thượng đẳng. Vụ Mang Mang đã từng được chiêm ngưỡng những bảo vật của Lộ Tuy rồi đấy thôi.

Nhà họ Vụ kiếm đâu ra những bút tích từ thời xưa, hơn nữa chỉ vì một chiếc xe mô hình mà tặng lại lễ tới cả trăm vạn tệ thì cũng không hợp lý.

"Để mẹ bảo cha con nhờ người hỏi xem có thứ gì thích hợp hay không." Liệu Nhạc Duy nói.

Vụ Mang Mang trợn mắt bảo: "Này mẹ, không phải chứ? Làm vậy quá khoa trương thì phải, anh ta chỉ tặng Vụ Đan Đan mỗi một cái xe mô hình thôi

mà?"

Liều Nhạc Duy lườm cho Vụ Mang Mang một cái rở sắc: "Con thì biết cái gì? Khó khăn lắm mới tìm được cơ hội tặng quà cho anh ta, cầu còn chẳng được nữa là. Con bớt quan tâm tới chuyện này đi."

"Hai năm nay kinh tế đình trệ, mẹ vẫn nên tiết kiệm thì hơn. Vô số người muốn vượt mộng ngựa của anh ta, mẹ tặng anh ta đồ cổ, chắc gì anh ta đã coi trọng." Vụ Mang Mang ăn ngay nói thật: "Con nghĩ chỉ bằng tặng mấy thứ người bình thường khó mua là được."

Liều Nhạc Duy liếc nhìn Vụ Mang Mang: "Vậy con nghĩ được cái gì?"

"Con biết một bậc thầy chuyên chế tác trà cụ, một năm chỉ làm ra một, hai bộ, không hề kém cạnh so với đồ cổ, khác mỗi cái là ngai ấy vẫn còn sống thôi." Vụ Mang Mang đùa giỡn bảo.

Liều Nhạc Duy trừng Vụ Mang Mang, Vụ Mang Mang tức thì nghiêm túc nói: "Một bộ ước chừng trị giá mấy chục vạn tệ đấy, nhưng đặc biệt nhất không phải ở giá cả, mà là ở số người xếp hàng muốn có vô cùng nhiều, có khi chờ đợi vài năm cũng không thể mua được một bộ ấy chứ. Tuy con biết ông ấy nhưng không quá thân quen, có điều chú con thì lại khá thân thiết với ông ấy."

"Vậy cứ tính thế đi." Liều Nhạc Duy chốt lại, sau đó giương ánh mắt "Nhà có con gái trưởng thành", vui mừng nhìn Vụ Mang Mang: "Mẹ sẽ nói chuyện này với chú con, đến lúc đó con tìm cơ hội đưa cho Lộ Tuy nhé."

Vụ Mang Mang tức thì nhảy lên: "Liên quan gì tới con? Con không đi đâu, mẹ muốn thì tự đi đi, mẹ thấy con lần này chưa đủ mất mặt à?"

Liều Nhạc Duy quả thực chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Không phải con quen thuộc anh ta hơn sao? Bình thường vẫn có thể gặp được anh ta chứ?"

Vụ Mang Mang nói: "Con đâu có thân quen gì với anh ta, hôm qua là ngẫu nhiên gặp anh ta đi mua quà sinh nhật cho cháu thôi."

Vừa nhắc tới đứa cháu, Vụ Mang Mang chợt nghĩ, đó chẳng phải là con trai Lộ Lâm sao?

Vụ Mang Mang bắt chợt nảy sinh lo lắng, kỳ thật hôm qua cô cũng thấy Lộ Tuy có vẻ hơi hào phóng, nhất thời không suy ngẫm cẩn thận mục đích của anh ta, dù gì thì chắc chắn là không phải anh ta có hứng với cô đâu nhỉ?

Từ lúc trở về từ hòn đảo của anh ta, Vụ Mang Mang bỗng thấy thái độ của Lộ Tuy có vẻ hơi khác biệt.

Vậy nên hôm qua cô không hề có suy nghĩ tự mình đa tình gì hết, nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, chợt cảm thấy hẳn không phải là Lộ Tuy đang giúp đỡ Lộ Lâm theo đuổi mình đấy chứ?

Nếu đúng vậy thì quả là ORZ*.

*ORZ là : icon ý chỉ tâm tình buồn chán, bực bội.

Nghĩ đến đây, Vụ Mang Mang lại càng không muốn lún sâu vào chón đầm rồng đó, bằng không sau này bị bán cho Lộ Lâm rồi có khi cô lại còn ngồi đệm tiền hộ cô ta nữa ấy chứ.

Chẳng biết nếu đối tượng của cô là Lộ Lâm thì ông Vụ và bà Liều có đề ý tới việc cô thay đổi giới tính hay không? Vụ Mang Mang thầm tự giễu cợt.

Có điều tuy một tháng sau bà Liều đã chen ngang cầm được bộ trà cụ của Cung đại sư trong tay, nhưng vẫn không tìm được cơ hội tặng quà.

Cho đến tận khi Ninh Tranh và Thẩm Viện Từ đính hôn, bà Liều mới cơ hội gặp gỡ Lộ Tuy.

Thật ra do thông qua mối quan hệ của bà cô Thẩm Đình và bạn gái Thẩm Viện Lê của Tiêu Cố Cung thì bà Liều mới nhận được thiệp mời dự tiệc đính hôn của Ninh Tranh.

Phải nói thêm, trước kia sở dĩ bà Liều có thể thần thông quảng đại sắp xếp cho Vụ Mang Mang xem mặt Thẩm Đình cũng ít nhiều do bà cô của Thẩm Đình giúp đỡ, bà ấy vốn là bạn bè với bà Liều.

Nếu bà Liều đã muốn tìm cơ hội thì tất nhiên phải tìm đúng người, vậy nên bà giao hảo hết sức tốt đẹp với bà cô của Thẩm Đình, Thẩm Kính Mi. Thêm vào đó do Tiêu Cố Cung là bạn trai của Thẩm Viện Lê nên bà Liều coi như cũng có quan hệ với nhà họ Thẩm, chính thức đặt chân vào giới thượng lưu.

Kỳ thực tiệc đính hôn của Ninh Tranh và Thẩm Viện Từ làm hơi vội vàng, Vụ Mang Mang biết được điều này là do nghe Lộ Thanh Thanh tiết lộ vài tin bên lề hay ho.

Ninh Tranh vốn không chịu đồng ý đính hôn, nhưng Thẩm Viện Từ dùng chiêu đập nôi dim thuyền, đe dọa nếu Ninh Tranh vẫn lần lữa thì cô ta sẽ lập tức đính hôn với Cố Hoàng Đạo, lý do vì phụ nữ lớn tuổi sinh con nguy hiểm.

"Nguy hiểm gì chứ? Chẳng qua khó khôi phục lại vóc dáng thôi." Lộ Thanh Thanh nhận xét.

Vụ Mang Mang cảm thấy cái tên Cố Hoàng Đạo này hơi quen quen, ngẫm ngợi hồi lâu mới nhớ ra Cố tiên sinh chẳng phải chính là vị nhân sĩ tình anh đã thuê cô làm bạn gái dự tiệc kinh doanh đấy sao?

Tuy nhiên Vụ Mang Mang vẫn giả ngu hỏi: "Cố Hoành Đạo là ai?"

"Ừm, không phải là người trong thành phố này, có điều gần đây đang muốn tìm mua đất để lấy chỗ dưỡng già, anh ta là bạn học của Ninh Tranh." Lộ Thanh Thanh đáp.

Hoa hoa công tử bị người ta ép buộc, đã thế tình địch lại là bạn học của mình, tình huống này đúng là hết sức buồn cười. Vụ Mang Mang không kìm được bèn bật cười: "Tiếc là nếu cuối cùng Thẩm Viện Từ chọn Cố Hoành Đạo mới thì thực lợi hại."

Lộ Thanh Thanh bĩu môi: "Cố Hoành Đạo cũng chẳng tốt đẹp gì đâu, anh ta vốn có vị hôn thê, nào ngờ bị Thẩm Viện Từ liếc mắt đưa tình một cái liền phát rồ lên, bỏ rơi luôn cô ta. Bây giờ thì đúng là trộm gà không được còn mất nắm thóc."

Vụ Mang Mang không thể không cảm thán: "Giới quyền quý hỗn loạn quá đi mất."

Lời tác giả: Tiểu thúc và Mang Mang nếu sau này đang "yêu tình đánh nhau" lại bị trẻ con bắt gặp thì phải giảng giải cho chúng biết thế nào?

Tiểu thúc: Cảm ơn đã nhắc nhở, tôi sẽ khóa cửa.

Sư thái: Nhớ đâu cấp bách quá quên mất thì sao?

Tiểu thúc: Tội mà lại vội đến thế ư?

Sư thái: Ha ha, ha ha, ha ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 31: Cần một anh bạn trai

"Cố Hoành Đạo làm vậy chẳng phải là đắc tội với Ninh Tranh à?" Vụ Mang Mang tò mò hỏi: "Vợ của bạn không đùa được đâu."

Lộ Thanh Thanh phá lên cười: "Ha ha, đó là vì vợ của bạn không giàu thôi. Phụ nữ giống kim cương như Thẩm Viện Từ thì ai mà lại không thích? Tuy anh ta là bạn của Ninh Tranh, nhưng nếu cưới được Thẩm Viện Từ, mối quan hệ được với nhà họ Thẩm thì chả lẽ còn phải sợ Ninh Tranh sao?"

Vụ Mang Mang nghĩ cũng đúng.

"Ngày mai cậu tới tiệc đính hôn không?" Lộ Thanh Thanh gửi tin nhắn hỏi Vụ Mang Mang.

"Đi chứ." Vụ Mang Mang đáp, Thẩm Viện Từ gửi thiệp mời đích danh, cô sao có thể không đi cho được?

Thật ra, Vụ Mang Mang còn hơi có cảm giác "thụ sủng nhược kinh", không ngờ bản thân mình lại có thể uy hiếp tới địa vị phu nhân của Thẩm Viện Từ cơ đấy, cô ta quả là rất đề ý tới thể diện của cô.

Trong tiệc đính hôn, Thẩm Viện Từ trông rất xinh đẹp, bộ váy màu đỏ càng tôn lên khí chất cao quý tựa hồ nữ hoàng của cô ta, có điều nụ cười quá mức lạnh lẽo, còn gương mặt của Ninh Tranh thì không một chút mây may biểu cảm.

Liễu Nhạc Duy đưa Vụ Mang Mang và Vụ Đản Đản tới chào hỏi Thẩm Kính Mi, hai người đều tỏ ra ngoan ngoãn, lý do vì trước đó bà Liễu đã mang tiền tiêu vặt và chiếc xe mô hình ra uy hiếp hai chị em.

"Đây là Mang Mang à? Đã xinh lại còn dịu dàng ngoan ngoãn quá. Nhạc Duy, cô thật có phúc." Thẩm Kính Mi rất thân thiện, quả là cách biệt một trời một vực so với anh em Thẩm Đình và Thẩm Viện Từ.

Vụ Mang Mang nhanh chóng lên tiếng cảm ơn.

"Cháu xinh quá, ai thấy cũng thích." Thẩm Kính Mi tiếp lời: "Thẩm Đình nhà cô tính cách hơi lạnh lùng, xưa giờ thích gì cũng hiếm khi biểu lộ ra mặt, thật ra chỉ cần con gái chủ động một chút là có thể giữ chặt được nó đấy."

Vụ Mang Mang chỉ biết cười trừ, cô thực sự không thể chịu nổi gương mặt lạnh như tiền của anh ta.

"Đúng vậy, thời buổi cởi mở thế này mà đàn bà con gái không chủ động thì mấy anh chàng ưu tú sẽ bị cướp đi hết." Liễu Nhạc Duy phụ họa.

Thẩm Kính Mi nhoen cười gật đầu, quay sang vẫy tay gọi Thẩm Đình đứng gần đó.

Thẩm Đình bước tới, Thẩm Kính Mi cười bảo: "Thẩm Đình, cháu trò chuyện với Mang Mang giúp cô nhé, cô còn chuyện muốn nói với cô Liễu."

Mai mới trắng trợn quá đi mất.

Thẩm Đình gật đầu đáp ứng, đứng bên Vụ Mang Mang, một phút sau mới mở miệng: "Sao em không nói gì thế?"

Vụ Mang Mang nhướn mày: "Anh từng bảo thích tôi ít nói còn gì?"

Thẩm Đình bật cười, lát sau lại hỏi: "Lần trước em ở cạnh Cố Hoàn Đạo là để làm phiên dịch cho cậu ta à?"

Vụ Mang Mang khó hiểu khi thấy Thẩm Đình đột nhiên nhắc tới chuyện này: "Ừm, cũng không hẳn là phiên dịch, anh ta thuê tôi làm bạn gái một hôm."

Thẩm Đình cau mày: "Sao anh ta lại biết em? Em quả thực thiếu tiền à?"

Vụ Mang Mang đáp: "Lúc đó hơi kẹt tiền, thư ký của anh ta tìm được tôi qua mạng."

Thẩm Đình lại càng cau chặt mày: "Sau này đừng làm những chuyện như vậy nữa, con gái làm thế rất nguy hiểm."

Vụ Mang Mang chớp mắt, có phần không hiểu thái độ của anh ta.

Thẩm Đình không nói nữa, anh ta không biết cách đối đáp xã giao với con gái, thông thường đều là con gái chủ động trò chuyện với anh ta.

Vụ Mang Mang không nói gì thì Thẩm Đình cũng không biết tiếp tục như nào.

Thẩm Đình hơi hối hận vì lần trước đã hiểu lầm Vụ Mang Mang. Sau này quen biết Cố Hoàn Đạo, hỏi ra mới biết Cố Hoàn Đạo và Vụ Mang Mang không có quan hệ gì cả.

Thẩm Đình thấy áy náy, nhưng cũng không biết nên làm gì.

Còn Vụ Mang Mang thì vốn không thích ngữ khí ra chiều trưởng bối của Thẩm Đình, cô chỉ đáp lại cho có lệ rồi im bật.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Đình lên tiếng trước: "Tại sao sau khi đi du thuyền về, em không nghe điện thoại của tôi?"

Vụ Mang Mang thành thật đáp: "Thật ra tôi là người rất lười nhòm, hôm đó chẳng qua vì anh nghe điện thoại suốt nên mới nghĩ tôi là người ít nói đấy thôi."

Thẩm Đình không ngờ lại phải nghe ý tứ từ chối của Vụ Mang Mang, anh ta vốn không phải người thích dây dưa, hiếm hoi lắm mới nhắc lại chuyện lúc trước.

Nghe vậy, Thẩm Đình gật đầu tỏ ý xin lỗi, sau đó bỏ đi.

Vụ Mang Mang nhẹ nhàng thở hắt ra, cô có phần không khống chế nổi trước mặt các anh chàng lạnh lùng. Hơn nữa nhìn Thẩm Đình đứng đắn như vậy, có lẽ sẽ không chịu được điệu bộ khi lên con của cô đâu.

Vụ Mang Mang thực ra cũng hơi tiếc nuối, nhìn cái hông Thẩm Đình kia, đáng người anh ta quả thực cũng tuyệt lắm.

Vụ Mang Mang đang thất thần, bỗng bị Liễu Nhạc Duy kéo tay: "Lộ Tùy đến rồi, con mau theo mẹ đi chào hỏi nào."

Vụ Mang Mang giương mắt nhìn, Lộ Tùy bước vào cứ như thể mặt trắng được một dàn ngôi sao bao quanh, quả thực là còn nổi bật hơn cả nhân vật chính, một đồng người xếp hàng để được chào hỏi anh ta như thế, Vụ Mang Mang không nghĩ hiện giờ là lúc thích hợp lại gần đâu.

"Bên cạnh anh ta có nhiều người quá, chúng ta tùy tiện xuất hiện có vẻ không tốt lắm đâu?" Vụ Mang Mang nói.

Liễu Nhạc Duy lườm Vụ Mang Mang, kéo cả Vụ Đan Đan đi cùng tới chỗ Lộ Tùy. Vụ Đan Đan cũng khá thông minh, lập tức giữ chặt lấy tay Vụ Mang Mang.

Bấy giờ Vụ Tùng cũng bước tới, một nhà bốn người "từ từ" xuất hiện trước mặt Lộ Tùy.

Vụ Mang Mang bất giác hơi xấu hổ, cảm giác phải vội vàng nịnh nọt người ta thật khó chịu lắm sao.

"Lộ tiên sinh." Vụ Tùng hơi cao giọng chào hỏi Lộ Tùy, trong lòng ông ta quả thực cũng hơi bất an. Tuy Lộ Tùy luôn đối xử với mọi người hoà nhã, nhưng không phải bất kỳ ai anh ta cũng nể mặt.

Lúc này mọi người đứng cạnh Lộ Tùy đều nhìn sang Vụ Tùng, mặt tỏ vẻ thắc mắc "Ai vậy nhỉ?"

Lộ Tùy nghe thấy bèn nhìn lại, ánh mắt lướt qua Vụ Mang Mang đầu tiên, sau đó mới nhìn về phía Vụ Tùng, lặng im một lát.

Ai nấy đều trầm mặc, chờ xem họ bị xấu mặt thì bỗng nghe Lộ Tùy nói: "Vụ tiên sinh."

Vụ Tùng tức thì thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi lúc Liễu Nhạc Duy cưỡng ép, ông vốn không muốn làm, không có người giới thiệu mà lại liễu lĩnh bất chuyện với người ta thì vốn là chuyện không hay ho gì.

Nhưng Vụ Tùng không ngờ Lộ Tuy lại biết họ của ông ta là gì, đây đúng là chuyện vui mừng ngoài ý muốn.

Vận sự khởi đầu nan, bây giờ đã bắt chuyện được rồi, Vụ Tùng đương nhiên có thể tán gẫu đôi câu với Lộ Tuy.

Thằng nhóc Vụ Đản Đản không để ý tới sự ngăn cản của Vụ Mang Mang bèn nhảy tới trước mặt Lộ Tuy, ngẩng đầu định cất giọng chào.

Tim Vụ Mang Mang đập thình thịch, chỉ sợ Vụ Đản Đản lại gọi cha thì bà Liễu ắt hẳn nổi tiếng ngay tắp lự.

"Cháu chào chú Lộ." Vụ Đản Đản lễ phép kêu: "Cám ơn chú đã tặng cháu chiếc xe mô hình."

"Đừng khách sáo." Lộ Tuy gật đầu nói.

"Mẹ cháu bảo tùy tiện bắt bí người ta là không tốt, cho nên cháu cũng phải tặng lại chú một món quà, nhưng mà hôm nay cháu không mang theo."

Sự ngây thơ của con trẻ quả là chiêu tất sát, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Lộ Tuy mỉm cười: "Cám ơn cháu."

Bà Liễu nhanh chóng tiếp lời: "Đúng vậy, Lộ tiên sinh, lần trước Đản Đản không hiểu chuyện khiến anh gặp phiền toái, không biết lúc nào tiện để tôi đưa quà tới chỗ anh?"

Lộ Tuy nói: "Cám ơn, cứ giao cho trợ lý của tôi là được."

Tốt quá, tuy chỉ hàn huyên được đôi câu, nhưng ông Vụ và bà Liễu có thể chiếm giữ ngài Thần tài trong một lúc như vậy đã là quý hoá lắm rồi.

Quan trọng hơn, Lộ Tuy lại nể mặt nhận quà tặng chứ không hề từ chối.

Thâm tâm bà Liễu và ông Vụ hưng phấn vô cùng.

Hai người đồng thời cất giọng khen ngợi bạn nhỏ Vụ Đản Đản, bà Liễu ôm chặt lấy thằng bé mà hôn tới tấp, còn ông Vụ thì liên thanh đồng ý trước những đòi hỏi quá mức của thằng bé: "Được, được, được, mua, mua, mua chứ."

Vụ Mang Mang yên lặng đứng một bên, cô thực sự không muốn nhìn cảnh này, ba người nhà cô có phần khoa trương quá đi mất, nhất là bà Liễu cứ nói đi nói lại câu "Con trai ngoan của mẹ" không biết bao nhiêu lần.

Đáng tiếc hiện giờ Vụ Mang Mang không có cái gương trong tay, có điều cho dù có, chỉ sợ cô cũng không dám soi. Phòng chừng bây giờ cái mặt cô còn xanh xao chưa lột hơn cả quả quýt xanh ấy chứ.

Ninh Tranh đứng cách đó không xa, trong lúc vô tình đưa mắt lung tung lại bắt gặp một biểu cảm mà anh ta không hề nghĩ sẽ xuất hiện trên gương mặt của Vụ Mang Mang.

Cô đơn và khát vọng.

Cô bé ấy mới bao nhiêu tuổi chứ, Ninh Tranh cứ tưởng Vụ Mang Mang là người trẻ tuổi, vô lo vô nghĩ, ham hư vinh, kiêu ngạo, ngây thơ.

Nhưng cảm xúc cô đơn thấu xương không thể giấu giếm này thực khiến người ta thấy mà thương.

Ninh Tranh nhìn theo tầm mắt của Vụ Mang Mang.

Vì tình thân ư?

Chỉ vì một đứa trẻ mà trở nên buồn rầu ư?

Hắn ta cũng vì tình thân với cha mình mà không thể không kết hôn với Thâm Viện Tử.

Ninh Tranh nhìn trong chốc lát, toan nhấc chân về phía Vụ Mang Mang, nhưng vừa bước được nửa bước liền bị Thâm Viện Tử kéo tay lại.

"Sắp bắt đầu buổi lễ rồi." Thâm Viện Tử mỉm cười bảo Ninh Tranh.

"Mang Mang." Giọng nói của Lộ Lâm vang lên bên tai Vụ Mang Mang.

"Chị Lộ Lâm." Vụ Mang Mang đổi sang vẻ mặt tươi cười.

Bà liễu tình mắt tia thấy Lộ Lâm, thấy cô ta chủ động chào hỏi Mang Mang thì bèn mau mắn lại gần: "Lộ tiểu thư."

Lộ Lâm nhìn Liễu Nhạc Duy, Vụ Mang Mang liền giới thiệu: "Chị Lộ Lâm, đây là mẹ em."

"Lộ tiểu thư, tôi là khách hàng trung thành của cô đấy, tôi thật sự rất thích các mẫu thiết kế của cô." Liễu Nhạc Duy hào hứng nói, tối hôm nay bà cũng đang diện bộ váy cao cấp của thương hiệu Song L.

Lộ Lâm cười bảo: "Thật vinh hạnh quá, Mang Mang đã đến xem buổi catwalk trang phục mới của cháu đấy, không biết bác có thích bộ nào không, nếu có thì để cháu đưa tặng bác."

Liễu Nhạc Duy thụ sủng nhược kinh, vui vẻ tới nỗi cười toe toét.

Trò chuyện đôi câu, Lộ Lâm bèn hỏi: "Tháng sau chị có người bạn mở buổi diễn tấu violin, em có muốn đến nghe không?"

"Là Vương Viện ư?" Liễu Nhạc Duy hỏi, cái tên mà bà vừa đề cập chính là nghệ sỹ violin nổi tiếng cả trong lẫn ngoài nước.

Lộ Lâm gật đầu.

Xưa giờ Vụ Mang Mang đều không hứng thú với nghệ thuật hàn lâm, đôi khi bị kéo đi nghe nhạc kiêm hun đúc tình cảm, cô toàn ngủ thẳng cẳng đến tận lúc kết thúc.

Nhưng vì nể mặt bà Liễu, Vụ Mang Mang không thể từ chối, bỗng nhiên còn hiểu được cảm nhận trong lòng Ninh Tranh hiện thời.

Nếu bà Liễu mà ép Vụ Mang Mang cưới Lộ Lâm thì cô thật sự không xác định được liệu mình có thể cự tuyệt được hay không nữa.

"Hồi bé Mang Mang cũng từng học violin, vẫn luôn hết sức ngưỡng mộ Vương Viện." Liễu Nhạc Duy nhẹ nhàng véo nhẹ vào eo Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang đành phải lên tiếng: "Cảm ơn chị, em quả thực vẫn luôn ngưỡng mộ Vương Viện."

Để đạt được thành quả như bây giờ chắc là người ta phải lặp lại việc luyện tập buồn tẻ đó rất nhiều lần ấy nhỉ? Người thường làm sao sánh nổi.

"Lát nữa chị sẽ bảo trợ lý đưa vé mời cho em, nếu bác thích thì cũng đi cỗ vũ nhé, cháu cảm ơn mọi người." Lộ Lâm mỉm cười nói rồi rời đi.

Buổi tiệc đính hôn tổ chức vô cùng thành công, nghi lễ diễn ra quả thực long trọng, nhưng thế thì sao chứ?

Vụ Mang Mang không kìm được cất giọng oán giận với Ngô Dung: "Anh nói xem, bọn họ căn bản không hề tôn trọng hôn nhân, rốt cuộc tại sao lại cứ phải kết hôn? Hơn nữa sao không trực tiếp làm đám cưới luôn cho xong, còn đính hôn để làm gì? Làm thế chẳng phải cho nhau cơ hội để hủy hôn à?"

"Đính hôn là tập quán của giới quyền quý, hơn nữa cho nhau cơ hội hủy hôn không phải cũng tốt sao?" Ngô Dung đáp.

"Không tốt, nếu cho cơ hội để hối hận thì còn đồng ý hứa hẹn kết hôn làm gì." Vụ Mang Mang cúi đầu ôm gối, gác cằm lên trên.

Ngô Dung viết vài chữ lên giấy.

Vụ Mang Mang không muốn thảo luận tiếp về chủ đề hôn nhân nặng nề này, cô bỗng buông giọng cô đơn: "Bác sỹ Ngô, tôi cảm thấy tôi giống như đang làm khách ở nhà mình vậy, bất luận tôi cố gắng đến đâu thì cũng không thể thân thiết với người nhà được. Tôi lớn như vậy rồi còn có ý nghĩ này, có phải quá dị hợm không?"

"Không đâu." Ngô Dung cất giọng chắc nịch.

Vụ Mang Mang ngơ ngác nhìn xuống nền nhà: "Anh biết không, lúc đó tôi còn nghĩ, nếu tôi cũng được bà Liễu khen thì dù bà ấy ép tôi phải cưới Lộ Lâm, tôi cũng bằng lòng. Có phải tôi điên rồi hay không?"

Vụ Mang Mang đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Ngô Dung.

"Mang Mang." Ngô Dung bỏ bút xuống, nghiêm nghị nhìn Vụ Mang Mang: "Cô không điên, suy nghĩ đó tượng trưng cho khát khao của cô."

Vụ Mang Mang lau nhẹ đôi mắt róm lệ: "Tôi biết, tôi nghĩ nếu quả thực có nàng tiên thần bí nào có thể thực hiện mong ước của tôi, có khi tôi sẽ yêu con gái được cũng nên."

Vụ Mang Mang tức thì trở nên hào hứng: "Bác sỹ Ngô, thật ra lúc xem TV hay tạp chí mà nhìn cơ thể phụ nữ, đôi lúc tôi cũng thấy kích thích rồi ngắm kỹ thêm vài lần, anh bảo thế có phải là có tiềm năng đồng tính không?"

"Đa số phụ nữ lúc nhìn thấy cơ thể con gái đẹp đều có phản ứng bình thường như cô, điều này không hề khác thường, nhưng nếu như cô chỉ bị kích thích khi nhìn cơ thể phụ nữ thì mới có khuynh hướng đồng tính."

Trong đầu Vụ Mang Mang không khỏi hiện lên cơ bụng của Lộ Tùy, nghĩ tới khi sắp chảy nước dãi tới nơi rồi cô mới hít sâu lại một hơi.

Có điều Lộ Lâm tán công mạnh mẽ quá, Vụ Mang Mang quả hơi khó chống đỡ, chắc cô phải chủ động đòi bà Liễu sắp xếp đối tượng xem mặt nhanh nhanh thôi.

Vẫn phải có bạn trai thì mới an toàn được.

Vụ Mang Mang chưa bao giờ lại mong bản thân có thể xem mặt thành công tới vậy, cô hết sức mong rằng đến buổi diễn violin của Vương Viện tháng sau, cô có thể bắt theo được một anh bạn trai mới tình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Trong lúc xem mặt

Do hết mực mong mỏi xem mặt thành công, mới sáng ra Vụ Mang Mang đã chải chuốt đầu tóc cẩn thận, thay đổi bốn, năm bộ quần áo trước gương, sau cùng chọn lựa một chiếc áo lông màu tím dáng dài kết hợp với váy ngắn màu tro, đi đôi boots da bò cao cổ, quần tất màu xám.

Thoạt trông trẻ trung tươi tắn, nhất là đôi chân càng dài miên man. Vụ Mang Mang khoác thêm một chiếc áo choàng lông kẻ ca rô màu xám, làm nổi bật khí chất nhã nhặn dịu dàng, vừa nhìn một cái liền biết ngay là gái nhà lành.

Nghe nói đối phương hơi lớn tuổi, Vụ Mang Mang thực ra đã phải đắn đo xem nên lựa chọn phong cách trưởng thành hay trẻ trung, cuối cùng cô bèn hạ quyết tâm chọn phong cách thanh xuân tươi trẻ. Các chàng lớn tuổi chắc hẳn đều ưa thích con gái trẻ trung mơn mẫm để xua tan bóng ma tuổi tác.

Địa điểm gặp mặt là ở hoa viên Tùng Lâm, tên sao quán vậy, vô cùng chú trọng sự riêng tư của khách hàng. Dưới ngọn đèn xanh lục mờ ảo, trông ai cũng nhạt nhòa giữa sự âm u của cây cối. Vụ Mang Mang nhủ mảy, kỳ thực cô vẫn thích gặp gỡ ở nơi sáng sủa để tiện quan sát đối phương hơn.

Nhân viên dẫn Vụ Mang Mang tới bàn số tám, đối phương đã đến nhưng ngồi sâu vào bên trong, Vụ Mang Mang nhẹ nhàng bước tới, cất giọng thăm dò: "Lục tiên sinh?"

Đối tượng xem mặt lần này vô cùng phức tạp, bà Liễu phải nhờ vả qua bạn bè của bạn bè mới tìm được, chỉ biết anh ta họ Lục, gia thế khá giả, công việc rất ổn, gia đình ít người, có điều hơi lớn tuổi, tầm hơn 30.

Bà Liễu tỏ ra không hề gì, càng lớn tuổi càng biết cung chiêu phụ nữ.

Vụ Mang Mang không được xem ảnh của đối phương, có điều vì người dắt mối cho bọn họ trưng ra cái vẽ "cô gặp được anh ta chính là phúc tu được tám đời đấy", vậy nên bà Liễu và Vụ Mang Mang mới có dũng khí hạ quyết tâm.

Thêm vào đó thân phận, địa vị của người giới thiệu cũng rất khá, chắc hẳn vị Lục tiên sinh này không phải hạng tầm thường.

Vậy nên lúc Lộ Tùy quay đầu lại, Vụ Mang Mang suýt thì ngã ngửa: "Anh mà cũng phải đi xem mặt ư?"

Về mặt của Vụ Mang Mang tựa hồ như bị sét đánh.

Lộ Tùy cười cười gượng tay làm điệu bộ mời ngồi: "Tuổi của tôi cũng lớn đến độ làm ông của người khác được rồi, dù sao cũng phải tìm một bà bạn già để chăm sóc trước lúc nhắm mắt xuôi tay chứ?"

Vụ Mang Mang hết sức buồn rầu, cô ở bên anh ta chẳng hoá ra lên hàng "bà" của người ta à?

"Trông anh rất trẻ, có điều tuổi hơi cao mà thôi. Nếu tầm tuổi tôi mà chưa có con trai thì tầm tuổi anh sao lại làm ông người ta được." Vụ Mang Mang ngồi xuống nói.

Vụ Mang Mang thăm nhủ, thực ra cũng không hiếm cô gái độ tuổi cô mà có con rồi đâu.

"Cô muốn dùng cơm ở đây hay là chuyển sang nơi khác?" Lộ Tùy thản nhiên đổi đề tài.

Vụ Mang Mang chớp chớp mắt, bây giờ mới là thời điểm uống trà chiều thôi mà: "Không ăn có được không?" Vụ Mang Mang nghĩ tốt xấu gì thì cô với Lộ Tùy cũng coi như chỗ quen biết, thế mà còn bị giới thiệu xem mặt với nhau, đúng là khôi hài.

Phải nhanh nhanh tạm biệt rồi nhờ bà mai tìm cho người khác mới được.

Vụ Mang Mang nhướn mày nhìn Lộ Tùy, nhanh nhẩu nói: "Thật ra hôm nay tôi không biết đối tượng xem mặt lại là anh." Trên đời này có biết bao nhiêu người họ Lộ với họ Lục chứ, Vụ Mang Mang dù có giàu trí tưởng tượng đến đâu thì cũng không thể đoán ra đối phương lại là Lộ Tùy*.

*Giải thích đoạn này một chút, họ Lộ và họ Lục khác cách viết, nhưng cách đọc có phần hơi giống nhau.

Lộ Tùy thoáng nhìn Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang tức thì hơi ngã về phía trước, nhắm mắt hỏi: "Anh biết đối tượng là tôi rồi à?"

Bức ảnh chân dung của Vụ Mang Mang đương nhiên không đáng giá với Lộ Tuyền nên đã được đưa tới chỗ người giới thiệu từ trước.

"Tôi tất nhiên không thể không biết đối tượng xem mặt là ai mà đồng ý gặp gỡ được." Lộ Tuyền thản nhiên nói.

Vụ Mang Mang chợt trào dâng niềm kiêu hãnh, nhưng rồi lại thấy câu nói của Lộ Tuyền đầy hàm ý, tựa hồ đang chế giễu cô rất low, bất luận đối tượng là ai cũng bằng lòng gặp gỡ.

"Tôi cũng không phải hề ai cũng gặp gỡ." Vụ Mang Mang nhoen cười gian xảo như hồ ly, cô giỏi nhất là trò nói năng nửa vờ.

Vụ Mang Mang đặt khuỷu tay lên bàn, chống cằm nói: "Điều kiện của Lộ tiên sinh rất được đấy."

"Thứ nhất không có cha mẹ chồng cần hầu hạ, thứ hai không có đứa con riêng cần trông nom, tướng mạo anh tuấn, sự nghiệp thành công, tuy rằng lớn tuổi, nhưng mẹ tôi nói đàn ông lớn tuổi càng biết chiều chuộng phụ nữ." Vụ Mang Mang tủm tỉm cười nói.

"Cô cứ nhấn mạnh vào vấn đề tuổi tác, chắc chỉ nghĩ ra được mỗi ưu điểm tuổi trẻ mới có thể xứng với tôi thôi chứ gì?" Lộ Tuyền hỏi.

Vụ Mang Mang ngồi thẳng lưng lên, không thể không thừa nhận cảm giác ưu việt hơn người.

"Tuổi trẻ đúng là thứ tài sản giá trị nhất, nhưng kinh nghiệm và trải nghiệm chẳng lẽ lại không quan trọng bằng ư?"

Câu này của Lộ Tuyền chọc thẳng vào nơi u tối trong lòng Vụ Mang Mang, khiến cô chợt thấy bản thân sao mà có vẻ tự ti hẹp hòi trước mặt anh ta thế cơ chứ.

Thật tình chẳng muốn làm bạn với người như anh ta một chút nào cả.

May mà Lộ Tuyền đã giơ tay ra hiệu gọi tính tiền.

Vụ Mang Mang thừa cơ lúi đi động ra, đăng lên group nhóm bạn chí cốt một status.

"Mấy cậu có biết đối tượng xem mặt của tớ hôm nay là ai không?!" Đằng sau dòng chữ là hàng loạt icon khiếp sợ.

Mọi người tức thì trả lời một đồng dấu chấm hỏi, là ai? Là ai thế?

Vụ Mang Mang cười thích chí, chuẩn bị công bố đáp án.

Thế nhưng trên đầu bỗng vang lên giọng nói lạnh lùng của Lộ Tuyền: "Sau này đừng có nghịch đi động trước mặt tôi."

Vụ Mang Mang giật mình, nghe thấy vậy bèn mau chóng cắt đi động đi.

Để lại một nhóm người sốt ruột chờ lời giải đáp.

"Đi thôi."

Lộ Tuyền ra lệnh, Vụ Mang Mang bèn đứng dậy leo đèo theo đuôi, thâm thò phào một hơi trong lòng.

Lúc tới chỗ thang máy, Vụ Mang Mang thấy Lộ Tuyền ấn nút lên tầng thì không khỏi thấy căng thẳng, chẳng lẽ anh ta muốn đi ăn thật?

Vụ Mang Mang hơi bức bối, ở bên một đại nhân vật vốn là việc rất áp lực, nhất là anh ta lại chẳng phải một đại nhân vật bình dị gần gũi gì cho cam.

Vụ Mang Mang muốn được hít thở tự do cơ.

"Lộ tiên sinh, buổi tối tôi không ăn cơm, tôi phải giảm béo." Vụ Mang Mang nỗ lực yêu cầu tự do.

"Vậy thì nhìn tôi ăn." Lộ Tuyền nghiêng đầu liếc sang.

Cái gì vậy?!

Vụ Mang Mang sợ hãi đi theo Lộ Tuyền vào thang máy.

Kỳ thực cô cũng không hiểu tâm trạng của mình bây giờ, rõ ràng cô không muốn, thế nhưng lại không tự chủ được bám sát anh ta, trong lòng lại còn nảy sinh cảm giác không thể phản kháng.

Lên tầng cao nhất, phi cơ trực thăng đưa Vụ Mang Mang và Lộ Tuyền tới hòn đảo nhỏ của Lộ Tuyền.

Đi được nửa đường Vụ Mang Mang mới chợt cảm thấy bản thân đã đặt chân lên thuyền cướp biển, từ nay về sau coi như mất hết tự do.

Đã lên đảo, nếu không có mệnh lệnh của Lộ Tuyền thì cô căn bản không thể nào rời khỏi đó được.

Vụ Mang Mang đứng trước cửa căn biệt thự của Lộ Tuyền nhưng không muốn bước vào, bỗng chợt cảm thấy không khác gì đang bước vào nhà giam.

Lộ Tuyền quay đầu lại đợi Vụ Mang Mang vài giây, sau đó bèn thẳng thừng lại gần dắt tay cô đi vào.

Vụ Mang Mang bị tốc độ tiến triển nhanh như chớp giật này dọa cho sợ ngây ra, tay kia bất thần giơ lên che bụng, rất sợ đêm nay bản thân sẽ biến thành thú cưng dể Lộ Tuyền gặm nhấm.

Chỉ mong anh ta đừng có nuốt luôn cô là được.

Vào nhà, Lộ Tuyền cởi áo khoác đưa cho người máy C-3PO, lại lịch sự giúp Vụ Mang Mang cởi áo khoác ra.

"Lộ tiên sinh, chúng ta..." Ngữ điệu của Vụ Mang Mang hơi run rẩy sợ hãi, giờ đây đã đặt chân lên địa bàn của người khác, có muốn không nghe theo người ta cũng không được.

"Gọi Lộ Tuyền đi, hoặc sau này gọi là chú cũng được."

Vụ Mang Mang càng thêm lo lắng, quả nhiên là Lộ Tuyền đã nảy sinh hứng thú với cô.

"Tôi đi nấu cơm, cô có thể tự nhiên thăm quan nơi này." Lộ Tuyền đưa điều khiển cho Vụ Mang Mang, sau đó còn mở mã wifi nhưng bỏ sung một câu: "Tốt nhất không nên chụp ảnh linh tinh."

Vụ Mang Mang trái lại ngoan ngoãn gật đầu ngồi xuống sofa.

Có mạng một cái là Vụ Mang Mang cơ hồ có thể quên hết tất cả mọi thứ.

WeChat của cô cơ hồ bùng nổ oanh tạc, nhất là Lộ Thanh Thanh, ước chừng cứ 1 phút cô ta lại nhắn tin hỏi đối tượng xem mặt của cô là ai.

Có điều hiện giờ Vụ Mang Mang đã không còn cảm giác sợ hãi vì xem mặt lại gặp phải Lộ Tuyền giống như lúc ăn cơm bỗng dưng bắt gặp Châu Kiệt Luân như lúc trước nữa.

Vậy nên cô không mấy để ý tới WeChat, lướt weibo không thấy tin gì hot, cũng không hứng thú chơi game, cô bèn đứng dậy đi dạo một vòng.

Đi tới nhà bếp, Vụ Mang Mang thấy Lộ Tuyền xắn tay áo lên cao, thái rau phẩm phẩm, mặt cô nhất thời đàn ra.

Lộ Tuyền mà lại nấu cơm?!

Còn thái rau nữa?!

Vụ Mang Mang cảm thấy choáng váng đầu óc.

Rảnh rỗi thế này thả đi kiếm thêm chút tiền còn hơn.

"Đợi một lát nữa thôi, sắp xong rồi." Lộ Tuyền thả cà rốt đã xắt nhỏ vào trong nồi.

Vụ Mang Mang thâm thở dài một hơi, cô ghét nhất là ăn cà rốt.

Thịt bò hầm, cua hấp phô mai, salad cá ngừ, bánh mousse bơ, nhìn thôi cũng thấy đẹp mắt.

Có điều ngồi xuống bàn ăn, trong lòng Vụ Mang Mang lại tự hỏi tại sao anh ta không đưa cho cô một bát canh thịt bò cay luôn đi, bà đây không thích ra nước ngoài chẳng phải chính vì chỉ ưng mỗi món Trung Quốc còn gì?

"Không thích đồ Tây à?" Lộ Tuyền hỏi.

Vụ Mang Mang không khỏi sờ lên mặt, chẳng hề biểu hiện của cô lại rõ ràng đến vậy ư?

Lộ Tuyền đứng dậy đi tới bàn bếp lôi nguyên liệu ra.

Vụ Mang Mang mau mắn nói: "Không cần đâu Lộ tiên sinh, buổi tối tôi vốn không ăn cơm mà."

Lộ Tuyền tựa hồ như không hề nghe thấy.

Người chịu hạ mình vì bạn tất có nhu cầu, trong lòng Vụ Mang Mang bất thần lo ngay ngáy.

Món cơm rang nhanh chóng được đặt xuống trước mặt Vụ Mang Mang.

Hồng, vàng, cam, xanh, trắng, đủ năm màu sắc, tiếc là lại có cà rốt.

Vụ Mang Mang lén lút lấy thìa nhặt cà rốt để sang một bên rồi nhướn mắt liếc nhìn Lộ Tuyền.

Mặc dù nhát gan nhưng Vụ Mang Mang vẫn có dũng khí mở miệng, hơn nữa cô chỉ sợ càng để lâu cô càng không dám hỏi, bởi vậy cô bèn lên tiếng: "Lộ tiên sinh, chúng ta hiện giờ đang ở trong tình huống gì vậy?"

Vụ Mang Mang tựa hồ vẫn đang lọt vào nơi sương mù, anh ta không nói không rằng bỗng dưng đưa cô tới biệt thự, còn đích thân xuống bếp nấu cơm, nghĩ ngược nghĩ xuôi vẫn thấy vô cùng bất thường.

Nếu bảo đó là vì anh ta có hứng thú với cô thì có phải là quá mức chấn động rồi không? Mấy hôm trước anh ta vẫn còn tỏ ra cao ngạo lạnh lùng kia mà, lẽ nào tự dưng đột nhiên tình ngủ chắc?

Lộ Tuyền đặt dao nĩa xuống, lấy khăn lau miệng, nhấp một ngụm nước rồi mới từ tốn trả lời.

"Cô cảm thấy là tình huống thế nào?" Lộ Tuyền hỏi ngược lại.

Vụ Mang Mang không thích rơi vào thế yếu, bèn nói thẳng: "Anh có ý phát triển quan hệ với tôi à?"

Lộ Tuyền gật đầu: "Cũng có thể xem như vậy."

Sao lại ăn nói ồm ồm thế chứ!

"Lộ tiên sinh, tôi đi xem mặt là để kết hôn, vậy nên cũng muốn tìm một người có cùng suy nghĩ như mình." Vụ Mang Mang khẳng khái thể hiện lập trường.

Lộ Tuyền chăm chú nhìn Vụ Mang Mang giãy lắt, đến lúc Vụ Mang Mang căng thẳng tới sắp không chịu nổi thì anh ta mới mở miệng thốt: "Như em mong muốn, chúng ta qua lại để kết hôn nhé."

Vụ Mang Mang rất muốn đập đầu xuống bàn ngay tức thì, cái gì mà "như em mong muốn" chứ, kỳ thật cô muốn từ chối anh ta cơ mà?

"Lộ tiên sinh..."

Vụ Mang Mang bị Lộ Tuyền chặn ngang: "Nếu đã xác định xong quan hệ thì em có thể gọi anh là Lộ Tuyền, hoặc gọi tên thân mật cũng được."

Vụ Mang Mang có phần không thể thích ứng nổi với nhịp điệu và hiệu suất làm việc mau lẹ của Lộ Tuyền.

Xưng hô thân mật ư?

Vụ Mang Mang nhoen cười rạng rỡ, cất giọng nghịch ngợm: "Chồng ơi, người ta không thích ăn cà rốt, lần sau đừng có cho vào nhé?"

Lộ Tuyền nghe vậy liền thích thú nhướn mi.

Vụ Mang Mang nói vậy vốn để chọc tức Lộ Tuyền, nhưng trái lại bỗng khiến bản thân rộn hết cả người.

"Ăn cà rốt vốn bổ mắt, đôi mắt em rất đẹp, đương nhiên phải giữ gìn." Lộ Tuyền đề xuất.

Vụ Mang Mang có một khuyết điểm, hễ người ta khen ngợi tán tụng cô một cái, cô bèn ngai ngùng tới độ cun cút vẩy đuôi đi theo.

Thôi thì ăn cà rốt cũng được, dù sao cũng đâu phải thứ gì ghê gớm.

Dùng cơm xong, Lộ Tuyền mời Vụ Mang Mang tản bộ, trên đảo có một căn nhà ấm, toàn là cây trồng theo phương pháp thủy canh*.

*Thủy canh: Hay còn gọi là phương pháp trồng cây không đất, thường là các loại cây quả được trồng trong các nhà kính, nhà ấm.

Vụ Mang Mang nheo mắt nhìn, thấy cà rốt ở khắp mọi nơi, rốt cuộc là anh ta thích ăn chúng đến mức độ nào chứ?

"Anh cảm tình con thỏ à?" Vụ Mang Mang giờ giọng chế giễu, nhưng vô tình lại tỏ ý muốn biết tuổi tác của Lộ Tuyền.

"Chỉ là rất thích ăn thôi." Lộ Tuyền đáp.

Đạo bộ xong, Lộ Tuyền đi vào thư phòng xử lý công việc, Vụ Mang Mang thì đứng ngẩn ra trước tấm cửa kính trong suốt, tự nhủ có phải bọn họ đang bước vào cuộc sống của một đôi vợ chồng già hay không?

Cơm nước xong thì tản bộ, tản bộ xong thì anh đi làm việc, tôi tự nghịch đi động?

Đây chính là cái giá khi yêu đương với những người đàn ông lớn tuổi à.

Còn nữa, khi nãy anh ta còn bảo: Em có thể chơi đi động, nhưng đừng chơi lâu quá kéo hại mắt hại cổ.

Vụ Mang Mang chửi thầm trong bụng, cuộc sống chán chường thế này mà anh ta còn muốn quản cả việc cô nghịch điện thoại hay không ư?

"Em muốn về nhà." Vụ Mang Mang mở cửa thư phòng hỏi thẳng Lộ Tuyền.

Lộ Tuyền ngẩng lên đáp: "Mai anh sẽ đưa em về."

Vụ Mang Mang nghĩ anh ta đúng là người có lòng bất an cao vút.

"Nhưng mà em không mang theo đồ thay." Vụ Mang Mang kiên trì nói.

"Em vào phòng anh lấy tạm sơ mi hoặc áo khoác mà mặc, quần áo lót thì cởi ra giặt rồi đem phơi, sáng mai sẽ khô." Lộ Tuyền nói cứ như thể chẳng có vấn đề gì quan trọng.

Có điều Vụ Mang Mang thì thấy rất nghiêm trọng, hôm nay mới là ngày đầu tiên mà đã mặc cả quần áo của đối phương? Tốc độ có phải nhanh gấp ba bình thường rồi không?

Vụ Mang Mang đứng im không di chuyển, Lộ Tuyền lại ngẩng lên nói: "Còn chuyện gì nữa nào? Nửa tiếng nữa xong việc anh sẽ sang với em."

Vụ Mang Mang quả thực á khẩu, cô đứng yên ở đây không phải có ý đòi anh ta phải chiều chuộng mình, đành ỉu xiu nói: "Em vẫn muốn về nhà."

"Nơi đây chính là nhà của em." Lộ Tuyền khẳng định ngắn gọn.

Vụ Mang Mang dậm nói tiếp nhưng lại thấy Lộ Tuyền bắt đầu cau mày.

"Em có thể ra ngoài trước được không? Bây giờ anh phải làm việc." Lộ Tuyền cất giọng hơi mất kiên nhẫn.

Vụ Mang Mang đành chán nản đóng cửa lại.

Lời tác giả: Trong lúc viết chương này tôi luôn nhớ tới Đường Đường.

Đứa con đáng thương, sáng nào ra khỏi giường nó cũng ỉu xiu với tôi: "Con không đi học đâu, không đi học đâu..."

Tôi toàn mặc kệ nó.

Tôi cảm cặp cửa nó ra khỏi nhà trước, nó vừa khóc vừa đi theo, miệng vẫn lẩm bẩm "Con không đi học, không đi học đâu..."

Lúc đó tôi cảm thấy nó vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Có lẽ nó không biết tâm lý đó nghĩa là thế nào. Đó chính là cảm giác không phản kháng được mà phải thuận theo cường quyền.

Đứa bé đáng thương.

Tình huống của Vụ Mang Mang cũng thế, tuy luôn nghĩ "tôi không muốn đi, không muốn đi tí nào", nhưng chân thì vẫn ngoan ngoãn bước theo Lộ Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Type: yeuhoatigone

Vụ Mang Mang liếc nhìn cửa thư phòng, móc điện thoại ra, cảm thấy thế giới mạng vẫn tốt hơn.

Đang là ban đêm, một đám phụ nữ đều rảnh rỗi, tiếp tục truy hỏi đối tượng xem mắt của Vụ Mang Mang là ai.

Long Tú Quyên đã bắt đầu nói mát mẻ rằng Vụ Mang Mang đang nói dối để lừa mọi người.

Vụ Mang Mang lúc này, cũng mong rằng mình nói thật.

Cô ném điện thoại lên sofa, chạy đến phòng Lộ Tuyền trong tâm trạng ảm ức, lục lọi một hồi trong tủ quần áo của anh, chọn một chiếc áo sơ mi màu xanh thẫm của Lộ Tuyền và một chiếc quần thoải mái bằng kaki, rồi tìm kéo để bắt đầu cắt xén.

Quần dài cắt thành quần ngắn, đeo thắt lưng vào giống như một chiếc quần váy ngắn. Áo sơ mi cũng đem cắt ngắn bớt, phía trước rốn còn thắt nơ lại.

Còn phía sau thì cô mặc kệ.

Vụ Mang Mang đến phòng khách lần trước tắm rửa, đáng thương cho cô không dám “chơi một không quần”, chỉ có thể giặt quần lót trong nhà tắm, rồi lấy máy sấy tóc ra sấy khô.

Còn về bra thì nó để tự sinh tự diệt đi.

Cũng may áo sơ mi rộng rãi, màu sắc lại đậm nên cô không mặc bra cũng không lộ hàng.

Vụ Mang Mang làm xong xuôi mới xuống lầu, Lộ Tuy đã ngồi trong phòng khách, lặng lẽ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nghe động tĩnh, Lộ Tuy mở mắt ra nhìn Vụ Mang Mang, chỉ cảm thấy phụ nữ có lẽ bẩm sinh đã có năng khiếu cắt may rồi.

Thực ra anh cũng không chịu nghĩ, Vụ Mang Mang đã chơi búp bê Barbie từ nhỏ, thay đồ cắt may là sở trường của cô.

Nhưng ánh mắt khen ngợi của Lộ Tuy vẫn làm Vụ Mang Mang thấy vui. Cô thầm cảm thán một câu, ông già Lộ Tuy đúng là có ma lực đặc biệt, khi anh chăm chú nhìn bạn, bạn sẽ cảm thấy giống như mình đã thu hút toàn bộ sự chú ý của thế giới vậy.

Vụ Mang Mang bắt giấc ươn thẳng lưng, để che giấu gương mặt đang nóng lên, cô hồ hững gật đầu với Lộ Tuy rồi quay người đi đến tủ lạnh nhà bếp, rót một ly sữa.

Sữa mát lạnh trôi xuống dạ dày, Vụ Mang Mang vừa đi vừa uống rồi ngồi xuống sofa đơn chếch một bên của Lộ Tuy, nghe anh nói: “Em có thể ngồi gần anh một chút”.

Ai thêm chứ?

Nói cứ như hoàng đế vậy, trong đầu Vụ Mang Mang diễn một cảnh sau này anh sẽ dùng giọng điệu ban ơn để nói: “Em có thể lên giường của anh, em có thể sinh con cho anh, em có thể...”.

Vụ Mang Mang dùng mu bàn tay lau vết sữa ở mép, dù sao thô lỗ thì cứ thô lỗ thôi, Lộ Tuy nhìn quen thì nhìn, không quen thì càng tốt.

Nếu đã hẹn hò thì cũng không nên che giấu thói quen nữa, nếu không cứ giả vờ giả vịt thì khi kết hôn sẽ lộ tẩy hết.

“Em thích ngồi đây cơ”, Vụ Mang Mang như một đứa trẻ nổi loạn, chinh lại tư thế ngồi, hai chân gác lên tay vịn sofa, đung đưa trong không khí, sau đó nhìn Lộ Tuy, “Bệ hạ, em có thể chơi điện thoại không?”.

Lộ Tuy nhìn Vụ Mang Mang nửa phút, sau đó đứng lên vào nhà bếp lấy nước uống.

Vụ Mang Mang dâng lên cảm giác tự hào “bà đây không sợ anh”, cuối cùng đã có hứng xem Weibo.

Nhóm bạn đã không còn bàn tán đến chuyện Vụ Mang Mang xem mắt nữa, bắt đầu thảo luận về vũ hội ở Lộ Viên vào đêm Giáng Sinh.

Vũ hội Giáng Sinh ở Lộ Viên đã mở ra gần một trăm năm xem như là một truyền thống mừng Giáng Sinh nổi tiếng trong thành phố, giống như mọi người quen xem chương trình đêm Giao thừa vậy.

Lộ Viên nghe tên đã biết có liên quan đến gia đình họ Lộ.

Nghe nói bà cố của Lộ Tuy là một thực nữ nước Anh, thời ấy họ thích tổ chức trà hoa và vũ hội gì đó, thế là đã mở ra truyền thống vũ hội Giáng Sinh ở Lộ Viên.

Những người được mời tới đều là những thực nữ danh giá hiếm hoi trong cả nước, không giới hạn ở thành phố này, nên có thể thấy là thiệp mời của nó khó lấy được vô cùng.

Vũ hội Giáng Sinh ở Lộ Viên đã trở thành một sản nghiệp, có tổ chức chuyên nghiệp ở phía sau phụ trách, người phụ trách hiện nay là cô Lộ Gia Nam của Lộ Tuy, cũng là một nhân vật rất nổi tiếng.

Hàng năm Lộ Gia Nam đều tổ chức gây quỹ từ thiện, tiền quyên góp được bao giờ cũng rất là lớn nhất, đêm hội ngộ sao từ thiện cũng xem như là một công việc trọng đại trong giới, những ngôi sao nổi tiếng không ai là không có mặt.

Long Tú Quyên nói năm nay cô ta sẽ có được một tấm thiệp mời, đương nhiên là nhờ phúc của vị hôn phu cô ta.

Vụ Mang Mang bất giác quay sang nhìn Lộ Tuy đang xem cổ phiếu hoặc tin tức tài chính bằng iMac, trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác hư vinh thỏa mãn.

Nếu cô thực sự hẹn hò với Lộ Tuy thì chắc cũng có thể nhận được thiệp mời nhỉ?

Lỡ như bất hạnh gả cho Lộ Tuyền, không chừng còn có thể nhảy trong vũ hội Giáng Sinh của Lộ Viên nữa.

Siêu thỏa mãn lòng hư vinh!

Nghĩ đến đó, Vụ Mang Mang lại thấy thực ra quen Lộ Tuyền không hề thiệt thòi, dù sao cô đã không muốn làm gái ế từ lâu rồi. Lộ Tuyền tuy hơi lớn tuổi nhưng bây giờ đang độ tuổi sung mãn nhất, có vóc dáng có nhan sắc, đúng là không ấy ấy thì hơi phí.

Hơn nữa Vụ Mang Mang muốn tìm một người có kinh nghiệm phong phú để học hỏi, lần đầu cũng sẽ không đau lắm.

Nghe nói phụ nữ vừa “ấy ấy” đều không mấy biết hưởng thụ, đàn ông già thể lực kém một chút thì vừa đủ, nếu gặp phải một anh một đêm mấy lần bùng bùng khí thế thì đúng là chịu tội.

Vụ Mang Mang sức nhớ ra một chuyện, vội cất điện thoại, ngồi xếp bằng cạnh Lộ Tuyền, anh ngẩng lên nhìn cô.

Vụ Mang Mang vẫn chưa quen nhìn anh ở khoảng cách gần thế này, cơ thể bất giác ngửa ra sau, rồi dằng háng gọi: “Nói thế thì, anh được coi là bạn trai em rồi nhì?”.

Lộ Tuyền “ừ” một tiếng, khoe môi lộ nét cười, “Rốt cuộc em không cần gọi anh là bác rồi”.

Hai người đều nghĩ ngay đến chuyện “BF”, Vụ Mang Mang cũng thất mắt, “Lúc đó không biết tài khoản kia là Đồng Khả Khả, em nói thế thực ra là để tiến một bước dò đoán thân phận đối phương thôi.

Lộ Tuyền lại “ừ” một tiếng.

Vụ Mang Mang cầm điện thoại gõ gõ vào cằm, quay sang nhìn Lộ Tuyền rồi hỏi: “Sao anh lại đi xem mắt?”.

Lộ Tuyền cất iMac đi, “Người lớn rất thích làm mai cho anh”.

“Thế trước kia anh đi xem mắt bao lần rồi?”. Vụ Mang Mang vốn dĩ tò mò muốn tìm hiểu chuyện về Lộ Tuyền.

Lộ Tuyền im lặng không nói.

Tốt thôi, Vụ Mang Mang cố kiềm chế con nhiều chuyện của mình, “Lúc anh nhìn thấy người trong hình là em, không thấy hai người quen biết nhau mà xem mắt thì lạ lùng lắm sao?”.

“Cũng tạm”, Lộ Tuyền đáp.

“Nên thực ra anh có tình cảm với em đúng không?”. Vụ Mang Mang truy hỏi, “Từ lúc nào mà anh phát hiện...”.

Phụ nữ có lúc thực sự rất lắm mồm, cũng may đàn ông đã thông minh phát minh ra động tác “hôn”.

Đối với Lộ Tuyền, đây hoàn toàn là động tác để chặn đôi môi xinh đẹp của phụ nữ mà không làm họ mất hứng.

Vụ Mang Mang không chút chuẩn bị, bị Lộ Tuyền hôn trúng, mắt cô còn giữ trạng thái mờ to, nhất thời không biết có nên nhắm lại hay không?

Nụ hôn của Lộ Tuyền rất dịu dàng, nhẹ nhàng áp lên môi cô, đầu lưỡi liếm láp từng chút một.

Đó là sự trải nghiệm dịu dàng và được bảo vệ, mi mắt Vụ Mang Mang đã không nhấc lên nổi, cơ thể cũng bắt đầu nhũn ra.

Nhưng giây sau đó, đúng lúc Lộ Tuyền định tách răng cô ra thì Vụ Mang Mang đẩy anh ra ngay.

Với kinh nghiệm phong phú của Vụ Mang Mang, kỹ thuật hôn của chú Lộ rất tuyệt, nhưng chỉ có điều thiếu nhẫn nại, quá gấp gáp.

Mới lần đầu hôn mà lại muốn hôn lưỡi rồi, đúng là nằm mơ.

Tay Vụ Mang Mang che miệng, nhanh chóng dịch ra xa Lộ Tuyền, “Không được, không được, thế này thì nhanh quá!”.

Có những nguyên tắc có thể thỏa hiệp, có những nguyên tắc tuyệt đối không thể!

Vụ Mang Mang hôm nay đã thỏa hiệp một lần rồi.

Theo kinh nghiệm xem mắt trước kia của cô, dù hai bên thích nhau thì cũng phải có quá trình xem xét, chưa từng có chuyện ngay hôm đó đã xác định mối quan hệ nam nữ.

Đây xem như là thỏa hiệp vì Lộ Tuyền rồi.

Nên nguyên tắc kia tuyệt đối không thể phá vỡ.

“Chúng ta mới hẹn hò, không thể như thế. Chỉ ít sau một tuần mới được nắm tay, sau hai tuần anh mới có thể hôn trán em. Một tháng sau mới xét đến việc hôn nhau, trong ba tháng tuyệt đối đừng nghĩ đến tiến triển mang tính thực chất”. Ngón trỏ của Vụ Mang Mang lắc lắc trước mặt Lộ Tuyền.

“Đây là nguyên tắc của em”, Vụ Mang Mang bỏ sung.

“Anh tôn trọng nguyên tắc của em, Lộ Tuyền gật đầu, “Chuyện ban nãy anh rất xin lỗi”.

Hừm, dễ dàng được tôn trọng thế sao, Vụ Mang Mang cảm thấy có chút không tiếp nhận được.

Khó tránh khỏi bắt đầu nghi ngờ sức hấp dẫn và con người mình.

Mà lúc đó, điện thoại di động của Lộ Tuyền đổ chuông.

Người gọi tới là người mà Vụ Mang Mang mới nghĩ đến ban nãy – Lộ Gia Nam, cô của Lộ Tuyền.

Đương nhiên Vụ Mang Mang không biết đối phương là đại thần phương nào, nhưng Lộ Tuyền nghe điện thoại không đi nơi khác, nên Vụ Mang Mang đã quang minh chính đại ngồi cạnh nghe kè.

Có điều Vụ Mang Mang vẫn chuyển sang ngồi ở sofa đơn kế bên, bắt đầu nghịch điện thoại để chứng tỏ con người cô thực ra rất tôn trọng sự riêng tư của người khác.

“Nghe nói hôm nay con đi xem mắt hả? Trước kia kén chọn làm gì, bây giờ lại rơi vào cảnh phải đi xem mắt?”. Lộ Gia Nam chọc Lộ Tuyền, “Nhưng cũng tốt, xem như con đã nghĩ thông rồi, dù con giỏi giang thế nào thì cũng phải cần một người phụ nữ chăm sóc chứ, đúng không?”.

“Có gì không ạ?”, Lộ Tuyền như không nghe thấy bài diễn văn dài lê thê của Lộ Gia Nam.

“Xem mắt thành công không? Nghe nói con xem xong hình người ta đã đồng ý”. Lộ Gia Nam đùa.

“Thành rồi”. Lộ Tuyền nhìn Vụ Mang Mang, không có ý che giấu.

Tại Vụ Mang Mang luôn dỏng lên, miễn cưỡng nghe thấy bên kia đầu dây giọng phụ nữ, dịu dàng nhẹ nhàng nhưng hơi trầm, hại cô không nghe rõ.

Nhưng Lộ Tuyền nói “thành rồi” là ý gì? Sao lại nhìn sang cô?

Trong tích tắc Vụ Mang Mang đoán có lẽ đối phương là họ hàng của anh.

Lộ Gia Nam lại hỏi: “Thế vũ hội Giáng Sinh năm nay con và cô bé ấy cùng nhảy mở màn, thế nào?”.

Câu nói này của Lộ Gia Nam không phải hỏi chơi, nếu Lộ Tuyền đồng ý nhảy mở màn cùng cô gái đó thì tức là đã chắc chắn với đối phương rồi.

Thế thì thái độ của người nhà họ Vụ đối với bạn gái anh sẽ khác hoàn toàn, đệ nhất phu nhân tương lai của Lộ thị không thể dễ dàng chậm trễ được.

“Để con xem thế nào đã”, Lộ Tuyền nói gọn.

Lộ Gia Nam tỏ ra thất vọng, còn tưởng lần này Lộ Tuyền đã tìm thấy chân mệnh thiên nữ rồi chứ.

“Thế thì tùy con”, Lộ Gia Nam cúp máy, nhưng trước đó không nhịn được lại nói: “Lộ Tuyền, con là con trai độc nhất ba đời đó, độc nhất đó”.

Lộ Tuyền đáp nhẹ nhàng: “Con đã đông lạnh tinh trùng rồi, sẽ không để nhà họ Lộ tuyệt hậu đâu”.

Vụ Mang Mang gật gù, kỹ thuật bây giờ rất tốt, không nhân lúc chất lượng tốt mà trữ đông tinh trùng thì tiếc quá.

Ngay cả sếp Vụ ở nhà Mang Mang cũng đã đông lạnh tinh trùng, vì nhà họ Vụ hiện nay chỉ có Vụ Đản Đản là con trai, nói một câu khó nghe lờ như ngày nào đó có chuyện không may xảy ra, tinh trùng của sếp Vụ chất lượng kém đi, không sinh nổi đứa thứ hai thì nhà họ Vụ coi như mất.

Ngay cả Vụ Mang Mang cũng sớm có ý thức về nguy cơ đó, năm hai mươi tư tuổi đã đi đông lạnh trứng rồi.

Tư duy của Vụ Mang Mang lại bay đến chỗ trứng đông lạnh của cô kết hợp cùng tinh trùng đông lạnh của Lộ Tuyền.

Đến khi cô định thần lại thì Lộ Tuyền đã cúp máy.

“Điện thoại của em kia”, Lộ Tuyền nhắc Vụ Mang Mang.

“Bà Liễu nói chuyện thật vô lý, ai bảo nữ không bằng nam, đàn ông đánh trận biên cương, đàn bà con gái thêu hoa trong vườn...”. Vụ Mang Mang nghe thấy nhạc chuông phát giọng hát hí kịch lạc điệu của mình thì vội vã nghe máy.

Từ chuông điện thoại bị Vụ Đản Đản làm bại lộ, Vụ Mang Mang đã ghi âm lại một đoạn cho bà Liễu.

Vụ Mang Mang không thoải mái như Lộ Tuyền, cô cầm điện thoại đi ra ngoài, đến một góc mới nghe máy, “Bà Liễu à, chưa gì đã sốt ruột hỏi tiến triển rồi sao?”.

“Nói nhảm, mau khai đi”. Bà Liễu là người thẳng tính.

“Thành công rồi”, Vụ Mang Mang đặc biệt ngắn gọn.

“Người ta thế nào? Bây giờ đưa về cho mẹ xem, mẹ còn chưa rõ gia cảnh cậu ta”. Bà Liễu có vẻ lo lắng.

“Làm gì mà ra mắt phụ huynh sớm thế? Yên tâm đi, nhiều tiền lắm, chắc chắn sẽ nuôi con được”. Vụ Mang Mang nói, “Lúc ly hôn cũng sẽ rất hào phóng, không bớt tiền chu cấp cho con đâu”.

Đây là lời Vụ Đản Đản nói.

“Phi, nói gì mà xui xẻo vậy”. Bà Liễu lại hỏi, “Tối nay con có về không, chị Vương hâm cho con canh hạnh nhân bách hợp gan heo đây”.

“Không về, con đến nhà anh ấy qua đêm”. Vụ Mang Mang hờ hững nói.

Bà Liễu lập tức kinh hãi kêu lên, “Vụ Mang Mang, mẹ dạy dỗ con thế nào hả?”.

Vụ Mang Mang thản nhiên nói, mẹ có dạy con không?

“Bây giờ đàn ông có tiền đều là hàng hiếm, con cũng vì muốn nhanh chóng tìm được anh ấy thôi mà”. Vụ Mang Mang diễn rất thật, “Được rồi, không nói với mẹ nữa, anh ấy tắm xong sắp ra rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Type: yeuhoatigone

Vụ Mang Mang quả quyết cúp máy rồi tắt luôn.

Cô thè lưỡi với điện thoại, làm mặt hề.

Lúc Vụ Mang Mang quay trở lại thì thấy Lộ Tuyền đứng lên nói: “Anh đi tắm đây”.

Một câu rất bình thường nhưng Vụ Mang Mang nhìn theo bóng Lộ Tuyền cứ cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, sau khi suy nghĩ mới phát hiện ra là biểu cảm của anh không đúng, hình như có vẻ trêu đùa.

Vụ Mang Mang bất giác nhớ lại camera chất lượng cao trong phòng ngủ Lộ Tuyền.

Biệt thự công nghệ cao đi gặp quý đi, có còn quyền riêng tư không hả?

Vụ Mang Mang không kìm được gọi to sau lưng Lộ Tuyền: “Phòng tắm anh có lắp camera không đó?”.

“Trong biệt thự này không có góc chết”, Lộ Tuyền đáp.

Vụ Mang Mang từ vọng tại trận, nói thế thì chuyện cô thích hò hát trong nhà tắm cũng bại lộ rồi ư?

Vụ Mang Mang hung dữ gào lên: “Mau nộp đoạn băng ghi hình ra đây!”.

Lộ Tuyền không nhịn được cười: “Phòng em lúc em vào ở đã tự động tắt mọi camera rồi, em có thể tự cài đặt”.

Vụ Mang Mang vỗ vỗ ngực, cứ cảm thấy ở lại đây cực kỳ không an toàn. Đến nỗi thói quen ngủ nude của cô cũng phải thay đổi.

Sáng sớm, ánh nắng ban mai dịu dàng rải lên mặt Vụ Mang Mang, cô hít một hơi đầy phổi, đuổi người vờn vai ra rồi mới đánh răng rửa mặt, buộc tóc, sau đó chạy xuống lầu uống sữa.

Vụ Mang Mang uống sữa, quay đầu lại thì thấy Lộ Tuyền mặc quần bơi ướt sũng từ ngoài bước vào, vừa đi vừa lấy khăn bông lau tóc, cảnh tượng hệt như đang xem kênh truyền hình trả tiền vậy.

Lộ Tuyền đến cạnh Vụ Mang Mang, rướn người mở cửa tủ lạnh, Vụ Mang Mang liền ngửi thấy mùi nước trên người anh.

Lộ Tuyền dùng ánh mắt tán thưởng quan sát Vụ Mang Mang, đồng thời lưu luyến nhìn cô một chút. Vụ Mang Mang đỏ mặt tía tai khép chân lại, mượn tư thế cúi đầu uống sữa để điều chỉnh nhịp thở.

Nhưng đường cong hấp dẫn kia vẫn làm cô lóa mắt.

Quả nhiên nền tảng của mối quan hệ nam nữ nam sức hút trái dấu, hơn nữa còn là thu hút rất mạnh,

Ăn sáng xong, Lộ Tuyền đi câu cá, Vụ Mang Mang tỏ ra không có hứng thú với hoạt động của người già này.

Lộ Tuyền nói: “Em có thể ngồi cạnh anh chơi điện thoại”.

Vụ Mang Mang không thể hiểu logic đó, cô ngồi trên sofa trong nhà chơi điện thoại chả tốt hơn à, tại sao phải ra đó cho muỗi ăn?

“Vì anh sẽ tắt nguồn mạng internet. Lộ Tuyền đáp.

Anh thắng!

Vụ Mang Mang ngửa răng muốn cắn người, Lộ Tuyền lấy thủ đoạn ngắt mạng y hệt như thủ đoạn cắt tiền tiêu vặt của bà Liễu vậy.

Vụ Mang Mang chỉ có thể thỏa hiệp, ngồi cạnh Lộ Tuyền, cô không hiểu, vô ngồi đây thì hai người cũng không nói chuyện thể thì có tác dụng gì chứ?

Kiểu yêu đương của người già thực sự khiến người ta xoắn quẩy quá.

Nên Vụ Mang Mang bắt buộc tìm việc để làm, “Em có thể nói họ biết anh là bạn trai của em không?”.

Vụ Mang Mang lắc lắc điện thoại trước mặt Lộ Tuyền.

“Tuyền em”, Lộ Tuyền chẳng buồn rời mắt.

Vụ Mang Mang suy nghĩ một lúc xem Lộ Tuyền ra mắt với phương thức nào thì tự nhiên hơn, nếu vô duyên vô cớ nhấn cho bạn bè như thế, chắc sẽ bị cười nhạo là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga mất.

Nên Vụ Mang Mang lại hỏi anh: “Em có thể chụp một bên mặt anh không? Ở đây chỉ có biển và cây, sẽ không tiết lộ bí mật trên đảo của anh đâu, hơn nữa em có thể làm mờ phông nền phía sau”.

“Đừng đăng trên Weibo”. Lộ Tuyền bảo.

Vụ Mang Mang siết nắm tay phải lại sau lưng Lộ Tuyền làm động tác “yes”, sau đó mở app chụp hình ra, tranh thủ chụp Lộ Tuyền cho thật đẹp.

Có một người bạn trai ăn ảnh thế này thật là hạnh phúc quá, Vụ Mang Mang chụp liền mấy tấm đưa cho Lộ Tuyền chọn, lại còn được voi đòi tiên: “Nếu có thể chụp hình anh đang bơi thì chắc chắn họ sẽ ghen tỵ với em đến chết mất”.

Lộ Tuyền xóa hết hình của anh trong máy của Vụ Mang Mang, chỉ chừa lại một tấm, tiện thể xem luôn những tấm hình tự sướng của cô, cô nàng này đến đánh răng cũng không quên chụp một tấm.

Lộ Tuyền xem từng tấm một, xem mà buồn cười.

Vụ Mang Mang cảm thấy mỗi tấm hình của cô đều rất đẹp nên cũng vui lòng để Lộ Tuyền thưởng thức.

Cô xưa nay không ngại để người khác xem hình của mình. Nên Vụ Mang Mang ngằm dung túng cho hành vi này của Lộ Tuyền, cầm remote lên bắt đầu nghịch, bắt C-3P0 đi đi lại lại mang nước ép và salad hoa quả cũng rất thú vị.

Nhưng Vụ Mang Mang quên mất rằng trong album chụp tự sướng của cô lúc nào cũng có mấy tấm hình không thể để người khác nhìn thấy.

Ví dụ cô mặc áo pull màu trắng để lộ rốn và quần lót ren màu đen chụp hình trong phòng tắm.

Tay cô luôn qua gấu áo pull, đặt lên bộ ngực của mình, chụp một tấm “đê mê”.

Thực ra chỉ là kiểu mô phỏng người mẫu, chỉ hạn chế cho cá nhân cô sưu tập và thưởng thức.

Đến khi Vụ Mang Mang sức nhớ ra, cố gắng không đánh cò động rần định lấy lại điện thoại từ tay Lộ Tuyền, nhìn từ vai anh sang, cảm giác thần thú trong lòng chạy hết đám này tới đám khác.

Vì Lộ Tuyền đã xem đến những tấm ảnh chụp trước đó nữa.

Anh xem từng tấm một, có nghĩa là tấm áo pull trắng đã bị anh nhìn thấy.

Bây giờ anh đang xem tấm hình tên “sự cảm dỗ đắm nước”.

Vụ Mang Mang lúc đó mặc áo sơ mi trắng, đứng dưới vôi hoa sen chụp tự sướng.

Vụ Mang Mang giật lấy điện thoại, thẹn quá hóa giận: “Sao anh có thể tự tiện lục lọi điện thoại của người ta thế hả?”.

“Xin lỗi”, Lộ Tuyền tỏ ra rất phong độ.

Vụ Mang Mang không dám nhìn về mặt anh, cô cảm thấy lúng túng muốn chết.

Xấu hổ quá!

Cũng may Lộ Tuyền lập tức đứng lên đi về phía căn cầu, Vụ Mang Mang nhìn theo bóng anh, thở phào nhẹ nhõm, đưa tay ôm mặt.

Vụ Mang Mang lấy mấy tấm hình hiếm hoi đó ra, vốn định xóa ngay nhưng ngón tay nhúc nhích mấy lần cũng không đành lòng.

Những tấm hình được giữ lại trong điện thoại đã được chọn lựa kỹ càng, có thể kinh qua thử thách của thời gian. Đẹp đến không chịu nổi! Ánh sáng, góc độ, kết cấu ảnh đều rất hoàn hảo, hình chụp cho tạp chí cũng chỉ đến thế này thôi.

Vụ Mang Mang rất khổ sở.

“Khôngỡ xóa thì đừng xóa”, Lộ Tuyền quay đầu lại, nói.

Vụ Mang Mang không nói gì.

“Nhưng hình đó để trong điện thoại thì không an toàn đâu, anh có một cách giúp em giữ lại”. Lộ Tuyền nói.

Cuối cùng Lộ Tuyền đã đưa cho cô một chiếc ổ cứng chỉ to bằng USB.

“Em tự cài mật mã, nếu có người cố gắng phá thì nó sẽ khởi động chương trình tự hủy”.

Tiền tiến thế ư? Có thể đóng phim được rồi.

Vụ Mang Mang nhận lấy, “Nhưng lúc em cũng muốn xem thì phải làm sao?”.

“Soi gương là được rồi”, Lộ Tuyền đáp.

Ha ha, câu đùa này thật nhạt.

Vụ Mang Mang nhún vai, cười lạnh.

“Nếu có thể tạo ra một cổng sau hoặc một loại virus cho những tấm ảnh này thì tốt rồi, một khi lộ ra ngoài sẽ tự động xóa sạch, như thế thì không sợ nữa”. Vụ Mang Mang nói.

Lộ Tuyền nhíu mày, “Idea tốt đấy”.

Nhưng vì sự cố này mà Vụ Mang Mang quên mất chuyện công bố Lộ Tuyền cùng với bạn bè.

Hơn nữa cũng chẳng có tâm trạng.

Buổi chiều trực thăng cũng tới, Vụ Mang Mang thở phào. Bà Liễu gọi đến, yêu cầu Vụ Mang Mang phải về nhà một chuyến.

Lộ Tuyền đưa Vụ Mang Mang đến trước cửa nhà ở sườn núi, cô nói cảm ơn anh rồi xuống xe, nhưng Lộ Tuyền lại không chịu mở khóa cửa.

Vụ Mang Mang quay sang nhìn anh, lẩm bẩm trong lòng, người này chắc không phải đang đợi “googbye kiss” đó chứ?

Thế là cô bất lực, rất chiều lệ nghiêng người sang, hôn qua loa lên mặt Lộ Tuyền một cái.

Nhưng khi nhìn thấy trong mắt anh hiện ra vẻ kinh ngạc, Vụ Mang Mang lập tức nhận ra mình đã hiểu lầm rồi.

Đúng là tự mình đa tình.

“Goodbye kiss”. Vụ Mang Mang vội giải thích.

Lộ Tuyền gật đầu, “Chiều mai tan sở anh đến đón em?”.

“Có lúc công việc nhiều phải làm thêm giờ”, Vụ Mang Mang nói.

“Thế em tan sở rồi gọi cho anh?”, Lộ Tuyền lại nói.

Vụ Mang Mang gật đầu, lần này cửa xe đã mở, cô nhanh chóng bay xuống.

“Em nên đợi anh mở cửa cho em chứ”, Lộ Tuyền đi vòng qua đầu xe, đến trước mặt Vụ Mang Mang.

Cô vội vàng khoát tay, “Thân quá rồi, không cần thế đâu, em vào nhà đây”.

Vụ Mang Mang đi được mấy bước thì nghe thấy Lộ Tuyền gọi cô lại.

Cô quay đầu nhìn Lộ Tuyền, anh dựa vào cửa xe hỏi: “Mang Mang, em biết số điện thoại của anh không?”.

Bị phát hiện rồi!

Vụ Mang Mang làm ra vẻ sực tỉnh, vỗ vỗ trán, “Trời ơi, em quên mất em chưa có số của anh”.

“Đưa điện thoại của em cho anh”, Lộ Tuyền đưa tay ra.

Vụ Mang Mang chần chừ rồi mới mở khóa điện thoại, đưa cho Lộ Tuyền.

Lộ Tuyền nhập một dãy số vào, gọi vào điện thoại anh rồi trả lại cho Vụ Mang Mang.

Tối khi bước vào nhà, cô thở hắt ra một hơi.

Hẹn hò với Lộ Tuyền, không biết tại sao cô luôn có cảm giác như kiểu thái giám ở cạnh hoàng đế bệ hạ, ngày cả thờ mệnh cũng không dám, hơn nữa hoàng đế bệ hạ nói gì cũng đúng, chỉ có thể dè dặt hầu hạ.

Tuy có người đàn ông như Lộ Tuyền làm bạn trai rất thỏa mãn lòng hư vinh của cô, nhưng ngoài ra cô cứ cảm thấy có chút hư cấu.

Bà Liễu vừa trông thấy Vụ Mang Mang là bắt đầu chất vấn, “Con có hiểu thế nào là e thẹn không hả? Mới lần đầu gặp mặt đã qua đêm ở nhà đàn ông, cậu ta trân trọng con mới lạ”.

Vụ Mang Mang ôm gối, không nói gì.

Bà Liễu bước tới kéo cổ áo Vụ Mang Mang, khiến cô giật mình hoảng hốt, “Mẹ làm gì thế, làm gì thế?”.

“Mẹ thấy mày dờ dẩn ừ ừ, còn tưởng mày bị hành hạ chứ”. Liễu Nhạc Duy nói.

“Trí tưởng tượng của mẹ xa quá đấy”, Vụ Mang Mang giật cổ áo lên ra khỏi tay bà Liễu.

“Nói đi, đối phương rốt cuộc là ai, mà khiến mày vội vã nhào vào thế?”, Liễu Nhạc Duy truy hỏi.

“Có xe có nhà, cha mẹ đã mất”. Vụ Mang Mang nhún vai, thờ dãi.

“Làm việc ở đâu, có mở công ty không? Quy mô công ty thế nào? Thu nhập một năm bao nhiêu? Đã từng quen bao nhiêu cô bạn gái? Có ý định kết hôn không?”, Liễu Nhạc Duy bla bla hỏi một đống.

Cũng không trách được bà, lúc Liễu Nhạc Duy nhờ cô của Thẩm Đình giới thiệu đối tượng cho Vụ Mang Mang, bà ta nhất thời chưa có người nào thích hợp, nên quay sang nhờ người khác, ở giữa còn chuyển giao bao nhiêu người, đến khi thời gian và địa điểm đã định xong mới báo Liễu Nhạc Duy.

Để tỏ ra tin tưởng Thẩm Kính Mĩ, bà Liễu cũng ngại hỏi nên đã chấp nhận ngay.

Thế nên bà Liễu cũng chẳng có khái niệm gì về đối tượng xem mắt của Vụ Mang Mang.

Lộ Tuyền làm việc ở đâu? Vụ Mang Mang đúng là không biết, trong ấn tượng của cô, Lộ Tuyền chính là kiểu người không đi làm.

Công ty của Thần Tài tên gì nhỉ? Không biết luôn.

“Tên công ty không biết, quy mô chắc không nhỏ, thu nhập năm chưa hỏi, tình sử quá khứ đều chưa biết, có ý định kết hôn”. Vụ Mang Mang nói.

Liễu Nhạc Duy lại hỏi: “Kết hôn rồi có giao quyền đứng tên tài sản cho con không?”.

“Làm sao có thể?”, Vụ Mang Mang lập tức phản bác, đúng là nghĩ cũng chẳng dám nghĩ.

“Cái gì cũng không biết, thế rốt cuộc mày thích cậu ta điểm nào?”, Liễu Nhạc Duy bực tức hỏi.

“Con không thích anh ấy, là anh ấy thích con”. Vụ Mang Mang cũng đáp với vẻ tức tối.

Liều Nhạc Duy nhìn Vụ Mang Mang chăm chú, bà vẫn hiểu một ít về con gái, xem ra đối phương chắc phải vô cùng mạnh mẽ, mới áp đảo được Vụ Mang Mang.

Người mà Thẩm Kính Mi giới thiệu chắc chắn không kém chỗ nào được.

Nhưng có câu “trèo cao ngã đau”, bà Liều không mong Vụ Mang Mang làm “đệ nhất phu nhân”, chỉ mong cô tìm được người đàn ông đáng tin cậy để kết hôn, còn về tình hình kinh tế thì sống ổn là được, lúc Vụ Mang Mang kết hôn đương nhiên bà sẽ tặng một khoản hồi môn lớn.

“Mẹ thấy hay là thôi đi, đàn ông quá mạnh mẽ không phải là chuyện tốt lành gì. Nếu con không tiện từ chối thì mẹ có thể nhờ dì Thẩm đi giải thích”. Liều Nhạc Duy nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Type: yeuhoatigone

"Giải thích thế nào ạ?", Vụ Mang Mang lập tức có hứng thú.

Bà Liều cảm nín. Ngủ cũng đã ngủ rồi, còn giải thích làm sao? Câu này chẳng qua là cha mẹ dùng để an ủi con cái mà thôi.

“Bây giờ nói điều này vẫn sớm, hai đứa mới được mấy ngày? Qua một thời gian nữa tự nhiên sẽ nhạt thôi”. Bà Liều rất rõ thiên tính sử của Vụ Mang Mang, chẳng phải có mối nào kéo dài quá ba tháng.

Vụ Mang Mang cũng hiểu được chuyện này, nên cô không mấy để tâm, nghĩ rằng nhẫn nhịn thì sẽ qua, nhiều nhất là ba tháng là có thể “bye bye”.

Thế nhưng bà Liều hỏi hết về các tình huống, chỉ quên hỏi người kia tên gì.

Chuyện đơn giản nhất thường dễ bị bỏ qua.

Vụ Mang Mang cũng không định nhắc mẹ, để tránh sau này bà Liều biết cô đánh mất Lộ Tuy sẽ mắc bệnh tim mất.

Thứ Hai, Vụ Mang Mang vẫn đi làm quét thẻ như thường, buổi chiều đúng giờ quét thẻ tan sở, buổi trưa lúc ăn cơm thì hẹn trước thời gian làm móng, vốn định cuối tuần trước đi, ai ngờ bị Lộ Tuy chiếm dụng, lãng phí cả một ngày cuối tuần.

Mới làm móng một nửa thì điện thoại đổ chuông, Vụ Mang Mang cũng không xem trọng, không tiện lục túi, lại không muốn nhờ người khác lấy điện thoại hộ, định làm xong rồi gọi lại sau.

Đến khi Vụ Mang Mang làm móng tay móng chân xong xuôi thì đã gần chín giờ, cô còn hí hửng lấy điện thoại ra, nhờ nhân viên giúp cô tìm góc đẹp, chụp lên ảnh đẹp như tay người mẫu.

Nhân viên lập tức tăng bốc: “Tay Vụ tiểu thư thật đẹp, kiểu dáng hôm nay cũng rất hợp, có thể tặng hình này cho chúng tôi để làm hình ảnh quảng cáo, đăng lên Weibo không?”.

Vụ Mang Mang hân hoan đồng ý.

Quay sang đăng tấm hình lên Weibo cá nhân, làm mọi người khen ngợi một loạt.

Lộ Thanh Thanh cũng tag Vụ Mang Mang, tỏ ý cũng muốn làm kiểu này.

Nhất thời Vụ Mang Mang được tăng bốc lên chín tầng mây, còn chuyện gọi điện thoại lại, cô đã sớm quên lên chín tầng mây rồi.

Về nhà, trong mấy phút đợi nấu mì, Vụ Mang Mang mới sực nhớ chuyện điện thoại gọi nhờ, mở ra xem quả nhiên là Lộ Tuy.

Vụ Mang Mang ngẫm nghĩ, giờ đã gần mười giờ, cũng không tiện quấy rối giờ Lộ Tuy nghỉ ngơi, hơn nữa hai người chẳng phải đang hay nấu cháo điện thoại, gặp nhau còn không nói nhiều thì gọi điện thoại thuận tiện là lãng phí thời gian.

Vụ Mang Mang thuyết phục bản thân rồi lập tức mở máy tính, cuối tuần vừa chưa đi được phở bản, xếp hạng trên bảng trang bị đã bị tuột mười mấy hạng, cô quả quyết dùng nhân dân tệ mời đoàn đội đi hạ phở bản.

Một nhóm tổng cộng hai mươi lăm người, trừ bản thân ra, Vụ Mang Mang phải trả cho hai mươi bốn người kia mười mấy ngàn xu game, thuê những người này đi đánh phó bản cùng mình.

Cái này cũng chưa tính là gì, vì trang bị mỗi một boss rơi ra đều mang tính ngẫu nhiên và hên xui, nên Vụ Mang Mang còn phải móc tiền ra mua đá chỉ định trên mạng, để sao cho trang bị rơi ra đúng nghề nghiệp của cô có thể dùng được.

Mời cả một nhóm như vậy cũng mất cả vạn nhân dân tệ.

Nhưng tiền này tiêu rất đáng, Vụ Mang Mang trong nhóm nghiêm nhiên được hưởng đãi ngộ của “đại gia”, mọi kỹ năng trị liệu, hồi sinh đều để cho một mình cô, suốt quá trình đều có người trò chuyện, ngoài ra nhóm trưởng còn khen giọng cô ngọt ngào, mới nghe là đã biết đại mỹ nữ.

Tóm lại Vụ Mang Mang cảm thấy rất sáng khoái, hơn nữa cô nhạy cảm nhận ra nhóm trưởng tên Kiều Dương kia rõ ràng là muốn tán bạch phú mỹ cô.

Còn nhấn tin riêng cho cô là lần sau có thể đưa cô đi đánh phó bản, không cần bỏ tiền ra thuê nhóm nữa.

Vụ Mang Mang cũng không phải nhiều tiền đến mức không có chỗ tiêu, lập tức biểu thị sự cảm kích sâu sắc.

Phó bản này một tuần mới mở một lần, Vụ Mang Mang và Kiều Dương hẹn tuần sau sẽ đánh phó bản cùng nhau rồi mới thoát ra để đi ngủ.

* * *

Hôm sau lên tàu điện đi làm, Vụ Mang Mang móc điện thoại ra xem Weibo mới nhìn thấy năm cuộc gọi nhớ khác mà Lộ Tùy gọi sau đó. Cô nhớ hình như lúc đó cô đang mở loa để chơi game. Lúc đánh boss đang phấn khích tung trời, làm sao còn nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Vụ Mang Mang xuống tàu điện, tìm một nơi yên tĩnh gọi lại cho Lộ Tùy, điện thoại mới reo hai tiếng đã bị anh tắt máy.

Giận rồi ư?

Vụ Mang Mang tự nhận mình là người khaon dung độ lượng, cô không ngại gọi lại, lần này chỉ đổ chuông một tiếng là bị tắt.

“Ôi trời, còn giận nữa hả?”, Vụ Mang Mang nhìn điện thoại đầy khiêu khích.

Thích thì chịu thôi!

Cô cất điện thoại, quẹt thẻ vào làm việc.

Buổi trưa ăn cơm, cô vẫn diễn vai đẹp nhất trong nhà ăn. Đằm liền ngắn màu xanh da trời phối cùng áo lông màu cam nhạt, diện tất đen dài có hoa văn dây đeo gợi cảm.

Vụ Mang Mang bung khay cơm đi dọc nhà ăn, khiến ánh mắt mọi người đều dán cả vào cô. Cho dù là nam nữ già trẻ đều thế, tất cả đều đưa mắt ngắm mỹ nữ.

Lúc này Nhiếp Tinh Tinh bĩu môi, khi Vụ Mang Mang đi ngang, cô ta cố ý nói với đồng nghiệp nữ ngồi cạnh: “Mới nhìn đã biết là loại bỏ nhí, nhờ giám đốc Tiêu mà vào được đây, mỗi lần có đề tài nghiên cứu gì là giám đốc Tiêu đều dẫn cô ta theo, chẳng qua cũng chỉ là đưa mới tốt nghiệp ra trường thôi”.

Lưu Lộ bỗng thấy ngượng ngập vì đúng lúc đó Vụ Mang Mang nhìn sang.

Vụ Mang Mang đang định chọc tức bà Nhiếp Tinh Tinh mấy câu thì ai ngờ lúc này điện thoại lại đổ chuông, hiển thị tên người gọi tới là “con trai ngoan”.

Vụ Mang Mang dứt khoát ngồi xuống cạnh Nhiếp Tinh Tinh, lúc đó mới nghe máy.

“Chồng à...”.

Tuy là nói với Lộ Tùy bên kia, nhưng Vụ Mang Mang lại quay sang mỉm cười với Nhiếp Tinh Tinh, giọng ngọt ngào nũng nịu hơn cả chị Chí Linh.

“Chồng à à, sao anh giờ mới gọi? Người ta nhớ anh quá”. Nếu lúc này Vụ Mang Mang sử dụng điện thoại bàn thì chắc có động tác “e then” xoắn xoắn dây điện thoại bằng ngón tay nữa kia.

Mà bên kia, Bành Trạch ngồi cạnh Lộ Tùy không dám nhìn anh ta vừa nghe thấy có người trong điện thoại gọi Lộ Tùy là “chồng”.

Nhưng Lộ Tùy nhanh chóng đổi tay khác nghe điện thoại, Bành Trạch đành kìm nén sự tò mò, lui lại sau vài bước.

“Ban này đang họp, không tiện nghe điện thoại”, Lộ Tùy giải thích.

Vụ Mang Mang “ồ” một tiếng, hóa ra không phải là giận.

“Tan sở anh đến đón em”.

Câu này là câu trần thuật, Vụ Mang Mang đã cho Lộ Tuyền leo cây một lần, không có gan từ chối lần nữa.

“Vâng, anh lái mô tô đến đón em được không?”. Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tuyền lái mô tô khá ngẫu, vừa lạnh lùng vừa cool, càng có sức “chấn động”.

Giờ tan sở, Vụ Mang Mang cố ý đi cạnh Nhiếp Tinh Tinh, “Tan sở à? Cùng đi nhé”.

“Gần đây còn đi xem mắt không?”, Vụ Mang Mang cố tình giẫm lên nỗi đau của cô ta.

Tỷ lệ gái ế và trai ế ở thành phố này gần như là 7:1, nên nghề xem mắt vô cùng phát đạt.

Thực ra hai hôm trước Vụ Mang Mang vẫn còn đi xem mắt, nhưng cô may mắn, vừa thoát khỏi kiếp độc thân nên không kìm được mà chọc tức Nhiếp Tinh Tinh.

Cô ta quay đầu đi, không đếm xỉa đến Vụ Mang Mang.

Mà Vụ Mang Mang không hề để tâm, ngược lại còn vẫy vẫy cánh tay ra hiệu với Lộ Tuyền đứng bên ngoài: “Oppa, oppa”.

Tuy Lộ Tuyền đứng cách xa, không thể nghe thấy, nhưng không cản trở việc Vụ Mang Mang diễn cho Nhiếp Tinh Tinh xem.

“Oppa của tôi đẹp trai quá phải không?”, Vụ Mang Mang mắt đầy trái tim, hỏi Nhiếp Tinh Tinh.

Thực ra có lúc chọc tức bọn độc thân rất sáng khoái, nên bạn bắt buộc phải diễn thật tình cảm vào.

Nhiếp Tinh Tinh “xì” một tiếng, lâu lâu, “Xem phim truyền hình nhiều quá rồi đấy”.

“Anh ấy là giám đốc Tiêu ngoại hình hình như khác nhau, đúng không?”, Vụ Mang Mang cười toe toét nhìn Nhiếp Tinh Tinh.

Thường thức vẻ mặt căng cứng của cô ta xong, Vụ Mang Mang rất vui vẻ nhún đôi giày cao gót chạy lại gặp Lộ Tuyền.

Thật không ngờ, chú lại nghe lời mà cười mô tô đến.

Dáng vẻ Lộ Tuyền sinh ôn mĩ bảo hiểm đứng cạnh xe mô tô thực sự quá đẹp trai, nếu anh chịu làm người mẫu quảng cáo xe, Vụ Mang Mang nghĩ kiểu xe đó chắc chắn sẽ bán đắt như tôm tươi.

Nhưng những điều này không phải trọng tâm, Vụ Mang Mang nhảy đến trước mặt anh, gọi một tiếng “oppa”.

Sau đó chuồn ra sau lưng Lộ Tuyền, cầm điện thoại chụp lia lịa mười mấy tấm với mô tô.

“Xe của oppa nhà tôi có óach không?!! Nhỏ dài tong tong”.

Lần này Vụ Mang Mang không trung cầu ý kiến Lộ Tuyền khi đăng ảnh lên mạng, nếu không đồng ý thì mau chia tay thôi.

Không ai được ngăn cản hành động chụp hình đẹp của Vụ Mang Mang.

Đến khi đang hình xong, Vụ Mang Mang mới dè dặt nhìn Lộ Tuyền, thấy anh không tức giận hay tỏ ra phản cảm, cô mới nhẹ nhõm cất điện thoại đi.

“Oppa, hôm nay anh rất đẹp trai đó”, Vụ Mang Mang hai tay đỡ dưới cằm, tỏ ra si mê.

Lộ Tuyền nói một câu gì đó, Vụ Mang Mang không hiểu, nhưng cô biết là tiếng Hàn.

“Anh nói gì thế?”, Vụ Mang Mang hỏi.

“Hôm nay em cũng rất đẹp”, Lộ Tuyền dùng Hán ngữ lặp lại.

Nhưng từ sau đó Vụ Mang Mang không thể nói tiếp được nữa, Lộ Tuyền “bắn” tiếng Hàn với cô, mà cô chỉ biết một câu “sarang hae yo”, nhưng cây này không thể nói với anh được.

“Chúng ta cứ nói chuyện bằng tiếng Trung đi”, Vụ Mang Mang tổng kết.

Cô nhận mĩ trong tay Lộ Tuyền, cúi xuống, quên mất hôm nay cô mặc váy siêu ngắn.

Thực sự không thích hợp để ngồi mô tô.

Nhưng cô làm thế để chọc tức Nhiếp Tinh Tinh mà? Đừng nghĩ rằng bà Nhiếp Tinh Tinh là con một sách, ăn mặc như bà gái già ngàn năm mà lắm, phim chị ta yêu thích nhất thực ra là “Young and Dangerous”, ngay cả chuyện Vụ Mang Mang kêu Lộ Tuyền lái mô tô đến cũng là vì từng nghe về sự yêu thích cuồng nhiệt của chị ta với đàn ông đi mô tô.

“Làm sao đây?”, Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuy cầu cứu.

Lộ Tuy cởi áo khoác, thắt vào eo cho Vụ Mang Mang.

Giải quyết hoàn hảo!

Lộ Tuy đưa mũ cho Vụ Mang Mang, “Không được chụp hình trên xe, cũng không được phép hát trên xe”.

Vụ Mang Mang trầm nghĩ, anh nghĩ em ngốc à, hôm đó là buổi tối, bây giờ là ban ngày, cô không muốn làm bà điên đâu.

Ngồi lên rồi, Vụ Mang Mang nhẹ nhàng đặt tay lên eo Lộ Tuy, rồi áp mặt vào lưng anh, trong lòng cảm thán cảm giác có bạn trai thật khiến người ta hoài niệm, cô đã đơn chiếc gần nửa năm nay rồi.

Quan trọng nhất là mẹ không cần phải lo lắng buổi tối cô ăn gì nữa.

Trong đầu Lộ Tuy giống như có một tấm bản đồ mỹ thực đầy đủ nhất của thành phố này.

Vụ Mang Mang nhích lên phía trước một chút, vòng tay ôm eo Lộ Tuy, lạnh là một trong những nguyên nhân quan trọng, cô không kìm được thò tay vào trong áo anh cho ấm.

Nếu đã thò tay vào rồi thì Vụ Mang Mang cũng chẳng cần xấu hổ về vấn đề sờ hay không sờ nữa.

Cảm giác sờ thấy mùi thịt kia cô đã mơ tưởng từ lâu lắm rồi.

Thực ra không chỉ Lộ Tuy, đối với Ninh Trạch Đào, Trương Chấn... những người đàn ông từng lộ cơ bụng đẹp, cô đều mơ đến cảm giác chạm tay vào đó.

Điểm khác biệt duy nhất là Lộ Tuy đã bị cô sờ rồi.

Đó là một dạng sức mạnh cứng cáp, Vụ Mang Mang dùng ngón tay nhẹ nhàng ấn vào vậy mà không được, cô ấn mạnh thêm chút nữa, cơ bắp của Lộ Tuy liền đàn hồi bật lại.

Sức mạnh phần eo xem ra rất đáng tin cậy!

Vụ Mang Mang đang trải nghiệm cảm giác đó thì lại bị Lộ Tuy túm lấy tay, “Đội lát nữa rồi em sờ thỏa thích”.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Type: Vi Nguyễn

Vụ Mang Mang đâu phải thiếu nữ vô tri, bỗng bị lời ám chỉ của Lộ Tuy làm cho đỏ bừng mặt. Tuy về chuyện tiếp xúc cơ thể, thường thì phụ nữ cảm thấy bị thiệt thòi, còn đàn ông thì quá lời. Nhưng nếu đổi lại là Lộ Tuy, Vụ Mang Mang cứ có cảm giác cô lợi dụng được anh vậy.

Nơi ăn tối là một quán nhỏ, nổi tiếng về món phở phu thê, đó là một món ăn Tứ Xuyên nhưng dù là ở Tứ Xuyên cũng rất khó ăn được chỗ chính tông. Mà món ăn ở quán ăn này cay nồng thơm ngon, thức ăn tươi mới, đương nhiên chủ yếu là bà chủ nêm nếm rất ngon miệng.

Vụ Mang Mang lại yêu chết món sủi cào tương đỏ của quán này.

“Hình như anh rất thích kiểu quán ăn nhỏ này thì phải?” Vụ Mang Mang hỏi Lộ Tuy.

“Sao em lại hỏi thế?” Đây là lần đầu Lộ Tuy đưa Vụ Mang Mang đi ăn.

“Lần trước Ninh Tranh dẫn em đi ăn ở một quán bánh bao, rất ngon, anh ta nói là anh giới thiệu”, Vụ Mang Mang nói câu này rõ ràng là vô tâm.

“Thế hả?” Lộ Tuy chỉ lạnh nhạt nói thế rồi không lên tiếng nữa.

Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tuy là người quá lạnh lùng, khiến người ta không tài nào trò chuyện tiếp nữa nên đành im miệng, tập trung ăn sủi cào.

“Anh thích kiểu quán ăn nhỏ này là vì họ hoặc nhiều hoặc ít đều có tay nghề hoặc được tổ tông truyền lại”, mãi sau này Lộ Tuy mới nói một câu.

Thế thì thứ ta ăn là di sản văn hóa phi vật thể chẳng?

Có điều ngẫm lại, Vụ Mang Mang cũng cảm thấy cần phải năng đến ủng hộ những quán ăn kiểu này, ngàn vạn lần đừng để thất truyền.

“Ừm, sau này em cũng sẽ tranh thủ truyền lại một món ăn cho con cháu”, Vụ Mang Mang hào phóng nói.

“Rất tốt, anh đang đợi xem đây”, Lộ Tuy khen Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang tự thấy bức bối vì mình nhanh miệng, không phải cô muốn mau chóng lấy chồng mà chỉ tiện thể tìm đề tài nói chuyện tiếp mà thôi.

Bây giờ thì Vụ Mang Mang quyết định chỉ ăn mà không nói nữa.

Lộ Tuy cũng không nói nhiều, hai người ở cạnh nhau rất im lặng, như thể vợ chồng già mười mấy năm trời đến mức không còn gì để nói nữa.

Cả bữa ăn, Vụ Mang Mang phụ trách ăn, còn Lộ Tuy thì phụ trách ngấm.

Vụ Mang Mang cay đến mặt đỏ bừng bừng, không ngừng lấy tay quạt lưỡi, tê quá!!!

Lúc thanh toán, bà chủ nói nếu đánh giá qua mạng thì có thể giảm giá mười phần trăm.

Tuy bình thường Vụ Mang Mang rất thích kiểu thanh toán qua mạng này nhưng hôm nay chắc chắn là không cần rồi.

Nên cô chỉ lặng lẽ nhìn Lộ Tuy, đợi anh trả tiền.

“Em có app nhận xét không?” Lộ Tuy quay sang hỏi Vụ Mang Mang.

“Có”, Vụ Mang Mang không chắc có phải mình đã hiểu lầm ý của Lộ Tuy hay không.

Lộ Tuy “ừm” một tiếng, “Thế em trả tiền đi.”

Trời, nam nữ Trung Quốc yêu nhau chẳng phải đều do nam giới trả tiền sao?

Chỉ có sau khi kết hôn mới là vợ trả tiền chứ?

Hơn nữa anh là nhà tư bản mà ăn một bữa hơn trăm tệ cũng muốn tranh thủ được giảm giá sao?

Tuy tiền không nhiều nhưng Vụ Mang Mang cảm thấy kiểu này không ổn cho lắm.

Lúc ra ngoài, Lộ Tuy nhìn Vụ Mang Mang rõ ràng vẫn chưa hoàn hồn lại, anh bèn giải thích, “Anh chỉ mong chúng ta ở cạnh nhau thoải mái một chút.”

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuy, ông già này chẳng xem mình là người ngoài tí nào nhỉ!

Khi mà quan hệ của con người có thể tiến tới mức trao đổi tiền bạc với nhau thì đúng là thoải mái rồi.

Đến ven đường, tài xế của Lộ Tuy lập tức bước tới đưa chìa khóa xe cho anh, rồi đi lên một chiếc xe khác, bên trong thùng xe chứa chiếc mô tô của Lộ Tuy.

Vụ Mang Mang thầm nghĩ phiền phức quá, xem ra Lộ Tuy thực sự không thích người khác đụng vào mô tô của anh.

Thế thì thái độ lần đó của Lộ Tuy với cô rất đáng để cân nhắc.

Vụ Mang Mang vốn phải mừng thầm, nhưng trong lòng bất giác lại thấy hơi nặng nề. Cô không dám suy nghĩ sâu hơn về nguyên nhân của nó.

Lúc xe dừng lại dưới tòa nhà của Vụ Mang Mang, Lộ Tuy tắt máy xe rồi quay sang nhìn Vụ Mang Mang suốt quãng đường tỏ ra rất trầm tư.

Vụ Mang Mang còi dây an toàn, nói nhanh: “Em lên nhà đây.”

Vụ Mang Mang có phần thấp thòm, đặt tay lên đầu gối, ngoan hiền giống như trẻ con xếp hàng ngồi đợi ăn hoa quả trong trường mẫu giáo vậy.

Nhưng Lộ Tuy cực kỳ kiên nhẫn, Vụ Mang Mang bắt đầu quay sang nhìn xem anh có ý gì.

Tuy rằng con người thích chinh phục núi cao, nhưng đối với phong ba bão tuyết trên núi thì vẫn thấy sợ hãi, chỉ có thể tôn trọng quy tắc của núi cao.

Tâm trạng anh tốt, gió nhẹ nắng đẹp để bạn trèo lên thì bạn phải trèo. Nếu tâm trạng anh không tốt, phong ba bão tố tuyết rơi trắng trời, thì dù bạn có bản lĩnh đến mấy cũng chỉ có thể ở lại trong nơi trú chân mà ngưỡng vọng, nếu không may thì cả nơi trú chân cũng bị chôn vùi mất.

Thế nên tâm tư của Vụ Mang Mang đối với Lộ Tuy tuyệt đối có thể hình dung bằng thánh ngữ “Diệp Công thích rồng (*)”.

(*) Là một thành ngữ của Trung Quốc. Truyện kể rằng xưa kia có một người tên Diệp Công rất thích rỗng, đến nỗi vật dụng, quần áo trong nhà ông ta đều trang trí hình rỗng. Rỗng nghe kể chuyện cảm động mới tìm tới, Diệp Công nhìn thấy rỗng thật thì sợ mất mặt, mặt cắt không còn hột máu. Ngụ ý câu thành ngữ này là châm biếm những người mặt ngoài tỏ ra rất say mê một sự vật nào đó nhưng thực ra lại không thật lòng. (BT)

“Rỗng” này hề hạ phạm sẽ trấn giữ cô đầu tiên.

Huống hồ cảm giác Lộ Tuy mang lại cho người khác thực sự rất khó gần.

Thẩm Đình tuy lạnh nhạt nhưng bạn biết đằng sau sự lạnh lùng đó che giấu rất nhiều nhiệt tình, chỉ cần bạn có thể phá bang thì bên dưới là một ngọn lửa, có thể thiêu rụi cả sa mạc.

Nhưng Lộ Tuy lại làm cho người ta có ấn tượng rằng chẳng có gì khiến anh thấy hứng thú được, lạnh nhạt trầm tĩnh đến tận xương tủy, khiến họ bất giác kiềm chế bản tính, không tỏ ra phù phiếm và ầu trĩ.

“Mang Mang, em nên suy nghĩ chuyện dọn đến sống chung với anh đi”, Lộ Tuy nói.

Vụ Mang Mang sững sốt.

Hiệu suất của nhà tư bản đúng là cao quá!

Lần đầu xem mắt đã xác định quan hệ, đây mới là lần hẹn thứ hai mà yêu cầu sống chung rồi. Vụ Mang Mang không có được hiệu suất đó.

“Không cần thiết phải chung phòng, nhưng nếu chúng ta đã quen nhau để tiến tới hôn nhân thì càng sớm làm quen với cuộc sống của nhau càng tốt cho chúng ta”, Lộ Tuy nói.

Lỡ như không quen thì chết sớm siêu sinh lớn chứ gì? Vụ Mang Mang trầm nghĩ.

“Em suy nghĩ đi nhé”, Lộ Tuy mở cửa x echo Vụ Mang Mang, cùng cô đi vào thang máy, đưa đến tận cửa nhà.

Vụ Mang Mang đóng cửa nhà lại trước mặt Lộ Tuy, không hề có ý định mời bạn trai của mình vào uống ly nước hay đi vệ sinh gì đó.

Lúc đánh răng, Vụ Mang Mang nhìn mình trong gương, không kim được xem bản chải đánh răng là Lộ Tuy, cắn một cái thật mạnh.

Quan niệm hôn nhân của ông già quả nhiên là thực tế.

Yêu đương hay không đều là trò chơi, quan trọng là hai người ở cạnh nhau có hợp hay không. Hôn nữa còn chẳng buồn lãng phí thời gian với bạn, lập tức yêu cầu được làm quen với cuộc sống của nhau, hiệu suất mới là tất cả.

Chuyện này thật ra không cần thiết, Vụ Mang Mang lập tức có thể trả lời Lộ Tuy rằng: Chúng ta hoàn toàn không hợp nhau.

Thời gian sau đó, Lộ Tuy biến mất ba ngày, nghe nói là người ta tổ chức một sông bài lớn tại du thuyền trên biển, chuyên tìm kích thích cho những người lăm tiền có chỗ tiêu phí.

Vụ Mang Mang từ chối lời mời đi cùng Lộ Tuy, cô là người phải đi làm.

Hôn nữa gần đây cô bị ông cậu thúc ép, Vụ Mang Mang đã bắt tay vào chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, làm việc trong ngành của cô mà bằng cấp thấp thực sự rất bị kỳ thị.

Môn chuyên ngành thì Vụ Mang Mang nhờ phúc của Tiêu Sâm mà đi cửa sau được, nên chỉ cần đối phó với môn tiếng Anh và Chính trị, Vụ Mang Mang chuẩn bị chuyển sang thành phố khác để học.

Liễu Nhạc Duy rất thắc mắc, Vụ Mang Mang vốn không chịu đi học tiếp sao bắt ngờ lại thay đổi?

“Con làm sao vậy?” Bà Liễu hỏi Vụ Mang Mang.

“Con cảm thấy đã đến lúc phải làm một thanh niên tiên tiến có văn hóa tri thức rồi”, Vụ Mang Mang đáp.

Liễu Nhạc Duy đương nhiên không tin những lời vớ vẩn này của cô, “Cậu ta chê bai con hả?”

Chắc không có nhì? Chỉ là lần này lên tàu đánh bạc liệu có bị tiểu yêu tinh khác dụ dỗ đi mất không.

“Đã nói với con từ lâu rồi, con gái học niều một chút mới tốt”, Liễu Nhạc Duy hình như rất vui khi người khác gặp họa.

Xã hội hiện đại, bằng cấp không là gì nhưng nếu không có bằng cấp thì vạn lần không ổn.

“Bao giờ bảo cậu ta đến nhà ăn cơm?” Liễu Nhạc Duy lại hỏi.

“Anh chỉ ăn món ăn có sự kế thừa văn hóa, mẹ có được tổ tông truyền lại không, thừa bà Liễu?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Đề ý vớ vẩn”, bà Liễu hừ mũi.

Chuyện ăn mặc ở đi lại của bà Liễu bây giờ đã rất tỉ mỉ rồi, nhưng so với những gia đình giàu có mấy đời truyền lại thì bà không bằng.

Nên họ nhìn thấy người ta toàn đề ý những thứ không đâu.

Mà những gia đình kia nhìn xuống thì cảm thấy mùi bùn trên người bạn còn chưa ráo.

Liệu Nhạc Duy tuy chế giễu một câu nhưng thâm điểm qua một lượt những người họ Lục ở thành phố này, có hai gia đình rất khá, từ thời trước đã kinh doanh phát đạt, kiêu căng ngạo mạn kinh khủng, kỳ thực trên bảng xếp hạng giàu có đã bị rớt xuống khỏi năm mươi hạng đầu rồi.

Liệu Nhạc Duy rất nghi ngờ rằng với tính cách của Vụ Mang Mang liệu có thích ứng được với gia đình như thế không.

Bà Liễu nói: “Con xem bộ dạng của con bây giờ cứ như Tôn Ngộ Không bị đè dưới Ngũ Hành Sơn ấy chẳng có tinh thần tạo nào. Hay là mẹ tìm một người khác cho con nhé?”

Được thì đương nhiên là được, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ, thế chẳng phải là đắc tội đến chết với Lộ Tùy ư?

“Mẹ cứ ước trước đi, chờ bên này thất bại rồi lại tính.” Vụ Mang Mang nói.

“Con tìm cơ hội về nhà cậu ta gặp người lớn đi”, Liệu Nhạc Duy đề nghị với Vụ Mang Mang.

“Hả?” Vụ Mang Mang không kịp phản ứng.

Liệu Nhạc Duy cảm thấy Vụ Mang Mang thật chẳng thông minh tí nào, “Nếu con có thể làm người lớn bên đó vui lòng thì sau này con sẽ sống thoải mái, nếu nhà cậu ta không thích con thì hai đứa chắc sẽ nhạt trôi.”

Gần đây Thẩm Kính Mi ra nước ngoài thăm con gái, Liệu Nhạc Duy cũng không hỏi kỹ về nhà họ Lục kia, Vụ Mang Mang lại không biết gì cả, Liệu Nhạc Duy cảm thấy lo âu phiền muộn muốn chết.

Vụ Mang Mang thấy bà Liễu cau mày thì nổi quạu, “Chỉ tại mẹ, không chịu hỏi thăm cho kỹ mà đẩy con vào hổ lửa, bây giờ lại làm khó con.”

Liệu Nhạc Duy cũng cáu tiết: “Mày ngốc nghếch còn trách mẹ, hôm xem mắt mày câm à, tự mày không biết từ chối hả? Lại còn theo người ta đến biệt thự ở qua đêm?”

Vụ Mang Mang nghẹn lời, “Nếu con mà dám từ chối thì có cần như bây giờ không?”

Vụ Mang Mang thầm chửi thề trong bụng, nếu con mà nỡ ra từ hòn đá thì mẹ xem con có dám đá Lộ Tùy không.

Thực ra Vụ Mang Mang không thành thật với bản thân, nếu cô không giữ thái độ ném thử cá nóc xem có bị ngộ độc chết hay không, thì cô cũng chẳng đến nỗi không dám trái lời Lộ Tùy.

Liệu Nhạc Duy cảm thấy Vụ Mang Mang quá vô lý, đang định mắng thì lại nghe điện thoại của cô đổ chuông.

Vụ Mang Mang chỉ vào điện thoại, nói bằng khẩu hình với bà Liễu, “Chính là anh ấy.”

Điện thoại cứ réo mãi, “Anh là quả táo già táo già của em, yêu anh thế nào cũng không thấy nhiều, gương mặt già nua đen đúa đập vỡ trái tim em, đốt cháy ngọn lửa lửa lửa lửa trong lòng em...”

Liệu Nhạc Duy vô cùng bất lực, Vụ Mang Mang ghi âm cái gì lung tung loạn xạ thế này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Type: Vi Nguyễn

“Alo”, Vụ Mang Mang vừa nghe máy vừa đi ra ngoài.

“Em ở đâu thế?” Lộ Tùy hỏi.

“Em đang ở nhà.”

“Xuống đây.”

Vụ Mang Mang ngược nhìn lên đồng hồ trong nhà, đã mười giờ đêm rồi, không ngờ Lộ Tuyền lại chạy đến chung cư nhà cô. “Em đang ở trên núi cơ.”

Bên kia Lộ Tuyền lặng thinh rồi mới “ừ” một tiếng.

Vụ Mang Mang cúp máy xong, quay lại nhìn thấy gương mặt phồng to của bà Liễu, suýt thì sợ chết khiếp.

“Bà Liễu à, bà làm gì thế? Nghe lén con nói chuyện điện thoại, trong nhà này có còn riêng tư được không, có còn nhân quyền không?” Vụ Mang Mang giả vờ tức giận.

Lnd thâm lác đầu, dù sao bà cũng là tự do yêu đương với Vụ Tùng, giữa chừng cũng ngoại tình mấy lần, mấy năm gần đây gương vỡ lại lành, áp ụ mùa xuân thứ hai, kinh nghiệm phong phú mách bảo bà nam nữ đang yêu không gọi điện thoại cho nhau như thế.

“Đừng để ngoại hình của đàn ông làm cho mờ mắt nhé” lnd bảo.

Hiều con gái không ai bằng mẹ, nếu họ Lục kia có ngoại hình giống con heo mập thì Vụ Mang Mang làm sao chịu tạm bợ?

Vụ Mang Mang cảm thấy mặt nóng lên, tốt thôi, đúng là cô đã bị nhan sắc của Lộ Tuyền dụ dỗ, vốn dĩ nhắm vào mục đích có thể ngủ với anh, kết quả là bị sự ngại ngùng và kiêu căng của bản thân phá hỏng.

Nhưng mức độ ngại ngùng của phụ nữ cũng tùy thuộc từng người. Chỉ khi bạn hy vọng anh ấy có thể tôn trọng bạn, cảm thấy bạn rất quý giá thì mới tỏ vẻ ngại ngùng, tất cả là để nâng cao giá trị của bản thân mà thôi.

Đương nhiên Vụ Mang Mang cũng có lúc không ngại ngùng, trong quãng thời gian niên thiếu, cô cũng từng buông thả cái sự nhiệt tình vốn cũng chẳng lấy gì làm nhiều nhận của mình.

Ngủ, ngủ thôi, mặc kệ là chuyện gì thì cứ ngủ một giấc, dậy rồi mọi thứ sẽ thông suốt hết.

Thế nhưng khi Vụ Mang Mang vừa đắp mặt nạ xong, đeo bật mắt vào, chuẩn bị ngủ một giấc thì lại nhận được điện thoại của “trái tào già”.

Vụ Mang Mang không muốn nghe lắm nhưng điện thoại im xong lại đổ chuông, cô đành chịu thua, cầm điện thoại lên liền nghe Lộ Tuyền nói: “Anh đang ở bên ngoài nhà em”.

Thực ra Vụ Mang Mang đã sớm đoán ra. Nhưng đêm đông lạnh lẽo, cứ nghĩ phải thay quần áo mới ra ngoài gặp mặt là Vụ Mang Mang thả ban nãy không nghe máy.

Vụ Mang Mang nhìn áo ngủ gấu trúc mềm mại của mình trong gương, không nỡ cởi ra, mới mặc ầm mà, tuy không lịch sự cho lắm nhưng toàn thân không để lộ tí gì, gặp bạn trai mình như cũng ổn.

Vụ Mang Mang cầm điện thoại, kéo lê đôi dép đầu gấu trúc ra ngoài.

Lộ Tuyền mặc áo khoác xanh thẫm đang dựa vào cửa xe bên kia đường, cổ áo mở rộng để lộ áo sơ mi bên trong, cổ áo sơ mi cũng hở ra, chắc anh phải nóng lắm nhỉ?

Thấy Vụ Mang Mang bước ra, Lộ Tuyền tiến lại gần cô, ánh mắt lướt trên người cô một vòng.

Áo ngủ gấu trúc hai màu đen trắng, trên đầu còn đội một chiếc mũ nhỏ cũng hai màu đen trắng, chop mũi rú xuống, quả bóng trên chóp mũ chạm xuống vai, hai con mắt đen của gấu trúc thả xuống hai bên ngực cô, trông rất vui mắt.

Khóe môi Lộ Tuyền hơi nhướn lên thành một đường cong.

“Lên xe đi, ngoài này lạnh”, Lộ Tuyền mở cửa xe cho Vụ Mang Mang.

Lần này Vụ Mang Mang không làm bộ làm tịch, trong đêm tối lạnh lẽo thở ra sương thế này, lạnh là thứ phụ nữ không thể chịu đựng trong cuộc đời.

“Muộn thế này rồi sao anh đến đây?” Vụ Mang Mang vào trong xe, cảm thấy cơ thể lại mềm ra.

Lộ Tuyền nhìn đôi má ửng hồng của Vụ Mang Mang, nhớ đến màu hồng của con gấu trúc con mới ra đời nên nói: “Muốn gặp em”

Thằng thán thế sao? Vụ Mang Mang không biết phải đáp lại sự nhiệt tình của Lộ Tuyền thế nào.

Cô thấy rõ ràng ánh mắt của Lộ Tuyền dừng trên đôi môi cô rất lâu, cô còn tưởng anh sẽ phạm quy, ngờ đâu anh lại rất lịch thiệp mà chẳng làm gì cả.

“Chuyện lần trước bảo em suy nghĩ, em đã nghĩ đến đâu rồi?” Lộ Tuyền lại hỏi.

Vụ Mang Mang kỳ dị nhìn anh, cô tưởng người như anh lẽ ra nên hiểu sự im lặng chính là cự tuyệt, không nói rõ chỉ là vì không muốn anh cảm thấy xấu hổ do bị từ chối mà thôi.

Nhưng nếu Lộ Tuyền đã hỏi lại thì đủ để chứng tỏ sự nghiêm túc của anh.

Vụ Mang Mang ngẫm nghĩ rồi nói bằng giọng điệu cực kỳ chậm rãi thực nữ: “Mẹ nói là con gái ngoan trước khi kết hôn không thể sống chung với đàn ông.”

Lộ Tuyền không nhìn được khẽ cười, câu này nếu là người mẹ khác nói ra thì còn được, nhưng là bà Lind có bầu trước khi cưới, mấy lần ngoại tình thì hình như không phải người nói ra những câu này.

“Thế thì anh nói với bà Liễu nhé?” Lộ Tuyền không chấp nhận.

Vụ Mang Mang nổi cáu, rõ ràng Lộ Tuyền rất hiểu tính cách bà Liễu, nếu bà biết thì chỉ e là bà sẽ muốn cô và Lộ Tuyền lập tức gạo nấu thành cơm, có thái tử để một bước lên mây thì càng tốt.

Ban đầu, bà Liễu đã rất tích cực giúp cô mưu cầu chuyện kết hôn với Thẩm Đình đó thôi.

Còn về lần này là bà Liễu hiểu lầm họ Lộ thành họ Lục, biểu hiện rất thấu hiểu và từ bi, chẳng qua là vì sức nặng của họ Lục ở thành phố này không đủ để bán con gái cầu vinh mà thôi.

Nếu đổi lại là nhà họ Lộ, cánh cửa lớn bước vào giai cấp thượng lưu mà bà Liễu và sếp Vụ mơ mộng bấy lâu đã mở ra, Vụ Mang Mang rất chắc chắn mẹ cô sẽ không do dự mà đẩy cô đi ngay.

“Thế thì để bà Liễu dọn sang ở chung với anh đi” Vụ Mang Mang cáu.

“Được rồi, tùy em”, Lộ Tuyền bại trận.

Vụ Mang Mang thừa thắng xông lên, “Muộn quá rồi, em phải về đây, anh cũng ngủ sớm đi nhé.”

Lộ Tuyền không nói gì, nghiêng mặt qua chỗ Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang vừa thắng một nước cờ nên phải chăm sóc đến cảm xúc của kẻ thua cuộc, cô nghiêng người sang hôn chụt lên má anh rồi nhanh chóng lùi lại.

“Qua loa quá”, Lộ Tuyền bất mãn, chất giọng khan khan, lúc nói chuyện với bạn cứ hết như một cọng long vũ nhẹ nhàng phát quanh tai bạn, nhột nhạt ngứa ngứa.

Nhìn rõ ràng tối nay Lộ Tuyền cần được an ủi, vuốt ve, Vụ Mang Mang không kìm được hỏi: “Lần này anh thua nhiều tiền lắm sao?”

Lộ Tuyền nhìn Vụ Mang Mang, cười nói: “Đâu có, anh đã có nữ thần may mắn rồi.”

Vụ Mang Mang không nói gì, nhìn Lộ Tuyền chồm người ra ghé sau lấy một hộp quà.

“Tặng em.”

Vụ Mang Mang mở gói giấy trước mặt Lộ Tuyền, bên trong là một quân bài mạ chước bằng vàng, “Cửu vạn”.

Vụ Mang Mang đùa nghịch quân cửu vạn đó, bỗng cảm thấy hình như cô đã tìm thấy đáp án mà bản thân tìm kiếm bấy lâu nay.

Thành phố H có một vị phu nhân, mắt nhỏ như đường chỉ, ngoại hình vô cùng kỳ quái nhưng cuối cùng lại đánh bại vô số mỹ nhân, thành công gả cho nhà giàu.

Nghe nói tướng mạo của vị phu nhân đó vô cùng vượng phu, nên đã khắc chế được đám phụ nữ mà thắng tiến.

Đối với những người như Lộ Tuyền thì họ mê tin hơn người bình thường nhiều.

Phụ nữ xinh đẹp thì có rất nhiều, nhưng người vượng được cho người khác thì không dễ tìm.

Vụ Mang Mang chỉ thất thần trong tích tắc, giây sau tỉnh lại chiếc xe đã khởi động, Lộ Tuyền nói một câu ngắn gọn, “Thắt dây an toàn đi.”

“Này, bây giờ còn đi đâu?” Vụ Mang Mang vội vã thắt dây an toàn, cô nhất thời chưa chuẩn bị chết đâu.

“Có ăn khuya không?” Lộ Tuyền hỏi.

“Em xưa nay không ăn khuya”, Vụ Mang Mang nói chắc như đinh đóng cột.

Vóc dáng đẹp đẽ đến từ việc tuân thủ quy tắc.

Lộ Tuy lái xe vào nhà họ Lộ, Vụ Mang Mang mang dép lê đứng bên ngoài, đầu ngón chân đã co rúm lại.

Có phải cô dễ bị lừa gạt quá không?

Mặc lễ phục đuôi én màu đen, thắt cà vạt màu đen, tóc chải gọn gang, quân gia chừng năm mươi mấy tuổi đã bước ra nghênh đón.

Vụ Mang Mang túm túm vạt áo ngủ gấu trúc của mình, thực sự không thấy kiểu cách thực nữ ở đâu cả.

Nhưng đến rồi thì thôi, Vụ Mang Mang kéo lê đôi dép, cố gắng bày ra vẻ nữ thần cao ngạo.

Có ngôi sao nữ nọ còn mặc “đồng phục bệnh nhân” nghênh ngang đi ngoài phố kia, hôm nay cô mặc đồ ngủ cũng không tính mất mặt lắm.

Đương nhiên quân gia cũng có tố chất rất cao, lúc nhìn thấy Vụ Mang Mang cũng không đổi sắc mặt, ánh mắt không thay đổi, dường như thứ mà Vụ Mang Mang mặc trên người không phải là đồ ngủ mà là dạ phục vậy.

Lộ Tuy đưa Vụ Mang Mang đến trước cửa phòng ngủ, mở cửa cho cô, “Em nhìn đi, nếu không thích phong cách này thì ngày mai lão Peter sẽ hẹn kiến trúc sư khác.”

Vụ Mang Mang quan sát một vòng rồi đoán đây hẳn là phong riêng của nữ chủ nhân nhà họ Lộ.

Tủ quần áo và tủ giày bên trong đúng là lộng lẫy lớn đến kinh ngạc.

“Không cần đâu, em có ở đây đâu”, Vụ Mang Mang từ chối ý tốt của Lộ Tuy.

“Cho dù chỉ ở một ngày thì cũng phải khiến em thích chứ”, Lộ Tuy nói, “Em nghỉ ngơi đi, lát nữa anh sẽ mang sữa đến cho em.”

Khi chắc chắn Lộ Tuy đi rồi, Vụ Mang Mang lập tức lao đến mở hết tủ quần áo và tủ giày ra, cảm thấy khóa mắt.

Đều là kiểu mới của mùa này, quan trọng nhất là Vụ Mang Mang mới nhìn đã nhận ra toàn là nhãn hiệu mà cô thích.

Lấy size ra xem, cũng là size của cô.

Khó tin nhất là trong tủ áo ngủ lại treo một bộ đồ gấu trúc giống hệt bộ cô đang mặc trên người.

Trong tích tắc, Vụ Mang Mang ý thức được rằng Lộ Tuy không chấp nhận bị khước từ.

Lúc anh gõ cửa bước vào thì đã thay đồ rồi, còn Vụ Mang Mang đang ngồi trên sofa chơi điện thoại, thấy anh vào liền hỏi: “Mặt khẩu wifi là gì thế?”

Lộ Tuy đưa sữa cho Vụ Mang Mang, đọc một dãy số.

“Ngủ sớm đi”, Lộ Tuy bảo.

“Anh nói chỉ đi ăn khuya thôi mà”, Vụ Mang Mang chu môi.

“Em không ăn khuya nên chỉ có thể chuyển sang ăn sáng”, Lộ Tuy cười nói.

“Câu đùa này chẳng buồn cười tí nào”, Vụ Mang Mang bụng ily sữa lên uống ngon lành đến nỗi xuất hiện hàng ria trắng quanh miệng, sau đó bĩu môi vẻ đáng thương lắm bậm nói: “Em muốn về nhà.”

“Em nói gì?” Giọng Vụ Mang Mang quá thấp nên Lộ Tuy không nghe rõ.

“Sao anh biết em thích những thứ này?” Vụ Mang Mang ngước lên, hỏi.

Trong nhà tắm từ dầu gội đầu, sữa tắm đến kem đánh răng, bàn chải... đều là nhãn hiệu mà Vụ Mang Mang quen dùng.

Kem dưỡng da và đồ trang điểm trên bàn trang điểm cũng toàn là những sản phẩm mà Vụ Mang Mang đang dùng.

“Số liệu thời đại số, em mua những gì đều có ghi lại, có thể thấy được rất nhiều thông tin”, Lộ Tuy đáp.

Vụ Mang Mang kinh ngạc há hốc miệng, như thế cũng đáng sợ quá!

Giống như không mặc quần áo vậy!

Nhưng thử hỏi sau khi bạn biết liệu bạn có ngưng thanh toán trên mạng không? E rằng bạn đã sớm tập thành thói quen rồi.

“Sao anh có được những số liệu đó?” Vụ Mang Mang vừa buột miệng hỏi liền biết mình đã hỏi một câu ngớ ngẩn.

Sản nghiệp của Lộ Tuyền trải khắp các ngành nghề.

Buổi tối Vụ Mang Mang nằm mơ, mơ thấy cô bị đè dưới chân Ngũ Hành Sơn, nhúc nhích thế nào cũng không được, trán ướt mồ hôi, đang bức bối đến mức muốn đập đầu vào tường thì bỗng bị tiếng gõ cửa đánh thức dậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Type: Vi Nguyễn

Gõ liên ba tiếng, dừng lại một lúc khoảng mười nhịp thở, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Vụ Mang Mang đá văng chiếc chăn làm cô nóng muốn chết, dờ dảnh nhìn trần nhà.

Lúc này cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra từ bên ngoài, một nữ giúp việc khoảng ba mươi tuổi bước vào, thấy Vụ Mang Mang đã tỉnh thì mỉm cười nói, “Tiểu thư, chào buổi sáng.”

“Chào”, Vụ Mang Mang trả lời, có phần không quen.

Anne kéo màn cửa sổ ra, ánh sáng chan hòa khắp phòng, nắng như thế chẳng trách Vụ Mang Mang thấy nóng bức.

“Tiên sinh mời tiểu thư tắm rửa xong xuống lầu dùng bữa sáng”, Anne nói.

Vụ Mang Mang gật đầu.

Anne sau đó bước vào chải đầu cho Vụ Mang Mang, khiến cô nàng đã quen “độc lập tự chủ” cảm thấy đúng là không thích nghi cho lắm.

Chải tóc xong, Anne chọn ra ba bộ quần áo để Vụ Mang Mang chọn lựa.

Được, ngay cả phí cổ vắn hình ảnh cũng tiết kiệm được rồi.

Vụ Mang Mang xuống lầu, thấy Lộ Tuyền đã ngồi trước bàn ăn đọc báo, bệnh chung của những ông già, sếp Vụ buổi sáng cũng làm thế.

“Chào”, Vụ Mang Mang ngồi vào ghế, phía trước nhanh chóng xuất hiện các món ăn sáng kiểu Trung, bánh tổ ong, sủi cảo tôm, xú mại, rau xào, cháo đậu...

Đủ món nhưng mỗi thứ đều rất ít, thoải mái giống như ăn một trăm năm mươi tám món ăn vặt vậy.

“Hôm nay cuối tuần, em muốn làm gì?” Lộ Tuyền hỏi Vụ Mang Mang.

Cô nói: “Ngoài câu cá ra thì cái gì cũng được.”

“Muốn thi bằng lái trực thăng không?” Lộ Tuyền lại hỏi.

Muốn!

Nhưng Vụ Mang Mang không muốn trả lời câu hỏi này của anh, anh quá biết cách nắm bắt nhược điểm người khác.

“Anh sắp xếp đầy đủ thế này có phải đã chắc chắn em sẽ dọn vào đây?” Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuyền, ăn xong cô đã có can đảm.

Lộ Tuyền đặt ly cà phê xuống, nhìn Vụ Mang Mang.

“Anh không chắc chắn gì cả. Chỉ là để tránh sự bất tiện giống cuối tuần trước nên anh mới bảo người sắp xếp. Như thế em cũng không cần cắt hồng quần áo của anh nữa.” Lộ Tuyền nói.

Đơn giản thế thôi?

Vụ Mang Mang cảm thấy nếu cô mười tám tuổi, chắc chắn sẽ tin lời Lộ Tuyền. Người này rõ ràng là kiểu cá kình một miếng nuốt gọn, kéo dài chỉ là chiến thuật, không đạt được mục đích thì chắc chắn sẽ không thôi.

“Em không quen ở chung với người khác”, Vụ Mang Mang có phần ảm ức, giống như con thú nhỏ bị ép vào chân tường.

“Anh hiểu rồi”, Lộ Tuyền nói, bưng ly cà phê lên, kết thúc vấn đề này.

Ăn sáng xong, Lộ Tuyền lại hỏi Vụ Mang Mang về kế hoạch cho hôm nay.

“Hoặc là bình thường cuối tuần em làm gì?” Lộ Tuyền hỏi.

Vụ Mang Mang nhớ lại, “Bình thường vào giờ này cuối tuần chắc là em đang xem mắt, nếu không xem mắt thì cũng là trên đường đi xem mắt.”

Lộ Tuyền xem như đã phí công hỏi.

Vừa vặn Thẩm Đình gọi điện tới, mời Lộ Tuyền ra biển câu cá, Lộ Tuyền nhìn Vụ Mang Mang, cô làm động tác cắt cổ nên Lộ Tuyền đành từ chối.

“Lên núi ở hai ngày nhé, xem cảnh tuyết rơi”, Lộ Tuyền đề nghị.

Phản ứng đầu tiên của Vụ Mang Mang chính là cô lại sắp bị cấm cung rồi.

Cũng may điện thoại của bà Liễu kịp thời gọi tới, “Con đang ở đâu?”

Vụ Mang Mang mới sực nhớ cô bị “bắt cóc” từ nhà, “Con ra ngoài rồi.”

“Sớm thế hả?” Im kinh ngạc, cuối tuần Vụ Mang Mang thường quen ngủ nướng.

“Vâng”, Vụ Mang Mang bừa bãi nhìn kẻ gây họa.

“Buổi diễn tấu violon tối nay của Vương Viện, con có nhớ không đó?” Im hỏi.

Vụ Mang Mang vỗ trán, sực nhớ ra còn chuyện này. Đúng là sự đời giống cuộc cờ, nơi nơi tràn ngập biến cố.

Khi ấy Vụ Mang Mang vốn định đưa bạn trai đi nghe diễn tấu để cho Lộ Tuyền thấy khó mà rút lui, nên cô mới nhiệt tình đi xem mắt như vậy. Nào ngờ đi xem mắt lại gặp Lộ Tuyền, hại cô quên bằng chuyện này.

Bây giờ nếu đưa Lộ Tuyền đến chỗ Lộ Tuyền thì hình như không thích hợp lắm.

Vụ Mang Mang không chắc chắn hiện giờ Lộ Tuyền có chịu đưa cô ra mắt Lộ Tuyền hay không.

Ngoài ra, Vụ Mang Mang rất rất không muốn để bà Liễu biết Lộ Tuyền chính là vị “Lục tiên sinh” kia, tránh những phiền phức không cần thiết sau này.

“Con về ngay đây”, Vụ Mang Mang trả lời bà Liễu.

Sau đó cô quay sang nói với Lộ Tuyền: “Nhà em có chút việc, em phải về.”

Lộ Tuyền đứng lên lấy chìa khóa xe, Vụ Mang Mang nói sau lưng anh: “Đề tài xế đưa em về là được rồi.”

“Em là bạn gái của tài xế anh hả?” Lộ Tuyền hỏi.

Vụ Mang Mang câm nín, bất ngờ cảm thấy sự tức giận của Lộ Tuyền.

Trên đường, cả hai đều im lặng, Vụ Mang Mang đã đếm ngón tay chờ ngày chia tay rồi.

Buổi tối, Vụ Mang Mang cùng bà Liễu đến sân diễn tấu, vừa ngồi không lâu thì có nhân viên đến mời cô ra sau hậu đài.

Trong phòng nghỉ của Vương Viện, Lộ Lâm thấy Vụ Mang Mang liền đứng lên gọi, “Mang Mang, để chị giới thiệu em với Vương Viện.”

Vụ Mang Mang không ngờ Lộ Tâm lại sắp xếp như vậy, đành kiên trì bước tới, hình như chị em nhà họ Lộ đều sành sỏi trong việc sắp xếp mọi việc.

Quả thế, Vụ Mang Mang nhìn thấy trên gương mặt Vương Viện vẻ “hóa ra là thế”. Thực ra cô rất muốn cao giọng nói, em không phải les!!! Nhưng cô chưa kịp lên tiếng thì thấy trợ lý của Vương Viện bước vào, đưa điện thoại cho cô ta, khẽ nói: “Điện thoại của Lộ tiên sinh.”

Ba chữ Lộ tiên sinh không khiến Vụ Mang Mang có phản ứng gì lớn, họ Lộ hoặc họ Lục có rất nhiều mà.

Cô lặng lẽ ngồi cạnh thương thức khí chất của Vương Viện, phải cảm thán rằng khí chất của nghệ sĩ đúng là người thường khó có được.

Hơn nữa vóc dáng Vương Viện vô cùng cao ráo mảnh mai, ước chừng hơn một mét bảy, mặc đầm dài màu đỏ rượu.

Màu sắc này nếu khí chất không tốt thì không tiện mặc trên người, đó là màu sắc của “bang vệ sinh”, khí chất tốt thì chính là màu sắc của Lafite năm 82.

Vương Viện đương nhiên thuộc về sau.

Cô ta nhanh chóng nghe điện thoại xong, tròn mắt đỏ hoe, Lộ Lâm bước lại gần ôm cô ta.

Tâm trạng của Vương Viện có phần kích động, “Anh ấy không tới.”

“Trước kia mỗi buổi biểu diễn của em, dù ở nơi nào, anh ấy luôn xuất hiện, em còn tưởng chúng em... Nhưng đến giờ em vẫn không hiểu, tại sao bỗng nhiên anh ấy lại đề nghị chia tay, không còn đến xem em diễn, không còn quan tâm đến em.”

Lộ Lâm không nói gì, chỉ nhẹ vỗ lưng Vương Viện.

Vụ Mang Mang thấy ngại ngùng, không ngờ lại được nghe chuyện riêng tư của Vương Viện, thế là cô đứng lên chuẩn bị mở cửa đi ra, tuy cô nhiều chuyện thật nhưng cô không muốn chính tai mình nghe thấy những chuyện riêng tư mà người khác không muốn công bố.

“Chị Lộ Lâm, tại sao lại thế? Chị có biết vì sao Lộ Tuyền chia tay em không? Ban đầu em tưởng anh ấy có người phụ nữ khác nhưng kết quả là mấy năm nay anh ấy vẫn độc thân, em không hiểu, thực sự không hiểu.” Vương Viện nói rồi bật khóc.

Vụ Mang Mang bị hai chữ “Lộ Tuyền” từ miệng Vương Viện làm cho khựng lại.

“Đừng khóc nữa, nhoe láp trang điểm làm sao diễn được? Hơn nữa Lộ Tuyền chưa từng nói những chuyện này với chị.” Lộ Lâm nói, “Nhưng chị nghe nói nó đã có bạn gái mới.”

Vương Viện cố gắng kiềm chế cảm xúc, “Vâng, nhưng em vẫn muốn biết rốt cuộc em có chỗ nào không đúng, nếu không cả đời này em cũng không bước qua được.”

Lộ Lâm bất lực, đành hỏi: “Ban đầu nó nói thế nào?”

“Anh ấy chỉ nói bọn em không hợp chung sống với nhau, rồi không nói gì khác nữa.” Vương Viện cảm thấy rõ ràng đây chỉ là cái cớ khéo léo của Lộ Tuyền.

Thế nhưng lúc này Vụ Mang Mang lại nghĩ, Lộ Tuyền nói thật, đối với anh, có thích hợp sống cùng nhau không có lẽ mới là điều quan trọng.

Mà yêu hay không yêu, xưa nay chưa bao giờ quan trọng.

Gian phòng không lớn lắm, nên cho dù Vụ Mang Mang đã đi chậm lại những vẫn đã đến cửa, cô đành mở cửa đi ra, cũng không tài nào nghe thấy câu chuyện sau đó nữa.

Không lâu sau thì Lộ Lâm ra ngoài, chỗ ngồi của chị cạnh Vụ Mang Mang, bà Liễu đương nhiên bước tới bắt chuyện một lúc.

Ánh đèn tối dần, khi Vương Viện bước ra sân khấu thì mọi thứ đã trở lại bình thường, hoàn toàn không nhận ra nửa tiếng trước cô ta vẫn là một người phụ nữ đau khổ vì tình, lúc này nghiêm nhiên trở thành nữ hoàng violon.

Buổi biểu diễn rất thành công, quả thực không phụ danh tiếng của cô ta, nhưng thế giới này có quá nhiều người đàn violon hay, vì sao chỉ có mỗi cô ta thành công, bởi vậy lực đẩy phía sau không thể coi thường.

Vụ Mang Mang không ngờ người như Lộ Tuyền lại từng xuất hiện trong mỗi buổi diễn của Vương Viện.

Buổi biểu diễn của cô ta trải khắp mọi miền trên thế giới mà. Quả nhiên là tuổi trẻ đẹp nhất, tình cảm mãnh liệt thiêu đốt con tim.

Mà Lộ Tuyền trong mắt Vụ Mang Mang bây giờ chỉ còn lại tàn tích tro bụi.

Còn cô, Vụ Mang Mang cảm thấy mình giống như cà chua bị vùi trong đám tro.

Vừa ngọt, lại mềm, thỏa mãn được khẩu vị của ông già.

Diễn tấu kết thúc, bà Liễu kéo Lộ Lâm lại trò chuyện, Vụ Mang Mang lặng lẽ đứng cạnh làm bình hoa.

Không biết bà Liễu nói câu nào đánh động đến Lộ Lâm, mà chị ta lại chủ động đề nghị giới thiệu Lind với Vương Viện.

Lind rất mừng rỡ, đẩy Vụ Mang Mang, cô mới sức tỉnh, đi theo họ ra hậu đài.

Lúc này Vương Viện đã thu dọn xong nhạc cụ, thấy họ vào thì rất nhiệt tình hàn thuyên đôi câu. Cuối cùng Vương Viện kéo tay Lộ Lâm, “Cảm ơn chị, chị Lộ Lâm.”

Lộ Lâm vỗ nhẹ vào tay cô ta, “Nó nên cho em một lời có trách nhiệm hơn.”

Vụ Mang Mang mới nghe đã biết “nó” là ai rồi.

Bạn trai hiện tại sắp gặp mặt riêng bạn gái cũ, Vụ Mang Mang không nhìn được bước ra ngoài, gọi điện thoại, “Anh đang ở đâu? Có muốn đi ăn khuya không?”

“Ừ, em ở đâu, anh đi đón”, giọng Lộ Tuyền vắng lại.

Vụ Mang Mang vô cùng thất vọng, còn tưởng anh và Vương Viện hẹn gặp tối nay, muốn bắt Lộ Tuyền chọn một trong hai chứ.

Thế giới này quá buồn chán, cứ phải tìm trò vui mới thú vị chứ.

“Bỗng nhiên không muốn ăn nữa, bye bye.” Vụ Mang Mang quả quyết cúp máy.

Vụ Mang Mang cảm thấy nếu leus này mình là Lộ Tuyền thì chắc sẽ mắng một câu “bệnh thần kinh”, nhưng mà who care chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Type: nammoi

Nhưng một giây sau khi Vụ Mang Mang trông thấy Lộ Tuyền ngồi trong xe đậu ở cổng sau, liền cảm thấy mình đúng là mù quáng, lại tin lời đàn ông.

Vụ Mang Mang cúp máy xong, chưa cất điện thoại, lúc này còn nắm chặt trong tay, đi đôi giày cao gót khí thế hùng hục tiến lại chỗ Lộ Tuyền.

“Cộc cộc cộc.” Vụ Mang Mang cúi xuống gõ lên cửa kính xe.

Cửa hạ xuống để lộ gương mặt Lộ Tuyền, quả nhiên cô không nhận nhầm người!

Vụ Mang Mang cười toe toét nói, nói: “Anh thật lợi hại, em chưa nói gì mà anh cũng biết đến đây đón em!”

Đây rõ ràng là mở mắt nói dối mà.

Lộ Tuyền mở cửa, bước xuống: “Đến đây thăm một người bạn.”

“Ban nãy chẳng phải anh nói đến đón em đi ăn khuya sao? Sao quay đi đã đến thăm bạn rồi?” Vụ Mang Mang tỏ vẻ sắp cãi nhau.

“Chỉ nói vài câu thôi, không cản trở việc đón em đi ăn.”

Vụ Mang Mang cảm thấy da mặt ai kia thật dày, nói dối bị người ta vạch mặt tại trận lại còn tỏ ra nhẹ bẫng như không thế kia.

“Bạn gì thế, em có tiện gặp không?” Vụ Mang Mang cố tỏ ra tò mò, còn có cảm giác kích thích khi sắp bắt gian nữa.

“Cùng đi vậy.” Lộ Tuyền nói.

Thật hay giả đấy? Vụ Mang Mang quan sát Lộ Tuyền vẻ nghi hoặc, nhưng hình như không phải anh đang lấy lù để tiến.

Nhất thời, Vụ Mang Mang bỗng có phần thương hại Vương Viện.

Hôm nay là Vương tiểu thư, không chừng ngày mai lại là Vụ tiểu thư cũng nên.

“Thôi, em đến cùng bà Liễu, anh đi gặp bạn đi, em về nhà trước.” Vụ Mang Mang nói.

Tuy cô muốn bắt thóp lỗi lầm của Lộ Tuyền, nhưng cũng không muốn phá hoại “cơ hội giải thích” mà Vương Viện luôn mong chờ.

Phụ nữ hà tất phải làm khó nhau, trong vô thức Vụ Mang Mang đã quy Vương Viện vào phạm vi “người cùng cảnh ngộ” với mình.

Tiền Chung Thư tiên sinh¹ đã viết, hai người đàn ông cùng thích một người phụ nữ mà không có được thì gọi là “anh em đồng tình”, đặt trong trường hợp hai người phụ nữ cùng thích một người đàn ông cũng có thể sử dụng được.

1 Tiền Chung Thư (1910 – 1998), nhà văn, nhà nghiên cứu văn học của Trung Quốc. Ông có rất nhiều đóng góp trong việc nghiên cứu và sáng tác văn chương, chính ông là người thúc đẩy giao lưu văn hóa giữa phương Đông và phương Tây trên phương diện văn học nghệ thuật. (BT)

“Mang Mang.” Vụ Mang Mang vừa dứt lời thì nghe thấy bà Liễu gọi cô phía sau.

Cô quay đầu lại, bà Liễu, Lộ Lâm và Vương Viện đang đứng sau lưng, nhìn cô và Lộ Tuyền.

Vụ Mang Mang đã được trải nghiệm triệt để thế nào gọi là không làm thì sẽ không chết. Lúc này, cô không dám nhìn vào mắt Lộ Tuyền, chỉ nghe anh giễu cợt: “Bữa khuya mà em muốn ăn là giấm¹, đúng không?”

1 Trong tiếng Trung, “ăn giấm” ý chỉ ghen tuông. (ND)

Vụ Mang Mang ngược lên trừng mắt nhìn Lộ Tuyền, người này đúng là quá tinh tường, chỉ chút ít thông tin mà đã bị anh đoán ra mọi chuyện.

Vụ Mang Mang cảm thấy mình quá ngớ ngẩn rồi.

Nếu cô không đùa nghịch Lộ Tuyền thì đã có thể nấp phía sau xem kịch rồi, nhưng lúc này chắc chỉ có thể bị ép vào vai diễn thôi.

Lộ Tuyền đẩy Vụ Mang Mang ra, tiến lại gần Lộ Lâm và Vương Viện, Vụ Mang Mang còn thầm thở phào nhẹ nhõm. Nào ngờ Lộ Tuyền đi được ba bước, bỗng quay đầu lại, bảo: “Mang Mang, em vào trong xe đợi anh trước, anh nói mấy câu rồi quay lại, sau đó sẽ đưa em đi ăn.”

Vụ Mang Mang ngượng ngùng nhìn về phía ba người phụ nữ, vẻ mặt mỗi người đều có phần buồn cười.

Bà Liễu sùng sốt há hốc miệng, Lộ Lâm thì tỏ ra không tin nổi, còn Vương Viện lại đỏ mặt vì ngượng, Vụ Mang Mang gãi gãi đầu, thực ra cô cũng rất ngại mà.

Trong tình huống này, ngay cả giả ngốc cũng không thể, Vụ Mang Mang im lặng cùng Lộ Lâm và bà Liễu đi sang một bên, để lại không gian riêng tư cho Lộ Tuyền và Vương Viện.

Đến khi hai người họ khuất khỏi tầm mắt, Vụ Mang Mang lại bị Lộ Lâm và bà Liễu kẹp chặt ở giữa, muốn tháo chạy cũng không được.

Cô đành bất lực thở dài: “Cái đó, lần trước... đối tượng xem mắt mẹ sắp xếp cho con chính là Lộ Tuyền.”

Lộ Tuyền nhìn Vương Viện, trong lòng bất giác thở dài, phụ nữ đúng là lắm chuyện, cho dù là Lộ Lâm đã “come out” nhưng vẫn là một người phụ nữ từ đầu đến chân.

Vương Viện vén tóc ra sau tai, mỉm cười: “Bạn gái anh rất trẻ trung, xinh đẹp, khi nào đám cưới đừng quên gửi thiệp mời cho em nhé.”

Lộ Tuyền không đáp lại kiểu dò hỏi này của Vương Viện.

Cô ta hơi ngượng, sợ dĩ nói lời này đúng là muốn nghe Lộ Tuyền có phủ nhận hay không.

Đối mặt với vẻ lạnh nhạt và không kiên nhẫn của Lộ Tuyền, mắt Vương Viện hoe đỏ, nỗi chua chát mấy năm nay giờ khắc này dội lên như thủy triều: “Xin lỗi, là em nhờ chị Lộ Lâm. Mấy năm qua, em vẫn không buông được, em không biết rốt cuộc mình có chỗ nào không tốt nên căn bản không dám bắt đầu cuộc tình mới. Lộ Tuyền, đã mấy năm rồi, bây giờ anh có thể nói cho em biết suy nghĩ thực sự lúc đó của anh không?”

“Viện Viện, những lời anh nói lúc đó chính là suy nghĩ thực sự.” Lộ Tuyền nói.

Có lẽ tiếng gọi “Viện Viện” đã khơi dậy những hồi ức cũ trong Vương Viện, nước mắt cô ta bỗng trào ra, “Em nhớ anh, em luôn nhớ anh. Chúng ta đã từng rất tốt đẹp, lúc đó nỗi buồn của em anh đều đến, em...”

“Mấy lần ấy chỉ là trùng hợp anh đến thành phố đó công tác, không phải cố ý bay đi xem.” Lộ Tuyền nói.

Mấy năm đó đôi bên đều rất bận rộn, làm sao có thể bay qua cả đại dương chỉ để đi xem một buổi biểu diễn.

Vương Viện cười khổ, đến giờ Lộ Tuyền đã chẳng buồn an ủi cô ta nữa rồi.

“Nhưng em không hiểu, trước khi anh nói chia tay, rõ ràng chúng ta mới trải qua đêm tuyệt vời nhất, sao anh có thể lại...” Vương Viện cười đau khổ.

Âm nhạc, thức ăn, hoa tươi, cả hai chia sẻ thời khắc hoan lạc nhất, riêng tư nhất, rõ ràng mọi thứ đều rất hoàn mỹ, đến giờ cô ta vẫn thấy văng vẳng.

“Có phải vì đã có được em rồi nên anh mới buông bỏ, đúng không?” Vương Viện hỏi.

Phụ nữ luôn có những suy nghĩ rất kỳ quặc.

“Viện Viện.” Lộ Tuyền cau mày vẻ không tán thành.

“Đó là vì em không phải là gái trinh sao?” Bao năm nay, Vương Viện suy nghĩ đến từng khả năng.

Lộ Tuyền gần như bó tay: “Không phải.”

“Thế tóm lại là vì sao? Rõ ràng vui vẻ đến thế...” Giọng Vương Viện nhỏ dần trong ánh mắt của Lộ Tuyền, cô ta bỗng tỉnh ngộ, hóa ra sự hoàn mỹ, khoái lạc trong mắt cô ta, đối với Lộ Tuyền lại không hẳn là như thế.

Là kỹ thuật của cô ta không tốt ư? Là cô ta trên giường giống một con cá chết sao? Là cơ thể cô ta không đủ hoàn hảo chăng?

“Viện Viện, lúc đó quả thực anh có tình cảm với em, nhưng tình cảm đó không đủ để gánh vác mối quan hệ tiến tới hôn nhân, chúng ta không hợp, cũng không cần phải đi tiếp nữa.” Lộ Tuyền nói.

“Nhưng xưa nay chúng ta đều chưa chung sống cùng nhau, sao anh lại chắc chắn như thế?” Vương Viện có phản kích động: “Thậm chí anh còn không cho em cơ hội để thích ứng với anh.”

Lộ Tuyền nhìn đồng hồ: “Tại sao sau bao năm rồi em mới nhắc lại chuyện khi đó?”

Vương Viện bỗng thất thần, không biết phải mở lời thế nào.

Lộ Tuyền khoát tay, anh không thật sự muốn biết nguyên nhân: “Anh đi trước đây.”

Lộ Tuyền vừa bước xuống bậc thềm thì nghe thấy tiếng khóc đau khổ như suy sụp của Vương Viện, có điều bước chân anh vẫn không hề chậm lại.

Một người phụ nữ có thể đi đến địa vị hôm nay như Vương Viện đương nhiên không hề dễ dàng, nhưng nỗi đau của cô ta đã không còn nằm trong phạm vi quan tâm của Lộ Tuyền nữa.

Đương nhiên người phụ nữ như Vương Viện cũng tuyệt đối không dễ dàng suy sụp.

“Lộ tiên sinh.” Liễu Nhạc Duy là người đầu tiên nhìn thấy Lộ Tuyền đang tiến lại.

“Bác gái cứ gọi cháu là Lộ Tuyền.” Lộ Tuyền đến cạnh Vụ Mang Mang, ôm nhẹ eo cô.

Liễu Nhạc Duy nhất thời chưa chuyển đổi thân phận kịp, thực sự không quen gọi anh là Lộ Tuyền.

Lộ Tuyền quay sang Lộ Lâm: “Ngày mai đi sơn trang nhé, em và Mang Mang mời chị ăn trưa.”

Lộ Lâm lạnh lùng nhìn Lộ Tuyền, cũng biết lúc này không phải là lúc nói chuyện nên gật đầu: “Chị đi trước.”

Lộ Lâm vừa đi thì Lộ Tuyền liền hỏi Vụ Mang Mang: “Em muốn đi ăn khuya ở đâu?”

So với ăn khuya, Vụ Mang Mang thà đối diện với sự chất vấn của bà Liễu hơn: “Không ăn nữa, em muốn về nhà trước.”

Lộ Tuyền cũng không làm khó Vụ Mang Mang, chỉ đưa cô và bà Liễu ra xe, lịch thiệp mở cửa xe cho họ: “Sáng mai anh đến đón em”

Vụ Mang Mang gật đầu.

Vừa lên xe, bà Liễu đã nóng ruột triển khai bức cung.

“Con bé chết tiệt này, sao chưa từng nói người mày xem mắt là Lộ Tuyền hả?” Bà Liễu quát to.

Vụ Mang Mang cứng miệng giễu cợt: “Người mẹ sắp xếp mà, đến mẹ cũng không biết là ai mà? Hơn nữa mẹ cũng chưa từng hỏi tên anh ấy. Chỉ toàn điều tra gia thế nhà người ta.”

Liễu Nhạc Duy bị Vụ Mang Mang chọc cho tức điên: “Mẹ không hỏi chả lẽ mày không biết nói?”

“Có gì để nói đâu.” Vụ Mang Mang nói.

“Con bé xấu xa, thật không biết Lộ Tuyền thích mày ở chỗ nào?” Liễu Nhạc Duy bực tức.

“Ông già thì thích tuổi trẻ và nhan sắc của con chứ sao?” Vụ Mang Mang “xì” một tiếng.

“Già cái gì mà già? Lộ Tuyền mới ba mươi tư, ba mươi tư chính là lúc đẹp nhất của đàn ông đấy.” Liễu Nhạc Duy vỗ bốp vào đầu Vụ Mang Mang.

“Suýt thì hơn con một con giáp rồi, lúc đầu người ta nói với mẹ là ba mươi tư, mẹ cũng nói là hơi lớn tuổi đó thôi? Tiêu chuẩn kếp.” Vụ Mang Mang giễu cợt bà Liễu.

Liễu Nhạc Duy nghẹn lời.

Vụ Mang Mang lại nói: “Con không nói là vì muốn tốt cho mẹ. Mẹ nghĩ con và Lộ Tuyền có thể lâu dài không? Lẽ nào con có bản lĩnh làm chân mệnh thiên nữ của anh ta? Đừng nằm mơ nữa, người ta chỉ thấy con trẻ đẹp nên chơi đùa mà thôi.”

Liễu Nhạc Duy đập mạnh vào lưng vụ Mang Mang: “Mày biết rõ người ta chơi đùa mà còn bám theo làm gì?”

Vụ Mang Mang nói: “Lúc anh ấy chơi đùa với con, chẳng lẽ con không được chơi đùa anh ấy? Đáng người cũng rất đẹp mà, chẳng qua là yêu đương thôi, lẽ nào con chưa từng yêu bao giờ?”

Liễu Nhạc Duy không hiểu nổi suy nghĩ của những cô gái trẻ như Vụ Mang Mang, chỉ nói: “Chuyện này khoan hãy nói với bố con.”

Vụ Mang Mang thoáng xúc động, ngẩng lên nhìn Liễu Nhạc Duy: “Mẹ...” Cô còn tưởng bà Liễu sẽ ép cô dùng nhan sắc dụ dỗ Lộ Tuy chứ, không ngờ mẹ ruột vẫn là mẹ ruột, xem ra cô đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.

Liễu Nhạc Duy xoa đầu vụ Mang Mang: “Lộ Tuy hẹn hò với con chứng tỏ con có chỗ thu hút cậu ấy. Tự con nắm chặt một chút, qua được lúc này thì không còn sóng gió nữa. Con nghĩ mình còn nhỏ à? Đã hai mươi lăm, bắt đầu xuống dốc rồi đấy.”

Vụ Mang Mang bỗng ù rũ, không còn tâm trạng nói gì nữa.

“Đang nói với con đấy, có nghe không?” Liễu Nhạc Duy mới dịu dàng được nửa giây lại bắt đầu lộ bản chất bố mẹ ra.

“Hai người ở bên nhau, chuyện gì cũng nhẫn nhịn một chút là sẽ qua. Chẳng lẽ con còn có thể tìm được người tốt hơn Lộ Tuy?” Hiểu con gái không ai bằng mẹ, Liễu Nhạc Duy mới nhìn đã nhận ra Vụ Mang Mang không mấy nhiệt tâm với Lộ Tuy.

“Con nhìn cái gì chứ. Chẳng phải mẹ nói tìm đàn ông già một chút sẽ biết thương yêu sao? Thế thì cũng phải là anh ấy nhường con chứ.” Vụ Mang Mang bất mãn nói, chưa gì mà bà Liễu đã thiên vị Lộ Tuy rồi.

Liễu Nhạc Duy không tài nào nói lý lẽ với kiểu thiếu nữ vẫn còn chìm đắm trong ảo tưởng như Vụ Mang Mang được: “Con cảm thấy mẹ rất thực dụng đúng không?”

Vụ Mang Mang không nói gì.

Liễu Nhạc Duy cứ thử dài, thực ra ban đầu bà cũng thế: “Sau này con sẽ hiểu, cho dù người đàn ông con tìm khi ấy yêu nhau say đắm thế nào thì đến cuối, con vẫn phải dựa vào chính bản thân mình.”

“Mẹ có cần thẳng thừng thế không, bà Liễu?” Vụ Mang Mang không nhịn được cười, chồm lại gần mẹ: “Còn chưa kết hôn mà mẹ đã nghĩ đến chuyện ly hôn phải dựa vào chính mình rồi. Nói thế thì mẹ cũng cảm thấy con và anh ấy không tiến xa được, đúng không?”

Vụ Mang Mang bắt đầu than vãn: “Mẹ nói anh ấy không lớn tuổi, nhưng tâm hồn anh ấy còn già hơn bố con nữa, thích đọc sách, xem báo, uống trà, câu cá, trời ơi, có thể chơi cùng ông nội được rồi.”

Liễu Nhạc Duy đẩy Vụ Mang Mang ra: “Tự con quyết định đi. Nhưng mẹ khuyên một câu, nếu vì một tình yêu chẳng ra đâu vào đâu mà đập đầu chảy máu, thì chi bằng cứ nắm chặt những gì con có thể nắm giữ được.”

“Được rồi được rồi, con hiểu hết.” Vụ Mang Mang khoát tay: “Bắt đầu từ giờ, con sẽ phấn đấu vì mục tiêu ly hôn với Lộ Tuy đúng không? Mẹ mau tìm luật sư đi, làm hợp đồng trước hôn nhân chặt chẽ một chút, đừng để đến lúc ly hôn chẳng còn sọi lông nào!”

Liễu Nhạc Duy lườm cô, bà hoàn toàn bó tay với Vụ Mang Mang: “Mẹ có bảo con hướng về mục tiêu ly hôn đâu?”

Nhưng Vụ Mang Mang cảm thấy những người đàn ông tài giỏi mà bà Liễu giới thiệu cho cô, mục đích chẳng phải là để khi ly hôn, cô không cần bỏ ra xu nào sao?

Sáng sớm hôm sau, Lộ Tuy đã đứng trước cửa nhà, Vụ Mang Mang lúc đó còn đang ngủ, nghe điện thoại xong mới mơ màng thức dậy rửa ráy.

Rồi chậm rãi xuống lầu tìm sữa lạnh để uống cho tỉnh ngủ.

Bà Liễu đã lớn tuổi, không ngủ được nên dậy từ sớm, nhìn thấy Vụ Mang Mang xuống lầu thì hỏi: “Sao con dậy sớm vậy?”

Vụ Mang Mang ngáp dài, nói: “Lộ Tuy đang chờ ngoài kia.”

Hai mươi phút sau đó, vì một câu nói của bà Liễu “đừng để Lộ Tuy chờ lâu”, thế là Vụ Mang Mang đã nhanh chóng bị đóng gói, đẩy ra khỏi cửa.

Cô còn chưa hoàn toàn định thần lại thì đã đứng trước xe Lộ Tuy rồi.

Bữa sáng còn chưa ăn, chưa trang điểm, tuy bảm sinh đã đẹp nhưng không đến mức thiếu son phấn mà vẫn lộng lẫy được, Vụ Mang Mang hơi bực bội, mở cửa xe ra.

Có cảm giác như bị tú bà đẩy ra tiếp khách.

“Xin chào quý khách, em là số hai mươi bốn, rất vui được phục vụ ngài, quý khách chọn kiểu phục vụ nào ạ?” Vụ Mang Mang cười giả tạo, nhìn Lộ Tuy.

Chương 40

Type: nammoi

Lộ Tuy quay sang Vụ Mang Mang, rất phối hợp: “Có những kiểu phục vụ gì?”

Vụ Mang Mang ngẩn người, chớp chớp mắt, đúng là bị hỏi đến đứng hình.

Thế là cô làm dấu tay tạm ngừng, vội vã móc điện thoại ra tìm kiếm.

Sau đó... không có sau đó nữa.

Vụ Mang Mang cảm thấy giới hạn cuối cùng của mình bị quét sạch, còn được mở mang về “tư thế”.

Còn Lộ Tuy lúc này đã thò đầu sang, chỉ vào màn hình của Vụ Mang Mang, nói: “Truyền nhân của rồng không tồi, chọn cái này đi.”

Vụ Mang Mang quét mắt nhìn, cảm thấy mắt cô sắp mù rồi, vội vàng bấm tắt màn hình.

“Thích thế cơ à? Trước kia Thiên Thượng Nhân Giai chưa bị cảnh sát càn quét, chắc anh đi nhiều chứ gì?” Vụ Mang Mang hỏi.

Lộ Tuy cười, lắc đầu, không nói gì mà khởi động xe.

Vụ Mang Mang thò đầu sang nhìn về mặt của anh: “Thiên Thượng Nhân Giai đối với Lộ tiên sinh có lẽ đẳng cấp hơi thấp một chút, dù sao cũng phải năm trăm đô một giờ mới xứng đáng với ngài.”

Vụ Mang Mang càng nói càng hào hứng: “Gần đây vừa đăng tin các sao nữ Đài ở Đ đi khách, với thân phận của ngài, chắc cũng có người dất mồi đúng không? Hai triệu Đài tệ một đêm, chắc chắn...”

Vụ Mang Mang bắt gặp nhớ đến chị Lưu Đỗ Nghi Quân, ở trong biệt thự ở thảo nguyên của Lộ Tuy, họ trò chuyện rất vui vẻ, chị Lưu này Vụ Mang Mang từng nghe nói đến một vài tin nhỏ nhỏ, hình như cũng kiêm chức tìm “niềm vui nhanh” bên ngoài cho các ngôi sao.

Lộ Tuy cảm thấy đau đầu, tư duy của phụ nữ đúng là đáng sợ.

“Tổ chất của em là gì thế? Có ai truy vấn đòi tư khách hàng như em không? Gọi quản lý của các em ra đây.” Lộ Tuy nói.

“Gian xảo.” Vụ Mang Mang bĩu môi.

Nhưng cô thực sự rất tò mò, có điều thái độ của Lộ Tuy lại khiến cô thăm rủa trong bụng, quả nhiên là một ông già bụng dạ đen tối.

Vụ Mang Mang băn khoăn không biết có nên bảo Lộ Tuy làm một bản báo cáo sức khỏe cho cô yên tâm không.

“Sao, có hứng thú với đời sống về đêm của anh hả?” Lộ Tuy hỏi Vụ Mang Mang đang trầm tư.

Vụ Mang Mang lắc đầu: “Nói cho đúng là em có hứng thú với đàn ông.” Kiến thức kiểu này biết nhiều hơn thì sau này lúc trò chuyện với bạn bè về chủ đề nhạy cảm, cô mới có thể trở thành chuyên gia được.

Nhưng hình như Lộ Tuy không có ý định phổ cập kiến thức cho cô, mà quay sang hỏi: “Buổi sáng em muốn ăn gì?”

Đề tài chuyển quá nhanh, hơn nữa người này mới vừa quăng ra một vấn đề khiến bạn đồ mặt, rồi lại chuyển sang chuyện ăn uống, Vụ Mang Mang khó mà tiếp thu được.

Nhưng khi ngửi thấy mùi thơm món bún lòng non bên đường, Vụ Mang Mang lại kêu lên: “Dừng lại, dừng lại, ăn cái này đi.”

“Ông chủ, cho một phần bún lòng nước trong, thêm một phần lòng ăn riêng.” Vụ Mang Mang rành rẽ gọi món, căn bản không thèm hỏi ý kiến của Lộ Tuy vì anh đang nhúu mày.

Vụ Mang Mang đưa ngón tay trở lên ra hiệu im lặng trước khi anh lên tiếng: “Em biết, món này ăn không tốt, nghĩ cũng muốn buồn nôn, nhưng nó là mỹ thực truyền thống của nước ta. Hơn nữa có phải ngày nào em cũng ăn đâu.”

“Trên mạng đánh giá món bún lòng này rất cao đó.” Vụ Mang Mang đưa điện thoại ra, lắc lắc trước mặt Lộ Tuy: “Anh thực sự không ăn một bát sao?”

Lộ Tuy lắc đầu, lấy giấy ra lau ghế cho Vụ Mang Mang rồi lau bàn trước mặt cô.

Vụ Mang Mang vốn ăn sáng nhiều, ngoài ra còn gọi thêm một phần bánh kẹp thịt bò, món này ăn cùng lòng non là tuyệt vời, cô cắn nhẹ thịt bò, thấy món bún lòng ông chủ bận đến toát mồ hôi mang lên lại cho hành vào, bất giác than thở: “Ông chủ à, đã nói không cho hành mà.”

“Xin lỗi, xin lỗi, bạn quá nên tôi làm nhầm.” Ông chủ cười giả lả, nhưng không nói sẽ làm lại bát khác.

Vụ Mang Mang đành khoát tay: “Thôi vậy.”

Có hành cho nên Vụ Mang Mang đương nhiên không ăn, chỉ có thể cắn miếng bánh, nhìn Lộ Tuy, nhưng rõ ràng là Lộ tiên sinh không có sự tự giác như Ninh Tranh.

Nhưng Vụ Mang Mang không ngại ngần yêu cầu: “Anh giúp em gấp hành ra đi, dù sao anh cũng đang rảnh rồi mà.”

Lộ Tuy lướt nhìn Lộ Mang Mang: “Gọi thêm bát nữa là được rồi.”

“Sao phải lãng phí thế? Phi Châu còn rất nhiều trẻ em đang đói kìa.” Vụ Mang Mang rõ ràng đã quên mất lời cô đã nói với Ninh Tranh lúc đó.

“Anh không muốn gấp cho em sao?” Vụ Mang Mang mở to đôi mắt ngây thơ, hỏi, cô cảm thấy mình giả tạo muốn chết rồi.

Ai ngờ sau khi trầm tư một lúc, Lộ Tuy lại thực sự cảm thấy lên, chậm rãi gấp hành ra cho cô.

Vụ Mang Mang cực kỳ kích động, không kìm được lấy điện thoại ra chụp lia lịa bàn tay của Lộ Tuy, sau đó chọn một tấm có góc chụp đẹp nhất, lắc lắc trước mặt anh: “Tay anh lúc gấp hành đẹp quá đi mất.”

Vụ Mang Mang rút tay lại, hí hửng thưởng thức một lúc: “Lần đầu lúc nhìn thấy anh, em đã cảm thấy tay anh rất đẹp, giống như tay nghệ sĩ đánh đàn piano, nhưng không ngờ lúc gấp hành còn đẹp hơn.”

Hình đẹp như vậy phải chia sẻ lên Weibo: “Lúc anh ấy cúi đầu gấp hành ra cho bạn, bàn tay thực sự đẹp đến nao lòng.”

Rất nhanh, một loạt bình luận xuất hiện: “Đẹp quá, chảy nước miếng.”

“Đẹp quá, cầu sò em!”

“Ngón tay dài ghê!!!”

“Hừm, tôi biết ngay không chỉ có một mình tôi quan tâm đến độ dài mà.”

Vụ Mang Mang cố nín cười, cắt điện thoại đi.

Lúc ngược lên thì trông thấy cô gái mặc áo len màu hồng phấn đối diện và bạn trai đang quần quýt thân mật, mấy cô gái xung quanh đều không ngừng đưa mắt sang nhìn Lộ Tuy, chỉ có cô gái mặc áo hồng kia là không hề quan tâm.

“Không ăn nổi nữa, anh ăn giúp em đi.” Cô gái áo hồng đẩy bát bún đến trước mặt bạn trai, cậu ta cười rồi hôn lên má cô một cái, cúi xuống ăn ngon lành.

Áo hồng hôn lên tai cậu ta như ban thưởng.

Loại chia sẻ nước bọt đầy ngọt ngào và thân mật đó đúng là khiến người khác phải hoài niệm và ngưỡng mộ.

Đó mới là yêu đương chứ.

Vụ Mang Mang quay sang nhìn vị Bồ Tát cao quý ngồi đối diện mình, giả vờ thân dân nhưng thực chất chẳng thân dân tí nào.

Lộ Tuy đã gấp hành xong, đẩy bát về phía Vụ Mang Mang.

Cô đưa miếng bánh ăn còn một nửa cho Lộ Tuy, nấp máy môi, “um” một tiếng ra hiệu.

Lộ Tuy cầm lấy, đặt xuống bàn.

Nhìn xem sự khác biệt đó!

Vụ Mang Mang nhất thời cảm thấy rất vô vị, ăn hai miếng bún xong buông xuống: “Em ăn no rồi, đi thôi.”

Lúc lên xe, Vụ Mang Mang ngồi sát cửa sổ, mặt luôn hướng ra ngoài, gần như dính sát vào cửa xe.

Lộ Tuy cũng không nói gì, Vụ Mang Mang cảm thấy cuộc tình này của cô yêu đương hết như diễn kịch cảm vậy.

Cô đã tỏ ra tức giận rõ rệt đến thế này mà Lộ Tuyền cũng chẳng dễ dàng.

Đàn ông lớn tuổi là thế tình quái lắm, họ đã học được cách khi phụ nữ tức giận sẽ để cô ấy giận một lúc đã, bớt giận rồi mới nói chuyện.

Vụ Mang Mang nhìn gương mặt mờ mờ của mình trên cửa kính, có phần nhớ nhung người đã từng thấp thỏm bất an rất lâu vì một cái nhú mày của cô năm xưa.

Haizz... có phải cô đã già rồi không, mà bắt đầu nhớ chuyện cũ.

Vụ Mang Mang cười tự trào.

Xe dừng lại trước cổng sơn trang, Vụ Mang Mang cởi dây an toàn, định xuống nhưng cửa xe không mở được, cô bất đắc dĩ phải quay lại nhìn Lộ Tuyền.

“Vẫn giận à?” Lộ Tuyền hỏi.

So với Vụ Mang Mang so đo từng li từng tí rồi tự chuốc bực vào thân, thì Lộ Tuyền lại tỏ ra ung dung thoải mái hơn nhiều.

Nếu không phải là đối thủ nặng ký còn đang đứng trên sân đấu, Vụ Mang Mang thực sự không muốn nhận thua cũng phải nhận.

Cô vẫn đang ở cái tuổi muốn yêu đương nồng nhiệt, còn Lộ Tuyền thì đã nhảy qua giai đoạn đó rồi.

Anh tìm bạn gái đúng như anh nói, đó chính là nhắm vào hôn nhân. Một người phụ nữ có thể thích hợp sống cùng anh, một người phụ nữ có thể sinh con cho anh.

“Tại sao em phải giận? Anh có chọc gì em đâu.” Vụ Mang Mang nghĩ một đằng nói một nẻo.

Lộ Tuyền bảo: “Anh không ăn bánh còn lại của em chỉ là thói quen sinh hoạt cá nhân của anh mà thôi, không liên quan đến tình cảm của chúng ta, cho dù ăn rồi cũng không thể chứng minh họ yêu nhau sâu đậm.”

Ồ ồ, Vụ Mang Mang thầm nghĩ hóa ra Lộ Tuyền cũng nhìn thấy cặp đôi đó.

Nghĩ cũng đúng, cảnh ân ái của đôi đó thực sự quá chướng mắt.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuyền vẻ khiêu khích: “Thế nếu em nói, thói quen sinh hoạt của em là bạn trai bắt buộc phải ăn đồ thừa của em một cách vô điều kiện thì sao? Như thế mỗi lần chọn món em sẽ không phải băn khoăn mình có ăn hết được không, có thể muốn ăn gì thì ăn đó, muốn thử món nào thì thử.”

Con gái lúc nào cũng thích thử món mới, mua rồi lại ăn không quen, tiện tay nhét cho bạn trai, anh ta ăn vô điều kiện, như thế chính là sự chiều chuộng ngọt ngào.

Không liên quan đến tiền bạc.

Lộ Tuyền nói: “Em hoàn toàn có thể muốn thử gì thì thử, ăn không hết cũng chẳng sao.”

Vụ Mang Mang bướng bỉnh: “Nhưng em lại thấy tiết kiệm một chút là đức tính tốt đẹp.”

“Thế nên, em cảm thấy thói quen sống của chúng ta không hề giống nhau.” Vụ Mang Mang nhìn vào mắt Lộ Tuyền, nói.

“Thế em cho chuyện này chiếm bao nhiêu phần trăm quan trọng trong cuộc sống của chúng ta?” Lộ Tuyền hỏi.

Được rồi, đúng là chuyện bé xé ra to, Vụ Mang Mang thừa nhận.

“Nếu không phải vấn đề gì quan trọng, chúng ta có thể tạm gác nó sang bên, cầu đồng tồn dị!” Lộ Tuyền nói.

1 Cầu đồng tồn dị: chính sách ngoại giao của Trung Quốc, tìm những điểm tương đồng, giữ lại những ý kiến bất đồng. (ND)

Ông già lý trí chết tiệt!

Vụ Mang Mang vẫn xoắn xuýt không dứt ra được, cuối cùng cố vớt vát: “Nhưng em sẽ ghi nhớ chuyện này, sự thay đổi về lượng sẽ dẫn đến sự thay đổi về chất.”

Lộ Tuyền gật gù.

Vụ Mang Mang lấy điện thoại, mở mục ghi chú ra, ghi lại:

Ngày 2 tháng 11, không chịu ăn bánh kẹp thịt bò còn lại của tôi. Ngoài ra, anh gấp hành ra cũng không tỉ mỉ, còn sót lại mấy miếng.

Vụ Mang Mang viết xong đưa cho Lộ Tuyền xem: “Anh xem đi, không có vấn đề thì ký tên lần đầu tay vào.”

Lộ Tuyền thực sự dở khóc dở cười.

“Là do thái độ của bà Liễu khiến em khó chịu sao?” Lộ Tuyền mở cửa xe cho Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang nhất thời không hiểu, tiếp theo là giả ngốc: “Sao anh lại hỏi thế?”

“Hôm nay bỗng dưng em có hơi...” Lộ Tuyền có lẽ đang tìm từ, cuối cùng chọn một từ đơn: “Aggressive1.”

1 Hiếu chiến. (TG)

“Không hiểu, anh nói tiếng Trung đi.” Vụ Mang Mang nói.

Thực ra tiếng Trung đúng là khó diễn tả.

“Hôm nay em uống thuốc nổ hả?” Lộ Tuyền hỏi.

Vụ Mang Mang thực sự cũng ý thức được điểm này, cô muốn làm trái ý bà Liễu, dẫn đến việc cô cũng bắt đầu chống đối với Lộ Tuyền.

“Không phải, thực ra mấy hôm trước sự ngoan ngoãn của em là giả tạo đó.” Vụ Mang Mang khai thật.

Hiện tại Vụ Mang Mang đang lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, đánh giao quyền quyết định cho Lộ Tuyền.

Thực sự Lộ Tuyền đối với cô chính là miếng gân gà, ăn thì vô vị, mà bỏ lại tiếc.

Có điều trải qua ngày hôm nay, tin rằng trong tương lai không xa, mọi người sẽ biết quan hệ của cô và Lộ Tuyền. Nếu cứ chia tay như thế, để người ta biết ngay cả mùi vị của anh thế nào cô cũng chưa từng “nếm thử”, Vụ Mang Mang nghĩ chắc chắn mình sẽ bị chê cười đến chết.

Haizzz... cái thứ sĩ diện này đúng là hão mà, nhưng mà bạn lại không thể không để tâm đến nó.

Vụ Mang Mang lúc này đang mong Lộ Tuyền sẽ chủ động đá cô, dù sao cô cũng quen rồi.

“May quá. Những cô gái ngoan hiền anh gặp nhiều rồi.” Lộ Tuyền bảo.

Vụ Mang Mang cảm thấy mình quá ngớ ngẩn, biết ngay mà, làm sao Lộ Tuyền lại thích cô chứ?

Những cô gái ngoan hiền, xinh đẹp túm được cả đồng ngoài đường, miếng bánh ngon làm sao rơi xuống đầu Vụ Mang Mang được?

Tuy Vụ Mang Mang cũng từng ảo tưởng một cách không thực tế rằng có phải Lộ Tuyền trúng tiếng sét ái tình với cô không, hoặc trong vô thức yêu cô sâu đậm mà không dứt ra được.

Nhưng cô cũng biết đó chỉ là nghĩ ngợi vu vơ thế thôi.

Hôm nay xem như đã hiểu rõ, hóa ra người ta chỉ xem cô là món đồ chơi mới lạ đây kích thích mà thôi.

Vụ Mang Mang thờ phào nhẹ nhõm, gần đây đi theo Lộ Tuyền cô sắp chèn ép bản thân thành em gái câu cá mất rồi.

Không ngờ người ta vốn chẳng hiếm lạ gì, mà chỉ thích sự điên khùng của cô thôi.

Vụ Mang Mang trầm nghĩ, từ nay về sau bản thân cũng xem như “phụng chỉ” mà điên khùng là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Hóa ra sơn trang mà Lộ Tuyền nói chính là nơi bắn súng, Lộ Lâm vẫn chưa đến, Lộ Tuyền dẫn Vụ Mang Mang vào sân bắn súng trong nhà.

"Có biết chơi không?" Lộ Tuyền hỏi Vụ Mang Mang

Khinh thường người ta hả?

"Lúc bà cô đây chơi súng thì anh còn đang mặc quần thùng đáy đó." Vụ Mang Mang cũng liếc nhìn Lộ Tuyền.

"Cô chăm sóc nhan sắc tốt quá", Lộ Tuyền khen

Vụ Mang Mang sờ mặt, hì hì, diễn quá lừa rồi.

"Thế có muốn thi một ván không?" Vụ Mang Mang hỏi với vẻ tự tin tràn đầy.

"Em chắc chứ?"

Câu này của Lộ Tuyền thật sự mang tính khiêu khích quá lớn, Vụ Mang Mang nói: "Chắc chắn, xác định và cả nhất định." "Ok", Lộ Tuyền gật đầu.

"Nếu là thi đấu thì phải có phần thưởng chứ?" Mắt Vụ Mang Mang gian xảo lướt trên người Lộ Tuyền một vòng.

"Em nói thử xem", Lộ Tuyền đứng trước kệ treo súng, chọn lựa. "Nếu anh thua thì phải mặc quần jeans, để trần nửa thân trên cho em chụp cơ bụng của anh đăng lên Weibo, ừm..." Vụ Mang Mang quyết định phải quy định điều kiện cho chặt chẽ một chút, "Nút quần jeans không được cài."

Đáng đẹp phải chia sẻ chứ. Tóm lại là phải giữ làm kỷ niệm, Vụ Mang Mang thầm nghĩ phải kiếm đủ vốn!!!

Lộ Tuyền không nói gì.

Vụ Mang Mang thấp thỏm, chỉ sợ Lộ Tuyền bảo không cược với cô, cơ hội tốt như thế, bỏ qua thật sự đáng tiếc.

Yêu cầu hình như hơi quá đáng, thực ra Vụ Mang Mang vốn còn định bảo Lộ tiên sinh để lộ chút chút nữa cơ... nhưng không dám nói.

"Được", Lộ Tuyền thưởng thức vẻ mặt của Vụ Mang Mang, rồi gật đầu đồng ý.

Yes!!! Vụ Mang Mang thầm giơ hai ngón tay lên.

"Thế phần thưởng của anh thì sao?" Lộ Tuyền hỏi.

"Tuyền anh đó", Vụ Mang Mang rất hào phóng.

"Hình như chẳng có nhu cầu gì", Lộ Tuyền nói.

Tròng đen của Vụ Mang Mang suýt thì trùng Lộ Tuyền đến nỗi ra ngoài, câu này quá đã kích đại mỹ nhân tươi ngon mọng nước là cô rồi.

"Có cần em nghĩ giúp anh không?" Vụ Mang Mang giả vờ tốt bụng.

"Em nói đi", Lộ Tuyền chọn xong, dùng khăn lau bên cạnh lau súng.

Vụ Mang Mang chồm đến trước mặt Lộ Tuyền: "Hay là, rốn của em để anh liếm năm phút?"

Tưởng bà cô đây không biết tật xấu của anh hay sao?

Lộ Tuyền nói với vẻ kỳ dị: "Tại sao anh phải liếm rốn của em?"

Vụ Mang Mang cảm giác mặt mình bị đánh "bóp bóp", nhưng cố cứng cỏi chịu thua: "Thế cho anh liếm ngón chân em nhé."

"Thế chẳng phải anh chỉ có thể thua à?" Lộ Tuyền hỏi.

"VẬY anh có muốn thi không hả?" Vụ Mang Mang nhảy chồm chồm.

"Thế đổi lại là rốn đi, nhưng phải bôi thêm váng sữa lên", Lộ Tuyền nói.

Vụ Mang Mang tưởng tượng bản thân giống một chiếc bánh sinh nhật, chế giễu: "Có cần cắm nến lên không?"

Lộ Tuyền lắc đầu: "Anh không có sở thích đặc biệt."

Mặt Vụ Mang Mang bỗng đỏ bừng như ớt khi, đàn ông sau khi trưởng thành có lẽ nhắc đến nên là không còn đơn giản nghĩ đến bánh sinh nhật nữa rồi.

"Được, quyết định vậy đi." Vụ Mang Mang nói to, sau đó cầm súng cô đã chọn lên, đứng trước mặt Lộ Tuyền, trong vòng mười giây nhanh nhẹn hoàn thành quá trình kẹp súng lên ngực.

Chính cô cũng không kìm được mà tự khen "tuyệt".

"Nguyên vọng đại học năm đó của em là muốn vào trường cảnh sát cơ", Vụ Mang Mang bắn ánh mắt "anh hối hận cũng muộn rồi" về phía Lộ Tuyền.

Nhưng nguyện vọng đó đã bị sắp Vụ và bà Liễu phê bình dữ dội, Vụ Mang Mang đành nén đau mà từ bỏ.

Phải biết là năm đó cô rất si mê 007, lập chí phải làm một nữ điệp viên xinh đẹp tuyệt luân, biết đánh biết giết biết bắn!

Nhưng hiện giờ nghĩ lại cũng thấy buồn cười thật.

"Ừ", Lộ Tuyền bình thản đáp, "Em trước hay anh trước?"

Vụ Mang Mang nói: "Em không lợi dụng anh đâu, chúng ta chơi oẳn tù tì đi."

Lộ tiên sinh tất nhiên không đồng ý trò trẻ con đó: "Không cần, em trước là được."

"Không, như thế em thắng không thuyết phục." Vụ Mang Mang rất kiên trì, nếu thắng thì phải thắng đẹp, tuyệt đối không cho Lộ Tuyền cơ hội nói này nói nọ.

Lộ Tuyền đành quay sang mượn nhân viên một đồng xu, "Em chọn đi."

"Mặt hoa", Vụ Mang Mang nói.

Kết quả là Lộ Tuyền đã ném ra mặt hoa thật, Vụ Mang Mang nói: "Thế thì em trước vậy."

Thực ra khi thi bắn súng, về lý thuyết người bắn sau sẽ có ưu thế về tâm lý hơn, Vụ Mang Mang cảm thấy như vậy cũng xem như nhường nhịn anh rồi.

Lộ Tuyền cười khẽ, "Xem ra em rất tự tin với bản thân."

Vụ Mang Mang làm động tác thổi khói súng: "Đừng khinh thường phụ nữ chứ."

Vụ Mang Mang đeo bịt tai vào, hai tay nâng súng lên, phát đầu tiên bắn được thành tích tốt là vòng 9.2, xem ra hôm nay cảm giác tay không tồi.

Rất cừ, Lộ Tuyền đứng phía sau nhìn cô bắn phát súng đó. Vụ Mang Mang cười khẽ, khí thế cao thủ bưng bưng, tăng bốc gì đó cứ nhiệt tình vào, chị đây chịu được.

Tư thế cầm súng của Lộ Tuyền rất đẹp và cũng rất ngẫu, Vụ Mang Mang đứng chéo phía sau nhìn bóng anh, tim bất giác đập dồn dập, cô chịu không nổi nhất chính là kiểu đàn ông già có khí chất 007 cầm súng thế này.

Có một khoảnh khắc, Vụ Mang Mang thật sự muốn mời Lộ Tuyền đi làm vệ binh dài ngắn hà cùng cô, từ đó sống một cuộc sống hạnh phúc anh cướp ngân hàng em đứng cảnh giới.

Hoặc là chen chân vào Cục công an quốc gia làm một đôi vợ chồng điệp viên cũng không tồi, từ đó có thể vì nước vì dân, sống cuộc sống phong phú biết bao.

Nhưng tiếng súng vang lên không nương tình mà cắt ngang ảo tưởng tươi đẹp của Vụ Mang Mang.

Vòng 9.8.

Vụ Mang Mang thảm than thở, Lộ Tuyền không làm sát thủ bắn tỉa thì tiếc quá.

Phát đầu tiên kém 0.6, áp lực tâm lý với Vụ Mang Mang khá lớn.

Nhưng, "bệnh thần kinh" cũng không phải là không có điểm tốt.

Khi Vụ Mang Mang giương súng lên nhắm vào bia, sát thủ máu lạnh đã tự động nhập vào cô, không vui vì ai, không buồn vì mình, cô chính là nữ sát thủ lạnh lùng cao ngạo đến vô hình đi vô ảnh.

Vòng 10.

Ba phát liên tục đều là 10.

Nhưng do Lộ Tuyền quá ổn định, bình quân đều đạt 9.2, giữa chừng cũng bắn trúng hai lần 10, nên đến hai lượt cuối Vụ Mang Mang mới san bằng được tỷ số.

Lượt cuối cùng quan trọng nhất, hơn nữa Vụ Mang Mang còn phải bắn trước, nếu cô sai lầm thì Lộ Tuyền sẽ được lợi lớn, chí ít về mặt tâm lý cũng vững vàng hơn cô.

Vụ Mang Mang hơi căng thẳng, cô vừa không muốn biến thành bánh kem sinh nhật cho người ta liếm, mà lại cực kỳ mong muốn có thể đăng hình cơ bụng của Lộ Tuyền lên mạng.

Chính cô cũng không biết tâm trạng lúc này là thế nào.

Chắc do Lộ Tuyền vốn quá khiêm nhường, nhà họ Lộ lại nắm giữ sản nghiệp về mảng báo đài truyền thông là cỗ hòng của nhân dân, cho nên đến hiện tại vẫn không có bất cứ thông tin cá nhân gì về anh lộ ra trên mặt báo.

Đương nhiên Weibo thì không tính.

Kiểu tự làm phóng viên này vừa linh hoạt lại nhanh chóng, xóa bài cũng rất tiện.

Đạt giả kiêm tể thiên hạ(*).

(*) Xuất nhất từ Mạnh Tử - Tận Tâm Thượng, nguyên gốc là "'cùng tắc độc thiện kỳ thân, đạt tắc kiêm thiện thiên hạ'", có nghĩa là khi nghèo khổ, bất đắc dĩ thì tu tâm dưỡng tính, bồi dưỡng đạo đức; khi đắc chí, đạt được ý nguyện rồi thì khiến thiên hạ cũng được như vậy. (ND)

Vụ Mang Mang tự cảm thấy đang gánh vác trọng trách khiến quảng đại chị em được no mắt ngắm trai đẹp, để mọi người cùng đầu quân vào sự nghiệp thể thao giảm béo.

Tóm lại là rất có cảm giác thành tựu.

Chính vì lý tưởng cao đẹp đó Vụ Mang Mang nâng súng lên rồi lại buông xuống, buông xuống rồi lại nâng lên, không dám bắn phát cuối cùng.

Thực ra thì bắn súng nói cho cùng là thi tố chất tâm lý, thi thổ lòng tự tin, tự tin vào cái điểm mà mình nhìn thấy cũng chính là điểm mình cần bắn.

Nhân lực, thể lực gì đó... chỉ là thứ yếu.

Vương Nghĩa Phu được mệnh danh là Vua Bắn Súng còn đeo kính nữa mà, lúc bắn phát cuối đoạt giải quán quân thì tuổi tác cũng đã lớn rồi, sức khỏe không mấy dồi dào nữa.

Vụ Mang Mang hít thở thật sâu mấy lần, cô không muốn bị bê mặt, trong lòng thầm nhủ, sát thủ nhập thân, sát thủ nhập thân.

Vòng 10!

Vụ Mang Mang la hét điên cuồng trong lòng.

Cảm thấy đúng là mình được xưng tụng là nữ xạ thủ số một Trung Quốc rồi.

Tố chất tâm lý lúc này có thể đi trên sợi dây thép căng trên không trung cao 100 mét rồi.

Vụ Mang Mang tỏ ra bình thản, nhưng thực ra trong lòng kích động muốn khóc, cất súng đi, mỉm cười cực kỳ bình thản đến sau lưng Lộ Tuyền, "Em xong rồi, tới anh đó."

Cô tuyệt đối không cho phép mình để lộ nụ cười đắc ý.

Chỉ có tiểu nhân đắc chí mới để lộ sơ hở.

Mà nữ xạ thủ bất bại sẽ không phù phiếm như thế.

"Đuôi của em cong lên rồi kia", Lộ Tuyền liếc Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang thờ dài, xem ra cô vẫn chưa tu luyện đủ.

Thắng bại đã không rõ rồi, cùng lắm là hòa nhau, Lộ Tuyền nâng súng lên lại tỏ ra rất thoải mái, rất nhanh, thành tích đã có.

9.9!

Vụ Mang Mang đưa tay vén tóc ra sau tai, đó là động tác kinh điển của quảng cáo lực trà.

"9.9, cũng rất tốt mà." Vụ Mang Mang cổ vũ Lộ Tuyền bằng giọng của chị Chí Linh.

"Chắc lâu rồi anh không chơi đúng không? Ban đầu em rất thích cái này, gần như tuần nào cũng đi tập. (Thế nên không phải kỹ thuật anh không bằng, mà là em quá siêng năng) Nhưng anh bắn được tầm này thì cũng là tài năng thiên bẩm rồi (tất nhiên tài năng thiên bẩm của em cao hơn anh là chắc)." Vụ Mang Mang quả quyết không nhịn nữa mà làm tiểu nhân đắc chí.

"Kỹ thuật không bằng, cam chịu bại trận." Lộ Tuyền thua rất có phong độ.

"Không có đâu, anh tập luyện thêm, lần sau chúng ta lại thi." Vụ Mang Mang khiêm tốn, "Anh rất ổn định, điều này đã vô cùng hiếm có rồi, không giống em, lúc cao lúc thấp."

"Với trình độ của anh cũng đủ tư cách tham gia Olympic rồi." Vụ Mang Mang không tiếc công sức cứu vãn sự tôn nghiêm đàn ông của Lộ Tuyền.

"Thi đấu ở đó áp lực sẽ khác." Vinh nhục của cả quốc gia đều đè nặng trên vai bạn, mấy tỷ người theo dõi, làm sao nhẹ nhàng thoải mái như hôm nay được.

"Cũng đúng", Vụ Mang Mang phụ họa.

Nhưng đến khi hai người ra ngoài Vụ Mang Mang vẫn còn chưa hết đắc ý, mà Lộ Tuy thua lại quá bình thản, thế là Vụ Mang Mang quyết định tiếp tục làm trò, ôm eo Lộ Tuy từ sau lưng, kiễng chân lên thổi hơi vào tai anh: "Anh ngoan nhé, tắm rửa sạch sẽ chờ em!"

"Dám cược dám thua, anh sẽ không nuốt lời." Lộ Tuy quay lại, thuận tay ôm Vụ Mang Mang vào lòng.

"Tình cảm thế?" Giọng Lộ Lâm vang lên không xa.

Lúc quay người lại, Vụ Mang Mang thuận thế dựa hẳn lòng Lộ Tuy rất chi là thân mật, cô là một kẻ xấu mà!

Màn kịch chị em lật mặt nhau, cô thực sự rất muốn xem.

Cô bệnh thần kinh mà.

Thực ra có cô gái đẹp nào mà chưa từng ảo tưởng đến màn kịch hai anh em vì mình mà trở mặt thành thù đâu? Ghê gớm nhất là cha con tranh người yêu mà cô còn dám nghĩ tới, hôm nay đổi lại là chị em, tuy độ nóng đã bị giảm ít nhiều nhưng được cái mới mẻ.

Sau khi phụng chỉ khủng điên rồi, Vụ Mang Mang không còn che giấu ác ý trong lòng nữa, không cần giả vờ trong sáng, yên tâm bộc lộ bản chất rồi.

Lộ Tuy không đẩy Vụ Mang Mang ra, nhưng bị cô ôm eo thế này thực sự đi đứng không tiện, thế là anh chuyển sang nắm lấy tay Vụ Mang Mang, cùng đi về phía Lộ Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Đến gần rồi, Vụ Mang Mang hít hít mũi, mùi thuốc súng trong không khí hơi nồng, cô mướn có: "Em hơi khát, ra kia uống chút nước nhé."

Lộ Tuy gật gù, sánh vai với Lộ Lâm ra phía bãi cỏ. "Nghe Mang Mang nói hai đứa đã quen nhau sau khi xem mắt?" Lộ Lâm hỏi.

"Ừ", câu trả lời của Lộ Tuy rất ngắn gọn.

"Ra tay nhanh gớm nhỉ", Lộ Lâm cười khẩy, nếu Lộ Tuy mà thích Vụ Mang Mang trong buổi xem mắt thì tên chị ta có thể viết ngược lại đây.

Nhưng người này che giấu quá kỹ, trước kia kiểu gì cũng không nhận ra anh thích Vụ Mang Mang?

"Lúc cha còn sống luôn dạy chúng ta phải nhanh, chuẩn, ác, vững, lúc nào chị cũng không học được", Lộ Tuy nói, cúi đầu thử súng trong tay.

Lộ Lâm cũng chọn một cây súng, "Đúng là em rất vững, lẽ nào không sợ cô bé bị anh em tốt theo đuổi?"

"Chẳng sao cả", Lộ Tuy nói.

Lộ Lâm chỉ có thể cười giả tạo, chân trời nào không có cỏ thơm, hà tất phải đơn phương một cảnh hoa.

Lộ Lâm bỗng có phần cảm hận Vụ Mang Mang, rốt cuộc cô bé có hiểu Lộ Tuy là người thế nào không mà dám nhảy xuống cái hố này, sau này chắc chắn phải khóc lóc cho xem.

"Thế nên xem mắt chỉ là trùng hợp?" Lộ Lâm còn tưởng là Lộ Tuy sắp xếp, "Bất tự có hợp không?"

"Rất tốt", Lộ Tuy không che giấu Lộ Lâm, hai người từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, yêu nhau lắm mà cắn nhau đau cũng chẳng kém, không có gì để giấu giếm.

Thời buổi này người càng có tiền thì càng mê tín, nếu bất tự của Vụ Mang Mang không hợp với Lộ Tuy thì dù cô có đẹp như tiên, cũng không lọt nổi vào mắt anh.

Lộ Lâm lại cười lạnh lẽo, quay sang nhìn về phía Vụ Mang Mang, bỗng mất đi hứng thú với cô gái chẳng có mắt nhìn người kia.

Lúc này Vụ Mang Mang cũng ngược lên, nhìn Lộ Lâm rồi cười, còn vẫy vẫy tay với chị ta.

Thật là vừa ngốc vừa ngây thơ, Lộ Lâm cảm thấy nhạt nhẽo, quay đi nơi khác, sau đó nâng khẩu súng trong tay lên, chỉ vào đầu súng, ra hiệu với nhân viên đứng cạnh đó.

Đĩa bay lướt ngang không trung với quỹ đạo như vật thể bay, ba mươi chiếc đĩa bay ngang thì Lộ Lâm bắn trúng mười tám cái, thành tích rất tốt.

Mà kiểu bắn liên tiếp này rất tốt, có thể giải tỏa được sự phẫn nộ trong lòng.

Lộ Lâm cất súng, nhìn Lộ Tuyền rồi nói: "Chị còn tưởng em sẽ tìm một người lớn tuổi chứ, không ngờ lại thích kiểu cô bé con thế kia."

Bạn gái cũ của Lộ Tuyền, người nào cũng lớn tuổi hơn anh, ngay cả Vương Viện cũng hơn anh một tuổi nên Lộ Lâm mới có hiểu lầm như thế.

Lộ Tuyền nói: "Thử một chút cũng chẳng sao."

Lộ Lâm ghét nhất thái độ hồ hững này của Lộ Tuyền, từ nhỏ đối với thứ gì anh cũng dừng dừng, nhưng cái gì cũng tốt hơn các chị em quá nhiều, thứ mà anh không cần người khác đều vội vã dâng lên, chẳng phải anh chỉ hơn chị ta một cái ấy thôi sao?

Thực ra Lộ Lâm không quan tâm chuyện thắng thua, cái mà chị ta để tâm chính là Lộ Tuyền rõ ràng không cần nhưng vận mệnh lại vô cùng thiên vị anh, điều này thực sự bất công.

"Ồ, chị còn tưởng em nhắm chuẩn rồi mới ra tay chứ?" Lộ Lâm mĩa mai.

Lộ Tuyền quay lại nhìn Vụ Mang Mang đang cúi đầu nghịch điện thoại, nói thật đây là người đầu tiên anh muốn thử, nhưng lại không chắc chắn có hợp với mình hay không.

Nhưng kiểu người như họ xưa nay muốn gì thì sẽ vờ tay chớp lấy.

Nếu có nguyên nhân gì mà không ra tay, thì chỉ là không đủ muốn có nó mà thôi.

Lộ Tuyền không phản ứng lại sự châm chọc của Lộ Lâm, chỉ cúi xuống liếc nhìn chị ta mà thôi.

Với người sinh con xong mới nhận ra mình thích phụ nữ như Lộ Lâm, thực sự không có tư cách nói câu ban nãy, chỉ có thể lúng túng quay đầu đi.

Về phần Vụ Mang Mang từ xa nhìn hai người đang tương thân tương ái đằng kia, cô có phần chán nản cúi đầu xuống, haizzz, quả nhiên là cô vẫn không đủ xinh đẹp, thực ra cô năm mơ cũng muốn diễn vai Bao Tự (*) một lần.

(*) Bao Tự: một trong tứ đại sủng phi, gồm Muội Hi, Đát Kỷ, Bao Tự, Li Cơ, đẹp tựa thần tiên, quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành. Bao Tự gắn liền với điển cổ đốt lửa giỡn chur hầu, chính vì vậy mà Chu U Vương bị quân Khuyển Nhung giết chết. (ND)

Điện thoại báo tin nhắn Wechat, Vụ Mang Mang mở ra xem, là tin nhắn của Ninh Tranh.

"Có người cướp công việc của anh! >_<# Q_Q"

Chắc là nhìn thấy tám hình gấp hành mà Vụ Mang Mang đăng lên Weibo rồi.

Mặc dù có hơi đáng khinh nhưng Vụ Mang Mang sợ nhất là vẻ mặt "đáng yêu" kiểu này.

Thế là cô trả lời: Kinh nghiệm anh ấy không phong phú bằng anh, nên không gấp sạch sẽ như anh được.

"Thế cho anh ta thất nghiệp đi!" Ninh Tranh trả lời.

"Ừm, hôm khác anh tự nói với anh ấy đi!" Vụ Mang Mang cười xấu xa.

Khà khà!

Cô không làm Bao Tự được, thế thì tranh thủ cố gắng diễn vai Helen gây ra cuộc chiến thành Troy thôi.

Dù sao tất cả cũng chẳng phải là tốt đẹp gì!

"Mang Mang, em cũng đến chơi đi." Lộ Lâm và Lộ Tuyền đã nói chuyện xong, quay lại tiến đến gần chỗ Vụ Mang Mang đang ngồi.

Vụ Mang Mang đáp "vâng", cất điện thoại đi rồi đi cùng Lộ Lâm.

Tiếng súng vang lên, cả hai cùng nhìn Lộ Tuyền.

Từ thế nâng súng thực sự quá đẹp, tỷ lệ trúng cũng cao.

Đúng là một đối thủ khiến người khác hưng phấn, trong mắt Vụ Mang Mang sao bay lấp lánh.

Đàn ông thích chơi súng, mà phụ nữ làm sao lại không thích những nhân vật anh hùng?

Lộ Lâm cười lạnh lùng, phụ nữ sùng bái mù quáng đúng là mù mắt rồi.

Vụ Mang Mang không biết tâm lý của Lộ Lâm, cô nhìn Lộ Tùy mắt sáng rỡ, đó là vì cô... ngứa tay rồi.

Cô sốt ruột tiến lên chọn một cây súng, bày tư thế đứng cho đẹp.

Nhưng rất nhanh, Vụ Mang Mang lại buông súng, đưa điện thoại cho Lộ Tùy, "Anh chụp cho em mấy tấm đi, nhớ phải làm sao cho chân em thon một chút nhé."

Vụ Mang Mang dặn dò kỹ lưỡng rồi bồng súng lên vai trông rất ngầu, chân trái phải đứng chéo nhau, cố ý làm cho chân dài ra.

"Chụp nhanh đi!" Vụ Mang Mang bắt mắt nhìn Lộ Tùy vẫn bất động, "Chụp nhanh đi—"

Một người bạn trai không biết chụp hình thì còn có tác dụng gì?

Lộ Tùy kìm nén đưa tay lên day trán, chụp mấy tấm cho Vụ Mang Mang.

Sau đó còn làm tư thế hồng quân sai bước tiến lên trông rất kỳ quặc.

Vụ Mang Mang vẫn chưa thỏa mãn, cô nghĩ thứ đồ vật như súng này phải phối hợp với cơ thể nude mới đẹp, lỏng lẻo và cứng lạnh, đó mới gọi là hoàn mỹ.

Còn Lộ Lâm đứng một bên, cũng ngắm đến thất thần.

Xinh đẹp!

Quả nhiên cô gái tuyệt mỹ cầm khẩu súng khiến người ta bất giác thấy kích động.

Linh cảm đến đột ngột, không kịp chuẩn bị, chị ta đã tìm ra chủ đề cho mùa sau rồi.

Linh cảm của Lộ Lâm đã bị tiếng súng của Vụ Mang Mang cắt ngang.

Nếu nói tư thế cầm súng của Vụ Mang Mang mang lại cảm hứng cho chị ta, thế thì động tác bắn súng của cô đã châm lửa cho linh hồn của Lộ Lâm.

Trong tích tắc Lộ Lâm nghĩ đến "những thiên thần của Charlie".

Ba mươi phát trúng hết!

Tỷ lệ gì thế này?!

Đây có thể xem là tỷ lệ tuyệt thế thanh nhất sắc nhất điều long từ một vạn hồ đến cửu vạn trong lịch sử mạt chược.

Cảm tạ đức Phật Tổ vạn năng, cảm tạ thượng đế vạn năng, cảm tạ Chúa, Vụ Mang Mang làm động tác khoa trương của diễn viên cảm ơn khán giả khi hạ màn với Lộ Tùy và Lộ Lâm.

Lần này vai cô diễn là nữ đội trưởng tuyệt mỹ lạnh lùng.

Vụ Mang Mang lầm nhảm hát "chúng ta đều là những tay súng cự phách, mỗi một viên đạn tiêu diệt một kẻ thù", đứng trước mặt Lộ Tùy và Lộ Lâm, giải phóng khí thế mãnh liệt "mau khen ngợi em đi".

Lộ Tùy cười nói: "Loại hại, ban đầu em không thi vào trường cảnh sát đúng là đáng tiếc."

Vụ Mang Mang trả lời, "Ban này anh có quay clip lại cho em không?"

Đáp án khỏi nghĩ cũng biết.

Đúng là quá đáng tiếc, cả đời này có lẽ cô không thể nào bắn được thành tích như hôm nay nữa, chủ yếu là trước mặt hai chị em nhà kia thì hơi khó, cô bắt buộc phải phát huy siêu năng lực mà.

Lần này Vụ Mang Mang tự sướng một chút, tay trái ôm eo Lộ Tùy, tay phải vòng qua hông Lộ Lâm, nghĩ lại cũng thấy tuyệt vời.

"Chị quay lại rồi", Lộ Lâm nói.

Vụ Mang Mang quả quyết buông eo Lộ Tùy ra, ôm chặt lấy Lộ Lâm, hôn chụt chụt lên má chị ta ba cái, "Chị Lộ Lâm vạn tuế".

Trong giờ phút chúc mừng thắng lợi này, sự cao hứng của Vụ Mang Mang đã vượt qua giới tính, vượt qua chủng tộc này cho dù là một con cún quay video lại cho cô thì cô cũng sẽ ôm hôn ba phát như thế.

Hôn là một dạng tuyên thệ công khai mà nhiệt tình nhất trong việc diễn tả tình cảm của nhân loại.

"Đưa em, đưa em", Vụ Mang Mang gào thét trong lòng, quả nhiên vẫn là phụ nữ hiểu phụ nữ nhất.

Lúc ăn cơm, không khí có phần nặng nề.

Vụ Mang Mang bận rộn xem Weibo và tán gẫu với bạn bè.

Lộ Tuy tỏ vẻ "anh ăn cơm, không muốn nói chuyện".

Lộ Lâm đương nhiên không sợ Lộ Tuy, quay sang nói với Vụ Mang Mang: "Mang Mang, em dùng nước súc miệng mùi nho à? Thơm quá." Mùi hương ngọt ngào dễ khiến người ta phạm tội.

Vụ Mang Mang thích làm một cô bạn hiểu ý người khác, đang sử dụng điện thoại nên gửi cho Lộ Lâm một tấm hình, "Em dùng nhãn hiệu này, chọn rất lâu mới được đó."

Lộ Lâm liếc nhìn Lộ Tuy, quả quyết cúi đầu trò chuyện qua tin nhắn, "Của nước Ý à?"

"Vâng, kem đánh răng bên đó em cũng rất thích, xem răng em này." Vụ Mang Mang ngược lên khoe răng với Lộ Lâm. Trắng lóa sáng bóng, có thể sánh ngang với người da đen. Đây chính là phụ nữ, một tuýp kem đánh răng cũng có thể thảo luận cả ngày.

Tin nhắn Wechat gì đó quả nhiên là vũ khí lợi hại để đánh đòn có địch.

"Vụ Mang Mang, anh đã nói gì với em nhi?" Lộ Tuy lướt mắt nhìn Vụ Mang Mang, tìm cô đánh thịch một cái, bất giác muốn quỳ lạy anh, ca bài chinh phục.

Anh có phải là ông sếp phát lương cho cô đâu.

Nhưng quả thật thứ hư vô phù phiếm như khí thể hóa ra lại có thể đạt đến cảnh giới không chiến mà thắng.

Vụ Mang Mang ngoan ngoãn đặt điện thoại lên bàn, quyến luyến sờ màn hình.

Vụ Mang Mang sức tinh trong ánh mắt không tán thành của Lộ Lâm, mẹ ơi, sao cô lại phải sợ Lộ Tuy thế chứ?

Nhưng lúc này hối hận cũng đã muộn, cầm điện thoại lên lại chính là ý khiêu khích.

"Vua của các vua bắn súng, thật không nhận ra, hôm khác cho anh tận mắt học hỏi nhé", tin nhắn của Ninh Tranh lóe lên, tự động xuất hiện trên màn hình.

Vụ Mang Mang thị lực tốt, nhanh mắt, cô không cần cúi cũng nhìn thấy được.

Nhưng kiểu tin nhắn này không cần trả lời.

Tiếp theo là Weibo, đến từ "Bản Ngã Của Tôi" đã mất tích từ lâu. "!!!"

Cũng không cần trả lời.

Lộ Thanh Thanh cũng gửi tin chúc mừng, "Đầu gối của tớ hiến dâng cho cậu."

Cả bữa cơm, màn hình điện thoại của Vụ Mang Mang cứ nhá sáng liên tục, đương nhiên không thiếu những lời kiểu "tôi không tin, tôi không tin, cậu gian lận, cậu gian lận", nhưng điều này không ảnh hưởng đến Vụ tiểu thư giỏi giang.

"Em đi vệ sinh một lát", Vụ Mang Mang vì mỗi lần ngứa tay muốn đáp trả nhưng bất đắc dĩ phải kìm nén, tay thò ra đành chuyển sang cầm ly nước, uống nhiều nên hơi "buồn".

Vụ Mang Mang vừa đứng lên thì Lộ Lâm cũng đứng lên theo.

Chỉ cần trí tưởng tượng của người nào đó không đến nỗi quá nghèo nàn thì Lộ Tuy tiếp theo đó sẽ nói: "Lộ Lâm, em có chuyện nói với chị."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Lộ Lâm cười giễu cợt với Lộ Tuy, lấy một hộp thuốc lá mạ vàng trong túi xách ra, rút một điếu châm lửa hút, làn khói trắng mỏng manh phôi cùng móng tay đỏ, đôi môi rực lửa hé mở, lạnh lùng tuyệt đẹp phả ra một làn khói, "Sao, sợ chị làm gì cô bé à?"

Lộ Tuy đáp: "Chị đánh không thắng nổi cô ấy đâu."

Lộ Lâm suýt bị Lộ Tuy làm nghẹn chết, lạnh lùng hừ một tiếng.

"Chuyện lần trước chị bảo em làm..." Lời của Lộ Tuy quả quyết cắt ngang dòng suy nghĩ của Lộ Lâm, chị ta đánh phối hợp, hóa ra cậu em trai thân thiện này đúng là có chuyện cần nói.

Còn Vụ Mang Mang thì lén lút ngồi trên nắp bồn cầu chơi điện thoại, nhưng dù đây là nhà vệ sinh năm sao, cô cũng không thể ngồi đây mãi mà không ra chứ?

Nên cô đành sửa lại quần áo, lúc rửa tay ngắm mình trong gương, màu môi hôm nay hơi nhạt, nhưng ban sáng đi quá vội nên chẳng mang theo thứ gì để trang điểm lại cả.

Vụ Mang Mang thờ dài, ra khỏi nhà vệ sinh, ngược lên thì trông thấy Thẩm Đình đứng đối diện.

“Thẩm tiên sinh”.

"Mang Mang."

Vụ Mang Mang và Thẩm Đình cùng lên tiếng, nhưng mức độ thân mật của cả hai thì không giống nhau.

"Gọi tôi là Thẩm Đình đi."

Thẩm Đình hôm nay hòa nhã bất ngờ, Vụ Mang Mang nghĩ đến quan hệ giữa anh ta và Lộ Tuy, cô gọi anh ta là Thẩm Đình chắc cũng phải.

Thế nên cô rất ngoan ngoãn gọi "Thẩm Đình".

"Tôi có chút việc muốn nhờ cô giúp, được không?" Thẩm Đình nói.

Vụ Mang Mang hơi ngần ngại, không chắc cô có thể giúp được gì cho anh ta, hơn nữa rõ ràng là Thẩm Đình mới nảy ra suy nghĩ đó thôi.

Nhưng bạn bè thì phải giúp đỡ lẫn nhau, đó là đức tính tốt của Vụ Mang Mang, thế là cô gật đầu.

Hai người sánh vai nhau đi đến sảnh ở đầu bên kia.

Trong phòng không có nhiều người, loáng thoáng vài ba bàn, trong đó có một mỹ nữ mặc váy nỉ màu đỏ vô cùng nổi bật.

Vụ Mang Mang là người rất nhạy cảm, lập tức nhận ra mình gặp chuyện, quả nhiên bên tai phả đến một luồng khí nóng, là Thẩm Đình có tình thân mật kề tai cô: "Cô ta thực sự quá lắm mồm."

Vụ Mang Mang cảm thấy Thẩm Đình có âm mưu, nhưng đây là việc sở trường của cô, đang buồn vì không có chỗ để phát huy.

Trong tích tắc, Vụ Mang Mang đã phán đoán được tình hình, mỹ nữ áo đỏ có nhan sắc, khí thế dư dả, còn cô hôm nay lại không trang điểm, chân còn đi giày đế bằng, thực sự không thể diễn vai “bồn cung” tuyệt đẹp lạnh lùng được, chỉ có nhún nhường thôi.

"Thẩm Đình, vị này là..." Lan San nhìn thấy Thẩm Đình và Vụ Mang Mang sánh vai đi tới, bất giác cảm thấy nguy hiểm.

Đôi mắt Vụ Mang Mang đã diễn vở "tình sâu đậm, mưa mặt mù(*)", cô kéo tay Thẩm Đình, run run tay chỉ vào Lan San hỏi như sắp khóc: "Cô ta là ai?"

(*) Bài hát chủ đề của phim “Tân dòng sông ly biệt”. (ND)

Thẩm Đình chưa kịp nói gì đã bị Vụ Mang Mang cướp vai, "Anh nói hôm nay đi gặp khách hàng, chính là gặp người phụ nữ này hả? Chẳng trách mấy hôm trước dụ dỗ em đi bỏ đứa bé, hóa ra anh..."

Vụ Mang Mang vốn có làn da trắng, hôm nay sắc môi lại nhạt, mọi người quay lại nhìn đều há miệng "ồ", cô nàng này đúng là giống như mới phá thai thật.

Thực ra chẳng qua là liên tưởng quá phong phú mà thôi.

Tiếp đó là một tiếng "chát" to và rõ.

Thẩm Đình quay nghiêng đầu.

Nhân viên phục vụ trong sảnh đều hóa đá tức khắc, không dám động đậy, chăm chú xem kịch.

Lúc này tuyệt đối không thể để người trong cuộc hoàn hồn lại.

Vụ Mang Mang vội vàng đổi sang cầm chặt tay Thẩm Đình bằng cả hai tay, "Anh chê em rồi sao? Chê xuất thân của em? Mười sáu tuổi em quen anh ở bar, lần đầu tiên của em cũng thuộc về anh, anh không thể nhẫn tâm như thế được!"

Vụ Mang Mang diễn rất cừ, nước mắt như hạt trân châu đứt dây, lại quay sang cầu xin Lan San: "Cô này, xin cô đừng cướp anh ấy đi, tôi chỉ có anh ấy thôi, được không? Cái gì cô cũng có, cái gì cũng hơn tôi cả, xin cô đừng giành anh ấy được không?"

Diễn xuất của Vụ Mang Mang xưa nay đều đi theo con đường "thê thảm", lúc này bạn Tử Vi đang nhập khiến những người diễn cùng cô cảm thấy mất mặt, Lan San bất đắc dĩ phải cuống cuồng bỏ chạy.

"Vụ Mang Mang, cô uống lộn thuốc hả?!" Thẩm Đình nắm tay Vụ Mang Mang, xem như đã có cơ hội cắt đứt vở kịch bi thương vì tình của cô.

Lớn thế này rồi, Thẩm Đình chưa từng mất mặt như hôm nay.

Nhưng Vụ Mang Mang vẫn đang say mê trong vai diễn, nước mắt rung rung: "Em đau, anh đừng thế, sau này em sẽ sống đàng hoàng được không? Em đã phá thai năm lần rồi."

"Cô bị bệnh thần kinh hả?!" Thẩm Đình cầm nín.

Lúc này Vụ Mang Mang hoàn toàn tỉnh táo lại, bị người ta mắng thẳng mặt là bệnh thần kinh đúng là tệ hại thật.

Cô không nói gì nữa, nhưng nước mắt lại không ngừng được, lặng lẽ bỏ ra ngoài.

Thế nhưng khi phụ nữ rơi nước mắt không đơn thuần là vì một chuyện nào đó, có lúc nghĩ đến những việc gặp phải gần đây hoặc những vui buồn trong cuộc sống, nên đã khóc rồi thì dứt khoát khóc luôn một lần cho đủ.

Vụ Mang Mang ngồi trên ghế, cúi đầu không nói gì, không ngừng lấy mu bàn tay quạt nước mắt đang rơi lã chã.

Cả đời này Thẩm Đình chắc chỉ bó tay trước phụ nữ ít nói, sự tủi thân và bi thương lặng lẽ của Vụ Mang Mang vừa hay đánh trúng vào điểm thương xót của anh ta, nên anh ta cũng dịu giọng lại, "Xin lỗi, tôi không nên mắng cô."

Vụ Mang Mang đang bật khóc, thời gian đầu mà để ý đến lời xin lỗi của Thẩm Đình.

Thẩm Đình lấy khăn giấy trên bàn đưa cho Vụ Mang Mang, cô không nhận lấy, quay đầu đi tiếp tục khóc.

Thẩm Đình bất đắc dĩ, đành cầm khăn giấy lau nước mắt cho Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang ngẩng lên nắm lấy tay Thẩm Đình, quả nhiên là đàn ông thô lỗ, loại khăn giấy này làm mặt cô đau rát, nhưng không khí tốt đẹp như thế không thể nói những lời phá hoại được, Vụ Mang Mang nhìn Thẩm Đình qua làn nước mắt, "Anh đừng chê bai xuất thân của em được không?"

Đúng là bó tay, Thẩm Đình thật không hiểu nổi con gái bây giờ nữa.

"Mang Mang."

Một giọng nói mới nghe đã biết đến từ vùng cao nguyên băng tuyết.

Vụ Mang Mang run rẩy toàn thân, không dám tin mình xui xẻo như thế, lúc này tay cô còn đang nắm tay Thẩm Đình, cô vội vàng hoảng loạn buông ra ngay.

Buông ra rồi lại nghĩ, động tác này cũng giống như chốt dạ quá, làm thế nào cũng là sai.

"Lộ Tuy", Thẩm Đình lên tiếng gọi anh.

Sau đó anh ta sực nhận ra, người mà Lộ Tuy gọi đầu tiên là Vụ Mang Mang chứ không phải anh ta.

Vụ Mang Mang đã sớm quen với lối xử lý lạnh lùng của Lộ Tuy, không hy vọng anh tiến lên chỉ vào mũi, mắng cô lém phéng được.

Vụ Mang Mang ngoan ngoãn đến sau lưng Lộ Tuy, làm động tác cắt cổ với Thẩm Đình, tỏ ý cô đã bị anh ta hại rồi.

"Hai người..." Thẩm Đình ngập ngừng hỏi.

Lộ Tuy còn chưa nói gì thì Vụ Mang Mang đã vội khoác tay anh, đám đông theo dõi ban nãy chưa thanh toán tiền ra về, không thể mới diễn nửa chừng

đã đòi kịch bản chứ.

"Sao anh đến đây? Em biết anh vì tốt cho em, nhưng em không tận mắt trông thấy anh ta phản bội thì em không thể buông bỏ được." Vụ Mang Mang nói.

Sau đó Vụ Mang Mang còn rất nịnh bợ mà chêm một câu: "Sau khi so sánh, em nhận ra anh mới là người tốt với em nhất, em đã hoàn toàn buông tay rồi."

Vụ Mang Mang khoát khoát tay với Thẩm Đình, "Đi nhé, không tiễn."

Cầu "gian phu" nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Lộ Tuy nhìn hai bộ đồ ăn trên bàn, quay sang hỏi Thẩm Đình, "Bạn cậu đi rồi hả? Thế cùng ăn vậy."

Thẩm Đình gật đầu.

Ba người đi về phía phòng bao, nửa chừng đi ngang nhà vệ sinh, Vụ Mang Mang nói: "Em muốn đi rửa tay."

Tuy nói thế nhưng cánh tay cô vẫn bám chặt tay Lộ Tuy, thái độ kiêu muốn kéo luôn Lộ Tuy vào nhà vệ sinh nữ.

"Cậu đi trước đi, Lộ Lâm ở trong phòng, Đẳng Vương Các", Lộ Tuy gật đầu với Thẩm Đình.

Thẩm Đình đi rồi, Vụ Mang Mang thở phào, theo kinh nghiệm của cô, việc này phải giải thích kịp thời, nếu không thì không biết sẽ có gì xảy ra nữa.

"Chuyện đó... ban nãy em từ nhà vệ sinh đi ra, trùng hợp gặp Thẩm Đình", Vụ Mang Mang đương nhiên không thể kéo Lộ Tuy vào nhà vệ sinh nữ, nhưng cũng may bên cạnh có một bồn cây cực lớn, cô kéo Lộ Tuy vào góc khuất, bắt đầu giải thích.

"Anh ta đến xem mất, kết quả là chê cô gái kia quá lăm mồm nên bắt em đi giải vây cho." Vụ Mang Mang bắt lặc "Thật không biết số mạng em thế nào, ban đầu Tiêu Cố Cung không thích Thẩm Viện Lê cũng kéo em đi giải vây, em sắp trở thành thần phá hoại tình yêu rồi."

Vụ Mang Mang chấp hai tay trước ngực, nhìn Lộ Tuy vẻ mặt không cảm xúc như van nài, "Anh có thể hiểu cho em không?"

"Ban nãy em nắm tay anh ta là vì quá nhập vai, nhất thời chưa tỉnh ra." Vụ Mang Mang giải thích hết những điều có thể giải thích, "Anh biết em mà, đúng không? Thứ Hai em sẽ hẹn bác sĩ Ngô, được không?"

Nhưng Lộ Tuy vẫn không biểu hiện gì, Vụ Mang Mang bị anh nhìn đến nhũn cả chân, xem ra vị này không chịu mềm, nhưng cô cũng không cứng nổi.

Vụ Mang Mang đành nghiêm túc báo: "Cho dù anh tin hay không thì cả đời này em cũng không bao giờ ngoại tình, sau này nếu em thay đổi tình cảm nhất định sẽ báo anh biết, sau khi chia tay mới bắt đầu."

"Thay đổi tình cảm?" Lộ Tuy thốt ra từ đó.

Vụ Mang Mang vội nói: "Nhưng em nghĩ khả năng này cực kỳ thấp, nhiều nhất chỉ có một phần trăm. Có anh là ngọc quý trước mắt rồi, sao em có thể thích loại ngói vụn nào khác chứ, đúng không?"

Vụ Mang Mang cảm thấy đối diện với Lộ Tuy, kỹ thuật dỗ dành của cô đúng là tiến bộ hơn ngàn trọng.

Kiểu đảo ngược vai diễn nam nữ này, chính cô cũng thấy say mê.

"Chẳng phải bảo đi rửa tay à? Còn không đi đi?" Lộ Tuy nói.

"Không phải em muốn đi rửa tay, mà em muốn giải thích ngay với anh, sợ anh tức giận mà." Vụ Mang Mang càng lúc càng giỏi nói lời tình cảm, cô sắp lý giải được vì sao Ninh Tranh luyện được chiêu này rồi.

"Đi rửa tay đi", Lộ Tuy nói.

Vụ Mang Mang đứng trước bồn rửa mới sực nhận ra, chắc không phải Lộ Tuy đang ghen đó chứ?

Người đàn ông này biểu hiện quá khó hiểu, cô đành đoán mò thôi.

Khi đi ra, Vụ Mang Mang đưa bàn tay trắng nõn mềm mại ra trước mặt Lộ Tuy, khoe: "Rửa sạch rồi, em còn dùng sữa rửa tay nữa."

Bây giờ chỉ có mùi vị của em thôi, câu này Vụ Mang Mang không dám nói, sợ chọc cho Lộ Tuy thẹn quá hóa giận, cô làm bạn gái người ta thật không dễ dàng gì.

"Ừ", Lộ Tuy đáp một tiếng.

Tay Vụ Mang Mang được Lộ Tuy nắm lấy, theo anh một trước một sau vào phòng.

Vụ Mang Mang cảm thấy động tác tỏ ra tình cảm này thật là trẻ con, nhưng không dám nói với Lộ Tuyền.

"Sao hai người chậm thế?" Lộ Lâm nóng nảy nói, "Đi vệ sinh cũng đi cùng nhau hả? Chắc không phải em đi vệ sinh còn bắt Mang Mang cầm giúp em chứ?"

Vụ Mang Mang tiện miệng hỏi một câu, "Cầm gì ạ?"

Đến khi Vụ Mang Mang phản ứng kịp thì chỉ muốn quỳ lạy Lộ Lâm, không phải cô không hiểu mà vốn không nghĩ Lộ Lâm nói năng lại thô lỗ như thế, cho nên cô không hề nghĩ đến. Nhưng lúc này nghĩ theo lời của Lộ Lâm, Vụ Mang Mang không kìm được lạnh run.

Cũng may hai người đàn ông đều có chức năng nghe như không nghe, bỏ qua câu nói đùa nhạt nhẽo đó.

Lộ Tuyền vừa ngồi xuống thì điện thoại đổ chuông, là Ninh Tranh.

Lúc anh nghe máy, ba người kia cũng không im lặng, Lộ Lâm hỏi Thẩm Đình: "Đúng rồi, ban nãy chưa kịp hỏi cậu, chẳng phải Viện Từ nói hôm nay cậu và Lan tiểu thư của điện tử Khải Việt hẹn hò sao, kết thúc nhanh thế?"

Câu này đúng là hết chuyện đề tài rồi, Vụ Mang Mang và Thẩm Đình nhìn nhau trong giây lát rồi tự động nhìn đi nơi khác.

"Vâng", Thẩm Đình đáp.

Anh ta và Lộ Tuyền không hề là bạn bè, Vụ Mang Mang cứ nghĩ mãi, hai người này làm thế nào để trò chuyện với nhau?

Cứ anh "ừ" tôi "à" sao.

"Ninh Tranh lát nữa sẽ đến", Lộ Tuyền cúp máy, gọi phục vụ đến bảo dọn hết xuống, làm lại bàn khác.

Thực tế thì lúc này Ninh Tranh và Thẩm Viện Từ đã sắp đến nơi, nên nhanh chóng có mặt trong phòng.

"Ồi, hôm nay ngày gì mà tề tựu đông đủ thế?" Ninh Tranh cười, bước vào, tay còn khoác tay Thẩm Viện Từ.

Nhưng giây sau đó Ninh Tranh ý thức được vị trí ngồi có gì đó sai sai.

Vụ Mang Mang sao lại ngồi cạnh Lộ Tuyền?

Vụ Mang Mang rất nhanh nhẹn, không cần Ninh Tranh hỏi, cô đã nói với Lộ Tuyền trong ánh mắt sừng sốt của hai người kia: "Em muốn ăn canh."

Lộ Tuyền cầm bát nhỏ trước mặt Vụ Mang Mang lên, múc canh cho cô.

Kể từ đó, quan hệ đã rõ ràng, Ninh Tranh và Thẩm Viện Từ cũng không cần hoài nghi nữa.

"Hai người đến nhanh thế?" Lộ Lâm hỏi.

"Anh ấy tự xưng nói muốn chơi bắn súng", Thẩm Viện Từ ngồi xuống cạnh Lộ Lâm, "anh ấy" đương nhiên là Ninh Tranh rồi.

"Ồ" Lộ Lâm nhìn Ninh Tranh về ẩn ý sâu xa.

Vừa hay điện thoại của Thẩm Viện Từ đổ chuông, cô ta đứng lên ra ngoài nghe máy, Ninh Tranh nhìn Lộ Tuyền và Vụ Mang Mang đang cúi đầu ăn canh: "Chuyện từ bao giờ thế?"

"Chị cũng mới biết hôm qua thôi", Lộ Lâm quả nhiên thanh minh ngay không hề có chút tình chị em.

"Hai vị đúng là kín tiếng quá", Ninh Tranh cười nói, nếu ánh mắt anh ta nhìn Vụ Mang Mang không sắc bén thì nụ cười sẽ thành thật hơn nhiều.

Ninh Tranh không ngờ mình lại ngờ nghệch thế, Vụ Mang Mang lạnh nhạt với anh ta chẳng qua là muốn ôm đôi chân to hơn của Lộ Tuyền mà thôi.

Nhưng điều khiến Ninh Tranh bất ngờ hơn cả là Lộ Tuyền sau mấy năm độc thân, lại bị tiểu yêu tinh Vụ Mang Mang cura dỗ.

"Buổi sáng nhìn thấy bài em đăng, anh còn nghĩ ai gấp hành cho em đây", Ninh Tranh nói.

"Hành gì?" Lộ Lâm quay sang, cùng lấy điện thoại ra xem, cảm giác mắt mình đột nhiên bị lóa.

Những người khác không biết bộ mặt khác của Lộ Tuyền, lẽ nào Lộ Lâm không biết, chị đã nhìn Lộ Tuyền mặc tã mà trưởng thành.

Lộ Tuyền vốn là kiểu đàn ông được gia đình và phụ nữ nuông chiều, nhưng anh đủ xuất sắc, nên hào quang đó đã đủ che lấp mọi khuyết điểm của anh.

Lộ Lâm cảm thấy Lộ Tuyền chính là chiếc xe chạy ngược chiều mở đèn chiếu xa khi bạn lái xe vào buổi tối, trong tích tắc làm lóa mắt bạn, giây sau sẽ đạt

lấy mạng sống của bạn.

Thật không biết những người phụ nữ này cần gì ở anh? Phải nói là tấm hình Lộ Tuy gấp hành này, Lộ Lâm nhìn kiểu gì cũng thấy không hiểu nổi, không nhìn được cười to, cảnh tượng đó thật không dám nghĩ tới.

Có còn cho người ta ăn canh ngon miệng không hả?! Vụ Mang Mang thật muốn ném bát đi.

Cũng may Thẩm Viện Từ đã đẩy cửa vào, chĩa mũi dùi vào Thẩm Đình.

"Anh, anh có chuyện gì vậy? Lan San bị anh chọc cho phát khóc rồi, bảo anh ở ngoài bao nuôi một cô công chúa hộp đêm." Thẩm Viện Từ có vẻ bất mãn.

Nửa câu trước còn ổn, nửa câu sau khiến Vụ Mang Mang phải cắn chặt vào bát.

Thẩm Đình chẳng buồn đếm xỉa đến Thẩm Viện Từ.

Cô ta đã quen với tính ít nói của ông anh, đáng đời anh ta có tiền có sắc mà vẫn không có nổi bạn gái. Ai mà chịu cho được?

"Em mặc kệ, lát nữa Lan San cũng đến, anh đi mà giải thích với cô ấy." Thẩm Viện Từ tức tối ngồi xuống.

Trời ơi, sao cứ phải vạch mặt nhau tại trận vậy? Vụ Mang Mang bắt gặp lau nước mắt đắng cay thay bản thân và Thẩm Đình.

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới, tuy Lan San bị Vụ Mang Mang chọc tức bỏ chạy, nhưng không hề rời khỏi đây.

Có điều cô ta không đến một mình, phía sau còn có một đại mỹ nhân khí thế bùng bùng.

Là Lan Nguyệt?

Vụ Mang Mang kích động vô cùng, nói với Lộ Lâm: "Là Lan Nguyệt của Lan Nguyệt Chu Bảo à?"

Lộ Lâm gật đầu.

Vị này là thần tượng của Vụ Mang Mang.

Gia thế hiển hách, tài hoa xuất chúng, quan trọng hơn là nhan sắc có thể giết chết các nữ ngôi sao lớn hiện nay, Lan Nguyệt Chu Bảo xưa nay không mời ngôi sao nào khác làm đại diện, bà chủ Lan Nguyệt ngày xưa từng là người tình trong mộng của vô số cánh đàn ông, mấy năm nay đều đứng ở vị trí quán quân bảng xếp hạng nữ giới mà đàn ông ở thành phố này muốn XX cùng nhất.

Lại còn là đệ nhất mỹ nhân năm năm liền, đến nay cũng chưa ai có thể phá vỡ kỷ lục của chị.

Quan trọng hơn nữa là, Lan Nguyệt Chu Bảo nổi như cồn hiện nay là do Lan Nguyệt sáng lập năm chị ta mười tám tuổi, tuy sau lưng đứng là nhờ phúc của gia tộc, nhưng Vụ Mang Mang biết với cùng gia thế đó mà rất ít người có thể thành công được như Lan Nguyệt.

Cho dù Lan Nguyệt bây giờ không còn trẻ, đã hơn bốn mươi tuổi nhưng dung mạo của chị đúng là cái lão hoàn đồng, trông chỉ như mới hơn ba mươi, hơn nữa khí chất đó khiến người khác chỉ dám chiêm ngưỡng từ xa.

Lan Nguyệt chính là thần tượng của Vụ Mang Mang, vì cô biết cả đời này cô không thể thành công được như Lan Nguyệt.

Mà Lan Nguyệt chính là chị của Lan San.

Lan San vừa bước vào đã nhìn thấy Vụ Mang Mang, cười lạnh lẽo rồi xoay người định ra ngoài, nhưng lại bị Lan Nguyệt nhẹ nhàng kéo lại, "Sao vậy? Lại nổi cơn rồi?"

Người thật ngay cả giọng nói cũng dịu dàng dễ nghe, Vụ Mang Mang hoàn toàn bị chinh phục.

Lan San âm ức nói: "Nếu cô ta ngồi ở đây thì em việc phải tự chuốc nhục vào thân?"

"Cô ta?" Lan Nguyệt nhìn theo ánh mắt của Lan San thấy Vụ Mang Mang ngồi đó.

Vụ Mang Mang cực kỳ ngại ngùng, không thể nói vì Lan San quá lăm lăm nên Thẩm Đình mới nhờ cô diễn kịch chứ?

Lan San quay sang nói vài câu vào tai Lan Nguyệt, Lan Nguyệt nhìn Vụ Mang Mang rồi lại nhìn Lộ Tuy, mỉm cười kéo Lan San ngồi vào chỗ, "Chắc em hiểu lắm rồi, cô gái này ban nãy nhất định là đùa với em thôi."

Vụ Mang Mang vội vàng lặn xuống theo bậc thang mà Lan Nguyệt đã kê sẵn cho cô, "Xin lỗi, ban nãy tôi đã đùa vớ vẩn, chỉ vì muốn trêu Thẩm Đình, xem bộ dạng anh ấy biến sắc thế nào thôi. Ban nãy vẻ mặt nổi giận của anh ấy đúng là buồn cười." Vụ Mang Mang cũng không cần người khác có cười hay không, chính cô "cố gượng cười" trước.

"Làm gì có ai đùa như thế bao giờ?" tuy Lan San đã bắt giận Thẩm Đình nhưng con giận với Vụ Mang Mang lại tăng lên gấp đôi.

Lan Nguyệt nhéo vào tay Lan San để dưới bàn, "Tiếc quá, khi ấy tôi không ở đó, thực ra tôi cũng rất muốn thấy bộ dạng biến sắc của Thẩm Đình, con người cậu ta một năm bốn mùa đều một biểu cảm, đúng là hơi đơn điệu."

Đúng là anh hùng luôn đồng điệu, Vụ Mang Mang chỉ muốn chạy tới nắm tay Lan Nguyệt, tỉ tê tâm sự.

Lộ Lâm tỏ ra tán thành, Thẩm Viện Từ lại nhìn Vụ Mang Mang vẻ lạnh nhạt.

Lan San đã bắt giận, mọi người đều là người quen nên lập tức hàn huyên nhiệt tình.

"Cậu về nước bao giờ thế; cũng không báo bọn này để tiếp đãi?" Lộ Lâm hỏi Lan Nguyệt.

"Hôm qua mới về, còn chưa kịp liên lạc với mọi người", Lan Nguyệt cười nói.

Giọng chị dịu dàng ảm áp, nụ cười cũng rất thủy mị, tuy đẹp đến sững sờ nhưng lại có sự thân thiện như chị gái hàng xóm, hình như quan hệ với Ninh Tranh, Thẩm Đình cũng rất tốt.

"Thế tốt quá, tôi nay làm luôn đi", Lộ Lâm bảo.

Lan Nguyệt cười rồi gạt đầu, vui vẻ nhìn sang Lộ Tuyền, "Lâu quá không gặp."

Lộ Tuyền đáp lại, "Đúng thế."

Vụ Mang Mang ngược lên nhìn Lộ Tuyền, độ cong khỏe mồm của anh dịu dàng gấp mấy lần bình thường, ma lực của nữ thần quả nhiên không gì sánh bằng.

Lộ Lâm nhích lại gần Vụ Mang Mang, "Cô ấy là bạn giưòng của Lộ Tuyền."

Vụ Mang Mang lập tức bị sặc nước, cũng may cô quay đi kịp thời mới không phun nước ra bàn.

Lộ Tuyền đưa khăn giấy cho Vụ Mang Mang, lại đưa tay lên nhẹ vỗ lưng cho cô.

Đến khi Vụ Mang Mang hết sặc lại mới quay sang nói với mọi người, "Xin lỗi."

Tuy chuyện Lan Nguyệt là bạn giưòng của Lộ Tuyền khiến cô mới nghe cảm thấy rất sùng sốt, nhưng sau đó trong lòng cô bỗng thấy tự hào, niềm tự hào này hình như bắt nguồn từ việc bạn trai tôi đã từng ngủ với nữ thần của tôi đây.

Giống như cảm giác tự hào với mọi người vì "bạn trai tôi lại từng ngủ với chị Chí Linh" vậy.

"Vị tiểu thư này tôi vẫn chưa quen nhỉ", Lan Nguyệt mỉm cười nhìn Vụ Mang Mang, trông không giống người trong giới của họ.

"Bạn gái tôi, Mang Mang." Lộ Tuyền lên tiếng.

Nụ cười trên gương mặt Lan Nguyệt không đổi, nhưng vẻ mặt "khó tin quá, làm sao có thể" của Lan San thì không kìm nén được, nếu là người khác chắc Lan nhị tiểu thư sẽ mắng một câu: Mất anh mù hủ, lại bỏ chị tôi mà đi theo con bệnh thần kinh này?

Nhưng cô ta không dám coi thường Lộ Tuyền, nên đành tròn to đôi mắt còn hơn mắt bò để diễn tả sự chấn động của mình.

Thực ra diễn biến tâm lý của Lan Nguyệt cũng hết như Vụ Mang Mang.

Lộ Tuyền nào bị ứng thủy hủ?

"Bạn gái cậu thật đẹp", Lan Nguyệt khen, "Rất trẻ trung."

"Cảm ơn", Lộ Tuyền nói.

Đôi thoại giữa nam nữ trưởng thành, chỉ mấy chữ ngắn gọn đã diễn tả tâm trạng đôi bên hết mức.

Chắc Lộ Lâm cảm thấy Vụ Mang Mang bị sặc nước chưa đủ, lại quay sang nói với cô: "Là Lan Nguyệt đá Lộ Tuyền." Teng teng teng teng!

Nếu nói rằng Lan Nguyệt trong lòng Vụ Mang Mang vốn đã là bằng hiệu đất vàng, thế thì bây giờ là khám kim cương rồi.

Đối với chuyện Lan Nguyệt đá Lộ Tuyền, Vụ Mang Mang không hề bất ngờ, nữ thần xứng đáng với người đàn ông tốt hơn.

Vẻ mặt của Vụ Mang Mang vượt ngoài tưởng tượng của Lộ Lâm, chị ta vốn ngỡ sẽ nhìn thấy sự ghen ghét đố kỵ trên mặt cô bé, ai ngờ ánh mắt Vụ Mang Mang nhìn Lan Nguyệt chỉ có sự si mê lấp lánh ánh sao.

So với đàn ông, thực ra phụ nữ thích ngắm phụ nữ hơn, nhìn thấy người phụ nữ mình thích sẽ không kìm được mà ngắm mãi, từ đầu đến chân, từ kiểu

tóc đến trang sức... đều thưởng thức một lượt, đồng thời trong lòng cũng trang bị cho mình y như vậy.

Nhưng Vụ Mang Mang cảm thấy cô mặc sườn xám chắc chắn sẽ không ra được vẻ kiều diễm mê người như Lan Nguyệt.

Vốn dĩ mọi người đến sơn trang đều có ý muốn chơi bắn súng, nhưng có vẻ như Lan Nguyệt không hứng thú với thứ đó nên mọi người rất tự nhiên chiều theo chị, dời địa điểm tụ tập sang trang viên Hoa Hồng.

Trang viên Hoa Hồng là sản nghiệp của Lan Nguyệt, bên trong trồng đủ loại hoa hồng từ các nơi trên thế giới, đặc biệt nổi tiếng với trà chiều hoa hồng.

Phu nhân XX lúc đến thành phố này cũng rất hâm mộ mà ghé thăm trang viên Hoa Hồng.

Logo của Lan Nguyệt Chu Bảo chính là một đóa hoa hồng kim cương, có thể thấy niềm yêu thích cuồng nhiệt của chủ nhân với hoa hồng, đến nỗi Vụ Mang Mang cũng đặc biệt yêu thích loại hoa này.

"Có thể mượn bạn trai của em nói chuyện được không, Mang Mang?" Lan Nguyệt nhìn Vụ Mang Mang.

"Đương nhiên không vấn đề ạ", Vụ Mang Mang hận không thể đóng gói Lộ Tuy dâng lên tận giường Lan Nguyệt, cứ cảm thấy bản thân phá hoại "couple" này thật là tội lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Lan Nguyệt dựa vào lan can ngoài ban công lộ thiên lắc lắc ly rượu vang trong tay cười ngai ngùng, không dám nhìn vào mắt Lộ Tuy. "Tôi cảm thấy mình hơi mất mặt, lúc đó ép buộc không được, nhục nhã ra nước ngoài, giờ lại cun cút quay về. Tôi vốn định đưa một người đàn ông đến khoe khoang với cậu, nhưng nghĩ lại lại thấy ấu trĩ, dù sao cậu cũng chẳng quan tâm."

"Lan Nguyệt, chị là người bạn rất tốt", Lộ Tuy nói.

"Yên chí, tôi đã nhìn thoáng ra rồi, không cần dùng hai chữ bạn bè để từ chối." Lan Nguyệt cười tự trào, "Hai năm nay tôi đi qua rất nhiều nơi, nhìn rất nhiều phong cảnh và con người, bây giờ nghĩ lại cảm thấy lúc đó mình thật sự hẹp hòi, tôi hối hận rồi."

Lan Nguyệt đến trước mặt Lộ Tuy, ngược lên nhìn anh, gần đến nỗi có thể đếm được lông mi của anh, "Còn cậu, có cần người bạn lúc nào gọi cũng đến là tôi không?" Lan Nguyệt không muốn dùng từ "bạn giường" để hình dung bản thân.

Cho dù chị và Lộ Tuy chỉ đơn giản là mối quan hệ không bàn đến tình cảm, chỉ cần nhu cầu mà thôi.

Lộ Tuy hơi nghiêng người, né tránh khoảng cách mờ ám này.

Lan Nguyệt thở dài: "Sợ cô bạn gái bé nhỏ giận sao? Từ bao giờ mà cậu thay đổi khẩu vị thế, tôi thật sự hơi tò mò đó."

Tất nhiên Lộ Tuy sẽ không trả lời câu hỏi riêng tư như vậy.

Lan Nguyệt cũng hiểu nên nói tiếp: "Thật hâm mộ cô bé, vừa đúng lúc cậu muốn ổn định thì gặp cậu, lại đúng vào độ tuổi đẹp nhất, trong sạch."

"Đừng hiểu lầm, không phải do chị từng ly hôn đâu, Lan Nguyệt." Phụ nữ tỏ ra vô cùng chín chắn nhưng thực ra trong lòng cũng có mặt không hề lý trí.

Lan Nguyệt luôn cho rằng nguyên nhân không thể có được Lộ Tuy là do chị từng ly hôn, đó là vết nhơ duy nhất trên người chị.

Nhưng dù sao trên giường họ cũng rất hợp nhau, đến nỗi trong mấy năm trời, cạnh bên Lộ Tuy chỉ có mình chị.

Nên đã khiến chị nảy sinh ảo giác.

Thế nhưng khi Lan Nguyệt bỏ đi rồi mới hiểu ra vị trí của mình, chị chẳng qua là vật thay thế khi Lộ Tuy không muốn đi tìm "gái" thôi.

Đàn ông thú tính như vậy đấy, họ bắt buộc phải tìm chỗ để giải tỏa, không phải bạn thì cũng là người khác.

Sự hưng phấn của họ thậm chí còn không phải vì nhìn thấy bạn mà hứng thú, chỉ là vì nhu cầu sinh lý của họ tích lũy đến một mức độ nhất định cần phải giải tỏa mà thôi, nếu lúc này trên thế gian không còn phụ nữ, chỉ có cùng khi cái thì họ cũng sẵn lòng.

"Xin lỗi, lại lôi chuyện cũ ra nói rồi", Lan Nguyệt cười rồi bảo, "Được rồi, không ngăn cậu nữa, có nhu cầu thì gọi điện cho tôi, tôi cũng rất biết hưởng thụ mà."

Phụ nữ bốn mươi tuổi, từng kết hôn, ly hôn, bây giờ cũng chẳng mong gì khác, chỉ muốn hưởng thụ niềm vui thể xác.

Khi Lộ Tuyền và Lan Nguyệt tình cũ gặp lại, Vụ Mang Mang khá thê thảm, rõ ràng là bị cô lập.

Lộ Lâm và Thẩm Viện Từ trò chuyện rất vui, Lan San cũng chen vào được, Vụ Mang Mang có ý bắt chuyện thì chẳng ai đếm xỉa.

Thẩm Viện Từ vì Ninh Tranh có vướng mắc với Vụ Mang Mang, Lan San cũng chẳng có thiện cảm với cô, còn Lộ Lâm thì rõ ràng là định phớt lờ đối tượng chị ta từng theo đuổi trước đây.

Nên Vụ Mang Mang trở nên lạc lõng trong đám phụ nữ. Còn Ninh Tranh và Thẩm Đình, thế giới của đàn ông phụ nữ càng không thể xen vào, hơn nữa hôm nay Ninh Tranh như uống nhầm thuốc, lại còn học kiểu lạnh lùng của Thẩm Đình nữa.

Vụ Mang Mang không có chứng cứ ép phải xã giao, hôm nay Weibo quá đông vui mà điện thoại thì lại hết pin, chỉ có thể cô đơn lẻ bóng ngồi trong góc, vì chỗ sạc pin duy nhất chỉ có ở đây.

Lộ Tuyền là ai chứ, vừa bước vào đã nhận ra hoàn cảnh của Vụ Mang Mang.

Cô nàng tuy rất vui vẻ ngồi trên sofa chơi điện thoại, nhưng lại khiến người ta cảm thấy cô là người đáng thương bị bỏ rơi.

"Tôi đưa Mang Mang đi trước đây", Lộ Tuyền bước tới nắm tay Vụ Mang Mang, quay sang nói với mọi người.

Vụ Mang Mang kêu lên: "Này này, em mới sạc được ba mươi sáu phần trăm pin thôi."

Vụ Mang Mang vô cùng tiếc nuối.

Vụ Mang Mang ngồi trong xe Lộ Tuyền, mở mục ghi chú ra, thêm một dòng: Lại không cho tôi sạc đầy pin điện thoại.

Trong đầu cô lướt qua đủ kiểu thủ đoạn trả thù: sau này lúc nào ấy ấy sẽ quả quyết đập máy nửa chừng? Hay là không cho anh vào trong?

Cảnh tượng đó chỉ nghĩ thôi cũng khiến cô hưng phấn.

* * *

Chiều thứ Hai là thời gian Vụ Mang Mang hẹn với bác sĩ Ngô Dụng.

"Dạo này thế nào?" Đây là lời mở đầu quen thuộc của bác sĩ Ngô.

Vụ Mang Mang cũng không vòng vo, bla bla kể lại hết những chuyện xảy ra trong hai tuần như đổ đầu phụ ra.

Đương nhiên cũng bao gồm cả chuyện diễn cùng Thẩm Đình.

Ngô Dụng ghi lại trong sổ, Vụ Mang Mang lại diễn vai một người phụ nữ yếu thế bị ép phải phá thai.

"Lúc đó tại sao lại diễn người xuất thân không tốt, bị ép phá thai? Chẳng phải cô luôn thích khiêu chiến với những vai diễn khác nhau sao?" Ngô Dụng hỏi.

"Lại diễn? Lúc nào cơ?", Vụ Mang Mang không nhớ rõ.

"Chính là cái lần bị người ta kiện cô đó", Ngô Dụng đáp.

"À!" Vụ Mang Mang làm động tác như vỡ lẽ, "Anh ấy hả?"

Biến thành bạn trai tôi rồi.

Vụ Mang Mang nhớ lại, đúng là có chuyện đó thật.

"Lúc đó tại sao lại diễn vai này?" Ngô Dụng hỏi lại lần nữa. "Chẳng tại sao cả, chỉ là diễn quá thuận tay, lời thoại cũng tự nghĩ ra, tôi không cần suy nghĩ gì. Có lúc tôi cứ cảm thấy những thứ đó không phải do tôi tạo ra, mà nó đã ở trong đầu tôi từ lâu rồi, chỉ đợi giải mã mà thôi." Vụ Mang Mang nói.

Nếu những thứ đó cần dùng đầu óc để suy nghĩ thì cô đã có thể không chế bản thân không tái phát rồi.

Ngô Dụng ghi lại những chỗ quan trọng.

Anh bỗng có cảm giác vướng mắc trong lòng Vụ Mang Mang e rằng không giảm nhẹ theo thời gian và sự trưởng thành trong tâm hồn, ngược lại sau khi bị vùi lấp trong tầng tầng lớp lớp thời gian, nó sẽ như ma quỷ đeo bám cô cả đời.

Tại sao trong tiềm thức cứ nhắc đến việc phá thai?

Mà kiểu diễn này mấy năm trước chưa hề xuất hiện, năm nay lại này sinh đến hai lần. Nhưng số lượng không nhiều nên còn phải quan sát tiếp xem sao.

Nhưng Ngô Dụng đã có một suy đoán to gan.

Bắt đầu từ việc anh làm người tư vấn cho Vụ Mang Mang, cô chưa từng diễn những vai chính diện tốt đẹp, lần nào cũng theo con đường "nhục nhã, thê thảm".

Đó là một sự phủ định hoàn toàn trong vô thức đối với bản thân.

Giống như chắc chắn rằng bản thân vì hư hỏng nên mới không được xem trọng, không được quan tâm yêu thương.

Như thế vẫn thấy an ủi hơn là dù cô tốt đẹp nhường nào thì cũng không đổi lại được tình yêu của người khác.

Còn về phá thai, có lẽ suy nghĩ chôn sâu trong tâm khảm Vụ Mang Mang chính là, cô vốn không nên đến với thế giới này.

Mà hai người không yêu nhau tốt nhất là cũng đừng có con làm gì.

Đương nhiên đó chỉ là suy đoán cá nhân của Ngô Dụng, mà anh cũng không thể nói với Vụ Mang Mang được.

"Các vai diễn của cô bị bó hẹp quá, sao cô không thử những vai diễn khác?"

"Chẳng hạn?" Vụ Mang Mang hỏi.

"Chẳng hạn Nữ Hoàng Phong(*)."

(*) Nữ Hoàng Phong tức The Wasp: nhân vật nữ chính từng xuất hiện trong phim Người Kiến, là siêu anh hùng nữ chính sẽ xuất hiện trong phim "Ant-man and the wasp". (ND)

"Hóa ra anh cũng biết nói giỡn đó bác sĩ Ngô", Vụ Mang Mang cười nói.

"Tôi đang nghiêm túc đề cử đấy", Ngô Dụng đáp.

"Tôi đến đây nhờ anh tư vấn là để sau này đừng lên con nữa mà." Vụ Mang Mang nhướn mày.

"Thực ra cô có một chỗ để giải tỏa còn hơn là không có. Lần sau nhớ thử những vai tích cực xem sao." Ngô Dụng bảo.

Vụ Mang Mang thông dong rời khỏi văn phòng của Ngô Dụng, vừa ra khỏi cửa thì nhận được điện thoại của Lộ Tuy.

"Alo", giọng Vụ Mang Mang chỉ ít cũng tăng độ dịu dàng lên bốn mươi lăm độ, nghiêng nhiên là giọng điệu thiếu nữ đang yêu.

Tối nay là lúc nhận phần thưởng cuộc thi bắn súng, Vụ Mang Mang cố ý mang ba lô theo, bên trong là máy ảnh chuyên nghiệp mà cô chưa từng sử dụng.

Nhưng với cơ bụng của Lộ tiên sinh thì xứng đáng được chụp bằng máy này.

"Ồ đâu đấy, anh bảo tài xế đi đón em", Lộ Tuy hỏi.

"Không cần, dưới lầu là trạm tàu điện, tự em đến chỗ anh", Vụ Mang Mang nói.

Chắc là do mất Hummer lâu quá rồi nên Vụ Mang Mang đã quen hoàn toàn với phương tiện giao thông công cộng.

Lúc này mà đội tài xế của Lộ Tuy tới, rồi đến chỗ ăn cơm, chắc sẽ bị tắc đường đến tám giờ rưỡi mất.

Chi bằng ngồi tàu điện, mọi người đều đỡ việc, cũng có thể ăn cơm đúng giờ.

"Ồ đó đừng đi đâu, anh đến đón em", Lộ Tuy đòi lại.

Vụ Mang Mang thở dài, Lộ Tuy lại hiểu lầm cô giận vì anh chỉ cử tài xế đến đón, cô tự hỏi mình vẫn chưa đến mức đồng đánh như thế.

"Thật không cần mà, em vào thang máy rồi, cứ thế đi." Vụ Mang Mang cúp máy.

Tuy Vụ Mang Mang rất tự tin về giao thông công cộng nhưng cô vẫn không thể đến nhà hàng đúng giờ được.

Lộ Tuy nhìn đồng hồ, Vụ Mang Mang đã trễ nửa tiếng, vượt quá giới hạn anh có thể chịu đựng.

Với tính cách bình thường, người ta trễ ba mươi giây thì Lộ tiên sinh sẽ xử lý ngay, hẳn nhiên Vụ Mang Mang đã làm mới giới hạn của anh rồi.

Thực ra Vụ Mang Mang cũng rất bất lực, điện thoại bị một tên dâm tặc trên tàu điện đập vỡ rồi, mà cô lại còn phải vào đồn cảnh sát nữa.

Mẹ tên dân tộc kia chạy tới, cứ bảo Vụ Mang Mang dụ dỗ con trai bà ta, la hét ầm ĩ, đòi tìm luật sư kiện cô, yêu cầu cô phải đập đầu tạ lỗi với con trai bà ta.

Vụ Mang Mang đương nhiên không đồng ý, rõ ràng là tên kia đã sờ mông cô trên tàu mà.

Bà ta lại nói Vụ Mang Mang mặc váy ngắn, cố ý để đàn ông sờ mớ.

Đúng là tình ngay lý gian, mà bà ta lại toàn chửi thề tục tĩu, Vụ Mang Mang tức đến giậm chân cũng đành bó tay.

Tuy váy không dài nhưng cô còn mặc tất len dày mà?

Nửa tiếng sau, đối phương còn tìm một luật sư cũng bi ối y chang con trai bà ta tới, xem ra gia đình này có chút tiền dơ bẩn nên mới huênh hoang như thế.

Vụ Mang Mang gọi điện cho bà Liễu trước, kết quả là sếp Vụ và bà Liễu đang ở trên máy bay, điện thoại tắt máy.

Còn những người khác, Vụ Mang Mang chẳng nhớ được trong đó bao gồm cả Lộ Tuyền, nên cô muốn gọi cho anh bảo không đi được cũng đành chịu.

Có thể tưởng tượng ra con giận dữ của Lộ tiên sinh khi bị người ta cho leo cây.

Đến tận hai tiếng sau, bà Liễu mở điện thoại ra mới thông báo cho luật sư, giải cứu Vụ Mang Mang ra khỏi đồn cảnh sát.

Cũng may lúc này bà Liễu đang ở chỗ khác, nếu không chắc chắn Vụ Mang Mang sẽ bị bà cho một trận toi đời.

Làm xong thủ tục thì đã hơn mười giờ rồi, Vụ Mang Mang xuống taxi, cúi đầu ủ rũ về nhà, chỉ cảm thấy sức lực toàn thân đã bị rút sạch.

Một bà trung niên sồn sồn không biết lý lẽ tuyệt đối là vũ khí sinh hóa hình người.

Đèn xe của Lộ Tuyền nhá sáng, Vụ Mang Mang bắt đầu phải ngẩng lên thì thấy anh mở cửa bước ra.

Vụ Mang Mang mệt mỏi nghiêng đầu sang một bên, tối nay cô thực sự không còn sức đâu để đối phó với bất cứ ai, bị vũ khí hình người kia chửi một trận, lại bị sếp Vụ phê bình một phen, lúc này Vụ Mang Mang không muốn gặp ai khác.

Cô liêu mạng đứng lại, đợi Lộ Tuyền mắng mình, anh đã đến tận cửa nhà cô để hỏi tội rồi mà.

Nhưng Vụ Mang Mang đợi mãi mà chỉ thấy Lộ Tuyền nâng mặt cô lên.

"Miệng bị sao thế?" Lộ Tuyền hỏi, trên đôi môi đỏ xinh đẹp có dấu máu, cực kỳ phá hình tượng.

Vụ Mang Mang chớp chớp mắt, cảm giác môi mình được ngón cái của Lộ Tuyền nhẹ nhàng vuốt ve, mũi cô cay cay vui sướng vào lòng Lộ Tuyền.

Lúc này, dù là ai, cho dù chỉ có chút an ủi, thì Vụ Mang Mang cũng sẽ túm chặt lấy như vớ được ngon cỏ cứu mạng.

Mùa đông lạnh giá luôn khiến người ta cực kỳ khao khát hơi ấm.

Dự báo thời tiết nói tối nay có tuyết, mọi người vốn chỉ xem là trò cười, ngờ đâu lúc này đã bắt đầu có tuyết rơi thật.

Lộ Tuyền ôm Vụ Mang Mang, vốn định đưa cô vào xe, kết quả là Vụ Mang Mang sống chết không chịu rời gót, Lộ Tuyền mới nhúc nhích là cô đã như một con thỏ bị hoảng sợ, ôm chặt eo anh, không cho anh động đây.

Lộ Tuyền đành ôm Vụ Mang Mang, đứng trong màn tuyết làm người tuyết.

Lộ Tuyền đợi mãi, cảm giác Vụ Mang Mang không nhúc nhích gì, tay cũng bắt đầu buông lỏng mới nhẹ nhàng nhúc nhích cánh tay, phát hiện ra Vụ Mang Mang không có phản ứng gì.

Bản lĩnh của cô nàng này lớn thật, cứ đứng thế mà ngủ thiếp đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Đương nhiên giấc ngủ này vô cùng ngắn ngủi, cùng với động tác của Lộ Tuyền, Vụ Mang Mang nhanh chóng mở mắt ra, nhưng đầu óc vẫn văng vát, đến khi tài xế phía trước khởi động xe, cô mới giật mình tỉnh lại.

Nhưng vậy thì sao chứ, Vụ Mang Mang mệt mỏi đến mức mí mắt đang đánh nhau rồi.

Lộ Tuyền vỗ vỗ nhẹ vào đùi mình, Vụ Mang Mang cũng bất chấp động tác này của anh giống như đang đùa cún con, gối đầu lên đùi anh, co chân lên ghế ngủ luôn.

Còn về hình tượng hay gì đó, trước con buồn ngủ thì hoàn toàn có thể bỏ qua.

Buổi sáng khi Vụ Mang Mang tỉnh lại trên chiếc giường lớn mềm mại, cực kỳ thoải mái vron vai vắn người, Anne kéo rèm cửa cho ánh nắng rọi vào, Aida cũng bắt đầu vào giúp cô chải tóc.

Cuộc sống dễ chịu tới mức Vụ Mang Mang đã quên mất cô thuộc tầng lớp làm công ăn lương, đến khi cô hí hửng xuống lầu, nghe thấy tiếng chuông đồng hồ báo hiệu mới kêu lên "OMG", trễ giờ làm mất rồi, đặc biệt là còn phải xuất phát từ khu hồ này.

Vụ Mang Mang lao đến bàn ăn, cầm ly sữa lên uống ừng ực sau đó trong ánh mắt hơi kinh ngạc của lão Peter, cô dùng khăn ăn chùi miệng rồi giải thích: "Tôi sắp trễ giờ rồi."

Tuy Peter vẫn không thể hiểu nổi vì sao Lộ Tuyền lại tìm một cô gái hồ đồ như vậy làm bạn gái, nhưng ông ta vẫn làm tròn trách nhiệm, sắp xếp xe cho Vụ Mang Mang đi.

Vụ Mang Mang lại thò tay lấy một miếng bánh sandwich, nghe tiếng ho khế thì quay đầu lại, trông thấy Lộ Tuyền đi từ trên tầng xuống, cô chạy tới cười hi hi chào anh, "Chào buổi sáng, anh bệnh rồi sao?"

Mặt Lộ Tuyền hơi tái là dấu hiệu của bệnh, Vụ Mang Mang thăm nghĩ chắc không phải do tối qua đứng giữa trời tuyết nên bị cảm lạnh rồi đấy chứ?

Hệ miễn dịch của người già suy giảm quá, bạn thấy đó, cô chẳng bị gì cả, hiện tại hoạt bát nhanh nhẹn biết bao, lại là một tiểu phi long rồi.

"Xin lỗi, là em hại anh đúng không? Nhưng sức đề kháng của anh có phải là hơi kém không? Anh nên tìm bác sĩ đồng ý để điều chỉnh lại hệ thống miễn dịch đi nhé." Vụ Mang Mang tỏ ra quan tâm.

Lộ Tuyền làm sao không hiểu ý tứ của Vụ Mang Mang, "Em công kích tuổi tác của anh trước, bây giờ lại chuyển sang công kích hệ miễn dịch của anh phải không?"

Vụ Mang Mang "um" một tiếng, trời đất bao la người bệnh to nhất, nên cô lặng lẽ làm động tác kéo khóa miệng lại, rồi lại làm dấu OK bên miệng, ra hiệu sẽ không nói gì nữa. "Tiểu thư, xe đã chuẩn bị xong", Peter nói sau lưng hai người. Vụ Mang Mang đáp một câu "Tôi ra ngay đây", rồi nhảy đến hôn chụt lên má Lộ Tuyền, "Em đi làm đây, anh phải giữ sức khỏe nhé." Sau đó không nhịn được lại thêm một câu, "Em sẽ không chê bai hệ miễn dịch của anh đâu."

Nhưng câu cuối không nói thành tiếng, mà chỉ thì thào nho nhỏ.

Vụ Mang Mang nói xong liền chạy ra cửa, quay lại hôn gió thật kêu với Lộ Tuyền.

* * *

Giờ tan sở, Vụ Mang Mang vừa ra đến cổng đã trông thấy chiếc xe quen dùng của Lộ Tuyền, cô không có lựa chọn khác, đành lên xe.

Xe chạy vào nhà họ Lộ, Anne đã đứng sẵn bên cổng chờ đợi.

"Lộ Tuyền đâu?" Vụ Mang Mang hỏi.

"Thiếu gia đang nghỉ ngơi trong phòng", Anne đáp.

Vụ Mang Mang đi thẳng đến phòng của Lộ Tuyền.

Lúc cô vào thì Lộ Tuyền đang ngủ, người bị cảm nên nghỉ ngơi nhiều, Vụ Mang Mang ngồi bên giường thương thức mỹ nam đang ngủ, trong lòng rất hối lỗi.

Buổi sáng khi ngồi trong xe cô mới chợt nhớ ra, tối qua lúc Lộ Tuyền xuống xe hình như không mặc áo khoác, trên người chỉ mặc mỗi chiếc áo mỏng, ai ngờ bị cô lôi ra ngoài chịu gió lạnh, cơ thể có lẽ gang thép cũng không chịu nổi.

Vụ Mang Mang ngồi cạnh chăm sóc Lộ Tuyền, muốn giảm bớt cảm giác tội lỗi, nào ngờ thấy anh ngủ quá ngon, chính cô cũng bắt đầu gà gật theo.

Cắt khoát cời váy lên và giày ra, vạch chăn rồi chui vào nằm cạnh Lộ Tuyền, ầm ập hệt như cô tưởng tượng.

Không đến năm giây sau, Vụ Mang Mang đã bước vào giấc mơ ngọt ngào.

Giấc ngủ của người trẻ đúng là tốt quá.

Lộ Tuy bị nóng đến tỉnh giấc, anh ngồi lên cúi xuống nhìn áo pull bị nước dài thấm ướt một mảng, đưa tay khẽ đẩy Vụ Mang Mang đang ngủ ngon lành.

Vụ Mang Mang lâu bầu một tiếng, gạt cái tay của người làm phiền cô ra, cái gì vậy cứ đập đập làm cô giật mình tỉnh giấc.

Vụ Mang Mang ngồi lên, dụi dụi mắt, nhìn thấy Lộ Tuy mới nhớ ra nơi này là nơi nào.

"Anh đỡ hơn chưa?" Vụ Mang Mang lúng túng giơ tay sờ trán Lộ Tuy, định hóa giải tình huống xấu hổ này.

"Sao em lại ngủ trên giường anh?" Lộ Tuy hỏi, giọng khàn khàn chắc là vì ho, tự dưng lại tăng lên vài phần quyến rũ.

Vụ Mang Mang nhìn mắt Lộ Tuy, không rõ là anh chê cô ngủ trên giường mình, hay chỉ đơn thuần là hỏi thôi.

Nhưng dù anh có tâm trạng thế nào thì Vụ Mang Mang đã có câu trả lời tiêu chuẩn.

"Em lo cho sức khỏe của anh nên đến thăm, anh đang ngủ, em sợ lát nữa lỡ anh cần uống nước mà không có ai chăm sóc nên ở lại, ai ngờ nhìn anh ngủ, em cũng thấy buồn ngủ theo." Vụ Mang Mang giải thích.

Trọng tâm câu này là: Em ở lại là để chăm sóc anh đó.

"Không cần em chăm sóc đâu, lấy bệnh cho em thì sao." Lộ Tuy nói.

"Em không sợ, anh bệnh là do em hại, anh cứ để em lấy công chuộc tội đi", Vụ Mang Mang từ chối.

"Không liên quan đến em, là do sức đề kháng của anh yếu, hệ thống miễn dịch bị lão hóa", Lộ Tuy khước từ.

Ông già kiêu ngạo!

Vụ Mang Mang thăm si nhục Lộ Tuy, nhưng về mặt lại vô cùng chân thành: "Em nhớ ra rồi, lúc đó anh không mặc áo khoác, là siêu nhân xuất hiện thì cũng lạnh đến chảy nước mũi thôi. Hơn nữa, bệnh là ở người anh, đau là ở tim em, anh cứ để em ở lại chăm sóc anh đi."

Về mặt cầu khẩn của Vụ Mang Mang lại chỉ đổi lại tiếng "ừ" kiêu ngạo của Lộ Tuy.

"Nói năng ngọt xớt", Lộ Tuy bình luận.

Câu này đều là phụ nữ nói với đàn ông mà, sao đến Vụ Mang Mang và Lộ Tuy thì đổi vai thế này.

Vụ Mang Mang mĩa mai nghĩ, xem ra tương lai cô và Lộ Tuy sẽ là, Lộ Tuy phụ trách xinh đẹp như hoa, cô phụ trách nói lời tình tứ.

"A, suýt thì quên, em có quà tặng anh đây", Vụ Mang Mang từ trên giường nhảy tót xuống, lục túi xách.

Hôm nay cô mang theo túi lớn, bên trong rất nhiều đồ, cô đành ngồi xổm xuống, quay mông lại, lục tìm trong túi.

"Tìm thấy rồi!" Vụ Mang Mang kêu lên, quay lại thì thấy ánh mắt né tránh của Lộ Tuy.

Vụ Mang Mang ngượng ngùng kéo chiếc váy lót hai dây xuống, dù có lộ hàng hay không thì lúc này phải giả vờ như chưa có gì xảy ra, để mọi người đều đỡ ngại.

"Tặng anh", Vụ Mang Mang đưa chiếc hộp màu xanh, thất nơ màu hồng cho Lộ Tuy, "Anh mở ra xem đi."

Đãi ngộ này đối với Lộ Tuy khá mới mẻ, tuy khi mừng sinh nhật anh cũng nhận được rất nhiều quà, nhưng bình thường rất hiếm ai tặng quà cho anh.

Đương nhiên đó không phải là do người ta không muốn tặng, mà là mỗi lần muốn tặng đều rất băn khoăn:

Tóm lại tặng anh cái gì đây? Hình như anh chẳng thiếu gì, mà cũng chẳng có hứng thú với cái gì cả.

Thế nên tặng quà cho Lộ Tuy đúng là một vấn đề cực khó.

Lộ Tuy mở gói quà ngay trước mặt Vụ Mang Mang, bên trong một chiếc hộp nhỏ hình tròn màu xanh da trời.

"Anh không biết cái này là gì đúng không?" Vụ Mang Mang hào hứng lấy chiếc hộp lại, "Đây là hộp thuốc có thể đặt giờ nhắc nhở, anh xem phim chưa? Đây chính là kiểu mà Triệu Vy tặng cho Từ Tranh đó. Có thể ghi âm lại, em ghi cho anh một đoạn nhé."

Nói xong Vụ Mang Mang cũng không quan tâm Lộ Tuy nghĩ gì, mở nút ghi âm trên hộp ra, ai ngờ đó là nút phát, bên trong vang ra tiếng mô phỏng Đài Loan của cô, "Bảo bối à, mẹ dứt yoyo thuốc cho con nhé—"

Vụ Mang Mang ngượng ngập cười, định giả là cho qua chuyện, "Cái này là em thử ghi âm lúc mới mua, em ghi lại đoạn khác cho anh nhé."

"Thuốc không thể ngừng, thuốc không thể ngừng." Vụ Mang Mang lặp lại với chiếc hộp.

"Vụ Mang Mang!" Lộ Tuyền bắt đầu dụi xoa xoa trán. "Không thích sao?"

Vụ Mang Mang cúi xuống, thò đầu sang nhìn mặt Lộ Tuyền.

"Thế em ghi lại cho anh đoạn khác vậy."

"Thuốc thuốc! Cắt ra uống! Bánh rán hoa quả lấy ra ăn!" Vụ Mang Mang quay sang, bắt đầu hát hò.

"Đừng nghịch nữa!" Lộ Tuyền lấy hộp thuốc lại.

Vụ Mang Mang bĩu môi, cô đang chơi vui mà. "Em cũng mua cho mình một cái, màu hồng, anh nhìn này." Vụ Mang Mang cũng lấy hộp thuốc của cô trong túi ra cho anh xem, "Là hộp thuốc tình nhân đó."

Tại sao ngay cả loại hộp thuốc này cũng phải bán cặp? Lộ Tuyền thực sự khâm phục thủ đoạn kiếm tiền của con người bây giờ.

"Em dùng để đựng mấy thứ như vitamin thôi, anh đừng hiểu lầm." Vụ Mang Mang bổ sung giải thích.

"Anh không hiểu lầm đâu", Lộ Tuyền đáp.

Vụ Mang Mang đưa hộp thuốc đến bên miệng Lộ Tuyền, nịnh nọt: "Anh cũng thu cho em một câu đi."

"Thuốc không thể ngừng", Lộ Tuyền đáp qua loa.

"Anh sáng tạo một chút được không?" Vụ Mang Mang tỏ ra thất vọng.

Cuối cùng người muốn ăn đòn bị ai đó đè xuống dưới.

Vụ Mang Mang hét hoảng kêu lên, cảm giác cô bị đè dưới lớp bánh xếp.

"Thật không sợ lây bệnh chứ?" Môi Lộ Tuyền mon man vành tai Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang nhảy cảm rung mình, cảm giác cổ ngứa ngáy, rất muốn cười to.

"Yamete (1)—"

"Hanashite(2) "

"Itai ii (3)~"

"Soko, dame(4)"

"Tku(5) ~"

"Motto, motto(6) —"

Một mình Vụ Mang Mang sắp diễn hết cả bộ phim cần hai người diễn rồi.

(1) Đừng mà. (TG)

(2) Buông em ra. (TG)

(3) Đau quá. (TG)

(4) Chỗ đó không được. (TG)

(5) Sắp ra rồi. (TG)

(6) Nửa, nửa đi. (TG)

Còn Lộ Tuyền đã lật người dậy, đứng lên mặc quần áo từ lâu, quay lại nhìn Vụ Mang Mang vẫn đang lăn lộn trên giường, lạnh lùng nói: "Sau này bớt xem mấy thứ quý quái đó đi."

Vụ Mang Mang "xì" một tiếng, "Nói như thể hồi học cấp ba anh chưa từng xem phim tình yêu hành động ấy."

"Em xem khi học cấp ba hả?" Lộ Tuyền hỏi lại.

Biết nắm bắt trọng tâm quá nhỉ?! Vụ Mang Mang chỉ muốn dán miệng mình lại, thế là ra sức ho mấy tiếng, "Tệ quá, hình như bị anh lây bệnh rồi, em đi uống thuốc đây."

Vụ Mang Mang nhảy xuống giường, cả váy len cũng không kịp mặc, ôm ngực, mở cửa chạy như bay về phòng ngủ của mình ở đối diện.

Đến khi Vụ Mang Mang tắm rửa thay đồ xong mới phát hiện trên tủ đầu giường có hai chiếc hộp, một trong đó đúng là không thể rời mắt, là chiếc hộp có hình quả táo xinh đẹp.

Bên trong là một chiếc màu vàng hồng.

"Vạn tuê!" Vụ Mang Mang ôm điện thoại hôn hít, buổi trưa lúc đi mua điện thoại lại thiếu hàng, lên mạng đặt phải cần thời gian, lúc đi mua sắm mới nhìn thấy hộp thuốc, sức nghĩ phải tặng quà cho Lộ Tuyền để tỏ lòng thành.

Chiếc hộp còn là hộp đựng máy ảnh chuyên nghiệp.

Vụ Mang Mang phải cảm ơn sự chu đáo của Lộ tiên sinh, đúng là bệnh rồi vẫn không quên ân cần chăm sóc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễm Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Vụ Mang Mang xuống lầu tìm Lộ Tuyền, anh đang ăn cháo, "Em cũng đến ăn một bát cháo đi."

Vụ Mang Mang lắc đầu, "Quá tám giờ em không thể ăn được." Vóc dáng thon thả chỉ nhờ vào sự nghiêm khắc với bản thân.

Nhắc đến vóc dáng, Vụ Mang Mang lập tức nhớ ra phần thưởng của cô còn chưa lấy, cô lướt mắt qua cơ bụng của Lộ Tuyền, trong lòng có phần tiếc nuối.

Lộ Tuyền đang bệnh nặng, cho dù chụp thì hiệu quả cũng không đạt tới mức tốt nhất, đành lùi ngày lại vậy.

"Sau khi anh hết bệnh rồi đừng quên phần thưởng anh thua em đó", Vụ Mang Mang chỉ sợ Lộ Tuyền nuốt lời.

Nhưng cô lại cướp lời anh, nói tiếp: "Mấy hôm tới anh chắc không thể tập luyện được, ba ngày không tập bụng sẽ to, đến khi anh khỏi bệnh nhớ tập nặng hai ngày, nếu không sợ chụp cơ bụng không đủ đẹp đâu."

Lộ Tuyền nhắm mắt, bỏ qua những lời chằng đâu vào đâu của Vụ Mang Mang, "Hôm qua xảy ra những chuyện đó sao không báo cho anh biết?"

Vụ Mang Mang nâng ly sữa lên uống, "Em muốn báo anh đến nhưng điện thoại hỏng mất rồi, em lại quên số của anh."

Lộ Tuyền ra hiệu Peter mang giấy bút ra cho anh, viết số điện thoại đưa Vụ Mang Mang, "Học thuộc đi, lát nữa anh kiểm tra."

Vụ Mang Mang sùng sốt há to miệng đến mức có thể nhét vừa quả trứng gà, anh muốn diễn câu chuyện thầy chủ nhiệm và học sinh sao?

Nhưng dù nói thế nào thì nhớ số điện thoại của người cần liên lạc lúc nào cũng tốt. Bà Liễu và sếp Vụ không đáng tin mong là Lộ tiên sinh có thể đáng tin cậy hơn.

Vụ Mang Mang khó khăn lắm mới học thuộc xong số điện thoại bình thường chẳng có tí quy luật nào của Lộ Tuyền, không nhận được than thở, "Anh có thiếu tiền đâu, không thể đổi số khác đẹp hơn sao?"

Một chuỗi số 8 gì đó có phải dễ nhớ hơn không?

Chính số điện thoại của Vụ Mang Mang, cũng có bốn số cuối là 6666 đó!

Số điện thoại cũng giống biển số xe vậy, đều thể hiện rõ chỗ "bigger", không thể nào xem nhẹ được.

"Đây là số điện thoại riêng của anh", Lộ Tuyền nói, ý bảo tốt nhất là đừng quá dễ nhớ, đỡ bị làm phiền.

Vụ Mang Mang cười tit mắt, đến cạnh Lộ Tuyền, ngồi xuống nói: "Tức là số điện thoại riêng mà lúc họp cũng mở, dù trợ lý không tìm thấy anh thì em cũng có thể tìm được đúng không?"

"Ừ", Lộ Tuyền nói, "Chính là số điện thoại lúc anh tắm cũng phải bỏ vào túi chống thấm, mang theo bên cạnh."

Vụ Mang Mang tròn mắt, "Thế thì quá khoa trương rồi?" Sau đó nhìn thấy ánh mắt như nói "đồ ngốc" của Lộ Tuyền, Vụ Mang Mang xem như đã lĩnh ngộ được hóa ra anh đang nói ngược.

Kỳ thực lúc Vụ Mang Mang tắm cũng bỏ điện thoại vào túi chống thấm, để kể bên đây.

Vụ Mang Mang vừa nghịch điện thoại vừa nhớ lại chuyện cũ, quay sang hỏi Lộ Tuyền: "Anh có nhớ lúc chúng ta gặp nhau lần đầu tiên không?"

"Không nhớ nữa", Lộ Tuyền đáp nhanh.

"Lúc đó anh thật là nhỏ mọn, lại còn nói em không đáng một cái 6S. Bây giờ có cảm thấy tự đánh vào mặt không?" Vụ Mang Mang lắc lắc điện thoại trước mặt Lộ Tuyền.

"Có", Lộ Tuyền rất thẳng thắn thừa nhận.

Thừa nhận nhanh chóng như thế, không biết làm bộ à, bỗng Vụ Mang Mang cảm thấy mất hứng.

Nhưng Vụ Mang Mang lại rất nhàm chán hỏi tiếp: "Có đau không?"

"Em thôi cho anh là hết đau thôi", Lộ Tuyền nói.

Vụ Mang Mang hí hửng chồm tới, thổi vào má Lộ Tuyền.

Không phải đau chỗ đó." Mặt Lộ Tuyền quét xuống dưới, ban nãy bị cô nàng Vụ Mang Mang thần thánh này làm mất hứng, bây giờ nó đang ngóc đầu lên.

Vụ Mang Mang đương nhiên hiểu ý Lộ Tuyền, so về độ lưu manh với đàn ông tất nhiên phụ nữ phải nhường một bước.

Thế nên thời gian này vẫn nên dùng để ngủ thì tốt hơn.

Mấy hôm sau, Vụ Mang Mang đương nhiên ở lại nhà họ Lộ, nhưng phạm là lúc cô tỏ ý muốn về nhà thì Lộ Tuyền lại ho rất đúng lúc, bảo cô đi lấy nước hầu hạ anh.

Thế là Vụ Mang Mang đã chính thức bước vào cuộc sống bị cô định nghĩa là "tạm thời sống chung".

Chỉ là Vụ Mang Mang thực sự không quen có tài xế đưa đón, trạng thái sinh hoạt bước vào giới quý phu nhân sớm hơn mười năm này khiến cô thấy thật hủ bại.

Hơn nữa rất bất lợi cho cô tụ tập với bạn bè.

Nên cô đã trịnh trọng đề xuất với Lộ Tuyền.

"Thế anh tặng em một chiếc xe." Lộ Tuyền nói.

Đồng ý lấy xe của đàn ông có nghĩa là bắt buộc phải chấp nhận người đó, có điều Vụ Mang Mang đã chấp nhận người này trước rồi, nên cũng không ngại nhận một chiếc.

"Thực ra Hummer của em cũng vì anh mà phải bán đi đó", Vụ Mang Mang biện bạch cho cái sự nhõng nhẽo của mình, ý cô là: Anh tặng em một chiếc giống Hummer là OK rồi.

"Đúng là lỗi của anh", Lộ Tuyền nói nhanh, "Muốn một chiếc xe thế nào?"

Vụ Mang Mang ngại nói từ "Hummer", dù sao chiếc xe này dù mua lại cũng không rẻ, cô mà nói thì cảm thấy rất tham tiền, không phù hợp với khí chất "lục trà" của cô.

"Em thích kiểu xe cao to, tầm nhìn lúc lái phải rộng và tốt, tốt nhất là có thể nhìn xuống các xe bên dưới. Kiểu xe phải hung dữ hoang dã, tốt nhất là so với hình tượng của em thì cách biệt lớn một chút, để khi người ta nhìn thấy em mở cửa xe bước xuống sẽ để lộ vẻ mặt "wow" ấy." Vụ Mang Mang diễn tả niềm yêu thích của cô với Hummer bằng một vẽ rất hình tượng rất nhiệt tình.

Nêu không phải Hummer thì lấy một chiếc SUV cũng được, cô không ngại.

Chỉ cần đừng là kiểu xe đua thấp tè là được.

"Sở thích của em đặc biệt quá", Lộ Tuyền nói.

Vụ Mang Mang nói: "Những người đẹp thì không đi con đường tầm thường."

Lộ Tuyền gật gù tỏ ra tán thành, đúng là không tầm thường.

Quảng thời gian sau đó, Lộ Tuyền vào thư phòng làm việc, Vụ Mang Mang có thể tự do chơi điện thoại, ai ngờ lại bị Lộ Tuyền lúm cổ vào thư phòng anh.

Vụ Mang Mang rất cảnh giác, "Em ở ngoài này được rồi, thư phòng của anh em vẫn không nên vào thì hơn. Lỡ sau này anh mất tài liệu hoặc bảng giả bỏ thầu gì đó bị tiết lộ ra ngoài, em cũng không tới nỗi bị nghi ngờ."

Vụ Mang Mang vội vàng bỏ sung khi Lộ Tuyền nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén, "Không phải em nói anh nghi ngờ lung tung, mà là em sợ em không chịu nổi sự căm dỗ của thế giới bên ngoài, lỡ sau này đi sai đường, vào đồn cảnh sát thì chết. Em lại xinh đẹp thế này, chắc chắn sẽ bị ngược đãi."

Lộ Tuyền đẩy Vụ Mang Mang lăm lăm vào trong thư phòng, "Yên tâm, tài liệu quan trọng của anh đều nằm trong két bảo hiểm, em không mở được đâu."

"Vậy em thử xem sao", Vụ Mang Mang nói.

Nhập mật mã sai một lần thì hệ thống báo cảnh sát sẽ bật dậy. Muốn tắt hệ thống đó phải cần mật mã bằng giọng nói", Lộ Tuyền bảo.

"Biện pháp đề phòng nghiêm ngặt quá nhỉ. Anh đợi em một lát." Vụ Mang Mang chạy về phòng cô lấy một đôi găng tay mang vào, "Em thử két bảo hiểm của anh, lúc nhỏ rảnh rồi em thường nghịch tủ bảo hiểm của bố, rất vui đó."

Cảnh sát đến nhà mấy lần, Vụ Mang Mang bị đánh mấy trận.

Lớn lên xem nhiều phim về gián điệp Mỹ, nên cô lại càng thích thú với tình tiết mở két bảo hiểm.

Vụ Mang Mang dán tai vào két bảo hiểm nghe ngóng, trong lòng nghĩ đến mật mã của Lộ Tuyền, ngày sinh nhật quá dễ phá, bảng số xe hình như cũng khá dễ.

Vụ Mang Mang tò mò nhập thời gian cô và Lộ Tuyền gặp nhau lần đầu vào, chính là hôm cô giả làm em gái mang thai bị Lộ Tuyền kiện.

Mở ra được rồi!

Trong sự ngỡ ngàng của cả Vụ Mang Mang và Lộ Tuyền, két bảo hiểm được mở ra.

Vụ Mang Mang rất ngại, không ngờ Lộ Tuyền đã yêu thầm cô tới mức này.

"Ừm, két bảo hiểm này của anh cũng dễ mở quá nhỉ? Không cần dấu vân tay và vòng ngọc sao? Em kiến nghị anh mau đổi cái khác đi." Vụ Mang Mang gắng sức né tránh sự ngỡ ngàng cho cả hai.

"Sao em biết?" Lộ Tuyền lộ vẻ mặt "chấn động", biểu cảm phong phú nhất trong lịch sử của anh.

"Em nhập bừa vào thôi", Vụ Mang Mang vội nói.

"Sao em lại biết số chứng nhận huyết thống của Thang Viên?" Về mặt Lộ Tuyền hết sức nghiêm túc.

"Số chứng nhận gì? Đây không phải là ngày chúng ta gặp nhau lần đầu tiên sao? Ngày Năm tháng Năm." Vụ Mang Mang nói.

Sự trùng hợp trong thực tế có lúc vượt xa những gì bạn có thể tưởng tượng.

Lộ Tuyền không nhịn được cười, "Xin lỗi, anh hiểu lầm ""Thang Viên là gì thế?" Vụ Mang Mang hỏi.

"Con ngựa anh nuôi lúc nhỏ", Lộ Tuyền đáp.

Vụ Mang Mang chia tay: "Trùng hợp quá, đúng là định mệnh anh yêu em mà."

Lộ Tuyền chẳng buồn phụ họa.

Vụ Mang Mang lại nói: "Anh xem, ban nãy anh còn nói không sao, giờ thì hay quá, điều này nói rõ em sẽ có khả năng bị nghi ngờ mà." Nói xong Vụ Mang Mang định bỏ đi.

"Không sao, trong két này chẳng có gì cả."

Vụ Mang Mang mới không cam tâm mà ở lại.

"Sao em lại nhớ rõ ngày chúng ta gặp nhau lần đầu thế?" Lộ Tuyền hỏi vu vơ.

"Bởi vì..." Hành vi của anh lúc đó khiến người ta phát ghét! Nhưng Vụ Mang Mang không dám nói, thế là cô mở mắt nói dối, "Không biết vì sao, những ngày khác em đều không nhớ nhưng hôm đó lại nhớ rất rõ. Em nghĩ chắc là duyên phận chẳng."

Khóe môi Lộ Tuyền cong cong.

Vụ Mang Mang cảm thấy khoảng cách với Hummer lại gần thêm một bước, nói ra thì hình như không có tiết tháo gì cả, sắp giống Vụ Đan Đan gọi Lộ Tuyền là bố rồi.

Gần đến ngày Mười một tháng Mười một, trong giỏ hàng của Vụ Mang Mang đã chất đống những món đồ, cô nhân lúc Lộ Tuyền làm việc, nằm trên sofa trong thư phòng anh xóa từng món từng món đồ tăng giá.

"Em đang làm gì vậy? Sắp tận thế rồi hả?" Giọng Lộ Tuyền từ trên vai Vụ Mang Mang vắng xuống, nhìn thấy trong giỏ hàng của Vụ Mang Mang đầy ắp những món ăn vặt như thịt bò khô, thịt thò... thì bất giác hỏi.

Vụ Mang Mang kêu lên: "Anh làm việc xong rồi à?" Tốc độ nhanh quá!!!

"Ừ" Lộ Tuyền đáp, "Em mua nhiều như thế có ăn hết trong hạn sử dụng không?"

Vụ Mang Mang nói: "Không sao, có thể tặng người ta. Nhưng em muốn cho số liệu biết, bốn cô nương ăn khắp thiên hạ không địch thủ, cái gì cũng ăn qua rồi, nên đừng hòng mang hàng giả tới. Hơn nữa thống kê số liệu mà anh nói quá kinh khủng, em muốn đẩy hết những thứ em từng mua xuống phía dưới, tạo lại một hình tượng tham ăn."

"Có tiền đồ đấy", Lộ Tuyền khen.

Nhưng thực tế Vụ Mang Mang mượn cơ cho quang minh chính đại thôi, chứ thực ra cô chỉ là thích hưởng thụ khoái cảm nhận được gói hàng, có cảm giác như cả thế giới này đều tặng quà cho cô vậy.

Ngày Mười một tháng Mười một, số dư trong tài khoản của Vụ Mang Mang đã hoàn toàn biến mất, có lẽ sau khi có bạn trai cảm thấy quá sung sướng nên ngay cả thẻ ATM cũng sạch sẽ, thẻ tín dụng cũng quét dư nợ, lương cô chỉ còn đủ để trả nợ mức thấp nhất cho tháng sau.

Nhưng chẳng sao, có thể chia kỳ ra trả.

Bây giờ Lộ Tuyền ăn uống ở cho cô, Vụ Mang Mang cũng xem như thuộc dạng có thu nhập ròng(*) rồi.

(*) Thu nhập ròng: Thuật ngữ kinh doanh có nghĩa là lợi nhuận thuần. Ở đây nói tiền lương Vụ Mang Mang nhận được không phải lo chi trả về các vấn đề ăn ở, chi thuần túy tiêu cho bản thân. (BT)

Nhưng điều sung sướng nhất là hôm nay Lộ Tuyền gọi điện cho cô, nói là sắp tặng quà ngày lễ cho cô (*).

(*) Ngày Mười một tháng Mười một là ngày độc thân của Trung Quốc. (ND)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Trực giác đầu tiên của Vụ Mang Mang là Hummer đã đến tay cô rồi.

Cô thầm nghĩ Lộ Tuyền đúng là lợi hại, mới hai ngày mà, nghe nói loại xe này thường không có hàng ngay, phải đặt trước, nhưng người có tiền tự có cách, Vụ Mang Mang rất tự tin về Lộ Tuyền.

Lúc tan sở, Lộ Tuyền đến đón cô, rõ ràng không về nhà mà đi về phía ngoại ô ở hướng khác, có vẻ là nơi để xe.

Lộ Tuyền đưa Vụ Mang Mang đến một nơi vô cùng rộng rãi, ở giữa còn có một hòn núi nhỏ, bên trên phủ một lớp vải bọc bằng nhựa màu xanh da trời nên Vụ Mang Mang không rõ hòn núi nhỏ đó là thứ gì, cổ nghĩ mãi cũng chẳng ra.

Nếu là máy bay, du thuyền thì hơi nhỏ, nhưng tuyệt ý không có xe nào to như thế cả.

Rốt cuộc là thứ gì mà có thể tích lớn như vậy?

Vụ Mang Mang cố gắng kiềm chế sự tò mò sắp bùng nổ, tìm đập thỉnh thịch, bị Lộ Tuyền kéo đến trước đống "quả" đó.

Lộ Tuyền vừa dừng lại thì có hai người đứng hai bên trái phải mở tấm vải nhựa phủ lên đống quả đó ra, để lộ thứ bên trong!

Một chiếc xe tải mới toanh có tải trọng mười tấn!

Ha ha, trò đùa này buồn cười thật!

Nhưng Vụ Mang Mang không cười nổi.

"Có đủ cao to chưa?" Lộ Tuyền hỏi Vụ Mang Mang "Lên ngồi thử xem, tầm nhìn rất tốt, tuyệt đối không ai có thể che chắn tầm nhìn của em được, so với hình tượng của em cũng cách biệt rõ rệt, người ta nhìn thấy nữ tài xế này sẽ "wow" một tiếng." Hiếm hoi lắm Lộ Tuyền mới nói được một đoạn dài như vậy.

"Trò đùa này không buồn cười tí nào đâu", Vụ Mang Mang bĩu môi.

Lộ Tuyền kéo tay Vụ Mang Mang bắt cô xòe tay ra, đặt chìa khóa xe tài vào lòng bàn tay cô, "Màu sắc anh đặc biệt chọn cho em, rất tôn dáng em. Có cần đến đứng cạnh chiếc xe, pose một cái không, anh chụp hình cho."

Vụ Mang Mang kiên định lắc đầu.

"Không phù hợp yêu cầu của em hả?" Lộ Tuyền tỏ ra tủi thân. "Cái em cần là Hummer cơ", Vụ Mang Mang biết chắc chắn là Lộ Tuyền đang chọc ghẹo cô.

"Hummer so với chiếc này tuyệt đối là thua thảm bại, cho dù về mặt an toàn hay cách biệt độ cao, nó bỏ xa Hummer cả một con đường, không thì em cho chúng đâm nhau thử xem." Lộ Tuyền nói.

"Đừng đùa nữa mà, chơi em có vui không?" Vụ Mang Mang sau khi thất vọng cực độ thì sắp khóc tới nơi, cô thực sự mong mỏi có một chiếc xe mà.

"Thử đi, không chừng đi hóng gió một vòng em sẽ thích đấy", Lộ Tuyền bảo.

Vụ Mang Mang lườm anh, "Bằng lái xe của em là C, không lái được chiếc này." Cái đồ nào tàn này! Câu sau đó tất nhiên không dám nói.

Nhưng cô có thứ độc hơn, "Sao anh không tặng em cần cầu luôn đi? Tầm nhìn lại cao, còn không sợ tắc đường, nhắc em thẳng từ điểm A đến điểm B."

"Để ngày này năm sau nhé", Lộ Tuyền gật gù.

"Lộ Tuyền!" Vụ Mang Mang giậm chân, giọng điệu nổi giận, giọng điệu nổi giận nũng nịu đó cũng chỉ có phụ nữ đang yêu mới phát ra được.

Cũng chỉ có đàn ông đang yêu mới nghe xong mà không nổi da gà.

"Được thôi, ngày hôm nay tổ chức hoạt động, mua một tặng một, cảm ơn khách hàng VIP, lúc anh mua chiếc xe tài này, họ còn tặng cho anh một chiếc nữa." Lộ Tuyền lấy ra một chùm chìa khóa khác.

Vụ Mang Mang mới nhìn chìa khóa xe đã biết ngay là Ferrari, cũng không mong Lộ Tuyền có thể tặng cô SUV.

Thiết kế cao cấp màu đỏ như lửa, lúc lái đi đoán chừng có thể khiến người ta liên tưởng đến bánh xe phong hỏa của thái tử Na Tra.

Từ bên ngoài cho tới nội thất bên trong đều vô cùng tinh tế, chỉ trong mấy ngày tuyệt đối không thể có được.

"Anh đã đặt xe này từ lâu rồi?" Vụ Mang Mang hỏi Lộ Tuyền.

Anh gật đầu, "Nhưng vẫn phải đi cửa sau, chen ngang một chút."

Vụ Mang Mang vừa ngồi vào trong xe đã cảm thấy thấp hơn hẳn người ta một bậc, cảm giác bức bối cực kỳ.

Xe đua mấy triệu tệ tuy oai thật, nhưng lúc lái thật lòng chả sáng khoái tí gì cả.

Vốn còn tưởng ngày này có thể bắt tay hành hạ "cẩu"(*), kết quả là sự thực chứng minh cô đã quá ngây thơ, hoàn toàn bị Lộ Tuyền ngược đãi.

(*) Trong khẩu ngữ tiếng Trung hiện nay, những người độc thân được gọi vui là "đơn thân cẩu", có nghĩa là chó độc thân. (ND)

"Lái cái này chỉ bằng lái xe tài còn hơn", Vụ Mang Mang trầm nghĩ nhưng miệng thì hỏi: "Sau này lỡ chúng ta chia tay thì chiếc xe này trả lại anh hả?"

Lộ Tuyền đáp: "Tùy em xử lý."

Gương mặt Vụ Mang Mang rớt cuộc đã nở nụ cười, tuy không thích xe nhưng đối sang tiền thì không ai không thích cả.

Nhưng thù này không báo không phải quân tử, Vụ Mang Mang đảo mắt, lái xe đưa ra khu trung tâm náo nhiệt rồi nói với Lộ Tuyền: "Em muốn đổi kiểu tóc mới, có lẽ sẽ hơi lâu, anh có thể về trước không, lát nữa lại đến đón em?"

Tất nhiên Lộ Tuyền chỉ có thể đồng ý.

Phụ nữ làm tóc đúng là lâu kinh khủng, cho dù có lòng muốn ở lại thì thực sự cũng quá lãng phí mấy tiếng đồng hồ đó.

Tiệm làm tóc mà Vụ Mang Mang quen làm cũng thuận theo trào lưu, tổ chức hoạt động trong ngày này, nhà thiết kế nổi tiếng cất gọi sassy chỉ cần 1111 tệ, nghe nói anh ta từng làm tóc cho cô gái họ Thư(*), mà ngôi sao Hàn Quốc đến thành phố này nếu không có stylist theo cùng cũng sẽ chọn anh ta.

(*) Ý chỉ diễn viên nổi tiếng Thư Kỳ. (ND)

1111, thật sự có thể xem là giảm giá đến thổ huyết.

"Tóc cô đẹp như thế, rất hợp để tóc dài, cô có chắc muốn cắt không?" Paul vẻ mặt nuối tiếc, hỏi lại Vụ Mang Mang lần nữa.

"Vâng."

* * *

"Tóc em sắp xong rồi, anh đến đón em đi", Vụ Mang Mang gọi điện cho Lộ Tuyền.

Trong điện thoại hình như có tiếng đánh mặt chược, trò chơi nhặt nhèo của những ông già vô vị.

"Anh đang đánh mặt chược hả?" Vụ Mang Mang hỏi.

"Ừ. Anh bảo tài xế đến đón em được không?" Lộ Tuyền hỏi.

"Anh vì đánh mặt chược mà ngay cả bạn gái cũng không cần hả?" Vụ Mang Mang bất mãn. "Hơn nữa ngồi lâu dễ làm cơ bụng anh biến thành bụng bia đó."

Vụ Mang Mang nghĩ cô sẽ chê bai Lộ Tuyền.

Lúc phụ nữ đeo bám sẽ khiến người ta đau đầu muốn vỡ, Lộ Tuyền day day trán.

"Em không chịu đâu, em muốn anh tới đón em, em còn chuẩn bị cho anh niềm vui bất ngờ đây. Em muốn anh là người đầu tiên nhìn thấy tóc mới của em", Vụ Mang Mang sắp khóc trong điện thoại.

Lộ Tuyền bắt đầu đi đứng lên, "Các cậu tìm người khác thay tôi đi."

Vụ Mang Mang ngắm mình trong gương, cười toe toét đưa tay lên làm dấu chữ "V".

Trong điện thoại văng ra tiếng xuýt xoa, đặc biệt là giọng Ninh Tranh lớn nhất, "Lộ Tuyền, không phải cậu đấy chứ?"

"Cậu làm người không có phúc hậu gì hết, Lộ Tuyền, lúc trước đánh mặt chược bạn gái tôi nổi điên với tôi, cậu đã đối xử với tôi thế nào?" Trương Bảo Lương cũng lên tiếng.

Lộ Tuyền cầm áo khoác lên đi ra ngoài, vẫy tay mà đầu không quay lại.

"Haizz, ba thiếu một, đợi cậu đây", Ninh Tranh đứng lên nói với theo.

"Lộ Tuyền lần này là thật đó hả?" Trương Bảo Lương xuýt xoa, "Lại ngã trong tay cô nhóc khùng điên Vụ Mang Mang?" Không thể tin được!

"Cô nhóc con Vụ Mang Mang á, không thể nào!" Ninh Tranh không chịu tin, chính anh ta cũng không hiểu nổi vẻ gan tỵ chèn nhọt chua trong giọng điệu của mình.

Thẩm Đình không bình luận, "Có đánh nữa không?"

"Ba người có gì mà đánh, đợi Lộ Tuyền vậy." Ninh Tranh đẩy bài ra, đứng lên, ra ban công châm thuốc hút.

"Sao cậu lại bắt đầu hút thuốc rồi?" Thẩm Đình hỏi.

Ninh Tranh trầm tư không đáp.

"Vẫn chưa có tinh thần lại à?" Thẩm Đình lại hỏi.

"Cậu bị ép hôn thử xem", có lẽ Ninh Tranh bị Thẩm Viện Từ ép ghê quá, ngay cả Thẩm Đình mà anh ta cũng dám trút giận.

"Nếu cậu không thích Viện Từ thật thì cũng đừng làm chậm trễ người ta. Không nỡ bỏ chút tài sản đó của nhà họ Ninh hả?" Thẩm Đình hỏi.

Ninh Tranh rít mạnh một hơi, "Tôi không lấy thế chẳng lẽ để cho cái đứa ất ơ kia?"

Nói trắng ra là Ninh Tranh không cam tâm.

Người phụ nữ kia hại chết mẹ anh ta, con trai riêng đường hoàng bước vào nhà, làm sao anh ta nhịn được.

"Thế thì đừng để lại gì cho nhà họ Ninh", Thẩm Đình nói. Ninh Tranh ngược lên nhìn, Thẩm Đình khoát tay, "Lộ Tuyền nói đấy, cậu cứ suy nghĩ đi."

"Cậu không lo cho Thẩm Viện Từ à?" Ninh Tranh hỏi. "Chính vì tôi lo cho nó nên mới nhúng tay vào vũng nước đục này, cậu làm thế là hại mình hại người." Thẩm Đình nói.

Ninh Tranh chẳng nói gì, chỉ đắm vào vai Thẩm Đình một cái.

* * *

Lúc Lộ Tuyền đến tiệm làm tóc, quét mắt nhìn ba vòng cũng không thấy bóng dáng Vụ Mang Mang đâu.

Đột nhiên Vụ Mang Mang từ sau lưng vỗ anh một cái.

"Dượng ơi", Vụ Mang Mang gọi to một tiếng rõ ràng, sau đó nhanh chóng hôn chụt lên má Lộ Tuyền một cái, rồi thân mật khoác tay anh, "Đi thôi, chẳng phải dượng đợi lâu lắm rồi sao?"

Mọi người trong tiệm đều nhìn một lượt về đôi cháu gái và dượng không rõ thân phận này.

Ông dượng có ngoại hình quá bắt mắt, nhan sắc phá kỷ lục, áo khoác nhung màu xám mặc trên người làm cho khí chất và khí thế tăng bừng bừng.

Chỉ là cô cháu gái thì quá non nớt, để kiểu tóc ngắn với mái kiểu học sinh, còn mặc đồng phục cấp ba, như thế cũng ra tay được sao?

"Đẹp không dượng ơi?" Vụ Mang Mang rời Lộ Tuyền hai bước, nhón gót lên quay hai vòng.

Kiểu tóc này giảm bớt tuổi của cô đến bảy, tám tuổi, bước vào quán bar và sòng bạc chắc chắn sẽ bị người ta hỏi chứng minh nhân dân.

Đồng phục cấp ba trên người là do đi giúp việc trong nhà mang tới, là kiểu váy ngắn mà Vụ Mang Mang đã mặc hồi học cấp ba.

Áo sơ mi trắng, váy xếp ly màu đỏ đậm, cà vạt màu xanh đậm, giày đế bằng màu đen, bên dưới là đôi tất kiểu học sinh Nhật Bản dài cách đầu gối một tấc.

Hồi đó Vụ Mang Mang là nữ thần trường cấp ba, đương nhiên là người dẫn đầu cắt váy ngắn trên đầu gối, nên bộ đồng phục này vừa trong sáng lại vừa mang chút cảm dỗ của cô gái gian xảo.

Vụ Mang Mang xoay xong lại ôm chặt tay Lộ Tuyền, "Đi thôi dượng, đừng vội, cô đã bay đi London không về, cả buổi tối nay cháu đều thuộc về dượng." Vụ Mang Mang lại ép người vào cánh tay Lộ Tuyền.

Mọi người xung quanh cảm thấy rừng mình ớn lạnh.

Lộ Tuyền nhắm mắt, cô bạn gái này của anh đúng là chỉ có vai diễn cô không nghĩ ra, chứ không có gì là cô không diễn được. Trên đường về, Lộ Tuyền không mở miệng nói câu nào.

Vụ Mang Mang lại không ngừng thổi tóc mái của mình, "Bác sĩ Ngô kiến nghị sau này em hãy diễn những vai tích cực hơn, em nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy lúc cấp ba là tích cực nhất. Em còn mua một hộp bút chì, từ nay về sau sẽ học hành thật chăm chỉ, day day up."

Vụ Mang Mang lắc lắc cây bút chì trong tay.

Giữa đường Thẩm Đình gọi điện hỏi Lộ Tuyền có về không. Vụ Mang Mang chồm đến cạnh Lộ Tuyền, nói: "Dám cược dám thua, hôm nay đến lượt anh trả nợ rồi, hôm nay là ngày hành hạ cậu mà."

Ngày độc thân mà không diễn cảnh tình cảm thì phí của trời quá!

Lộ Tuyền nhìn cách ăn mặc của Vụ Mang Mang, đưa cô ra ngoài cho dù không nói gì, người ta cũng sẽ xem anh là kẻ biến thái. "Không về nữa, hôm khác hẹn lại", Lộ Tuyền cúp máy.

Vụ Mang Mang theo sau lưng anh, chà xát tay, đi vào nhà. "Anh đợi em, em đi lấy máy ảnh, em nghĩ chỗ sofa bên phòng nghỉ kia dễ chụp hơn." Vụ Mang Mang nói.

Lộ Tuyền đáp, "Cô của em nói hôm nay sân bay kiểm tra, máy bay không cất cánh nên phải về."

Sau đó đóng cửa lại trước mặt Vụ Mang Mang, suýt thì làm gãy sống mũi cao của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Lúc Vụ Mang Mang đánh răng, nhìn mái tóc ngắn bị chó gặm của mình trong gương, bất giác động tác đánh răng chậm lại.

Bệnh của cô càng lúc càng khó hiểu, mái tóc đen dài để bao nhiêu năm lại vì một ngày độc thân mà phá bỏ hết.

Mà cái thứ tóc ngắn này nếu trong nhà bạn không có một stylist thì tốt nhất đừng đụng đến, lúc mới sấy xong đúng là trong sáng đáng yêu, nhưng ngủ một giấc sẽ thành tổ quạ, vuốt hai cái giống như bị chó gặm vậy.

Vụ Mang Mang ngẫm mình trong bồn tắm, cực kỳ không tình nguyện nhớ lại chuyện buổi tối, đúng là điển hình của kẻ không làm trò thì sẽ chết ngay.

Tối nay Lộ Tuyền thực sự rất phong độ, không quát cô "đồ thần kinh" trước mặt mọi người, lại còn kiềm chế tới khi về đến nhà nữa.

Ngoài việc nhắm mắt ra tỏ vẻ "lâm ngơ" ra, Lộ Tuyền chưa nói nặng cô một câu nào nhưng Vụ Mang Mang lại thấy khó chịu khôn tả.

Có lẽ là chính là cái tính này.

Đám bạn trai cũ của cô gặp chuyện này sẽ quát cô là đồ thần kinh, mà phong cách của Vụ Mang Mang xưa nay là có chết cũng không nhận, sẽ quát lại ngay, làm đàn ông mà không có chút hài hước thì chỉ bằng chết đi cho xong.

Loại đàn ông hẹp hòi nhỏ mọn tựa đầu kim kia, lẽ nào còn mong xứng đáng với bạch phú nữ thực sự?

Ngay cả đồ thần kinh như cô còn không thêm bọn họ nữa là...

Nhưng lúc gặp kiểu người bao dung, nhẫn nhịn như Lộ Tuyền, Vụ Mang Mang lại bắt đầu tự kiểm điểm, cứ cảm thấy bản thân có lỗi với sự bao dung của anh.

Thấp thỏm lo sẽ có một ngày Lộ Tuyền không còn bao dung cô như thế nữa.

Không có thứ gì là không thay đổi.

Ban đầu người đó vì cô mà ngay cả dao cũng dám chặn, tay phải vì thế mà tàn phế không thể vận sức được, cuối cùng chẳng phải cũng bỏ đi, đầu không ngoảnh lại đó thôi?

Nhưng điều duy nhất không giống là lúc đó cô vẫn chưa sinh bệnh, hoặc có thể nói là chưa phát bệnh.

Thế nên dù cô tốt hay xấu, mọi người vẫn sẽ vì mọi nguyên nhân mà rời xa cô.

Thế thì nếu phải làm một người tính tảo đau khổ, thực ra như cô bây giờ cũng chẳng có gì là không tốt.

Chỉ là tối nay vì thái độ của Lộ Tuyền mà Vụ Mang Mang bỗng có phần hổ thẹn, hổ thẹn mình không xứng với anh.

Cô cảm thấy bản thân tối nay ấu trĩ và ngu ngốc, bây giờ nhớ lại cũng không kìm được mà đưa hai tay lên ôm mặt, nhưng lúc đó cô lại cảm thấy vừa hưng phấn vừa kích thích, hoàn toàn không thể không chế.

"Ồi", Vụ Mang Mang kêu một tiếng, cả người chìm xuống nước, dần dần cảm giác nghẹt thở quen thuộc ập tới, cô hưởng thụ trong giây lát cảm giác giữa sống và chết, sau đó vùng dậy khỏi làn nước, hồn hên hóp lấy không khí.

Đối với người khác, có lẽ sẽ cảm thấy rất đáng sợ, nhưng đối với Vụ Mang Mang thì đây chỉ là trò chơi mà cô quen thuộc thôi.

Có lần nhất thời chơi dại do chưa kiểm soát được kỹ thuật, cũng may dì giúp việc trong nhà phát hiện kịp thời, nếu không Vụ Mang Mang đã lên thiên đường từ lâu rồi.

Nếu không như vậy thì bà Liễu cũng không nở bắt cô đến khám bác sĩ tâm lý làm gì.

Trên thế gian này không biết có bao người tệ hơn cô, họ còn chưa đòi sống đòi chết, mà cô ăn no mặc ấm, cha mẹ đầy đủ, lại không nợ tiền nhà, nghề nghiệp khá ổn, bạn trai hiện tại cũng rất tốt, thế mà lại có suy nghĩ tìm đến cái chết?

Đúng là giả tạo muốn chết.

Nhưng con người chính là loại động vật giả tạo.

Khi sinh tồn không còn là vấn đề, họ sẽ cảm thấy bản thân phải cao hơn động vật, khác hẳn với cảm thú, bắt đầu theo đuổi tình cảm và lý tưởng yêu cầu được tôn trọng và yêu thương tìm hiểu ý nghĩa cuộc sống.

Nói trắng ra, nếu Vụ Mang Mang sống trong gia đình chật vật mưu sinh, thì tâm bệnh này của cô sẽ không biến thành tật nhỏ, vì cô sẽ không còn thời gian mà ủ rũ thương xuân tiếc thu.

Cho nên mới nói, nhà giàu thì lắm chuyện nảy sinh.

Vụ Mang Mang trần trụi bước ra khỏi bồn tắm, ngắm nhìn cơ thể trẻ trung hồng hào vì vừa tắm xong trong gương nói một câu, "Đồ mặt dày, đồ quý nhất gan muốn chết mà không dám chết!"

Vụ Mang Mang kéo khăn tắm bên cạnh, quán người lại, đổi một giọng khác: "Tôi không phải quý nhất gan. Có cái chết nhẹ tựa lông hồng, có cái chết nặng tựa Thái sơn."

Bây giờ cô chết đi, đừng nói là không lên được thiên đường, mà có lẽ nhân gian cũng chẳng ai rơi giọt nước mắt nào vì cô cả.

Sếp Vụ và bà Liễu chắc sẽ phần nộ, cấm hận mắng cô là đồ yêu quái phiền phức, lãng phí lương thực.

Vụ Đan Đan chưa chắc sẽ khóc được mấy tiếng.

Lộ Tuy chắc sẽ phiền muộn vì phải khai báo với Cục công an, trong tình huống bạn gái tự đứng chết thế này, người bị nghi ngờ đầu tiên chính là bạn trai.

Còn bạn trên mạng, có lẽ sẽ đoán có phải cô bị tai nạn giao thông không.

Tóm lại sẽ không có ai sau mười năm còn nhớ đến cô cả.

Đương nhiên Vụ Mang Mang không muốn chết đi như thế.

Cô muốn học thạc sĩ cũng không phải nhất thời nổi hứng, bởi cô cảm thấy về phương diện đó mình còn có chút tài năng, cố gắng một chút không chừng có thể làm chuyên gia.

Tương lai một ngày cô chết đi, mong rằng sẽ có người nói: Sự qua đời của Vụ XX là một tổn thất to lớn đối với ngành phục chế đồ cổ của chúng ta.

Như thế cô cũng có thể nhắm mắt.

Nếu không thì cô cũng có thể làm một nữ sát thủ biến thái, sau này khi trường cảnh sát dạy về các vụ án sẽ đề cập đến tâm lý của cô để phân tích.

Do hai điểm trên nên ngày hôm sau là cuối tuần mà Vụ Mang Mang đều cắm đầu vào tài liệu thi cử.

Học mệt rồi thì lật một quyển trình thám của Agatha ra xem, như "Án mạng trên đoàn tàu tốc hành phương Đông"...

Tiếc rằng thời đại cách quá xa, gặp các phương pháp điều tra hiện đại thì đâu còn cần thám tử Poirot nữa.

Thế nên Vụ Mang Mang lại chuyển sang đọc Higashino Keigo (*).

(*) Nhà văn trinh thám hàng đầu Nhật Bản hiện nay. (ND)

Buổi tối Lộ Tuy tiếp khách xong về nhà, đến bên cửa phòng nhìn thấy Vụ Mang Mang đang cầm đầu bút gãi đầu, miệt mài đọc sách, đúng là có chút cảm giác như đang nuôi con gái.

Có lẽ cô bé gặp phải câu hỏi khó nên vừa gãi đầu lại vừa ngâm bút vào miệng.

Khó khăn lắm mới hạ bút viết, sau đó lật sách loạt xoạt tới trang cuối.

Chắc là đang đối chiếu đáp án.

Lộ Tuy có thể nhìn thấy rõ mấy chữ hiện trên gương mặt cô lúc này "Đây là đáp án quái quỷ gì vậy?"

"Muốn thi thạc sĩ hả?"

Vụ Mang Mang làm bài quá chăm chú, đến khi nghe tiếng Lộ Tuy, bị anh ôm vào lòng từ đằng sau mới sực tỉnh.

"Anh uống rượu sao?" Vụ Mang Mang nhăn mũi.

"Ừ", Lộ Tuy buông hờ Vụ Mang Mang ra, cời cà vạt.

Bằng trực giác, Vụ Mang Mang cảm thấy thái độ tối nay của Lộ Tuy không ổn, rượu làm bạn với sắc!

Bộ dạng này của Lộ Tuy khiến đầu Vụ Mang Mang nảy ra một từ.

Gợi tình.

Vụ Mang Mang cố gắng đánh cò không động rần nói: "Thi lên thạc sĩ đúng là khó quá, tiếng Anh còn ổn." Chủ Weibo bigger thì ai mà không biết thốt ra vài câu tiếng Anh chứ?

"Nhưng người ra đề chính trị này có còn là con người không?" Đề trắc nghiệm này lần nào Vụ Mang Mang cũng chọn sai, hoàn toàn không hiểu nổi tư

duy kỳ quặc của người ra đề.

Lộ Tuy đón lấy nước khoáng Peter mang đến, uống một ngụm, "Đừng gãi đầu nữa, ngày mai anh cho người mời thầy cô đến phụ đạo cho em."

Lộ Tuy ngồi xuống cạnh Vụ Mang Mang, "Muốn thi trường gì, liên lạc với thầy hướng dẫn chưa?"

Bạn nhìn xem, đây chính là người hiệu suất cao, trong tích tắc đã nắm toàn quyền chủ động trong tay.

Vụ Mang Mang cắn đầu bút, nhìn Lộ Tuy, do dự rồi nói: "Em muốn thi đại học A, cậu và giáo sư bên đó khá thân, để chuyên ngành em đã cảm chắc trong tay rồi."

Điều khiến cô do dự là đại học A không ở thành phố này.

"Chuyên ngành của em đúng là đại học A mạnh nhất", Lộ Tuy bảo.

Vụ Mang Mang dè dặt quan sát vẻ mặt anh, người này hình như không chút quan tâm đến chuyện đại học A không thuộc thành phố này.

Tuyệt đối bất thường, là không để ý? Hay là quá để ý nên không muốn đánh cò động rấn?

Vụ Mang Mang vừa nghĩ vừa chậm chạp dọn dẹp sách vở, đồ dùng học tập.

Lộ Tuy buồn cười nhìn Vụ Mang Mang cất bút vào trong hộp bút.

Hộp bút thỏ màu hồng, dẫn đến nghiện rồi sao?

"Em lên ssây, học cả ngày rồi, mệt quá", Vụ Mang Mang còn ngáp một cái làm ra vẻ như thôi.

"Ừm, tiếc quá, định tối nay trả phần thưởng cho em", Lộ Tuy nhìn Vụ Mang Mang đang ôm sách trước ngực, tư thế phòng bị.

Làm người đừng gian xảo thế chứ?!

Mọi người đều là nam nữ trưởng thành, Vụ Mang Mang làm sao không hiểu ý của Lộ Tuy.

Đây chính là phiên bản mới của "trên đời chẳng có bữa trưa nào là miễn phí" rồi!

Nhưng cũng là nhu cầu giữa nam và nữ, sớm muộn gì cũng tới, Vụ Mang Mang không làm bộ làm tịch.

Nếu có thể đổi lại tấm hình cơ bụng của Lộ Tuy thì cũng không thiệt thòi lắm.

Dù sao người ra sức cũng là Lộ Tuy.

"Lát nữa em mang máy ảnh đến phòng anh", Vụ Mang Mang nói.

"Ừ", Lộ Tuy cười cười, bất động, dường như sợ Vụ Mang Mang nuốt lời.

Vụ Mang Mang khoát tay: "Anh mau đi tắm rửa đi."

Câu này đủ rõ ràng rồi chứ?

Về phòng mình, Vụ Mang Mang vui vẻ tắm rửa, còn nhanh chóng đắp mặt nạ.

Định thay một chiếc áo ngủ gọi cảm, nhưng thực sự chẳng hợp với kiểu tóc này tí nào.

Cô đành lục trong tủ áo, tìm kiểu áo nhưng con thỏ màu hồng vừa hoạt bát vừa đáng yêu, có mũ, trên mũ còn có hai tai thỏ thật dài, đáng yêu đến tan chảy.

Bên dưới nhất thời không tìm ra gì để mặc, Vụ Mang Mang đành mặc bữa vào một chiếc quần ngắn.

Gấu áo thỏ dài đến bắp đùi, đứng nốt không quần, nhưng hễ giơ tay lên là có thể nhìn thấy quần.

Ăn mặc xong, Vụ Mang Mang lấy máy ảnh ra kiểm tra pin một lượt, chắc chắn không có gì sơ suất mới sang gõ cửa phòng đối diện.

Có lẽ Lộ Tuy cũng mới tắm xong, anh mặc một chiếc quần jeans và áo pull trắng, nom trẻ hơn thường ngày đến vài tuổi, khí chất quý phái lạnh lùng vốn đúng tuổi chính vì thế mà hoàn toàn bị xóa nhòa.

Thực ra Lộ Tuy vốn không già chút nào, nhưng Vụ Mang Mang thích thầm gọi anh là ông già, giống như Lộ Tuy nói, chính là cô đang tìm cảm giác ưu việt.

Lúc này khi Vụ Mang Mang nhìn thấy cơ bụng thoát ần thoát hiện dưới làn áo pull ôm sát người của Lộ Tuyền, bất giác nuốt nước bọt, có phần sợ hãi.

Mà đôi mắt Lộ Tuyền sau khi lướt qua tai thỏ của Vụ Mang Mang thì trực tiếp di chuyển đến trọng điểm.

Vụ Mang Mang bĩu môi, hai tay nhấc áo thỏ lên trên, "Em có mặc quần."

Tuy mặc không khác gì không mặc, nhưng căn bản không hề giống nhau.

Lộ Tuyền nhích sang bên nhường chỗ, Vụ Mang Mang lê đôi dép đầu thỏ đi vào.

Quay đầu lại thì thấy Lộ Tuyền đang cời áo pull.

"Anh... anh làm gì thế?" Vụ Mang Mang lấp bắp.

"Thì em nói chụp cơ bụng mà?" Lộ Tuyền hỏi ngược lại.

"A, Ồ..." Vụ Mang Mang mới phản ứng ra, trong lòng oán trách Lộ Tuyền quá lộ liễu, chẳng cho người ta chuẩn bị tâm lý gì hết.

Vụ Mang Mang cúi đầu, giả vờ nghịch máy ảnh để che giấu màu hồng trên gương mặt.

Không phải cô chưa từng biết mùi đời, chủ yếu là đường nét chạy sâu xuống dưới quần jeans khiến người ta không thể nào kháng cự, không kìm được mà suy nghĩ linh tinh.

"Chụp thế nào?" Lộ Tuyền hỏi.

Vụ Mang Mang mới phát hiện hóa ra Lộ tiên sinh thần thông quang đại thực ra chẳng hề biết tạo dáng gì cả.

Vụ Mang Mang đỏ mặt, cúi đầu nói: "Anh cứ tự nhiên là được."

Đẹp trai, đáng đẹp, bẩm sinh là cái móc áo rồi, lại không sợ ống kính, thật là chụp kiểu gì cũng thấy đẹp.

Nói thực là biết tạo dáng là một loại năng lực rất mạnh đấy.

Lộ tiên sinh đương nhiên không cần tạo dáng, chỉ đứng đó thôi đã giống như ảnh bìa tạp chí rồi.

Vụ Mang Mang bấm "tách tách" mấy tấm liền, bỗng "á" một tiếng, "Suýt thì quên mất."

Vụ Mang Mang đến gần Lộ Tuyền, đặt tay lên nút quần của anh, ngược lên nói: "Trong giao ước của chúng ta, anh không được cài nút."

Lộ Tuyền chụp lấy tay Vụ Mang Mang, "Đừng gây chuyện."

Tuy nói thế nhưng tất cả đã muộn.

Vụ Mang Mang còn chưa kịp cài nút thì có một thứ đã không chịu nổi cô đơn.

Thân là con gái, Vụ Mang Mang không thể hiểu nổi đức tính hờn chút là bùng cháy của đàn ông.

Nhưng phụ nữ lúc này sẽ luôn có cảm giác đặc ý khoái trá, đặc ý vì ma lực của mình lớn đến thế, đặc ý vì bản thân đã tiến hóa hoàn toàn hơn đàn ông.

Đương nhiên Vụ Mang Mang cũng không ngoại lệ, nhưng con người ta khi đặc ý thì rất dễ mất cảnh giác, cho nên khi cô bị ném mạnh lên giường thì Lộ Tuyền đã cúi xuống.

Giây sau đó, môi Vụ Mang Mang bị chiếm đóng, rõ ràng Lộ Tuyền đã rút ra được bài học kinh nghiệm từ lần trước, kiên quyết không cho Vụ Mang Mang có cơ hội lên tiếng.

Bởi một khi buồn cười là không tài nào tiếp tục được.

"Anh nghĩ anh không tài nào tôn trọng nguyên tắc của em được nữa", Lộ Tuyền nói bên tai Vụ Mang Mang, giọng trầm trầm và hơi khàn, kích thích đến nổi dưới da cô như có một luồng điện chạy qua.

Đàn ông đúng là động vật hai thái cực.

Nửa thân trên đang dịu dàng nhẹ nhàng ve vuốt bạn, chăm chút bạn như thể đậu phụ Nhật Bản, chỉ sợ thổi một chút là bạn sẽ tan chảy ra.

Nhưng nửa thân dưới lại hung tợn không cho bạn rút lui, chỉ trong tích tắc mà Vụ Mang Mang cảm thấy mình như thịt nằm trên thớt.

Lộ Tuyền có hơi vội vã, nụ hôn rơi xuống càng lúc càng dày đặc.

Vụ Mang Mang văng vắt, hồn bay đến ba ngàn dặm, đến khi cảm thấy cơ thể mát lạnh mới hoàn hồn một chút.

Hóa ra Lộ Tùy hơi lùi ra sau, đang cởi quần áo của anh.

Vụ Mang Mang chỉ nhìn một cái đã bị dọa cho nghệt mặt.

Tuy chưa từng ăn thịt heo, nhưng kiến thức về mặt này của cô vẫn rất chín chu, của Lộ Tùy rõ ràng là vượt quá tiêu chuẩn.

Vụ Mang Mang không nhìn được lùi ra sau, nhưng Lộ Tùy đã nhanh chóng áp tới.

Lúc này tỏ ra mình là con gái nhà lành tuy có chút giống như làm màu tỏ ra cao giá, nhưng Vụ Mang Mang cảm thấy nói ra vẫn tốt hơn, "Em... em vẫn là lần đầu..."

Trọng tâm là, tốt nhất anh nhẹ nhàng một chút, hoặc tốt nhất là chuẩn bị cho đầy đủ.

Vụ Mang Mang cảm thấy động tác của Lộ Tùy khựng lại, cơ thể bỗng chốc tách khỏi cô, cô có thể nghe thấy anh thở hổn hển rồi lật người lại, xuống giường.

Vụ Mang Mang lồm cồm bò dậy, kéo chăn che người lại, không hiểu ý của Lộ Tùy.

Lộ Tùy mặc quần vào rồi quay đầu lại, nói: "Xin lỗi, chúng ta nên thận trọng hơn."

Tuy Vụ Mang Mang cảm thấy chuyển biến hơi đột ngột nhưng con gái như cô cũng không thể mặt dày mà nhào vào khi đàn ông đã nói là phải thận trọng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Lộ Tùy quay lưng đi vào nhà tắm, Vụ Mang Mang đứng lên nhặt quần áo, mặc vào lại rồi rón rén đến cửa phòng tắm, nói với vào trong, "Thế em về trước nhé."

Lộ Tùy không hề níu kéo.

Vụ Mang Mang ủ rũ ngồi trên giường, mãi chưa định thần lại, không rõ thái độ của Lộ Tùy.

Chắc là bị tin cô vẫn là gái trinh làm cho giật mình rồi. Vụ Mang Mang nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có nguyên nhân đó.

Dù sao thì điều đó đúng là khác xa so với ấn tượng thường ngày cô mang lại cho người khác.

Chuyện mà Vụ Mang Mang không hiểu thì dứt khoát không suy nghĩ nữa.

Đàn ông chẳng phải đều có tâm lý gái trinh sao?

Ánh mắt của Vụ Mang Mang lướt qua mấy ảnh mà cô đặt trên sofa, vỗ đùi một cái, suýt thì quên chuyện lớn rồi.

Tiếp đó Vụ Mang Mang bận rộn lấy hình ra, sau đó dùng phần mềm che mặt Lộ Tùy lại, vốn dĩ là không được chụp mặt nhưng vóc dáng đẹp lắm mà nếu không có đầu thì hiệu quả chụp sẽ rất kỳ quái.

Kỳ quặc đến mức Lộ Tùy cũng không khẳng định ép cô, đồng ý cho Vụ Mang Mang chụp toàn thân.

Lúc đăng lên Weibo, Vụ Mang Mang còn tí mỉa mai viết mấy chữ "Sờ vào tuyệt biết bao! (*^_^*) Hi hi.."

Thời buổi này gái háo sắc có lẽ còn nhiều hơn trai háo sắc, lát sau bên dưới bài đăng của Vụ Mang Mang đã có hơn trăm bình luận "chạy nước miếng", toàn bộ đều cầu được sờ.

Lộ Thanh Thanh nhắn tin cho Vụ Mang Mang, "Anh đẹp trai này là ai thế? Chắc không phải là người mà tớ đang nghĩ chứ? (OoO) "

"Cậu nghĩ đến ai?" Vụ Mang Mang trả lời như trên người.

"Tớ nghe nói... tớ chỉ nghe nói thôi nhé, cậu đang hẹn hò với chú nhỏ, có phải không?" Lộ Thanh Thanh hỏi.

Vụ Mang Mang cười, lắc đầu, không biết Lộ Thanh Thanh nhìn bao lâu mới dám hỏi, nhưng những người như Lộ Lâm, Thẩm Viện Từ đều không thể lỡ miệng nói ra với cô ta, thế nên thông tin này cô nàng biết chậm cũng là điều dễ hiểu.

"Ừ", Vụ Mang Mang bị Lộ Tùy lây bệnh, lúc nói chỉ ngắn gọn, vắn tắt.

Cô như bùng nổ ra, nói chuyện ngắn gọn như thế hóa ra lại có cảm giác rất tuyệt.

"Wow wow wow—" Lộ Thanh Thanh cảm thấy chữ viết không thể diễn tả tâm trạng mình, nên nhấn luôn tin nhắn thoại, "Vụ Mang Mang, cậu giấu kỹ quá nhỉ?! Lợi hại quá, yêu nghiệt tu hành ngàn năm đã bị cậu thu phục, khâm phục khâm phục."

"Thường thôi thường thôi", Vụ Mang Mang cười hì hì.

Lúc này hình như không ai còn nhớ thực ra Lộ Thanh Thanh là một người song tính.

Chỉ vì vẫn còn muốn tiếp tục làm bạn.

Lúc này là lúc lên giường đi ngủ, hình như đa số đều có thói quen xem Weibo hoặc tán gẫu với bạn bè trước khi đi ngủ, nên ngay cả Lộ Lâm cũng nhắn tin khen Vụ Mang Mang một câu: "Chơi vui quá."

Sau đó tin nhắn hiển thị Ninh Tranh gửi một tấm hình, Vụ Mang Mang mở ra xem suýt thì cười lăn lộn, là hình cơ bụng của chính anh ta nằm trên giường chụp.

Phải nói là, dáng pose của anh ta "gọi đồn" hơn Lộ Tùy nhiều, không làm người mẫu thì phí quá.

Với bộ dạng này của anh ta, bảo Vụ Mang Mang móc hai ngàn tệ ra chọn một điệu múa lắc hông, cô cũng đồng ý.

Thế nên Vụ Mang Mang phải cảm thán rằng chẳng trách mà Thẩm Viện Từ không nỡ bỏ qua Ninh Tranh, đào hoa thì có một chút, nhưng vóc dáng đẹp, kỹ thuật tốt, cũng không phải không có ưu điểm.

Vụ Mang Mang so sánh cơ bụng của Lộ Tùy và Ninh Tranh, thiên vị mà cho rằng đường nét của Lộ Tùy hoàn hảo hơn, cơ bụng có hình dáng đẹp hơn, nếu bên trên có thêm giọt nước gì đó, chắc cô chỉ muốn thè lưỡi ra liếm ngay.

Wechat và Weibo đều bận túi bụi.

Long Tú Quyên tag Vụ Mang Mang một câu, "Hình copy ở đâu thế? Hờ hờ."

Tuy đều là bạn bè, tự xưng là bạn thân, nhưng thực ra chỉ là mượn danh bạn bè để nghe ngóng động tĩnh của đối phương, tuy miệng thì khen nhưng trong lòng lại "xì" khinh bỉ.

Lúc này nếu phản bác thì chính là bị nói trúng nên thẹn quá hóa giận, nêu bỏ qua thì chính là chột dạ, mặc nhận điều đó.

Vụ Mang Mang thờ dài, cảm thấy mình vẫn quá ngây thơ, lúc đó nên chụp chung với cơ bụng Lộ Tùy một tấm chứ.

"Đây là cơ bụng của Mr. Money sao? Wow, thích quá!" Ngải Quả Quả trong nhóm gửi tâm hình mắt lấp lánh sao.

Lúc này Vụ Mang Mang cũng nhắc kệ Long Tú Quyên nói bóng xa gần, vì trong nhóm đã bùng nổ.

Vụ Mang Mang biết tuy bọn họ miệng thì chúc mừng chúc mừng nhưng thực ra trong bụng lại là: Xem hai người khi nào thì chia tay.

"Cầu anh rủ mời khách!"

"Cầu anh rủ mời khách!"

...

Bên dưới là một nhóm xếp hàng.

"Anh rủ Long của người ta lúc công khai đã mời khách đó!"

Anh rủ Long chính là bạn trai của Long Tú Quyên, lúc đó đúng là đã mời đám bạn một bữa thịnh soạn.

Nhưng rất trùng hợp là Vụ Mang Mang không đi được, vì Long Tú Quyên nhân lúc cô không ở thành phố này bày tiệc mời khách.

Rõ ràng là không đủ tự tin, Vụ Mang Mang cảm thấy thế!

"Đúng rồi, người theo dõi Weibo của cậu chẳng phải đã vượt qua một triệu rồi sao? Hay là dứt khoát đãi khách ở Tỉnh Quang đi." Long Tú Quyên tham gia bàn luận.

Hội sở cao cấp như Tỉnh Quang thực ra rất ít khi tiếp đón khách nhiều, nhưng nếu Lộ Tùỵ ra mặt thì chắc không thành vấn đề.

Vụ Mang Mang thăm tính toán xem làm sao tấ vào mặt Long Tú Quyên, nhưng để an toàn thì vẫn nên hỏi Lộ Tùỵ đã.

Nên không thể nói chắc chắn được, Vụ Mang Mang chỉ đáp lại: "Đương nhiên phải mời khách rồi."

Đúng lúc Vụ Mang Mang chuẩn bị cất điện thoại để đi ngủ thì Bản Ngã Của Tôi đột ngột xuất hiện, "Cô hạ thuốc anh ta đó hả?"

"Ừ, xuân được hình người." Vụ Mang Mang đáp trả. Sau đó thì không có sau đó nữa.

Đúng là một tài khoản clone kỳ quặc.

Thực ra điều kỳ quặc không chỉ là tài khoản kia.

* * *

Hôm sau lúc ăn sáng, Lộ Tùỵ nói phải đi Mỹ một tuần.

"Thế em có thể về nhà ở không?" Vụ Mang Mang hỏi.

Ở nhà Lộ Tùỵ tuy thoải mái nhưng lúc nào cũng phải dè chừng, không thể mặc áo ngủ và dép lê đi lung tung, lúc nào cũng phải ăn mặc chỉnh tề, trong thời gian ngắn Vụ Mang Mang vẫn chưa quen được.

Lộ Tùỵ gật đầu.

Vụ Mang Mang tan sở xong, vừa về đến nhà mình thì tài xế của Lộ Tùỵ gọi điện cho cô, nói là Lộ Tùỵ bảo anh ta mang chiếc xe đua của Vụ Mang Mang đến.

Vụ Mang Mang đi nhận chiếc xe đua sang trọng của mình, sau đó lăn lộn một lúc lâu trên chiếc giường yêu quý, nhưng hình như có gì đó đã thay đổi.

Hình như giường và drap giường không thoải mái bằng ở nhà Lộ Tùỵ.

Tuy Vụ Mang Mang tự nhận mình là bạch phú mỹ, nhưng cũng không đến nỗi hào phóng chi số tiền tận năm con số để mua drap giường.

Không phải là không mua được, mà là có quá nhiều chỗ cần tiêu tiền.

Nuôi một tài khoản game đứng trong mấy hạng đầu server quả thật là rất đắt tiền.

Vụ Mang Mang sáng khoái chơi game một tuần, ngày nào cũng vui vẻ làm nhiệm vụ ngày, phó bản cũng đánh hết, lại còn lấy được vũ khí màu cam.

Lại tiêu tiền mua cho mình một màu tóc cực kỳ hiếm mới ra, đi đến đâu cũng được hâm mộ, một đám trai đẹp kêu gào đòi bao nuôi.

Những ngày tháng đó quá vui vẻ, đến nỗi trong một tuần, Lộ Tùỵ không gọi lấy một cú điện thoại mà Vụ Mang Mang cũng chẳng mấy để tâm.

Lộ Tùỵ vốn không giống người ngày nào cũng gọi điện mà.

Đến tuần thứ hai, cũng chẳng thấy tin gì của Lộ Tùỵ, Vụ Mang Mang chỉ xem như anh bận việc ở Mỹ, mong anh đợi cô làm xong phó bản tuần này rồi hãy về nước.

Hôm đó Vụ Mang Mang đang chơi game tới lúc quan trọng nhất, thì điện thoại không ngừng báo có tin nhắn, cuối cùng chuyển sang réo chuông mãi không thôi.

Vụ Mang Mang đành xin lỗi người chỉ huy trong game rồi nghe điện thoại.

"Mang Mang, cậu và chú nhỏ tớ có chuyện gì vậy?" Giọng Lộ Thanh Thanh có phần gấp gáp.

"Rất tốt mà", Vụ Mang Mang nói, nhưng thực ra trong lòng đang nghĩ: Chắc không phải là bị đá đó chứ?

Nghĩ lại thì cũng mười ngày chưa liên lạc rồi.

"Thế sao hôm nay trong tiệc của nhà họ Lộ, khoác tay chú lại là Lâm Khuyên Tâm?" Lộ Thanh Thanh nói nhanh như pháo nổ.

Bị "tra nam"(*) ngoại tình?

(*) Tra nam: chỉ những gã đàn ông xấu xa, đòi bại. (ND)

Lộ Tùỵ trong lòng Vụ Mang Mang trong tích tắc bị hạ xuống mười bậc.

Nhưng Lâm Khuyh Tâm là ma quỷ ở đâu?

Vụ Mang Mang lập tức lên mạng tìm tên này. Hóa ra là MC nữ của đài Đồng Hạng, tiếc rằng Vụ Mang Mang rất ít khi xem bản tin buổi tối.

"Nhưng cậu cũng đừng lo, tiệc kiểu này trước kia chú cũng thường dẫn các MC nữ dưới trướng đi tiếp khách mà."

Tài nguyên không dùng thì phí quá.

Lộ Thanh Thanh bắt đầu nói giúp cho Lộ Tùy.

Nhưng đó là lúc chưa có bạn gái, Vụ Mang Mang bỏ sung trong lòng.

"Cậu đi dự tiệc hả?" Vụ Mang Mang hỏi.

"Không, Long Tú Quyên đi, gửi hình trong nhóm", Lộ Thanh Thanh đáp.

Vụ Mang Mang bỗng cảm thấy mặt hơi đau.

Đợt trước mới thừa nhận có bạn trai, còn hư vinh diễn cảnh tình cảm tặng xe đua màu đỏ ngọt ngào, hôm nay đã bị tát "bốp bốp" vào mặt, hơn nữa còn do chính đôi thủ Long Tú Quyên.

"Trong game gọi tờ rồi, nói chuyện sau", Vụ Mang Mang bấm tắt màn hình, bật loa lên.

Nhưng sau đó thì chẳng còn tốt đẹp nữa.

Trong game, Vụ Mang Mang thuộc dạng ngốc nhưng lăm lăm, thao tác chỉ bình thường nhưng do cô có trang bị tốt, tiền lại nhiều, lúc đánh phỏ bản đều do cô vùng tiền mua thuốc và trị thương nên mọi người thích gọi cô vào nhóm.

Nhưng tối nay cô cứ sai lầm, hại cả nhóm bị tiêu diệt đến mấy lần, cuối cùng ngay cả nhóm trưởng đang mờ ám với cô cũng chịu không nổi, khéo léo nói mấy câu.

Sau đó mọi người hẹn mai tái chiến, dù sao đã khuya rồi. Phỏ bản chỉ cần hoàn thành trong một tuần là được.

Buổi tối Vụ Mang Mang nằm trên giường, hơi thương cảm về chuyện mình bị đá.

Bị đá lạng lẽ thế này cũng không phải lần đầu, dù sao mọi người đều sĩ diện, trước mặt nhau mà nói câu chúng ta không hợp thì hơi tổn thương.

Nên trong tình yêu có một quy định bất thành văn, lâu không liên lạc thì tức là chia tay mất tính.

Vụ Mang Mang cũng không có ý gọi điện cho Lộ Tùy để xác nhận.

Vẫn là câu nói cũ, mọi người đều là nam nữ trưởng thành, có những lời hà tất phải nói trắng ra.

* * *

Hôm sau Vụ Mang Mang đến cơ quan xin nghỉ phép, lại làm nũng với ông cậu một trận. Tuy ông Tiêu bình thường rất nghiêm túc, nhưng đời sau của nhà họ cũng chỉ có một cô cháu gái là Vụ Mang Mang, không thể không yêu thương, huống hồ Vụ Mang Mang nói là để thi thạc sĩ.

Tiêu Sâm hào phóng phê chuẩn cho cô nghỉ phép hai tháng, trước khi thi không cần đi làm.

Nhưng tiền trợ cấp khác thì không thể phát, chỉ có lương cơ bản thôi.

"Không sao, không sao ạ", Vụ Mang Mang đã lên mạng rao bán chiếc Ferrari rồi.

Trên mạng rất đông người có mắt "độc", chưa đến giờ tan sở mà Vụ Mang Mang đã nhận được ba cuộc điện thoại.

Chiếc xe này đắt tiền là thứ yếu, chủ yếu là kiểu chế tạo của nó rất cao cấp.

Nhẹ nhàng có mấy triệu tệ chuyển vào tài khoản.

Vụ Mang Mang gọi cho cố vấn đầu tư của bà Liễu, chớp mắt đã đem đi đầu tư.

Cảm tạ món tiền trợ cấp đầu tiên của Lộ tiên sinh.

Sau này Vụ Mang Mang tiết kiệm một chút, không xin tiền tiêu vặt của bà Liễu cũng có thể miễn cưỡng sống qua ngày.

Kỳ nghỉ hai tháng này đang là mùa thấp điểm du lịch châu Âu, Vụ Mang Mang rất quyết đoán cầm hộ chiếu lên, bay đến Anh cho bò câu ăn.

Hành vi lăng mạn nói đi là đi ngay này bắt buộc phải đăng Weibo liên tục.

Chẳng hạn trượt tuyết ở núi Alps, đùa giỡn tình cảm với nhân viên đẹp trai trong quán bar ở Ý.

Mỗi một tấm hình đều khiến đám theo dõi Weibo cảm thán cuộc sống như công chúa của cô.

William rất đẹp trai, con lai hai dòng máu Anh và Ý, chỉ mới hai mươi ba tuổi, giống David Beckham đến bảy phần, mang dép lê cũng có thể tạo ra cảm giác đẹp trai đến mê đắm.

Vụ Mang Mang thích mùi tanh của biển trên người cậu, và cả sự nhiệt tình không chút che giấu.

Hơn nữa anh chàng ngoại quốc này rất phóng khoáng, sau khi gặp Vụ Mang Mang thì lập tức xin nghỉ việc, theo cô đi lang thang khắp nơi ở châu Âu.

Ở Rome, họ cùng đến bồn nước cầu nguyện, ngồi uống cafe ở Caffè Greco trên phố Via Del Condotti đối diện quảng trường Tây Ban Nha, diễn lại một lượt những cảnh trong phim "Kỳ nghỉ ở Rome", Vụ Mang Mang còn mua một chiếc váy giống Audrey Hepburn mặc lúc đó, định bắt chước tạo hình nhưng thực sự không yên tâm về kỹ thuật của người thợ cắt tóc.

Trên tàu ở Venice, William đưa cô đi theo lối đi của nhân viên đến đầu tàu, chính là nơi tạo hình kinh điển của Jack và Rose trong phim Titanic.

Trước đây Vụ Mang Mang cũng từng đi tàu, nhưng tiếc là không đến đầu tàu để chụp hình.

Lần này xem như đã được như ý nguyện.

Hình là do đồng nghiệp cũ của William đã mạo hiểm dùng dụng cụ chụp hình tự sướng để chụp cho họ.

Vừa đăng lên Weibo đã khiến một đám kêu gào.

Vui nhất là ở Áo, William còn tìm ra kiểu xe ngựa mà công chúa Sissi và Frank lần đầu gặp nhau, Vụ Mang Mang thử mấy lần mà vẫn quăng móc câu cá vào người William.

Tất cả đều rất vui vẻ.

Đến nỗi kỳ nghỉ kết thúc rồi, Vụ Mang Mang và William ở sân bay hôn nhau không nở rời, cả hai đều khóc lóc thảm thiết.

William bất chấp tất cả định theo Vụ Mang Mang về nước, nhưng tiền nợ học phí đại học của cậu chưa trả hết, nên phải tiếp tục làm thêm, đồng thời hứa hẹn sau này nhất định sẽ đi Trung Quốc tìm Vụ Mang Mang.

"Tôi trả cho cậu, được không?" Vụ Mang Mang nâng mặt William lên.

Nhưng dù là người Trung Quốc hay nước ngoài, thì sự kiêu ngạo của đàn ông đều không cho phép bị chà đạp.

William có vẻ giận dữ.

Vụ Mang Mang nhờ du khách bên cạnh chụp cho cô tấm hình với William, pose là kiểu chia ly kinh điển "nắm tay nhau lệ hai hàng".

Vào giây cuối cùng, cô mới bịn rịn đi vào phòng cách ly.

Chuyến bay dài dù ngồi ở khoang thương gia thì vẫn chẳng phải là trải nghiệm tốt đẹp gì, vẻ đẹp của tiếp viên hàng không đối với Vụ Mang Mang cũng chẳng có sức hút.

Cô đeo tai nghe vào định ngủ bù, nhưng trong tích tắc quay đầu sang thì nhìn thấy người ngồi kế bên lại là một người quen.

Gặp cố tri ở nơi đất khách, dù bình thường quan hệ không tốt nhưng cũng có thể trò chuyện vài câu.

"Knock, knock", Vụ Mang Mang gõ vào tấm vách ngăn giữa hai người, có lẽ do ở nước ngoài hơi lâu nên lúc nghịch ngợm lại nói tiếng Anh.

Người đó từ từ tháo tai nghe ra, nghe Vụ Mang Mang cười hi hi gọi: "Thẩm Đình."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Thẩm Đình hơi quay sang, nhìn thấy Vụ Mang Mang.

Mái tóc ngắn của cô trông rất khỏe khoắn, gương mặt sáng sủa rạng rỡ, tuy trông mắt còn hoe đỏ nhưng hoàn toàn không còn nhận ra là cô gái ban nãy hôn cậu bạn trai nhỏ tuổi đến nỗi nước mắt nước mũi giàn giụa.

Đền phía trên chiếu xuống, khiến làn da cô như trong suốt đến kỳ lạ, lung linh trong trẻo.

Vụ Mang Mang có chút ngượng ngập, rụt đầu lại, hình như Thẩm Đình không thích bị quấy rầy, cũng không thích những cô gái lảm lòi.

Mà lần trước họ gặp nhau hình như cũng không vui vẻ gì mấy.

"Xin lỗi đã làm phiền. Tôi chỉ cảm thấy gặp nhau ở đây thật tình cờ nên mới chào anh", Vụ Mang Mang ngượng nghịu gãi đầu, tỏ ra bản thân chỉ là một đứa trẻ ngoan ngoãn lễ phép.

Đương nhiên Thẩm Đình là bạn tốt của Lộ Tuyền, hiện giờ mọi người gặp nhau đúng là chẳng có gì để nói.

Vụ Mang Mang dựng tấm vách ngăn lên, vì đã hoàn toàn hết buồn ngủ nên dứt khoát lấy bài chính trị trong túi ra xem, chính cô cũng thấy mình kỳ quặc, ngay cả đi chơi cũng không quên học chính trị.

Nhưng chính trị đúng là thứ nhàm chán, vì trên máy bay có mạng internet nên Vụ Mang Mang không nhịn được lại lên Weibo.

Mỗi người đều chảy nước miếng trước "thịt tươi nhỏ" William của cô, thế là Vụ Mang Mang lại đăng thêm một tấm hình cô gói đầu lên cơ bụng màu đồng của cậu.

Wechat báo có tin nhắn riêng, Vụ Mang Mang mở ra xem, lại là Bản Ngã Của Tôi biến mất đã lâu.

"Cô và Lộ Tuyền thật sự chia tay rồi à?" - Bản Ngã Của Tôi. Thế nào là thật hay không thật?

Vụ Mang Mang đáp lại "Ừ".

"Tại sao?"

Tại sao? Tính cách không hợp thôi, Vụ Mang Mang vừa định gõ mấy chữ nhưng suy nghĩ lại, trên máy bay quá chán, không ngại tìm niềm vui.

Người này tò mò như thế thì cứ thỏa mãn sự hiếu kỳ của anh ta là được.

"Chẳng đã nói anh nghe rồi sao? Công cụ của anh ấy lớn quá, một đêm ba lần, cơ thể nhỏ bé của tôi không chịu nổi nên chia tay." - by Vụ Mang Mang.

"Bịa đặt gồm nhi." - by Bản Ngã Của Tôi.

"Sao anh biết tôi bịa đặt? Chính anh đích thân thử anh ấy rồi hả?" Vụ Mang Mang bĩu môi.

Đối phương không nói mà quay sang hỏi: "Cậu bạn trai nhỏ của cô thế nào?"

"Rất tuyệt. Kích thước của người nước ngoài mà. Tuổi nhỏ mà công phu cao." Vụ Mang Mang vừa gõ chữ vừa "hừ hừ", "Tuy tuổi tôi nhỏ nhưng công phu của tôi cao..."

"Cô chẳng đã nói ngay cả Lộ Tuyền cũng chịu không nổi, mà còn chịu nổi bạn trai nhỏ của cô?" Bản Ngã Của Tôi đánh Vụ Mang Mang một cú.

Lời nói dối bị vạch trần, cũng may ở trên mạng nên Vụ Mang Mang quyết định không trả lời nữa.

"Cô nàng nói dối, giận rồi hả?" - by Bản Ngã Của Tôi!

Cà nhà anh mới là cô nàng nói dối!

Vụ Mang Mang thẹn quá hóa giận, cảm thấy vẫn là môn chính trị đáng yêu hơn.

"Lộ Tuyền rất coi trọng chuyện dương sinh", Bản Ngã Của Tôi lại nhắn, "Anh ta không chạm đến cô không nhất định là do cô không tốt."

Trời đất! Cái quỷ gì đây? Mà lại... mà lại đoán trúng hết?

Dương sinh?!

Một cuộc sống quá cao xa, Vụ Mang Mang trầm nghĩ, có cần luyện đan hay gì không?

Đạo gia tuy cũng có Phòng Trung Thuật(*), nhưng đại thể thì vẫn chú ý đến "quả dục"(*) hơn.

(*) Phòng Trung Thuật là môn khoa học về tính dục của Trung Quốc cổ đại. Từ quan điểm của khoa học tính dục hiện đại nhìn nhận thì Phòng Trung

Thuật chủ yếu bao gồm những kiến thức về tình dục, kỹ thuật trong tình dục, những biện pháp trị liệu chướng ngại chức năng tình dục và mang thai... đồng thời nó không chỉ giới hạn ở tình dục mà còn kết hợp giữa tình dục và khí công, dưỡng sinh lại với nhau, và cả việc theo đuổi trường sinh bất lão hoặc kéo dài tuổi thọ. (ND)

(*) Quả dục: ý chỉ giữ tâm địa trong sạch, đầu óc tỉnh táo bình thản, dục vọng ít. (ND)

Nhưng Vụ Mang Mang không dễ bị phỉnh phờ, dù sao chuyên môn của cô không phải chỉ để hù dọa người khác.

Dưỡng sinh của Đạo gia chẳng phải nói hồng đơn của gái trinh là cực bổ hay sao?

Thế nên, dưỡng sinh cái quỷ ấy!

Nhưng nghĩ lại thì người này ngay cả việc Lộ Tuyền chú trọng dưỡng sinh cũng biết, mà cô lại không biết. Vụ Mang Mang bắt đầu đoán xem Bản Ngã Của Tôi là ai.

Chắc là quan hệ thân cận chẳng.

Bạn bè? Lộ Lâm? Trợ lý Bành Trạch? Lão quản gia Peter? Hoặc là nữ quản gia Anne?

Quả nhiên mục tiêu suy đoán dừng nên nhiều quá.

Vụ Mang Mang thăm tưởng tượng về lão Peter nghiêm túc hà khắc sẽ tò mò như thế nào về đời sống riêng của Lộ Tuyền? Cảnh tượng đó thật đáng sợ.

Nhưng chắc không phải ông ta.

Weibo cuối cùng đã trở lại bình thường, nhưng một lúc lâu sau, Bản Ngã Của Tôi lại bắt đầu liên thoắt.

Chắc phải buồn chán lắm? Vụ Mang Mang thăm nghĩ.

"Mái tóc ngắn của cô rất đẹp", rất trẻ trung, rất trong sáng rất khiến người ta có...

Nhìn đến câu này, Vụ Mang Mang bỗng nhìn sang vách ngăn, sau đó nheo mắt, có nên tin vào trực giác của mình không?

Nhưng cách nói năng của tin nhắn này và Thẩm Đình hình như cách biệt quá xa thì phải?

Nhưng sao anh ta biết cô và Lộ Tuyền chưa từng xx chứ?

Peter chắc sẽ biết, vì thay drape giường gì đó, ông ta biết rõ.

Anne có thể cùng sẽ biết.

Mà đám bạn thân của Lộ Tuyền có biết không?

Không thể tưởng tượng cảnh ba người đàn ông cùng thảo luận về đời tư.

Nhưng nếu phụ nữ đủ thân thì sẽ bàn tán với nhau đấy.

Vụ Mang Mang lén đứng lên, thò nửa đầu sang nhìn Thẩm Đình, người này đang nhắm mắt ngủ, trong phạm vi tầm nhìn không nhìn thấy công cụ nhắn tin nào.

Rốt cuộc có phải anh ta không?

Vụ Mang Mang ngồi lại xuống ghế, cắn ngón tay.

Thực ra cô luôn nghiêng về phía Ninh Tranh là Bản Ngã Của Tôi, nói chuyện với anh ta xưa nay không kiêng kỵ gì, loại đàn ông ngựa đực mà.

Nhưng nếu đổi lại là Thẩm Đình thì sao?

Vụ Mang Mang đập đầu vào vách ngăn, cô thật sự sợ rồi!

Cứ quả quyết chặn nick đó thôi.

Nếu thật sự là Thẩm Đình thì Vụ Mang Mang chỉ muốn nói, mọi người đều có bệnh, quan tâm tới đời tư của Lộ Tuyền như thế chắc không phải là "gay" ngầm chứ?

* * *

Lúc xuống máy bay, Vụ Mang Mang mang hành lý hơi nhiều, phụ nữ rất thích mua sắm, cũng may Thẩm Đình và nhóm của anh ta đều là những người

thành đạt galant, rất vui về phục vụ phụ nữ.

"Có người đến đón cô không?" Thẩm Đình đẩy xe hành lý cho Vụ Mang Mang, hỏi.

Vụ Mang Mang lắc đầu.

Vé máy bay về nước lần này cũng là do cô hứng bèn mua bất chợt thôi.

"Tôi đưa cô về", Thẩm Đình bảo.

Tuy có thể gọi taxi nhưng hành lý của cô quá nhiều, cốp sau xe taxi cũng không chứa nổi nên cô đành gạt đầu.

Nhưng Thẩm Đình đã trở thành đối tượng tình nghi của cô, bởi vậy khi ở cạnh nhau cứ thấy ngượng ngập thế nào đó.

Trên đường về, Vụ Mang Mang không nói gì mấy.

Thẩm Đình càng kiệm lời.

"Tóc ngắn của tôi đẹp không?" Lúc xuống xe Vụ Mang Mang bỗng quay đầu lại hỏi Thẩm Đình.

Anh ta nhìn rồi đáp: "Đẹp."

Vụ Mang Mang ngắm kỹ mấy giây, cuối cùng vẫn bỏ cuộc, trên gương mặt đơ kia đúng là khó nhìn ra cảm xúc.

Vụ Mang Mang về đến nhà thì gọi điện cho bà Liễu, nói là đợt cuối tuần thi xong sẽ mang quà về nhà cho bà.

Bà Liễu hờ hững "ừ" một tiếng.

Bình an ngủ một giấc dậy rồi, Vụ Mang Mang gọi đồ ăn bên ngoài giao tới làm bữa tối, đang ăn gà xào Cung Bảo thì nghe điện thoại reo, cầm lên xem là Lộ Tuy.

Vụ Mang Mang tiện tay ném điện thoại sang bên, hơn tháng nay Lộ Tuy gọi rất nhiều cuộc nhưng Vụ Mang Mang đều không nghe, điều này gián tiếp dẫn đến thói quen không dùng ở bất kỳ thành phố nào quá hai ngày của cô.

Về sau Lộ Tuy cũng không gọi nữa, hôm nay bất ngờ lại xuất hiện, chẳng lẽ là biết cô đã về nước?

"Xuống đây!" Lần này là tin nhắn Weibo.

Mới nhìn đã biết là tài khoản của Lộ Tuy, tên là: Lộ tùy nhân mang mang(*).

(*) Nghĩa là biển người mênh mông trên phố. (ND)

Ngón tay Vụ Mang Mang vuốt ve màn hình, nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Chuyện của hai người họ đã là chuyện cũ từ mấy trăm năm trước rồi, đã lật qua chương mới từ lâu, không cần thiết phải gặp mặt làm gì.

Có điều trong đầu nghĩ thế mà trái tim lại thấy chua xót, Vụ Mang Mang ăn mấy miếng cơm chan nước mắt rồi gặm dừ đập đũa xuống bàn.

Thật là vô dụng!

Vụ Mang Mang lấy ngón tay quẹt nước mắt, ngò đâu càng lau càng nhiều.

Quá vô dụng, lớn thế này rồi mà gặp chuyện vẫn chỉ biết khóc. Nhưng nghe nói nước mắt có tác dụng bài độc, thế thì không ngại để nó chảy một lúc nữa.

Vụ Mang Mang đến trước khung cửa sổ, hé màn cửa ra nhìn xuống con đường lớn bên dưới, loáng thoáng trông thấy một dãy xe dừng ven đường.

Vụ Mang Mang trầm nghĩ, thực ra Lộ Tuy rất biết cách dỗ dành, hãy xem cách đặt tên tài khoản của anh đi.

Vốn dĩ cô còn chưa chắc chắn Lộ Tuy gặp mình để làm gì, nhưng giờ đây có vẻ như đã hiểu rõ.

Một người phụ nữ có thật lòng muốn chia tay với bạn hay không thực ra rất dễ phán đoán.

Nếu lúc này cô xuống đó, thế nghĩa là vẫn đang do dự, muốn cho đối phương một cơ hội để giải thích.

Lúc đó dù miệng cô có nói chắc như đinh đóng cột thế nào, làm tổn thương người ta thế nào, thì cũng chỉ là gồng mình nói cứng thế thôi.

Mà nếu cô không xuống thì sao? Đó chính là game thực sự đã over rồi.

Nhưng thông thường đa số phụ nữ đều sẽ tự an ủi mình như thế này:

Tôi chỉ tò mò xem anh ta nói gì, thực ra không phải muốn tha thứ cho anh ta đâu.

Sự tò mò có thể giết chết con mèo!

Mà mèo có chín mạng, không đủ để giết.

Vụ Mang Mang cảm thấy bản thân không thể bị sự tò mò ngu muội dễ dàng lừa gạt được.

Ngựa tốt không nhai lại cỏ, huống hồ là đã lật bài ngựa với nhau rồi.

Hơn nữa, Lộ Tuyền muốn gặp cô, sao không lên lầu đi?

Vụ Mang Mang ngủ đến nửa đêm mới sực nhớ, khu nhà này của cô phải quét thẻ mới sử dụng thang máy được, vẫn chưa quen với giờ giấc nên có phản mắt ngủ.

Vụ Mang Mang đến cửa sổ, mở màn cửa, bên dưới hình như vẫn có chiếc xe đang đậu, cô không biết lấy đâu ra chiếc kính viễn vọng từ xó xỉnh nào nhìn xuống dưới.

Có một người đàn ông cúi đầu, dựa lưng vào cửa xe, hình như đang hút thuốc.

Vụ Mang Mang nhớ hình như Lộ Tuyền không hút thuốc. Nhưng nếu bây giờ anh bắt đầu hút thuốc thì sao?

Vụ Mang Mang nhìn đồng hồ trong điện thoại, bốn giờ sáng. Cô mặc quần áo vào, quần nhung màu xám và áo khoác có mũ màu xám, mái tóc dùng tay cào qua loa hai cái rồi đội mũ lên.

Không thể gọi là xinh đẹp được.

Vừa không tắm cũng chẳng rửa mặt, thậm chí cũng không cả đánh răng.

Vụ Mang Mang cầm chìa khóa và điện thoại lên, bắt đầu đi ra ngoài.

Có lúc đối với phụ nữ mà nói, những người khác đơn giản chia thành hai loại:

Một loại là trước khi bạn gặp anh ta/cô ta, nhất định phải tắm rửa gội đầu, trang điểm, làm móng...

Loại kia là những thứ liệt kê phía trên đều không làm mà vẫn đi gặp.

Lộ Tuyền đối với Vụ Mang Mang từng là loại thứ nhất.

Đứng ở cửa thang máy, Vụ Mang Mang có chút do dự. Nếu cô xuống dưới sẽ cảm thấy mình hơi hèn.

Nếu không xuống thì lại cảm thấy mình có phần "làm bộ làm tịch".

Nên Vụ Mang Mang quyết định xuống quán ăn nhanh kinh doanh 24/24 bên dưới để mua một phần ăn sáng.

Nhưng thực ra dù là loại nào, một khi cô đã vào thang máy bấm nút 1 rồi, thì quyền quyết định sau đó không còn nằm trong tay cô nữa.

Bạn tưởng mọi quyền quyết định vẫn nằm trong tay bạn sao? Thực ra là không phải.

Nếu đối phương dễ dàng giòi, thì mọi người đều vui vẻ với nhau.

Nếu dễ dàng không tốt, thì từ đây đường ai nấy đi.

Người đàn ông đứng hút thuốc ven đường hóa ra không phải Lộ Tuyền.

Vụ Mang Mang hơi thất vọng, còn tưởng anh phá lệ vì cô, phiền muộn bức bối đến mức muốn dùng chất nicotin để làm tê liệt thần kinh chứ, hóa ra chỉ là mình cô suy nghĩ quá nhiều.

Tài xế khi nhìn thấy Vụ Mang Mang xuất hiện thì hơi ngạc nhiên rồi nhanh chóng đạp tắt đầu thuốc, mở cửa xe cho cô.

Gương mặt Lộ Tuyền ẩn sau bóng tối, không nhìn rõ cảm xúc.

Lúc đèn xe lóe sáng, Vụ Mang Mang nhìn thấy chút mệt mỏi trên gương mặt anh, nhưng dù là thế, anh vẫn ngồi rất ngay ngắn.

Cái có đối mình đối người rằng đi mua bữa sáng đã quên băng từ lâu, Vụ Mang Mang chà xát tay rồi ngồi vào xe.

Bỗng cô sức nhớ tới Vương Viện.

Có những chuyện không nói rõ với nhau thì đúng là sẽ khiến người ta nảy sinh vương mắc cả đời.

Đối diện với sự tò mò, bất kỳ kháng cự nào đều vô hiệu, giống như truyện trình thám xem nửa chừng bỗng dừng ngừng lại, cả đời bạn chắc sẽ nghĩ mãi xem ai là kẻ sát nhân, động cơ là gì.

Thế nên Vụ Mang Mang cũng muốn biết nguyên nhân mình bị đá.

"Đi chơi vui không?" Lộ Tuy hỏi.

"Vui, anh có thể tắt đèn không?" Vụ Mang Mang nói.

Trong xe lại chìm vào bóng tối, mượn ánh đèn đường bên ngoài, gương mặt người trong xe lơ mơ ẩn hiện, còn đáng sợ hơn bóng tối.

"Em đã hiểu lắm một số chuyện", Lộ Tuy nói, "Nếu anh chia tay em, anh sẽ đích thân nói rõ cho em biết."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

"Nhưng anh không hiểu lắm tôi..." Đây chính là ý tôi muốn chia tay anh.

Cô còn chưa nói dứt câu thì đã bị Lộ Tuy ngăn lại, "Em chẳng cần nói nếu thay đổi tình cảm sẽ đích thân nói với anh, sau khi chia tay mới bắt đầu mối quan hệ khác sao?"

Thế nào gọi là tự bẽ mặt đập chân mình?

Vụ Mang Mang bỗng im bật.

Lộ Tuy nói một câu "hiểu lắm" đã biến vai diễn kẻ bị hại của cô trở thành "kẻ ngược đãi".

Thế giới quả nhiên không có trắng đen, hoàn toàn chỉ dựa vào một câu nói.

"Tôi có hiểu lắm hay không thì anh biết rõ nhất!" Vụ Mang Mang không phải loại kém cỏi, dù đuối lý cô vẫn giữ lập trường.

"Nên anh biết rõ em đã hiểu lắm", Lộ Tuy đáp.

Vụ Mang Mang quay sang nhìn Lộ Tuy đang xoa xoa hàng lông mày, tuy có hơi tối nhưng đường nét vẫn rất rõ ràng, người này sao còn dám tỏ bộ dạng bất lực như thế cô đang giận dữ vô lý vậy?

"Tôi không hiểu lắm! Người đang yêu mười ngày không liên lạc lẽ nào không phải là chia tay ngụy?" Vụ Mang Mang gằn như hét lên.

Lộ Tuy xoa xoa tai, "Mười ngày không liên lạc, tại sao không phải là đối phương xảy ra sự cố chứ?"

Sự cố em gái anh ấy!! "Nhưng anh không những không xảy ra sự cố, mà còn ôm đại mỹ nữ dự tiệc, tôi nói không sai chứ?" Vụ Mang Mang tức đến nổi xì khói.

"Nếu giận dữ như vậy thì sao lúc đó không gọi điện hoặc hỏi trực tiếp anh?" Lộ Tuy bình thản nói.

"Tôi sẽ không nhầm chán như vậy. Đẳng cấp của bốn cô nương không thấp đến thế", Vụ Mang Mang mím môi, khoanh hai tay trước ngực.

"Em đang tự ti và làm quá", Lộ Tuy nói.

Câu này đã làm cô bùng nổ, "Tôi tự ti cái khi gì? Tôi xinh đẹp thế này, có ngực to có hông cong, có kiến thức có văn hóa, có công việc có bạn bè, có xe có nhà, có cha có mẹ, tôi có gì đáng để phải tự ti hả?"

"Khuyên anh làm người đừng quá tự yêu bản thân", Vụ Mang Mang phẫn nộ nói, suýt thì phun cả nước bọt ra.

"Đó chính là tự tôn quá đáng, xem bản thân quá cao, lúc nào cũng đòi người ta nhường nhịn em, chưa từng nghĩ sẽ chủ động quan tâm người khác. Cho dù đối phương mười ngày không chút tin tức, cho dù đối phương có chết ở bên ngoài thì em vẫn chơi game vui vẻ như bình thường đúng không?" Giọng

Lộ Tuy không chút giận dữ nhưng giọng điệu bình thản, thờ ơ đó của anh lại khiến người ta đau đớn.

Vụ Mang Mang cảm thấy bản thân quá vô dụng, hễ cãi nhau là cô lại muốn khóc, lúc này cả gương mặt đã ướt đầm.

"Tôi không cãi nhau với anh, bây giờ những điều này chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Chúng ta quen được chia được." Vụ Mang Mang học theo Lộ Tuy, gắng sức để giọng mình bình tĩnh lại.

"Em không nói câu nào mà bỏ đi, ngoại tình rồi cho anh đội mũ xanh (*) to tướng như thế, bây giờ còn muốn quen được chia được hả?" Giọng Lộ Tuy cao dần.

(*) Đội mũ xanh: ý chỉ việc cắm sừng. (ND)

Hóa ra là đến đề tính số?! Vụ Mang Mang sắp cắn đến vỡ răng, tức quá nhảy nhồm lên nhưng quên mất đang ngồi trong xe, đỉnh đầu đụng vào trần xe cái "cộp".

Vụ Mang Mang tức tối đá vào ghế trước một cái, cảm thấy cả xe cũng đang bắt nạt cô.

Lộ Tuy đưa tay lên xoa xoa đầu cô, Vụ Mang Mang đánh "bốp" vào tay anh, "Không cần anh, đừng giả vờ giả vịt."

Dù sao đã lật mặt nhau rồi, Vụ Mang Mang cũng chẳng còn e ngại gì nữa, chỉ vào mũi Lộ Tuy nằng nặc: "Bớt làm trò với tôi đi, Lộ Tuy, đừng tưởng tôi không hiểu tâm tư gian xảo của đàn ông các anh."

"Anh không gọi điện cho tôi, còn trách móc tôi không gọi cho anh. Nhưng anh và tôi đều hiểu rõ, tối hôm ấy xảy ra chuyện đó, hôm sau anh bất ngờ đi công tác một tuần, trước đó chưa hề có dấu hiệu gì, anh vốn là..."

"Chắc là anh có chỗ nào đó chưa hiểu rõ. Công tác là cái có tốt, tiền có thể đánh, lùi có thể thủ, nếu anh nghĩ rõ rồi thì có thể tiếp tục như chưa có gì xảy ra, xem tôi là thú cưng, nếu chưa hiểu ra thì tôi chính là Vương Viện thứ hai, đúng không?"

"Anh nghĩ hay lắm! Chị đây không phải Vương Viện, tôi không quan tâm lý do chia tay, mọi người đều dứt khoát, nếu anh còn là đàn ông thì đừng vịn vào lỗi lầm của tôi mãi, nếu anh muốn trách thì cứ đổ hết lên đầu tôi, chẳng liên quan gì đến cha mẹ tôi cả. Muốn giết muốn chém gì tùy anh, tôi cứ ngoại tình đây, tôi cứ thay đổi tình cảm đây, rồi sao? Cùng lắm thì mười tám năm sau lại là một hảo hán."

Vụ Mang Mang nói một tràng, cảm giác rất thoải mái, tay chân cũng không lạnh nữa, nước mắt cũng không còn rơi, nhưng như thế vẫn chưa xong.

Cô càng nói càng hưng phấn, càng diễn càng cao hứng đại tỷ giang hồ nhập thân, cảm giác quá tuyệt!

Trong phim diễn như thế, đại tỷ cuối cùng phải bình thản nói mấy câu tàn nhẫn, đó mới là kinh điển!

Vụ Mang Mang cúi người đứng lên, một chân đạp lên ghế bày ra tạo hình nữ hán tử kinh điển, một tay đặt lên đầu gối, tay kia vươn ra nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mặt Lộ Tuy.

Bệnh nghiệm diễn của cô lại tái phát, ngay cả móng hổ mà cũng dám sờ mấy lần.

Dù sao cũng là đường chết, nên cô nói: "Mami không chơi với con nữa, con trai ngoan à. Đi tìm mẹ nuôi của con đi." Vụ Mang Mang lại nhẹ nhàng vỗ mặt Lộ Tuy lần nữa.

Quảng lại câu nói tàn nhẫn, tiện thể lợi dụng một chút, Vụ Mang Mang hí hửng xoay lưng mở cửa, muốn để lại cho Lộ Tuy một bóng lưng phóng khoáng để kết thúc bộ phim này.

Nhưng, người xưa đã nói cho chúng ta biết, móng hổ không thể sờ được.

Lộ Tuy lật ngược tình thế chỉ là chuyện trong phút chốc.

Vụ Mang Mang cảm thấy cánh tay mình bị anh kéo giật lại, ngã ngồi lên người Lộ Tuy, cô đưa tay đẩy anh, chân cũng không rảnh rồi, hiềm nỗi không gian quá chật hẹp nên không thể nào công kích phần dưới của anh được.

Nhưng móng tay xinh đẹp của phụ nữ có lúc cũng là hung khí xinh xinh.

Vụ Mang Mang cào mạnh một đường lên cổ Lộ Tuy, lập tức bị anh vừa đẩy vừa kéo, phản công đè cô xuống ghế.

Cô thảm bại, Lộ Tuy chắc chắn phải học võ rất nhiều.

Ngắm lại cũng đúng, kiểu công tử nhà giàu lúc nào cũng có thể bị bắt cóc như anh, từ nhỏ chắc chắn đã phải tập võ rồi.

Trong bóng đêm, gương mặt Vụ Mang Mang bị cắn mạnh một cái, "Muốn làm mẹ anh hả, em có cho anh bú sữa chưa?"

Miệng thì nói thế, nhưng tay hai người vẫn luôn giằng co, đẩy qua đẩy lại.

Khung cảnh chật chội, sức lại không bằng Lộ Tuyền, Vụ Mang Mang chỉ mấy chiêu đã bại trận, hét lên: "Lạnh, tay anh lạnh quá! Mau buông ra!"

Lúc đây mặc quần áo cô quên mặc áo lót, nhũ heo nướng bị bóp thành bánh nướng, Vụ Mang Mang tiếp tục hét lên: "Cút đi, anh là đồ lưu manh, anh là đồ cường x..."

Câu sau bị Lộ Tuyền chặn đứng, hơn nữa anh không dùng miệng chặn lại, mà là một đồng vãi, Vụ Mang Mang "um um" không hét lên được nữa.

Hai tay bị Lộ Tuyền dùng cả vạt trời ra sau lưng, Vụ Mang Mang co chân lên đá Lộ Tuyền thì bị anh chen vào giữa hai chân, khóa chặt.

"Em ngoại tình mà còn nói lý hả? Lén phét lảng tránh mà còn tự hào sao?" Hơi thở của Lộ Tuyền phả vào mặt Vụ Mang Mang.

Không chỉ cơ thể bị đối xử thô lỗ, Vụ Mang Mang cảm thấy mặt cũng đau, tai cũng đau, mũi cũng đau, khoe môi cũng đau, cổ cũng đau, xương quai xanh cũng đau, Lộ Tuyền đang cán cổ từ trên xuống dưới.

Nhưng dần dần, động tác của anh dường như dịu dàng lại, Vụ Mang Mang cảm thấy anh ngược đầu lên, chớp mũi anh nhẹ nhàng cọ trên mặt cô, trán, giữa lông mày, khoe mắt, sống mũi, môi, vành tai...

Đúng là cao thủ tình trường, Vụ Mang Mang không chịu thua, ưỡn người lên định cắn Lộ Tuyền, cắn chết tên khốn này là xong, nhưng miệng cô vẫn bị bịt kín, "um um" như cún con, xong, ngược lại Lộ Tuyền càng hứng thú hơn, dúi đầu gối vào giữa hai chân cô thêm một tấc, nhẹ nhàng chà xát.

Vụ Mang Mang phản kháng không được, chỉ có thể làm con cá chết, xem anh còn có hứng thú nổi không.

Nhưng rõ ràng Vụ Mang Mang không hiểu đàn ông, đừng nói là cá chết, búp bê tình dục lễ nào khá hơn cá chết? Vẫn được hoan nghênh đó thôi.

Lát sau, Vụ Mang Mang cảm thấy cơ thể cô trắng đến mức sắp phản quang, thì Lộ Tuyền mới ngược lên, "Lần này em có thể làm mẹ anh rồi đấy."

Vụ Mang Mang tức đến mức chảy nước mắt, tới khi Lộ Tuyền cúi xuống lấy khăn tay nhét trong miệng cô ra, lăm bắm trên môi cô, "Em đừng lên tiếng, coi chừng xe đi ngang qua nghe thấy."

Quả nhiên Vụ Mang Mang không dám nói gì, vì đầu Lộ Tuyền lại cúi xuống, lần này là cúi xuống phía dưới.

Móng tay cô sắp cào rách ghế ngồi bên dưới, cơ thể run lên bần bật.

Lộ Tuyền cười khê, ngẩng đầu lên hôn miệng cô.

Vụ Mang Mang quay đi không chịu phối hợp, chê bai mùi vị quái lạ trong miệng anh.

Lộ Tuyền khê thì thầm bên tai cô: "Lần sau nhớ cạo lông nhê." Đầu Vụ Mang Mang muốn nổ tung, những lời bậy bạ của đàn ông đúng là không có điểm dừng mà.

Đó chính là đàn ông!

Nói không lại bạn thì muốn giờ trò, muốn ngủ với bạn để bạn chịu thua.

Nếu không làm lạnh, thì chắc chắn là do anh ta hậu hạ bạn chưa tốt.

Nếu hậu hạ quá tốt, thì nhất định là do số lượng không đủ.

Tóm lại là quyền chủ động hoàn toàn không thuộc về Vụ Mang Mang nữa.

Lúc này Vụ Mang Mang đang bận rộn mặc quần áo và mò mẫm trong bóng đêm tìm quần lót!!!

Vì câu chuyện bị cắt đứt nên nhất thời không biết tiếp nối từ đâu, khí thế của Vụ Mang Mang đã sớm bị nuốt vào trong bụng rồi.

Nhưng sự hẹp hòi và đánh đá của phụ nữ là thứ mà bản thân không tài nào dự đoán được.

Vụ Mang Mang chỉnh trang lại y phục rồi mĩa mai hỏi Lộ Tuyền rõ ràng vẫn đang trong quá trình hồi sức, "Chú Lộ thật rộng lượng, thích màu sắc chiếc mũ trên đầu chú thế sao?"

Ý ám chỉ trong câu nói của Vụ Mang Mang là, đừng tưởng bà đây tạm chết một lúc thì có thể tha thứ cho anh nhê.

Tình yêu và tình dục không thể trộn lẫn với nhau được!

"Đánh đá hà khác không tốt cho em đâu, Vụ Mang Mang." Lộ Tuyền sờ ba vạt cào đang chảy máu trên cổ do Vụ Mang Mang gây ra.

Vụ Mang Mang hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

Mà Lộ Tuyền thì càng có thể chịu đựng được im lặng hơn cô.

Cuối cùng vẫn là Vụ Mang Mang bức bối vò tóc: "Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Thực ra đáp án đã rất rõ ràng nhưng con gái mà, cứ muốn làm bộ mà hỏi nhiều, bắt buộc phải nói cho rõ.

"Lúc đó quả thực là anh không tốt", Lộ Tuyền trầm tư một lúc rồi chậm rãi nói.

Những lời tàn nhẫn mà Vụ Mang Mang chuẩn bị sẵn xem như vô dụng, ai bảo Lộ Tuyền nhận lỗi nhanh quá làm chi.

"Hừ", Vụ Mang Mang chỉ có thể tiếp tục hừ lạnh.

"Em đoán không sai, đúng là anh có chuyện chưa nghĩ rõ", Lộ Tuyền nói.

"Là chuyện gì?" Vụ Mang Mang lại tò mò.

"Muốn biết à?" Lộ Tuyền cúi xuống ngậm vành tai của Vụ Mang Mang.

Cô hoảng loạn lùi ra sau, cứng miệng: "Em không muốn biết."

Cô vừa dứt lời thì lòng bàn tay bị Lộ Tuyền nhét vào một chùm chìa khóa.

"Đây là gì?" Vụ Mang Mang thắc mắc, nhìn quả cầu len trắng như tuyết trên chùm chìa khóa.

Lộ Tuyền không nói, chỉ quay đầu nhìn ra sau.

Vụ Mang Mang nhìn theo ánh mắt anh, mới nhận ra phía sau đó có một chiếc Hummer.

Hummer H1. Bề ngoài vô cùng hung tợn, đã ngừng sản xuất từ lâu.

"Sao anh có được nó?" Vụ Mang Mang sững sờ hỏi.

"Sản xuất đấy", giá không hề thấp hơn chiếc Ferrari của Vụ Mang Mang.

"Hóng gió không?" Lộ Tuyền hỏi.

Hóng!

Vì hóng gió, tất cả mâu thuẫn đều có thể gạt ra sau.

Nhưng thực ra loại xe này chỉ khi lái trên đường gồ ghề mới có ưu thế.

Về sau Vụ Mang Mang lại cùng Lộ Tuyền hóng gió mấy lần nữa mới nhận ra trong thành phố hiện nay, loại xe này chỉ thích hợp đường gồ ghề.

Hóng gió xong đương nhiên là ai tìm mẹ này, Vụ Mang Mang nhớ rất rõ lập trường của mình.

Cô không thừa nhận đã làm lạnh.

Vụ Mang Mang nằm trên giường, vừa nghịch quả cầu nhỏ móc trên chìa khóa, vừa nhớ lại lời của Lộ Tuyền.

Cô hỏi anh không hề để tâm chút nào đến chuyện của cô và William sao?

Lộ Tuyền đã nói thế nào nhỉ?

Cứ xem như họ đã thật sự chia tay, cô tìm bạn trai mới, bây giờ họ xem như hẹn hò lại?

Da miệng thật lợi hại, nói kiểu gì cũng xong, người nói bị ngoại tình cũng là anh, mà nói không tính là ngoại tình cũng là anh.

Vụ Mang Mang thở dài, cảm thấy bản thân quá vô dụng, cứ như bị Lộ Tuyền xỏ mũi dắt đi vậy.

Trong lòng một vụn cái không cam tâm, nhưng lại có chút không nỡ bỏ cái "miệng" có kỹ thuật tốt như chú Lộ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Tình yêu không giống với những thứ khác, khi nó mờ mờ hồ hồ, lại càng khiến con người chìm đắm hơn.

Thế nên mờ ám thực ra còn khiến người ta mê muội hơn cả "anh yêu em em yêu anh", rất nhiều người lúc nào cũng luôn tìm kiếm mờ ám, ngược lại họ sẽ cảm thấy mối quan hệ đã xác định rất bình thường, vô vị.

Lúc này Vụ Mang Mang đang ở trong đám mây mù đó, không hiểu rõ ý của Lộ Tuy.

Con gái đương nhiên là mong có một câu nói rõ ràng, chẳng hạn "em làm bạn gái của anh lần nữa được không?".

Nhưng cách xử lý của đàn ông hình như rất khác, chẳng hạn Lộ Tuy nghiêm nhiên tỏ vẻ chúng ta đã làm lành, Vụ Mang Mang lại cảm thấy tôi vốn chưa hề tha thứ cho anh cơ mà?

Diễn hình của việc mặc quần lót vào và không nhận người quen là đây!

* * *

Vụ Mang Mang ngủ một giấc ngon lành, lúc tỉnh dậy đã là bữa trưa, trên lịch ghi chú hôm nay là ngày trước lễ Giáng Sinh, Vụ Mang Mang vội vàng về nước cũng bởi không muốn cảm nhận không khí lễ tết tại nước ngoài.

Mỗi dịp lễ tết thì phải ở cạnh người thân mà.

Điện thoại hôm nay hình như quá tĩnh lặng, Weibo cũng chẳng có chuyện gì mới, Vụ Mang Mang nghĩ mãi mới phát hiện hóa ra trước khi ra nước ngoài, Wechat đã bị cô xóa đi, chưa cài đặt lại, nên điện thoại mới yên tĩnh như thế.

Vụ Mang Mang do dự một lúc trên App store, cuối cùng vẫn không bấm vào.

Ngày mốt thi rồi, không được phân tâm nữa.

Mới nói không được phân tâm thì Lộ Tuy đã gọi điện, Vụ Mang Mang chính thành chế độ im lặng, giả vờ không nghe thấy.

Lúc này không giả vờ thì còn chờ đến bao giờ?

Con gái giả vờ kiêu ngạo nhất định là phải kiên quyết đến cùng, đối đối phương quỳ xuống sau đó hạ thấp bản thân, rồi mới nói rằng: Lần này thôi nhé, lần sau em tuyệt đối không tha thứ cho anh đâu.

Cho dù là người phụ nữ lý trí đến mấy, tuy sẽ mỉm cười nhắc nhở về sự ảm ức của mình, sau đó sẽ bao dung một cách độ lượng, nhưng tóm lại vẫn phải xem thành ý của đối phương đã.

Hơn nữa ít nhiều Vụ Mang Mang cũng đoán ra nguyên nhân Lộ Tuy gọi điện thoại, hôm nay là bữa tiệc Giáng Sinh của Lộ Viên. Bây giờ nhớ đến cô, sao không đi tìm nữ MC kia đi?

Lúc nghe tiếng chuông cửa, Vụ Mang Mang từ lỗ mèo nhìn ra thấy Lộ Tuy, cũng không quá kinh ngạc khi anh xuất hiện ở đây, nghĩ rằng chắc anh đã tiếp thu được bài học tối qua không lên lầu rồi.

Vụ Mang Mang mở cửa đi ra, chặn trước mặt Lộ Tuy và đóng cửa sau lưng lại, ý gì thì đã rất rõ ràng.

"Sợ anh hả?" Khóe môi Lộ Tuy cong cong.

Vụ Mang Mang đỏ mặt, thực ra ít nhiều cũng có ý đó, cô vốn không tự tin về khả năng kiểm soát bản thân.

"Ăn gì chưa?" Lộ Tuy lại hỏi.

Vụ Mang Mang mới ngờ nghếch nhận ra trên tay Lộ Tuy còn xách thức ăn được đóng hộp, trên bao bì in tên quán ăn, không quen lắm, nhưng có thể khiến Lộ tiên sinh để mắt tới thì chắc chắn là rất ngon.

Vụ Mang Mang nuốt nước bọt: "Em không đói."

"Có muốn ra ngoài đi dạo không?" Lộ Tuy lại hỏi.

"Em phải ôn tập", Vụ Mang Mang quả quyết từ chối. "Thầy dạy môn chính trị, anh đã tìm cho em lâu rồi, ngày mai bảo ông ta tới giúp em ôn tập." Lộ Tuy nói.

Vụ Mang Mang bĩu môi: "Một ngày thì có tác dụng gì?" "Họ chỉ dựa vào cái này để kiểm com thôi, thời gian một ngày có thể thử thách được năng lực của ông ta, em thử một chút cũng có tổn thất gì đâu", Lộ Tuy nói.

Vụ Mang Mang cụp mắt xuống nghĩ ngợi, tay phải không ngừng chà xát lên xuống cánh tay trái, cuối cùng nói: "Không có công trạng thì không nhận quả. Em nghĩ em không thể nhận được."

Giống như chiếc Hummer tối qua, cuối cùng Vụ Mang Mang vẫn trả chìa khóa lại cho Lộ Tuyền.

"Thế cũng được." Lộ Tuyền gật gù rồi quay lưng đi, bấm thang máy.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuyền vào thang máy, người này cũng thật là... không để lại thức ăn nữa, hơn nữa bảo đi là đi, thành ý muốn làm lạnh hoàn toàn không nhìn thấy.

Sau khi đóng cửa, trong lòng Vụ Mang Mang hỗn loạn như đồng bần bì máy kéo nghiêng nát, đề chính trị cũng không đọc nổi nữa, dứt khoát tải lại Wechat.

Thế giới bên trong không vì cô mất tích một tháng trời mà không xoay chuyển, những tin tức "hot" nhất của bạn bè đã xoay đến mấy vòng, chuyện cũ rích Vụ Mang Mang bị đá tựa như đá chìm dưới đáy biển.

Đề tài mới nhất chính là bộ váy mà Long Tú Quyên sẽ mặc vào bữa tiệc đêm Giáng Sinh.

Chủ đề năm nay là phong cách Ấn Độ, mỗi bộ lễ phục của các quý bà quý cô đều phải có nét Ấn Độ trong đó, Long Tú Quyên chuẩn bị ba bộ, mỗi bộ đều đẹp nước nỏ.

Phụ nữ chính là thế, không có sức đề kháng với những bộ quần áo đẹp, cũng cực kỳ mong đợi đối với bữa tiệc có thể mặc những chiếc váy xinh đẹp thế này.

Vụ Mang Mang vốn tâm niệm tối nay tuyệt đối sẽ không làm bạn gái của Lộ Tuyền, nhưng người ta chẳng thèm nhắc đến câu nào, lúc này cô lại cảm thấy có chút tổn thương.

Đặc biệt là sau khi thấy Long Tú Quyên đắc ý, cô thật sự muốn khoác tay Lộ Tuyền, đi đến tát vào mặt Long Tú Quyên.

Vụ Mang Mang vội ôm mặt, hư vinh quá, không được thế!

Đến sáu giờ tối, Lộ Tuyền vẫn không gọi điện hay có bất cứ động thái nào, Vụ Mang Mang xem như đã hoàn toàn hết hy vọng. Trong lòng đã tổng kết lại một lượt về đàn ông trên toàn thế giới, đàn ông quả nhiên chẳng có ai là tốt đẹp cả.

Tối qua Lộ Tuyền lại còn cô ý chạy đến đây để lợi dụng cô mà?

Nghĩ lại cũng phải, tuy người ta được lợi về thể xác, nhưng chẳng nói câu nào đáng tin cả.

Đàn ông trưởng thành lúc nào cũng giữ lại cho bản thân không gian tiến lùi vừa đủ.

Vụ Mang Mang dọn dẹp lại tâm trạng, mở máy tính ra, chuẩn bị đi dụ dỗ "tiểu thịt tươi" trong game.

Lúc chuông cửa reo vang, Vụ Mang Mang còn tưởng là Lộ Tuyền, cô cười giấu trong bụng, người này tưởng cô không biết giận, không có đầu óc, dễ bị phỉnh phờ hay sao?

Vụ Mang Mang hung hãn đứng trước cửa, nhìn qua lỗ mèo, nhưng kết quả lại phát hiện ra người đứng bên ngoài là bà Liễu.

Đã quyết không muốn tha thứ cho Lộ Tuyền, thế mà lại còn muốn anh tiếp tục tìm đến để chịu trận.

Trong lòng không thể nói là thất vọng hay không, chỉ biết âm ức bực bội muốn chết.

"Mẹ, sao lại tới đây?" Vụ Mang Mang mở cửa, hỏi.

Bà Liễu vào trong, "Mau chỉnh trang lại rồi theo mẹ."

Câu đó khiến Vụ Mang Mang tưởng đã có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra, cô vội vàng cầm lấy túi, mặc quần áo bình thường rồi theo bà Liễu xuống lầu.

Đến khi cô bị đưa đến trước mặt stylist, Vụ Mang Mang mới hoàn hồn, "Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?"

Phản ứng đầu tiên của Vụ Mang Mang là, Lộ Tuyền mặt dày đi phỉnh phờ mẹ cô.

Vụ Mang Mang đứng lên ra ngoài, vốn tâm trạng đã tệ hại, lúc này lại càng cảm thấy cả thế giới đang ức hiếp cô.

Liệu Nhạc Duy đuổi theo, túm lấy tay cô rồi lạnh lùng hỏi: "Mày nổi điên gì hả?"

"Mẹ biết mà!" Vụ Mang Mang giằng tay ra khỏi tay bà Liễu.

"Vụ Mang Mang, mày giỏi thật, chẳng phải bị đàn ông đá hay sao? Bây giờ ngay cả dũng khí đứng thẳng lưng lên làm người cũng không có hả? Tiệc của

nhà họ Lộ thì sao? Mẹ cần mảy ươn thẳng lưng lên để cậu ta nhìn thấy bây giờ mảy sống vui về đến nương nào." Liễu Nhạc Duy bảo.

Vụ Mang Mang neho mắt, không chắc chắn bà Liễu đang nói thật hay diễn kịch, nhưng vẻ mặt bà quá tự nhiên, thực sự không giống diễn kịch.

Vụ Mang Mang bắt đầu đánh trống trong lòng, lẽ nào không phải Lộ Tuy? Là cô tự đa tình sao?

Nghĩ cũng đúng, cô và Lộ Tuy bây giờ là quan hệ nào? Lộ Tuy làm sao có thể mời cô làm bạn đi cùng trong bữa tiệc cực kỳ chính thức thế này.

Vụ Mang Mang ôm trán, cảm thấy IQ của mình có thể cần phải nạp thêm rồi.

Thấy Vụ Mang Mang dịu lại, bà Liễu hừ lạnh một tiếng: "Nghĩ thông chưa, nghĩ thông rồi thì ngẩng đầu lên cho mẹ. Hai tám thiệp mời này mẹ đã phải phí bao sức lực mới có được, mảy bớt tỏ vẻ với mẹ đi."

Theo bà Liễu thì đẳng cấp của hai mẹ con bà tuyệt đối không thể lọt vào mắt xanh cao quý của quý bà nổi tiếng Lộ Gia Nam.

"Chiều nay mới lấy được đây, vừa hay có hai người vắng mặt, Kính Mi giúp mẹ nói thêm vào rất nhiều mới chen vào danh sách bổ sung đây." Liễu Nhạc Duy nói, tỏ vẻ mặt đắc ý "mẹ mảy rất lợi hại, đúng không".

Chiều nay? Hình như hơi trùng hợp quá thì phải?

"Bố không có sao?" Vụ Mang Mang lại hỏi.

Tiệc Giáng Sinh ở Lộ Viên xưa nay luôn kéo đẳng cấp lên rất cao, thiệp mời trước nay chỉ mời người độc thân.

Lần này Long Tú Quyên sở dĩ đắc ý như thế chính là vì tuy cô ta cũng được nhờ hào quang của vị hôn phu, nhưng đồng thời cũng tỏ ý Lộ Gia Nam đã chấp nhận cô ta.

Nếu không cho dù cô ta có là vị hôn thê của Liễu Chuẩn Nam thì cũng chưa chắc có thể nhận được thiệp mời.

Kiểu của sếp Vụ đương nhiên không thể lọt vào mắt xanh của Lộ Gia Nam, mấy năm nay bà Liễu rất biết kinh doanh hình tượng của mình, đã trở thành bạn thân của Thẩm Kính Mi, đúng là có thể có tư cách được nhận thiệp mời.

"Bố con không có." Lúc Liễu Nhạc Duy nói câu đó chẳng tỏ ra huyệt huyệt tí nào, vợ chồng đối đầu mà, thi thoảng dè bẹp được đối phương cũng rất tốt.

"Thế làm sao con được mời?" Vụ Mang Mang lại hỏi, cô không mấy tự tin về bản thân.

Liễu Nhạc Duy đáp: "Con phải cảm ơn Viện Lê đi." Thẩm Viện Lê, cũng chính là bạn gái của Tiêu Cố Cung, nhị tiểu thư của Thẩm gia, "Cho dù mẹ không đi thì mẹ cũng phải làm cho con đi được."

Vụ Mang Mang lườm bà, vẻ mặt ủ rũ.

"Ngã chỗ nào thì phải bỏ dậy chỗ ấy. Xốc tinh thần lên cho mẹ, tối nay bớt nổi điên đi. Bị Lộ Tuy đá thì có gì mất mặt, bao nhiêu phụ nữ muốn bị cậu ta đá mà còn không có tư cách nữa kìa." Bà Liễu bảo.

Vụ Mang Mang chỉ cười "hơ hơ".

"Sao con lại không bỏ dậy? Có cần con mở Weibo ra cho mẹ xem không? Chuyện với Lộ Tuy đã xa xưa từ đời nào rồi, chỉ có mẹ là còn nhắc đến." Vụ Mang Mang có phần bực bội.

"Con vốn dĩ không thích tham gia tiệc tùng, chính mẹ muốn đi thì có, bớt lấy con ra làm cái có đi", Vụ Mang Mang nói.

"Mày!" Liễu Nhạc Duy tức đến đau bụng, "Mẹ làm thế là tốt cho ai hả? Chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt. Vụ Mang Mang, mày bớt đồng đánh với mẹ đi, mẹ còn không biết tâm tư của mày hay sao, nếu mày thật sự kết thúc thì có tìm người nước ngoài đó diễn kịch không? Chẳng phải từ nhỏ mày đã sợ người có lòng ngực sao?"

Rốt cuộc vẫn là mẹ ruột, thế mà cũng nhìn ra!

Nếu Vụ Mang Mang không sợ hãi William vì toàn thân đầy lông thì không chừng đã ở lại Ý, chu du trên biển cùng cậu ta, lang thang làm cướp biển rồi.

Thực ra Vụ Mang Mang cũng có chút tò mò với buổi tiệc tối nay, dù sao quy cách cao như thế, ai cũng sẽ tò mò thôi.

Trước khi chưa quen Lộ Tuy và những người kia, cô cũng từng theo bọn Long Tú Quyên bao năm rồi, từng thề thốt rằng nếu tham gia thì sẽ thế nào thế nào.

Nghĩ lại thì đúng là tuổi xuân tươi đẹp!

Vụ Mang Mang thở dài, cảm thấy yêu đương với Lộ Tuy đã làm con người cô già cỗi theo.

Chủ yếu là hao tổn đầu óc quá, lúc ở cạnh William không cần đốt tể bào não.

Thế nên Vụ Mang Mang cứ dửng dăng nửa muốn nửa không với bà Liễu, cho đến khi bà Liễu lấy phục sức đã chuẩn bị sẵn ra cho cô.

Tĩnh tể, sang trọng!

Đặc biệt là bộ của Vụ Mang Mang, pha lê đính trên váy cứ như không cần bỏ tiền ra mua ấy.

Một bộ váy thế này, có đánh chết Vụ Mang Mang cũng không tin rằng có thể có được chỉ trong vòng một ngày.

"Chiếc váy này là sao? Mẹ nói hôm nay mới có được thiệp mời mà?" Vụ Mang Mang lại nổi sùng.

Tâm trạng thất thường của Vụ Mang Mang đã chọc tức Liễu Nhạc Duy, "Vụ Mang Mang, mày uống nhầm thuốc hả? Làm gì giận dữ thế?"

"Hai bộ này mẹ đã chuẩn bị từ lâu rồi, ngay cả bộ của bố mày cũng có, năm nay mẹ còn tưởng nhờ phúc của mày mà mẹ lấy được thiệp dễ dàng chứ, kết quả thì sao? Mày bốt không biết điều cho mẹ nhờ." Tính tình của Liễu Nhạc Duy cũng không mấy dễ chịu.

Vụ Mang Mang ngượng ngập giả là cho qua chuyện, đúng là cô đã phản ứng thái quá.

Cô không khỏi gợn tay lên quạt gió trên mặt, tự yêu bản thân thái quá cũng là một loại bệnh.

Chắc là vì hiểu lầm bà Liễu quá nhiều lần nên sau đó, Vụ Mang Mang đặc biệt ngoan ngoãn, mặc cho stylist làm việc.

Mái tóc ngắn tuy tạo hình hơi khó nhưng không thể làm khó stylist đắt giá được.

Vụ Mang Mang sau khi trang điểm xong, ngay cả cô cũng thấy sững sờ.

Lúc đến Lộ viên, Vụ Mang Mang còn có chút khó xử, nếu cô thực sự chia tay Lộ Tùy rồi thì cô sẽ càng muốn tham gia yến tiệc hơn, giống như bà Liễu nói, ngã ở đâu thì đứng lên ở đó.

Nhưng bây giờ cô và Lộ Tùy còn mập mờ, anh cũng chưa mời mà cô lại đến, có cảm giác như hàng rế tiền được mang tới tận nơi vậy.

Đương nhiên nếu nghĩ từ khía cạnh khác thì Vụ Mang Mang lại thấy thực ra mình nên đi, xem như cuộc đời có thêm cái đề nhớ thôi.

Vụ Mang Mang theo sau bà Liễu tiến vào trong, đa số những người có mặt ở đây cô đều không quen biết.

Dù sao đã không chỉ giới hạn trong phạm vi thành phố này, đương nhiên cũng có rất nhiều gương mặt xuất hiện thường xuyên trên tivi, bìa tạp chí, họ đều là những nhân vật chỉ cần dậm chân là có thể rung chuyển một phương.

Tuyệt đối là tinh hoa tể tụ về đây.

Vụ Mang Mang chưa đi được mấy bước thì thấy Lộ Tùy đứng đó không xa đã tiến lại gần.

"Anh đưa em đến giới thiệu với cô", Lộ Tùy đến gần, cúi đầu nói bên tai Vụ Mang Mang.

Tay Vụ Mang Mang bị Lộ Tùy rất tự nhiên nắm lấy, cô lặng lẽ giằng ra, kết quả tất nhiên là không giằng ra được.

Nơi này không cho phép cô diễn cảnh bạn gái hung dữ.

Vụ Mang Mang đành giữ nụ cười giả tạo, trong sự kinh ngạc của bà Liễu, Lộ Tùy kéo cô đi mất.

Đám đông tự động tách ra, chừa một con đường ở giữa cho tuấn nam mỹ nữ.

Khiến Vụ Mang Mang có một cảm giác đang đi trên thảm đỏ Oscar.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Quý bà Lộ Gia Nam đẹp vô cùng, tuổi tác của bà đã không thể dùng từ "đẹp" để hình dung được.

Tóm lại đó là người khiến bạn nhìn rồi sẽ không kìm được mà quỳ trước phong thái của bà.

Lan Nguyệt so với bà hình như cũng kém đi đôi ba phần. "Cuối cùng đã nhìn thấy cô gái nhỏ của Lộ Tuyền, rất vui được biết cháu, Mang Mang", Lộ Gia Nam mỉm cười.

"Cháu cũng rất vui được biết bà, bà Lộ." Vụ Mang Mang kìm nén kích động, trả lời.

Lộ Gia Nam hơi nhíu mày, ánh mắt liếc nhìn Lộ Tuyền, là "bà Lộ" chứ không phải "cô".

"Hôm nay khách hơi đông, ngày mai cô và dượng của Lộ Tuyền sẽ bày tiệc tiếp đãi riêng hai đứa, cháu nhất định phải tới đấy." Lộ Gia Nam cười, nói với Vụ Mang Mang.

"Cháu rất vinh hạnh." Vụ Mang Mang đáp.

Tuy là vinh hạnh, nhưng chưa chắc đã thích.

"Chúng ta lên lầu", Lộ Tuyền nắm tay Vụ Mang Mang, nói nhỏ. Vụ Mang Mang gật đầu, cô muốn nổi cáu đến mức phát điên rồi.

Hai người nắm tay nhau bước lên cầu thang từ trong góc, những người biết chuyện ở bên dưới đều nhìn theo họ, chắc trong lòng cũng đang cảm thán.

Đúng là khó hiểu mà!

Đóng cửa lại, nụ cười hòa nhã trên gương mặt Vụ Mang Mang bỗng chốc biến mất.

Không còn tự cho là thông minh, dương dương đắc ý nữa mà vẫn bị người ta chơi đến xoay vòng vòng, bị tát ngay mặt càng khiến người ta khó chịu hơn.

"Chơi tôi rất vui hả?" Vụ Mang Mang không thể bình thản như Lộ Tuyền, cô tức tối đi vòng vòng trong phòng.

Lộ Tuyền bước tới, nắm chặt vai Vụ Mang Mang, cưỡng ép cô phải ngồi xuống sofa.

"Đây là hạ sách bất đắc dĩ. Nhưng nếu anh ra mặt mời em, em nhất định sẽ không đồng ý, đúng không?" Lộ Tuyền hỏi.

Vụ Mang Mang nhìn vào mắt anh, trong lòng chỉ cảm thấy người này thật đáng sợ.

Nắm bắt tâm lý người ta chuẩn xác như vậy, đoán trúng cô ngược như Vụ Mang Mang chắc chắn sẽ tự chui đầu vào lưới.

Chỉ cần đạt được mục đích của mình, anh thì sẽ bất chấp suy nghĩ trong lòng cô.

Thậm chí Vụ Mang Mang còn đoán được tiếng lòng của Lộ Tuyền, anh đang cảm thấy cô hờn giận vô lý, đồng đánh vờ vịt.

Một buổi tiệc chính thức thế này, Lộ Tuyền mời Vụ Mang Mang làm bạn gái đi cùng, thì đó là sự tôn trọng to lớn biết mấy?

Điều đó nói lên sự nghiêm túc của anh với quan hệ này, cũng đại diện cho sự tán thành của nhà họ Lộ, thậm chí còn nói lên rằng mọi người đã có thể mong chờ lễ đính hôn giữa cô và Lộ Tuyền.

Thế nên buổi tiệc tối nay, dù Vụ Mang Mang chưa xác định được lòng mình, thì trong mắt Lộ Tuyền, tất cả mâu thuẫn nội bộ đều có thể giải quyết sau, còn cục diện trước mặt Vụ Mang Mang bắt buộc phải bước ra đối mặt một cách thành thực.

Đề đờ cho việc sau này họ làm lành thì những người khác lại suy đoán rằng trong buổi tiệc này, Vụ Mang Mang không thể làm bạn gái của Lộ Tuyền, thì tức là quan hệ của họ chẳng qua chỉ là đùa vui mà thôi.

Nếu Vụ Mang Mang không phải người trong cuộc thì cô có thể hiểu rõ.

Tiếc rằng cô không phải, bây giờ cô chỉ là người trong cuộc chưa tìm thấy lối ra.

Phụ nữ đang yêu không cách nào lý trí được.

Đối với Vụ Mang Mang, Lộ Tuyền đang đảo ngược quan hệ logic, anh vốn không quan tâm tới cảm xúc của cô.

Cô chỉ nhìn thấy Lộ Tuyền đoán chắc cô sẽ phải thỏa hiệp, đoán chắc cô sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay anh.

Chỉ có thể là anh nói gì thì là cái đó, anh muốn bình tĩnh thì có thể bình tĩnh, anh nói không chia tay thì tức là không thể chia tay.

Trong phút giây đó, Vụ Mang Mang theo bản năng cảm thấy chán ghét mối quan hệ này, chán ghét thể mạnh của Lộ Tuyền.

Cô đã ý thức được trong phút chốc ngắn ngủi rằng họ hoàn toàn không hợp nhau.

Nhưng tiếc rằng thời gian quá ngắn, đến nỗi rất nhanh sau đó, trực giác của Vụ Mang Mang lại bị sự "dịu dàng" của Lộ Tuyền khóa lấp mất.

Tuy cách làm của Lộ Tuyền luôn mạnh mẽ áp đặt, nhưng hơi thở của anh lại vô cùng ôn hòa, dịu dàng.

Vụ Mang Mang cảm giác mí mắt được chớp mũi của Lộ Tuyền nhẹ nhàng lướt qua, sự đối đãi ảm áp này từng là thứ mà thời thơ ấu cô mong đợi nhất...

Những cái vuốt ve tiếp xúc mà thời thơ ấu đã thiếu mất không bao giờ còn tìm lại được.

Trưởng thành rồi, người có thể thân mật nâng mặt bạn, dịu dàng hôn lên mắt lên môi bạn không còn là cha mẹ, mà đôi lại là một người khác không cùng huyết thống.

Anh ấy không có nghĩa vụ phải yêu bạn, nên quan hệ thế này càng khiến bạn lo sợ được mất, khiến bạn không có tư cách để đồng đánh vò vệt.

Hai tay Vụ Mang Mang đặt lên cánh tay Lộ Tuyền, hình như muốn đẩy tay anh ra.

Nhưng cô quá khao khát được anh hôn, hơi thở dịu dàng này như thấm sâu vào làn da, vương vấn mãi trong lòng.

Vụ Mang Mang không kìm được lại bắt đầu tìm lý do cho Lộ Tuyền.

Chắc anh thật lòng thích mình chẳng?

Anh làm thế thực ra cũng vì muốn tốt cho mình thôi.

Trước mặt mọi người, anh nắm lấy tay cô, điều đó nói rõ anh cực kỳ nghiêm túc, đúng không?

Anh chỉ quen làm mọi việc theo cách của mình, nhất thời chưa quen dịu dàng mà thôi.

Nói không chừng sau này ở cạnh nhau, cô có thể thay đổi anh thì sao?

Dạy dỗ một anh chàng xấu xa thành một người đàn ông ảm áp, hình như rất có cảm giác thành tựu.

Không biết là nụ hôn của Lộ Tuyền thoải mái Vụ Mang Mang, hay là chính cô thoải mái bản thân, mà tay cô yếu ớt đặt trên tay Lộ Tuyền, để mặc anh muốn làm gì thì làm.

Thế nên có triết gia nói rằng, đôi mắt phụ nữ đang rơi lệ vì đàn ông, nhưng trái tim lại che chở cho anh ta.

Vụ Mang Mang cảm thấy anh buông tay ra, cắn mạnh lên môi cô, "Không giận nữa sao? Chúng ta xuống dưới đi."

Vụ Mang Mang không nói gì, cô vẫn chưa giả vờ đồng đánh xong mà.

"Qua hôm nay rồi, sau này em quậy phá gì anh cũng được hết, tối nay em ngoan ngoãn được không?" Lộ Tuyền nheo má Vụ Mang Mang, giọng anh trầm trầm quyến rũ, cảm giác như bôi keo.

Dán kín tai Vụ Mang Mang, cũng dán kín cả mắt của cô.

"Anh có thể nói cho em biết chuyện anh chưa nghĩ thông lúc đó là gì không?" Vụ Mang Mang nghiêm túc nhìn Lộ Tuyền.

Thật quá may mắn, lý trí của cô vẫn chưa hoàn toàn bị xâm chiếm, chưa đến nỗi bại dưới gấu quần tây của Lộ Tuyền. Còn nhớ hồi đến vấn đề quan trọng này.

Lộ Tuyền trầm tư có đến ba phút.

Vụ Mang Mang thầm nghĩ chắc chuyện này khó bịa đặt quá, nên Lộ tiên sinh vẫn đang sắp xếp lại ngôn từ.

Cuối cùng Lộ Tuyền vẫn không giải thích, chỉ đứng lên, nói: "Em ở lại đây chờ anh một lát."

Vụ Mang Mang gật đầu.

Lộ Tuyền đi rồi, cô lấy chiếc gương nhỏ trong túi xách ra kiểm tra lớp trang điểm của mình, vẫn có thể đi gặp mọi người được!

Dù sao ngồi không cũng nhàm chán, Vụ Mang Mang cảm thấy vấy của mình mà không chụp hình thì thật có lỗi với nó quá.

Lúc Lộ Lâm bước vào thì nhìn thấy Vụ Mang Mang đang gắng sức tạo hình để chụp tự sướng.

"Chị Lộ Lâm!" Vụ Mang Mang nhìn thấy Lộ Lâm thì rất vui mừng, nhét điện thoại vào tay chị ta, "Cảm ơn cảm ơn, chị giúp em nhé."

Vụ Mang Mang nhanh nhẹn nằm xuống sofa kiểu cổ bằng nhung đỏ, ra hiệu cho Lộ Lâm chụp được rồi.

Lộ Lâm nhớ lại vẻ nghiêm túc trên mặt Lộ Tuyền lúc nãy, và cả sự kinh ngạc của mình khi nghe xong anh nói, đối lập lại Vụ Mang Mang lại rất nhẹ nhàng

thoải mái, bởi thế hình tượng của cô trong mắt Lộ Lâm tích tắc đã nâng cao gấp mười lần.

Vụ Mang Mang vô cùng hài lòng với hình mà Lộ Lâm chụp vì chị ta chụp cô vô cùng hoàn hảo.

"Em vốn đã rất đẹp rồi", Lộ Lâm khiêm tốn, đương nhiên cũng là nói thật, ngũ quan của Vụ Mang Mang có thể được gọi là xuất sắc, trang điểm nhẹ nhàng đã có thể lên bìa tạp chí.

Không như thế thì cũng không tới nỗi chọc phá em trai chị ta quay mò mò.

Nhưng nếu chỉ dựa vào gương mặt này thì chắc chắn không thể, bây giờ có thể nói là Lộ Lâm cực kỳ tò mò về Vụ Mang Mang.

"Chị Lộ Lâm, sao chị tới đây?" Vụ Mang Mang đăng lên Weibo rồi nhớ ra chuyện chính.

"Lộ Tùy nhờ chị đến nói chuyện với em", Lộ Lâm đáp.

Vụ Mang Mang hơi ngờ vực, lặng lẽ nghe Lộ Lâm nói tiếp.

Nói thực khi Lộ Lâm nghe tin Vụ Mang Mang vẫn là gái trinh từ chính miệng Lộ Tùy, sự bàng hoàng của chị không hề thua kém Lộ Tùy lúc đó.

Bây giờ là thời đại nào rồi, một đại mỹ nữ như Vụ Mang Mang, kinh qua bao nhiêu bạn trai rồi mà vẫn còn trinh, tỷ lệ đó quá nhỏ, chẳng trách ngay cả Lộ Tùy cũng bị Vụ Mang Mang cài bẫy.

Nhớ lại gương mặt Lộ Tùy lúc này, Lộ Lâm chỉ muốn cười, cả đời này cô chưa từng thấy vẻ ngại ngùng thê thảm của Lộ Tùy như thế bao giờ.

Thật đáng đời, ác nhân ắt có ác nhân trị.

Lộ Lâm đặt một tay lên lưng ghế sofa, nghiêng người sang bên nhìn Vụ Mang Mang, thật xinh đẹp, càng ngắm càng xinh đẹp.

Vụ Mang Mang chớp chớp mắt, chị nói gì đi chứ!

"Thực ra thì, Lộ Tùy có bệnh, thái giám bẩm sinh đấy, nó nghĩ không nên làm hại em, em vẫn còn là con gái chưa chồng nhưng về sau thực sự không buông bỏ được nên nhờ chị đến nói với em, hỏi em có tình nguyện theo nó hay không." Lộ Lâm bảo.

"Chị Lộ Lâm, đừng đùa em nữa", Vụ Mang Mang bất lực, nhìn có vẻ như Lộ Lâm rất mong Lộ Tùy là thái giám thật.

Lộ Lâm nghiêng người lại gần Vụ Mang Mang, "Nói thế thì em đã khám phá cơ thể nó rồi hả? Nghe nói kích thước vượt chuẩn có phải thật không?"

Vụ Mang Mang nhìn về mặt nhiều chuyện của Lộ Lâm, bất giác cầu nguyện cho Lộ Tùy.

Tiếc là Vụ Mang Mang cũng là một kẻ sợ thiên hạ không đủ loạn, nên cô gật đầu chắc nịch với Lộ Lâm, còn dùng ngón tay vẽ ra kích cỡ.

"O-M-G!!!" Lộ Lâm đưa tay bịt miệng, mắt to còn hơn chuông đồng, "Thảo nào..."

Vụ Mang Mang đóng tai lên, muốn nghe câu sau của "thảo nào..."

Lộ Lâm đã hồi phục lại vẻ mặt tươi cười, còn vuốt lại tóc, sau đó mới nói: "Chị nói em nghe, đừng bao giờ ôm bất kỳ hy vọng nào với đàn ông cả. Tuy Lộ Tùy nhờ chị đến đây vì việc này, nhưng chị thực sự không nỡ nhìn em nhảy xuống hồ lửa."

Vụ Mang Mang gật đầu, nhưng trong lòng thì sốt ruột tới nỗi chỉ muốn bóp cổ Lộ Lâm, bắt chị ta nói cho nhanh.

"Có muốn biết Lộ Tùy bị 'bóc tem' từ lúc nào không?" Lộ Lâm hỏi.

Vấn đề đó có cần thiết phải bàn luận lúc này không? Vụ Mang Mang quả quyết trả lời một chữ, "Có".

"Lúc mười sáu tuổi." Lộ Lâm cười ha ha rất to, không biết là đang nhớ lại chuyện gì mà buồn cười đến thế.

"Chị nói em nghe, đừng thấy Lộ Tùy bây giờ đàng hoàng chừng chặc mà lầm, thực ra cũng có lúc nó yếu kinh khủng ấy."

Lộ Lâm lại cười lẫn lộn.

"Cô gái đó cũng là hoa khôi trường nó, hai đứa đều là lần đầu, kết quả thì em biết đó, tuy phim thì xem nhiều rồi nhưng thực tế khi hành động lại khác trong phim. Kết cấu màng trinh của cô gái đó khá đặc biệt, nên chảy rất nhiều máu, em có thể tưởng tượng bộ dạng đờ đẫn của Lộ Tùy lúc đó không?" Lộ Lâm lại cười to.

Vụ Mang Mang lại không cười nổi.

Lộ Lâm nhìn sắc mặt cô, cũng từ từ nghiêm túc lại, "Về sau nó phải đi khám bác sĩ tâm lý một thời gian. Từ đó, bạn gái nó quen đều là phụ nữ lớn tuổi, nó có khúc mắc nghiêm trọng về chuyện trinh tiết."

Vụ Mang Mang không thể ngờ lại có nguyên nhân này, cũng chẳng trách Lộ Tỳ không tự nói được.

Lộ Lâm vỗ vỗ vai Vụ Mang Mang, "Em cũng đừng buồn thay nó, người ta rành rẽ giường chiếu và phụ nữ lắm, chỉ có điều không chạm vào những cô bé mà thôi."

Hình như cũng có lý.

Lộ Lâm sờ cằm, hình như nghĩ ra gì đó, "Có điều từ đó về sau Lộ Tỳ rất khó chiều, chị đoán Vương Viện bị đá chắc chắn là trên giường đã phạm vào điều kiêng kỵ của nó."

Vụ Mang Mang trầm nghĩ: Suy nghĩ của chị bay cũng nhanh quá, trong tích tắc đã nghĩ tới Vương Viện rồi.

Nhưng chính Vụ Mang Mang cũng bắt gặp nhớ đến William.

Lộ Tỳ tỏ ra quá bình thản đối với sự tồn tại của William đến nỗi Vụ Mang Mang cảm thấy tình cảm của anh không chân thực chút nào, nếu đổi lại là người khác thì phải ghen tuông chứ?

Bây giờ cô đã hiểu, không chừng Lộ Tỳ còn thầm cảm tạ William đã giúp anh "bóc tem" cô cơ.

Đương nhiên đó chỉ là điều anh tự nghĩ thôi.

"Haizz, chị đã nói hết rồi. Nhưng chị vẫn muốn khuyên em một câu, thực ra thịt tươi nhỏ nước ngoài kia của em cũng đẹp trai lắm, lớn hơn chút nữa chắc chắn sẽ không thua kém Lộ Tỳ, hà tất em phải đâm đầu vào Lộ Tỳ chứ?" Lộ Lâm ý tứ sâu xa nói.

"Nhưng em cũng quá lợi hại, Lộ Tỳ ngay cả chuyện này cũng chịu nói em nghe", Lộ Lâm xuyết xoa, "E là em tạm thời không thể thoát ra được đâu."

Mà tần sóng của Vụ Mang Mang lúc này hoàn toàn không ăn nhập với Lộ Lâm, cô cảm thấy chị ta vừa là phụ nữ vừa là đàn ông nên rất muốn thỉnh giáo, "Chị Lộ Lâm này, em và William đã thế kia rồi, Lộ Tỳ làm sao lại..."

Lộ Lâm cười, "Tư tưởng cô bé này sao cổ hủ thế, có gì đâu nào, ai đi du lịch dài ngày mà không gặp gỡ người khác? Hơn nữa chỉ cần mọi người còn tình cảm thì cần gì để ý chuyện cũ."

Lộ Lâm đứng lên, xoa đầu Vụ Mang Mang, "Con người ấy mà, quan trọng nhất là trung thực với tình cảm của mình. Thực ra từ lâu chị đã nhận ra tình cảm của mình đối với phụ nữ rồi, nhưng chị không chịu thừa nhận thôi, kết quả hại mình hại người, bây giờ ngược lại còn thấy nhẹ nhõm hơn."

"Cô bé à, Lộ Tỳ nhìn thấu hơn em, nó có gì mà chưa từng chơi thử chứ", Lộ Lâm bảo.

Vụ Mang Mang xem như đã hiểu ý tứ của Lộ Lâm.

Ý chị là Lộ Tỳ có hứng thú với cô, nên không quan tâm cô đã từng có William hay Whisky gì cả.

Trong tích tắc Vụ Mang Mang đoán ra suy nghĩ của Lộ Tỳ, vì còn có hứng thú với cô nên tính toán so đo với William thì chỉ có thiệt thòi, vì thế Lộ Tỳ có thể gác những điều không vui sang một bên.

Nhưng kiểu lý trí này lại khiến người ta cảm thấy lạnh người.

Phản ứng đầu tiên của Vụ Mang Mang chính là, tình cảm không phải như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Tất nhiên là Vụ Mang Mang vẫn có chút nghi ngờ lời nói của Lộ Lâm.

Dù sao cũng chẳng có tình địch nào lại vô tư nói giúp đối thủ cả, đúng không?

Lộ Lâm ra ngoài rồi, Lộ Tỳ nhanh chóng đi vào, Vụ Mang Mang ngờ là anh vốn đã đứng ngoài cửa từ nãy.

Vụ Mang Mang nhận ra chút ngại ngùng trên gương mặt Lộ Tỳ, hai người đều nhìn nhau im lặng, đến khi Lộ Tỳ chìa tay ra với cô.

"Vụ tiểu thư, xin hỏi em có đồng ý nhảy điệu đầu tiên với anh không?"

Vụ Mang Mang đặt tay lên tay Lộ Tuyền, giống như Từ Hy thái hậu đặt lên tay Lý Liên Anh, đứng dậy rồi xoay người, ngẩng lên nhìn Lộ Tuyền, "Em và William chưa xảy ra chuyện gì cả."

Lộ Tuyền nheo mắt, nhưng nhanh chóng đoán ra chút tâm tư của Vụ Mang Mang.

Cô bé này lúc nào cũng tự cho mình thông minh.

Nhưng bỗng nhiên, Lộ Tuyền bỗng có chút thất vọng lạ kỳ, hơn nữa cảm giác đó đặc biệt mãnh liệt, đến nỗi thậm chí anh đã buông tay Vụ Mang Mang ra.

Lộ Tuyền cúi xuống nhìn Vụ Mang Mang, không nghi ngờ gì cô rất xinh đẹp, hoạt bát, thú vị, nhưng lại cũng rất ngây thơ và thiếu lý trí.

Cô gái như vậy không thích hợp làm bạn đời, chỉ ít là với trí tuệ hiện tại của cô thì không thích hợp.

Lộ Tuyền chẳng phải thần tiên, lại không phải thánh nhân, nên cũng sẽ nghi ngờ sự lựa chọn của mình, đặc biệt là chẳng ai dám nói đã hoàn toàn thấu hiểu và kiểm soát thứ được gọi là tình cảm.

Lộ Tuyền có thể nhìn rõ sự khiêu khích trong mắt Vụ Mang Mang, thậm chí còn có chút vui trên nỗi đau kẻ khác.

Rõ ràng Vụ Mang Mang không ý thức được rằng nếu Lộ Tuyền có thể dễ dàng cởi bỏ khúc mắc trong lòng, thì tại sao anh không đích thân giải thích, ngược lại còn nhòe bà chị không đáng tin là Lộ Lâm nói hộ?

Có những việc trong mắt bạn là rất buồn cười và nhảm nhí, nhưng đối với người khác mà nói thì lại là chướng ngại khó vượt qua.

Ở độ tuổi của Lộ Tuyền, có lẽ anh sẽ vì vẻ đẹp và sự thú vị của Vụ Mang Mang mà rung động ngắn ngủi, nhưng thứ mà mỗi người tìm kiếm ở nửa kia cuối cùng vẫn là thấu hiểu và đồng cảm.

Thực ra mạnh mẽ giỏi giang như Lộ Tuyền cũng có khao khát được thấu hiểu.

Một ánh mắt, một nụ cười đã có thể hiểu rõ ý của nhau, không cần tốn sức suy đoán, không cần xoay vòng và tính toán như đối với đối thủ.

Hai người ở bên nhau cả đời thực ra không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng giai đoạn tình yêu của Vụ Mang Mang rõ ràng vẫn dừng ở chinh phục và bị chinh phục.

Vụ Mang Mang có thể sẽ giữ thái độ hoài nghi đối với tình yêu toát ra từ người khác, nhưng sự lạnh lùng và xa cách thì cô tuyệt đối sẽ không hiểu lầm.

Cô rút tay lại, hơi ngửa người ra sau, đó là sự phòng bị trong vô thức.

Lộ Tuyền day day trán, nói: "Anh rất vui, thật đấy."

Lộ Tuyền thật sự vui mừng.

Đối với việc Vụ Mang Mang ra nước ngoài một cách vô trách nhiệm, rồi vô trách nhiệm nhanh chóng bắt đầu một mối tình như trò chơi, Lộ Tuyền đã trải qua giai đoạn phần nộ lạ thường.

Nhưng sau phần nộ thì phần nhiều là lo lắng. Lo rằng anh sẽ hoàn toàn mất đi cô gái đó.

Chính vì sự lo lắng đó đã khiến Lộ Tuyền cảm thấy bóng đen chuyện cũ không thể ảnh hưởng tới anh.

Anh nguyện coi mờ mắt cả với Vụ Mang Mang, đồng thời cũng không mong mối tình này sẽ bị tiêu diệt. Nên Lộ Tuyền kiềm chế, rất lý trí gác hết những mớ bòng bong do Vụ Mang Mang gây ra bởi hiểu lầm về sự do dự trước đây của anh sang một bên.

Giống như Vụ Mang Mang nghĩ, Lộ Tuyền tuyệt đối sẽ không để chuyện quá khứ ảnh hưởng tới tương lai mà anh đã vạch ra cho bản thân.

Rất nhiều khúc mắc không thể giải quyết thì gác sang một bên, để nó trôi theo thời gian.

Tạm gác lại, đó là một chức năng giải quyết khúc mắc, mâu thuẫn rất mạnh mẽ mà con người ta sau khi trưởng thành đã học được khi đối diện với cuộc sống.

Nhưng Lộ Tuyền cũng biết trông cậy vào Vụ Mang Mang hiểu được điều này có lẽ hơi khó khăn.

Cho dù anh giải thích rõ ràng với cô, thì cô cũng sẽ nghĩ rằng anh đang phỉnh phờ cô.

Đối với cô gái đó, sự nhẫn nại của Lộ Tuyền có phần muốn cạn kiệt, anh nói: "Anh xuống trước, nếu em chuẩn bị xong thì đến tìm anh."

Vụ Mang Mang nhìn theo bóng Lộ Tuyền, trong tích tắc cô cảm thấy dường như mình đã mất đi thứ gì đó, nhưng lại không nắm được là thứ gì.

Nhưng cô biết rõ Lộ Tuyền không còn kiên nhẫn nữa.

Lúc nhỏ, cô bé Vụ Mang Mang bám dính bà Liễu và sắp Vụ để họ đừng bỏ đi, đã từng nhìn thấy không ít những biểu cảm giống thế trên gương mặt họ.

Vụ Mang Mang hoang mang nhìn theo bóng dáng xa dần của Lộ Tuyền, đến khi bóng anh khuất sau lối rẽ, cô mới trượt dần ngồi phịch xuống sàn nhà, nước mắt tuôn ra như mưa, cô run lập cập móc điện thoại ra gọi cho Ngô Dụng.

"Ngày mai tôi muốn hẹn... hẹn giờ khám", Vụ Mang Mang khóc rất thương tâm, nhưng lại không dám phát ra âm thanh, cắn chặt vào mu bàn tay mình.

Lúc nào cũng thế, cô luôn không hiểu cảm xúc của người khác, lúc nào cũng vậy là người ta mất kiên nhẫn, chán ghét bỏ đi, còn cô cứ ngỡ nghịch nhìn theo bóng họ.

Bên tai Vụ Mang Mang hình như lại nghe thấy giọng nói dịu dàng của bảo mẫu lúc nhỏ:

"Con không nghe lời, con khiến họ thất vọng, nên bố mẹ con mới không cần con, tối nay con không được ăn cơm."

"Bây giờ ôm búp bê của con ra đứng úp mặt vào tường, con phải ngoan, nếu không đi sẽ mách với bố mẹ con, họ sẽ càng ghét con hơn."

"Đó chính là con quỷ đáng ghét, bố mẹ nó không vì nó mà mắng tôi đâu, có người chăm nó đã là tốt lắm rồi, lớn thế kia mà còn đái dầm." Vụ Mang Mang mặc quần áo ướt đứng úp mặt vào tường, nghe bà bảo mẫu nói chuyện điện thoại.

Điện thoại khác vang lên, là bà Liễu, Vụ Mang Mang nghe người phụ nữ mập mạp đó gọi "phu nhân".

"Mang Mang hôm nay lại đái dầm rồi, phu nhân ạ."

Vụ Mang Mang nhìn thấy mình chạy ào tới giật lấy điện thoại trong tay bà mập đó, hét lên: "Mẹ, mẹ ơi, bà ta nói dối, con không đái dầm, con không đái dầm!"

Trong điện thoại không có lời đáp, chỉ có tiếng cúp máy "tút TUT TUT".

Về sau hình như bà Liễu có quay về, Vụ Mang Mang đã sốt cao.

"Con nó sốt rồi, anh cũng không quan tâm hả?" Vụ Mang Mang nghe thấy bà Liễu gào lên trong điện thoại.

"Dựa vào đâu mà phải tôi quan tâm? Lẽ nào nó không phải dòng giống của anh? Không phải con trai chẳng lẽ là lỗi của tôi?" Bà Liễu gào thét mắng chửi rồi đi vào phòng bệnh, ném một xấp tiền cho bảo mẫu.

"Thứ vô dụng, chỉ biết gây rắc rối. Trông chừng nó, hết bệnh rồi thì gọi điện cho tôi."

Vụ Mang Mang nghe thấy tiếng bước chân thì thò đầu ra khỏi drap giường, nhân lúc bảo mẫu đếm tiền thì giật kim truyền dịch ra, lao ra ngoài hành lang bệnh viện, "Mẹ, mẹ ơi..."

Hình như bà Liễu có quay đầu lại, mà hình như cũng không phải, Vụ Mang Mang nước mắt nhòe nhoẹt nhìn không rõ, nhưng cô có thể cảm thấy bà Liễu bước nhanh hơn, vội vã bỏ đi.

Vụ Mang Mang không mang giày, đuổi theo sau bà Liễu, đứng từ xa nhìn thấy bà lên xe.

Chắc bà Liễu không để ý thấy phía sau, Vụ Mang Mang đang đuổi theo xe bà.

Sau đó hình như Vụ Mang Mang bị chiếc xe phía sau chạy sượt qua, không có vấn đề gì lớn, chỉ là lần đó bị viêm phổi phải nằm viện khá lâu.

Vụ Mang Mang chỉ nhớ trong phòng bệnh của cô lại có thêm rất nhiều búp bê, là sắp Vụ tặng.

"Bố ơi", Vụ Mang Mang giơ tay ra đòi Vụ Tùng bế cô.

Vụ Tùng vỗ vỗ lưng cô, nghe điện thoại rồi bảo Vụ Mang Mang: "Bố... còn có việc, con phải ngoan nhé, con xem con không ngoan nên mới bị bệnh thế này, bố rất thất vọng về con."

Một khi con người đã rơi vào cảm xúc tệ hại sẽ luôn nhớ lại những thứ đã chôn vùi từ lâu trong quá khứ.

Vụ Mang Mang ra sức cắn vào tay, cơn đau khiến cô tỉnh táo lại trong phút chốc, sau đó theo cách Ngô Dụng chỉ, cô nhanh chóng hít thở sâu mấy cái, cô không thể lại chìm vào quá khứ bi thương nữa.

Cô đã trưởng thành, bắt buộc phải phân rõ quá khứ và hiện tại.

Mỗi người đều không thể khiến mọi người hài lòng, có người hài lòng thì sẽ có người thất vọng.

Vụ Mang Mang gắng sức chia tách bóng Lộ Tuyền và bóng Vụ Tùng lúc xưa ra, sau đó tự nhủ, "Đừng nghĩ nữa, về ngủ một giấc là được, ngày mai là có

thể gặp Ngô Dụng rồi."

Vụ Mang Mang dựa vào cánh cửa, gắng sức đứng dậy, vừa đứng vững thì nhìn thấy Lộ Tuy đang đứng ở hành lang.

Vụ Mang Mang không nhúc nhích, nhìn Lộ Tuy giờ tay ra với cô, vẻ mặt anh hình như có phần bất lực.

Nhưng ai quan tâm chứ?

Vụ Mang Mang nhắc váy lên chạy nhanh lại, như chim én tìm về tổ lao vào lòng Lộ Tuy ôm chặt lấy eo anh.

Lúc bạn sắp chết đuối, bạn sẽ không quan tâm khúc gỗ đang trôi kia có phải dành cho bạn hay không.

Cho dù toàn thân nó đầy gai, bạn cũng sẽ ôm chặt lấy. Tay Lộ Tuy phải gắng sức một chút mới đỡ được cảm Vụ Mang Mang, nâng mặt cô lên.

Xấu đến mức không ai muốn nhìn thẳng.

Lông mi già đã rơi ra rồi.

Lộ Tuy thở dài, mong Vụ Mang Mang chín chắn giống Lan Nguyệt hoặc Vương Viện chắc là không thể.

Trong mắt Lộ Tuy, chọn lựa tuyệt nhất của Vụ Mang Mang chắc chắn sẽ là tao nhã xuống lầu, đến bên cạnh anh mỉm cười và cùng khiêu vũ, ngày hôm sau sẽ đá anh ngay.

Chứ không phải ngồi bệt dưới đất khóc như một con mèo nhỏ đáng thương thế này.

Xấu đến mức trời giận người oán, cũng không sợ đàn ông nhìn thấy sẽ buồn nôn.

"Em thế này không được, phải đi rửa mặt." Lộ Tuy bảo. Vụ Mang Mang nhìn thấy bộ dạng quý quái của mình trong mắt Lộ Tuy, sợ hãi muốn hét lên, cũng may Lộ Tuy đã nhanh tay bịt miệng cô lại.

Trang điểm lại là không thể, Vụ Mang Mang đành tẩy trang nhanh nhất có thể, vì Lộ Tuy đứng bên cạnh đang không ngừng nhìn đồng hồ.

Cũng may một thời son môi luôn là đồ dùng cần thiết trong túi xách phụ nữ, Vụ Mang Mang nhanh chóng tô son xong.

Đề mặt mộc, khoác tay Lộ Tuy xuống lầu, trong khung cảnh đầu đá nhan sắc thế này, xem như cô cũng to gan lắm rồi.

Cho dù là Lộ Tuy cũng không thể làm trái lương tâm mà bảo mặt mộc của Vụ Mang Mang có thể đề bệp đám hoa thơm kia được.

Lúc Lộ Tuy đưa Vụ Mang Mang xuất hiện, Lộ Gia Nam đứng ở trung tâm rõ ràng thở hắt ra một hơi, sau đó khi nhìn kỹ mặt mộc của Vụ Mang Mang rồi, bà ngẩn ra một lúc.

Cũng may Lộ Gia Nam hiểu biết rộng, rất bình thản giả vờ như không biết gì, mỉm cười nhường vị trí cho Lộ Tuy và Vụ Mang Mang để họ khiêu vũ.

Cặp đôi này đã trễ năm phút rồi, cũng may Lộ Gia Nam khéo léo dàn xếp mới khiến mọi người yên lòng.

Một đôi nam nữ trẻ đẹp, cho dù nhảy bình thường cũng khiến người xem cảm thấy đẹp mắt, huống hồ họ nhảy rất đẹp, bước chân phối hợp vô cùng ăn ý.

Một bản khác vang lên, những người xung quanh lần lượt từng đôi lướt vào sàn nhảy, Vụ Mang Mang mới thở phào nhẹ nhõm, ban nãy cô không dám ngẩng đầu lên, chỉ sợ người ta nhìn thấy cô đang để mặt mộc.

Đương nhiên đó chẳng qua là biểu hiện của việc dối mình dối người.

Chỉ cần có ý thì sẽ chẳng ai không nhìn ra cô để mặt mộc.

Có người sẽ cảm thán trước khuôn mặt mộc của Vụ Mang Mang và ngưỡng mộ làn da trắng muốt trong veo của cô.

Cũng có người sẽ tò mò rằng chuyện gì xảy ra mà lại để mặt mộc? Hình như trông mắt cũng hơi đỏ, xem ra đôi này chẳng qua là diễn trò trước mặt mọi người, cô gái đang cười rất miễn cưỡng.

Vụ Mang Mang và Lộ Tuy nhảy tổng cộng ba bản, đôi uyên ương dù ân ái đến mấy cũng phải tạm thời tách ra, phải không?

Vụ Mang Mang thì thảo bên tai Lộ Tuy rằng muốn đi trang điểm lại, Lộ Tuy không muốn buông tay cũng phải buông.

Vụ Mang Mang vừa thoát ra thì bà Liễu đã tiến lên, "Con và Lộ Tuy làm sao đây?"

Vụ Mang Mang cúi đầu, "Như mẹ nhìn thấy đó, làm lành rồi."

Vụ Mang Mang nói nhẹ bẫng, bà Liễu tiếp tục hỏi: "Thế con khóc cái gì?"

"Con cảm động đó", Vụ Mang Mang nói.

Tin cô mới lạ, bà Liễu lạnh lùng nói: "Vụ Mang Mang, con nghĩ kỹ chưa? Sai lầm như vậy không thể tái phạm lần hai đâu."

Liễu Nhạc Duy đương nhiên hiểu Vụ Mang Mang, trong tình yêu của cô, chưa từng có chuyện cô đá người ta, cho dù có thì cũng là người ta định đá cô nhưng cô cướp cơ hội ra tay trước mà thôi.

Thế nên chuyện tan hợp của Vụ Mang Mang và Lộ Tuyền chắc chắn là do Lộ Tuyền đã đá Vụ Mang Mang.

Còn làm lạnh sao? Bộ dạng kém cỏi của Vụ Mang Mang, Liễu Nhạc Duy cũng chẳng phải chưa từng nhìn thấy. Một khúc hai quấy ba treo cổ đều diễn cả rồi, mà vẫn bị người ta đá nhanh gọn lẹ đó thôi.

Lần này bà Liễu không biết phải cảm kích sự mềm lòng của Lộ Tuyền, hay là phải hận vì anh đã mềm lòng đây.

"Đi, mẹ đưa con đi trang điểm" Liễu Nhạc Duy nói xong đi trước, Vụ Mang Mang theo sau, cô vốn định đi trang điểm mà.

Nhưng bà Liễu giữa đường gặp người quen, đành phải dừng lại hàn huyên, Vụ Mang Mang cũng phải đứng cạnh. Nhưng hình như đối phương không mấy hứng thú với cô nên cô đành mỉm cười xin lỗi, giả vờ ly champagne đã hết nên đi tìm nhân viên phục vụ.

Thẩm Đình không biết từ đâu đi ra, tay cầm hai ly rượu, rất tự nhiên đưa một ly cho Vụ Mang Mang.

"Cảm ơn", Vụ Mang Mang cúi đầu nói, trong tình cảnh này không trang điểm cứ như không mặc quần áo vậy, khiến người ta không ngẩng đầu lên nổi.

Thẩm Đình ngẩn ngơ nhìn thùy tai trắng nõn của Vụ Mang Mang, ánh sáng kim cương của đôi hoa tai hình như cũng không thắng nổi vẻ đẹp nõn nà của thùy tai cô.

Trông mắt cô vẫn còn hoe đỏ, sắc mặt rất tái, giống một đứa trẻ đã phạm lỗi.

Thẩm Đình thấy tim thất lại, "Lại làm lạnh với Lộ Tuyền rồi sao?"

Vụ Mang Mang gật đầu, cô biết người ta chắc chắn sẽ lấy làm lạ, nhưng chính cô cũng không giải thích rõ được.

Ngựa tốt không ăn cỏ nhai lại, cô lại không làm được, cảm thấy bản thân đúng là quá kém cỏi.

"Chúc mừng nhé."

"Cảm ơn anh", Vụ Mang Mang gật đầu.

Hình như không còn gì để nói, Thẩm Đình gật nhẹ đầu rồi rời đi.

Vụ Mang Mang thở phào nhẹ nhõm, quay lại thấy bà Liễu đang trò chuyện vui vẻ với người quen làm bên địa ốc, liền tự mình đi đến phòng trang điểm.

HẾT TẬP 1

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Type: um-um

“Không ngờ em gái cáo bản lĩnh lại lớn đến vậy đó.”

Vụ Mang Mang khựng lại, quay sang, thì thấy Ninh Tranh đang dựa vào tường hút thuốc phía sau một chậu cây cực lớn.

Ninh Tranh búng tàn thuốc vào trong chậu cây, tiến lên hai bước, Vụ Mang Mang nghiêng người, tưởng anh ta định bỏ đi, nào ngờ anh ta lại phả khói vào mặt cô, “Lộ Tuyền sao lại dính vào em rồi?”

Vụ Mang Mang ho mấy tiếng, cảm nhận được sự công kích ác ý của anh ta một cách rõ rệt.

“Xem ra chuyện đó anh ta chiều em lắm nhỉ?” Giọng mặt Ninh Tranh dần dần áp sát vào gò má Vụ Mang Mang.

“Anh uống say rồi hả?” Vụ Mang Mang lạnh lùng hỏi.

Vụ Mang Mang chỉ hận trong tay mình không có rượu để tạt Ninh Tranh cho tỉnh lại, cô đẩy anh ta, “Anh bao tuổi rồi hả? Bớt diễn trò thiếu niên bất lương khi không vừa ý mình đi.” Vụ Mang Mang còn dùng tiếng Anh nói một tiếng “crazy”.

Ninh Tranh kéo Vụ Mang Mang, cô trở tay vịn cổ tay anh ta, vì Ninh Tranh không phòng bị mà cô lại cố ý, nên anh ta lại bị Vụ Mang Mang đè tay ấn mạnh vào tường.

“Đừng chọc tôi!” Vụ Mang Mang quăng lại một câu, tuy cô đã làm lạnh với anh họ Lộ kia, nhưng trong lòng không thuận theo tí nào.

Đồ nghề trang điểm trong phòng rất đầy đủ, Vụ Mang Mang ung dung trang điểm lại, vừa kẻ lông mày vừa nghĩ đến lời Ninh Tranh nói, thật không ngờ Lộ Tùy cũng có lúc chơi bời như thế.

Trang điểm xong, Vụ Mang Mang không vội ra ngoài mà vào room chat với bạn, bên trong toàn là dấu cảm thán.

Vụ Mang Mang cười cười, thật muốn nhìn vẻ mặt mấy cô nàng đó, nhất định sẽ rất vui.

Weibo nhảy tin nhắn riêng, là Lộ Tùy, “Còn chưa ra hả?”

Vụ Mang Mang bĩu môi, cất điện thoại đi.

Nhưng giây sau đó cô lại bấm sáng màn hình, cẩn thận đọc lại nickname của Lộ Tùy.

“Lộ tùy nhập mạng mang”?

Vụ Mang Mang không biết tên này vốn là thế, hay là tạm thời thay đổi rồi, cô đã không chắc chắn cái nickname “Lộ tùy nhập mạng mang” lần trước nhìn thấy có phải là ảo giác không.

Anh chàng vạn ác!!!

Vụ Mang Mang cất điện thoại đi, đến nhà vệ sinh kể bên.

“Cậu bảo Lộ Tùy nghiêm túc với cô nàng kia á?”

“Chắc thế, hôm nay là ngày nào chứ? Khiêu vũ mở màn với cô ta mà.”

“Thế từ nay về sau phải chịu đựng Liễu Nhạc Duy à? Nhìn thấy bà ta đặc ý mà phiền quá.”

“Cũng chưa chắc, không thấy mắt cô kia sưng lên sao? Lại còn không kịp trang điểm lại, chỉ có thể tẩy đi, cứ đợi mà xem, nhà họ Lộ không dễ vào thế đâu.”

“Thế thì tốt, đợi đến lúc nhìn Liễu Nhạc Duy tự tát vào mặt, chắc chắn rất đáng xem.”

Đợi ba người ngoài kia cười nói đi rồi, Vụ Mang Mang mới mở cửa ra ngoài rửa tay.

Phụ nữ ấy à, dù bề ngoài tỏ ra thực nữ đến mấy, nhu mì đoan trang thế nào, thì sau lưng vẫn sẽ toàn nói những lời thiếu i-ốt.

Chỉ có điều hôm nay lại dính đến bà Liễu, nghĩ đến là bức bối, yêu đương thôi mà làm như cả nhà đang hẹn hò với Lộ Tùy không bằng.

Cảm giác thất tình của bà Liễu còn mạnh mẽ hơn cô nhiều.

Vụ Mang Mang đến cạnh Lộ Tùy, anh giờ tay ôm eo cô, dẫn đi khắp nơi, Vụ Mang Mang rất có cảm giác cáo mượn oai hùm, cô chưa bao giờ nhận được sự quan tâm nhiều như thế này.

Mỗi người đều tỏ ra rất thân thiết.

Mỗi một thứ cô có hứng thú, đối phương hình như cũng rất quan tâm, khi trò chuyện đúng là rất thoải mái.

Có một tích tắc nào đó, Vụ Mang Mang cảm thấy dựa vào tư chất xã giao như cá gặp nước của cô, có lẽ về thời dân quốc làm “em gái giao tiếp” cũng được.

Đương nhiên, lúc nhạc hết người tan sẽ tỉnh táo ra, đó chẳng qua là người ta tăng bốc cô thôi.

Nhưng Vụ Mang Mang phải thừa nhận là theo Lộ Tùy tham gia tiệc tùng thế này sẽ cộng điểm rất nhiều cho cô.

Đặc biệt là lúc đè bẹp Long Tú Quyên và vị hôn phu của cô ta.

Tuy Vụ Mang Mang cảm thấy mình vui vẻ như thế sẽ tỏ ra rất “low”, rất nông cạn, nhưng lòng hờ hững được thỏa mãn quá mức mong đợi, thực sự không tài nào không vui sướng.

Điều đó khiến Vụ Mang Mang trực tiếp ra quyết định trọng đại, lần sau nhất định sẽ là cô đá Lộ Tuyền trước, như thế sau này giảng hồ khi có người nhắc đến truyền thuyết về cô thì mọi người sẽ vỗ tay khen ngợi.

Giống như khi cô nghe Lan Nguyệt đá Lộ Tuyền vậy, rất hào hứng!!!

“Đi thôi”, Lộ Tuyền nắm tay Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang rút tay lại.

Tuy động tác này có vẻ giả vờ giả vịt nhưng nếu hai người đã nói thẳng với nhau, lại một lần nữa ở bên nhau thì chắc chắn “chuyện đó” sẽ xảy ra.

Nhưng Vụ Mang Mang cảm thấy mình thực không có hứng thú “được bóc tem” nữa.

Chủ yếu là do đã hơn một tháng xa nhau, lại trải qua cuộc gặp gỡ với William, Vụ Mang Mang đã nảy sinh cảm giác xa lạ với Lộ Tuyền.

“Đồ mà em mua đã nhận được hết rồi, Peter bảo em mau bóc ra đi, không biết có cái nào quá hạn không”, Lộ Tuyền nói.

Vụ Mang Mang lập tức giờ hai tay đầu hàng, chưa từng thấy kiểu gãi đúng chỗ ngứa mà chuẩn như Lộ Tuyền bao giờ.

Trong nhà họ Lộ để trống một phòng cho Vụ Mang Mang cất đồ đạc, tuy là việc cực khổ nhưng người làm lại rất vui.

Hôm sau Vụ Mang Mang vốn phải ngủ đến trưa mới tỉnh dậy, nhưng vì thầy phụ đạo môn chính trị thấy thời gian quá cấp bách, không đến tám giờ đã có mặt ở nhà họ Lộ.

Vụ Mang Mang đành hẹn lại thời gian với Ngô Dụng, đúng lúc bác sĩ Ngô cũng phải ăn lễ Giáng Sinh với bạn gái, thật là cầu mà không được!

Trong quá trình học, Vụ Mang Mang đã tiến hành trò chuyện ngắn với ông thầy hơn bốn mươi tuổi này, ông thầy cũng không hề che giấu thu nhập và cả mức độ được hoan nghênh.

Sau khi hỏi thu nhập một năm của ông, Vụ Mang Mang dâng trào cảm giác muốn đổi ngành học ngay.

Tóm lại ông thầy có kỹ năng thi cử quốc tế chuyên nghiệp này không phải là nhân vật tầm thường hôm nay mới là ngày mai có thời gian rảnh ngay.

Hôm đó Vụ Mang Mang đã thu hoạch được rất nhiều.

Tối đó ăn cơm, Lộ Tuyền hỏi tiến độ của Vụ Mang Mang, cô ôm bát cơm, không ngẩng lên mà nói: “Cảm ơn”

Tuy theo tính tình của cô thì chắc chắn sẽ chê bai hành vi độc tài không thèm hỏi ý đã tự sắp xếp của Lộ Tuyền, nhưng đúng là cô đã thu hoạch được nhiều thứ, lại không tiện trách móc anh.

Người này xưa nay vẫn thế, dù bạn nghĩ đến nào, chỉ cần anh cho là đúng, thì anh sẽ làm hoặc ép bạn phải làm.

Ăn cơm xong, Vụ Mang Mang ủ rũ ra phòng khách ngồi.

Trong phòng khách ngập tràn không khí Giáng Sinh, khắp nơi treo xanh xanh đỏ đỏ trông rất vui mắt.

Cây thông Noel rất to và cao, gần như chạm đến trần nhà, Vụ Mang Mang liếc nhìn bóng phát hiện dưới gốc cây có rất nhiều hộp quà.

Màu hồng, màu xanh lam, xanh lục, tất cả đều thất nhợt, mới nhìn đã biết là dành cho cô.

Vụ Mang Mang quay lại nhìn Lộ Tuyền, anh nghiêng nghiêng đầu ra hiệu cho cô tùy ý.

Vụ Mang Mang lập tức ngồi bệt xuống sàn nhà, bắt đầu mở quà.

Quà quý giá đắt tiền có đủ, từ bút máy đến sổ nhật ký, còn có một chiếc bút điện mới toanh, đương nhiên cũng không thiếu trang sức.

Trang sức khoảng hàng triệu tệ cũng chỉ cần Lộ tiên sinh ký tên một cái, tùy tiện ném ra mà thôi.

Vụ Mang Mang gỡ quà đến mỏi tay rồi tí mỉ đếm lại, chỉ ít Lộ Tuyền đã tặng cô mười chiếc mũ với kiểu dáng khác nhau.

Vụ Mang Mang sờ mái tóc mọc dài mà trở nên què mùa, quay lại nhìn Lộ Tuyền, anh đang khéo léo ám chỉ đó sao?

“Ai giúp anh chọn quà thế? Không nhiệt tình gì cả, trong trung tâm thương mại ngoài mũ ra không mua thứ khác sao?”

Vụ Mang Mang dịch dịch người, nửa quỳ nửa ngồi trên thảm trước mặt Lộ Tuyền.

“Tiểu thư không thích à?” Lão Peter đứng cạnh bước lên, nói “Hôm qua tôi và thiếu gia đi mua sắm cả buổi chiều, mỗi một món đều do thiếu gia tỉ mỉ chọn lựa.”

Vụ Mang Mang ngược lên nhìn Peter, vị quản gia này cho dù đứng cạnh bạn thì cũng có bản lĩnh làm cho mình biến thành một bức tranh dán sát tường, đến nỗi Vụ Mang Mang thường xuyên quên mất lão quản gia tận tâm này.

Vụ Mang Mang cười nhìn Lộ Tỳ: “Được à, con nghĩ dường nên tăng lương cho Peter đi.”

Lộ Tỳ vuốt tóc Vụ Mang Mang: “Năm nào cũng tăng.”

“Không, nhưng anh nghĩ hình như chính em có ý kiến.” Lộ Tỳ nói.

Sao nhìn ra hay thế?

Chất tóc của Vụ Mang Mang rất đẹp, chính cô cũng rất ít khi nhuộm nhuộm, thường thì chỉ để tóc thẳng.

Nhưng những người từng nuôi tóc dài đều biết, lúc tóc thẳng không ngắn không dài là xấu xí nhất, cho dù xinh đẹp như Vụ Mang Mang thì cũng kéo chỉ số nhan sắc xuống nhiều.

Lúc này nếu uốn một chút chắc sẽ đẹp hơn, nhưng tiếc là Vụ Mang Mang không nỡ.

Vụ Mang Mang kinh ngạc vì sự tinh tế của Lộ Tỳ, “Làm sao anh nhận ra được?”

“Lúc trước khi em chụp hình tự sướng, mỗi một phút đều sẽ động đến mái tóc của mình (chỉ sợ người ta không nhìn thấy), bây giờ thì hết rồi.” Lộ Tỳ đáp.

Như thế cũng nhìn ra? Vụ Mang Mang cũng không ý thức được động tác nhỏ đó của mình.

“Hơn nữa trước đây hề đi ngang qua nơi phản quang, em sẽ vô thức dừng lại chụp hình, bây giờ thì không. Toàn thân em chẳng có gì thay đổi, chỉ có mái tóc, nên anh đoán chắc là em không hài lòng với mái tóc hiện giờ”, Lộ Tỳ bảo.

“Thực ra anh có thể đổi ngành, không chừng sẽ là Lý Xương Ngọc (*) thứ hai đó”, Vụ Mang Mang khen ngợi.

(*) Lý Xương Ngọc – Henry Chang Yu Lee, sinh năm 1938 tại Giang Tô, là Hoa kiều quốc tịch Mỹ, chuyên gia giám định hình sự, là chủ tịch danh dự của trung tâm tư vấn khoa học bang Connecticut – Mỹ. (ND)

Vụ Mang Mang thử đội tất cả các kiểu mũ trước mặt Lộ Tỳ, mà cái nào đội lên cũng thấy đẹp, mắt thẩm mỹ của Lộ tiên sinh vẫn rất tuyệt.

Lão Peter đứng gần đó, nhìn Lộ Tỳ và Vụ Mang Mang cười nói, bất giác không kìm được đưa tay dụi mắt.

Trước kia lễ tết chẳng có không khí lễ hội như thế này, nhà họ Lộ lần đầu tiên có lại cây thông Noel sau khi vụ chủ nhân trước đó qua đời.

Một lúc sau, Lộ Tỳ đi giá sang thư phòng, Vụ Mang Mang cũng bị anh xách vào trong đó, cô cũng quen rồi.

Cô có cảm giác Lộ Tỳ mặc chứng thêm khát có người ở cạnh, sau khi nghỉ kỹ, trừ lúc tắm rửa và đi vệ sinh ra thì hình như lúc nào cũng thích có cô ở ngay cạnh.

Vụ Mang Mang bày hết quà lúc này ra trên sàn nhà trong thư phòng, vất vả làm cho các loại logo trở nên bất mắt nhất, sau đó nằm nghiêng người ở ngay chính giữa, nhờ Lộ Tỳ chụp hình cho cô.

Bức hình này và cả những món quà chưa bóc ra ở dưới cây thông Noel đều được đăng trong nhóm bạn, và cả trên Weibo nữa, lập tức trào lên làn sóng ghen tỵ.

“Bóc quà đến mỗi tay, làm sao mà hành sự được nữa?”

Đùa à, đã đủ cho Vụ Mang Mang hưng phấn chơi cả buổi tối rồi.

“Lần sau anh đừng chơi kiểu cổ điển này được không?” Vụ Mang Mang đọc bình luận, trách móc Lộ Tỳ.

Người bình thường sẽ không nhìn ra giá cả và lai lịch món quà.

Còn Vụ Mang Mang cảm thấy khuyết điểm của việc nhận quà nằm ở chỗ nhìn thấy những người trên mạng đăng từng món quà của mình lên, chú thích rõ nhãn hiệu, số hiệu, giá cả.

Bởi thế cô thà đòi một chiếc vòng tay bốn vạn tệ mang nhãn hiệu lớn, cũng không muốn một chiếc vòng tay không rõ lai lịch giá trị hơn triệu tệ.

Nhưng từ đó về sau Vụ Mang Mang liên tục nhận được những món quà kiểu như vậy của Lộ Tỳ, rõ ràng là anh không nghe theo lời cô nói.

Chương 56

Type: um-um

“Ngày mai thi, giấy dự thi của em còn nằm ở nhà”, Vụ Mang Mang xem một lượt bình luận, bỗng ngừng lên nhìn Lộ Tuy.

“Bảo Anne đến chỗ em lấy là được.” Có vẻ Lộ Tuy không cho đây là vấn đề.

Vụ Mang Mang đứng lên, “Không được, em phải về. Nhà anh cách xa trung tâm quá, ngày mai đi thi em phải dậy sớm, tinh thần sẽ không tốt.”

Lộ Tuy lặng lẽ nhìn Vụ Mang Mang ba giây rồi gật đầu: “Cũng được.”

Lúc lên xe, Vụ Mang Mang nhìn thấy tài xế đặt va li của Lộ Tuy vào cốp sau, cô thầm chửi thề một câu, chắc không như cô nghĩ đó chứ?

Thế là Vụ Mang Mang rất khéo léo bảo Lộ Tuy: “Thực ra thì, em không thích người ta đến nhà em lắm, mỗi người đều nên có không gian riêng tư, đúng không?”

“Ừ”, Lộ Tuy đáp qua loa.

Nhưng Vụ Mang Mang thấy anh vẫn điềm nhiên, chẳng có chút gì khác lạ thì biết ngay người này vốn chẳng để tâm đến lời cô nói.

“Thực ra là thế này, con người và động vật đều như nhau, đều có hành vi chiếm lĩnh địa bàn, một khi địa bàn của mình bị xâm phạm thì sẽ dẫn đến các loại cảm giác khó chịu hoặc thậm chí là ẩu đả, em sẽ cảm thấy cứ như cổ bị ai bóp ấy, không thể hít thở nổi.”

“Giống thế này này”, Vụ Mang Mang làm động tác bóp cổ mình, tay kia cũng bóp lấy mũi, tỏ vẻ hít thở rất khó khăn.

“Anh có thể tặng em một túi khứ”, Lộ Tuy bảo.

Vụ Mang Mang nhất thời chán nản, xia tay vào má Lộ Tuy, “Anh đừng giả ngốc nữa.”

Lộ Tuy gỡ tay Vụ Mang Mang ra, nắm lấy, “Lần sau không muốn anh làm gì thì đừng từ chối thẳng thừng thế này, sẽ khiến anh thấy tò mò lắm.”

Lộ Boss đã tỏ rõ sự hiếu kỳ đối với địa bàn riêng tư của Vụ Mang Mang, nên cô có thể nói là bị anh áp giải về đến cửa nhà.

“Mở cửa đi, ngó ra đó làm gì?” Lộ Tuy nắm tay Vụ Mang Mang, nhéo vào eo cô.

Vụ Mang Mang bấm mặt mũi, áp đầu vào tay vào, sau đó hấp hực quay đầu lại bảo Lộ Tuy: “Anh không được hoan nghênh đâu, đồ kẻ cướp.”

Lộ Tuy tỏ ra thờ ơ, mắng anh là kẻ cướp, Vụ Mang Mang cũng không phải là người đầu tiên.

“Em thích phong cách bài trí thế này à?” Lộ Tuy lướt nhìn một vòng căn nhà bài trí theo kiểu Trung Quốc cổ điển của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang không trả lời, đến tủ lạnh lấy sữa ra uống để bình tĩnh lại.

Đến khi cô uống xong, đi tìm Lộ Tuy khắp nơi thì phát hiện anh đang đứng trong phòng ngủ của cô.

“Chừa cho anh một ngăn tủ để đựng đồ, và một cái tủ áo nữa.” Lộ Tuy bảo.

Đúng là không xem mình là người ngoài, Vụ Mang Mang thâm nhủ.

“Chỉ ở một buổi tối mà anh mang lăm thứ đến làm gì?” Vụ Mang Mang hỏi vẻ không khách sáo.

“Lo trước vẫn hơn”, Lộ Tuy đáp rất tự nhiên.

“Ở đây không có phòng cho khách, anh thích cái ghế nào thì cứ tùy tiện chọn một cái mà nằm.” Vụ Mang Mang bảo.

Kiến trúc Trung cổ không sợ thiếu giường nhất, chỗ nào cũng nằm được.

“Ừ”, Lộ Tuy gật gù.

Điều này vượt quá dự kiến của Vụ Mang Mang, từ sau khi Lộ Tuyền đổi nickname trên mạng, Vụ Mang Mang cảm thấy cô đã nhìn thấu được tâm tư gian xảo của anh, vốn tưởng anh chắc chắn sẽ chây lì trong phòng ngủ của mình, ngờ đâu anh lại dễ dàng gạt đầu.

Ít nhiều cũng khiến Vụ Mang Mang có cảm giác hụt hẫng khi đang bùng bùng khí thế ai dè quân địch xếp trống lui ra.

Lộ Tuyền tiện tay mở tủ quần áo của Vụ Mang Mang, nhìn đám quần áo theo lối cổ bên trong của cô, hỏi: “Nghe nói người xưa mặc khổ, lúc em mặc mấy cái này có phải cũng mặc khổ không?”

Đúng là một lời mời gọi trần trụi mà!

Khổ này, tức là kiểu quần không eo không đáy, nói trắng ra là giống như hai chiếc tất dài mặc vào chân, vô cùng gọi tình.

Phụ nữ mặc cái này tiện nhất là để cho nam chủ nhân trong nhà hành sự.

Vụ Mang Mang không ngờ Lộ Tuyền lại biết “khổ”, xem ra giờ lịch sử cũng xem sách khá nhiều.

Vụ Mang Mang bước lên, đóng cửa tủ lại trước mặt Lộ Tuyền, “Anh đừng nằm mơ.”

Lộ Tuyền cười thành tiếng, cúi xuống thổi hơi vào tai Vụ Mang Mang. “Anh nằm mơ gì nào? Em biết được hả?”

So xem ai mặt dày hơn chứ gì?

Vụ Mang Mang nhẹ nhàng đưa tay đẩy mặt Lộ Tuyền ra, sau đó mở một tủ khác, toàn bộ là nội y kiểu Trung cổ, đương nhiên có khổ, cũng chính là “hình y (*)” mà người ta thường gọi.

(*) Hình y: cũng chỉ kiểu quần cổ. (ND)

Làm bằng tơ lụa mỏng màu trắng.

Sau đó Vụ Mang Mang kéo cổ Lộ Tuyền xuống, học theo anh thổi hơi: “Thần thiếp buổi tối chính là mặc cái này để ngủ.”

“Đừng đùa với lửa”, Lộ Tuyền không khách sáo kéo tay Vụ Mang Mang ra khỏi cổ, “Anh đi tắm đây.”

Vụ Mang Mang tức tối dậm chân, người này chính là anh ta chọc bạn thì được, mà bạn chọc anh thì tức là tự tìm đường chết.

Buổi tối lúc ngủ, Vụ Mang Mang vốn còn chờ đợi chút kịch tính, kết quả là Lộ Tuyền nằm trên giường nhỏ ngủ như heo chết, không hề có ý xông vào khuê các của cô.

Vụ Mang Mang không hiểu rõ, những người bạn trai cô quen tuy cuối cùng đều không thành, nhưng thực sự là người sau còn nóng nảy hơn người trước.

Nhìn bạn mặc áo hai dây cũng hùng hực được, nếu không vì Vụ Mang Mang có thân thủ tốt thì có lẽ đã bị bóc tem từ tám trăm năm trước rồi.

Đổi lại là Lộ Tuyền thì tình hình đã thay đổi, người này giỏi kèm chế, hơn nữa vô cùng biết tính toán.

Như hôm tiệc Giáng Sinh, anh biết cô sẽ từ chối anh nên không đến để nài nỉ làm gì.

Lại như lúc anh biết tối nay muốn làm gì đó tuyệt đối sẽ không có cửa, nên người ta có thể nhẫn nhịn, ngủ ngon lành.

Còn Vụ Mang Mang thì sao, lại vì không có cơ hội si nhục đối phương để giải tỏa cảm giác ảm ức vì bị ức hiếp, nên lần qua lộn lại, trong lòng cảm thấy kiểu đàn ông không có “tình thú” như Lộ Tuyền đúng là ai dính vào cũng xui xẻo.

Sáng sớm thức dậy, Vụ Mang Mang không hề bất ngờ khi nhận ra trên mũi mọc một cái mụn.

Lúc ăn sáng, Vụ Mang Mang cứ cảm giác Lộ Tuyền vô tình hoặc cố ý liếc nhìn chớp mũi mình, thế là lúc ra cửa không chỉ đội mũi, mà cô còn choàng khăn thật dày, đeo cả khẩu trang.

Bộ dạng như người bị cảm cúm phải đi ra ngoài.

Vì sáu giờ Lộ Tuyền đã rời cô ra khỏi giường nên lúc Vụ Mang Mang khởi hành thì mới bảy giờ, tuy gần đến điểm thi có hơi tắc đường nhưng cô không hề tới trễ.

Đặc biệt là càng về sau bãi đậu xe trong trường cung không đủ cầu, Vụ Mang Mang nhìn đám người kia lái xe đậu bừa vào đâu đó, cảm thấy rất vui vẻ.

“Có cần chụp cho em tấm hình làm lưu niệm không?” Lộ Tuyền hỏi.

Gương mặt Vụ Mang Mang bây giờ chỉ có đôi mắt là lộ ra ngoài, cô bắn khoản nghĩ ngợi ba mươi giây, sau đó nghe Lộ Tuyền nói: “Có thể dùng phần mềm chỉnh sửa xóa mụn đi.”

Vụ Mang Mang phần nộ kéo khăn choàng ra, kem che khuyết điểm sáng nay của cô đúng là vô dụng rồi.

“Anh bảo chị Lưu hâm cho em nồi canh giải nhiệt, đợi em thi xong thì ăn”, Lộ Tuyền nói.

Nếu ngón tay Lộ Tuyền không sờ thùy tai cô, có lẽ Vụ Mang Mang sẽ cảm thấy Lộ Tuyền vô cùng chu đáo, nhưng lúc này cứ thấy như anh đang giễu cợt mình.

Bên ngoài trường thi đã kéo dây cảnh giới, Lộ Tuyền không thể bước vào khu nhà tổ chức thi, nên Vụ Mang Mang đứng trên bậc tam cấp quay đầu lại vẫy vẫy tay với Lộ Tuyền chào tạm biệt anh.

Cô nhìn thấy Lộ Tuyền đưa tay lên, mu bàn tay hướng về phía cô khoát hai cái, bỗng nhớ lại lúc cô thi cấp hai.

Khi đó những đứa trẻ khác đều có bố mẹ đi cùng, Vụ Mang Mang lại là được tài xế đưa đến trường.

Tuy không ảnh hưởng gì nhưng nhìn thấy những bạn khác cùng cha mẹ vẫy tay chào nhau, cô vẫn không kìm được ghen tỵ.

Vụ Mang Mang quay người chạy lên tầng hai, thò đầu nhìn từ ban công, thấy Lộ Tuyền vẫn đứng dưới tòa nhà, tay đút vào túi áo khoác, thu hút mọi ánh mắt của các cô gái xung quanh.

Cho dù là những cô nàng thích "thịt tươi nhò" hoặc ông già cũng không ngoại lệ, dù sao trai đẹp mà, nhìn ngắm lúc nào cũng thấy bỏ mắt.

Vụ Mang Mang lại hưng phấn vẫy vẫy tay với Lộ Tuyền, gương mặt nở nụ cười toe toét, còn rực rỡ hơn cả ánh nắng mùa đông.

Lộ Tuyền đành đưa tay lên vẫy vẫy với cô lần nữa.

Vụ Mang Mang chạy lên ban công tầng ba, lại ló người ra nhìn Lộ Tuyền, tiện thể hôn gió anh một cái, lúc lên lầu bốn còn bắt chước nữ chính trong phim Hàn, hai tay chụm lại làm thành hình trái tim cho Lộ Tuyền thấy.

Lộ Tuyền nhìn mà cứ lắc đầu.

Tuy hôm nay có mặt trời nhưng trong phòng học không có máy sưởi cũng không có máy điều hòa, Vụ Mang Mang lâu không về trường nên không nhớ chuyện này, đành vừa rung đùi vừa làm bài.

Đến khi làm xong thi đã đông thành đá rồi.

Vụ Mang Mang vừa từ trên lầu chạy xuống, vừa mở điện thoại gọi cho Lộ Tuyền, mới bấm gọi xong thì nhìn thấy anh đang đứng bên ngoài tòa nhà, tìm kiếm cô trong đám đông.

Vụ Mang Mang lao ra ôm lấy eo Lộ Tuyền, gọi "Bố ơi".

Cơ thể Lộ Tuyền rõ ràng cứng đờ lại.

Những người đi ngang qua phía sau thực ra đều lưu ý tới cặp đôi "cha và con gái" có nhan sắc vượt trội này.

Có người tỏ ra bình tĩnh, chỉ cảm thấy ông bố nhà này cưng chiều con gái quá chăng? Đã lớn tướng thì lên thạc sĩ rồi mà lại còn đưa đón đi thi.

Đương nhiên cũng có người cảm thấy cô gái này bị nuông chiều hư hỏng rồi, không có khả năng sống độc lập, chắc là không tìm được việc nên mới đi thi.

Cũng không thiếu những kẻ đầu óc đen tối, cảm thấy đôi cha con này có vẻ mờ ám.

Vụ Mang Mang mặc kệ tất cả, cô chỉ cảm thấy vui sướng, vui sướng, và vui sướng.

Nhón chân lên hôn vào môi Lộ Tuyền, rồi lại hôn nữa.

Bỗng tất cả mọi người đều lộ vẻ "á trời ơi", có người nhanh tay nhanh mắt lạng lẽ bấm nút chụp hình điện thoại.

Ở một nhóm hoặc trên diễn đàn nào đó chắc sẽ xuất hiện bài "Được mở mắt rồi, cha và con gái hôn nhau giữa đường".

"Sao anh còn ở đây? Em tưởng anh đi rồi." Vụ Mang Mang nói, "Anh vẫn ở ngoài này đợi em sao?"

"Ngồi trong xe gọi mấy cuộc điện thoại", Lộ Tuyền đáp.

Anh kéo tay Vụ Mang Mang, cau mày, "Sao lạnh thế này? Trong phòng không có điều hòa à?"

"Không có", Vụ Mang Mang đáp: "Điều kiện phòng học ở đại học không tốt bằng trường cấp ba của bọn em nữa."

Vụ Mang Mang nhảy lò cò tại chỗ, "Buổi trưa chúng ta ăn gì? Gần đây có quán ăn nhỏ nào anh từng ăn không?"

"Buổi trưa anh bảo chị Lưu mang thức ăn tối, để tránh cho em ăn bậy, đau bụng lại ảnh hưởng tới kỳ thi." Lộ Tuyền dặt tay Vụ Mang Mang lên xe.

Vì trong xe không có ai nên không mở điều hòa, Lộ Tuyền tháo giày của Vụ Mang Mang ra, cho chân của cô vào trong lòng anh.

Vụ Mang Mang sững sờ vì được đãi ngộ như vậy, gác cảm lên đầu gối nhìn Lộ Tuyền gọi điện, lòng thầm cảm ơn thủ đoạn của gái của Lộ tiên sinh, cô bại dưới gấu quần tây của anh lần nữa cũng oan.

Chiếc xe khởi động, dừng lại trước một khách sạn cạnh trường. "Lên nghỉ ngơi một lát, anh đặt phòng rồi, tối nay nghỉ ở đây, ngày mai em có thể dậy trễ một chút." Lộ Tuyền nói.

"Thế hôm qua tại sao không tới đây?" Vụ Mang Mang hỏi.

"Hôm qua em chẳng đòi về nhà mình sao?" Lộ Tuyền hỏi ngược lại.

Vụ Mang Mang dù vô tâm đến mấy cũng biết khách sạn quanh trường mấy hôm nay chắc chắn đã đặt phòng hết, tuy Lộ Tuyền tài ba nhưng chắc cũng phải đặt từ trước đó rồi. Thế nên, hôm qua là anh cố ý sao?

Chỉ đề vào ở nhà cô?

Vừa vào phòng, Vụ Mang Mang đã ôm lấy Lộ Tuyền từ phía sau, "Chúng ta thế này có được coi là ban ngày ban mặt đi thuê phòng không? Anh đúng là đen tối nhé."

Lộ Tuyền nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, nhích sang bên, Vụ Mang Mang mới trông thấy trong phòng có cả lão Peter và Anne.

Vụ Mang Mang dù da mặt dày đến mấy thì lúc này cũng có phần ngượng ngùng.

"Đi rửa tay rồi ăn cơm đi", Lộ Tuyền bảo.

Vụ Mang Mang lập tức đáp lời rồi chạy đi.

Lúc nghỉ trưa, Vụ Mang Mang phát hiện drap giường hình như cũng thay thành màu sắc và nhãn hiệu mà nhà họ Lộ quen dùng, xem ra tật quái dị của Lộ tiên sinh cũng không ít.

Hai ngày thi, mỗi lần thi xong, Lộ Tuyền đều ở bên ngoài đợi Vụ Mang Mang.

Lúc thi xong môn cuối thì trời đang mưa, dự báo thời tiết nói rằng có mưa kèm tuyết rơi, hà hơi thành sương, còn lạnh hơn cả những ngày trời tuyết.

Đa số thí sinh đều đến và đi một mình, cảm giác ưu việt của Vụ Mang Mang khỏi cần phải nói nữa.

"Đã bảo anh đừng chờ nữa mà?" Vụ Mang Mang nói như than thở.

"Nếu anh thực sự không chờ, em có chắc em sẽ không trở mặt?" Lộ Tuyền kéo tay Vụ Mang Mang, giúp cô sưởi ấm.

"Đương nhiên là không", Vụ Mang Mang đáp.

Kể tin câu này đều là những người đàn ông chưa từng yêu đương.

"Đi thôi, tối nay cô mời ăn cơm." Người cô mà Lộ Tuyền nói chính là Lộ Gia Nam, vốn dĩ hẹn hôm trước cùng ăn tối nhưng vì Vụ Mang Mang bận thi cử nên dời lại đến hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Type: um-um

Vụ Mang Mang cúi nhìn quần áo và giày, dùng điện thoại ngắm gương mặt mình, hai ngày nay nước đến chân mới nhảy, như quay về với trạng thái trước khi thi cuối kỳ hồi học đại học, tóc cô lúc này què mùa kinh khủng, chỉ dùng kẹp tăm để kẹp lại để tránh cho tóc mái rũ xuống che mất đôi mắt.

Nhìn tổng thể thì nghiêm nhiên là kiểu ăn vận của một bà cô trung niên đang đi chợ mua rau.

"Em cứ thế này mà đi à?" Vụ Mang Mang tỏ vẻ "hay là anh đánh chết em cho rồi".

"Đến tóc mà em còn chưa làm mà", nhưng bây giờ bắt đầu làm tóc thì chắc chắn không kịp giờ, "Không thể hẹn ngày mai sao?"

Lộ Tuy trầm ngâm rồi đáp: "Em thế này càng có dáng dấp phụ nữ gia đình."

Vụ Mang Mang chớp mắt, với IQ trung bình của mình cô thực sự không hiểu nghĩa của từ "gia đình" này là khen hay chê.

Vì thi xong đã khá muộn, lại thêm tắc đường nên Vụ Mang Mang muốn giữa đường nhảy xuống mua quần áo cũng không được, đành mang đôi ủng tuyết đi gặp Lộ Gia Nam.

Lúc Lộ Gia Nam nhìn thấy Vụ Mang Mang đã không kìm được đưa mắt liếc sang Lộ Tuy.

Cô bé này đúng là trẻ trung mon mọn, tuy tuổi tác cũng không tính là quá nhỏ nhưng nhìn thì đúng là quá ngon lành.

Quần áo thì lung ta lung tung, không hề trang điểm chải chuốt, nhưng dù là thế bạn cũng sẽ cảm thấy thuận mắt, xinh đẹp.

Là một mỹ nhân mà ông trời vô cùng sùng ái.

Thế mà Lộ Tuy cũng nỡ "ăn" cho được.

Lộ Tuy nhìn lại Lộ Gia Nam, ý anh là cô đừng để về bề ngoài của cô nhóc này lừa gạt.

Ban đầu sự ngây thơ vô tư của Vụ Mang Mang đã thành công lừa gạt được Lộ Tuy.

Lúc này cô lại bắt đầu giả ngây thơ, lừa gạt Lộ Gia Nam.

Vụ Mang Mang không giả vờ ngây thơ thì không được, đối phương là bề trên của Lộ Tuy, cha mẹ anh đã qua đời, đối với Vụ Mang Mang gặp Lộ Gia Nam chẳng khác gì gặp phụ huynh của anh cả.

"Vốn là mấy hôm trước muốn mời cháu, nhưng nghe Lộ Tuy nói cháu đang thi nên chuyển sang hôm nay, cháu thi gì thế?" Lộ Gia Nam mỉm cười, hỏi.

Chuyện thi thạc sĩ không mất mặt tí nào, thậm chí cũng xem như có thể diện, nhưng trước mặt Lộ Gia Nam, Vụ Mang Mang lại cảm thấy có chút khó mở lời.

Người của nhà họ Lộ đều xuất thân từ các trường đại học danh tiếng hàng đầu ở nước ngoài, thạc sĩ trong nước so với họ hình như thiếu đi đẳng cấp.

Quả nhiên là giáo dục hưng thịnh thì đất nước mới hưng thịnh.

"Thi thạc sĩ à", Vụ Mang Mang đáp.

Lộ Gia Nam cười, "ồ" một tiếng rồi lát sau mới bổ sung: "Rất tốt, đọc sách dưỡng tính."

Tiếp đó Lộ Gia Nam hỏi chuyên ngành của Vụ Mang Mang, sau khi nghe thì nụ cười càng rạng rỡ, "Ngành này đúng là chỉ có thể học trong nước. Tuần sau có một buổi bán đấu giá năm mới về phương diện này, Mang Mang nếu có hứng thú thì đi tham dự cùng cô nhé."

Lộ Gia Nam luôn dẫn dắt đề tài về phía mà Vụ Mang Mang quen thuộc khiến cô rất cảm kích.

Chồng cô Lộ Gia Nam họ Trần, kinh doanh rất lớn nhưng tính cách đặc biệt nho nhã, ôn hòa, lại rất có khiếu hài hước.

Trong bữa ăn trò chuyện rôm rả, ngay cả Lộ Tuy cũng luôn nở nụ cười.

Đề tài đàn ông đề cập luôn là kinh tế, chính trị, cùng với tình hình phát triển trong tương lai.

Tuy rằng Trần Thụ Minh nói nhiều hơn, nhưng Vụ Mang Mang có thể nhận ra dường như ông đặc biệt lưu ý đến quan điểm của Lộ Tuy.

Đương nhiên bữa tiệc gia đình thế này khó tránh khỏi nhắc đến những người họ hàng của nhà họ Lộ, Vụ Mang Mang mới biết Lộ Tuy còn có hai người cô nữa, một người hiện đang đi nước ngoài, người kia đã lấy chồng ở nước ngoài, đương nhiên cũng là những người nổi tiếng.

Lộ Tuy còn có một người chị cũng lấy chồng rồi ra nước ngoài định cư, gia tộc của đôi phương cho dù là người không quan tâm đến chính trị và kinh tế như Vụ Mang Mang mà cũng nghe nói đến.

Vụ Mang Mang càng nghe càng thấy mình giống cô bé Lộ Lem.

Thực ra những người này vẫn chỉ là họ hàng bên phía nhà họ Lộ.

Còn về họ hàng bên nhà ngoại của Lộ Tuy, tối nay cô cũng gặp được một người.

Người đó nghe nói Lộ Gia Nam và Lộ Tùy cùng dùng cơm ở phòng ăn thì chủ động đến chào hỏi.

"Dì nhỏ của cháu cũng đến đây ăn cơm", Lộ Gia Nam khi nghe bồi bàn báo cáo thì nói với Lộ Tùy.

Vụ Mang Mang đã từng gặp dì nhỏ của Lộ Tùy ở buổi vũ hội, nhưng Vụ Mang Mang lại có ấn tượng sâu hơn với con gái của bà, đó chính là người đã nói cô là đồ nhà quê.

Chúc Hình ngồi vào chỗ, thái độ với Vụ Mang Mang cũng không hòa nhã gì.

Thực ra cũng khó trách cô ta, bản thân Vụ Mang Mang cũng có cảm giác chìm sề lạc vào bầy phượng hoàng vậy.

"Lần trước ở trên tàu, chẳng phải cô là bạn gái đi cùng Thẩm Đình sao?" Chúc Hình hỏi không chút khách sáo.

"Hình Hình", Mạnh Du quờ khề.

Quan hệ của Thẩm Đình và Lộ Tùy mọi người đều biết, bạn gái hiện tại là bạn gái cũ của bạn thân đúng là nghe khó chịu thật.

Tiệc rằng đề tài này hình như không đủ tạo chấn động, mọi người có mặt ở đó chẳng hề thay đổi dù chỉ là ánh mắt.

Vụ Mang Mang ngại mặt mũi Lộ Tùy, đang định trả lời Chúc Hình thì Lộ Tùy đã lên tiếng trước, "Dì hôm nay hẹn người ta đến đây ăn cơm à?"

Mạnh Du hiểu ý mỉm cười, kéo Chúc Hình đứng dậy, "Ừ, chú lát nữa cũng tới, dì hẹn bên nhà Hạo Minh đến để bàn hôn sự, đi đi trước đây."

Lộ Tùy gật đầu.

"Con bé Hình Hình này được Mạnh Du chiều chuộng nên hư quá", Lộ Gia Nam bình luận một câu để an ủi Vụ Mang Mang sau khi mẹ con họ đã rời đi.

Lúc ra khỏi phòng ăn Vụ Mang Mang đã không kiềm được hít một hơi thật sâu, cảm giác được Lộ Gia Nam chăm chút như thế khiến cô cảm thấy không thờ nổi.

Mà thực tế Vụ Mang Mang đã nhanh chóng lĩnh ngộ được điều đó thêm một bước nữa.

Hẹn hò với Lộ Tùy hình như rất thoải mái.

Nhưng chuyện này đã hoàn toàn thay đổi sau bữa tiệc Giáng Sinh.

Thiệp mời ập đến như tuyết rơi mùa đông.

Mà Lộ Gia Nam cũng xuất hiện trong cuộc sống của cô thường xuyên hơn.

Điều đó khiến Vụ Mang Mang có cảm giác đang học một lớp huấn luyện cô dâu mới một chọi một vậy.

Lộ Gia Nam và Lộ Tùy thật sự là, không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa!

Bề ngoài tỏ ra điều gì của bạn cũng hài lòng, sau đó lén giờ thủ đoạn cải tạo bạn. Mà cứ trong tình huống đó thì Lộ Tùy không giúp ích được chút gì.

Vì vòng xã giao của nam chính và nữ chính đúng là như hai thế giới vậy.

Lộ Tùy bận cưỡi ngựa, đánh bóng, ra biển câu cá, đánh bài...

Còn Vụ Mang Mang phải tham gia đủ thể loại tiệc tùng, các buổi bán đấu giá, triển lãm tranh, bị Lộ Gia Nam tiến cử làm hội viên trong quỹ từ thiện của một bà nào đó.

Tiếp theo, Lộ Gia Nam bảo cô bắt buộc phải tham gia hội quản lý gì đó của tác phẩm nghệ thuật gì đó.

Tóm lại chỉ trong mấy ngày mà mái tóc của Vụ Mang Mang đã làm thêm mấy kiểu, bận rộn giữa làm tóc làm mặt và tham gia xã giao các kiểu.

Vụ Mang Mang cảm thấy mức độ bận rộn của cô đã không kém gì Obama rồi, đồng thời cảm giác sâu sắc rằng cho dù sau này Lộ Tùy ngoại tình, nuôi một đồng vợ bé ở trong nhà thì cô cũng không còn sức đâu mà quản anh nữa.

Vì Lộ phu nhân giống một nghề nghiệp lương cao mà áp lực lại lớn.

Nên sau Tết Dương lịch, Vụ Mang Mang đã vội vã hủy phép để đi làm lại.

Sau khi so sánh, cô cảm thấy kiểu công việc sáng chín giờ đi chiều năm giờ về, có hai ngày nghỉ phép để trông ngóng đúng là nghề nghiệp tốt đẹp nhất thế gian này.

Ngay cả quý bà Nhiếp Tinh Tinh cũng trở nên đáng yêu hơn nhiều, vì thủ đoạn của chị ta quá thấp kém, khi Vụ Mang Mang đã quen biết được những "lục trà, bạch liên hoa(*)" cao quý thì chỉ cảm thấy Nhiếp Tinh Tinh chẳng đáng đến mức đáng yêu.

(*) Từ lòng chỉ những cô gái có bề ngoài trong trắng tinh khiết như hoa sen trắng, thanh tân như trà xanh, ngây thơ khả ái, nhưng thực ra bên trong lại gian xảo, lòng dạ thâm sâu. (BT)

Sau Tết Dương lịch, Lộ Tuy đã bay đi Nam Phi, đi một mạch đến gần Tết mới về.

Vụ Mang Mang không ngờ rằng sau khi cô đi làm lại, Lộ Gia Nam cũng không buông tha cho cô.

Buổi tối lại còn phải theo học lớp tiếng Pháp và Tây Ban Nha, đó là cô giáo mà Lộ Gia Nam mời về dạy cô, nghe nói sau này còn phải học tiếng Nhật, tiếng Đức nữa.

Cuối tuần là đủ các lớp học lễ nghi, cắm hoa, vẽ tranh không cần tinh thông nhưng nhất định phải biết thưởng thức.

Cho dù bà Liễu muốn gặp Vụ Mang Mang thì bây giờ cũng phải hẹn giờ trước với Cathy.

Quên giới thiệu, Cathy là trợ lý mới nhậm chức của Vụ Mang Mang, là kiểu mà cái gì cũng quản lý.

Dưới Cathy còn có hai trợ lý nhỏ khác, lại thêm nữ giúp việc Anne, Vụ Mang Mang bây giờ đi đâu thì một chiếc xe cũng không đủ chở bấy nhiêu người.

Thế nhưng mỗi lần Lộ Tuy gọi về đều rất ngắn gọn, cứ như luôn có người tìm anh. Đến nỗi Vụ Mang Mang đã nảy sinh một cảm giác là cần đàn ông làm cái quái gì???

Quảng thời gian đó, Vụ Mang Mang gặp Ngô Dụng một lần, đó là thời gian ít ỏi mà cô gắng sức rút ra trong lịch trình hằng ngày từ Cathy.

Đến chỗ Ngô Dụng, Vụ Mang Mang chẳng làm gì mà chỉ đơn thuần ngủ một giấc.

"Tôi nghĩ sau này tôi không cần đến tư vấn chỗ anh nữa, bác sĩ Ngô à. Bây giờ tôi ngủ rất ngon, đứng cũng ngủ được, lâu rồi không phát bệnh nữa." Vụ Mang Mang nói.

Nhờ lòng hư vinh cực lớn của phụ nữ mà Vụ Mang Mang không phát điên trước mặt đám phụ nữ đang chờ xem kịch hay.

"Mang Mang, cô không vui", Ngô Dụng nhìn cô, chỉ nói một câu.

Vụ Mang Mang ngẫm nghĩ rồi nói: "Nếu tôi nói với anh là hiện giờ tôi không có thời gian quan tâm xem bản thân có vui hay không thì anh có tin không?"

"Nghĩ ra cũng thật nực cười, hóa ra bận rộn đúng là cách tốt nhất để chữa trị vết thương." Vụ Mang Mang lẩm bẩm, "Đến hôm nay tôi mới hiểu ra lúc nhỏ vì sao bố mẹ tôi lúc nào cũng bận rộn và bận rộn."

"Đêm trước Giáng Sinh cô gọi điện cho tôi và khóc, đã xảy ra chuyện gì?" Rõ ràng Ngô Dụng cảm thấy Vụ Mang Mang lúc đó rất suy sụp, nhưng hôm sau cô lại hẹn lại thời gian với y tá, đến hôm nay thì xuất hiện như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

"Không có gì, lúc đó cảm thấy bạn trai tôi hình như sắp chia tay nên có phần không chịu đựng được, về sau lại làm lành, anh biết đấy, tình yêu là thế, phân phân hợp hợp." Vụ Mang Mang nói một cách bình thản.

Trong lòng Ngô Dụng lại xuất hiện một nỗi lo âu rất lớn.

Mối tình đầu năm nào của Vụ Mang Mang là mối dẫn lửa khiến cô phát bệnh, sau đó tình sử phong phú của cô khiến Ngô Dụng biết được vài điều, nhưng chẳng có mối tình nào làm cho cô có những cảm xúc rung động mãnh liệt như thế, hơn nữa đôi phương chỉ là "hình như sắp chia tay".

"Yên chí, tôi biết anh đang lo lắng gì mà", Vụ Mang Mang đứng lên, an ủi Ngô Dụng, "Chẳng phải anh ấy đặc biệt quá, mà là tôi đã nảy sinh những liên tưởng không tốt."

* * *

Hôm Hai mươi bảy Tết, Lộ tiên sinh, người khiến Vụ Mang Mang nảy sinh những liên tưởng không tốt, đã quay về sau khi bay gần như hết cả năm châu thổ giới.

Lúc về đến nơi đã là một giờ sáng, Vụ Mang Mang kiên quyết đòi đích thân ra sân bay đón Lộ Tuy, hơn nữa còn đặt một bó hoa hồng đỏ to tướng.

Vụ Mang Mang ôm bó hoa hồng, gần như bị chìm khuất sau nó.

Lúc ra đến cửa Lộ Tuy nhìn thấy Vụ Mang Mang lắc mạnh bó hoa với anh, lần thứ n trong đời cảm thấy bất lực.

N lần này đều là vì Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang chạy đến trước mặt Lộ Tuy, đặt bó hoa vào tay anh như đang dâng hiến báu vật.

Lộ Tuy nhận lấy, lịch sự ngửi một cái, "Rất thơm", rồi chuyển sang cho trợ lý cầm.

Bành Trạch thực sự không muốn nhận tí nào, vì lúc anh ta đi ra ngoài, ai cũng nhìn như đang nói: Nhìn kia, cái anh này ngổ quá.

Mà Vụ Mang Mang nhân lúc vòng tay Lộ Tuy rảnh rang thì lập tức nhiệt tình lao vào, ôm eo anh kêu lên: "Cuối cùng anh đã về, em nhớ anh đến phát điên rồi."

"Team" đi cùng Lộ Tuy đều tỏ vẻ mặt băn khoăn kiểu "tôi rất muốn nhìn nhưng không dám nhìn".

Vì khí chất Lộ Boss là kiểu bạn lại gần anh trong phạm vi một tấc thì sẽ cảm thấy như mạo phạm long thể của anh vậy.

Hôm nay trước mặt mọi người Vụ Mang Mang lại ôm chầm anh như thể mọi người đều cảm thấy như được mở rộng tầm mắt.

Lộ Tuy muốn đẩy Vụ Mang Mang ra, anh không quen được bày tỏ tình cảm nồng nhiệt như vậy trước mặt mọi người. Nhưng vì câu nói của Vụ Mang Mang quá hợp lòng anh, bây giờ mà đẩy cô ra thì đã kích quá nên Lộ Tuy đành giờ tay lên vỗ vỗ lưng cô, "Được rồi, anh về rồi đây."

Vụ Mang Mang cảm giác Lộ Tuy cứng đờ người, cũng thoáng cảm thấy sự băn khoăn của anh nên sau đó, cô vòng hai tay ôm chặt hơn rồi ngược lên nhìn Lộ Tuy.

Lộ Tuy cúi xuống nhìn đôi môi đỏ đang chúm chím của Vụ Mang Mang, mùi hương hóa học của son môi ập đến, anh khó xử cúi xuống nhanh chóng chạm vào môi Vụ Mang Mang một cái.

Vụ Mang Mang dứt khoát kéo đầu Lộ Tuy xuống, hôn hai cái "chụt chụt" lên hai bên má anh, in lên đó dấu môi hoàn mỹ.

Sau đó trước khi Lộ Tuy dùng sự lạnh lùng đáp trả trả thì Vụ Mang Mang đã quả quyết lùi ra hai bước, lấy khăn giấy trong túi xách ra đưa cho Lộ Tuy, ra hiệu anh tự lau đi.

Bành Trạch và mấy người kia nín cười đến mức muốn sặc nước bọt, mọi người đều giả vờ như không nhìn thấy gì.

Thực ra trong sảnh đợi có đến mấy cặp tình nhân lâu ngày gặp lại, đôi kẻ bên đã hôn nhau đắm đuối đến mức muốn biểu diễn luôn tại chỗ rồi.

Chỉ có kiểu người như Lộ Tuy cứ giữ thể diện thôi, Vụ Mang Mang bĩu môi, cảm thấy chắc là Lộ Tuy không thể diễn nổi cảnh tiêu diệt thẳng tân hôn rồi.

Vừa lên xe là Vụ Mang Mang đã không nhịn được kẻ lễ với anh.

"Cuối cùng anh đã về, anh có biết trong một tháng nay cô anh đã hành hạ em thế nào không?" Vụ Mang Mang nói, "Lúc em thi đại học cũng chẳng mệt thế này bao giờ."

"Cô mời cho em..." Vụ Mang Mang xòe tay ra đếm, "Năm, sáu, bảy, tám thầy cô!!!"

"Mỗi ngày trời chưa sáng em đã phải dậy học cách đi đứng, học cách ăn uống, rồi cuộc em kém cỏi đến đâu mà ngay cả những điều này cũng phải học cơ chứ?"

Vụ Mang Mang chỉ nói mấy câu mà đã lườm nguyệt đến năm lần.

"Còn có hai thầy cô dạy ngoại ngữ, nghe nói em phải tinh thông năm môn ngoại ngữ cơ. Kinh dị nhất là còn mời thầy huấn luyện trí nhớ cho em, giúp em nhớ mặt người."

"Điều này chứng tỏ cô rất thích em", một câu này của Lộ Tuy đã giúp Vụ Mang Mang kết thúc vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Type: Thảo Anh

Nói thật, Vụ Mang Mang đặc biệt thất vọng, chắc là do cô đã kỳ vọng quá cao. Phí công cô hôm nay kiên quyết đến đón anh, muốn anh cảm nhận được sự ấm áp của tình yêu. Cô tưởng Lộ Tuy sẽ đứng về phía mình, cho dù không thì ít nhất cũng phải an ủi cô một chút.

Nhưng thái độ của Lộ Tuy đã nói rõ cho Vụ Mang Mang biết rằng anh hy vọng cô chấp nhận những chuyện đó.

Vụ Mang Mang thẳm nhủ, cô phải vui vẻ, Lộ Tuy thật lòng với cô, nếu không Lộ Gia Nam ăn no rồi việc tiến hành giáo dục cô đâu cho cô làm gì?

Nhưng đối với Vụ Mang Mang, cô chỉ muốn yêu đương mà thôi, Lộ Tuy sao có thể nhảy qua bước này, mà bắt cô tiến hành thực hiện thử thách cho cô đâu chứ?

Cô còn chưa bị bóc tem cơ mà!!!

Vụ Mang Mang hậm hực nghĩ nếu cô chưa thử qua Lộ Tuy mà anh đã “high” tung trời rồi thì cô cũng sẽ không gật đầu lấy anh làm gì.

“Mệt quá hả?” Lộ Tuy xoa tóc Vụ Mang Mang, chất tóc của cô rất mềm mượt, lúc sờ vào như tơ lụa, anh rất thích cảm giác đó.

Vụ Mang Mang hơi tủi than, nói: “Em không thích như thế.”

Tuy Vụ Mang Mang thích khoe khoang giàu có trên mạng nhưng thực chất không hề hứng thú với tiệc tùng, xã giao... chỉ bằng ở nhà chơi game còn hay hơn.

Lộ Tuy nhìn vào mắt Vụ Mang Mang, không nói gì.

Mắt cô rất đẹp, long lanh ướt, lúc này ni anh còn có lớp sương mù mỏng phủ lên như đứa trẻ không tìm thấy lối ra đang cầu xin người khác dẫn cô đi con đường đúng đắn.

“Nhưng những chuyện này sau này em sẽ gặp rất nhiều. Biết nhiều thì không áp lực, em hãy cố gắng học cùng cô đi, cô sẽ không dạy em lâu được đâu”, Lộ Tuy bảo.

Vụ Mang Mang cảm thấy rất bức bối, thật sự đã chịu quá đủ ánh mắt kiểu “tôi đang muốn tốt cho cô thôi” của Lộ Tuy và Lộ Gia Nam.

Đầu Vụ Mang Mang sượt qua ngực Lộ Tuy, nằm nghiêng lên đùi anh, nói như muốn khóc: “Không thể không học sao?”

Lộ Tuy lại xoa đầu cô giống như an ủi một con cún con bị thương.

Vụ Mang Mang ôm eo anh, ngược lên nói: “Sau này nếu chúng ta chia tay thì chẳng phải em chịu tội lãng phí rồi hay sao?”

“Đừng nghĩ vậy”, Lộ Tuy vỗ vào đầu cô.

Vụ Mang Mang quả nhiên là cô ngốc, nghe câu “đừng nghĩ vậy” thì đúng là không nghĩ gì nữa thật, dù sao cô cũng chỉ đang than vãn ngọt ngào thôi mà.

Lộ phu nhân là nghề nghiệp rất “hot” mà.

Nhưng nghĩ kỹ thì thực ra Lộ Tuy chẳng nói gì cả.

Lộ Tuy vừa quay về Vụ Mang Mang liền có cảm giác đã tìm lại xương sống của mình, eo hết đau, chân cũng hết nhức, cô nằm rạp trên ngực anh, hỏi: “Anh có nhớ em không?”

Nói thực đây là lần đầu Lộ Tuy cảm nhận được cách thức đeo bám người khác của phụ nữ.

Phụ nữ chín chắn sẽ tỏ ra nho nhã và điềm đạm hơn, tỏ ra thấu hiểu hơn, như Lan Nguyệt nhiều nhất cũng chỉ dịu dàng hỏi một câu, “Có nhớ em không?”

Còn Vụ Mang Mang lúc này đu trên cổ Lộ Tuy như một con khi, bắt đầu lay lắt, “Có nhớ em không, có nhớ em không hả?”

“Nhớ.” Lộ Tuy ôm eo Vụ Mang Mang, sợ cô động đậy nhiều quá sẽ gãy eo mất.

“Nhớ thế nào?” Hai chân Vụ Mang Mang tách ra ngồi lên đùi Lộ Tuy, thổi hơi vào tai anh.

Phụ nữ thường là thế, bạn chọc cô ấy, cô ấy sẽ giả vờ làm thánh nữ, bạn không chọc cô ấy thì cô sẽ diễn vai Phan Kim Liên.

Lộ Tuy nghiêng người ngậm lấy môi Vụ Mang Mang, khẽ nói: “Muốn vào trong em(1).”

(1): Trong tiếng Trung, từ “nhớ” và “muốn” đều dùng chữ xiang.

Nỗi nhớ của đàn ông thường thẳng thắn như thế, không hề giống phụ nữ thường thích nhớ đến mùi khói thuốc nhân nhặt ở đầu ngón tay đàn ông.

Ngoài tên weibo của Lộ Tuy ra thì đây là lần đầu Vụ Mang Mang nghe anh nói những lời thẳng thừng như vậy.

Luồng điện xuyên thấu từ đốt xương cột của cô chạy ra sau gáy, tay Lộ Tuy đã luồn vào trong áo len của cô.

Vụ Mang Mang chụp lấy tay anh, kịch bản thánh nữ của cô bắt đầu, mà tay Lộ Tuy cũng lại ngoan ngoãn để cho cô giữ chặt.

Vụ Mang Mang kéo tay Lộ Tuy ra khỏi áo, anh cũng không hề phản kháng.

Vụ Mang Mang thấy tiến thoái lưỡng lan, thực ra cô rất thích cảm giác được Lộ Tuy vuốt ve, không liên quan đến tình dục, chỉ là thích được vuốt ve thôi.

Nhưng chút e thẹn của phụ nữ lại khiến cô bất đắc dĩ phải giả bộ, để tỏ ra bản thân không đói khát.

Rõ ràng Vụ Mang Mang không ngờ Lộ Tuy lại phản ứng như thế.

Lịch sự đến mức quá đáng!

“Lần sau đừng tỏ son nữa”, Lộ Tuy dùng ngón cái chà xát môi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang nhích chân ra, một người phụ nữ tỏ ra thêm khát hơn cả đàn ông không phải là chuyện tốt lành gì.

Tuy trong lòng cô không vui nhưng lại không thể quay mặt đi phớt lờ Lộ Tuy, vì như thế sẽ chứng tỏ cô tức giận vì chuyện đó.

Thế nên Vụ Mang Mang vẫn dựa vào vai Lộ Tuy, tỏ ra bản thân không quan tâm, dù sao cô cũng không phải dạng kích động gì.

Cho dù ám ức nhưng điều đó không hề ảnh hưởng tới giấc ngủ của Vụ Mang Mang.

Lúc cô tỉnh dậy thì đã là sáng hôm sau.

Cô dụi dụi vào gối đầu mềm mại, nhưng Anne vì muốn cô ngủ thêm một lúc nên mỗi ngày đã gọi cô dậy muộn hơn mười phút rồi.

Vụ Mang Mang ngồi dựa vào đầu giường, Aida giúp cô làm tóc với một tư thế vận vẹo kì cục, còn cô thì ngồi trên giường lặng lẽ dùng bữa sáng, tiện thể cầm điện thoại xem tin tức nóng của ngày hôm nay.

Ăn sáng xong, Vụ Mang Mang quyền luyến cắt điện thoại đi.

Nghĩ mà rầu, gặp phải một người đàn ông có vương mắc về trình tiết, đó là do ông trời gai mắt cô sao?

Lúc Vụ Mang Mang xuống lầu thì Lộ Tuy đang ngồi trong phòng ăn, thấy cô đến thì dặn Anne: “Từ ngày mai, bữa sáng của tiểu thư đều dùng ở phòng ăn.”

Vụ Mang Mang bất bình, hai mươi phút ngủ nướng của cô đã mất rồi.

“Anh không bị lệch giờ sao?” Vụ Mang Mang hỏi Lộ Tuy.

“Không, hôm nay phải đến công ty.” Lộ Tuy đứng lên tiến lại gần Vụ Mang Mang, hôn lên trán cô, “Nếu thấy mệt thì đừng đi làm nữa.”

Vụ Mang Mang biết ngay sớm muộn gì cũng sẽ có ngày hôm nay mà, Lộ Gia Nam đã ám chỉ vô số lần rồi.

Đó chính là khác biệt giai cấp.

Trong giai cấp của Vụ Mang Mang, phụ nữ đi làm là chuyện rất bình thường, không cần kiếm nhiều tiền mà chỉ để có một công việc tiêu tốn thời gian, cũng không cần phải bị đàn ông giữ hết kinh tế trong nhà khi lấy chồng.

Nhưng ở tầng lớp “old money” như Lộ Tuy thì sự giàu có cực độ của họ đều dựa vào thừa kế, làm việc dường như là một việc khiến người ta thấy vô cùng sỉ nhục.

Tất nhiên Vụ Mang Mang cũng hiểu, họ không làm việc mà đã vô cùng bận rộn rồi.

“Nhưng em thích công việc của mình”, Vụ Mang Mang nói.

“Chẳng phải em thích ngủ nướng sao? Năm nay mùa đông lạnh lắm, hơn nữa ra Tết là phải chuẩn bị thi vấn đáp rồi.” Lộ Tuy nói, lời của anh nghe như kiến nghị nhưng Vụ Mang Mang nhận ra sự kiên trì trong đó.

“Dù sao vài ngày nữa là Tết, cũng không gấp vào lúc này.” Vụ Mang Mang định dùng kế trì hoãn.

Lộ Tuy gật đầu.

Vụ Mang Mang nhón chân lên hôn lên má Lộ Tuy rồi ra ngoài.

Anne xách túi của cô theo sau, Cathy đang đợi cạnh cửa, vừa thấy Vụ Mang Mang thì tự động đi theo, “Vụ tiểu thư, tối nay là tiệc cuối năm của Lộ Thị, lễ phục của cô đã được mang tới khách sạn rồi.”

Nói đến đây Cathy khựng lại, “Stylish cả chiều nay sẽ ở phòng đợi cô.”

Cô trợ lý này không dám bảo Vụ Mang Mang trốn làm, đành khéo léo bảo thế.

Vì Lộ Tuy luôn đi công tác nên tiệc cuối năm của Lộ Thị mới kéo đến tối nay, bạn gái của anh là Vụ Mang Mang đương nhiên phải có mặt.

Vụ Mang Mang thăm nghĩ, tiệc tùng cô tham gia cả đời này cũng chẳng nhiều bằng nửa nă nay, thật phiền phức, kẻ có tiền đúng là lắm việc.

“Ồ, thế thì bảo anh ta đợi đó đi”, Vụ Mang Mang đáp.

Muốn bắt cô nghỉ việc, muốn cô trốn làm chứ gì? Cứ không đấy.

Thời kỳ nổi loạn tuổi thanh xuân của Vụ Mang Mang vẫn chưa qua đi.

Ngồi trong xe, Vụ Mang Mang vẫn nghĩ chuyện này là thế nào?

Tiệc tất niên của Lộ Thị mà Lộ Tuy còn chẳng mở miệng mời cô nữa, cứ như vợ chồng già thật vậy, bây giờ hể có việc thì đều do Cathy mang sổ lịch trình đến tìm cô.

Hôm nay Vụ Mang Mang không trốn làm, cả tháng nay cô bắt ngờ đi làm đầy đủ, thật không dễ dàng gì, từ khi Vụ tiểu thư bắt đầu đi làm, cô chưa từng nhận được phần thưởng chuyên cần.

Lúc tan sở, Vụ Mang Mang dẫn theo Cathy khí thế bồng bồng, trợ lý và Anne bỏ luôn xe sang mà chuyển qua đi tàu điện, lúc đến khách sạn thì vẫn chưa quá muộn.

Cathy có vẻ bức bối khi cảm thấy trên người có mùi vị quái lạ của tàu điện, nhưng Vụ Mang Mang còn chưa nói gì thì cô ta không dám chê bai.

Đương nhiên trong lòng cô ta cũng khó tránh khỏi cảm thấy đầu óc Vụ Mang Mang có vấn đề.

“Máy tính của tôi có mang theo không?” Vụ Mang Mang hỏi Anne.

“Có ạ, thưa tiểu thư”, Anne đặt máy tính xuống trước mặt Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang gạt đầu, nhắm tính trong bụng, hôm nay hoạt động năm mới trong game đã bắt đầu, có được cười phượng hoàng hay không đều trông chờ vào tuần này.

Cô đã hẹn với Noãn Dương trong game rồi, mỗi người kiếm một con phượng hoàng, sau đó nhuộm thành màu đỏ rực và trắng bạc, là thú cưng tình nhân, tuyệt đối là biểu tượng của người làm tiền.

Lúc cười cái đó đi đánh tổ đội đặc biệt nổi bật, không cần sợ không có ai trị thương, máu cứ gọi là đầy đủ.

Đương nhiên những nghĩa vụ cần làm vẫn phải làm hết.

Tối nay Vụ Mang Mang chỉ cần phụ trách ngồi cạnh Lộ Tuy cho thật đẹp, trên sân khấu có MC dẫn chương trình, là hai MC nổi nhất năm nay, một là MC nam chủ trì tiết mục xem mắt nổi tiếng, rất hài hước, còn nữ MC dẫn chương trình giải trí thì có gương mặt xinh đẹp có khả năng khơi gợi tin đồn vô cùng.

Tiết mục giải trí tối nay cũng rất phong phú, không thiếu ngôi sao nổi tiếng, có thể sánh ngang với chương trình đêm giao thừa trên tivi rồi.

Vụ Mang Mang không có gì làm, chỉ là Lộ Tuy quá nể mặt cô, cuối cùng còn bảo cô đi rút thăm giải thưởng lớn cuối cùng cho mọi người.

Một chiếc xe đua Lamborghini.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Type: Thảo Anh

Bữa tiệc bắt đầu được một lúc thì Vụ Mang Mang báo cáo Lộ Tuy là cô muốn đi vệ sinh.

Thực ra là cô đã chạy như bay lên lầu làm nhiệm vụ hàng ngày, từ bảy giờ đến tám giờ, nếu không làm đủ thì không còn trông mong gì nữa.

Đi vệ sinh tận bốn mươi phút, sau đó Vụ Mang Mang mới xuất hiện lại.

Hai mươi phút sau khi bữa tiệc đang rôm rả nhất thì Vụ Mang Mang báo cáo muốn đi trang điểm lại.

Sau đó thì không còn xuất hiện nữa.

Vụ Mang Mang vốn nghĩ sẽ chơi nửa tiếng rồi xuống lầu, nhưng game này là tiểu yêu tinh dụ dỗ người ta, chơi rồi thì không biết dừng lại.

Tối nay càng náo nhiệt hơn nữa.

Đại thần(1) ngoại tình, kẻ thứ ba dùng loa mắng chửi vợ cả mặt dày trên khắp kênh thể giới, người ta đã không cần cô nữa mà cứ quần quýt lấy đại thần.

(1) Chỉ những người có tiền, kỹ thuật giỏi, trang bị nhiều, chiếm thứ hạng cao trên bảng xếp hạng trong game.

Nhìn khí thế “spam” kênh thể giới là biết “em ba” này chắc chắn siêu giàu, mười tệ một cái loa, cô ta đã dùng ít nhất là mấy trăm cái rồi.

Thế chẳng là gì, sóng này chưa dứt đã tới sóng khác.

Một vị đại thần khác theo đuổi vợ rất ghê gớm, bắn “chanh quang chi tâm” ở Vạn Hoa Cốc - đó là một loại pháo hoa, trong thương thành của hệ thống bán giá chín mươi chín nhân dân tệ một quả, mỗi lần bắn một quả sẽ tự động spam hệ thống, viết “xx tỏ tình với xx rồi”.

Đại thần bắn liên tục chín mươi chín quả.

So sánh hai bên thì vị đại thần đầu tiên đúng là kém cỏi quá.

Nhưng dù gì Vụ Mang Mang cũng là một nhân vật nổi tiếng trong server, trên bảng trang bị cô đứng đầu, hôm nay lại chẳng có gì xảy ra với cô, trong lòng cảm thấy rất bất bình.

Nhưng hai tin tức kia đều là scandal lớn, Vụ Mang Mang suy nghĩ mãi cũng chẳng ra tin tức nào đặc biệt hơn, thật là tức chết đi thôi!

Cả thể giới đều đang bàn luận về đại gia “Chanh Quang”, trong lòng Vụ Mang Mang thầm rủa một câu, “Đại gia cái khi gió”.

Nếu Lộ Tuy chịu bắn “Chanh quang chi tâm” cho cô thì tốt quá rồi.

Thực ra thì trong thương thành còn có một loại pháo hoa khác tên là “Vĩnh hằng chi tâm”, chín mươi chín vạn chín trăm chín mươi chín tệ một quả.

Bắn lên bầu trời thì sẽ vĩnh viễn treo trên bầu trời của chủ thành server này, mọi người ngược nhìn lên sẽ thấy ngay, trên kim cương còn có hình tượng của hai người nữa.

Có điều một thứ trò chơi ảo như thế rõ ràng là để lừa gạt kẻ ngốc, nên đến giờ phút này thì chưa có ai chịu mua cả.

Vụ Mang Mang thì muốn tự mình bắn một quả, nhưng cô cũng không có nhiều tiền như thế.

Nghĩ đến đây, Vụ Mang Mang bỗng nhớ ra một chuyện lớn!

Cô theo Lộ Tuy lâu thế mà anh chẳng cho một tấm thẻ nào!

Vụ Mang Mang thầm nắnng trong bụng, thế mà cô lại chẳng nhớ ra chuyện này!

“Tiểu thư, tôi biết ngay cô ở đây mà. Tiết mục rút thăm cuối cùng sắp bắt đầu rồi, tiên sinh bảo tôi đi tìm cô”, Anne vẻ mặt cuống quýt chạy vào.

Chết rồi, Vụ Mang Mang chạy vội theo Anne xuống lầu, tuy Lộ Tuy chưa nổi giận với cô bao giờ nhưng Vụ Mang Mang vẫn sợ anh.

Sợ nhất là nhìn thấy vẻ thất vọng trong mắt anh.

Vụ Mang Mang nhớ lại đêm đó, trong lòng cô cảm thấy lạnh ngắt.

Nếu lúc đó Lộ Tuy không quay lại tìm cô, Vụ Mang Mang cũng không biết tối đó sẽ ra sao nữa...

Nhưng cũng may...

Vụ Mang Mang thở hắt hắt chạy xuống lầu, lúc nhìn thấy Lộ Tuy thì chân đã hơi run.

Nhưng Lộ Tuy lại chỉ cười bất lực, ngoắc tay gọi cô, Vụ Mang Mang liền chạy tới như một con cún con.

Thực ra Vụ Mang Mang cũng cảm thấy mình hơi ngốc, cảm thấy động tác của Lộ Tuy hơi đáng ghét cứ như gọi cún vậy, nhưng chân cô lại cứ không nghe lời.

Vụ Mang Mang quy chuyện này là do “khí chất”, khí chất ảo diệu của anh.

Lộ Tuỳ nắm tay Vụ Mang Mang lên sân khấu, Vụ Mang Mang phụ trách rút thăm, anh phụ trách tuyên bố người thắng cuộc đêm nay.

Gương mặt Lộ Tuỳ nở nụ cười nhẹ nhàng, cùng mọi người vỗ tay mời người thắng giải đang kích động lên sân khấu nhận thưởng.

Mà người đàn ông trung niên trúng thưởng kia khi nhận lấy chìa khoá xe từ tay Lộ Tuỳ, nghe anh gọi rõ tên anh ta, đồng thời cảm ơn anh ta đã làm việc vất vả trong năm qua, trên gương mặt anh ta nở nụ cười rạng rỡ, bỗng khiến cho Vụ Mang Mang cảm thấy xúc động.

Hình như cô có phần giống với người nhân viên đó.

Điều mà người đó theo đuổi ở Lộ Thị chính là lương cao, sự khẳng định và được tôn trọng, mà có được sự khẳng định của Lộ Tuỳ chính là phần thưởng lớn nhất, Vụ Mang Mang có thể nhìn thấy ngấn lệ trong mắt anh ta.

Có lẽ người ta sẽ nghĩ rằng “có đáng không”? Nhưng Vụ Mang Mang có thể hiểu được, nếu Lộ Tuỳ xoa đầu anh ta thì có lẽ anh ta sẽ bật khóc tại chỗ.

Vì vô hình chung họ sẽ bị bệ hạ tẩy não cả rồi.

Còn về Vụ Mang Mang, cô thì muốn có được gì từ Lộ Tuỳ đây?

Vụ Mang Mang vô tay theo quán tính, cô đứng cạnh Lộ Tuỳ giống như đứng trong ánh nắng mặt trời, được mọi người chú mục. Không cần làm gì cả, giống như đã được tất cả mọi người yêu mến lâu rồi.

Nhưng Vụ Mang Mang biết rõ, cô không thể phát sáng, mà chỉ phản xạ lại ánh sáng của Lộ Tuỳ mà thôi.

Nếu có một ngày Lộ Tuỳ không nhìn đến cô nữa thì sao?

Nên Vụ Mang Mang sợ hãi Lộ Tuỳ, sợ hôm nào đó anh lại quay lưng đi, đầu không quay lại mà rời xa cô.

Bạn đừng thấy vẻ mặt của Lộ Tuỳ trông phong phú hơn nhiều so với mặt đơ Thẩm Đình mà lầm, anh sẽ có lúc cười sẽ có lúc đánh mặt lại giống như một người bình thường, nhưng thực chất biên độ dao động cảm xúc trong anh nhỏ hơn người thường nhiều, mà sự dao động này đã đủ để làm chậm lại mọi cảm xúc của anh.

Tình cảm của anh chỉ có một chút chút, đi và ở đều không phải chuyện khó khăn gì.

Vụ Mang Mang biết rõ, điều cô cần sẽ không tìm thấy ở Lộ Tuỳ, không phải anh không cho mà là anh vốn dĩ không có. Nếu anh có thì nhất định anh cũng sẽ không trao cho cô.

Nhưng dù là thế thì hiệ tại Vụ Mang Mang cũng vẫn muốn cố gắng níu kéo, hôm nay có rượu hôm nay say mà.

Đến khi tới cuối con đường, tự nhiên cô sẽ quay đầu lại, Vụ Mang Mang rất thuận theo tự nhiên.

“Hôm nay tần suất em mắc tiểu đau bụng nhiều thế?” Lúc tiệc kết thúc lên xe rồi, Lộ Tuỳ hỏi Vụ Mang Mang.

Mặt cô nóng lên, có người đẹp nào muốn nói chuyện về chuyện đi tiểu đau bụng đâu.

“Ai mắc tiểu đau bụng chứ?” Vụ Mang Mang tròn đôi mắt đẹp, “Em rất ghét những buổi tiệc kiểu này, nên chạy lên lầu chơi game đấy,” Vụ Mang Mang cũng không nói dối, dù sao không lừa được anh, mà lương của Anne cũng đâu phải do cô phát.

Lộ Tuỳ nhìn Vụ Mang Mang chăm chú rồi hỏi, “Có phải em đang yêu qua mạng không?”

“Em bao tuổi rồi mà còn yêu qua mạng?” Vụ Mang Mang lờm Lộ Tuỳ, nhưng trong lòng thì tim đập thình thịch, làm sao anh nhận ra?

Thực ra cũng không hẳn là yêu qua mạng, Noãn Dương ngay cả danh phận cũng chẳng có, mọi người chỉ cùng nhau đánh phỏ bản, làm nhiệm vụ, dù sao đồng người càng dễ làm việc mà.

“Sao tự dưng anh nói thế?” Vụ Mang Mang dựa vào người Lộ Tuỳ.

“Nếu không yêu qua mạng thì ít chơi game lại đi, coi chừng mất em”, Lộ Tuỳ uống chút rượu trong buổi tiệc nên lúc này hơi chệnh choáng say.

Vụ Mang Mang sững người, ý anh là yêu qua mạng nên chơi game nhiều? Nếu cô chơi game nhiều thì tức là yêu qua mạng?

Vụ Mang Mang trầm nghĩ, người này nói chuyện hay thật!

Hôm sau là ngày tiệc tất niên của cơ quan Vụ Mang Mang, đến lượt cô ngồi bên dưới nhìn lãnh đạo rút thăm.

Tiếc rằng Vụ Mang Mang không may mắn, cuối cùng chỉ có được giải thưởng mà mọi người đều có - chúc bạn may mắn lần sau.

Vụ Mang Mang cầm tờ giấy, còn chưa ra khỏi nhà hàng thì nhận được điện thoại của Long Tú Quyên.

Đám bạn thân cũng cần tất niên mà?

Vụ Mang Mang gọi điện cho Lộ Tuy hỏi ý, anh chỉ nói một câu: “Đừng đi chơi muộn quá”.

Vụ Mang Mang vừa đến phòng, ngồi xuống thì Ngải Quả Quả, cô bạn trong nhóm chat, và Lộ Thanh Thanh đẩy cửa bước vào.

Ngải Quả Quả ngồi sát lại Vụ Mang Mang, “Mang Mang này, bao giờ dẫn Lộ tiên sinh nhà cậu đi chơi cùng?”

Từ khi nhìn thấy hình cơ bụng của Lộ tiên sinh, Ngải Quả Quả đã ao ước nhỏ dãi từ lâu.

“Nhìn bộ mặt si mê của cậu kìa, Lộ tiên sinh có phải rất dũng mãnh không?” Ngải Quả Quả lại bồi thêm vào nỗi đau của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tuy quá lãng phí đường cong của mình, tối qua uống rượu say chệnh choáng thế mà lại không làm bậy gì cả.

Qua Tết này là tuổi âm của Vụ Mang Mang đã lên hai mươi sáu rồi, ngay cả “tem” cũng chưa kịp tặng, trong nhóm bạn còn phải tỏ ra cái gì cũng trải qua rồi, lại còn phải thay Lộ Tuy khoác lác về thời gian dài ngắn nữa chứ.

Ba chữ “bà cô già”, nghĩ thôi đã thấy u sầu!

Vụ Mang Mang uống chút rượu, đòi hát mấy bài, khi nhìn thấy điện thoại của Lộ Tuy cũng lười nghe, dù sao chỉ nói vài câu không lạnh không nóng mà thôi.

Nhưng vì không giật được micro nên Vụ Mang Mang cảm thấy chẳng có gì vui cả, thế nên cô đứng dậy cầm áo khoác, chào mọi người rồi ra về.

Chiếc Hummer của Vụ Mang Mang đậu ở bãi xe ngay đầu đường, vì quán này là quán cũ, bãi đậu trước kia không đủ sử dụng nên về sau mới thuê thêm một chỗ, Vụ Mang Mang đến muộn nên đương nhiên chỉ có thể đậu xe ở bãi cách xa đây.

Mới đi ra không xa thì cô nhìn thấy phía bên kia đường có người đang gây sự.

Hai gã tóc vàng dáng điệu bặm trợn đang vây quanh Ninh Tranh, mà anh ta thì đang ôm một cô gái tóc đỏ, mặc quần tất bằng lụa siêu mỏng và váy siêu ngắn giữa trời mùa đông lạnh lẽo.

Vụ Mang Mang không thể nói dối lòng bảo đó là mỹ nữ, cô lắc đầu, định bỏ đi.

Bỗng cô thấy hai tên tóc vàng thượng cẳng chân hạ cẳng tay với Ninh Tranh, anh ta đáp trả mấy cú nhưng hình như bước chân không vững, chắc do uống say rồi.

Nghĩ lại cũng phải, không uống say thì làm sao lại thích loại phụ nữ kia?

Vụ Mang Mang do dự một phút, mà chỉ trong một phút đó, Ninh Tranh đã bị đánh ngã lăn ra đất.

Vụ Mang Mang cô chân chạy lại, không nghĩ ngợi gì, mượn sức chạy lúc này mà đá bay một cú.

Không có nguyên nhân gì, chỉ là muốn đánh nhau.

Hai tên tóc vàng hoàn toàn không ngờ có người dám nhổ lông cọp, không nghĩ ngợi cũng vung tay đánh Vụ Mang Mang, lúc đó bọn chúng chẳng quan tâm xem đối phương là mỹ nữ làm gì.

Mỹ nữ càng tốt, vừa đánh vừa lợi dụng được.

Vụ Mang Mang tuy lợi hại nhưng hai tay khó địch bốn tay, cũng may Ninh Tranh thấy Vụ Mang Mang chạy tới thì dựa vào xe, run lấy bầy đứng lên, che chắn giúp cô mấy đòn.

Hai tên tóc vàng chiếm thế thượng phong, nhưng chúng đã trông thấy ví tiền của con ma men Ninh Tranh, bây giờ lại cảm thấy cô nàng Vụ Mang Mang này quá xinh đẹp, hai tên nhìn nhau, mặc kệ cô nàng váy siêu ngắn kia mà chạy vụt đi như làn khói.

Vụ Mang Mang thò tay đẩy Ninh Tranh đang ngã ngửa trên cốp xe, nhưng lại bị anh ta đập vào tay, hất ra, “Cút, đừng đụng vào tôi.”

Vụ Mang Mang tức đến gặm chân, đúng là phí công cô, nhưng Vụ Mang Mang cũng là người dễ chịu nên chỉ hất tóc bỏ đi.

Nhưng chưa đi được nửa bước thì bị Ninh Tranh kéo lại, “Có phải em coi thường tôi?”

Vụ Mang Mang ít nhiều cũng biết chuyện anh ta và Thẩm Viện Từ, nhìn bộ dạng ngu ngốc này của anh ta thì đã hiểu ra.

“Đứng”, Vụ Mang Mang đáp nhanh gọn, “Bộ dáng này anh để cho ai xem hả? Con đường mình tự chọn thì ăn cứt cũng phải liếm ngon lành như ăn bánh kem thôi.”

Có lẽ hình dung của Vụ Mang Mang quá đáng sợ nên Ninh Tranh đã quả quyết nôn oẹ ra.

Cũng may Vụ Mang Mang nhảy ra nhanh, chỉ bị dính một ít trên giày.

Cô nàng váy siêu ngắn đứng đối diện thì hơi thắm, dính đầy trên đùi, thét lên the thé.

Nhưng thực ra tiếng hét chói tai đó không phải do Ninh Tranh nôn ra, mà là ba tên đang vác dao chạy tới sau lưng Vụ Mang Mang.

Ninh Tranh đẩy Vụ Mang Mang ra, cô không phòng bị nhào xuống đất, cùi trỏ bị toạc cả da.

Lần này có thêm một tên tóc vàng, còn cầm theo dao gọt hoa quả, Ninh Tranh vốn không phải đối thủ, Vụ Mang Mang gào lên với cô nàng vẫn đang la hét kia: “Mau bảo cảnh sát đi”.

“Lộ tiên sinh!” Chiếc xe màu đen vừa rẽ vào con đường này thì tài xế liền nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng đó.

Lộ Tuy quay sang, nhìn thấy Vụ Mang Mang đẩy Ninh Tranh ngã nhào, húng một dao thay anh ta.

Tài xế đã xuống xe, lao tới thật nhanh, mỗi tên một nắm lấy ba tên kia lăn lộn dưới đất.

Đây chính là bản lĩnh của nghề vệ sĩ.

Vụ Mang Mang nằm trên băng ca, lưng túm không ngừng liếc trộm Lộ Tuy đang nói chuyện với bác sĩ.

Vết thương của cô không nặng, cô cũng không phải kẻ ngốc, lúc đẩy Ninh Tranh ra đã phán đoán tình thế, nếu con dao đó đâm trúng Ninh Tranh thì chắc chắn sẽ rách đứt nửa bụng, còn cô đã thủ sẵn, áo khoác dày bên ngoài, lại thêm cô hóp bụng lại, cong cột sống lưng, nhiều nhất cũng chỉ bị thương ngoài da.

Nhưng tài xế và Lộ Tuy xuất hiện quá trùng hợp, Vụ Mang Mang thực không muốn bị Lộ Tuy nhìn thấy mình đánh nhau.

Nhưng cũng may có Lộ Tuy tới, nếu không Vụ Mang Mang cũng không rõ cô có thể toàn thân không, cái cô nàng mặc váy siêu ngắn kia đúng là vô dụng chỉ biết khóc!

Vết thương của Ninh Tranh khá nặng, được đưa đi cấp cứu rồi.

Vụ Mang Mang nằm trên xe cấp cứu, kêu đau mấy tiếng nhưng Lộ Tuy không hề đếm xia, gương mặt lạnh tanh sắp đông thành đá.

Nhưng trong lòng Vụ Mang Mang thực ra rất vui mừng, chắc cô có khuynh hướng là M(1).

(1) M: Người thích bị ngược đãi.

Đến khi Lộ Tuy nói chuyện xong với bác sĩ, Vụ Mang Mang quay sang nhìn anh vẻ đáng thương, “Em không bị sẹo chứ? Nếu thế thì không cách nào mặc đồ hở lưng rồi, và cả bikini nữa.”

“Bác sĩ thẩm mỹ sẽ tới ngay”, Lộ Tuy đáp.

Bác sĩ bình thường nếu khâu vết thương mà kỹ thuật không tốt sẽ để lại sẹo, nhưng bác sĩ thẩm mỹ thì khác, Vụ Mang Mang mới nghe đã thấy yên lòng hơn nữa.

Phải nói là Lộ Tuy làm việc rất hiệu quả.

Vì Vụ Mang Mang diễn hơi khoa trương, như thể chỉ khẽ cử động sẽ chạm đến vết thương, chỉ sợ rách da rồi để lại sẹo, thế nên trực thăng đưa cả cô lẫn băng ca cứu thương về nhà họ Lộ.

Điều đó khiến lão Peter và Anne đều tưởng lầm cô bị thương nặng đến mức tàn phế, đến khi họ dè dặt, cẩn thận quan sát bệnh tình của Vụ Mang Mang xong thì đều tỏ vẻ mặt sững sờ kiểu “tôi không nghe lầm đó chứ”.

Còn về Lộ Tuy, chưa đến nhà thì anh biểu hiện rất giống một người bạn trai đạt chuẩn, nhưng vừa về tới nhà thì đã trở mặt ngay không nhận người quen, chỉ quảng lại một câu “Anne, cô chăm sóc cho cô ấy” rồi lên lầu nghỉ ngơi.

Giờ giấc nghỉ ngơi và làm việc của Lộ Tuy vô cùng có quy luật, tối nay đã vượt quá giới hạn giường đi ngủ hằng ngày của anh.

Mọi người đều mệt mỏi cả buổi tối, anh muốn đi nghỉ cũng là hợp tình hợp lý.

Vụ Mang Mang vật vờ một lúc trong nhà tắm, cuối cùng cũng tắm rửa xong, Aida vừa ngáp vừa giúp cô sấy tóc.

Cuộc sống của bà vợ nhà tư bản đúng là hạnh phúc.

Vụ Mang Mang nằm trên giường một lúc, đếm cừu mãi cũng không ngủ được nên đành khó nhọc ngồi dậy, đi xuyên qua hành lang gỗ cửa phòng Lộ Tuy phía đối diện.

“Lộ Tuy, Lộ Tuy”, Vụ Mang Mang gõ cửa mà không ai trả lời nên dè dặt gọi nhỏ hai tiếng.

Đang lúc bồn khoăn nghĩ chắc Lộ Tuy ngủ rồi, nhưng lại không cam lòng, nên sau khi ấp ứ cảm xúc xong cô lại gõ cửa hai tiếng nữa, nghẹn ngào nói, “Lộ Tuy, em gặp ác mộng, vết thương đau quá không ngủ được.”

Vẫn không có động tĩnh, Vụ Mang Mang ngáp một cái, hình như cũng thấy hơi buồn ngủ, đang định quay lưng đi thì thấy cửa phòng mở ra.

Vụ Mang Mang là cao thủ giả vờ tội nghiệp, hai tay cô túm lấy áo ngủ của Lộ Tuy, thuận thế áp sát mặt lại, “Em sợ”.

“Anh bảo Anne đến ngủ với em”, Lộ Tuy khẽ đẩy vai Vụ Mang Mang ra.

Vụ Mang Mang vì ngại vết thương nên không dám dùng dằng, cúi đầu khẽ nói: “Em muốn ngủ cùng anh, em sợ, nếu tối nay anh không đến, em. . .”

Vụ Mang Mang xem như đã diễn vai hoá sen trắng thành công, vì thế cô đã mò được lên giường Lộ Tuy.

Lộ Tuy nằm quay lưng lại với Vụ Mang Mang, hơi thở đều đặn và dài.

Vụ Mang Mang nằm sau lưng anh, mở to mắt, nhớ lại lúc Lộ Tuy kiểm tra vết thương trên người, nâng mặt cô lên và nói, “Sao bọn nó không đánh em thành đầu heo luôn đi?”

Tức giận là chuyện tốt!

Vụ Mang Mang dụi dụi mặt vào lưng Lộ Tuy, nói với giọng của “nữ chính ngôn tình”: “Em biết anh đang giận em, giận em không quan tâm đến an nguy của bản thân. Vết thương trên người em, đau đớn trong lòng anh, anh giận khi em làm việc theo cảm tính, không suy nghĩ đến cảm xúc của anh. Lỡ như em phui tay đi thật, nửa thân (đời) sau của anh làm sao đây, đúng không?”

Vụ Mang Mang đặt tay lên lưng Lộ Tuy, khẽ sụt sịt, “Tuy, mọi việc đều do lỗi của em, anh đừng giận em nữa được không? Hề anh giận em là tim em đau như dao cắt, anh đánh em đi, nắn em đi, được không, nhưng đừng phốt lờ em.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Type: Thảo Anh

Lộ Tuy không hề phản ứng.

Vụ Mang Mang bỗng hiểu ra cô chưa gãi đúng chỗ ngứa của anh, xem ra là vì một chuyện khác.

Vụ Mang Mang định lên tiếng giải thích, nhưng trong chăn của Lộ Tuy quá ấm, tuy nhà anh cũng không lạnh tí nào có điều đủ loại cảnh sắc trong trời mùa đông luôn khiến người ta liên tưởng đến cái lạnh. Vụ Mang Mang không kim được lại áp sát vào người Lộ Tuy, tay cô dần dần trườn lên eo anh, muốn ôm anh để ngủ.

Cơ thể đàn ông không mềm mại như phụ nữ, mà là mạnh mẽ, cứng rắn như một loại thiết bồng.

Vụ Mang Mang nhẹ nhàng bóp một cái, bị Lộ Tuy chụp lấy tay, cường ép đẩy trở lại người cô.

Mọi người đều đã mệt, cũng không phải là lúc gây sự nên Vụ Mang Mang ngoan ngoãn không làm phiền Lộ Tuy, nhắm mắt lại rồi nhanh chóng không còn biết trời trăng gì nữa.

Còn bên bệnh viện, Thẩm Đình bị Ninh Tranh gọi điện bắt tới.

“Sao thành ra thế này, chỉ vì con gà đó à?” Thẩm Đình ngồi xuống cạnh giường bệnh Ninh Tranh.

“Nóng tính thế, xin lỗi đã bắt cậu từ nơi ấm áp đến đây”, Ninh Tranh nói.

Gần đây Thẩm Đình có bạn gái mới, đã từng dẫn ra gặp mặt hai lần.

“Để làm ông lão nhà cậu và tên đó mất cảnh giác, có phải cậu từng diễn trò này không?” Thẩm Đình hỏi.

“Diễn gì mà diễn? Gà thì sao, công phu hầu hạ người cao là được.” Ninh Tranh bõn cợt. “Có thuốc lá không?”

“Không”, Thẩm Đình quả quyết từ chối, biết Ninh Tranh cứ đến thời điểm này là lại nổi cơn bệnh nên cũng chẳng muốn chọc tức bạn.

“Vụ Mang Mang lại bị cuốn vào hả?” Thẩm Đình đổi chủ đề.

“Cô bé đó đầu óc có bệnh, là một đứa cuồng bạo lực, có lẽ là muốn đánh nhau, chẳng thèm báo cảnh sát nữa, Lộ Tuy vợ phải cô nàng, thực lo cho gene đời sau của cậu ta quá.” Ninh Tranh chế giễu.

Tuy miệng nói thế nhưng trong lòng lại không kìm được nhớ đến Vụ Mang Mang.

Ninh Tranh lớn thế này, trừ lúc nhỏ mẹ anh ta chịu bảo vệ thì Vụ Mang Mang là người đầu tiên.

Lần trước ví tiền của anh ta cũng được cô giành lại, lúc nhớ đến, khoe môi Ninh Tranh bắt giác cong lên.

Lúc cô ngã nhào lên người anh ta, Ninh Tranh vẫn còn nhớ ra mùi hương ở cổ và hơi ẩm từ cơ thể cô.

Đề tài này hình như cả hai người đều không hứng thú tiếp tục.

Thẩm Đình trầm tư một lúc rồi hỏi: “Viện Từ biết chuyện cậu bị thương chưa?”

Ninh Tranh đáp: “Chưa nói cô ấy biết.”

Không biết vì sao, Ninh Tranh lại nhớ đến lời Vụ Mang Mang nói với anh, liếm phân cũng chẳng phải từ ngữ tốt đẹp gì.

“Tôi định huỷ hôn ước với Viện Từ, tôi đã nghĩ rồi, làm thế với cô ấy thì ích kỷ quá, cô ấy xứng đáng với người tốt hơn”, Ninh Tranh nói.

“Chẳng phải đã nói sẽ lợi dụng đến cùng à? Sao đổi ý kiến rồi, cứ thế thì nhà họ Ninh sẽ nhường cho thằng em trai của cậu ư?” Thẩm Đình nhướn mày.

Ninh Tranh thở dài, “Nghĩ thông rồi, tôi không tìm mình tôi không thể thoát ra khỏi nhà họ Ninh, ai cười thì đến cuối cùng vẫn chưa biết được đâu.”

Thẩm Đình đứng lên, vỗ vai Ninh Tranh, “Được, dù cậu quyết định thế nào thì bạn bè cũng sẽ ủng hộ. Bên Viện Từ cậu hãy giải quyết cho tốt, nó không dễ xử lý đâu.”

Ninh Tranh “Ừ” một tiếng, lại hỏi, “Không có thuốc lá thật à?”

Thẩm Đình cuối cùng móc một bao ra, hai người lặng lẽ hút thuốc.

Sáng sớm, Vụ Mang Mang tỉnh lại thì thấy cô đang nằm bò trên ngực Lộ Tuy.

Còn một tay của anh đang vòng dưới gáy cô, nhẹ nhàng đặt trên lưng cô, cơ thể hai người tiếp xúc vô cùng thân mật.

Vụ Mang Mang có cảm giác hạnh phúc không muốn nhúc nhích, trầm nghĩ hoá ra hai người ngủ cùng lại dễ chịu thế này sao?

Từ nhỏ đến lớn Vụ Mang Mang chưa từng ngủ cùng ai, đàn ông thì khỏi phải nói, hai người con gái ngủ chung cũng không được.

Nên bất ngờ ngủ cùng nhau thế này mới nhận ra là dễ chịu vô cùng.

“Em chưa chịu dậy hả?” Tay Lộ Tuy trượt xuống mông Vụ Mang Mang, vỗ nhẹ.

Vụ Mang Mang cảm giác mông cô thót lên mấy cái, mắc cỡ quá nên “ồ” một tiếng rồi cong lưng, định bò dậy.

“Ui da!” Vụ Mang Mang quên mất vết thương trên lưng bỗng bị đụng đến đau quá hét to, “Mau xem xem vết thương của em có bị rách không?”

Ông trời phù hộ, đừng để bị rách ra, nếu không sẽ rất dễ để lại sẹo!!!

Tay Lộ Tuy nhẹ nhàng vén lớp băng trên vết thương của Vụ Mang Mang, không nhìn thấy dấu máu, “Chắc không bị rách đâu, lát nữa anh bảo bác sĩ đến khám cho em.”

“Nhưng em thấy đau quá”, Vụ Mang Mang cau mày, nói với về tội nghiệp.

Lộ Tuy lại không nhúc nhích gì.

Vụ Mang Mang kéo kéo áo ngủ của Lộ Tuy, “Anh thôi giúp em được không? Thôi một chút là hết đau ngay.”

Cái câu “thôi một chút sẽ hết đau ngay” rõ ràng là để dỗ dành trẻ con mà.

“Lộ Tuy à...” Vụ Mang Mang dài giọng làm nũng.

Có lẽ đồ ra khoảng ba giây, Lộ Tuy sau đó vẫn cúi xuống kéo váy ngủ của Vụ Mang Mang, thôi vết thương cho cô.

Ban nãy lúc kiểm tra vết thương xem có bị rách không cũng là vén váy ngủ lên, nhưng lúc đó không nghĩ gì nhiều, bây giờ lại khiến anh ngượng ngùng quá.

Vì hôm nay là đêm giao thừa, Vụ Mang Mang không nghĩ ngợi gì nhiều nên đã mặc một chiếc quần lót bằng lụa màu đỏ.

Màu đỏ rất dễ khơi gợi cảm giác thèm thuồng, đặc biệt là khi nó ôm gọn lấy phần da thịt trắng hồng thế kia.

Vụ Mang Mang hai tay ôm gối đầu, nằm bò ra giường, không hề có ý thức gì, lúc Lộ Tuy thổi lưng, tim cô run rẩy, giống như thực sự có thể quên hết cơn đau.

Giống như lúc nhỏ khi cô thấy các bạn khác té ngã, mẹ của chúng luôn nói, “Mẹ thổi cho con thì sẽ hết đau ngay.”

Hoá ra thực sự sẽ hết đau.

Vụ Mang Mang có một khao khát, mong mỏi Lộ Tuy mãi mãi đừng ngừng động tác này lại, bảo cô từ nay về sau biến thành bức tượng cũng được.

Nhưng cuối cùng giấc mơ đẹp của Vụ Mang Mang đã bị Lộ Tuy cản cho tỉnh lại.

Vụ Mang Mang phẫn nộ quay đầu lại, trừng mắt nhìn Lộ Tuy: “Đó không phải bánh bao!”

Lộ Tuy dừng đứng lên, “Dậy đi.”

Vụ Mang Mang thở dài một hơi để bình tĩnh lại, xoa xoa mắt, ban nãy Lộ Tuy cắn một cú mạnh quá.

Vụ Mang Mang vào nhà vệ sinh, tuốt quần xuống xem, nhìn thấy trong gương mắt đỏ hỏn một khoảng.

Lúc ăn sáng, hai người không ai nói gì. Đến khi bác sĩ đến kiểm tra vết thương cho Vụ Mang Mang xong rồi thì phải đi đến Lộ Viên, tức là nhà cũ của nhà họ Lộ.

Nhà họ Lộ tôn sùng truyền thống Trung Quốc, lễ Giáng Sinh mọi người có thể chơi bời bên ngoài tùy ý nhưng ngày Ba mươi Tết thì phải cùng tụ tập ở nhà cũ.

Thế nên Vụ Mang Mang đã được mở mang tầm mắt, gặp được rất nhiều nhân vật lớn.

Có điều đề tài mà họ nói chuyện thì Vụ Mang Mang không chen vào được, ai bảo cô không hề có hứng thú với chính trị. Cũng may do vết thương trên lưng nên Lộ Tuy đã đuổi cô lên lầu ngủ.

Tay Lộ Lâm nhẹ nhàng bóp eo Vụ Mang Mang, vừa đúng lúc chạm vào vết thương của cô làm cô đau quá phải hét lên.

Lộ Lâm cười nói: “Bị thương thật hả? Sức chiến đấu của Lộ Tuy mạnh thế à?”

Vụ Mang Mang bắt lực, lườm Lộ Lâm một cái.

Lộ Lâm theo Vụ Mang Mang vào phòng, chị ta không muốn xuống dưới, mấy bà cô và cả chị họ bên dưới ai nấy đều ghê gớm, chị ta không muốn xuống đó chịu tội.

“Mau nói chị nghe xem cảm xúc của Lộ Tuy trong lần đầu của hai đứa đi.” Lộ Lâm rõ ràng là kiểu chị gái đặc biệt muốn nhìn thấy em trai mình phải xấu mặt.

Vụ Mang Mang do dự một lúc giữa nói thật và nói dối, cuối cùng quyết định giữ im lặng.

“Lần trước em nói Lộ Tuy vượt xa kích cỡ người thường mà em cũng chịu được nó, xem ra em cũng không phải người phạm rồi”, Lộ Lâm cười, chọc Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang có cảm giác bị đàn ông trên ghẹo.

“Nhưng đàn ông chỉ lo vui về một mình, đâu quan tâm phụ nữ có vui hay không, chuyện này em đừng chỉ lo làm vui lòng Lộ Tuy nhé”, chiều này của Lộ Lâm chính là, em không nói thì chị luôn có vô số cách bắt em mở miệng.

Khổ nỗi là tuy Vụ Mang Mang muốn thỉnh giáo Lộ Lâm nhưng tiếc là cô thực sự chưa từng ngủ với Lộ Tuy.

Lộ Lâm tưởng Vụ Mang Mang con e thẹn, đang định châm thêm lửa thì kết quả Lộ Tuy đã đẩy cửa đi vào.

“Lộ Lâm, cô lớn tìm chị”, Lộ Tuy bảo.

“Cô tìm chị mà sao phải phiền đại giá của em lên đây gọi chị?” Lộ Lâm quay sang nháy mắt với Vụ Mang Mang.

Lộ Tuy chẳng buồn đếm xỉa, chỉ nghiêng người nhường lối đi ra hiệu Lộ Lâm biến được rồi đấy!

Lộ Lâm vẫn không hiểu được Lộ Tuy, “Em nói xấu chị với cô lớn phải không?”

Lộ Tuy bình thản đáp, “Đối phó với chị còn cần nói xấu à?”

Lộ Lâm lúc đi ngang qua Lộ Tuy đã ném ánh mắt “em chờ đó” cho anh, sau đó ừ ừ bỏ đi.

Vụ Mang Mang mở to mắt nhìn Lộ Tuy, anh đang lo sợ cô và Lộ Lâm dính vào nhau ư?

Không biết tại sao, Vụ Mang Mang rất muốn cười to.

“Em ngủ một lát đi, anh sẽ không cho ai vào làm phiền em”, Lộ Tuy nói xong đóng cửa lại cho Vụ Mang Mang đi ra ngoài.

Vụ Mang Mang ngoan ngoãn ngủ bù một giấc, tối qua ngủ quá muộn, sáng sớm lại bị đồng hồ sinh học đánh thức giấc.

Nói thực là sau khi Vụ Mang Mang theo Lộ Tuy, bệnh ngủ nướng đã bị anh cưỡng ép chữa trị mất rồi.

Buổi chiều là giờ uống trà của các quý bà, Vụ Mang Mang ngồi một lúc nhưng do vết thương trên lưng không thể ngồi lâu được, cũng may là các bậc bề trên đều rất quan tâm thương yêu bề dưới.

Vụ Mang Mang lên lầu gọi điện cho bà Liễu, cô vốn muốn ăn Tết ở nhà họ Vụ, nhưng bà Liễu và sếp Vụ một tuần trước đó đã dẫn Vụ Đan Đan bay đi Úc mừng năm mới rồi.

“Ở đâu đấy?” Bà Liễu hỏi Vụ Mang Mang.

“Ở nhà họ lộ”, Vụ Mang Mang nói với vẻ mệt mỏi, lấy thân phận bạn gái trải qua năm mới ở đây thực khiến cô không hề vui vẻ.

Truyền thống của nhà họ Lộ khiến nhà họ Vụ trở nên chẳng còn truyền thống gì cả.

“Mọi người không thể ăn Tết ở trong nước sao?” Vụ Mang Mang than vãn, có vẻ bất mãn.

Trước đó cô đã đề xuất cùng đi, nhưng bị bà Liễu từ chối thẳng thừng, tỏ vẻ con gái gả đi như bát nước đã hắt ra ngoài.

Vụ Mang Mang đương nhiên cũng biết bà Liễu nghĩ cho cô, “trai đẹp độc thân giàu có” bắt buộc phải trông chừng cẩn thận mà.

Nhưng sống trong tình thân của nhà người ta thì hình như vẫn có gì đó không thoải mái, đó chính là con người, được voi đòi tiên.

Gọi điện xong, Vụ Mang Mang nhận được bao lì xì điện tử của bà Liễu gửi tới, cô bèn quả quyết và hào phóng phát một đồng bao lì xì cho nhóm chơi game của mình để xứng đáng với danh “bạch phú mỹ”.

Thực ra cô chỉ thích nhìn dáng vẻ sung sướng của họ khi nhận được bao lì xì thôi.

Giữa chừng Lộ Tuy có lên một lần, giám sát Vụ Mang Mang uống thuốc, tiện thể bôi thuốc cho cô, là phương thuốc gia truyền của bác sĩ thẩm mỹ phòng ngừa để lại sẹo.

Đến tối thì Vụ Mang Mang xuống lầu ăn bữa cơm tất niên, không ngờ được hoạt động mừng năm mới của nhà họ Lộ lại vẫn là trò đánh mạt chược cũ rích.

Vụ Mang Mang thờ dài, nhớ lại năm ngoái cô cùng bọn Lộ Thanh Thanh đi ăn chơi mừng năm mới, cùng đếm ngược thời gian, sau đó hôn nhau cùng người lạ trong tiếng chuông đồng hồ.

Sao có cảm giác cứ như đã xảy ra từ thế kỉ trước?

Nhắc đến mạt chược, câu chuyện “nữ thần cừu vạn” trước kia của Vụ Mang Mang được Lộ Lâm thuận miệng nhắc lại.

Vừa hay Lộ Tuy đánh mạt chược cùng mấy bà cô từ nãy tới giờ đều thua cả.

“Hay là bảo Mang Mang đến xoa một lá bài cho cháu đi”, Lộ Gia Chương cười nói.

Cô lớn đã lên tiếng thì Vụ Mang Mang đương nhiên không thể chối từ, đành gồng mình lên xoa một cái.

Xoa được “nhất điều”.

Vụ Mang Mang nhìn bài của Lộ Tuy, anh đã quyết định xong, căn bản không cần đến con này nên tiện tay đánh ra.

Kết quả ba người kia đều là ù “nhất điều”, đẩy bài ra hết.

Mọi người đều cười phá lên.

Lộ Tuy cũng cười, “Bà cô ơi, em nên đi ngủ đi.”

Sự nghiệp nữ thần may mắn của Vụ Mang Mang cuối cùng đã bị phá vỡ trong tối nay.

Buổi tối lúc Lộ Tuy lên giường, Vụ Mang Mang vẫn chưa ngủ, chủ yếu là do cả ngày đều dưỡng thương, ngủ đủ lắm rồi.

Vì đang ở Lộ Viên nên Lộ Tuy đặc biệt nể mặt Vụ Mang Mang, không ngủ khác phòng, điều đó khiến cô rất mừng.

Vụ Mang Mang xán lại gần Lộ Tuy, anh cũng không đẩy cô ra mà ngược lại còn ôm cô, để cô tựa vào vai anh thoải mái hơn.

Có nghĩa là hết giận rồi ư?

Vụ Mang Mang đã sắp tuyệt vọng với Lộ Tuy rồi, người này ngay cả hôn dỗi cũng ngăn ngủi như thế, có còn cho người ta yêu đương nữa không?

Vụ Mang Mang chịu đựng đến sắp nội thương, thực ra cô rất mong Lộ Tuy chất vấn cô.

“Tối qua anh có nhìn thấy cô gái ở cạnh Ninh Tranh không? Nghe nói những người có thể làm bạn với nhau đều có sở thích giống nhau.” Tay Vụ Mang Mang vô thức luồn vào trong áo ngủ của Lộ Tuy, rất tự nhiên di chuyển trên “quả thủ du đồ” trên người anh.

Cũng không phải đặc biệt thích “điểm” này, chủ yếu là do trên là da trơn láng gặp vật thể lồi lên sẽ khiến người ta có chứng cưỡng bức muốn chọc vào nó.

Bất hạnh là Lộ Tuy không thích bị chọc vào nên tay Vụ Mang Mang bị tóm lấy, đẩy ra ngoài.

“Anh nói xem anh ta thích điểm nào ở người phụ nữ đó chứ?” Vụ Mang Mang có chút tò mò, tiện thể si nục tiêu chuẩn chọn bạn gái của Ninh Tranh.

“Có thể là kỹ thuật tốt...”, câu tiếp theo không phải lời mà Lộ Tuy sẽ nói, nhưng thông thường đàn ông đều sẽ nghĩ đến phương diện đó.

Nếu Ninh Tranh nghe thấy đáp án của Lộ Tuy chắc chắn sẽ gợn ngón cái, không hổ là bạn thân.

Mà đa số phụ nữ thông thường sẽ không thể hiểu điều này của đàn ông, họ lúc nào cũng hỏi cô ta có điểm nào bằng em, tại sao anh ấy lại thích loại phụ nữ đó.

Đàn ông nếu chịu nói về vấn đề tình dục với phụ nữ thì đa phần sẽ có suy nghĩ đó.

Vụ Mang Mang thâm thở dài, thời điểm này quá tốt, có thể mà từ năm này qua năm sau, kết quả là lưng lại bị thương không thể “điên cuồng” được.

Nếu có thể làm thì lần sau vị “Bản Ngã Của Tôi” đến hỏi chuyện, cô đã có thể trả lời anh ta rằng thời gian mỗi lần làm của Lộ Tuy kéo dài tận hai năm.

“Hôm qua anh đã nhìn thấy em cứu Ninh Tranh rồi phải không?” Vụ Mang Mang băn khoăn mãi, cuối cùng quyết định hỏi thẳng, cho dù Lộ Tuy có muốn nghe hay không thì cô vẫn muốn giải thích.

Vụ Mang Mang cảm giác cơ bắp của Lộ Tuy cứng lại, sau đó nghe anh “ừ” một tiếng.

Cô biết ngay đàn ông không thể không để tâm mà.

Vụ Mang Mang rất kích động, bả đầu giải thích, “Lúc đó em cứu Ninh Tranh hoàn toàn là do nghĩa khí mà thôi.”

Vụ Mang Mang ngừng lại, “Em phải thừa nhận rằng chủ yếu là do cô nàng vấy bẩn kia xấu tới nỗi khiến em có chút thương hại Ninh Tranh, đàn ông bị ép đến mức này cũng khó khăn lắm. Nhưng ban nãy nghe anh giải thích như thế, em biết em đã suy nghĩ hẹp quá.”

Lộ Tuy bị câu nói của Vụ Mang Mang chọc cho phì cười.

Vụ Mang Mang không nói dối.

Nhìn thấy Ninh Tranh đứng cùng loại phụ nữ đó, đúng là sẽ sinh lòng thương hại.

Vụ Mang Mang nghe Lộ Tuy cười thì to gan hơn, tò mò hỏi: “Anh nói xem một đại mỹ nữ như em nhưng kỹ thuật không tốt, còn người kia là cô nàng váy siêu ngắn nhưng kỹ thuật đặc biệt tốt, anh sẽ chọn ai?”

“Người đẹp làm vợ, kỹ thuật tốt làm tình nhân”, Lộ Tuy thẳng thắn đáp.

Quả nhiên đàn ông đều là cảm thú.

Vụ Mang Mang “ồ” một tiếng, “Em còn tưởng anh sẽ khác chứ.”

Không thể tưởng tượng được Lộ Tuy lại đi cùng siêu váy ngắn mặt tô trát như quý thể kia.

Vụ Mang Mang cứ nghĩ đến cảnh đó lại không nhịn được cười lăn lộn, làm vết thương đau nhức.

“Anh thực sự sẽ ngủ với siêu váy ngắn đó sao?” Vụ Mang Mang lại hỏi tiếp.

Lộ Tuy day day trán, “Được rồi, anh thừa nhận Ninh Tranh đáng bị thương hại.”

Vụ Mang Mang ép sát Lộ Tuy, khẽ nói: “Anh đừng giận. Hôm qua sở dĩ em đỡ cho Ninh Tranh một dao đó, đầu tiên là vì anh ta là bạn tốt của anh, thứ hai cũng vì anh ta bị thương khá nặng rồi, nhát dao đó nếu chém vào, em nghĩ bụng anh ta sẽ rách toạc nên em mới đẩy ngã anh ta. Em tuyệt đối không có chút suy nghĩ gì với anh ta cả.”

Đọc qua rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình, kinh nghiệm quan trọng mà Vụ Mang Mang đúc kết lại đó là có chuyện gì thì cũng phải giải thích, hơn nữa phải giải thích kịp thời.

Cho dù đôi phương bị tai vạ về “anh không muốn nghe, không muốn nghe”, thì bạn cũng phải giải thích.

Quả nhiên đọc sách nhiều rất có lợi.

Giây sau đó Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tuy nắm lấy bàn tay cô đang trượt xuống dưới rốn anh ba phân, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay cô.

“Hôm qua anh vẫn còn giận em, sao hôm nay không giận nữa?” Vụ Mang Mang không nhịn được hỏi.

Lộ Tuy nhéo má cô, “Đúng là em biết điều đấy.”

Đổi lại bất cứ người đàn ông nào khác chắc chắn cũng sẽ để bụng và tức giận, Lộ Tuy lại không phải thánh nhân, đương nhiên sẽ để bụng rồi.

Chỉ có điều người với người khác nhau, đối với Lộ Tuy, anh biết rõ Vụ Mang Mang chẳng có gì với Ninh Tranh, hành vi ghen tuông đối với Lộ Tuy mà nói là lỗi lầm rất hạ đẳng.

Hơn nữa làm thế sẽ cản đẩy Vụ Mang Mang xa ra, chẳng có lợi gì cho bản thân và người khác cả.

Thế nên Lộ Tuy thuyết phục bản thân không để bụng, cố gắng chịu đựng kiểu mạnh động bộc phát của Vụ Mang Mang.

“Nếu đổi lại là anh, em chắc chắn sẽ liều mạng hơn, anh yên tâm”, Vụ Mang Mang nói lời tình cảm rất là thuận miệng.

“Cảm ơn, anh đi đâu cũng có vệ sĩ, từ ngày mai em đi đâu cũng phải có vệ sĩ”, đó là sự báo đáp thâm tình của Lộ Tuy đối với Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang thờ dài, không dám đòi hỏi tự do, lỡ sau này cô bị bắt cóc để uy hiếp đòi tiền chuộc, Lộ Tuy mà lại cứng đầu như bây giờ thì há chẳng phải tự tìm đường chết hay sao?

Nên vệ sĩ thì vệ sĩ thôi, rảnh rồi cũng có thể bỏ mất.

“Thế tìm cho em một người đẹp trai tí nhé”, Vụ Mang Mang đề nghị.

Phản ứng của Lộ Tuy là, cắn vào ngón tay Vụ Mang Mang một cái.

“Đó không phải khoai tây chiên”, Vụ Mang Mang đá nhẹ vào anh.

Đêm quá dài, nên đặc biệt nhiều lời để nói.

Khi tay Vụ Mang Mang trượt xuống bị Lộ Tuy giữ lấy lần nữa, ép bỏ ra khỏi chỗ một tác dưới rốn anh, cô thực sự không nhịn được nữa, “Nghe nói anh chú ý dưỡng sinh, có thật vậy không?”

“Nghe ai nói?” Lộ Tuy hỏi ngược lại.

“Thì em nghe nói thôi mà”, Vụ Mang Mang không khai ra là Bản Ngã Của Tôi, chủ yếu là cuộc đối thoại giữa cô và anh quá “low”, làm sao tiện nói ra cho được.

“Chỉ cần anh nói cho em biết có phải thật không là được”, Vụ Mang Mang lại thò tay cạy nút áo của Lộ Tuy, bất cứ vật nào lòi lên trên người anh đều không cho cô đụng vào, thế nên cô đành chiến đấu với nút áo.

“Mỗi người đều đang dưỡng sinh, chẳng phải em cũng kiên trì sau tám giờ không ăn gì đó thôi?” Lộ Tuy hỏi.

Vụ Mang Mang đã hiểu, đó cũng có nghĩa là dưỡng sinh.

“Thế nên anh mới nhẫn nhịn không xả ra là vì Đạo gia chủ trọng đạo dưỡng sinh “đông không dưỡng sức, xuân sang lại bệnh sao?” Vụ Mang Mang hỏi.

Câu này đã nói ra rồi thì câu sau không cần che giấu nữa, “Hoặc là chứng ngại tâm lý của anh vẫn chưa vượt qua được?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Type: cò mợc

Bình thân như Lộ Tuy mà lúc này cũng không tài nào thân nhiên được nữa.

Nhưng Lộ Tuy không ngờ Vụ Mang Mang còn có câu “kinh khủng” hơn sắp nói.

“Lộ Tuy, lần đầu của em đừng dâng hiến cho gây rung nhé”, Vụ Mang Mang kéo tay Lộ Tuy, lắc lắc nũng nịu, “Được không?”

Trong số phụ nữ mà Lộ Tuy từng hẹn hò, chủ động cầu hoan như Vụ Mang Mang tuyệt đối không phải đầu tiên.

Đàn ông cần phụ nữ để giải quyết nhu cầu thì phụ nữ cũng thường hy vọng mượn sự tiếp xúc cơ thể thân mật để gia tăng chỉ số bảo hiểm tình cảm.

Nhưng Vụ Mang Mang chắc chắn là nhân tài có thể nói những lời cầu hoan một cách đả kích người khác nhất.

“Không được.”

Trong bóng tối vắng đến tiếng Lộ Tuy, Vụ Mang Mang nghi ngờ có phải cô nghe lầm không.

Cô ngẩng cổ lên, “Ban nãy anh nói là không được hả?”

“Ừ”, Lộ Tuy đáp.

Vụ Mang Mang đỡ thất vọng, cố gắng không đụng đến vết thương, bò dậy khỏi người Lộ Tuy, nói với vẻ khó tin: “Lộ Tuy, không phải chứ?”

Trong không khí vang lên tiếng cười của Lộ Tuy, và cả cái lều con con nhô dưới chân mà Vụ Mang Mang bất cẩn trông thấy, cô mới biết Lộ Tuy lại đùa với cô.

Vụ Mang Mang lại nằm xuống người Lộ Tuy, để mặc anh nắm tay cô, hôn lên đầu ngón tay cô.

Vụ Mang Mang cảm thấy cô đặc biệt thích được hôn, dù là chỗ nào cũng được.

Sẽ có cảm giác rất ấm áp và thân mật.

“Muốn lắm hử?” Lộ Tuy hỏi thay đổi tư thế nằm, để Vụ Mang Mang cảm nhận được nhu cầu của anh.

Nóng đến hằm hạp, hơn nữa còn không có dấu hiệu suy giảm...

“Không”, Lộ Tuy mà trở nên nhiệt tình gấp gấp thì Vụ Mang Mang lại ngược lại, cô vội vã chối từ.

“Ngủ đi”, Lộ Tuy nhẹ nhàng vỗ lên lưng Vụ Mang Mang.

Người luôn phải nín nhịn còn ngủ được, không lý gì Vụ Mang Mang lại không ngủ được, đúng không?

Thế nên khi Vụ Mang Mang mở mắt ra thì đã là mười giờ sáng hôm sau.

Lộ Tuy đi cùng các cô, chị của anh đến chùa dâng hương rồi, còn Vụ Mang Mang vì bị thương nên được ân chuẩn đặc biệt, có thể ở nhà nghỉ ngơi.

Mọi người đều bận rộn, sau đêm Giao thừa sum họp thì lại chạy đông chạy tây.

Vết thương của Vụ Mang Mang đã kết vảy, chỗ bị tụ máu đã bắt đầu tróc ra, nhưng cũng không thấy Lộ Tuyền có động tác tiến thêm bước nữa.

Giấc mộng đẹp chung giường mùa đông của Vụ Mang Mang đã bị phá vỡ vào mùng Một, vì Lộ Tuyền nói buổi tối cô ngủ sẽ đánh rắm.

Cái này... Vụ Mang Mang ngay cả phản bác cũng không thể, cho dù lắp camera thì cũng không ghi lại được mùi thối!!!

Vụ Mang Mang chiến tranh lạnh với Lộ Tuyền mấy ngày trời, đối phương chẳng thêm dỗi dành cô.

Vụ Mang Mang thật lòng cảm thấy Lộ Tuyền không hề cần có bạn gái.

Anh không cần cô cung cấp dịch vụ “tình sắc”, cũng không cần cô cung cấp chức năng “bắn pháo hoa”, hai người cả ngày trời chẳng nói với nhau quá ba câu.

Một năm quan trọng nhất là mùa xuân, công việc của Lộ Tuyền hơi bận, vừa năm mới đã đi công tác hai chuyến, nhưng dù là thế anh vẫn bớt thời gian đi đánh golf một lần, còn cùng đám bạn thăm Ninh Tranh, Thăm Đình đánh mạt chược một lần nữa.

Vụ Mang Mang cảm thấy ngay cả lòng của anh mà cô cũng chẳng động đến được một sợi.

Sau Tết, bà Liễu hỏi Vụ Mang Mang về vấn đề kết hôn.

“Lộ Tuyền có cầu hôn con không?”

“Không.”

Nghe câu này, ánh mắt bà Liễu khiến Vụ Mang Mang cảm thấy bị kì thị, giống như cô rất không có bản lĩnh vậy.

Nhưng đúng là bản lĩnh của cô không cao, bản lĩnh của Lộ Tuyền sinh lớn nhất, có thể to có thể nhỏ, có thể cương có thể xù.

“Nhưng con cũng phải chú ý, bên cạnh Lộ Tuyền năm nay bỗng dưng xuất hiện một trợ lý nữ đấy.” Bà Liễu nhắc nhở.

Phản ứng đầu tiên của Vụ Mang Mang chính là cô trợ lý kia chắc chắn không phải gái trinh.

Vụ Mang Mang đá vào góc bàn trước mặt, “Nếu Lộ Tuyền thay lòng, lẽ nào con có thể quản được.”

Sau buổi uống trà chiều không hề vui vẻ gì với bà Liễu, Vụ Mang Mang cúp luôn tiết học tiếng Pháp đã hẹn trước, đến phòng tập gym giải tỏa tinh lực một trận, tiện thể duy trì vóc dáng hoàn hảo của mình.

Đến tối, Vụ Mang Mang vẫn không nhìn được mà lên mạng tìm kiếm tin tức về trợ lý mới của Lộ Tuyền.

Hiện giờ cô nhìn thì có vẻ vinh quang lắm, nhưng hễ có tin đồn liên quan đến Lộ Tuyền thì mọi người đều tự động giấu cô, nên Vụ Mang Mang lại là người cuối cùng biết xung quang Lộ Tuyền có chuyện gì.

Vụ Mang Mang tìm cô nàng lắm chuyện Lộ Thanh Thanh, quả nhiên rất nhanh, cô nàng đã gửi tin về tân nữ thần của Lộ Thị cho cô, còn có cả tài khoản Weibo của vị tân nữ thần này.

Cuối cùng Vụ Mang Mang đã hiểu tâm lý khi đó của Đồng Khả Khả, vì bây giờ cô cũng lén lút tạo một tài khoản phụ để đi theo dõi tân nữ thần đó.

Tân nữ thần tuổi tác không còn nhỏ, ba mươi tuổi, xuất thân danh giá, tinh thông tám loại ngoại ngữ.

Vụ Mang Mang rất muốn biết trung khu ngôn ngữ của nữ thần đó kết cấu thế nào mà lợi hại đến vậy.

Nhìn hình trên Weibo, đó là một vẻ đẹp cao quý lạnh lùng, nhưng trong đầu Vụ Mang Mang lại tự động bật chức năng “chỉnh sửa ảnh qua app” nên đã giảm bớt sáu mươi phần trăm khi đánh giá nhan sắc của tân nữ thần.

Vừa đủ chuẩn thôi, nhưng thắng ở chỗ biết trang điểm biết ăn mặc, nên mới có thể chạm đến ngôi nữ thần.

Lúc Vụ Mang Mang tìm kiếm thông tin thì nghe tiếng gõ cửa, nhìn đồng hồ, giờ này chắc chắn là Lộ Tuyền đã về.

Cô chẳng buồn quan tâm, dù sao Lộ Tuyền cũng biết tự đẩy cửa mà vào.

“Sao muộn thế này còn không ngủ?”

Vụ Mang Mang nằm bò trên giường, hai chân co lên hươu loạn xạ trong không trung, nghe Lộ Tuyền hỏi thì quay đầu lại trả lời: “Sắp ngủ ngay đây.”

“Anne nói hôm nay em không đi học lớp tiếng Pháp, sao vậy?” Lộ Tuyền bước tới, ngồi xuống giường cô.

Vụ Mang Mang thăm nghĩ, em đã nghĩ đến chuyện chia tay rồi, còn học tiếng Pháp làm khi gì?

Ngày mai là Mười bốn tháng Hai, cũng là “deadline” mà Vụ Mang Mang giành cho Lộ Tuyền, nếu anh còn không tỏ bày gì thì cô sẽ hạ quyết tâm chia tay anh.

“Tâm trạng không tốt, không muốn học.” Vụ Mang Mang nói.

Lộ Tuyền xoa đầu cô, “Tháng Ba anh đưa em đi Pháp chơi, được không?”

“Tháng Ba phải thi vấn đáp thạc sĩ”, Vụ Mang Mang ôm gối đầu trước ngực, cự tuyệt Lộ Tuyền một cách vô tình.

Hề nhớ tới chuyện đó là cô lại sôi máu.

Hôm đó Vụ Mang Mang tra được điểm thi của mình, hào hứng chạy đến khoe với Lộ Tuyền, kết quả là Boss chỉ điểm tình hình cô một cái.

Vụ Mang Mang điền giúp anh câu “so what*?” đằng sau biểu cảm đó.

*Rồi sao?(TG)

Cứ như thi đậu là chuyện thường ngày như ở huyện, không đáng để kiêu ngạo vậy.

“Thế thì đợi em thi vấn đáp xong”, Lộ Tuyền nghiêng người hôn lên trán Vụ Mang Mang, “Ngủ sớm đi.”

Lộ Tuyền đi rồi, Vụ Mang Mang hậm hực đá chân vào không khí, suốt nửa thi bị giãn cơ.

Sáng sớm ngày lễ Tình nhân chẳng có gì đặc biệt, Lộ Tuyền vẫn vừa ăn sáng vừa đọc báo, Vụ Mang Mang lại ngồi cạnh anh xem tin tức trên Weibo.

Năm nay bữa ăn lễ Tình nhân đáng giá triệu tệ ở khách sạn cao cấp nhất thành phố này đã được một người bí ẩn đặt xong, bên khách sạn không hề công bố thân phận người đặt.

Vụ Mang Mang lên nhìn Lộ Tuyền, không biết năm nay cô có được điểm phúc được hưởng sự lãng mạn này không?

Ăn sang xong, Lộ Tuyền đứng lên hôn vào trán Vụ Mang Mang, “Hôm nay lễ Tình nhân, buổi tối đi ăn nhé, em thấy sao?”

Buổi tối? Nhưng Vụ Mang Mang nhớ bữa ăn lễ Tình nhân kia bên khách sạn sẽ phải trực thăng đến đón họ vào buổi chiều, cùng du ngoạn ngắm cảnh trời đêm.

Tuy Vụ Mang Mang hơi thất vọng nhưng ít nhiều cũng biết Lộ Tuyền chắc chắn sẽ không làm những chuyện như thế này.

Chỉ có chiều buổi chiều, Vụ Mang Mang cảm thấy như bị tát vào mặt.

Đám bạn thân thiết tiết lộ người đặt bữa ăn Tình nhân triệu tệ kia chính là Thẩm Đình!

Hai chữ Thẩm Đình xoay ba vòng trong đầu Vụ Mang Mang, thế mà lại là tên không có tể bào lãng mạn nhất đặt bữa ăn Tình nhân!

Chuyện Thẩm Đình có bạn gái mới thì Vụ Mang Mang cũng biết, hình như không xuất thân danh môn gì, vẫn là một nữ sinh đại học.

Nghe đồn hình như mẹ cô gái đó bị bệnh nặng, phải làm công chúa trong hộp đêm rồi gặp được Thẩm Đình, sau đó thì...

Phản ứng đầu tiên của Vụ Mang Mang chính là, tình tiết kinh điển quá cơ, định viết tiểu thuyết hả?

Khoảng khắc này, Vụ Mang Mang nghĩ bụng nếu ban đầu cô và Thẩm Đình đến với nhau, không biết năm nay có phải là được ăn bữa ăn Tình nhân triệu tệ kia không.

Haizzz... chuyện cũ đừng nhớ lại nữa.

Mười bốn tháng Hai, rõ ràng không phải kẻ độc thân, nhưng Vụ Mang Mang lại cảm giác mình cứ như dân FA* bị đám tình nhân kia chọc mù mắt.

*Viết tắt của từ forever alone có nghĩa là mãi cô đơn, hay độc thân chưa có người yêu. (BT)

Weibo và đám bạn toàn hình ảnh tình tứ với nhau, còn có rất nhiều người nhắn tin hỏi Vụ Mang Mang mừng lễ như thế nào.

Vì mọi người đều nghĩ Lộ tiên sinh lắm tiền như thế, lễ này của Vụ Mang Mang chắc chắn sẽ tung bồng, hoành tráng nhất.

Vụ Mang Mang thật muốn trả lời một câu, chia tay rồi!

Nhưng chia tay Lộ Tuyền chỉ vì anh không cho cô một lễ Tình nhân ra về thì Vụ Mang Mang cảm thấy đầu óc mình có bệnh thật.

Nên hôm đó, Vụ Mang Mang vẫn đi học tiếng Pháp bình thường, cô giáo còn dạy cô câu “em yêu anh” nói thế nào nữa.

Vụ Mang Mang rất không khách sáo lừa cô giáo một cái.

Buổi chiều, Lộ Tuyền về nhà sớm hơn ngày thường một chút, Vụ Mang Mang đang cắm hoa ở phòng bên, cô vừa cắt cành hoa vừa nghĩ, cô đang sống như một bà lão sáu mươi tuổi đó sao?

Thực ra Vụ Mang Mang cũng không phải chưa từng tưởng tượng cảnh mình già đi như thế nào, mà cô còn nghĩ rất tốt đẹp nữa.

Sau khi nghỉ hưu sẽ chơi game suốt ngày, nhất định phải giữ giọng nói thật tốt, như thế già rồi cũng có thể giả làm mỹ nữ trẻ trung lừa tình trên mạng, một thế giới tươi đẹp biết bao.

Chỉ không phải giống hiện giờ, ngay cả thời gian dùng máy tính cũng bị Lộ Tuyền hạn chế.

Cắm hoa xong, Vụ Mang Mang lùi lại một bước chuẩn bị thưởng thức, ai ngờ lại lùi vào đúng vòng tay của Lộ Tuyền.

“Rất đẹp, giống như em vậy”, Lộ Tuyền nói.

Vụ Mang Mang cau mày, nheo mắt, hơi sến!

“Đi thôi, đi ăn”, Lộ Tuyền ôm eo Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang vặn vẹo eo, không quá thích những tiếp xúc cơ thể bỗng dưng quá nhiều trong ngày hôm nay.

“Đi ăn ở đâu?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Anh nấu em ăn”, Lộ Tuyền đáp.

Tìm Vụ Mang Mang “lách cách” một cái, cảm giác cô lại bị cầm cung rồi.

Quả nhiên vừa ra cửa đã nghe thấy tiếng trực thăng âm ầm.

Hòn đảo nhỏ bị Vụ Mang Mang gọi thăm là “LS”, sang bùng lên trong ánh đèn màu cam soi rọi cái tên mới của nó, “LW”.

Mới nhìn đã biết là tổ hợp hai chữ cái trong họ của Lộ Tuyền và Vụ Mang Mang.

Chút cảm giác ảm ức hẹp hòi soi mói của Vụ Mang Mang đã tan biến, khóe môi cong lên, cô hỏi Lộ Tuyền, “Em có thể chụp hình không?”

“Ừ.”

Vụ Mang Mang quả quyết móc điện thoại ra chụp, đăng lên Wechat, còn Weibo thì thôi.

Người hiểu chuyện tự khắc sẽ biết hàm nghĩa của “LS” biến thành “LW”.

Vụ Mang Mang cất điện thoại đi rồi nói với Lộ Tuyền: “Thực ra đảo này còn có thể sửa tên nữa, gọi là SM cũng hay lắm.”

Chính là tổ hợp của từ “Suì” trong tên Lộ Tuyền và “Mang” của Mang Mang.

Lộ Tuyền hôn lên má Vụ Mang Mang, “Phải có thân phận rồi thì mới dễ đổi tên.”

Trực thăng hạ cánh, biệt thự đã có sự thay đổi lớn so với lúc trước Vụ Mang Mang đến, dù sao sự thay đổi của chữ cái sẽ dẫn đến bố cục thay đổi.

Công trình chắc chắn không thể hoàn công trong thời gian ngắn, Vụ Mang Mang đoán có lẽ lúc cô còn ở Ý thì Lộ Tuyền đã bắt tay vào làm rồi.

Vị này đúng là đủ tự tin!!!

“Em nghỉ ngơi đi, có cần tắm không? Anh đi nấu cơm”, Lộ Tuyền cởi áo khoác, xắn tay áo.

Vụ Mang Mang lắc đầu, hai tay chống dưới cằm, nằm bò trên bệ bếp ngắm Lộ Tuyền nấu nướng.

Cô thích đàn ông nấu ăn, sẽ có cảm giác gia đình.

Từ thế nấu ăn của Lộ Tuyền ung dung tao nhã, giống một họa sĩ đang vẽ tranh, hoặc giống một nghệ sĩ đang đàn dương cầm hơn.

Đạo pháp thái rau của anh lại giống cao thủ võ lâm mà giang hồ truyền tụng, đao xuất như tuyết.

Hình dung đó hơi khoa trương, vì trong mắt người tình là cao thủ mà.

Tối nay Lộ Tuyền làm món Nhật, không quá tanh, phối cùng món rượu mà Vụ Mang Mang vốn uống không quen cũng khá hoàn hảo.

Ăn xong, Vụ Mang Mang tiếp tục thưởng thức tư thế đẹp khi rửa bát của Lộ Tuyền, sau đó chạy tung tăng lên lầu tắm tấp.

Có lẽ do có hơi rượu trợ hứng, cũng có thể là bị đôi tay của Lộ Tuyền quyến rũ, dù sao Vụ Mang Mang cảm thấy tim cô đập rất nhanh, máu lưu thông quá nhanh, đứng dưới vòi hoa sen trong bồn tắm mà có phần chênh choáng.

Ngón tay Lộ Tuyền lúc nào cũng thấp thoáng trước mặt cô, lúc anh rửa chén đĩa, Vụ Mang Mang vô cùng khao khát ngón tay anh di chuyển trên cơ thể cô.

Nếu không như thế thì cô cũng chẳng cần hoảng hốt bỏ chạy đi tắm thế này.

Tắm xong, Vụ Mang Mang vẫn cảm thấy toàn thân nóng nực, ngơ ngẩn đứng trước tấm gương cực lớn, nhìn những giọt nước từ cổ chạy xuống dưới.

“Quả đào” hoàn mỹ trắng nõn hồng hào, dường như đã chín đến mức đòi hỏi phải được hái ngay.

Nghe tiếng gõ cửa của Lộ Tuyền, Vụ Mang Mang chọn ra một chiếc đầm hai dây đỏ rực từ trong tủ áo, bên ngoài khoác thêm chiếc áo nhung có kèm mũ trắng như tuyết, có hai quả bông nhỏ từ hai bên mũ rủ xuống, lắc lư trước ngực cô.

“Có muốn ra ngoài đi dạo không?” Lộ Tuyền dựa vào cửa, hỏi cô.

Ánh mắt Vụ Mang Mang bất giác lướt từ cổ họng Lộ Tuyền xuống phần bụng anh, sau đó nuốt nước bọt.

Tối nay hình như cô thấy khao khát lạ thường.

“Không muốn đi”, Vụ Mang Mang không muốn đi đâu cả, chỉ muốn lăn lộn trên giường.

“Thế xuống dưới xem đĩa nhé? Anh sưu tầm rất nhiều phim kinh điển”, Lộ Tuyền nói.

Vụ Mang Mang suy nghĩ, hình như Lộ Tuyền không hề có ý lăn lộn trên giường, nên cô đành phải nhẫn nhịn, gật đầu.

Lúc xuống lầu, cảm giác hai trên chà xát nhau rất kỳ quặc, Vụ Mang Mang kìm nén bức bối, kéo quả bông trước ngực.

Phụ nữ ba mươi như sói, bốn mươi như hổ, cô vì lớn thêm một tuổi nên mới bắt đầu đòi khát chẳng?

Đĩa phim do Lộ Tuyền chọn, Vụ Mang Mang căn bản không để ý anh chọn bộ phim nào.

Vì cô sau khi uống một ly nước lạnh rồi vẫn cảm thấy nóng bức, thế là cởi áo khoác trước mặt Lộ Tuyền, để lộ chiếc váy hai dây màu đỏ bên trong.

“Em nóng quá, anh có nóng không?” Vụ Mang Mang lấy tay quạt quạt trên mặt, “Đưa remote cho em, em chỉnh lại nhiệt độ, anh mở máy sưởi nóng quá hả?”

Lộ Tuyền cười, đưa điều khiển cho cô, “Không thấy nóng.”

Vụ Mang Mang nhìn nụ cười của anh, nheo mắt lại.

Ánh mắt người này đảo một vòng tự do trên người cô, dừng lại ở ngực và đùi cô trung bình hơn năm giây, sau đó ngược lên nhìn cô bằng ánh mắt võ lã ra.

Vụ Mang Mang cảm giác cô bị khiêu khích!

Sao so sánh với Lộ Tuyền “trong trắng như băng như ngọc”, Vụ Mang Mang cảm thấy mình đã hóa thành cô nàng thèm khát rồi.

Vụ Mang Mang dứt khoát chồm người đến gần Lộ Tuyền, nhẹ nhàng cọ bộ ngực vào cánh tay anh, lấy ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực anh, sau đó cất giọng kiều diễm: “Sếp à, một mình sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Type: cò mọc

Lộ Tuy không nói gì, chỉ đưa mắt liếc nhìn Vụ Mang Mang từ trên xuống dưới như đang lựa bấp cái, hình như có vẻ hài lòng, “Ừ, một mình thôi.”

Thấy Lộ Tuy chịu phối hợp với mình, Vụ Mang Mang lại nghiêng diễn, cô đá bay dép lê con thỏ trên chân đi, dùng đầu ngón chân nhẹ nhàng lướt từ mắt cá chân lên bắp chân anh.

“Đêm dài đằng đẵng, sắp một mình lẽ nào không thấy cô đơn?” Vụ Mang Mang thổi hơi vào tai Lộ Tuy.

Ánh mắt anh lại lượn trên người Vụ Mang Mang một chốc, lần này Vụ Mang Mang không kìm được ưỡn ngực lên.

Trong lòng Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tuy chắc chắn là cao thủ tình trường, quá biết cách chọn bấp cái!

“Không cô đơn.” Lộ Tuy nhẹ nhàng đẩy Vụ Mang Mang ra, đứng lên nói: “Không thích bộ phim này? Thế anh chọn bộ khác nhé.”

“Lộ Tuy!” Vụ Mang Mang đứng lên, nắm đấm siết chặt lại, trong cơ thể cô đang có ngọn lửa cháy bùng bùng, nên cô không nghĩ gì mà túm lấy tay Lộ Tuy.

Lộ Tuy nghiêng người, tránh “Long trao thủ” của Vụ Mang Mang.

Kiểu khiêu khích này đúng là khiến cho người ta không thể chịu nổi, Vụ Mang Mang bất giác sử dụng tuyệt chiêu của mình với Lộ Tuy, đứng trên sofa lao người vào anh.

Cái này gọi là “hồ đói vô mồi”.

Vụ Mang Mang cười lên người Lộ Tuy, tay nhanh chóng mò lên thắt lưng anh, vừa cời ra vừa hậm hực bảo: “Lộ Tuy, em nói thẳng với anh nhé, tối nay dù anh có không chịu thì cũng phải chịu!”

Vụ Mang Mang vừa nói vừa cúi xuống hôn Lộ Tuy, cô hôn lung tung chẳng có phương pháp, cứ như bắt được chỗ nào là hôn chỗ đó.

Lộ Tuy đưa hai tay giữ lấy eo Vụ Mang Mang, vừa định nhóm dậy, vừa khê đồ dành cô, “Đừng đùa nữa Mang Mang, chúng ta đi dạo nhé, được không?”

Tên đã lấp vào cung, mà còn tâm trạng đi dạo ư?

Vụ Mang Mang cảm thấy vô cùng bất lực và thất bại, “Em không, em ghét đi dạo.”

“Không đi dạo thật hả?” Lộ Tuy cố ngồi lên, giữ lấy mặt Vụ Mang Mang, trán anh đã lấm tấm mồ hôi tựa hồ đang phải chịu đựng cái gì đó rất ghê gớm.

Vụ Mang Mang lắc đầu, cô sắp không khống chế được rồi, mà Lộ Tuy còn thích đi dạo thế hả?

Nhưng cũng may là sau đó, Lộ Tuy đã chủ động hôn lên môi Vụ Mang Mang.

Đào khách thành chủ, Vụ Mang Mang bỗng trở thành con cừu non tội nghiệp.

Đến khi Vụ Mang Mang tỉnh lại sau cơn văng vất thì đã là một tiếng đồng hồ sau, cô đã ngất đi một chốc ngắn ngủi, thậm chí cô còn cảm thấy hình như mình đã nhìn thấy ánh sáng của cái chết trong truyền thuyết.

Cơ thể được dòng nước trong bồn tắm nhẹ nhàng mát xa, không còn đau đớn như ban nãy nữa, Vụ Mang Mang gắng sức mở mắt ra, dường như Lộ Tuy cảm nhận được cô đã tỉnh lại, nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống trán cô.

Vụ Mang Mang nghe thấy anh khê biểu dương, “Good girl”.

Vụ Mang Mang muốn mở miệng nói nhưng đến khi thật sự há miệng ra thì phát hiện cổ họng đã khàn đặc, cô hét lại tiếng hét thảm thiết cuối cùng của mình.

Đúng là đau chết đi được!

Rốt cuộc là đau thế nào? Bạn thử cố nhét nắm tay vào miệng thì sẽ biết ngay.

“Em có hồng mắt không?” Vụ Mang Mang không dám chắc bản thân mình có còn hoàn chỉnh hay không.

Trên đầu vang lên tiếng cười của Lộ Tuy, “Không, vẫn còn có thể chơi tiếp.”

Tâm trạng Lộ Tuy hình như cực tốt, Vụ Mang Mang đưa tay nhéo vào eo anh, bị anh nắm tay. “Đừng chọc anh, anh vẫn chưa ổn đâu.”

Vụ Mang Mang mặt đỏ hồng ra, chỉ có thể tiếp tục giả vờ ngủ say.

Đến khi tỉnh lại thì đã mười một giờ trưa, cơ thể đau nhức như bị máy nén đất cán qua người, lúc Vụ Mang Mang xuống lầu thì nhìn thấy Lộ Tuyền bước ra từ phòng tập gym.

Toàn thân mồ hôi nhễ nhại, tinh lực của anh phải dồi dào đến mức nào?

“Bữa sáng trên bàn, có cần anh đút em ăn không?” Lộ Tuyền nhìn Vụ Mang Mang ăn mặc kín mít từ đầu đến gót chân.

Vụ Mang Mang cười “hờ hờ” hai tiếng, ý là chẳng buồn đếm xỉa đến anh!

Cô bung ly sữa bò lên ban công tầng hai, nhìn ra xa, tiện thể vươn vai duỗi lưng, sau đó rất tự nhiên nhớ lại sức mạnh của Lộ Tuyền.

Lộ tiên sinh chú trọng dưỡng sinh, đương nhiên rất mạnh khỏe, mỗi ngày đều tập thể dục đều đặn, anh còn có rất nhiều huấn luyện viên như: đấu kiếm, quyền anh, taekwondo... họ thường xuyên ra vào nhà họ Lộ.

Trước kia Vụ Mang Mang rất vui vì Lộ Tuyền chăm sóc cơ thể như vậy, nhưng hiện giờ lại có phần hậm hực vì anh trút mọi thứ lên người cô.

Vụ Mang Mang đứng trên ban công lơ đãng xuất thần hồi lâu mới nhận ra điều bất thường trên bãi cát ven biển, hình như cô nhìn thấy một chiếc giường.

“Đang nhìn gì đấy?”

Lộ Tuyền đã tắm xong, cơ thể tỏa ra hương thơm mê hoặc xen lẫn mùi hương sữa tắm, Vụ Mang Mang được anh ôm từ phía sau, vì mê mẩn hương thơm này mà quên đi mọi bực bội vào tối qua.

“Ồ đó hình như có gì đó không đúng”, Vụ Mang Mang giờ tay chỉ ra biển.

Lộ Tuyền nhìn theo hướng tay chỉ của Vụ Mang Mang, không nói gì mà chỉ bắt lực khẽ thở dài.

Một ý nghĩ vụt qua đầu, Vụ Mang Mang xuống lầu, đi ra biển.

Trên bãi cát đúng là có một chiếc giường màu trắng, bốn phía đều có màn rủ, tấm màn màu trắng như tuyết khẽ lay động trong gió.

Trên giường còn có vài cánh hoa hồng chưa bị gió thổi bay. Trên bãi cát trắng vung vãi những cánh hoa hồng đỏ thắm, đồng thời còn có vết tích của sập nên còn sót lại.

Nhìn kĩ thì nhận ra đó là một hình trái tim.

Trên chiếc bàn không xa bày một bình hoa hồng đang nở rộ, bên cạnh có thùng đá, trong đó còn có chai champagne chưa khai.

Lúc này xung quanh giường vẫn còn tàn dư của đồng lửa.

Hiện giờ mới nhìn thì thấy nó có vẻ đẹp hoang vắng, nhưng không khó tưởng tượng ra tối qua hẳn phải là một cảnh tượng vô cùng lãng mạn và duy mỹ.

Vụ Mang Mang xem như đã biết vì sao tối qua Lộ Tuyền cứ muốn dụ dỗ cô ra ngoài đi dạo.

Cô đúng là một kẻ ngốc!

Vốn dĩ cô đã có thể có được một đêm hoàn mỹ, vết máu màu đỏ hoa hồng chắc sẽ lưu lại trên drap giường màu trắng tinh, cả đời này khi nhớ lại lần đầu tiên cũng xem như đáng giá.

Thế nhưng vì cô sốt ruột và hưng phấn quá, kết quả chỉ là làm bẩn sofa.

Bây giờ Vụ Mang Mang eo nhức lưng đau chân bị chuột rút, đa phần cũng là vì nơi tác chiến tối qua không được dễ chịu, thoải mái cho lắm.

Đến nỗi cô bị bắt phải nằm trên sofa để chịu đựng.

Vụ Mang Mang chỉ vào chiếc giường, phần nệm nhìn Lộ Tuyền đang đi tới.

Người này tối qua không thể nói thẳng ra hay sao?

Có quỷ mới biết đi dạo anh nói là chỉ những thứ này chứ!

“Nhìn cái gì, hôm nay đã là Mười năm tháng Hai rồi, nơi này đương nhiên sẽ có người tới dọn dẹp.” Lộ Tuyền rất thân thiện quay lưng đi về nhà.

“Anh...” Vụ Mang Mang hét lên tức tối sau lưng Lộ Tuyền, “Sao anh có thể làm thế?! Em còn chưa ngủ trên đó mà!”

Vụ Mang Mang chạy tới, lắc lắc cánh tay Lộ Tuyền.

“Năm sau đi”, Lộ Tuyền hồ hững bảo.

“Không được! em cần năm nay, năm nay!” Vụ Mang Mang hoàn toàn bị Lộ Tuyền chọc tức.

Người này đúng là điển hình của kẻ xong việc là quyết nợ mà!!!

Tiểu là Vụ Mang Mang đi sau lưng Lộ Tuyền nên không nhìn thấy khoe môi anh đang cong lên.

“Được được được, phụ nữ các cô đúng là phiền phức, lắm chuyện!” Lộ Tuyền rất không khách sáo, phê bình Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang lại đắc ý làm mặt hề sau lưng anh.

Đến khi ăn tối xong, Vụ Mang Mang mới bắt đầu chọn váy để mặc trên bãi cát lãng mạn mới sức nhớ, chính cô đang đưa thịt vào miệng sói đó sao?

Vụ Mang Mang bỗng cảm thấy IQ của mình có vấn đề, lúc đó thái độ của Lộ Tuyền chính là vờ từ chối nhưng thực chất lại là ngênh đón mà!!!

Chỉ tiểu là Lộ Tuyền đã bệnh rộ trên bãi biển cả buổi chiều rồi, lúc này Vụ Mang Mang muốn đổi ý thì chắc lại phải chịu đựng trên sofa thôi.

Tối nay ngay cả bầu trời cũng rất đẹp, sao sáng lấp lánh một dải ngân hà.

Vụ Mang Mang đi trên bãi biển với một chút e thẹn, Lộ Tuyền đang khui champagne.

Đống lửa bốn bề và ánh nến chiếu khung cảnh xung quanh thành màu cam, xua tan hơi lạnh vốn không nhiều trên bờ biển.

Vụ Mang Mang đá dép lê, ngồi lên giường, đón lấy champagne trong tay Lộ Tuyền, uống cạn một hơi.

Khi nụ hôn của Lộ Tuyền rơi xuống người, Vụ Mang Mang khẽ run rẩy trong vòng tay anh.

Nhưng phải nói rằng Lộ Tuyền là một người tình hoàn hảo, dịu dàng và nhẫn nại, đến cuối Vụ Mang Mang thực sự không chịu nổi sự dẫn dắt của anh nữa, lật người cười trên lưng anh, còi từng nút áo sơ mi của anh ra.

Vai rộng eo hẹp, đường nét cơ bắp là kiệt tác hoàn hảo nhất dưới ngòi bút của nghệ nhân, tính lực dồi dào, chỉ nhìn là có khả năng tượng ra sức mạnh bùng nổ của anh.

Vụ Mang Mang không thể giả vờ mà làm như mình không thích, tuy thực sự là hơi đau.

Có lẽ là ngắm quá lâu, Lộ Tuyền vô cùng bức bối trước hành vi chỉ ngắm mà không làm gì của Vụ Mang Mang, anh nhanh chóng cướp lại chủ quyền nhưng vẫn duy trì sự nhẫn nại vốn có.

Đến khi trong đầu Vụ Mang Mang pháo hoa bùng nổ thì Lộ Tuyền mới xâm nhập vào.

Vẫn là cơn đau do không thể dung nạp nổi, Vụ Mang Mang lợi dụng được anh rồi thì muốn bỏ chạy nhưng lại bị Lộ Tuyền nắm lấy gót chân, kéo ngược lại.

Người này một khi nắm trái vị ngọt thì sẽ bắt đầu xử lý cô vừa ác vừa nhanh, dường như muốn bù đắp hết mọi sự kiên nhẫn này giờ vậy.

Vụ Mang Mang bị nghiền ép còn thâm hơn hôm qua.

Nửa đêm, Lộ Tuyền nửa tỉnh nửa mê thò tay sang bên cạnh nhưng không tìm thấy hơi ấm kia đâu, anh ngồi lên tìm xung quanh một vòng cũng không thấy Vụ Mang Mang.

Lộ Tuyền đứng lên mặc quần áo, và nhìn thấy Vụ Mang Mang trong phòng khách.

Vụ Mang Mang lúc này đang cãi nhau với R2-D2.

“Cái đồ robot ngu ngốc này, thuốc tránh thai cũng chưa từng nghe hả? Mau lên mạng tìm đi.” Vụ Mang Mang chỉ vào đầu R2-D2 nổi cáu.

Lộ Tuyền bước lại xoa đầu Vụ Mang Mang, “Giận dữ ghê, tính lực dồi dào quá nhỉ.”

Vụ Mang Mang đẩy bàn tay Lộ Tuyền đang bắt đầu sờ xuống dưới, trừng mắt: “Sao anh không dùng ‘áo mưa’ hả?”

Lộ Tuyền chưa kịp giải thích thì đã nghe thấy Vụ Mang Mang nhức mồm, “Một người đàn ông quên đi sức khỏe của người phụ nữ thì chỉ có thể chứng minh anh ta là cảm thú.”

Lộ Tuyền nheo mắt, Vụ Mang Mang đúng là chỉ mèo mắng chó, căn bản không phải về chuyện áo mưa mà chắc là do bị ức hiếp quá dữ thôi.

Đối mặt với sự chỉ trích của Vụ Mang Mang, Lộ Tuyền còn không tức giận mà ngược lại còn tỏ ra bí ẩn: “Cũng có thể anh ta muốn người phụ nữ đó mang thai đấy.”

Vụ Mang Mang giật thót mình trước câu trả lời của anh.

Khả năng này hoàn toàn có thể xảy ra, nhà họ Lộ ba đời chỉ có đứa cháu trai này, Lộ Tuyền đã ba mươi mấy rồi, nói một câu khó nghe là lỡ như vài năm nữa mắc chứng tinh trùng yếu thì nhà họ Lộ chắc sẽ tuyệt tự mất.

Vụ Mang Mang lảng lạng cách xa Lộ Tuyền ba tấc, cô thực sự không có sở thích làm mẹ.

Lộ Tuyền nhìn thấy động tác của Vụ Mang Mang, sắc mặt sa sầm xuống.

Vụ Mang Mang đoán không sai, thực ra Lộ Tuyền không quan tâm chuyện Vụ Mang Mang có thai hay không, không có cũng được mà có thì cũng chẳng phải chuyện xấu.

Nhưng Vụ Mang Mang còn nhỏ tuổi, tâm tính cũng không ổn định, có phản ứng này không thể trách cô được.

“Em lo cái gì? Mấy hôm này không phải kỳ an toàn của em à?” Lộ Tuyền bắt lực vẫy tay gọi Vụ Mang Mang.

“Sao anh biết kỳ an toàn của em?” Trong lòng Vụ Mang Mang rất khâm phục anh, ngay cả ngày “bà đỡ” của cô mà anh lại nhớ được.

Lộ Tuyền kéo Vụ Mang Mang lại để cô ngồi lên đùi anh, “Vì lần đầu tiên nên mới không mang bao, lần sau anh sẽ dùng.”

Vụ Mang Mang bỗng có một suy nghĩ, sự lảng mạn lần này của Lộ Tuyền có thể không phải vì lễ Tinh nhân, chỉ là lễ Tinh nhân trùng hợp với kỳ an toàn của cô mà thôi, anh chẳng qua là một hòn đá bắn trúng hai con chim.

Nhưng đó chỉ là suy đoán của Vụ Mang Mang, muốn lý luận với Lộ Tuyền là tuyệt đối không thể.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Type: P.anh

Vì là kỳ an toàn mà suốt ba ngày liền Vụ Mang Mang sống trong mưa vắn gió vũ, trướng rủ màn che chẳng biết đêm ngày.

Lộ Tuyền không phải dạng người tùy tiện, nhưng một khi đã tùy tiện thì thật sự không phải người.

Cuối cùng Vụ Mang Mang không chịu nổi, cố sức quay đầu lại cao giọng chất vấn, “Rốt cuộc anh kìm nén bao lâu rồi hả? Hàng tồn kho bao năm đều trút hết lên người em phải không?”

Đáp lời Vụ Mang Mang là nhịp độ canh tác hung hãn hơn và những giọt mồ hôi cần lao của Lộ Tuyền.

May thay thời kỳ an toàn sở dĩ an toàn là vì “bà đỡ” đã đến ngay cửa, sáng thứ tư Vụ Mang Mang vừa tỉnh dậy, nhìn thấy dấu vết thì suýt nữa sung sướng muốn điên lên, chưa bao giờ trông ngóng “bà đỡ” đến như hôm nay.

Vụ Mang Mang thò đầu ra khỏi nhà tắm, chỉ huy Lộ Tuyền, “Cái đó... họ hàng của em đến rồi, anh có thể lấy giúp em một miếng tiểu thiên sư có cánh không?”

Có điều Lộ Tuyền thật sự là một người vô cùng thực tế, vì họ hàng của Vụ Mang Mang tới nên anh không hề khách sáo mà đưa cô quay trở về nhà họ Lộ để xử lý việc công.

Vụ Mang Mang vô cùng buồn chán, dưới sự chỉ đạo của Lộ Tuyền cô đã tạm nghỉ việc không lương, vì điểm thi đã đủ tiêu chuẩn nên Vụ Mang Mang cũng không cãi vả vô ích với anh làm gì, dù sao sớm muộn gì cũng phải làm thế.

Còn Cathy đang báo cáo lịch trình gần đây cho Vụ Mang Mang nghe, có những gì cần phải tham dự, những gì có thể chọn, đang đợi cô phê duyệt.

Vụ Mang Mang nghe tai trái ra tai phải, thấy không thể qua loa được nên dứt khoát ôm bụng tỏ ra đau khổ, khó nhọc cười với Cathy, “Đau bụng kinh, xóa hết lịch trình tuần này đi.”

Cathy bắt lực nhìn Vụ Mang Mang đang giả vờ giả vịt, thờ dài một tiếng.

Vụ Mang Mang thả làm trứng luộc trên giường còn hơn là phải đi dự tiệc.

Cô nhận lấy nước đường gừng từ Anne, uống một hớp rồi bắt đầu xem điện thoại, trong nhóm bạn đang thảo luận sôi nổi chủ đề “làm quá lâu sẽ giãn ra thành cái bao”.

Vụ Mang Mang xem một lúc, thăm nghĩ toi rồi. Sau này nếu cô chia tay Lộ Tuyền thì bạn trai kế tiếp liệu có cảm thấy đang chèo thuyền trên đại dương không?

Nhưng cũng may là có người phản bác lại, nói là làm nhiều thì ngược lại còn có tính đàn hồi, đó gọi là dùng nhiều thì tốt, không dùng thì hỏng.

Tóm lại là ông nói ông có lý, bà nói bà có lý.

Vụ Mang Mang mang tiếng là người có kinh nghiệm thực hành sâu sắc nhất vì từng có rất nhiều bạn trai, bị yêu cầu nêu quan điểm.

Long Tú Quyên còn nói mát mẽ xa gần: “Vấn đề này Vụ Mang Mang có quyền phát ngôn nhất, chắc là càng nhiều càng chặt đúng không? Nếu không Lộ tiên sinh làm sao lại thích Mang Mang của chúng ta chứ, đúng không?”

Phụ nữ thông thường đều sẽ như thế, thấy cặp đôi nào không xứng thì sẽ nghĩ cô nàng kia chắc chắn là kỹ thuật trên giường rất giỏi, chẳng hạn Camilla và thái tử Charles.

Còn về câu hỏi của Long Tú Quyên, Vụ Mang Mang thăm nghĩ, chắc là mọi người phụ nữ đối với Lộ Tuyền đều rất chặt.

Nhưng kiểu hỏi này của cô ta rõ ràng là che giấu sự ác ý trong đó, sau đó cô ta còn khoe rằng lúc cô ta và vị hôn phu bên nhau thì vẫn là lần đầu tiên, vị hôn phu của cô ta tỏ ra rất trân trọng và thích thú, nên Long Tú Quyên luôn giả vờ ngây thơ như thể chẳng hiểu chuyện gì.

Thực ra Lộ Thanh Thanh từng vạch trần Long Tú Quyên, nói cô ta đi làm phẫu thuật vá màng trinh.

Đương nhiên đó chỉ là suy đoán, trong đám bạn của cô, chọc gậy bánh xe như thế là chuyện bình thường.

Vì đối tượng thực tiễn duy nhất chỉ có Lộ tiên sinh nên Vụ Mang Mang đúng là không biết mình giãn hay chặt thế nào, Lộ Tuyền cũng không phải dạng người sẽ nói những câu kiểu “tiểu yêu tinh, em siết anh chặt muốn chết”...

Vụ Mang Mang không tài nào trả lời Long Tú Quyên, đành giả vờ không nhìn thấy.

Từ khi Long Tú Quyên mở đầu, người trong nhóm rất quan tâm chuyện phòng the của Vụ Mang Mang và Lộ Tuyền, mấy người phụ nữ đó đều mơ tưởng rất nhiều về anh, đều không thể tưởng tượng được Lộ tiên sinh cũng là người đàn ông có lửa dục đam mê.

Không trách được họ, thực ra Vụ Mang Mang cũng bị Lộ Tuyền giả vờ cool ngầu ức hiếp quá đáng mà.

Vụ Mang Mang không muốn chia sẻ chuyện này với họ, quả quyết bầm tắt màn hình, đó là ưu điểm của việc kết bạn trên mạng, bạn không muốn quan tâm đến họ thì ngay cả lời xin lỗi, cáo từ cũng không cần phải nói.

Buổi tối lúc Lộ Tuyền gõ cửa, Vụ Mang Mang đã ngủ rồi, thấy anh vào còn tưởng anh đến chúc ngủ ngon, tiện thể hôn lên trán, nào ngờ Lộ Tuyền bế cô đi về phòng anh.

“Tối nay em không được đâu”, Vụ Mang Mang cuống lên, cô không muốn vượt đèn đỏ!

“Đừng nghĩ lung tung, ngủ mà thôi”, Lộ Tuyền nhẹ nhàng đặt Vụ Mang Mang xuống giường.

Vụ Mang Mang ngủ không an phận, thường xuyên trở mình, ngủ một mình thì không sao, lỡ ngày mai thức dậy bị Lộ Tuyền phát hiện cô về cả một bản đồ thì khó tránh khỏi bị mất điểm.

“Lúc em không tiện thì không thích ngủ với người khác đâu”, Vụ Mang Mang nói.

“Thế thì em có thể bắt đầu thích ứng được rồi đấy”, Lộ Tuyền nằm xuống cạnh cô.

“Chẳng phải anh chê em ngủ sẽ đánh rắm đó sao?” Vụ Mang Mang gét kiêu Lộ Tuyền không quan tâm đến ý nguyện của cô.

“Ngay cả em mà anh cũng ăn rồi, còn để tâm chuyện em đánh rắm à?” Lộ Tuyền thò tay tắt đèn trong phòng.

Gương mặt đỏ bừng bừng của Vụ Mang Mang được che giấu an toàn trong bóng tối, Lộ tiên sinh đúng là cái gì cũng dám nói, chút riêng tư cũng không còn nữa.

Vụ Mang Mang cảm thấy cô không tài nào giả vờ làm nữ thần không ăn khói lửa nhân gian được nữa rồi.

Vụ Mang Mang là con cú đêm, không ngủ được đành quấy rối Lộ Tuyền, cô đang trong giai đoạn mới phá giới, đặc biệt tò mò về chuyện nam nữ.

“Cái đó... lúc trước gì sao anh lại chia tay Vương Viện?”, đối với Vụ Mang Mang, Vương Viện gần như là người phụ nữ không thể tìm ra khuyết điểm,

mà suy đoán của Lộ Lâm thì chắc là Vương Viện đã phạm vào cấm kỵ của Lộ Tuyền trong chuyện giường chiếu, Vụ Mang Mang không muốn lặp lại sai lầm đó.

“Không hợp nhau.”

Vụ Mang Mang biết ngay Lộ Tuyền sẽ trả lời như thế mà.

“Rốt cuộc chị ấy đã phạm vào điều cấm kỵ gì của anh thế?” Vụ Mang Mang truy hỏi.

“Anh chẳng có gì cấm kỵ cả”, Lộ Tuyền đáp. Từng nghĩ là có, nhưng thực ra chỉ là không đúng người mà thôi.

Trực giác mách bảo Vụ Mang Mang rằng chắc chắn Vương Viện không “dung nạp” nổi Lộ Tuyền. Nhưng nghĩ thế thì chẳng phải cô là một cái bao tải sao?

Trong lòng Vụ Mang Mang có cảm giác không vui, như thế thì đã kích cô quá.

Nhưng Lộ Tuyền không phải hạng đàn ông nói xấu bạn gái cũ, nên mặc cho Vụ Mang Mang giờ mọi thủ đoạn làm nũng, giận hờn thế nào cũng không moi được chút gì từ anh.

Nhưng đôi lại là bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ tò mò mà, đúng không?

Vụ Mang Mang sắp bị sự tò mò giầy vò muốn chết rồi, cuối cùng cô thì thào vào tai Lộ Tuyền một câu.

“Em chắc chứ?” Giọng Lộ Tuyền thoáng sự vui vẻ.

“Vâng”, Vụ Mang Mang gật đầu như kiểu bắt được vàng.

“Được, em làm trước”, Lộ Tuyền bảo.

Vụ Mang Mang không chịu, “Tại sao em làm trước? Lỡ như anh nuốt lời thì sao?”

Lộ Tuyền đáp: “Chuyện anh đã hứa thì sẽ không nuốt lời, nhưng em thì có tiền án tiền sự rồi.”

Tiền án tiền sự mà anh nói chắc là chuyện vượt rào ngoại tình lần trước, chuyện đó Vụ Mang Mang đã quên sạch sẽ rồi, “Thế nếu anh nuốt lời thì chẳng phải em thiệt thòi hay sao?”

“Không đâu, vì anh không mong muốn đây chỉ là giao dịch một lần.” Lộ Tuyền bảo.

Vụ Mang Mang bị Lộ Tuyền thuyết phục.

Một lúc lâu sau, Vụ Mang Mang bật dậy khỏi giường như tên lửa, lao vào nhà tắm.

Đến khi cô rũ rượi bỏ lại lên giường, còn bị Lộ Tuyền bóp cằm, chê trách, “Lần sau đừng dùng răng.”

Vụ Mang Mang đẩy Lộ Tuyền ra, cô đã không còn ham muốn mở miệng nói gì nữa rồi.

“Còn muốn nghe không?” Lộ Tuyền hỏi Vụ Mang Mang đang mơ màng muốn ngủ, anh là một thương nhân rất trọng chữ tín.

Vụ Mang Mang chẳng buồn mở miệng, chỉ một mồi “ừm” một tiếng.

Thực ra Vương Viện chẳng có tật xấu gì lớn, chẳng qua chỉ yếu ớt một chút, nhạy cảm với cơn đau một chút.

Vụ Mang Mang không đồng ý, “Người ta hay nói phụ nữ kêu đau thì sẽ càng kích thích ham muốn chinh phục của đàn ông hơn mà?”

Đây coi như kiểu khen ngợi biến tướng rằng đàn ông rất lợi hại!

Lộ Tuyền nhẹ nhàng xoa đầu Vụ Mang Mang, “Chỉ có gã nào không bình thường mới tìm kiếm kích thích trong cơn đau của đối phương thôi.”

Đa số đàn ông sẽ thích phản ứng vui vẻ của phụ nữ hơn.

Nhưng điều đó lại dẫn dụ phụ nữ hướng về việc giả vờ ngây thơ. Như thế không kêu đau thì không đủ chứng tỏ mình e thẹn, đoan trang vậy.

Mà Vụ Mang Mang là phụ nữ, nên cô kiên quyết theo phe phụ nữ, lâu bầu: “Chuyện này không thể trách Vương Viện được, nếu chuẩn bị không kỹ càng thì đương nhiên sẽ đau rồi.”

Lộ Tuyền lại vò tóc Vụ Mang Mang. Tưởng đàn ông là tay súng vàng bất bại sao? Trừ phi uống thuốc thì may ra!!!

Thực tế nếu chuẩn bị quá lâu thì đa số sẽ xỉu xuống.

Lần này Vụ Mang Mang rất hứng thú, đôi mắt sáng rực trong bóng đêm, tuy cô chưa từng tính thời gian nhưng Lộ Tuy đối với cô là tuyệt đối rất kiên nhẫn.

Cô truy hỏi Lộ Tuy, anh tỏ ra bức bối, chỉ nói một câu, “Em có khả năng, được chưa?”

Vụ Mang Mang định hỏi nữa thì bị một câu “Ngủ đi” của Lộ Tuy chặn ngang.

Lần này làm nũng cũng chẳng còn tác dụng.

Vụ Mang Mang nghĩ mãi vẫn không hiểu “khả năng” mà Lộ Tuy nói có nghĩa là gì?

Đang khen cô chịu được cực khổ, có độ co giãn tốt sao?

Thế thì, Vụ Mang Mang thà rằng Lộ Tuy đừng khen cô còn hơn.

* * *

Mới ăn sáng xong thì điện thoại của Lộ Gia Nam đã đuổi đến.

“Mang Mang, sức khỏe ổn hơn chưa?” Lộ Gia Nam hỏi.

Vụ Mang Mang vội vàng ngồi thẳng lên: “Đỡ hơn rồi cô ạ.”

“Cô quen một ông bác sĩ Trung y rất mát tay về phụ khoa, cô đã hẹn thời gian giúp cháu rồi, mười giờ sáng thứ Tư nhé.” Lộ Gia Nam bảo.

Lộ Gia Nam chưa bao giờ làm cho người khác khó chịu, chỉ có khiến bạn tự kiểm điểm bản thân mà thôi.

“Cháu cảm ơn cô”, Vụ Mang Mang đáp. Dù sao phụ nữ hoặc ít hoặc nhiều cũng có bệnh, đi khám bác sĩ phụ khoa không phải chuyện xấu.

Vụ Mang Mang bị Lộ Gia Nam hỏi thăm đủ đường, không tiện giả vờ đau bụng kinh nữa, cung cung kính kính nghe lời bà nói, suýt thì dập đầu vái lạy.

Lộ Tuy sắp xếp xong mọi thứ rồi xuống lầu, thấy Vụ Mang Mang vẫn đang nghe điện thoại, nhìn thấy anh xuống thì nhe răng le lưỡi, làm động tác sắp ngất xỉu đến nơi.

Khó khăn lắm mới kết thúc cuộc gọi, Vụ Mang Mang đang định tìm chút an ủi nơi Lộ Tuy thì nghe anh nói, “Xem ra cô thích em thật đấy. Cô xưa nay không phải người lảm nhảm, chịu bỏ thời gian ra dạy em chứng tỏ em có thể phát triển được.”

“Cũng có khả năng là gỗ mục không thể đeo gót, nên mới phải tốn sức tốn thời gian như thế”, Vụ Mang Mang bĩu môi.

* * *

Khó khăn lắm Vụ Mang Mang mới bớt ra chút thời gian, đến chỗ Ngô Dụng.

“Nghe cô nói thế thì bệnh tình của cô đã thuyên giảm nhiều rồi đấy, Mang Mang.” Ngô Dụng khẽ gõ bút lên quyển sổ.

Đúng là thế thật, bệnh khủng điên của Vụ Mang Mang đã rất lâu không tái phát rồi.

“Cô đã từng nghĩ đến nguyên nhân chưa?” Ngô Dụng hỏi.

Vụ Mang Mang gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Type: P.anh

“Ồ ngoài kia tôi đại diện cho cả bộ mặt của Lộ Thị, không thể xảy ra chút sơ suất nào, nếu tôi lên con thì đừng nói là Lộ Tuy, chỉ mỗi cô của anh ấy thôi là đã bóp cổ tôi chết rồi”, Vụ Mang Mang hiểu rất rõ nguyên nhân.

Chỉ cần Vụ Mang Mang nghĩ tới cảnh đó là đã run lấy bầy rồi.

“Xem ra cô đã học được cách kiểm soát nó”, Ngô Dụng nói.

Nếu bệnh nghiện diễn này có thể kiểm soát tốt thì không thể gọi nó là bất bình thường nữa, chỉ là gia vị khi cảm thấy chán nản trong cuộc sống thôi.

Vụ Mang Mang ngẩn người, mãi sau mới định thần lại, cười cười, “Hình như đúng thế.”

Khỏi bệnh dường như không vui vẻ như cô nghĩ, ngược lại còn giống như mất đi một người bạn cũ bao nhiêu năm nay cùng khóc cùng cười với cô.

“Đúng rồi, gần đây phong cách Weibo của cô hình như thay đổi rất nhiều”, Ngô Dụng nói.

Vụ Mang Mang nhún vai, “Đó không phải là Weibo của tôi nữa, hoặc nên nói là đã trở thành Weibo của cả một nhóm rồi. Chính tôi cũng ít khi xem”

Nhưng số lượng người theo dõi của Vụ Mang Mang đã từ hơn một triệu biến thành cấp chục triệu rồi.

Năng lực nhóm PR của Lộ Thị đúng là không phải giỏi bình thường đâu.

Sở thích mê tiền và khoe của của Vụ Mang Mang lúc trước đã bị tẩy sạch hoàn toàn, bây giờ cô trở thành đại sứ từ thiện yêu mến Trái Đất, yêu mến con người, bài đăng đa phần là về từ thiện hoặc những hoạt động công ích khác.

Ngô Dụng trầm tư giây lát: “Không tạo tài khoản khác sao?”

Vụ Mang Mang cười đáp: “Bác sĩ Ngô, anh không biết uy lực của con người hiện nay đâu, tôi không thể mở tài khoản phụ để phát ngôn khác đi được.”

Tất cả mọi thứ tôi tắm đều bị chôn giấu.

* * *

Tháng Ba lúc phỏng vấn, Vụ Mang Mang được Lộ Tuy đưa đến trường. Vốn chuyên môn của Vụ Mang Mang rất tốt, lại thêm mối quan hệ trước đó nữa nên buổi phỏng vấn tiến hành rất suôn sẻ.

Chỉ là khi Vụ Mang Mang ngồi đợi ngoài phòng hội nghị, nhìn những người cũng đang chờ đợi như mình, cô bỗng bắt đầu hoài nghi về quyết định thi thạc sĩ liệu có chính xác không.

Cô bắt đầu cảm thấy mình không hề thích hợp, không phải để tự tìm kiếm cảm giác ưu việt mà là bắt nguồn từ nỗi khiếp sợ cực kỳ lớn.

Về một sách và hiền lành trên người nay đã hoàn toàn rời xa cô rồi.

Trên mặt kính cửa sổ phản chiếu dáng vẻ Vụ Mang Mang xinh đẹp, tinh tế, thanh cao sang trọng, mới nhìn đã biết rất “quý bà”.

Lộ Gia Nam, Lộ Lâm, Lan Nguyệt, Thẩm Viện Từ... hoặc ít hoặc nhiều đều nhìn thấy điều này ở họ.

Bây giờ tạo hình của Vụ Mang Mang có người chuyên phụ trách, quần áo phối với nhau thế nào tuy cuối cùng do cô quyết định nhưng cả quá trình sẽ có rất nhiều kiến nghị và ý tưởng của những người khác, kết quả thì khỏi cần nghĩ cũng biết.

Quần áo cô từng thích bị gạt bỏ, hoặc chỉ có thể mặc đi lại trong nhà.

Nhìn bóng mình trong cửa kính, nỗi sợ hãi của Vụ Mang Mang bắt nguồn từ việc cô đã không nhận ra chính mình nữa rồi.

* * *

Kết thúc phỏng vấn, Lộ Tuy đứng dưới lầu đợi Vụ Mang Mang, hai người sánh vai nhau đi trong sân trường, không ngờ lại gặp người quen.

Vụ Mang Mang hưng phấn chỉ vào hai người đang đi lại gần, hỏi Lộ Tuy: “Anh nhìn kìa, người kia có giống Thẩm Đình không?”

Lộ Tuy quay sang nhìn, người đối diện cũng nhìn anh, đúng là Thẩm Đình thật, có cả cô bạn gái nhỏ của anh ta nữa.

Đây vẫn là lần đầu Vụ Mang Mang gặp bạn gái của Thẩm Đình, vì thân phận của Hà Nghiên rất bình thường nên Thẩm Đình ít khi đưa cô đi đâu, trừ phi là gặp mặt bạn bè thân thiết.

Còn về Vụ Mang Mang thì trái ngược hoàn toàn với bạn gái Thẩm Đình, Lộ Tuy luôn đưa cô đến những nơi công cộng, nhưng hiếm khi dẫn Vụ Mang Mang đi gặp Thẩm Đình, Ninh Tranh.

Vụ Mang Mang mới liếc nhìn Hà Nghiên một cái là biết ngay nguyên nhân Thẩm Đình rung động rồi.

Hà Nghiên buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo len trắng và quần jeans, đeo ba lô, toát lên vẻ học sinh ngây thơ trong sáng.

Ngoại hình của Hà Nghiên chỉ có thể coi là thanh tú, nhưng rất hiền lành, ít nói, đó là điểm quan trọng.

Đứng trước mặt Hà Nghiên, Vụ Mang Mang có cảm giác mình già đi rất nhiều, về sau mới biết Hà Nghiên chỉ kém cô một tuổi mà thôi.

Nếu đã gặp nhau rồi thì sẽ cùng nhau ăn cơm.

Hóa ra Hà Nghiên đang học thạc sĩ tại đại học A, khoa Tin tức truyền thông học viện Văn Tân.

Hà Nghiên vô cùng hứng thú với Vụ Mang Mang, vừa hâm mộ vừa khâm phục, người thành công ngồi vững trên ghế bạn gái của Lộ Tuy đúng là khiến người khác hâm mộ.

“Vụ tiêu thư, tôi có thể phỏng vấn cô một chút không?” Hà Nghiên hỏi e thẹn, “Tôi là phóng viên tạp chí của trường.”

Thân phận của Vụ Mang Mang chắc chắn có thể thu hút độc giả cho bài viết của Hà Nghiên, có một bài phỏng vấn thành công thì sau này khi tìm việc, bộ hồ sơ cũng sẽ đẹp hơn rất nhiều.

Điều này không phải chuyện gì to tát, chỉ là tạp chí của nhà trường mà thôi, nể mặt Thẩm Đình thì Vụ Mang Mang cũng nên nhận lời, nhưng trên thực tế chữ “cùng được” đã đến môi Vụ Mang Mang rồi, cuối cùng cô vẫn phải nuốt vào.

Bây giờ hình tượng của cô đã không chỉ là chuyện của một mình cô nữa, phạm chuyện gì cũng phải suy đi tính lại, còn phải bàn bạc với nhóm của mình.

Vụ Mang Mang móc một tờ danh thiếp trong túi ra, “Chuyện này bạn có thể liên lạc với trợ lý Cathy của tôi, tôi sẽ nói với cô ấy.”

Hai người đang nói chuyện thì Thẩm Đình đã quay lại, hai người đàn ông quá bận rộn, điện thoại không ngớt.

“Đang nói gì đấy?” Thẩm Đình hỏi vu vơ.

Vụ Mang Mang và Hà Nghiên nhìn nhau, đôi bên cùng cười rất ăn ý, cùng giữ im lặng.

“Em đi nhà vệ sinh một lát”, Hà Nghiên đứng lên.

Vụ Mang Mang nhìn Thẩm Đình ngồi đối diện, nhớ lại chuyện cũ, không nhịn được cười.

“Cười gì thế?” Thẩm Đình hỏi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang ngồi nhích lên trước, “Anh còn nhớ chuyện lần trước anh nhờ tôi đóng kịch không?”

“Tôi vừa nhớ ra, vai diễn lần trước của tôi hơi giống Hà Nghiên, trùng hợp như thế, nghĩ lại đúng là có chút duyên phận.” Vụ Mang Mang nói, trong lòng cô đã tự đặt cho mình biệt danh “Vu bán tiên” rồi.

Thẩm Đình không nói gì, dường như không chút hứng thú với đề tài này.

Vụ Mang Mang hơi lúng túng, thực ra chỉ là trò chuyện vu vơ, dù sao hai người ngồi không mà không nói gì thì hơi ngại thật.

“Weibo của cô bây giờ do người khác quản lý?” Thẩm Đình đổi chủ đề.

Vụ Mang Mang gật đầu.

“Wechat của cô là gì? Tôi thêm bạn nhé”, Thẩm Đình lại hỏi.

Vụ Mang Mang ngó ra, đọc số điện thoại của mình.

“Cô chấp nhận đi”, lời mời của Thẩm Đình nhanh chóng xuất hiện.

* * *

Lúc quay về thành phố, Vụ Mang Mang không nhịn được, hỏi Lộ Tuy: “Thẩm Đình và Hà Nghiên là nghiêm túc thật ư?”

Vụ Mang Mang đã từng gặp cha mẹ Thẩm Đình, là một quý ông và quý bà rất tao nhã thanh lịch, đối với người con gái như Hà Nghiên e là không dễ đón nhận.

Vụ Mang Mang đã xem chuyện tình của họ thành một cuốn tiểu thuyết ngược người khác chết đi sống lại rồi.

Lộ Tuy đáp gọn: “Thẩm Đình biết rõ Hà Nghiên không thể bước chân vào nhà họ Thẩm.”

Vụ Mang Mang cảm thán, đàn ông đều là đồ xấu xa.

Vụ Mang Mang bỗng cảm thấy Hà Nghiên gặp phải người như Thẩm Đình thì chi bằng gặp Ninh Tranh còn hơn, chí ít người này sẽ không cho cô ấy niềm hy vọng giả tạo.

“Thực ra Hà Nghiên như thế cũng không phải do cô ấy muốn. Anh bảo, ví dụ em là Hà Nghiên thì chúng ta còn có khả năng không?” Vụ Mang Mang ôm cánh tay Lộ Tuyền, hỏi anh.

Phụ nữ lúc nào cũng thích hỏi đủ mọi chuyện, sau đó suy đoán địa vị của mình trong tim đàn ông.

“Không thể nào”, Lộ Tuyền nói một câu nhẹ nhàng đánh tan lý luận “tình yêu chiến thắng tất cả” của Vụ Mang Mang.

“Tại sao chứ? Nhưng em vẫn là em mà. Lễ nào hoàn cảnh gia đình lại quan trọng thế ư?” Vụ Mang Mang không phục, “Anh từng xem phim Pretty Woman chưa? Anh không thấy thế cũng rất tốt đẹp hay sao?”

Ảo tưởng ngây thơ của phụ nữ lúc nào cũng thế, cho dù mình là một cô gái bán hoa thì đàn ông cũng phải yêu mình đến trời long đất lở, đó mới là tình yêu đích thực.

“Gia đình của người Trung Quốc quan trọng những điều đó hơn”, Lộ Tuyền nói lên sự thật.

Vụ Mang Mang gật đầu.

Nếu trước kia cô vẫn còn có những ảo tưởng xa rời thực tế, thì sau khi được Lộ Gia Nam dạy dỗ, cô đã hoàn toàn không có những ảo tưởng đó nữa.

Trong lòng chỉ lặng lẽ đốt một ngọn nến cầu nguyện cho Hà Nghiên.

So sánh với Hà Nghiên xong, Vụ Mang Mang tràn đầy cảm kích đối với bà Liễu và sếp Vụ, nên vừa quay về thành phố là cô về nhà trên núi.

Thái độ của sếp Vụ hòa nhã thân mật, bà Liễu cũng từ bi hiền lành, cả gia đình ăn bữa tối rất vui vẻ.

Đề tài bàn luận nhiều nhất trong bữa ăn chính là vấn đề học hành của Vụ Đan Đan.

Trong thành phố có rất nhiều trường tiểu học tư quý tộc, nhưng nổi tiếng nhất lại có mối quan hệ sâu sắc với Lộ Thị.

Vụ Mang Mang không nói gì mà đập bàn ngay, Vụ Đan Đan muốn vào đó học tuyệt đối không thành vấn đề.

Ăn xong, bà Liễu gọi Vụ Mang Mang vào giúp bà chọn du thuyền.

“Nhà chúng ta lắm tiền thế từ bao giờ vậy?” Vụ Mang Mang bây giờ đã hiểu biết nhiều về du thuyền, loại mà bà Liễu thích không rẻ tí nào, giá trên chục triệu.

Liệu Nhạc Duy cười cười, “Bố con gần đây có vài vụ làm ăn lớn, mẹ nghỉ trong nhà nên có thêm thứ này, nếu không lần nào cũng đi nhờ người ta thì ngại lắm.”

Vụ Mang Mang cười, nhìn bà Liễu: “Bố bây giờ kinh doanh rất tốt sao?”

Bà Liễu gật đầu: “Tốt hơn trước nhiều.”

Đúng là nhờ bộ mặt của Lộ Tuyền mà có ích hơn rất nhiều.

Vụ Mang Mang nghe xong không biết trong lòng có cảm xúc gì nữa.

Không vui là chắc chắn, nhưng mặt khác cô cũng nghĩ có phải mình quá làm bộ làm tịch rồi không, nếu cô và Lộ Tuyền kết hôn thì nhà họ Vụ chắc chắn sẽ nước lên thì thuyền lên, không thể cứ không cho họ sử dụng quan hệ với Lộ Tuyền chứ?

Nhưng như thế thì lại có cảm giác như một cuộc giao dịch vậy.

“Ồ đúng rồi, lần trước bố con còn hỏi mẹ đấy, con và Lộ Tuyền có định kết hôn không? Đương nhiên kết hôn còn xa nhưng đính hôn thì sao? Có suy nghĩ đến việc đó không?” Liệu Nhạc Duy hỏi.

Vụ Mang Mang lặng thinh. Lộ Tuyền không hề nhắc đến chuyện kết hôn với cô.

Nhưng gần đây cô từng nghe thấy cuộc điện thoại giữa anh và Lộ Gia Nam.

Hôm đó đúng lúc cô đi ngang qua, nghe Lộ Tuyền bảo: “Cô à, đương nhiên cháu cũng mong nhanh chóng có con trai chứ.”

“Tháng Năm e là không kịp, tháng Chín chắc có thể. Váy cưới cũng phải làm mất nửa năm rồi.”

Con cái là chuyện rất thực tế. Nhưng Vụ Mang Mang không thể đảm bảo có thể sinh con trai được không.

Một nữ MC nổi tiếng nọ đã sinh ba đứa con, đến nỗi làn da lão hóa nhăn nheo, tiếc rằng cả ba đều là con gái, nghe nói còn định sinh tiếp.

Do sự thực tế của Lộ tiên sinh mà Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tùy rất có khả năng sẽ có con trai riêng, nếu như cô sinh ba lần vẫn là con gái! Nhưng nghe nói lúc thụ tinh trong ống nghiệm có thể chọn lựa giới tính cho con, chỉ là quá trình thụ tinh nhân tạo sẽ khiến phụ nữ khá đau khổ. Mà Vụ Mang Mang thì không định có con sớm như thế.

“Mang Mang”, Liễu Nhạc Duy hươu tay trước mặt Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang giật mình, “A, chuyện gì ạ?”

“Hỏi chuyện cưới xin của con và Lộ Tùy đấy, cậu ấy có nhắc đến không?” Liễu Nhạc Duy lặp lại.

“Không có. Làm sao có thể chứ? Con và anh ấy quen nhau còn chưa tới nửa năm, bà Liễu à, mẹ cũng sốt ruột quá rồi. Nhà họ Lộ mà thử thách con dâu mà không tới hai, ba năm thì làm sao chấp nhận?” Vụ Mang Mang nói dối mà không thấy ngại ngùng gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễm Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Type: P.anh

“Lần trước mẹ nói với con về thư ký nữ của Lộ Tùy, con có để tâm hay không?” Liễu Nhạc Duy hỏi lại.

Vụ Mang Mang nóng nảy: “Họ không có gì cả, Lộ Tùy không phải loại người đó.”

Điểm này thì Vụ Mang Mang rất tự tin, dù sao Lộ tiên sinh “nộp thuế” cho cô rất cần cù và đầy đủ.

“Con thì hiểu cái quái gì? Trên đời này có con mèo nào mà không ăn vụng?” Bà Liễu là người có kinh nghiệm, tự cho rằng đã hiểu hết về bản tính xấu xa của đàn ông.

Vụ Mang Mang bắt lực quay đầu đi, không phải cô nói Lộ Tùy sẽ không ăn vụng, chỉ là đối với hiểu biết về anh của cô thì nếu anh và cô thư ký kia có gì đó, anh sẽ nói thẳng cho cô biết, em làm lớn, cô ta làm bé, nếu em không đồng ý thì đổi người.

Lén lút vụng trộm tuyệt đối không phải tác phong của Lộ Tùy.

Nhưng làm sao Vụ Mang Mang có thể nói thẳng như thế với bà Liễu.

Giả thiết nếu thật có một ngày cô thực sự đối mặt với lựa chọn đó, cô phải làm sao?

Với tính khí của Vụ tiểu thư, đương nhiên cô sẽ phui mông bỏ đi, nhưng lại thêm sếp Vụ và bà Liễu vào thì sao?

Vụ Mang Mang chỉ thấy đau đầu, cô không dám nghĩ đến phản ứng của cha mẹ nữa.

Những đả ngộ từng có được bỗng dưng mất đi, dù là ai thì cũng không cách nào thích nghi được ngay.

Ban đầu sếp Vụ và bà Liễu cãi nhau ầm ĩ như thế, chẳng phải cũng không ly hôn đó thôi?

Trong hôn nhân nếu có dính dáng quá nhiều đến kinh tế, thì không còn là chuyện của riêng hai người nữa, chẳng ai dám nói mình đủ phóng khoáng, thoải mái cả.

Vụ Mang Mang gần như có thể dự đoán được tương lai của mình.

Đám phụ nữ sẽ rì rầm sau lưng cô, chính là cô ta, chồng cô ta có tình nhân ở ngoài.

Làm sao cô không ly hôn đi?

Mà làm sao cô dám ly hôn? Ly hôn rồi thì nhà họ Vụ sẽ thế nào?

Vụ Mang Mang nhức đầu, bà Liễu vẫn còn đang cảm râm: “Nhưng đàn ông ai mà không gặp dịp thì chơi chứ, con cũng đừng để bụng mà cãi nhau với cậu ấy, có một số việc... mắt nhắm mắt mở cho qua thì tốt hơn.”

Chuyện gì cũng bị bà Liễu nói hết rồi.

Lúc Vụ Mang Mang quay về nhà họ Lộ thì hứng chút gió, hôm sau đã bị cảm.

Chắc là do gặp bà Liễu bị kích thích quá nên trách nhiệm hiện nay của Vụ Mang Mang nặng nề hơn nhiều, cho dù cảm lạnh nặng nhưng mỗi ngày cô vẫn kiên trì học đủ thứ lớp, lịch trình Cathy sắp xếp cô cũng gắng sức có mặt.

“Đúng rồi, Hà Nghiên có tìm đến cô không?” Vụ Mang Mang vừa dùng khăn giấy lau nước mũi vừa hỏi Cathy.

“Hà tiểu thư có đến tìm tôi, tôi đã đọc qua những câu hỏi phỏng vấn, câu hỏi quá sắc bén hơn nữa còn phạm vào vấn đề riêng tư, cô ta muốn một bài báo để có thể nổi tiếng ngay, tôi cảm thấy chấp nhận lời mời phỏng vấn đó thì không thích hợp lắm”, Cathy nói.

“Chỉ là báo trường thôi mà, chắc không có vấn đề gì to tát đâu. Cô ấy là bạn gái Thẩm Đình, cũng phải nể mặt bạn bè chứ.” Vụ Mang Mang nói.

Cathy là một trợ lý rất có chủ kiến, cô ta kiên quyết không đồng ý. “Đội Thẩm tiên sinh thừa nhận Hà tiểu thư ở những nơi công cộng rồi hăng tính.

Vụ Mang Mang đành thôi, tự gọi điện xin lỗi Hà Nghiên.

Cảm nặng lại thêm công việc bận rộn nên Vụ Mang Mang bệnh đến gần hai mươi ngày mới hồi phục lại.

“Anh thấy em còn trẻ mà hệ miễn dịch cũng chẳng ra làm sao cả.”

Lúc ăn sáng, Lộ Tùy hiếm khi nói một câu hà khắc như vậy.

“Chắc là do bị hệ miễn dịch của anh truyền nhiễm đó”, Vụ Mang Mang thần nhiên nói.

Thực tế thì thắng lợi trong đấu khẩu chẳng có ý nghĩa gì cả.

Lộ Tùy đã dùng hành động thực tế trả thù Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang bây giờ cứ chín giờ tối là phải lên giường đi ngủ, sáu giờ sáng thức dậy, Lộ Tùy mời huấn luyện viên yoga, chạy bộ, đấu kiếm... cho cô, mỗi tuần bảy ngày luân phiên tới dạy, ý bảo cô phải cải tạo lại “hệ miễn dịch bị truyền nhiễm” của mình.

Lớn thế này rồi, cho dù là lúc học cấp ba thì giờ giấc nghỉ ngơi của Vụ Mang Mang cũng chưa từng có quy luật đến thế.

Lộ Thanh Thanh gửi tin sỉ nhục Vụ Mang Mang, “Rất cuộc cậu bao tuổi rồi hả, sau chín giờ thì không được gọi điện, trả lời tin nhắn sao?”

Phải biết là năm ngoài Vụ Mang Mang vẫn ba giờ sáng bạn nhắn Wechat thì cô sẽ kịp thời trả lời ngay.

Vì thời gian biểu làm việc nghỉ ngơi lành mạnh như thế, mà Vụ Mang Mang đã bỏ qua không ít tin tức “hot” ngay lúc đó.

Buổi sáng Vụ Mang Mang tập yoga bên hồ, theo thói quen lấy điện thoại ra xem tin nhắn và Weibo, tin hot sáng nay lại là Ninh Tranh và Thẩm Viện Từ hủy bỏ hôn ước.

Nhóm bạn của Vụ Mang Mang đã bùng nổ vì tin tức này.

Vụ Mang Mang không nghĩ gì chạy ngay về biệt thự, “Lộ Tùy, Ninh Tranh và Thẩm Viện Từ sao lại hủy bỏ hôn ước rồi?”

Vụ Mang Mang chạy đến nỗi thở hổn hển, vẻ mặt đau khổ, muộn thế này mà cô mới biết tin, quá lạc hậu rồi.

“Sao lại hủy bỏ hôn ước?” Vụ Mang Mang không hiểu, “Ninh lão tiên sinh chắc sắp tái phát bệnh tim đúng không?”

“Tôi qua đã đưa vào bệnh viện rồi”, Lộ Tùy đáp.

Vụ Mang Mang tỏ vẻ “quả nhiên là thế”.

“Tin này khiến em vui lắm hả?” Lộ Tùy hỏi.

“Hử?” Vụ Mang Mang trầm nghĩ Lộ Tùy thành tinh rồi hay sao? Cô đã che giấu sâu thế mà cũng bị Lộ Tùy phát giác ra.

Vụ Mang Mang ngai ngừng vò tóc, ngồi xuống cạnh Lộ Tùy, thẳng thắn thừa nhận, “Đúng là có chút vui, anh biết em và Thẩm Viện Từ xưa nay chẳng mấy khi vừa mắt nhau mà.”

Con người là thế, không cần nói gì nhưng với những người không hợp với mình thì ngay từ ánh mắt đầu tiên đã biết đối phương không phải bạn bè mình rồi.

Lộ Tùy nhướn mày, không nói gì.

Sự tò mò của Vụ Mang Mang đang cháy hừng hực, nhóm Lộ Thanh Thanh từ tối qua đã nhắn tin dò hỏi nội tình từ cô, yêu cầu có tin tức chuyên sâu

hơn.

Với địa vị thân phận của Vụ Mang Mang hôm nay, nếu không lấy được chút gì thì đúng là có lỗi với bạn bè.

“Ninh Tranh và Thẩm Viện Từ thoái hôn, anh ta không còn muốn giữ gia sản nhà họ Ninh nữa sao?” Vụ Mang Mang hỏi Lộ Tuy, “Thế chẳng phải là quá lời cho em trai anh ta rồi?”

“Câu ấy có sự nghiệp riêng của mình”, Lộ Tuy đáp.

“Em chỉ không ngờ là Ninh Tranh lại có khí phách như thế”, Vụ Mang Mang lấy ngón tay chỉ vào cằm, cô còn tưởng đầu Ninh Tranh mọc ở nửa người dưới rồi chứ.

* * *

Phong ba của nhà họ Ninh chẳng qua chỉ là một sự khởi đầu.

Hôm sau Ninh Tranh liền tuyên bố thành lập công ty mới, chắc là đã ấp ủ từ lâu, công ty chủ yếu kinh doanh hàng Nhật, đó là một trong những ngành nghề đang “hot” nhất.

Hơn nữa Ninh Tranh còn mở cả Weibo nữa.

Ngày đầu tiên mở ra đã có tới ba triệu người hâm mộ, quan hệ ngoại giao đúng là quá mạnh.

Ninh Tranh là trai đẹp độc thân sáng giá trong giới, người đã được Thẩm Viện Từ thì càng được theo đuổi, bao nhiêu người đã tự nhận là bà Ninh sau lưng anh ta rồi.

Dù thật hay giả thì Weibo của Ninh Tranh đúng là đã nổi tiếng rất nhanh.

Thời gian gần đây Vụ Mang Mang sống rất vui vẻ, cuộc đời có “chuyện tám nhảm” lúc nào cũng tràn ngập năng lượng sống.

“Các anh chẳng phải đều thích khiêm tốn hay sao? Lần này Ninh Tranh sao vậy? Bị ai chọc tức hả?” Vụ Mang Mang uống sữa, hỏi Lộ Tuy về thắc mắc.

Lộ Tuy nhìn Vụ Mang Mang, nghĩ ngợi rồi trả lời: “Chắc là do chủ ý của nhóm cậu ấy để PR công ty mới, chẳng qua là cách quảng bá thôi.”

Phải thừa nhận Weibo của Ninh Tranh được PR vô cùng rộng rãi.

Ninh Tranh vốn dĩ đẹp trai, thoát ly khỏi nhà họ Ninh vẫn là cổ đông của mấy công ty lớn, tiền không thiếu, lại mồm mép được lòng phụ nữ, thêm phong cách Weibo sắc bén, hóm hỉnh, trong một tháng đã có vô số fans.

Lại thêm những ngôi sao nữ nổi tiếng trong giới giải trí “like” liên tục nên danh tiếng của công ty mới càng lúc càng nâng cao.

Giảm được bao nhiêu tiền quảng cáo!

Về sau gặp Ninh Tranh, chính anh ta cũng cười khở, giải thích: “Anh cũng bó tay thôi, công ty mới lập, mỗi một xu tiền cũng phải tốn cho đáng, anh hy sinh chút đời tư và sắc đẹp chẳng là gì.”

Vốn dĩ câu chuyện của Ninh Tranh và Thẩm Viện Từ chính là điển hình của kiểu “anh chàng phụ bạc” và “cô gái si tình”, Vụ Mang Mang và đám bạn của cô đều đứng về phía Thẩm Viện Từ.

Nhưng vở nào kịch của nhà họ Ninh đúng là sóng trước chưa dứt, sóng sau đã dồn.

Một tháng sau khi Thẩm Viện Từ và Ninh Tranh thoái hôn, hai nhà Ninh - Thẩm lại tuyên bố liên hôn, bên nữ không thay đổi, mà bên nam lại đổi thành cậu em trai Ninh Hành của Ninh Tranh.

Lúc Vụ Mang Mang nhận được thiệp mời còn chẳng dám tin vào mắt mình.

Trong mắt Vụ Mang Mang, quan hệ giữa hai nhà Ninh - Thẩm vốn luôn tốt đẹp, không cần thiết phải liên hôn làm gì, Ninh Tranh và Thẩm Viện Từ kết hôn ít nhiều đều do Thẩm Viện Từ thúc ép.

Cho dù lúc đó ở biệt thự thảo nguyên của Lộ Tuy, Vụ Mang Mang đã nghe thấy Thẩm Viện Từ giải thích về việc liên hôn, nhưng phụ nữ đều là động vật cảm tính, Thẩm Viện Từ cũng không phải thoátáng như cô ta nói, chẳng qua là viện cớ mà thôi.

Bây giờ nhìn lại mối tình đó, Vụ Mang Mang ít nhiều cũng cảm thấy Thẩm Viện Từ đang tìm đường chết.

Đinh hôn với Ninh Tranh chứng tỏ sự trả thù của cô ta đối với Ninh Tranh.

Hai nhà Ninh - Thẩm bắt tay đẹp bẹp Ninh Tranh chẳng trách anh ta phải xuất hiện “bản mặt” để quảng cáo.

Nhưng cũng may Ninh Tranh vốn có khả năng, lại thêm Lộ Tùy và Thẩm Đình lặng lẽ giúp đỡ phía sau. Có điều hai vị này chỉ có thể hành động trong bóng tối, dù sao ba nhà cũng là thế giao, quan hệ lẫn nhau phức tạp, Thẩm Viện Từ còn là em gái Thẩm Đình, nên rất nhiều việc không thể đặt lên bàn mà đàm phán được.

Chuyện liên hôn lần nữa của hai nhà Thẩm - Ninh, người trong giới vẫn rất nể mặt, xuất hiện đông đủ chúc phúc, tuyệt đối không nhắc tới Ninh Tranh.

Nhưng không ngờ khi nghi thức đính hôn bắt đầu, Ninh Tranh lại xuất hiện trong bữa tiệc, đến trước mặt đôi tình nhân bằng lối đi mọi người nhường cho anh, phóng khoáng chúc phúc cho họ.

Sắc mặt Thẩm Viện Từ rất khó coi, Ninh Hành lại vui vẻ đón nhận lời chúc phúc của Ninh Tranh, bề ngoài trông đúng là một cặp anh em tốt yêu thương lẫn nhau.

Vụ Mang Mang tưởng Ninh Tranh chúc phúc xong sẽ đi ngay, nào ngờ anh ta lại ở lại, còn nghênh ngang đi tiếp khách, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt muốn giết người của ông lão Ninh.

Lúc đi lấy thức ăn, Vụ Mang Mang đụng ngay Ninh Tranh, không nhận được liền hỏi: “Sao anh lại thoái hôn với Thẩm Viện Từ đột ngột thế?”

“Vi anh không muốn liêm phân nữa chứ sao”, Ninh Tranh cười bảo.

Vụ Mang Mang không ngờ Ninh Tranh vẫn nhớ câu này, nhìn anh rồi ngượng ngùng nói: “Lúc đó em cũng không có ý đó.”

Ninh Tranh gật gù, cười nói: “Anh biết. Em chưa có ma lực lớn thế đâu.”

Vụ Mang Mang bất ngờ thờ phào, lại nghe Ninh Tranh tự nói giễu: “Đàn ông già như anh mà không nỗ lực thì sẽ bị thương ghê lắm.”

Vụ Mang Mang lườm anh ta, Ninh Tranh ngậm thìa vàng mà lớn lên, dù không nỗ lực thì cũng sẽ chẳng bị thương gì đâu.

“Được thôi. Nói thật là có một hôm anh tỉnh dậy trên giường với một phụ nữ lạ, cô ta quên tẩy trang, ngủ một đêm sáng dậy suýt làm anh sợ chết khiếp. Anh liền nghĩ mình không thể cứ u u mê mê sống thế này được. Phải tự mình tạo lập sự nghiệp, tìm một người phụ nữ đẳng hoàng để sống thật tốt.”

Vụ Mang Mang nghe thấy thế thì hơi thất thần. Thực ra cô rất khâm phục dũng khí này của Ninh Tranh.

“Sao, không tin lời anh hả?” Ninh Tranh quay sang, chồm lại gần Vụ Mang Mang, hỏi.

Vụ Mang Mang lắc đầu: “Em có nên ‘like’ cho Ninh công tử lăng từ quay đầu quý hơn cả vàng không?”

Ninh Tranh cười bảo: “Cũng không cần. Đến khi em và Lộ Tùy kết hôn, anh sẽ phát hành một lô hộp quà số lượng có hạn cho hai người, để hai người tặng quà đáp lễ cho khách mời, được không?”

“Anh đúng là biết kinh doanh quá, lúc công ty lên sàn, em nhất định sẽ mua cổ phiếu của công ty anh”, Vụ Mang Mang nói.

“Nghe nói em thì đậu thạc sĩ rồi?” Ninh Tranh đổi đề tài

Vụ Mang Mang gật đầu.

“Em học thạc sĩ thì có ý nghĩa gì?” Ninh Tranh hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Type: P.anh

Vụ Mang Mang không biết câu này cả Ninh Tranh ám chỉ điều gì nên phản bác lại theo bản năng: “Đại học A cũng là trường tốt mà.”

Ninh Tranh cười cười, “Anh không nói là A không tốt. Có điều chuyên ngành em chọn xem như sở thích cá nhân cũng được.”

Thực tế Vụ Mang Mang chưa từng xem công việc của mình chỉ là sở thích riêng.

Công tác mấy năm nay, Vụ Mang Mang trừ lúc đi khám chỗ Ngô Dụng mới xin nghỉ phép ra, thời gian còn lại đều nghiêm túc đi làm, đến khi gặp Lộ Tùy thì mới phát sinh nhiều biến cố.

“Đứng rồi, sao lại nghĩ đến việc đi học ở A, trong thành phố này cũng có trường nổi tiếng với ngành của em mà.” Ninh Tranh nhìn vào mắt Vụ Mang Mang, nói.

Vụ Mang Mang không né tránh ánh mắt của Ninh Tranh, cô hiểu ám chỉ trong câu nói đó, “Ồ, sao Ninh tiên sinh cảm thấy bản thân tinh táo, nhìn người khác lại u mê thế hả?”

Ninh Tranh nhún vai, “Bộ dạng em như thế giống như bị nói trúng tâm sự, thẹn quá hóa giận vậy?”

Vụ Mang Mang đúng là có phần thẹn quá hóa giận, vì cô đã sớm quên mất lúc đầu vì sao lại chọn đại học A rồi.

“Chả thèm chơi với anh”, Vụ Mang Mang quay ngoắt đầu đi.

Ninh Tranh nhìn gương mặt đỏ hồng vì tức giận của Vụ Mang Mang, ngay cả khóe mắt cũng đã đỏ hoe.

Mỹ nhân chính là vui đó buồn đó, nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy quyến rũ.

“Thật vô vị. Từ sau khi em ở cạnh Lộ Tuyền, sao đã trở nên vô vị như cậu ta vậy?” Ninh Tranh đùa.

Lời của Ninh Tranh đã chọc trúng tâm sự của Vụ Mang Mang, thực ra chính cô cũng thấy rất vô vị, cuộc sống chẳng có niềm vui nào cả.

“Phải, có ai thú vị như anh, em trai anh và Thẩm Viện Từ chứ, đúng không?” Vụ Mang Mang bị chọc trúng nỗi đau, liền phản kích lại một cách không hề phong độ.

“Sao em lại ăn?” Lộ Tuyền tiến lại, đưa tay lên nhìn đồng hồ, đã qua tám giờ tối từ lâu.

Vụ Mang Mang lập tức đặt thức ăn xuống, nghe lời Lộ Tuyền mới ý thức được mình đã phá vỡ quy luật sau tám giờ không ăn gì, đều tại Ninh Tranh chọc tức nên quên mất.

“Ồ, ban nãy em hơi đói”, Vụ Mang Mang nói.

Lộ Tuyền liếc Vụ Mang Mang, lại nhìn Ninh Tranh, sau đó bảo cô: “Cô đang tìm em đây.”

Vụ Mang Mang “ồ” một tiếng, vội vàng đi hầu hạ Lộ Gia Nam thái hậu.

“Đi thôi, không phải muốn hợp tác với Lan Nguyệt à?” Lộ Tuyền nhìn Ninh Tranh.

Có Lộ Tuyền đứng giữa dẫn dắt quan hệ, Lan Nguyệt và Ninh Tranh bàn việc cũng khá vui vẻ, ăn ý.

Nữ chính Thẩm Viện Từ của buổi tối nay chậm rãi đến gần Vụ Mang Mang, cười nói: “Ninh Tranh đang muốn thuyết phục Lan Nguyệt giúp anh ta quảng cáo sản phẩm. Nhưng Lan Nguyệt đúng là chăm sóc bản thân tốt quá, bốn mươi tuổi rồi mà vẫn mang gương mặt búp bê đó, nếu chị ấy chịu giúp Ninh Tranh thì rất có sức thuyết phục.”

Vụ Mang Mang cụp mắt xuống, không biết Thẩm Viện Từ đang định làm gì.

“Thực ra Lan Nguyệt và Ninh Tranh có chút vướng mắc, nếu không có Lộ Tuyền đứng giữa điều chỉnh thì chị ấy tuyệt đối sẽ không giúp, chỉ có điều chị ấy sẽ không giúp đỡ vô điều kiện.” Thẩm Viện Từ ngừng lại, nghịch ly rượu trong tay, nháy mắt với Vụ Mang Mang, “Chuyện này phải xem Lộ Tuyền thuyết phục chị ấy thế nào đã, cô nói có đúng không?”

Vụ Mang Mang mỉm cười nhìn Thẩm Viện Từ, thầm nghĩ thủ đoạn ly gián của cô ta cũng ác quá. Muốn nhờ cô phá hoại quan hệ hợp tác giữa Lan Nguyệt và Ninh Tranh ư?

Vụ Mang Mang nhướn mắt nhìn Ninh Tranh và Lan Nguyệt, Lan Nguyệt là người xinh đẹp hào phóng, hào quang chiếu sáng, nhưng người như Lộ Tuyền nếu muốn ở cạnh Lan Nguyệt thì sẽ không có chuyện Vụ Mang Mang xen vào.

Vụ Mang Mang nhìn cực chuẩn, người như Lộ Tuyền xưa nay không cho phép có sự cố, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, biết rõ mình cần gì và không cần gì, Lan Nguyệt chắc chắn là hết hy vọng rồi.

“Lộ Tuyền là người rất có sức thuyết phục”, Vụ Mang Mang nói.

Thẩm Viện Từ còn tưởng Vụ Mang Mang không hiểu ám chỉ của cô ta, nhưng khi cô ta nhìn vào mắt Vụ Mang Mang mới phát hiện ra bản thân quá mất mặt, thế là cười lạnh leo, quả nhiên là để đàn áp tự đại và khẳng định, chẳng biết được!

Vụ Mang Mang nhìn theo bóng Thẩm Viện Từ, cảm thấy hơi tiếc nuối, lúc ở biệt viện thả ngựa vẫn còn ngần ngại cô ta, đúng là ngờ bây giờ cô ta lại trở thành nông nổi này.

Có lòng thì thầm tự cúi đầu đi, quan hệ giữa cô và Thẩm Viện Từ đâu thân thiết gì, Thẩm tiểu thư cũng coi thường dạng trọc phú mới nổi như cô, không chừng còn nghi ngờ cô có mưu đồ gì cũng nên.

Thế là Vụ Mang Mang ngoan ngoãn đi theo Lộ Gia Nam tiếp khách, thu hoạch được rất nhiều, khổ nỗi giày cao gót tấy lên nên rất đau, cần có người giải cứu cô gấp!

Không biết vì sao, Vụ Mang Mang lại nhớ đến mối tình đầu mà bao năm chẳng mấy khi nhớ lại, nhưng năm nay nó xuất hiện liên tục.

Nhớ lại chuyện anh công cô đi đôi giày cao gót hai lần để leo núi, đúng là một anh chàng đáng thương, nhưng thể lực thực sự rất tốt.

Có thể do uống champagne hơi nhiều, cũng có thể là nhớ lại chuyện cũ nên hơi lơ đãng, lúc Vụ Mang mang theo Lộ Tùy xuống lầu đã bất cẩn đạp gót giày vào khe hở thang máy, suýt bổ nhào về phía trước, cũng may Lộ Tùy phản ứng nhanh, cô mới tránh khỏi chuyện vồ ếch mất mặt.

Nhưng dù là thế thì clip “ngã trong thang máy” của Vụ Mang Mang, bạn gái Lộ Tùy, cũng đã cán quét một lượt trên mạng, chỉ mới nửa ngày mà lượt xem đã hơn năm trăm ngàn.

Clip là do một vị khách của khách sạn tình cờ quay lại được, đăng lên mạng chia sẻ để mọi người cùng cười.

Phản ứng của nhà họ Lộ hôm đó rất kịp thời, buổi chiều clip đó đã được người đăng xóa bỏ, mất tích hoàn toàn.

Thực ra ngã một cái rất bình thường, nhưng nếu xảy ra ở người nổi tiếng hoặc tiểu thư danh giá thì không được, đủ để khiến người bình thường vỗ tay chê cười.

Các ngôi sao ngay cả đang trò chuyện mà dây áo tuột xuống cũng bị phóng viên đăng bài liên tục, huống hồ Vụ Mang Mang còn vấp ngã một cú như thế.

Tuy clip đã xóa nhưng vẫn có người nhanh tay lưu lại về máy, cắt xén thành đủ mọi dạng hình động chế giễu, tự làm trò mua vui.

Vì chuyện này mà Lộ Gia Nam đã khó chịu với Vụ Mang Mang suốt một tuần, đồng thời ngừng mọi hoạt động xã giao của cô.

Họa vô đơn chí, Vụ Mang Mang ngã xong lại bị cảm lạnh, lần này ho rất dữ, buổi tối toàn thân nóng bừng nhưng trán lại lạnh ngắt, đi chụp chiếu mới biết đã bị viêm phổi, cần truyền dịch tại nhà.

Nhưng bệnh thì bệnh chứ Vụ Mang Mang lại thấy vui về tự tại, có thể nghiêm túc làm nhiệm vụ, nâng cấp trang bị trong game, trên bảng xếp hạng trang bị, cô đã bị rơi khỏi hai mươi hạng đầu rồi.

Thực ra Vụ Mang Mang phải chơi game lên lút, Lộ Tùy rất không thích cô chơi game, anh cho rằng đốt thời gian vào thế giới ảo là lãng phí sinh mệnh, hơn nữa rất có hại cho mắt.

Còn đối với Vụ Mang Mang, cô không kim được mà mê đắm trong thế giới ảo, cảm giác an toàn và thoải mái, chuyện gì không vui đều có thể quên sạch sẽ khi chơi game.

Đó là vực thẳm chần giữa họ, không thể vượt qua.

Do đã một tiếng rồi Lộ Tùy không lên kiểm tra nên Vụ Mang Mang ít nhiều cũng lấy làm lạ, thế nên cô rón rén xuống lầu, định vào thư phòng của anh quấy rối.

Nhưng trong thư phòng không có ai, mà ở phòng bên cạnh phòng khách lại vẳng đến giọng phụ nữ cao quý, Vụ Mang Mang dòng tai lên nghe, nghe thấy tên mình thốt lên từ miệng Lộ Gia Nam.

“Cháu cứ nuông chiều nó đi, đi đứng cũng không biết cách, thật không biết cả ngày nó suy nghĩ gì trong đầu”, Lộ Gia Nam có vẻ tức điên.

“Cô đừng giận, cô dạy dỗ cô ấy nhiều một chút là được”, Lộ Tùy xoa dịu Lộ Gia Nam.

“Cô còn phải dạy thế nào? Cả đời này cô chưa hề lo lắng nhiều như thế, dạy heo cũng còn ổn, đúng là gỗ mục không thể đeo gót được. Nếu mẹ cháu còn ở đây, Vụ Mang Mang đừng mơ bước chân vào nhà họ Lộ.”

Vụ Mang Mang phồng má biến mặt mình thành heo, cô đã nói mình là gỗ mục mà, Lộ Tùy còn nói dối, bảo là Lộ Gia Nam thích cô.

“Mang Mang rất thông minh, chỉ là cô ấy còn nhỏ tuổi, phiền cô phải lao tâm nhiều”, Lộ Tùy đáp.

“Nó mà còn nhỏ gì nữa? Chẳng qua là nó không chuyên tâm”, Lộ Gia Nam đau đầu, day huyệt thái dương, “Cô nghĩ nó không cần phải học thạc sĩ làm gì, dù sao cũng vô dụng, lại không ở thành phố này. Nếu nó muốn học thì chỉ bằng ra nước ngoài học hai năm. Học lực của nó cũng chẳng đẹp để gì.”

Thực ra trường mà Vụ Mang Mang học cũng thuộc top những trường hàng đầu trong nước, đương nhiên không thể so được với đẳng cấp Yale, MIT, Harvard... rồi.

Khi người xung quanh bật bài “Lúc tôi ở Yale đã thế này thế nọ”, Vụ Mang Mang quả thực có hơi ngượng ngùng.

Nghe lén không phải thói quen tốt, đặc biệt là khi người ta đang nói xấu mình, Vụ Mang Mang quay lưng đi, rón rén về phòng, mở game lên lại, bỏ ra ba ngàn đồng để mặc cho mình tạo hình mới ra mắt của game.

Trước mắt cả server game chỉ có mình cô mặc bộ trang phục này, đi đến đâu cũng khiến bao nhiêu người quan tâm và kêu gào “nữ thần, cầu hên hò”.

Những người này thì không quan tâm đến học lực của cô.

* * *

Chín giờ, Lộ Tuy lên lầu rất đúng giờ, Vụ Mang Mang thật lòng cảm thấy cô rất đáng thương, vì bị bệnh nên không thể diễn tiết mục cấm trẻ em được, mà lại đúng chín giờ phải đi ngủ, còn ngủ sớm hơn cả Vụ Đan Đan.

“Bên thầy Quách, những người thi đậu thạc sĩ năm nay đã đến trường bắt đầu phụ giúp việc thực nghiệm rồi, lần trước em có nói với thầy, thầy đang nghiên cứu phục chế tượng Phật dát vàng, em cũng muốn đi học hỏi trước, được không?” Vụ Mang Mang nói với Lộ Tuy trong bóng đêm

“Tháng sau anh định đưa em đến trang trại rượu ở Pháp ở một thời gian, đến khi khai giảng thì đến trường cũng không muộn”, tay Lộ Tuy vuốt ve lưng Vụ Mang Mang.

“Ồ”, Vụ Mang Mang quay lưng lại với anh, để chứng minh cô đang tức giận.

Nhưng Lộ Tuy phía sau không hề có ý thay đổi, cũng không dỗ dành Vụ Mang Mang như cô mong muốn, dù sao tất cả đều do anh quyết định, Vụ Mang Mang mờ to mắt trong bóng tối, có chút hoang mang.

Chuyến đi Pháp vẫn chưa thực hiện, Vụ Mang Mang đã bắt đầu chiến tranh lạnh với Lộ Tuy.

Hoặc nói là Vụ Mang Mang đã đơn phương chiến tranh lạnh với anh, còn Lộ Tuy thì lúc rảnh rồi đùa giỡn cô một chút, lúc bận thì gác cô sang bên, để mặc Vụ Mang Mang bủn rủn dài thượt cũng không thêm quan tâm đến.

Lộ tiên sinh rõ ràng hiểu rõ một điều là phụ nữ không được quá cứng chiều.

Vụ Mang Mang thật sự bó tay với Lộ Tuy, người này nói gì cũng không được, bạn giận dỗi, chiến tranh lạnh với anh thì anh chỉ xoa đầu bạn như trẻ con, để bạn tự kiểm điểm mà trưởng thành.

Còn về Lộ Gia Nam, thái độ của Vụ Mang Mang càng tiêu cực hơn, đó là khuyết điểm của cô, cô thực sự không thể hòa hợp với những người không thích mình.

Tuy bà cô này không thích cô, nhưng Vụ Mang Mang vẫn phải thừa nhận là bà thực sự rất nghiêm túc dạy dỗ cô, nên Vụ Mang Mang không hề tỏ ra không biết điều, lại có thêm Lộ Gia Nam nên Vụ Mang Mang luôn tỏ ra nhún nhường, xem lời Lộ Gia Nam là thánh chỉ, sắp chịu đựng đến mức thành bệnh trĩ rồi.

Nhưng chắc là do cô thực sự không nghiêm túc nên sự kiên nhẫn của Lộ Gia Nam với cô cuối cùng đã cạn kiệt, hôm đó Vụ Mang Mang vừa truyền dịch xong, sắp sửa xuống lầu để thư giãn gân cốt thì trông thấy bà cô đang nổi giận đùng đùng, đi thẳng vào thư phòng Lộ Tuy.

Vụ Mang Mang hơi kinh ngạc, Lộ Gia Nam cũng giống Lộ Tuy, xưa nay luôn là người không tỏ rõ hỷ nộ ái ố, lúc nào cũng không quên phong phạm của một quý bà danh giá, tỏ vẻ tức giận thế này vẫn là lần thứ hai, lần đầu là lúc Vụ Mang Mang nghe trộm từ phòng bên cạnh.

Vụ Mang Mang do dự một lúc, cuối cùng sự tò mò đã chiến thắng tất cả, cô quay lưng trở về lấy một chiếc ly thủy tinh, úp ngược lên cánh cửa thư phòng Lộ Tuy, dán sát tai vào nghe trộm.

“Lộ Tuy, cháu tùy tiện thích ai đó, cô cũng không can thiệp. Nhưng cháu có thực sự hiểu Vụ Mang Mang không?” Lộ Gia Nam hình như ném cái gì đó cho Lộ Tuy để anh tự xem.

“Những cái này cháu đều biết, cô à”, giọng Lộ Tuy rất bình tĩnh.

“Cháu biết năm mười tám tuổi nó đã vào bệnh viện tâm thần chưa?” Giọng Lộ Gia Nam cao lên.

“Mang Mang hiện giờ đã khỏe hoàn toàn, không có gì khác với người thường”, Lộ Tuy đáp gọn.

“Cái gì mà khỏe hoàn toàn? Nó vẫn phải đi khám bác sĩ tâm lý đấy”, Lộ Gia Nam nói.

“Cô à, xã hội hiện đại ai chẳng có chút bệnh tâm lý? Cô cũng ở cạnh Mang Mang lâu như thế, cô thấy cô ấy có gì bất thường không?” Lộ Tuy lạnh lùng nói.

“Lộ Tuy, Vụ Mang Mang tuyệt đối không được. Cô biết cháu mà, phụ nữ bình thường khiến cháu không có hứng thú, nhưng cũng đâu cần tìm một đứa đầu óc không bình thường để tìm kiếm kích thích mới mẻ chứ?” Lộ Gia Nam nói thẳng vào vấn đề.

“Cô à, xưa nay cháu luôn tôn trọng cô, nhưng chuyện này cô đừng nhúng tay vào. Tình cảm của cháu, cháu tự biết rõ.” Lộ Tuy lạnh lẽo nói.

“Lộ Tuy, nếu cháu và Vụ Mang Mang kết hôn, sẽ có người đi điều tra gốc gác của nó. Đến lúc đó thì chẳng che giấu được gì, cô lớn của cháu cũng sẽ không đồng ý.” Lộ Gia Nam thấy thái độ của Lộ Tuy rất cứng rắn thì dịu giọng lại.

“Lộ Lâm đã khiến mọi người lo đến vỡ tim, cháu cũng phải như thế hay sao?”

* * *

Những lời sau đó, Vụ Mang Mang đã chẳng buồn nghe tiếp, cô đặt chiếc ly trở về chỗ cũ, quay trở lại trước máy tính của mình, vừa lên mạng đã bị Noãn Dương lôi vào tổ đội.

“Sốt ruột quá, đợi em này giờ. Hôm nay phó bản mới ra mắt, chúng ta đánh đầu tiên đi. Em có thể để lại cách thức liên lạc không? Lần sau lập tổ đội anh mới biết em có lên mạng được không.” Noãn Dương nói với Vụ Mang Mang trong YY (*).

(*) Phần mềm trò chuyện bằng giọng nói. (TG)

Vụ Mang Mang suy nghĩ rồi đưa số điện thoại đi động cho Noãn Dương.

Phó bản mới ra mắt đúng là thử thách cả về thể lực lẫn trí óc, nhưng Vụ Mang Mang và Noãn Dương phối hợp vô cùng ăn ý, mọi thứ cũng khá suôn sẻ.

Thuận lợi hơn là đến chín giờ tối, Lộ Tuy không đúng giờ đến giục cô đi ngủ, Vụ Mang Mang vui sướng tiếp tục chơi game.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Rất khuya Lộ Tuy mới về phòng, Vụ Mang Mang nhắm mắt giả vờ ngủ, ai ngờ Lộ Tuy tắm xong, lên giường rồi hôn dọc sống lưng cô, hơi thở nóng bỏng đến mức từ chân đến tim Vụ Mang Mang cảm thấy tê dại.

Cô thích nụ hôn của anh, dịu dàng và nóng bỏng, sẽ khiến cô có một ảo giác mình là một cái bánh kem ngon lành, được Lộ Tuy cắn và nhờ nhưng đến thế.

Nhưng tối nay Vụ Mang Mang không có tâm trạng đáp lại Lộ Tuy.

Ngắt nổi sự kiên nhẫn và năng lực của Lộ Tuy cục tốt, cho dù Vụ Mang Mang có một vạn điều không muốn, cuối cùng vẫn không kìm được mà quán lấy anh.

Buổi sáng, tinh thần Vụ Mang Mang khá tốt, vì tối qua Lộ Tuy chỉ dịu dàng giày vò cô một lần, đúng là khai ân với cô.

"Ăn sáng xong đến bệnh viện thăm cô với anh", Lộ Tuy đặt ly cafe xuống.

Vụ Mang Mang kinh ngạc, "Cô bị sao thế?"

Hôm qua giọng Lộ Gia Nam nghe rất khí thế mà?

"Hình như tim có chút vấn đề, tối qua nhập viện để kiểm tra", Lộ Tuy đáp.

Vụ Mang Mang bưng ly sữa, cúi đầu, thầm nghĩ Lộ Gia Nam chắc chắn đã bị Lộ Tuy chọc tức đến phát bệnh, đương nhiên đầu mối tai họa chính là cô rồi.

"Cô... sức khỏe cô vẫn tốt mà, sao bỗng dưng lại nhập viện vậy?" Vụ Mang Mang dò hỏi Lộ Tuy.

"Năm ngoái lúc kiểm tra thì tim cô có chút vấn đề, đáng lẽ phải vào viện điều trị từ lâu rồi mới đúng", Lộ Tuy nói, nếu Vụ Mang Mang không lén nghe cuộc nói chuyện giữa anh và Lộ Gia Nam, nhìn Lộ Tuy bình thản như thế chắc chắn cô sẽ không thể liên tưởng đến mình.

Vụ Mang Mang cầm ly sữa xoay xoay, cô nghĩ Lộ Gia Nam chắc chắn không muốn nhìn thấy mình nữa, lỡ bệnh tình cô lại trở nặng thì nguy mất.

Nhưng Lộ Tuy không thể chưa suy xét đến vấn đề này, nếu anh đã mở lời thì Vụ Mang Mang cũng đành gồng mình đến bệnh viện.

Lúc vào phòng bệnh, Vụ Mang Mang hận không thể nấp gọn vào sau lưng Lộ Tuy, để tránh cho bản thân không làm tổn thương mắt của Lộ Gia Nam.

Đương nhiên đó chỉ là mơ ước.

Lộ Gia Nam không có con cái, chồng bà lại là người bận rộn, lúc này chỉ có mình bà nằm trong phòng bệnh, hai trợ lý đang báo cáo công việc, thấy Lộ Tuy vào, Lộ Gia Nam liền bảo những người khác lui ra ngoài.

Vụ Mang Mang cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Lộ Gia Nam nhưng lại nghe bà hỏi: "Mang Mang, cháu hết bệnh chưa?"

Vụ Mang Mang ngẩng lên, đáp: "Cháu khỏe rồi ạ, hôm nay không cần truyền dịch nữa."

Lộ Gia Nam mỉm cười, gật đầu: "Sức khỏe cháu hình như hơi yếu, thường cảm lạnh, cháu nên đi tìm bác sĩ Trung y để điều chỉnh lại."

"Cám ơn cô, cháu sẽ tìm."

Không khí trong phòng rất hòa hợp, ngay cả Vụ Mang Mang cũng nghi ngờ tối qua có phải cô đã nghe nhầm không, hoặc là cuộc trò chuyện kia chẳng qua chỉ là hoang tưởng của cô?

Đó chính là năng lực của Lộ Gia Nam, cho dù trong lòng phản cảm một người thế nào thì bề ngoài vẫn kiểm soát cực kỳ tốt.

Lộ Tùy ngồi cạnh giường hỏi thăm bệnh tình của Lộ Gia Nam, lại gọi bác sĩ vào hỏi kỹ, Vụ Mang Mang ngồi trên sofa buồn chán quá, tiện tay cầm quả táo trong giỏ lên gọt vỏ.

Lúc gọt quả đầu tiên, vỏ táo được một phần ba thì đứt, Vụ Mang Mang đặt quả táo sang một bên, cầm một quả khác lên, quả đó cũng bị gọt đứt.

Đến quả táo thứ năm thì Vụ Mang Mang mới gọt hoàn chỉnh không đứt, cầm trong tay nhất thời không biết phải làm sao.

"Cô có muốn ăn táo không? Mang Mang mới gọt xong". Lộ Tùy kịp thời giải cứu quả táo đáng thương trong tay Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang tìm đĩa trái cây, cắt từng miếng nhỏ đặt vào rồi để đĩa bên cạnh, hai tay đưa cho Lộ Tùy.

Lộ Gia Nam ăn một miếng nhỏ tượng trưng, còn Lộ Tùy thì thông thả ăn hết cả một quả táo.

Thăm bệnh nhân xong, Lộ Tùy bảo Vụ Mang Mang tiện thể kiểm tra sức khỏe toàn diện, còn xét nghiệm máu thì hẹn sáng sớm mai sẽ làm.

Kiểm tra xong thì đã đến chiều, trên đường về nhà thì Vụ Mang Mang nhận được điện thoại của Noãn Dương, anh ta hưng phấn báo cho cô biết trò chơi mới nâng cấp, có hoạt động tết Đoan Ngọ, bảo cô mau chóng đi nhận phần thưởng.

Thực ra chỉ có Noãn Dương là hưng phấn, Vụ Mang Mang thì lại bịt ống nghe, run rẩy sợ Lộ Tùy ngồi cạnh nghe thấy giọng Noãn Dương.

Noãn Dương ở bên kia hỏi Vụ Mang Mang, "Nếu em không có thời gian lên thì đưa tài khoản cho anh, anh vào tài khoản của em giúp em làm nhiệm vụ."

Vụ Mang Mang quả quyết từ chối, cô không thích người khác đụng vào tài khoản của mình, điều đó khiến cô có cảm giác bị xâm phạm quyền riêng tư.

Vụ Mang Mang cúp máy xong len lén nhìn Lộ Tùy, thấy anh không có gì khác lạ thì thầm thở phào, cảm thấy vô cùng may mắn.

Có điều tối nay Vụ Mang Mang không còn may mắn như tối qua, đúng chín giờ đã bị lôi lên giường, bị giày vò đến tận mười hai giờ mới được nghỉ ngơi.

Cơ thể vô cùng mệt mỏi nhưng tinh thần lại hưng phấn lạ thường, Vụ Mang Mang mở mắt nhìn trần nhà, đợi khi hơi thở Lộ Tùy đều đặn rồi, cô rón rén xuống giường, đến phòng ngủ đối diện mở máy tính.

Gần đây Vụ Mang Mang chơi game hơi nhiều, tuy chính cô cũng biết đó là lãng phí thời gian nhưng không khống chế nổi khao khát trong lòng.

Nhưng sở thích trong game của Vụ Mang Mang đã bắt đầu có chuyển biến, trước đây cô thích làm nhiệm vụ và phó bản, nhưng bây giờ cô thích PVP(*) hơn, cũng tức là PK(**) với các người chơi khác trong game, thì thò vô nghệ.

(*) Viết tắt của từ player versus player nghĩa là đối kháng tay đôi. (BT)

(**)Viết tắt của từ player killing cũng có nghĩa là đối kháng tay đôi. (BT)

Vụ Mang Mang cảm thấy sáng khoái nhất vẫn là gia nhập chiến đoàn, chạy đến doanh trại kẻ địch chém giết một phen.

Hai tay khó địch bốn tay, Vụ Mang Mang tuy trang bị vượt bậc nhưng cũng không chống cự nổi cả một nhóm địch thù đến giết mình.

Nên cô đã chết hết lần này đến lần khác.

Nhưng không sao, Vụ tiểu thư bây giờ rất lắm tiền, tiền bán Ferrari vẫn còn nhiều.

Muốn sống lại đầy đủ máu trong game thì một lần phải tốn chín mươi chín tệ, thường thì chẳng có thằng ngu nào dùng cách này.

Vụ Mang Mang chết liên tục, không ngừng sống lại đại khai sát giới.

Trong game, doanh trại địch đã có người bắt đầu spam kênh thế giới, nói là Bạch Thủy Hà (nơi doanh trại địch đóng quân) xuất hiện một thằng ngu lắm tiền, giết vô số người của họ, kêu gọi các doanh trại bạn cùng đến Bạch Thủy Hà giết Vụ Mang Mang.

Bên doanh trại của Vụ Mang Mang đương nhiên sẽ đến đu bám đại gia, lần này chém giết máu chảy thành sông.

Cả hai doanh trại đều hăng máu, do Vụ Mang Mang quá cố chấp lại vùng tiền nhiều, mọi người không dám chọc giận đại gia nhân dân tệ nên cuối cùng vẫn là doanh trại của Vụ Mang Mang toàn thắng, giết tới nỗi đối phương không dám sống lại nữa.

Qua trận này, số người mà Vụ Mang Mang chém giết đã lập kỷ lục mới, đứng đầu bảng, vượt qua người đứng thứ hai, đồng thời được hệ thống tặng danh hiệu "Đại ma đầu".

Vì chém giết quá hăng nên khi Vụ Mang Mang ngẩng lên thì trời đã mờ sáng, cô hốt hoảng, vội vàng tắt máy, lạng lẽ quay về giường, cũng may Lộ Tuy chưa thức giấc.

Sáng sớm không được ăn gì, Vụ Mang Mang phải đến bệnh viện thử máu, vì hưởng thụ dịch vụ VIP nên buổi trưa cô đã có kết quả.

Tất cả đều tốt.

Vụ Mang Mang bĩu môi với Lộ Tuy, "Em đã nói không có gì rồi mà, chỉ là thi thoảng cảm lạnh thôi, nghe nói cảm lạnh nhiều nâng cao hệ miễn dịch đó."

Vật vã cả ngày trời, tối qua lại thức khuya nên Vụ Mang Mang ngồi trong xe ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại đã đến giờ ăn tối.

Chuyện đầu tiên làm đương nhiên là đăng nhập vào game, com tối gì đó chỉ là mây bay.

Thế nhưng điều khiến Vụ Mang Mang hoảng hốt là mọi trang bị và kho cá nhân của cô đã bị cướp sạch, bây giờ trên người cô chỉ mặc mỗi bộ đồ lót màu xanh lục.

Đồ bao nhiêu tiền bạc cùng mấy năm trời mới tạo ra được tài khoản lớn siêu cấp như thế, bỗng dưng mất sạch sành sanh, cho dù là thần tiên cũng phải phần nộ.

Vụ Mang Mang gọi ngay cho bên chăm sóc khách hàng của game, nói tài khoản của mình bị người ta cướp, yêu cầu bên họ phải phục hồi lại số liệu cho cô.

Kết quả cô gái kia lại trả lời rằng tài khoản của cô không hề bị cướp, mà là chính cô tự xóa thiết bị và kho cá nhân, kết quả điều tra hiển thị IP lần trước cô đăng nhập chính là IP cô vẫn luôn sử dụng.

Vụ Mang Mang vừa nghe kết quả này đã bay ngay xuống lầu như vòi rồng cuốn.

Lộ Tuy đang ngồi trước bàn ăn, Anne thì theo Vụ Mang Mang chạy xuống lầu, cô ta vốn dĩ đang đi lên để mời Vụ Mang Mang xuống dùng bữa.

Vụ Mang Mang chạy đến trước mặt Lộ Tuy, "Lộ Tuy, anh dựa vào đâu mà xóa trang bị của em?"

Nghe thế, Lộ Tuy chỉ đặt dao rửa xuống, dùng khăn ăn chấm khước môi, ngược lên nhìn Vụ Mang Mang mà không nói gì.

Thực tế thì Lộ Tuy vốn định đơn giản là xóa luôn nhân vật game của Vụ Mang Mang, ai ngờ Vụ Mang Mang đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, trong game cũng tên là Mang Mang, cuối cùng Lộ Tuy chọn cách tốn thời gian hơn là xóa đi toàn bộ trang bị và kho cá nhân của cô mà thôi.

Vụ Mang Mang tức điên. Người khác không thể nào hiểu được con giận dữ của cô, nhưng Mang Mang trong game đối với Vụ Mang Mang thật sự mà nói giống như một con người khác của cô vậy, cô biến Mang Mang đó trở nên hoàn mỹ vô khuyết, cái gì cũng đều tốt nhất đẹp nhất.

Vụ Mang Mang thậm chí còn tưởng tượng rằng đó là một con người khác của cô, một bản sao của cô sống trong một không gian song song khác.

Một cái mai rùa hoàn hảo, có thể che chắn cô khỏi mọi nỗi phiền não ở thế giới bên ngoài.

Nhưng khoảnh khắc này ngay cả thứ cuối cùng thuộc về mình hoàn toàn đã mất đi rồi, điều đó khiến Vụ Mang Mang không thể chịu nổi. Cô không rõ, tại sao Lộ Tuy cứ luôn ép cô, mang danh muốn tốt cho cô mà lúc nào cũng bắt cô làm những chuyện cô không muốn làm.

Cô đã rất nghe lời, cũng rất ngoan ngoãn học hành rồi.

Nhưng nơi mà Vụ Mang Mang sống từ nhỏ là nhà họ Vụ tự do, phóng túng, chứ không phải là nhà họ Lộ với phong cách thanh lịch quý phái ngấm sâu vào xương tủy.

Họa hổ họa bì nan họa cốt, cô đã cố gắng học tập lắm rồi, nhưng thứ nằm trong xương tủy cô thì không thể thay đổi được.

Vụ Mang Mang tức đến run rẩy, còn Lộ Tuy chỉ nói gọn, "Em tốn quá nhiều thời gian cho thứ game ảo kia, ngay cả sức khỏe cũng bất chấp. Nếu chính em có thể khắc chế mình thì anh cũng không xóa hết trang bị của em. Đây chỉ là một bài học nhỏ, nếu em có thể kiểm soát bản thân mỗi ngày chơi game không quá một tiếng thì anh có thể khôi phục lại tài khoản cho em."

Vụ Mang Mang cắn môi, không nói gì.

"Ngồi xuống ăn đi", Lộ Tuyền hất cằm về phía ghế ngồi.

Lần nào cũng thế, người cãi cò vô lý lúc nào cũng là Vụ Mang Mang cô, còn người trầm tĩnh, có lý lại là Lộ Tuyền.

Vụ Mang Mang bắt lực, giống như dù cô giãy giụa thế nào cũng không tài nào thoát khỏi Ngũ hành sơn của Lộ Tuyền, anh nói một câu xóa là xóa, cũng chỉ một câu là có thể khôi phục.

Hình như đó không phải chuyện gì nặng nề to tát cả, nhưng đủ để chứng tỏ quyền kiểm soát của anh.

Vụ Mang Mang ngồi xuống ghế, không nhìn Lộ Tuyền mà nhìn chằm chằm về phía trước, giọng bình tĩnh nói: "Em muốn chia tay."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Thực ra giọng của Vụ Mang Mang rất rõ ràng nhưng lúc này mọi người trong phòng ăn đều nghi ngờ mình đã nghe lầm.

Lộ Tuyền đặt dao nĩa trong tay xuống, lão Peter và Anne nhìn nhau rồi len lén lui ra ngoài.

"Nói lại lần nữa", Lộ Tuyền nhìn Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang nhắm mắt, thờ dãi một hơi rồi quay sang nói với Lộ Tuyền, "Em nói là, em muốn chia tay."

"Chỉ vì anh không cho em chơi game?" Lộ Tuyền nói về ghế cột.

Vụ Mang Mang cảm giác giọng Lộ Tuyền tràn ngập ác ý kiểu "vì chuyện vặt vãnh nhỏ nhặt này mà em đòi chia tay với anh, có phải đầu óc ứng thủy rồi không?".

Điều mà Vụ Mang Mang tức giận Lộ Tuyền nhất chính là đó.

Thứ mà cô xem là quan trọng lại chẳng là gì trong mắt Lộ Tuyền, giờ tay lên là có thể xóa nhòa hết. Vụ Mang Mang không trả lời anh.

Lộ Tuyền khề thờ dãi, "Anh nghĩ chuyện hôm nay đúng là anh hơi quá đáng. Anh xin lỗi, sẽ bảo người phục hồi lại số liệu cho em được không?"

Vụ Mang Mang không ngờ Lộ Tuyền lại nói thế, im lặng một lúc rồi cúi đầu.

Có những lời khi nói ra rồi mới phát hiện thực ra không khó khăn như bản thân đã tưởng tượng.

Vụ Mang Mang lại ngược lên nhìn Lộ Tuyền. Người này có ngoại hình tuấn tú, từng cử động nhỏ đều tràn đầy ma lực, nho nhã cao quý.

Siêu giàu có, đầu óc thông minh và cả kinh nghiệm phong phú đã dát vàng lên người Lộ Tuyền.

Lộ gia là giai cấp thượng lưu mà người bình thường mong muốn hướng tới.

Thực ra Vụ Mang Mang cực kỳ cảm kích Lộ Tuyền, cô không ngờ trong biển người mê mông, anh lại nhặt cô lên, để cô ảo tưởng bản thân là một viên trân châu quý giá.

Mà hẹn hò bấy lâu, Lộ Tuyền đối xử rất tốt với cô, tất cả những thứ Vụ Mang Mang biết hết.

Thế nên cô vui sướng như điên, nhưng trong lòng lại rất hoảng sợ, dè dặt theo sát Lộ Tuyền, chỉ sợ có hành động gì đó lại chọc cho anh không vui, rút mọi quan tâm yêu chiều lại.

Dù cho lo sợ được mất như thế nhưng Vụ Mang Mang vẫn tham lam, quyến luyến hơi ấm mà Lộ Tuyền mang lại cho cô.

Cô không muốn chủ động rời xa, nên đã sớm quên mất ước nguyện ban đầu khi thi lên thạc sĩ của mình, cho dù Lộ Gia Nam không thích cô thì cô vẫn mặt dày đi nịnh nọt trường bối.

Nhưng giờ phút này, Vụ Mang Mang bỗng giống như con cún con bị tạt nước lạnh phải tỉnh lại.

Cô không nghe lời, Lộ Tuyền sẽ lấy cục xương trên đĩa ăn của cô đi, thấy cô nổi giận, anh lại đùa nghịch đặt cục xương vào đĩa của cô.

Thực ra rất lâu trước kia Vụ Mang Mang đã nhận ra khuyết điểm của mình, nhưng cô vẫn nhẫn nhịn mà vẫy đuôi giả vờ đáng thương, chắc là bẩm sinh hèn mọn chẳng.

Trước kia là bố mẹ, đáng tiếc là vẫy đuôi cũng vô dụng.

Về sau trưởng thành rồi thì gặp người đó, tiêu tốn hết tình yêu cho anh ấy, dù biến mình thành một kẻ ngốc tội nghiệp cũng vẫn không níu kéo được gì.

Đến giờ dường như đã gặp được một chủ nhân tốt, chỉ là...

Chỉ là Vụ Mang Mang sợ hãi rồi.

Nỗi đau năm mười tám tuổi đã qua đi bảy, tám năm rồi, Vụ Mang Mang vẫn luôn làm rất tốt, rất hiếm khi nhớ lại, nhưng gần đây cứ liên tục nhớ đến ngày xưa, lại không tìm được mà so sánh Lộ Tuy với người đó.

Điều này khiến Vụ Mang Mang cảm thấy bức bối, lại bắt đầu sợ hãi.

Sợ bản thân lại không thể kìm nén những thứ đã được chôn vùi dưới lớp bụi thời gian năm nào.

Một người nếu cứ sống u u mê mê thì còn ổn, sợ nhất chính là nửa mê nửa tỉnh, cầu sống không được mà cầu chết cũng không xong.

Lộ Tuy đưa tay qua mặt bàn, chia ra trước mặt Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang ngẩn ngơ, sau đó vẫn đặt tay vào lòng bàn tay anh.

"Nhưng đây là lần đầu anh thỏa hiệp và cũng là lần cuối, Mang Mang. Trong tình cảm không thể cứ lấy chuyện chia tay ra để chèn ép đối phương. Nếu anh cũng mất đi lý trí mà đồng ý chia tay em thì sao?" Lộ Tuy hỏi Vụ Mang Mang.

Thực ra người bình thường ai mà không phải trải qua mấy lần chia tay rồi làm hòa, làm hòa rồi chia tay? Chẳng qua là cãi nhau quá dữ dội, tạm chiến tranh lạnh mà thôi, hôm sau lại hối hận ngay.

Nhưng Lộ Tuy lại khác, anh đứng trên cấp bậc cao hơn, nghiêm khắc, cổ hũ, ngựa tốt không nhai lại cỏ, đương anh không ngốc đến thế.

Chia tay thì chính là chia tay!

Vụ Mang Mang vẫn cúi đầu, Lộ Tuy rút tay lại, nói: "Ăn cơm đi, thức ăn nguội hết rồi."

Vụ Mang Mang không nhúc nhích, hạ giọng: "Em nghiêm túc đó. Em muốn chia tay."

Lộ Tuy lại đặt dao nĩa xuống, lần này âm thanh chạm vào đĩa hơi lớn một chút, đối với anh đó đã là biểu hiện của việc tức giận.

"Em có chắc không?" Lộ Tuy hỏi.

Giống như MC trong chương trình trí tuệ hỏi người chơi, bạn có chắc chắn câu trả lời của mình hay không?

Người không tự tin có lẽ sẽ đổi đáp án, người tự tin thì lại kiên trì.

Vụ Mang Mang cắn môi, gật đầu.

"Em có biết điều này có ý nghĩa gì không?" Lộ Tuy lại hỏi một câu thừa thãi.

Trước mắt Vụ Mang Mang hiện lên gương mặt sếp Vụ và bà Liễu, bỗng ngập ngừng đôi lúc.

"Mang Mang này, đừng ra quyết định khi đang giận dữ, vì tương lai em sẽ hối hận. Nếu em cảm thấy mệt mỏi thì có thể về phòng nghỉ ngơi trước", Lộ Tuy bảo.

"Anne", Lộ Tuy gọi Anne đưa Vụ Mang Mang về phòng. Vụ Mang Mang đặt tay lên cánh tay Lộ Tuy, ngăn anh gọi Anne.

Cô rất hiểu bản thân, nếu cô lên đó ngủ một giấc thì e rằng sẽ không còn có can đảm bỏ đi nữa.

Sợ sếp Vụ và bà Liễu thất vọng là một phần, phần nữa là do quyến luyến không rời tình yêu cao xa này.

"Không cần đâu, em biết mình đang làm gì", Vụ Mang Mang đứng lên, lạnh lùng nhìn Lộ Tuy.

Ánh mắt anh sâu thẳm và tối tăm, dần dần phủ lên một lớp băng mỏng, Vụ Mang Mang thầm hiểu cô không biết điều, nhưng đã đến nước này rồi thì không thể níu kéo được nữa.

"Thế thì tốt, em nói cho anh biết nguyên nhân thật sự em muốn chia tay là gì, nếu hợp lý thì chúng ta chia tay", Lộ Tuy bình tĩnh bảo.

Cho dù giận dữ nhưng anh vẫn đủ lý trí, Vụ Mang Mang thầm thấy chút hụt hẫng, tiếc rằng đến cuối cô vẫn không thể thành công khuấy đảo cảm xúc của Lộ Tuyền, điều đó khiến Vụ Mang Mang với tư cách là một người phụ nữ ít nhiều cũng cảm thấy thất bại.

Còn về nguyên nhân chia tay thì quá nhiều.

Do muốn chia tay hòa bình nên Vụ Mang Mang không muốn khiến kết cuộc quá tệ, chỉ cúi đầu đáp, "Em cảm thấy anh hơi già một chút."

Thật sự là hơi già, nên khoảng cách quá xa, không thể vợ chồng cùng đại sát tứ phương trong game, nhìn thấy những cặp tình nhân khác cười ngửa xưng bá giang hồ, Vụ Mang Mang hàm mộ muốn chết. Nhưng vì Lộ Tuyền mà Vụ Mang Mang luôn giữ khoảng cách với Noãn Dương, anh chàng theo đuổi cô cũng sắp hết kiên nhẫn rồi.

Vì già hơn nên không gặp nhau ngay từ ban đầu, nhiệt tình sớm đã tiêu hao hết, bây giờ chẳng qua là chút tàn dư còn lại, hơi ảm đạm dần lạnh lẽo, là "zombie" thôi.

Cũng vì già hơn mà tuổi thọ bình quân nữ giới lại cao hơn, nên rất có khả năng Lộ Tuyền sẽ qua đời trước Vụ Mang Mang. Thui thui tuổi già một mình là một chuyện rất thê lương và cô độc.

Vụ Mang Mang suy nghĩ rất thực tế.

Còn Lộ Tuyền nghe xong không thể phản bác được tuổi tác của anh quả thực lớn hơn Vụ Mang Mang rất nhiều.

"Thế sao ban đầu không chê anh già?" Lộ Tuyền hỏi lại.

Vụ Mang Mang chớp chớp mắt, không nói gì được.

"Do anh không thể thỏa mãn em sao?" Đó là phản ứng đầu tiên của một ông già.

Đương nhiên không phải! Vụ Mang Mang lắc đầu lia lịa, "Anh rất tốt, là do em..." Vốn dĩ Vụ Mang Mang định dùng câu từ chối quen thuộc của mọi người, "Là do em không xứng với anh."

Đó là câu thường dùng của rất nhiều anh người yêu cũ khi đá cô.

Nhưng khi nhìn vào mắt Lộ Tuyền thì Vụ Mang Mang biết cái cớ này không thể đá anh đi được.

Bản thân không xứng với anh, anh luôn nhường nhịn, nên đây không phải lý do.

"Anh rất tốt, chỉ là anh không hợp với em, em cũng không hợp với anh", Vụ Mang Mang cúi đầu, thành thật nói.

Tính cách không hợp, đây là câu chia tay kinh điển.

Lộ Tuyền không nói gì, Vụ Mang Mang lén nhìn sắc mặt anh, vẫn khá bình tĩnh.

Thật là may mắn!

Chỉ là không khí quá đè nén, Vụ Mang Mang hơi run rẩy: "Em lần lâu dọn đồ".

Thực ra cũng chẳng có gì, ăn mặc ở đi lại của cô ở đây đều do Lộ Tuyền bao hết, Vụ Mang Mang chỉ lấy giấy tờ và thẻ ngân hàng, xách túi xuống lầu.

Lộ Tuyền vẫn ngồi trên sofa ban nãy, tay chống trán, trầm tư bất động.

Vụ Mang Mang nhẹ nhàng lại gần, "Em đi đây."

Lộ Tuyền nghe thấy giọng cô, ngược lên nhìn Vụ Mang Mang rồi nhả ra hai chữ, "Không tiễn."

Vụ Mang Mang quay người đi ra ngoài mới dám thở phào một hơi, về mặt Lộ Tuyền lúc này khiến cô nhớ lại lần đầu gặp anh.

Lạnh lùng xa cách y như vậy, ánh mắt nhìn cô thoáng vẻ khinh thường.

Sự khinh thường lần trước là vì đầu óc cô có bệnh, lần này chắc là do cô không biết điều chẳng.

Dù sao cũng đã chia tay, Vụ Mang Mang không để tâm đến thái độ của Lộ Tuyền, đi được hai bước mới nhớ ra đang ở Hồ Khu, ra vào khu nhà giàu này taxi tuyệt đối sẽ không kiểm soát gì được.

Lúc này trời đã tối, Vụ Mang Mang ỉu xiu quay về, thật ngượng quá.

"Có thể cho xe đưa em về không?" Vụ Mang Mang cúi đầu hỏi Lộ Tuyền, chỉ ít cô và Lộ Tuyền cũng chia tay hòa bình, anh không đến nỗi chút phong độ này cũng mất hết.

Lộ Tuy ngược lên nhìn lão Peter: "Đưa Vụ tiểu thư về đi."

Nói dứt, Lộ Tuy đứng dậy đi lên lầu, Vụ Mang Mang nhìn theo bóng anh một giây, thoáng thờ dài.

Dù chia tay rồi nhưng ma lực đàn ông của Lộ Tuy vẫn hấp dẫn Vụ Mang Mang, đúng là người đàn ông trên cả tuyệt vời, tiếc rằng cô không tiêu hóa nổi, thật đáng tiếc.

Về đến ổ của mình, Vụ Mang Mang ngủ một giấc ngon lành, ngủ đến khi tự tỉnh giấc, sau đó tắm rửa, liên lạc với thầy hướng dẫn ở đại học A, đặt vé máy bay chuẩn bị triển khai cuộc đời nghiên cứu sinh.

Ăn trưa xong, Vụ Mang Mang mới chậm rãi mở máy tính, theo thói quen vào game, đại thần Mang Mang hoa lệ kia đã hồi phục lại hào quang ban đầu.

Trang bị và kho cá nhân đều quay lại, đó chính là thời đại số, số liệu có thể được phục hồi bất cứ lúc nào.

Vụ Mang Mang ngồi lặng lẽ ba phút, đưa tay bấm nút "xóa bỏ nhân vật".

Chuyện Vụ Mang Mang chia tay Lộ Tuy, tuy người trong cuộc đều giữ im lặng nhưng không phải là không lộ dấu vết.

Vụ Mang Mang thu hồi lại Weibo của mình, nhưng không bao giờ đăng nhập nữa, Weibo này cũng giống như Mang Mang trong game, trong mắt Vụ Mang Mang đều là đạo cụ trong kịch bản cũ.

Khi một Uweibo có dấu V đó không có tin gì mới trong một tháng thì tất nhiên sẽ có người quan tâm không ngừng hỏi thăm.

Có người biết chuyện, tiết lộ rằng gần đây Lộ Tuy dự tiệc đều không đưa bạn gái theo, thế là tin đồn kim đồng ngọc nữ chia tay đã bùng nổ.

Lộ Thanh Thanh là người đầu tiên gọi điện đến hỏi thăm.

"Cậu và chú nhỏ chia tay rồi hả?" Giọng Lộ Thanh Thanh không mấy kinh ngạc, "Sao thế?"

Vụ Mang Mang nghịch cây bút trong tay, than thở: "Cậu không biết Lộ Tuy biến thái thế nào đâu?"

Lộ Thanh Thanh lập tức tỏ vẻ mang ghé qua ngồi, rửa tai nghe ngóng bí mật của Lộ Tuy.

"Cậu có biết mỗi tối chín giờ anh ấy bắt lên giường đi ngủ không? Buổi sáng sáu giờ ép tớ dậy để rèn luyện sức khỏe không? Tớ không chịu nổi nhịp sinh hoạt của người già như thế." Vụ Mang Mang nói, "Cậu nói xem anh ấy có biến thái không, bây giờ làm gì có ai ngủ lúc chín giờ nữa, đúng không?"

Lộ Thanh Thanh cực kỳ thất vọng "Ừ" một tiếng, "Tớ còn tưởng là chuyện gì biến thái chứ, thật mất hứng."

Vốn dĩ cô nàng còn tưởng nghe được những chuyện bạo lực giường chiếu cơ.

Cuộc điện thoại đó kéo dài gần ba mươi phút, quan hệ bạn bè vốn dần xa cách của Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh gần như trong tích tắc đã hồi phục, thậm chí còn hơn cả trước đây.

Lộ Thanh Thanh hỏi địa chỉ của Vụ Mang Mang, bảo mấy hôm nữa sẽ bay đến đại học A thăm cô.

Những bạn khác tất nhiên cũng rất háo hức muốn thăm dò nội tình từ Vụ Mang Mang, sau lưng cô đều tỏ ra tiếc nuối vì biết tin này quá muộn, không thể tận mắt chứng kiến quá trình thất tình của Vụ Mang Mang, đặc biệt là sự suy sụp của hai ngày đầu tiên, đúng là tiếc nuối!

Có điều, chuyện khiến Vụ Mang Mang bất ngờ nhất là Lộ Gia Nam lại gọi điện cho cô, tỏ vẻ nuối tiếc vì chuyện chia tay của cô và Lộ Tuy, đồng thời báo nếu sau này có gì cần giúp đỡ thì có thể gọi cho bà.

Vụ Mang Mang khách sáo cảm ơn.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đến cuối tháng Tám, bà Liễu và sếp Vụ dẫn Vụ Đan Đan từ Mỹ quay về, biết được Vụ Mang Mang vẫn chưa làm lành với Lộ Tuy thì tức điên, gọi điện cho cô.

Ban đầu bà Liễu vẫn rất yên lòng có đôi tình nhân trẻ nào mà không cãi vã đòi chia tay nhau đâu, cho nên dù bà nghe thấy chuyện Vụ Mang Mang và Lộ Tuy chia tay nhưng cũng xem như không biết gì.

Liễu Nhạc Duy thậm chí còn thầm cười giễu những người đồn đại đó. Những người đó gọi điện thoại xuyên đại dương cho bà, chỉ vì muốn xem kịch hay thôi, đợi khi Vụ Mang Mang và Lộ Tuy làm hòa rồi đương nhiên sẽ tát "bốp bốp bốp" vào miệng những kẻ lăm mồm đó.

Kết quả là hơn hai tháng qua đi mà Vụ Mang Mang và Lộ Tuy vẫn không hề có dấu vết làm hòa, mà trong lễ chúc mừng của Lộ Thị vào tháng Chín, cô gái Lộ Tuy dẫn theo cũng không còn là Vụ Mang Mang.

Lần này bà Liễu thực sự ngồi không yên nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

"Con và Lộ Tuyền có chuyện gì đấy?" Liễu Nhạc Duy kìm nén cảm xúc, hỏi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang bật điện thoại, nhìn bạn trong phòng ký túc rồi trở mình ngồi dậy, đi ra ban công, "Chia tay rồi."

"Tại sao lại chia tay?" Liễu Nhạc Duy hỏi bằng giọng chất vấn.

"Không hợp nhau thôi", Vụ Mang Mang đáp rất hờ hững.

Nhưng lại khiến sếp Vụ và bà Liễu ở bên kia tức đến gần chết.

"Bố thấy mày được chiều quá hóa hư, giờ tính tiểu thư đông đánh ra phỏng? Bây giờ lấy đá đập vào chân có đau không hả?" Giọng sếp Vụ vang đến.

Chắc là bên kia mở loa ngoài rồi.

"Mày tưởng mày là ai hả? Trên đời này còn ai có thể nuông chiều cái tính đông đánh đó của mày như bố mẹ được, bây giờ mày lập tức đi xin lỗi Lộ Tuyền cho bố." Sếp Vụ ra lệnh bằng giọng phụ huynh.

"Xin lỗi cũng vô ích, hơn nữa con cũng chẳng có gì phải xin lỗi. Con và anh ấy chia tay dứt khoát, tuyệt đối không còn khả năng nữa." Vụ Mang Mang nói.

"Mày hiểu cái quái gì, có phải đầu mày úng thủy không hả? Bây giờ mày cãi tao, sau này sẽ có lúc mày khóc lóc cho xem!", sếp Vụ tức đến nổi văng cả nước bọt.

"Chẳng phải vì tiền sao? Con cũng không mong tìm một người lắm tiền, con chỉ muốn..." Giác ngộ của Vụ Mang Mang chỉ dừng ở giai đoạn một túp lều tranh hai quả tim vàng.

Sếp Vụ và bà Liễu hiểu được ám chỉ trong lời Vụ Mang Mang.

"Mày lớn rồi, đủ lông đủ cánh rồi chứ gì? Không muốn tìm người có tiền? Đó là vì sau lưng có bố mày kiếm tiền cho mày, nếu mày đã giỏi như thế thì sau này mày cứ dựa vào bản thân đi, cũng đừng quay về xin bố mẹ nữa." Vụ Tùng ném điện thoại "rầm" xuống bàn, mắng một câu "Đồ ngu".

Ba hôm sau, Vụ Mang Mang lại nhận được điện thoại của bà Liễu, bảo cô quay về sang tên ngôi nhà ở Khải Minh Lộ.

Đó vốn là sự bù đắp cho Vụ Mang Mang lúc sếp Vụ và bà Liễu mới làm hòa, hứa sẽ làm của hồi môn nên cho cô đứng tên, nhưng bây giờ sếp Vụ lại đòi lại.

Vụ Mang Mang vẫn chưa nói gì thì nghe Vụ Tùng bảo: "Vụ Mang Mang, nếu mày còn có chút khí phách thì quay về sang tên nhà đi, chẳng phải mày coi thường đồng tiền à? Thế thì mày cứ thanh cao đi, đừng để mùi tiền thối của bố mày vấy bẩn mày."

Vụ Mang Mang cầm điện thoại, không nói gì, con không chê bố mẹ xấu, cô chưa từng chê bai tính xấu của bố, nếu không cô cũng không thể có cuộc sống thoải mái thế này, nhưng hề kích động cãi nhau thì ông lại nói những lời ác ý.

Sếp Vụ không hề nghe lọt lời giải thích của Vụ Mang Mang, tức tối cúp máy.

Vụ Mang Mang định đặt vé máy bay, nhưng nghĩ lại nguồn kinh tế chắc chắn sẽ bị cắt đứt hoàn toàn, có điều cô vẫn còn ít tiền có thể nộp học phí, những mặt khác thì phải tiết kiệm.

Còn về tiền bán xe ban đầu, lúc đó cô bị Lộ Tuyền đá nên sử dụng là tất nhiên, nhưng lần này tạt thanh cao lại phát huy, dùng số tiền đó cứ có cảm giác như tiện nhân vậy.

Nhưng trả tiền lại cho Lộ Tuyền thì chỉ e sẽ càng chọc tức anh, làm người không thể quá tuyệt tình như thế.

Vụ Mang Mang thờ dài, chuyển sang đặt vé tàu mới nhận ra ngôi tàu cao tốc thực sự rất dễ chịu, thời gian đi cũng không dài.

Thủ tục sang tên rất thuận lợi, quy trình đó đã được sếp Vụ sắp xếp từ lâu.

"Đồ đạc của mày mau thu dọn đi, tao đã tìm được người mua nhà rồi", Vụ Tùng bảo.

Vụ Mang Mang "Ồ" một tiếng, liền tục mấy ngày đều dồn vào việc thu dọn.

Bên đại học A, cô ở cùng phòng với ba cô gái khác, đồ đạc mang theo có hạn, nên Vụ Mang Mang dứt khoát thuê một cái kho, bỏ toàn bộ đồ đạc vào đó.

Mấy hôm nay Vụ Mang Mang đều ở trên núi, sếp Vụ lúc nào cũng tỏ vẻ khó chịu, cau có.

Buổi tối Vụ Tùng uống say khướt về nhà, Liễu Nhạc Duy dìu ông lên giường, lấy nước mật ong cho ông uống, "Anh cũng ác với Mang Mang quá, bây giờ trong lòng nó chắc rất buồn đấy."

"Em bớt chiều nó đi, nó được chiều sinh tật rồi. Chẳng hề trưởng thành gì cả, nó nghĩ chúng ta quá thực dụng, anh thấy nó quá ngây thơ thì có. Lần này cứ phải dạy cho nó một bài học", Vụ Tùng bảo.

"Anh bán chung cư của nó đi thật à?" Liễu Nhạc Duy xoa xoa huyệt thái dương cho chồng.

"Không, anh chỉ dọa nó thôi. Nhà vẫn để cho nó, đợi sau này nó kết hôn rồi tính. Nếu còn không tỉnh lại thì giao nhà cho Đản Đản." Vụ Tùng nói.

"Em muốn để Mang Mang tiếp tục đến chỗ bác sĩ Ngô", Liễu Nhạc Duy nói, bà hơi nhú mày, có vẻ lo cho Vụ Mang Mang.

Giận thì giận nhưng lần này chia tay Lộ Tuy, Vụ Mang mang lại tỏ ra quá bình tĩnh, đến nỗi Liễu Nhạc Duy cứ có cảm giác không lành.

"Đi đi đi đi". Vụ Tùng chắc cũng nhớ ra chuyện cũ, bức bối khoát tay, "Nó chẳng bao giờ chịu yên tĩnh một ngày cả, lúc nhỏ đáng yêu nhường nào, không để ai lo lắng."

* * *

Vụ Mang Mang nghe nói sếp Vụ vẫn đồng ý tiếp tục chi trả phí tư vấn tâm lý cho mình thì cũng vui vẻ tuân lệnh.

Đó chính là sự khác biệt giữa có huyết thống và không huyết thống.

In àem V-1TS ba Liễu hung dữ với cô thế nào, cãi nhau ác 3Ễ Ta* TI Vri Mang tiểu chut tiếi của họ vẫn khors

nrtg ~e- u LI 7-V du có sẽ suy nghĩ đủ đường.

Dù sếp Vụ và bà Liễu hung dữ với cô thế nào, cãi nhau âm ỉ thế nào, thì Vụ Mang Mang tiêu chút tiền của họ vẫn không có gánh nặng tâm lý nào.

Nhưng nếu là Lộ Tuy thì cô sẽ suy nghĩ đủ đường.

Ngô Dụng lúc nhìn thấy Vụ Mang Mang đã cười nói: "Khí sắc của cô tốt hơn tôi tưởng."

Chuyện Vụ Mang Mang chia tay Lộ Tuy, Ngô Dụng đã biết từ bà Liễu Nhạc Duy. Dù sao cũng là mẹ, giận thế nào vẫn lo lắng cho cô nên mới gọi cho Ngô Dụng trước, chỉ sợ Vụ Mang Mang che giấu bất lợi cho việc điều trị.

Vụ Mang Mang dùng ngón trỏ xoắn xoắn lọn tóc sau tai, "Bà Liễu nói anh biết sao?"

Ngô Dụng gật đầu: "Bây giờ cô cảm thấy thế nào?"

Với Ngô Dụng, Vụ Mang Mang không cần che giấu, cô chia tay ra, "Chẳng có cảm nhận gì lớn, tốt hơn tôi nghĩ nhiều, chủ yếu là hiện giờ khá bận, bên thầy hướng dẫn làm rất nhiều việc, mới vào đã phải đặt đề tài luận văn, tìm tư liệu khiến tôi đau cả đầu."

"Trước đây cô chẳng đã nói chỉ muốn làm một kẻ lười biếng thôi sao?" Ngô Dụng hỏi.

Trước kia đúng là thế, nếu không Vụ Mang Mang đã thi lên thạc sĩ từ lâu chứ không phải đợi đến bây giờ, cơ bản đã là bà chị tuổi lớn nhất trong phòng ký túc rồi.

Thời gian không tha một ai!

"Bây giờ tôi thấy bận rộn cũng rất tốt." Vụ Mang Mang cúi đầu nhìn ngón tay, "Từ nay về sau phải tự lập tay làm hàm nhai rồi, đương nhiên phải nỗ lực hơn chút."

"Lần chia tay này không có chút ảnh hưởng nào đến cô à?" Ngô Dụng nhận ra Vụ Mang Mang không muốn nói đến mối tình này, mấy lần trước cô cũng thế nên đành hỏi thẳng.

Vụ Mang Mang ngược mắt lên nhìn Ngô Dụng, cười cười, "Đương nhiên là có, nhưng anh biết tôi mà, tôi đã tu luyện được kỹ năng mạnh nhất rồi."

Ngô Dụng nghe đến đó thì ngừng tay viết, thực ra anh cũng có phần hoang mang.

Ngô Dụng chỉ mới tiếp nhận Vụ Mang Mang vào năm cô hai mươi tuổi.

Trước đó Vụ Mang Mang có khám những bác sĩ tâm lý khác.

Về sau Ngô Dụng dần dần mới biết năm Vụ Mang Mang mười tám tuổi mới tốt nghiệp cấp ba đã ở hai tháng trong bệnh viện tâm thần, rồi nhanh chóng bình phục,

Đối mặt với Vụ Mang Mang, Ngô Dụng có một cảm nhận rằng tâm lý con người đặc biệt thần kỳ, sức sáng tạo của nó vượt xa sự tưởng tượng của bạn.

Năm mười tám tuổi Vụ Mang Mang không hề phát điên, chỉ là quá mức đau khổ nên tự hủy hoại bản thân, sau nhiều lần, bị ngăn cản mới nổi giận, làm bị thương người khác.

Nhưng vào bệnh viện rồi làm sao dễ ra, trừ phi trạng thái tinh thần của cô có thể hồi phục đủ để thông qua mọi trắc nghiệm tâm lý của bệnh viện.

Ngô Dụng có thể nghĩ ra toàn bộ quá trình Vụ Mang Mang đã trải qua trong bệnh viện, nhưng không ai có thể ngờ được cô lại tự chữa lành bằng phương thức đó.

Đó là tự kỷ ám thị một cách vô cùng mãnh liệt.

Vụ Mang Mang căm ghét bệnh viện tâm thần vô cùng nên không ngừng ám thị bản thân, mối tình cô đã trải qua chỉ là một vở kịch, cô là một diễn viên rất nhập vai, hiện giờ kịch đã hạ màn cô không được chìm đắm mãi, đó không phải là một diễn viên đạt chuẩn.

Cuối cùng cô bé này thành công.

Hai tháng sau hoàn toàn hồi phục sức sống tuổi trẻ, không nhận ra bất kỳ dấu hiệu bất thường nào.

Nhưng ra viện rồi, tật xấu đó của Vụ Mang Mang dần lộ rõ, không thể kiểm soát được việc bản thân diễn kịch.

Đương nhiên chỉ cần cô không tự hủy hoại bản thân, làm bị thương người khác thì cũng không cần phải vào bệnh viện.

Nên đã chuyển sang khám bác sĩ tâm lý.

"Lần này cô lại tiến hành tự kỷ ám thị mãnh liệt đúng không?" Ngô Dụng hỏi Vụ Mang Mang.

Đó cũng là điểm hoang mang của anh, anh biết rõ kiểu ám thị này thực ra không thể diệt tận gốc căn bệnh, nhưng lại không có cách nào khác tốt hơn để giải thoát tâm hồn Vụ Mang Mang.

Mà kiểu tự kỷ ám thị của Vụ Mang Mang lại là một cách tự chữa lành.

Ngô Dụng có phần không chắc chắn được đúng sai nữa.

Vụ Mang Mang khiến Ngô Dụng cực kỳ kinh ngạc. Vì bệnh án đặc biệt này của cô, thậm chí anh đã từ bỏ rất nhiều cơ hội ra nước ngoài tu nghiệp.

Vụ Mang Mang đương nhiên thông minh nên cô biết cái gì tốt cho mình, cái gì là không tốt, bởi thế mới sáng tạo ra cách thức phương pháp tránh né hiện thực này. Loại tự kỷ ám thị mãnh liệt này, rất ít người có thể làm được.

Nói cho nghiêm trọng hơn thực ra Vụ Mang Mang đang tự thôi miên chính mình, biểu hiện thực thành một vở kịch hoặc một giấc mơ.

* * *

Vụ Mang Mang quay đầu đi, nghĩ ngợi rồi nói: "Tôi nghĩ cách này rất hiệu quả, bây giờ tôi thấy rất bình tĩnh, rất dễ chịu."

"Cuộc đời vốn như vở kịch, bác sĩ Ngô à, anh có từng nghĩ rằng chúng ta tưởng mình đang tồn tại, nhưng thực chất chúng ta chỉ là một vị thần nào đó hoặc là một giấc mơ thôi chưa?"

"Mang Mang..."

Lời Ngô Dụng chưa dứt đã bị Vụ Mang Mang cắt ngang.

"Có điều dù không phải là thế cũng chẳng sao, cuộc đời ngắn ngủi, chúng ta chỉ cần sống vui vẻ, thoải mái là được", Vụ Mang Mang nói.

* * *

Lần này ra đi từ văn phòng Ngô Dụng, phải một thời gian rất dài Vụ Mang Mang không quay về thành phố.

Bên đại học A, chương trình học chủ yếu dồn vào năm nhất, lịch học dày đặc, thời gian rảnh còn phải giúp thầy hướng dẫn làm đề tài, Vụ Mang Mang bận đến khó thở.

Thực ra chuyện học hành này có thể bạn có thể không, có kẻ chọn cách học kiểu đối phó, nhưng Vụ Mang Mang lại chọn nghiêm túc.

Bây giờ học thạc sĩ tuy không được miễn học phí nhưng tiền học bổng lại cao hơn nhiều, mỗi tháng cũng có phí sinh hoạt, thầy hướng dẫn nào giàu còn trợ cấp thêm phí sinh hoạt cho sinh viên.

Giáo sư Trình có rất nhiều hạng mục, việc riêng cũng không thiếu, xưa nay luôn hào phóng, chỉ là khi đưa tiền cho Vụ Mang Mang thì lại có chút ngại ngùng.

"Thầy biết em không cần chút tiền này, có điều sinh viên nào thấy cũng phát nể em cũng được như vậy." Trình Triều nói.

Vụ Mang Mang đáp: "Thầy Trình ạ, thực ra em rất cần tiền. Em lớn thế này rồi nên không tiện dùng tiền của nhà nữa, em và bạn trai em cũng đã chia tay rồi."

Lúc đi gặp thầy Trình Triều là Lộ Tuy đưa cô đi, nên thầy cũng biết bạn trai cô rất không đơn giản, điều kiện gia đình cô bé này rất tốt.

Mà lúc này nghe Vụ Mang Mang nói thế, thầy Trình Triều không tỏ vẻ gì, chỉ gật nhẹ đầu.

"Thầy Trình, nếu sau này thầy có hạng mục gì cần giúp, có thể gọi em được không ạ? Em nhất định sẽ cố gắng." Vụ Mang Mang to gan tự đề cử bản thân.

Trình Triều nhìn vào mắt Vụ Mang Mang, cười nói, "Được thôi, hiếm khi có người chủ động chịu khó."

Vụ Mang Mang theo ông cậu học được rất nhiều thứ, bây giờ lại vô cùng nghiêm túc và nỗ lực, đương nhiên được lòng Trình Triều, cô bận rộn như thế lại thấy rất ổn.

* * *

"Mang Mang, cuối tuần này đi leo núi không?" Tăng Như Lăng hỏi Vụ Mang Mang đang đánh răng.

"Được thôi", Vụ Mang Mang xưa nay không hề từ chối những hoạt động ngoại khóa kiểu này.

Đại học A dựa núi gần nước, phong thủy rất tốt nên mới trở thành một trong những trường nổi tiếng nhất nước.

Vụ Mang Mang từ sau khi đến đại học A, gần như mỗi tuần đều đi leo núi, vì quá nhiều người hẹn nên cô đặc biệt yêu thích leo núi.

Lần này người leo núi không ít, kỳ thật là do anh họ của Tăng Như Lăng tổ chức.

Anh chàng này cũng là người theo đuổi Vụ Mang Mang, gia đình khá ổn, bố là cục trưởng nào đó trong thành phố.

Quách Tuyết Phong tuy nhỏ hơn Vụ Mang Mang một tuổi nhưng bây giờ rất thịnh hành tình chị em, huống hồ Vụ Mang Mang luôn buộc tóc đuôi ngựa, mặc quần jeans áo pull, chỉ nhìn vẻ bên ngoài thì chẳng khác gì sinh viên cả.

Chỉ là đẹp hơn họ nhiều mà thôi, vào trường chưa lâu mà đã được phong danh hoa khôi, tiếc rằng thua ở chỗ tuổi tác hơi lớn nên vẫn không thể so được với những cô sinh viên tươi trẻ.

Cách theo đuổi của Quách Tuyết Phong này, Vụ Mang Mang đã rất lâu chưa được hưởng thụ. Mỗi ngày tặng hoa, hơn nữa mỗi tiết học đều đến trước để chiếm chỗ cho cô, đi học cùng cô.

Quách Tuyết Phong đã học lên thạc sĩ năm ba rồi, thời gian khá nhiều.

Cậu ta học ngành kiểm soát tự động hóa, một chuyên ngành rất "hot", lúc học năm hai đã được công ty lớn đặt trước tương lai sẽ có mức lương rất cao.

Ngoài những chuyện đó, mỗi tuần Quách Tuyết Phong còn mời tất cả các cô gái trong phòng Vụ Mang Mang một bữa thịnh soạn, vì hẹn riêng Vụ Mang Mang thì sẽ không hẹn được, dẫn đến các cô gái trong phòng đều đứng về phía cậu ta, còn có người len lén gọi là "anh rể".

Vụ Mang Mang cũng khá thiên vị Quách Tuyết Phong, trong số những người theo đuổi, nếu không có gì bất ngờ cô định đón nhận cậu ta, không thì chẳng đã nhận lời đi leo núi. Chỉ có điều hôm thứ Sáu, Vụ Mang Mang bị bà Liễu gọi điện báo về nhà, sau nửa nằm trời lại bắt đầu sắp xếp cho cô xem mắt.

Vụ Mang Mang không chống nổi bà Liễu, đành nói: "Có thể giới thiệu người ở thành phố A không, tương lai có thể con sẽ phát triển ở đây, học tiến sĩ để ở lại trường."

Bà Liễu bị Vụ Mang Mang làm cho phát tức ngực, "Mày không suy nghĩ đến cha mẹ già của mày còn ở đây à?"

Vụ Mang Mang cười bảo: "Cha mẹ già gì chứ, mẹ và con cùng đi ra ngoài, ai cũng bảo mẹ là chị mà. Hơn nữa bây giờ giao thông thuận lợi, chỉ cần mẹ có nhu cầu thì lúc nào con cũng xuất hiện."

"Ngày mai thu dọn chính tề đi gặp người ta ngay". Liễu Nhạc Duy bảo.

Vụ Mang Mang nói: "Thực ra trong trường có người đang theo đuổi con."

Liều Nhạc Duy nhún mày, sau khi tìm hiểu rõ điều kiện gia đình của Quách Tuyết Phong thì bĩu môi: "Bây giờ làm quan nguy hiểm lắm, lúc đi học không nhận ra năng lực đâu, đợi cậu ta làm việc vài năm rồi tính. Nhưng con có chắc tuổi của con thể có đợi được không?"

Tuổi tác của phụ nữ kỳ quặc như thế đấy.

Trước hai lần tuổi cứ cảm thấy mình vô cùng trẻ trung, sau hai lần tuổi, cứ như chỉ trong vòng một ngày đã già đi, trở thành một bà cô già rồi.

"Thế thì mẹ cho con chút tiền để con đi làm măt, giữ về trẻ trung đi?" Vụ Mang Mang chòm sát mặt lại gần bà Liều.

Liều Nhạc Duy đẩy mặt Vụ Mang Mang ra, "Đừng mơ. Tự tạo nghiệt thì tự chịu."

Hôm sau Vụ Mang Mang vẫn bị bà Liều túm cổ đi đến chỗ xem măt, người đàn ông này mới về nước nên không biết chuyện của cô và Lộ Tỳ.

Đỗ Văn Đào làm về game Online, lương tháng hơn hai trăm ngàn tệ, tuy chút tiền này bà Liều không coi trọng lắm nhưng tiết kiệm một chút cũng có thể nuôi gia đình.

Vì làm về game nên thẩm mỹ của Đỗ Văn Đào đã bị những nữ thần tuyệt mỹ trong game nâng cao lên nhiều, cứ mãi không tìm thấy cô gái nào phù hợp, hôm nay gặp được Vụ Mang Mang mới cảm thấy những mỹ nữ anh ta gặp trước đây làm sao gọi là mỹ nữ được.

Vụ Mang Mang hiểu rõ về game, hai người trò chuyện rất hào hứng, uống trà chiều xong rất tự nhiên đi ăn tối cùng nhau.

Đỗ Văn Đào biết một quán sườn cực kỳ ngon, mời Vụ Mang Mang cùng đi.

Trên đường đi Vụ Mang Mang cứ hỏi anh ta về game, sau đó nói một tràng những yêu cầu của mình, hy vọng Đỗ Văn Đào tương lai thiết kế game có thể suy xét đến.

"Haizzz... bao giờ thì khoa học kỹ thuật của chúng ta mới tiến bộ tới mức có được game thực tế ảo để bản thân mình vào đó chơi nhỉ?" Vụ Mang Mang thờ dài, hỏi. Như thế cô không cần sống trong hiện thực nữa.

Đỗ Văn Đào cảm thấy lối suy nghĩ của Vụ Mang Mang rất phong phú, thu hoạch được rất nhiều nên gương mặt luôn giữ nụ cười.

Vụ Mang Mang và Đỗ Văn Đào cười nói đi vào quán ăn, cô vừa ngược lên thì nhìn thấy Lộ Tỳ từ trong quán đi ra.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Lộ Tỳ như không nhìn thấy, Vụ Mang Mang lại vội vàng nhìn đi nơi khác.

Hai người đi lướt qua nhau, thật sự đã thành những người xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

"Mang Mang", một người khác mừng rỡ gọi cô.

Vụ Mang Mang quay sang nhìn thấy Lộ Lâm, chắc là chị mới ăn xong với Lộ Tỳ.

"Chị Lộ Lâm", Vụ Mang Mang cười, gọi.

Lộ Lâm dang hai tay ôm Vụ Mang Mang, sau đó mới lùi lại một bước ngấm ngĩa.

Mái tóc đã dài, đen bóng, độ dài vượt qua vai, hơi cong ôm vào bên trong làm gương mặt càng nhỏ hơn, mà đôi mắt thì vừa to vừa sáng, khí sắc rất tốt, làn da trắng hồng, xinh đẹp tới mức người khác muốn đưa tay véo một cái.

"Lâu quá không gặp, em càng lúc càng xinh đấy", Lộ Lâm nói.

"Chị Lộ Lâm cũng thế", Vụ Mang Mang đáp.

Xe đã dừng ven đường, Lộ Lâm nhìn về phía đó, Lộ Tỳ ngồi trong xe, thế là chị cười và xin lỗi với Vụ Mang Mang, "Chị phải đi rồi, ngày mai em còn ở đây không? Chị gọi điện cho em nhé."

Vụ Mang Mang vẫy vẫy tay với Lộ Lâm chào từ biệt.

Lúc Lộ Lâm lên xe liếc nhìn Lộ Tuy, anh không nói gì, chị cũng im lặng.

Nhưng khỏe môi Lộ Lâm lại cong lên, Lộ Tuy xưa nay không phải người không có phong độ, hôm nay lại tỏ ra phớt lờ Vụ Mang Mang như thể đúng là hiếm có.

Đối với nội tình anh và Vụ Mang Mang chia tay, Lộ Lâm đã tốn rất nhiều công sức mới cạy miệng Anne ra được.

Lộ Lâm lại len lén quan sát Lộ Tuy, đúng là không ngờ Lộ Tuy cũng có ngày bị đá như vậy.

Không đợi đến hôm sau, buổi tối muộn Vụ Mang Mang nhận được điện thoại của Lộ Lâm, hẹn cô gặp mặt.

“Xin lỗi chị Lộ Lâm, ngày mai sáng sớm em đã về A rồi, bây giờ muộn quá, mọi người chơi vui về nhé.” Vụ Mang Mang từ chối, cô không hề muốn dính sáng đến nhà họ Lộ chút nào.

“Mang Mang, em và Lộ Tuy chia tay rồi, chẳng lẽ cũng chia tay chị? Chị hơi tổn thương đó, trước khi em và Lộ Tuy quen nhau, chúng ta đã là bạn rồi, không phải sao?” Lộ Lâm hỏi.

Lộ Lâm đã nói đến nước này, Vụ Mang Mang không chấp nhận thì đúng là không biết điều.

Địa điểm tụ tập là một câu lạc bộ hội viên, Lộ Lâm giới thiệu Vụ Mang Mang với hai người bạn mới, một là họa sĩ, còn có một nhà văn, đều là người ngoài ngành, đôi bên trò chuyện về sở thích, thờ phào nhẹ nhõm.

Lộ Lâm nhìn vẻ mặt sợ hãi như bị ăn thịt của Vụ Mang Mang mà chỉ thấy buồn cười.

Thực ra Vụ Mang Mang và Lộ Lâm đã dần dần xa cách từ sau khi cô và Lộ Tuy hẹn hò, Lộ Lâm cũng mất đi hứng thú với Vụ Mang Mang.

Nhưng đến khi Vụ Mang Mang chia tay Lộ Tuy, sau đó Lộ Lâm biết được ẩn tình, hôm nay lại tình cờ trông thấy Vụ Mang Mang nên lửa lòng lại bùng cháy.

Nếu là Lộ Tuy đá Vụ Mang Mang thì Lộ Lâm chẳng có chút hứng thú nào với người phụ nữ từng bị em trai mình đá, nhưng Vụ Mang Mang thì khác, đúng là chị đã quá bất ngờ, không nghĩ rằng Vụ Mang Mang còn có khả năng đó, làm sao bảo Lộ Lâm không thấy hứng thú cho được.

“Nhảy đi”, cứ trò chuyện mãi thì không đủ “high”, nên Lộ Lâm đề nghị.

Khiêu vũ là hoạt động giải trí rất tốt, hộp đêm mà Lộ Lâm dẫn Vụ Mang Mang đến khá hào lạnh, nhưng kinh doanh tốt đến nỗi người xếp hàng trước cửa không bao giờ ít hơn con số năm mươi.

Cấp “đặc quyền” như Lộ Lâm đương nhiên là không cần xếp hàng.

Đi qua hành lang dài hẹp, trong đại sảnh người đông nghịt, náo nhiệt vui vẻ gần như không có chỗ để đặt chân nữa.

Âm nhạc bên trong khiến người ta không kim được uốn éo điên cuồng theo nó.

Trong không gian kín, đám đông ồn ào, bỗng dừng lại cho người ta cảm giác an toàn, ở đây chẳng ai buồn quản ai, đều nhiệt tình uốn người theo điệu nhạc.

Vụ Mang Mang vừa bước vào đã yêu cái không khí này, mà DJ trên kia rất biết khuấy động không khí.

Ban đầu Vụ Mang Mang vẫn còn chút dè dặt, nhưng Lộ Lâm và hai người bạn rất nghệ sĩ của chị đã điên cuồng hất tóc lắc lư, Vụ Mang Mang bỗng buông bỏ hết mọi gánh nặng.

Trời đông lạnh lẽo nhưng nhảy như thế thực nóng hết người, cuối cùng cởi ra hết chỉ còn lại một chiếc áo hai dây.

Không biết lúc nào Lộ Lâm đã rời khỏi đám đông lên tầng hai, đứng trên đó nhìn xuống Vụ Mang Mang dưới sàn nhảy.

Sức sống mãnh liệt, mà lực tỏa sáng.

Trong sàn nhảy có rất nhiều người, nhưng người đầu tiên mà bạn nhìn thấy chính là cô.

Đang mê mẩn thì có người khoác vai Lộ Lâm, “Gái đó không tồi, đủ nóng bỏng.”

Lộ Lâm quay lại nhìn ông chủ hộp đêm Gary, “Đâu chỉ là không tồi”, cô bé còn đá Lộ Tuy nữa đấy, đúng là thú vị.

Hơn nữa Lộ Lâm còn nhạy cảm nhận ra, cô bé Vụ Mang Mang này đúng là vô tâm vô tư.

Lúc trò chuyện chị có nhắc đến Lộ Tùy mấy lần, sau đó tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Vụ Mang Mang, cô biểu hiện rất tự nhiên, hình như không hề để tâm khi nghe đến cái tên đó.

So với Vụ Mang Mang thì em trai chị kém xa, đúng là giống một thằng đàn ông bị đá.

Anh không còn ở nhà họ Lộ nữa, đồ đạc của Vụ Mang Mang trong nhà đều bị vứt hết, không còn dấu vết gì.

Bây giờ nghe thấy tên Vụ Mang Mang anh vẫn rất khó chịu, người khác tuy không nhận ra nhưng Lộ Lâm là ai chứ? Chị đã nghiên cứu Lộ Tùy ba mươi mấy năm trời rồi.

Lộ Lâm nghĩ đến đó bỗng thấy vui vẻ, xuống lầu rồi dán vào người Vụ Mang Mang mà nhảy điên cuồng.

Hậu di chứng của đêm điên cuồng chính là Vụ Mang Mang đã lỡ tàu, chỉ có thể vội vã chạy đến ga tàu cao tốc để mua vé.

Cũng may tàu cao tốc đi tới A khá nhiều, Vụ Mang Mang đã mua được bé hạng hai.

“Mang Mang”.

Vụ Mang Mang đang chờ soát vé bỗng nghe thấy ai đó gọi mình, quay đầu lại nhìn thì thấy Ninh Tranh.

Vụ Mang Mang phải cảm thán rằng thế giới này đúng là quá nhỏ, hôm qua gặp người cũ, hôm nay lại gặp người cũ. Từ nay về sau cứ ít gặp thì tốt hơn.

“Sao anh lại ở đây?” Vụ Mang Mang tỏ ra bất ngờ vì Ninh Tranh lại xuất hiện ở nơi này.

"Anh đi A công tác", Ninh Tranh cười nói, "Thật không ngờ lại gặp được em ở đây. Chắc bây giờ em không hay về đây nữa?"

Vụ Mang Mang gật đầu, cứ phải đứng ứng phó với Ninh Tranh, đến khi tàu đến mới thở phào, cũng may sắp tách ra rồi.

Ninh Tranh ngồi ở ghế hạng nhất, chắc chắn không cùng khoang với ghế hạng hai, Vụ Mang Mang vẫy tay với anh, "Em ở khoang mười bốn, gặp lại sau nhé."

Kết quả là Vụ Mang Mang đã suy nghĩ quá ngây thơ, Ninh Tranh lại đổi ghế ngồi với người cạnh cô, cười hí hí ngồi xuống.

"Thực ra ghế hạng hai và hạng nhất cũng chẳng có gì khác nhau, lần sau anh bảo thư ký đặt ghế hạng hai cho anh là được", Ninh Tranh nói.

Vụ Mang Mang chẳng buồn đếm xỉa đến Ninh Tranh.

"Bây giờ tự kiếm sống rồi nên một xu tiền cũng phải chia làm hai để tiêu xài, cuối cùng đã biết được sự vất vả khi kiếm đồng tiền", Ninh Tranh nói tiếp.

Vụ Mang Mang biết thực ra anh ta đang an ủi cô theo cách khác, so với cuộc sống trước kia của Vụ tiểu thư, bây giờ phải ngồi ghế hạng hai hình như đúng là thảm!

Nhưng Vụ Mang Mang không thấy thế, bị ép phải tự kiếm sống hình như không quá khó khăn, hơn nữa gần đây cô kiếm được cũng không ít.

Trung Quốc có nền lịch sử rất lâu đời, ngành khai quật khảo cổ không ngừng phát triển, trải qua ngàn năm, những văn vật bị tổn hại quá nhiều nên Vụ Mang Mang giúp giáo sư Trình làm được không ít việc.

Ngoài ra ngành bán đấu giá cũng có kênh riêng của nó, thường xuyên cần tu bổ đồ cổ, ngoài ra còn cả việc bồi lại tranh chữ các loại nữa.

Ngành nghề này chỉ cần có người dẫn dắt bạn thì chuyện kiếm sống cũng rất khá.

Nhưng bản thân tự kiếm tiền thì đúng là phải tiết kiệm một chút, điểm này Vụ Mang Mang phải thừa nhận.

“Anh ở A có văn phòng làm việc, chuẩn bị thành lập công ty con, sau này sẽ ở lại A khá nhiều, có cơ hội mời em đi ăn nhé?” Ninh Tranh có vẻ như không hề để tâm đến sự lạnh nhạt của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang hiểu rõ tâm tư của Ninh Tranh, thật ra cô không ngại thứ yêu đương, chỉ có điều nếu đối tượng là Ninh Tranh thì cũng hơi ngại.

Nhưng họ hò với công tử đào hoa đúng là một sự hưởng thụ, trong số bạn trai cũ mà Vụ Mang Mang từng quen cũng có kiểu đó.

Họ thật sự rất hiểu lòng phụ nữ.

“Anh muốn theo đuổi em hả?” Vụ Mang Mang quay sang, chồm đến trước mặt Ninh Tranh.

Đầu mũi người thấy mùi hương quả đào, ngọt ngào như muốn dụ dỗ người ta phạm tội, ánh mắt Ninh Tranh tối lại, cặp mắt xuống, hơi chồm lên trước định hôn vào đôi môi hồng như cánh hoa đào ở ngay trước mặt.

Vụ Mang Mang nhanh chóng ngửa người ra sau, tránh né sự gần gũi của Ninh Tranh.

Ninh Tranh không ngưng mà cũng không giận, vẫn cười tít mắt: "Đúng là anh muốn theo đuổi em, ban đầu em chẳng đã đồng ý muốn thử với anh sao?"

Tiếc là giữa đường bị hai tên kia phá đám, nghĩ đến đó giờ đây Ninh Tranh vẫn thấy tức giận.

Hơn năm nay tuy Ninh Tranh có rất nhiều bạn gái, nhưng thứ không có được lúc nào cũng tốt nhất mà.

Vụ Mang Mang như gãi đúng chỗ ngứa của anh ta, nếu không cura được cô thì tuyệt đối không hết ngứa.

Vốn dĩ đã tưởng hết hy vọng, nào ngờ tình thế thay đổi, cô và Lộ Tuyền cũng chia tay nửa năm rồi, cái gì nên qua thì cho qua đi.

"Quá muộn rồi", Vụ Mang Mang cười lạnh, nhưng vì giọng cô thiên về ngọt ngào, thậm chí còn giống trẻ con, sự lạnh lùng đó lại mang theo vị ngọt của kem lạnh, khiến người ta không kìm được muốn thè lưỡi nếm một cái.

Nói thực là nếu không có Vụ Mang Mang, Ninh Tranh chưa chắc đã có dũng khí thoát hôn với Thẩm Viện Từ, nhưng đòi người kỳ quặc như thế đấy, trùng hợp vào quãng thời gian đó đã xuất hiện một Vụ Mang Mang, khiến Ninh Tranh cảm thấy không cam tâm.

Rất muốn thử cảm giác sống cả đời cùng người phụ nữ mình yêu, cho dù người đó không phải Vụ Mang Mang cũng chẳng sao, nhưng chí ít phải là người anh ta thích.

"Không sao, anh có thể thắng được cơ hội lần nữa cho bản thân", Ninh Tranh đáp.

Đúng là biết nịnh nọt quá!

Tiếc rằng họ chỉ là tình cờ gặp nhau, sau đó Ninh Tranh liền mở miệng tán gái. Nếu hôm nay không gặp, Ninh công tử còn không biết đang bay về phía đóa hoa nào.

Trên đường đi quá buồn chán, Vụ Mang Mang không ngại chọc ghẹo Ninh Tranh, "Anh không ngại khi em và Lộ Tuyền từng quen nhau à?"

Ninh Tranh cảm thấy Lộ Tuyền không thể nào hẹp hòi như thế, lẽ nào người phụ nữ Lộ Tuyền từng hẹn hò không được lấy chồng?

Cứ như Vương Viện đó, đến nay đang hẹn hò với Trương Bảo Lương, cũng không thấy Trương Bảo Lương ngại ngần gì.

Bây giờ còn thường xuyên đánh mặt chروع cùng họ.

"Không ngại", Ninh Tranh đáp.

Vụ Mang Mang nhướn mày.

Ninh Tranh lại bổ sung, "Lộ Tuyền cũng sẽ không để tâm đâu. Giới này vốn không lớn, lẽ nào hai người chia tay rồi, em không được lấy chồng khác à?"

Ninh Tranh chưa từng nghĩ rằng Vụ Mang Mang sẽ tìm người ngoài giới.

Nhưng anh ta đã quên mất, thực ra trước đây Vụ Mang Mang vốn không phải là người trong giới.

"Thế thì được, cho anh cơ hội xếp hàng vậy", Vụ Mang Mang đùa.

Nói thật sau khi trưởng thành Vụ Mang Mang chưa từng xem trọng chuyện nam nữ hẹn hò.

Nếu không sẽ không có chuyện hẹn hò với nhiều người như vậy, ban đầu cũng sẽ không đùa Ninh Tranh rằng muốn thử xem sao, sau đó lại đi xem mắt cùng Thẩm Đình.

Nếu cô hơi nghiêm túc một chút cũng sẽ không xác định quan hệ ngay khi xem mắt với Lộ Tuyền.

Thực ra đối với cô, tìm bạn trai chính là tìm một người ở cạnh, hợp thì yêu không hợp thì tan, sống rất tùy ý.

Nhưng kiểu thái độ này của Vụ Mang Mang trong mắt những phụ nữ khác lại không được tán thành chút nào.

Họ cảm thấy cô là một đứa lẳng nhăng tỏ vẻ ngây thơ, dù đồ quá nhiều người đàn ông, có thể gọi là "phóng túng".

Trong chuyện này thực chất là do lập trường khác nhau.

Trong mắt Vụ Mang Mang, cùng lúc thử thách mấy đối tượng xem mắt cũng y hệt như bạn so sánh mấy nhãn hiệu khi mua đồ vậy, hướng hồ một người chịu đánh, một người chịu đòn, người trong cuộc còn không ngại thì người khác có tư cách gì để phê bình.

Thế nhưng những cô gái khác, đặc biệt là những cô gái thầm yêu Quách Tuyết Phong, lại phán đoán từ lập trường của mình, đương nhiên sẽ rất giận dữ vì Vụ Mang Mang thả thính Quách Tuyết Phong như thế, đúng là ong bướm là loi.

Ví dụ như đêm Giáng Sinh, Ninh Tranh xuất hiện dưới tòa nhà ký túc xá của Vụ Mang Mang, hôm sau đã có rất nhiều người xì xầm sau lưng cô, danh hiệu "gái lục trà" coi như cô đã ngồi vững rồi.

Nhưng nếu đổi lại là họ gặp tình huống đó, thực ra cũng rất có thể sẽ giống Vụ Mang Mang, thả thính để quan sát nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Type: nammoi

Đêm Giáng Sinh, sinh viên trong trường mừng lễ rất có không khí.

Chắc là do thời gian rảnh rỗi quá nhiều nên mọi ngày lễ, dù là lễ trong nước hay ngoài nước, tất cả đều phải hoành tráng.

Phòng kí túc dưới sự khuấy động của cô đã treo đầy những màu đỏ xanh khắp phòng, mua người tuyết về, còn treo cả chuông và tất dài, trong góc còn dựng một cây Noel nho nhỏ, bên trên treo đèn, buổi tối thấp lên vô cùng xinh đẹp.

Mỗi người đến phòng họ đều “wow wow” khen đẹp!

Tuy phòng đơn giản nhưng chỉ cần có lòng thì khắp nơi đều có thể trở nên tinh xảo.

Buổi tối, Vụ Mang Mang kéo Tăng Như Lăng đến nhảy ở sân nhảy của trường, những người ở đây nhảy đủ loại vũ đạo, các chàng trai thì nhảy vũ điệu đường phố, breaking, hip – hop, popping, freestyle, thể loại nào cũng có.

Những cô gái lại nhảy Jazz và Latinh nhiều hơn, Vụ Mang Mang rất thích, khi rảnh rỗi còn tham gia vào nhóm vũ đạo của trường để học nhảy.

Hoạt động ngoại khóa của cô rất nhiều, ai muốn hẹn hò cũng phải đặt trước.

Ninh Tranh lúc đến đại học A đã phải đợi Vụ Mang Mang cả tiếng đồng hồ mới thấy cô nghe điện thoại.

Vụ Mang Mang khép lại áo ngủ len xù trên người, trời mùa đông quá lạnh, cô lười thay quần áo nên xuống lầu luôn.

Ninh Tranh thấy Vụ Mang Mang mồm mím như con gấu thì phì cười: “Em định ngủ đông hả?”

Mà Vụ Mang Mang khi nhìn thấy Ninh Tranh thì cũng ngớ người, suýt nữa thì cười đến gập cả lưng, chỉ vào Ninh Tranh cười đến không thở nổi: “Anh đang làm gì thế này?”

Trên người Ninh Tranh mặc bộ áo đỏ của ông già Noel chẳng hiểu lấy từ đâu ra, giày boot đen, dưới cằm gắn bộ râu trắng khiến gương mặt đẹp trai của anh càng nhân mịn hơn.

Thấy Vụ Mang Mang cười như thế, Ninh Tranh hơi ngượng, lớn tuổi rồi mà theo đuổi phụ nữ lại dùng kiểu trẻ con như vậy đúng là hơi buồn cười: “Ông già Noel đến tặng quà cho em, em còn cười nữa thì không có quà đâu.”

Nói thật là Vụ Mang Mang hơi cảm động. Theo lý thì lúc này Ninh Tranh phải có mặt trong tiệc Giáng Sinh ở Lộ Viên rồi.

“Anh tặng quà gì thế?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Đưa tay ra đi.” Ninh Tranh bảo.

Vụ Mang Mang rút tay ra khỏi túi, chìa tay ra, bàn tay nhỏ trắng nõn càng nhỏ hơn dưới bộ áo ngủ con gấu, Ninh Tranh nắm lấy tay Vụ Mang Mang.

Nụ cười của cô tắt dần, ra sức rút tay ra. Bây giờ cô không mấy thiện cảm với những người theo đuổi kiểu nôm nóng như vậy.

Ninh Tranh cố gắng không để Vụ Mang Mang rút tay ra, tay kia nắm lại, chậm rãi đặt món đồ vào trong lòng bàn tay cô.

Ninh Tranh tặng cô một sợi dây chuyền.

“Nước hoa Chu Bảo bản giới hạn đêm Giáng Sinh đầu tiên của công ty anh sản xuất.” Ninh Tranh nói.

Mặt dây chuyền là một lọ nước hoa nhỏ bằng ngón tay cái, rất đẹp, khảm đá quý trên đó.

Vụ Mang Mang nói: “Em biết, hợp tác cùng Lan Nguyệt Chu Bảo đây mà, quảng cáo dày đặc khắp nơi.”

“Đây là sợi dầu tiên được sản xuất ra, tặng cho em.” Ninh Tranh nói.

Vụ Mang Mang khép lòng bàn tay lại, nhận lấy sợi dây chuyền.

“Này, còn nữa, bánh kem Noel, tặng cho em với bạn trong phòng, đừng quên nói tốt về anh với họ đó.” Ninh Tranh cười nói.

“Anh còn phải đáp chuyến máy bay muộn nhất để về, em lên đi.” Ninh Tranh bảo.

Trên người Ninh Tranh còn mặc lễ phục, trên cổ thắt cà vạt, nhìn giống như là bỏ trốn giữa chừng khỏi bữa tiệc của Lộ Viên, bây giờ lại phải quay về.

Đổi lại là người khác thì đã bị Ninh công tử làm rung động từ lâu rồi.

Nhưng Vụ Mang Mang xưa nay vẫn vô tâm vô tư, phương thức theo đuổi con gái của Ninh Tranh thật không thể coi thường, nhưng cũng chỉ lúc theo đuổi bạn, bạn mới có được đãi ngộ đó.

Vì bộ đồ ông già Noel mà Ninh Tranh mặc quá nổi bật, ngày hôm sau cả tòa nhà ký túc đều biết tối qua Vụ Mang Mang được một anh chàng theo đuổi đến tởm.

“Ghét nhất là loại tiện nhân một chân đạp hai thuyền như thế, ăn trong bát còn nhìn trong nồi, không biết sĩ diện!”

Vương Gia Lâm gần như mắng chửi trước mặt Vụ Mang Mang, chỉ chưa nêu rõ họ tên thôi.

Cô ta yêu thầm Quách Tuyết Phong, tiếc là cậu chàng không có hứng thú.

Bước chân Vụ Mang Mang đi ngang Vương Gia Lâm chợt khựng lại, theo giả tưởng trong đầu, cô nên tát Vương Gia Lâm một cái, sau đó cao giọng mắng cô ta “gái xấu còn làm trò”, diễn vai cô gái kiêu ngạo đến cùng, không xả ra thì ghen chết mất.

Mà Vụ Mang Mang suýt thì làm thế thật, nhưng lời đến miệng lại không tài nào mắng nổi.

Hình như làm thế thì hạ thấp đẳng cấp của bản thân quá.

Thế là ngàn vạn lời nói đều biến thành một ánh mắt thương hại.

Vụ Mang Mang mới nhận ra, chính cô bị người của nhà họ Lộ ảnh hưởng sâu sắc.

“Loại người đó chỉ cứ kệ đi, ăn không được nho thì nói nho chưa.” Tăng Như Lăng an ủi Vụ Mang Mang: “Học viện có hai anh chàng theo đuổi cô ta, cô ta lại thích anh họ em, nhưng vẫn thả thính hai anh chàng kia đấy.”

Vụ Mang Mang cười cười, cảm ơn lời an ủi của Tăng Như Lăng.

Thực ra Vụ Mang Mang đi học nhiều năm rồi vẫn không có người bạn gái nào thân thiết, lúc học đại học cô chính là cái đinh trong mắt mọi cô gái, giàu có sang chảnh, kiêu ngạo lại điên cuồng.

Bây giờ nghĩ lại đúng là buồn cười, ai mà không có lúc nào tàn chứ, đúng không?

Tin Ninh Tranh theo đuổi Vụ Mang Mang một cách khoa trương đương nhiên là đến tai Quách Tuyết Phong.

Nhưng Quách Tuyết Phong không đến chất vấn Vụ Mang Mang, ngược lại càng cần mẫn hơn, chắc là do cảm thấy có nguy cơ uy hiếp.

Nói thật là Quách Tuyết Phong cũng khá đẹp trai, điều kiện gia đình tốt, bản thân lại có tiền đồ rạng rỡ, thích thể thao, chơi bóng rổ rất cừ, đá bóng cũng rất giỏi, cao ráo hào phóng, nên có rất nhiều cô gái thích cậu ta.

Bên Vụ Mang Mang tuy cậu ta tấn công lâu rồi mà chưa được nhưng Quách Tuyết Phong rất tự tin, cảm thấy bản thân cuối cùng chắc chắn sẽ ôm được mỹ nữ về nhà.

Những tình địch khác không cách nào khiến Quách Tuyết Phong cảm thấy lo ngại, nhưng Ninh Tranh thì khác.

Nghe nói những cô gái đều thích “oppa” cao ráo chân dài, lăm lăm lại đẹp trai.

Vì sự xuất hiện của Ninh Tranh mà đãi ngộ của cả phòng Vụ Mang Mang đã khác hẳn. Mỗi buổi sáng Quách Tuyết Phong sẽ mua ba phần ăn sáng mang đến dưới lầu, đợi Vụ Mang Mang xuống lấy.

Vốn dĩ có thể nhờ những cô gái khác mang lên, nhưng Tăng Như Lăng nói rằng sợ người ta sẽ bỏ vàng vào com của cô nên vẫn phải nhờ Vụ Mang Mang vất vả xuống lầu lấy vậy.

Mỗi sáng Quách Tuyết Phong đều mua điểm tâm khác nhau, cứ lợi dụng người ta như vậy, Vụ Mang Mang cảm thấy cô sắp không kháng cự nổi rồi.

Kết quả người xấu xa nhất chính là Tăng Như Lăng.

“Xin chị đừng bao giờ nhận lời Quách Tuyết Phong nhé, chị mà mềm lòng thì bọn em không còn bữa sáng để ăn đâu. Dù gì chị cũng đợi ba đứa em sống sót qua mùa đông này rồi hãy nhận lời anh ấy, mùa xuân mới là mùa động tình, đợi thời tiết ấm áp rồi, bọn em ra khỏi giường dễ dàng thì tùy hai người giải quyết thế nào cũng được.”

“Đúng là độc ác nhất là lòng dạ phụ nữ, cậu ấy là anh họ của em đó.” Vụ Mang Mang cười, đập vào người Tăng Như Lăng.

“Ồi họ hàng không bằng giấc ngủ.” Tăng Như Lăng phát biểu.

Vụ Mang Mang thì sao cũng được, trời đất bao la bạn cùng phòng to nhất, cô rất thích cô em Tăng Như Lăng này, bạn thân nói thế nào thì làm thế ấy.

Đối với người mà mình thích, trình độ thỏa hiệp của Vụ Mang Mang chắc ngay chính cô cũng không tưởng tượng ra nổi.

Còn về Ninh Tranh thì công việc của anh ta quá bận rộn, cơ hội để anh ta đến chỗ Vụ Mang Mang để lấy lòng không nhiều, chỉ có thể ngày ngày nhắn Wechat thăm hỏi.

Nhưng Vụ Mang Mang không có hứng thú với chuyện yêu xa, cũng không có tâm tư nào lên mạng đóng đưa với Ninh Tranh, cô thích sự quan tâm yêu thương thật sự, chẳng hạn mỗi ngày mua bữa sáng..

Thế nên Vụ Mang Mang rất hiếm khi trả lời Ninh Tranh.

Ninh Tranh nghiêng răng kèn kẹt rửa thảm trong bụng, cô nàng vô tâm này đúng là biết cách thả thính người ta quá thể.

Ninh Tranh đúng là điển hình của kiểu thích tự hành hạ mình, phụ nữ càng phớt lờ thì anh ta càng cảm thấy hứng thú.

“Di động có gì hay ho chứ, cậu có định đánh nữa không?” Thẩm Đình bực bội nhìn Ninh Tranh.

Ninh Tranh cất điện thoại, nhìn Thẩm Đình rồi phì cười: “Tâm trạng tệ thế? Bị đá hả?”

Gần đây Hà Nghiên cãi nhau âm ỉ với Thẩm Đình, không có người phụ nữ nào có thể chịu đựng được một tình cảm lén lút, không thấy ánh mặt trời như vậy.

Hà Nghiên cũng không ngoại lệ, vì Thẩm Đình không thể đối xử với cô bằng thái độ bình đẳng nên cô đã đề nghị chia tay.

Tiếc rằng nhà họ Thẩm không thể chấp nhận một người con dâu như thế.

Thẩm Đình lạnh lùng nhìn Ninh Tranh, đánh một quân nhệ điều.

“Hò rồi.” Lộ Tuy đẩy bài ra.

“Xem ra ba chúng ta thì Lộ Tuy vẫn lợi hại nhất, người ta đồ tình đồ cả bạc mà.” Ninh Tranh cười, nhìn Triệu Tàn Vận đang ngồi gần anh, nói chuyện vui về với Vương Viện.

Tình mới tình cũ nói chuyện ăn ý như thế, Ninh Tranh bỗng thấy vui trong lòng, không nhìn được nghĩ đến cảnh Vụ Mang Mang có mặt, ngay cả Ninh Tranh cũng run rẩy, có cảm giác mấy người anh em này kiểu gì cũng toàn ăn lại đồ thừa của Lộ Tuy.

Nhưng cảm giác khá ổn, không đến nỗi khó nuốt. Lại nhìn Trương Bảo Lương, anh ta nâng niu Vương Viện như nâng trứng, đúng là hạ thấp đẳng cấp quá.

“Cuối tuần đi đánh golf đi.” Thẩm Đình đề nghị.

“Tôi không đi, ngày mốt tôi và Tàn Vận đi Thụy Sĩ trượt tuyết rồi.” Lộ Tuy đáp.

“Tôi cũng không có thời gian.” Ninh Tranh cũng nói theo, đã rất lâu rồi anh ta không gặp mặt Vụ Mang Mang, cô nàng này ngay cả điện thoại cũng không gọi cho anh ta, rõ ràng là muốn bỏ chạy đây mà.

Đánh mặt chược xong, ông chủ của resort đến mời bọn họ đi tắm suối nước nóng, còn các quý bà thì đi hưởng thụ spa.

Resort này mới khai trương chưa lâu, Ninh Tranh và Trương Hồi Xuân hợp tác, nên hôm nay mới mời mấy người Lộ Tuy đến để quảng cáo.

Trương Hồi Xuân khó khăn lắm mới nhìn thấy thần thánh thật sự, đương nhiên phải dốc hết tâm sức để lấy lòng rồi.

Suối nước nóng chính là nơi để giải tỏa, mấy người đàn ông tắm chung thì có ý nghĩa gì.

Trong phòng đã có mười mấy cô gái mặc bikini, đáng người bốc lửa đang đợi, tất cả đều chỉ khoảng đôi mươi, đang độ tuổi thanh xuân vô địch.

Cô đẹp nhất có vóc dáng cao nhất, nhìn thoáng qua là thấy ngay, Ninh Tranh thoáng thấy đã rung động, cô gái đó có ngoại hình khá giống Vụ Mang Mang, nhất là khuôn miệng.

Nhưng Vụ Mang Mang là kiểu đẹp của búp bê Barbie, còn cô nàng này vừa ngây thơ vừa yêu quái, ánh mắt rất biết quyến rũ người khác.

Vì bốn người đàn ông ở đây đều nhìn Shirley đầu tiên, đến nỗi Trương Hồi Xuân không biết phải làm sao.

Shirley lại rất có mắt nhìn, chủ động bước đến cạnh Lộ Tùy, nũng nịu nói: “Em giúp anh thay quần áo nhé.”

Lộ Tùy nghiêng người né tránh, nói với Trương Hồi Xuân: “Chúng tôi không cần, bảo họ ra ngoài hết đi.”

Tường Bảo Lương bên cạnh thở phào, tuy trong lòng ngứa ngáy nhưng anh ta dẫn Vương Viện đến, khó khăn lắm mới cura được cô nàng, không thể phá giới được.

Thẩm Đình thì không quan tâm.

Ninh Tranh lại tiếc nuối nhìn theo bóng Shirley, anh ta cô đơn lẻ bóng, lâu lắm chưa ăn thịt, thấy một cô thuần mắt mà bị đuổi đi mất rồi.

Ninh Tranh cười, than thở: “Lộ Tùy à, cậu vô vị quá, mình thì ăn no rồi mặc kệ người khác sống chết hả?”

Tường Bảo Lương nói: “Cậu mà ghen tị với Lộ Tùy thì chi bằng mau tìm một người đang hoang dã, Triệu Tân Vận không dễ chọc đâu, phụ nữ bây giờ đều không dễ chọc giận.” Sau đó Tường Bảo Lương đấm Ninh Tranh một cái: “Nếu biết sớm có sắp xếp thế này thì sao cậu không nhắc bọn này một tiếng?”

Tường Bảo Lương hơi tiếc vì lần này đã dẫn Vương Viện đến đây.

Ninh Tranh cười nói: “Là lỗi của tôi.”

Bốn người đàn ông tắm nước nóng mà không có phụ nữ thì đúng là hơi mất hứng, cũng may có rượu ngon làm bạn, hơi nóng bốc lên cùng hơi rượu khiến con người ta chệnh choáng say.

“Cậu quyết định cưới Triệu Tân Vận rồi à?” Ninh Tranh giả vờ hỏi vu vơ.

Lộ Tùy uống một ngụm rượu, nheo mắt nhìn Ninh Tranh: “Sao quan tâm đến chuyện riêng của tôi vậy?”

Ninh Tranh cười đáp: “Tôi thấy cậu cũng lớn tuổi rồi mà . Cô nhỏ suýt thì trói cậu lên giường sinh con trai rồi đúng không?”

Lộ Tùy xoay xoay li rượu: “Đúng là đến tuổi rồi.”

Ninh Tranh ngửa người ra sau, thở dài: “Tôi cũng muốn ổn định. Già rồi, không còn sức lực xoay quanh mấy cô bé nữa.”

Tường Bảo Lương cười: “Cậu đang định hãm hại cô bé nào hả?”

Ninh Tranh cười không nói gì, thực ra anh ta cũng khá bất ngờ vì ban nãy nhắc đến chuyện hôn nhân, anh ta nhớ đến Vụ Mang Mang lại cảm thấy kết hôn cũng không quá tồi tệ.

Vốn cuối tuần này, Ninh Tranh định đi thăm Vụ Mang Mang nhưng cuối cùng lại có việc, đành gác lại một bên.

Ngược lại là Thẩm Đình bất ngờ nhìn thấy Vụ Mang Mang.

Lúc này Vụ Mang Mang đang chạy xe đạp, trên giỏ xe phía trước là mấy quyển sách mượn từ thư viện, cô đạp xe men theo bờ hồ về kí túc xá.

Bầu trời đang phủ tuyết, Vụ Mang Mang đẹp chụp tai lông xù màu trắng, mặc áo nhung trắng, quần jeans, giày boot, gương mặt đỏ ửng vì lạnh.

Thẩm Đình vừa quay đầu sang thì thấy Vụ Mang Mang đang bên ngoài cửa kính xe.

“Mang Mang.”

“Là anh sao?” Vụ Mang Mang chống một chân xuống đất, dừng lại.

Thẩm Đình mở cửa xuống xe, thấy Vụ Mang Mang đứng dậm dậm chân tại chỗ, đặt bàn tay đỏ ửng vì lạnh lên miệng để hà hơi.

Chóp mũi đỏ hồng, giống một con thỏ nhỏ đáng thương.

Thẩm Đình bỗng thấy nhói trong tim, anh ta vẫn chưa nhìn thấy dáng vẻ này của Vụ Mang Mang, trước kia lúc nào gặp mặt cũng thấy cô tỏ ra kiêu ngạo và hoạt bát.

Thẩm Đình ít nhiều cũng biết một điều, đó là thái độ của cha mẹ đối với cô thế nào sau khi Vụ Mang Mang và Lộ Tùy chia tay, chuyện này do Thẩm

Viện Lê kể.

Vụ Mang Mang nhìn thấy vẻ thương hại trong mắt Thẩm Đình có chút dờ khóc dờ cười, nói thật cô thấy bản thân bây giờ sống rất tốt, không cần bị thương hại.

“Tôi quên đeo găng tay.” Vụ Mang Mang vội giải thích, đạp xe trong trường là quá bình thường, dù sao trường rất lớn, đi bộ thì phí sức mà lái xe hơi thì không cần thiết.

“Có thời gian uống cafe không?” Thẩm Đình hỏi.

Vụ Mang Mang do dự, không hiểu sao Thẩm Đình lại muốn uống cafe với cô.

“Không tốn nhiều thời gian của cô đâu.”

Lúc này Vụ Mang Mang mới gật đầu.

Quán cafe Vụ Mang Mang chọn nằm trong khuôn viên trường, do một sinh viên thuộc hệ vừa học vừa làm mở ra, khung cảnh bình thường nhưng cafe thì khá ngon.

“Anh đến đây thăm Hà Nghiên sao? Sao không thấy cô ấy?” Vụ Mang Mang bùng ly sữa nóng hổi, hỏi anh ta, vì cô không cùng một học viện với Hà Nghiên nên không qua lại nhiều, chỉ thỉnh thoảng đi lướt qua nhau, cũng chẳng nói chuyện gì nhiều.

“Tôi và cô ấy chia tay rồi.” Thẩm Đình đáp.

“Ồ.” Vụ Mang Mang không bắt ngờ, ban đầu Lộ Tùy đã nói Thẩm Đình và Hà Nghiên không có hi vọng rồi.

Vụ Mang Mang và Thẩm Đình ngồi một lúc, ngắt nỗi anh ta thực sự không phải là người hoạt ngôn nên sau khi hỏi thăm tình hình của cô thì không còn gì để nói nữa.

Vụ Mang Mang tự thấy ngượng nên viện cớ có hoạt động đội nhóm, cáo từ ra về.

Vụ Mang Mang vừa đi thì Hà Nghiên bước vào quán cafe, lúc nhìn thấy Thẩm Đình thì tròn mắt đỏ lên, quay mặt sang bên, mua một ly cafe mang đi.

Đến khi Hà Nghiên quay đầu lại thì Thẩm Đình đã ra khỏi quán cafe rồi.

Hà Nghiên nhìn theo bóng lưng cao thẳng của Thẩm Đình, nước mắt rơi lã chã, cô từng nghĩ cô sẽ khác, họ từng yêu nhau đến thế, mỗi buổi tối quán quýt cùng nhau đều khiến cô nghĩ rằng Thẩm Đình yêu cô.

Tiếc rằng khi tình cảm đối mặt với hiện thực thì lại mỏng manh, dễ vỡ.

Lòng tự trọng của Hà Nghiên khiến cô không thể cam tâm chỉ làm người tình của Thẩm Đình, nhìn anh kết hôn cùng người phụ nữ khác.

“Thẩm Đình, anh là thằng khốn.” Không biết sự bùng bột từ đâu kéo đến, Hà Nghiên đẩy cửa quán lao ra ngoài, đập ly cafe nóng hổi vào lưng Thẩm Đình.

Lưng Thẩm Đình bỏng rát, dừng chân quay lại nhìn Hà Nghiên, khẽ vẫy tay tỏ ý tạm biệt.

Vì yêu, nên khi chia tay lúc nào cũng tổn thương.

Cũng vì yêu không đủ, nên không tài nào phá bỏ mọi trở ngại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Type: nammoi

Vườn trường của đại học A giống như một công viên cực lớn, vì tối qua mới có tuyết nên những khóm hoa ven đường phủ một lớp tuyết mỏng, lúc này trời vẫn còn tuyết rơi, có vẻ sẽ càng dày đặc hơn nên người đi đường rất ít.

Thẩm Đình chậm rãi đi trên đường, tình cờ quay đầu sang trông thấy Vụ Mang Mang đang từ ven hồ đi lùi lại.

Thẩm Đình ngừng lại, muốn nhìn xem Vụ Mang Mang rốt cuộc đang làm gì.

Mảnh đất bên hồ vẫn giữ được lớp tuyết tối qua một cách hoàn chỉnh, dấu chân của Vụ Mang Mang là một hàng duy nhất ở đó.

Mà lúc này để không phá hoại mỹ quan, cô đang cẩn thận đi lùi lại theo từng vết chân của mình lúc này.

Vụ Mang Mang khó khăn lắm mới đi lùi lại đến ngoài đường, vội vàng lấy điện thoại ra, chụp lại mặt hồ mùa đông và hàng dấu chân ban nãy của mình, đăng lên Weibo.

Đó là tài khoản mà lúc học thạc sĩ Vụ Mang Mang mới đăng kí, tên gọi “Mang mang hoảng hoảng”, thường đăng những tấm hình kèm những dòng đầy chất nghệ sĩ, cũng có hơn hai ngàn người theo dõi.

Vụ Mang Mang vừa dậm chân vừa khó nhọc gõ trên điện thoại “thiên sơn ngã độc hành, vạn kính nhân tung diệt(*)”.

(*) Nghìn non mỗi bóng ta đi, đường xa vạn nẻo dấu giày tuyết không.

Hai câu này chế từ hai câu đầu bài Giang Tuyết của Liễu Tông Nguyên, nguyên văn “Thiên sơn điều phi tuyết, vạn kính nhân tung diệt” có nghĩa là: ngàn non vắng bóng chim bay, đường xa vạn nẻo dấu giày tuyết không. (BT)

Lấy chữ “kính” để ví dụ mặt hồ, vừa đồng âm lại mang chất thơ, Vụ Mang Mang không kìm được “like” một cái vì chất nghệ sĩ của mình.

Trong màu tuyết trắng mênh mông, chuỗi dấu chân cô độc kia cũng khá là mới mẻ.

Vụ Mang Mang cất điện thoại, đưa tay lên miệng hà hơi, quay người lại định đạp xe về, ai ngờ mới ngẩng lên thì trông thấy Thẩm Đình.

“Trùng hợp thật, anh chưa đi nữa hả?” Vụ Mang Mang hơi sững sốt nhưng phản ứng sau đó là nhét điện thoại vào tay Thẩm Đình: “Tôi đang buồn vì không tìm được ai, chụp cho tôi một tấm lấy bóng lưng thôi nhé?”

Vụ Mang Mang trượt mở điện thoại, bấm vào app chụp hình, sau đó mặc kệ Thẩm Đình có đồng ý hay không, cô nhanh chóng đi theo dấu chân đến bên hồ, quay lại nói với Thẩm Đình: “Chụp đi, chụp tự nhiên vào nhé, tôi sẽ chậm chậm tiến về phía trước, anh cứ chụp nhiều vào là được.”

Vụ Mang Mang đang nói thì khước mắt liếc thấy có một nam sinh đang đến gần, cô lập tức chỉ vào người đó, hét to: “Đừng động đây!”

Anh chàng kia bị Vụ Mang Mang làm giật mình, đứng im.

Vụ Mang Mang thấy cậu ta đứng bất động thì vội bảo Thẩm Đình: “Anh chụp nhanh đi.”

Thẩm Đình nhìn Vụ Mang Mang ba giây rồi mới giờ điện thoại của cô lên.

Đến khi chụp xong, cô chạy đến trước mặt cậu nam sinh kia, nói: “Xin lỗi bạn nhé, ban nãy tôi thất lễ quá. Bây giờ cậu có thể tùy tiện động đây!”

Cậu chàng kia bị cô quát ít nhiều cũng thấy khó chịu, nhưng nể mặt Vụ Mang Mang quá xinh đẹp nên phóng khoáng khoát tay: “Không sao.”

Vụ Mang Mang quay về cạnh Thẩm Đình: “Cảm ơn anh, để tôi xem anh chụp thế nào nào.”

Vụ Mang Mang lấy lại điện thoại xem thử, tuy không hài lòng lắm nhưng cũng tạm ổn, cô vội vàng đăng thêm một tấm lên Weibo.

Tuy mùa đông ăn mặc như một con gấu mũm mĩm, nhưng vóc dáng Vụ Mang Mang thon thả, dù giống gấu đến mấy cũng là gấu Bắc Cực đáng yêu, tấm hình chụp bóng lưng đó vừa được đăng lên đã thu được rất nhiều like.

“Chân của bạn thon quá đi. (chạy nước miếng).”

Đến khi Vụ Mang Mang bận rộn xong mới có tâm tư quan sát Thẩm Đình.

Trời mùa đông, cô sắp lạnh cóng rồi, thế mà Thẩm Đình lại cởi áo khoác ra vắt trên tay, phải nóng thế nào mới như vậy, Vụ Mang Mang thầm nghĩ.

“Ban nãy cảm ơn anh đã giúp tôi, tôi còn có chút việc đi trước đây.” Vụ Mang Mang nói xong trèo lên xe đạp của mình.

“Mang Mang, cô có thể ăn cơm với tôi không?” Thẩm Đình bỗng nói.

Vụ Mang Mang không hiểu tại sao Thẩm Đình lại yêu cầu như vậy, nhưng nhìn vẻ mặt u ám của anh ta, hàng lông mày cứ nhíu chặt, Vụ Mang Mang lại không thể nói lời từ chối.

Cuối cùng do hai chữ “tùy cô” của Thẩm Đình, Vụ Mang Mang đã dẫn anh ta vào một quán bán canh tê cay đằng sau cổng trường.

Mùa đông phải ăn cay mới ấm.

Vụ Mang Mang rành rẽ chọn món, nhiệt tình gọi Thẩm Đình ngồi xuống, rút ra vài tờ khăn giấy lau mặt bàn bóng mờ.

“Anh đừng thấy quán này nhỏ mà xem thường, mùi vị món ăn là chính tong nhất con phố này đó.” Vụ Mang Mang nói.

Thẩm Đình xưa nay vẫn luôn ít nói.

Canh tê cay vừa lên, Vụ Mang Mang đã thấy đói meo, cô hít một hơi thật sâu rồi cầm đũa lên ăn, chẳng buồn để ý đến Thẩm Đình.

Vị Thẩm công tử này chắc là có bệnh sạch sẽ, ngồi trong quán nhỏ nên toàn thân căng cứng, như thể sợ bị người nào bắn thiu chạm vào mình vậy.

Mong anh ta động đũa thì càng không thể.

Vụ Mang Mang chẳng buồn đếm xỉa đến tính tình của anh ta, tự ăn canh của mình, tuy cô ăn rất nhỏ nhẹ thực nữ, nhưng lát sau chop mũi đã bắt đầu rịn mồ hôi, đó chính là ma lực của canh tê cay.

Vụ Mang Mang tháo chụp tai xuống, cuối cùng lại cởi áo nhung ra.

Thẩm Đình nhìn gò má ửng đỏ vì ăn cay của cô, lên tiếng: “Mấy món này không bỏ đường, cô nên ăn ít thôi, hại dạ dày.”

Vụ Mang Mang hiểu tâm lý đàn ông già đều chú trọng đến dưỡng sinh, nên cũng không phản bác Thẩm Đình mà chỉ mỉm cười, gật đầu.

“Vụ Mang Mang”. Một giọng nữ trong trẻo vang lên trong không gian chật hẹp, Vụ Mang Mang ngước lên, người gọi cô là Tăng Như Lăng.

“Hay nhỉ, mới mấy ngày thôi lại thay người khác rồi.” Tăng Như Lăng đi nhanh đến cạnh Vụ Mang Mang, tò mò quan sát Thẩm Đình rồi len lén thì thào bên tai cô: “Đẹp trai quá, em thích kiểu “núi băng” thế này.”

Tăng Như Lăng là người nghiện tiểu thuyết ngôn tình, thuộc kiểu ngày ngày lên mạng chờ đọc truyện đến mức kêu cha mắng mẹ, thích nhất kiểu trai mặt đơ núi băng.

“Mau của anh ấy đi.” Tăng Như Lăng nói như sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

Gương mặt của Vụ Mang Mang không rõ là đỏ vì ăn cay hay xấu hổ, cô khẽ lắc đầu: “Không phải.”

Tăng Như Lăng tin cô mới lạ!

“Được rồi, được rồi, không làm phiền hai người nữa.” Tăng Như Lăng kéo cô gái đi cùng vào trong để chọn món.

Vụ Mang Mang làm động tác tay đầu hàng, nói với Thẩm Đình: “Xin lỗi anh.”

“Không sao.” Thẩm Đình lắc đầu.

Vừa dứt lời thì điện thoại Vụ Mang Mang đổ chuông, cô nghe máy, là Quách Tuyết Phong gọi tới.

“Mang Mang, cậu ở đâu thế?”

“Mình đang ăn cơm.” Đối mặt với anh chàng theo đuổi mà cô khá ưng ý, giọng Vụ Mang Mang tự nhiên dịu lại.

“Vói ai thế? Nam hay nữ?”

Vụ Mang Mang mới nghe câu này đã cau mày.

Còn chưa chính thức, chẳng qua là thái độ của cô mềm dịu lại một chút mà Quách Tuyết Phong đã bắt đầu điều tra rồi, hơn nữa đây không phải lần đầu.

“Nam” Vụ Mang Mang lạnh lùng nói: “Không nói với cậu nữa, mình ăn đây.”

Nếu yêu đương thì hẹn hò với kiểu người như Quách Tuyết Phong là thoải mái nhất, Vụ Mang Mang nghiêm nhiên diễn vai nữ hoàng, điện thoại bảo cúp là cúp, muốn giận là giận ngay được.

Vụ Mang Mang vừa cúp máy thì lát sau Quách Tuyết Phong đã lao vào, xông thẳng đến trước mặt Vụ Mang Mang mới ngừng lại, sau đó hít một hơi thật sâu, cười gọi: “Mang Mang.”

Vụ Mang Mang nhìn Quách Tuyết Phong, chẳng trách ban nãy gọi điện điều tra, hóa ra là đã nhìn thấy.

“Trùng hợp thế, cậu cũng ăn ở đây à, hay là ngồi chung nhé.” Quách Tuyết Phong không mời mà tự đến.

Vụ Mang Mang không phản đối, nói ra thì cô cũng hơi thích kiểu quan tâm để bụng rõ ràng và thẳng thắn như của Quách Tuyết Phong.

“Ừ, cậu chọn món đi.” Vụ Mang Mang đương nhiên không thể không nể mặt cậu ta, dù sao cũng là bạn trai tương lai mà.

“Vị này là?” Quách Tuyết Phong quay sang nhìn Thẩm Đình này giờ không có động tĩnh gì.

Lúc này Vụ Mang Mang mới giới thiệu với Thẩm Đình: “Đây là đàn anh của tôi, Quách Tuyết Phong.” Sau đó lại nói với Quách Tuyết Phong: “Còn đây là Thẩm Đình, anh trai của bạn gái của em họ mình.”

Quách Tuyết Phong chớp mắt, quan hệ này đúng là hơi vòng vèo, nhưng nếu đã có chút quan hệ họ hàng thì ý thù địch của cậu ta cũng giảm hẳn, cậu quay sang nhìn Vụ Mang Mang, dịu giọng nói: “Cậu ngồi đi, tôi quay lại ngay.”

Vụ Mang Mang không biết Quách Tuyết Phong lại nổi con gì, nhưng cô vẫn nở nụ cười, gật đầu.

“Bạn trai cô à?” Thẩm Đình hỏi.

Vì giọng điệu của Thẩm Đình khiến Vụ Mang Mang không vui lắm nên cô không phản bác, chỉ hỏi: “Anh thực sự không ăn sao?”

Thẩm Đình lắc đầu.

Quách Tuyết Phong nhanh chóng quay lại, tay cầm một chai trà sữa nóng đưa cho Vụ Mang Mang: “Cho cậu này, trà sữa lúa mạch, không thêm trân châu.”

“Cảm ơn.” Nụ cười của Vụ Mang Mang lập tức nở thành nụ cười rạng rỡ, hai tay cô cầm chai trà sữa ấm nóng, mùa đông cô không mấy khi uống đồ lạnh, mà trong quán ăn này chỉ có 7up, coca, nên cô không gọi đồ uống.

Vụ Mang Mang không ngờ Quách Tuyết Phong chu đáo như thế, thậm chí tặng thêm năm điểm cho cậu ta, rút ngắn thời gian thử thách xuống.

Cả bữa ăn, Thẩm Đình không hề đụng đũa, cũng không nói gì, Quách Tuyết Phong lại trêu đùa Vụ Mang Mang suốt, như thể chứng tỏ trước mặt Thẩm Đình rằng cậu và Vụ Mang Mang có rất nhiều tiếng nói chung vậy.

Nếu là người có chút lòng tự trọng thì nên tự động rút lui mới đúng.

Nào ngờ Thẩm Đình lại ngồi với Vụ Mang Mang đến khi cô ăn xong mới đứng dậy.

“Đi thôi, tôi đưa cô về kí túc.” Thẩm Đình bảo.

Thực ra Vụ Mang Mang có phần không hiểu Thẩm Đình bị kích thích gì, cô đành từ biệt Quách Tuyết Phong.

“Thế sáng mai tôi đến thư viện chiếm chỗ cho cậu nhé?” Quách Tuyết Phong nói.

Vụ Mang Mang gật đầu, lúc thi cuối học kỳ thì chỗ ngồi của thư viện luôn không đủ sử dụng mà.

Thẩm Đình đưa Vụ Mang Mang về đến ngọn đèn đường dưới ký túc, tuy biết rõ mình không nên nhiều lời nhưng anh nhìn Vụ Mang Mang với làn da gầy như trong suốt dưới ngọn đèn, bỗng cất tiếng: “Cậu ta không xứng với cô.”

Có phần nóng nảy, hơi cảm tính, thậm chí còn rất ấu trĩ. Đó là đánh giá về Quách Tuyết Phong, sau khi Thẩm Đình quan sát cả buổi tối.

Vụ Mang Mang hơi nghiêng đầu, nói thật là cô không thấy thế.

“Cảm ơn khuyến cáo của anh, tôi sẽ suy xét.” Vụ Mang Mang đã sớm học được công phu bình thân của nhà họ Lộ rồi.

Không cần thiết phải thảo luận với người ngoài về những chuyện này.

Có lẽ trong mắt Thẩm Đình, điều kiện của Quách Tuyết Phong không tốt lắm, cũng không đủ chín chắn, nhưng Vụ Mang Mang thích sự nhiệt tình của cậu ta, đó là sự chân thành và nóng bỏng mà cô không thể cảm nhận được khi hẹn hò cùng những người đàn ông chín chắn, thành đạt.

Chính vì thế mà Vụ Mang Mang có thể bao dung những khuyết điểm không mấy tồi tệ của Quách Tuyết Phong.

Chẳng hạn như hay ghen, thích điều tra... cũng không có gì to tát cho lắm.

Thẩm Đình nhìn thái độ hồ hững của Vụ Mang Mang là biết ngay cô nàng này vốn không nghe lời anh nói.

“Cô không cần tự giày vò mình sau khi chia tay Lộ Tùy như vậy.” Thẩm Đình nói, anh ta cũng hiếm khi lảm nhảm như thế, đối với Vụ Mang Mang thế này cũng xem như ngoại lệ rồi.

Vụ Mang Mang nhìn vào mắt Thẩm Đình, con mắt nào của anh ta nhìn thấy cô tự giày vò mình?

Nếu là trước kia thì Vụ Mang Mang đã tát vào mặt Thẩm Đình rồi. Nhưng hiện giờ cô đã học được cách kiểm soát, không thảo luận về vấn đề tình sử của mình với những người qua đường nữa.

“Cảm ơn anh đã quan tâm, tôi lên lầu đây.” Vụ Mang Mang ôm sách vào lòng, đi thẳng vào trong nhà không quay đầu lại.

Thắm rửa trong bụng, Thắm Đình uống lộn thuốc rồi hay sao.

Buổi tối Vụ Mang Mang nằm trên giường, Đỗ Văn Đào lần trước đi xem mắt ngày nào cũng nhắn tin hỏi thăm, Vụ Mang Mang tuy khá hứng thú với nghề nghiệp của anh ta nhưng không mấy nhiệt tình với anh ta.

Đỗ Văn Đào rất bận, ngày nào cũng làm thêm giờ, tuy có lòng theo đuổi Vụ Mang Mang nhưng tiếc rằng không rảnh rỗi đến thăm cô được.

Đối với kiểu đàn ông thành đạt, chín chắn như thế, bây giờ Vụ Mang Mang không muốn tiếp xúc nữa, nên cô không trả lời tin nhắn của anh ta, nhưng người này đúng là kiên trì thật.

Còn về phần Ninh Tranh, buổi tối cũng nhắn tin hoặc gọi điện, tần suất khoảng hai, ba ngày một lần, Vụ Mang Mang đa phần đều vờ như không nhìn thấy.

Trước kì nghỉ đông, Ninh Tranh tranh thủ đến đại học A bắt cóc người, chiếc Lamborghini màu vàng làm chói mắt bao người.

Vụ Mang Mang đùa: “Không phải anh cứ khóc lóc than nghèo sao? Sao không bán xe đi?”

“Xe second hand không đáng bao tiền, hơn nữa bán xe rồi làm sao anh đưa người đẹp đi ăn đây?” Ninh Tranh dựa vào cửa xe, cười với Vụ Mang Mang.

“Xin lỗi, tôi nay em có hẹn rồi.” Vụ Mang Mang thật sự đã có hẹn, thời gian của cô cũng là rất khó hẹn đấy!

“Không sao.” Ninh Tranh cười cười.

Buổi tối, Vụ Mang Mang và Quách Tuyết Phong đi ăn cùng bạn trong phòng, hát karaoke xong trở về, vừa về đến ký túc thì nhận được điện thoại của Ninh Tranh, Vụ Mang Mang thò đầu ra ngoài thì thấy người đó đang đứng đợi, giữa ngón tay là một đốm đỏ.

Ninh Tranh hình như rất mệt, bên mép có râu xanh do thức khuya, tuy hơi tiều tụy nhưng ma lực vẫn không suy giảm, ngược lại càng thấy tà đạo hơn.

Trong phòng của Vụ Mang Mang có hai cô gái, Tăng Như Lăng thích Thắm Đình, Đường Hiểu Quân lại mê đắm Ninh Tranh, còn về Quách Tuyết Phong thì trong mắt các cô gái đúng là cậu ta không đủ sức hấp dẫn như các ông chú đẹp trai.

“Sao anh còn chưa đi?” Vụ Mang Mang thăm kêu khô, công tử đào hoa theo đuổi phụ nữ thế này, cô sắp không trụ nổi rồi, thâm tình diễn quá tốt!

“Đợi em đi ăn khuya.” Ninh Tranh bảo.

“Em không ăn khuya, sẽ mập lắm.” Vụ Mang Mang nói.

Ninh Tranh thờ dài: “Xin lỗi, gần đây anh quá bận, hai ngày liền không chộp mắt, tối mai phải bay đi Mỹ nên lâu rồi chưa có đến thăm em.”

Cảm giác hổ thẹn của Vụ Mang Mang bị Ninh Tranh khơi dậy, chẳng qua cô chỉ đùa với anh ta, nhưng Ninh Tranh bận như thế còn bớt thời gian đứng đợi cô trong gió lạnh, cô lại cảm thấy bản thân hơi quá đáng.

“Ninh Tranh, em...”

Ngay sau đó, lời của Vụ Mang Mang bị đôi môi hơi lạnh của Ninh Tranh nuốt vào miệng.

Lực sát thương của “chụt chụt” quá lớn, Vụ Mang Mang hoảng loạn đẩy Ninh Tranh ra, rồi dùng mu bàn tay che miệng, quên hết những lời từ chối định nói.

Còn Ninh Tranh lại dùng ngón tay lướt nhẹ trên môi mình, dường như đang nếm lại ký ức, gương mặt đặc ý: “Mang Mang, đừng nói những lời anh không thích nghe, anh biết bây giờ anh chưa có tư cách, nhưng hãy cho anh chút thời gian, đừng vội nhận lời cậu nhóc kia.”

Bước vào ký túc, Vụ Mang Mang cứ dùng hai tay ôm khuôn mặt nóng bừng.

Ôi mẹ ơi, tối nay Vụ Mang Mang đã bị Ninh Tranh cám dỗ đến mức rung rinh, đúng là ma lực của công tử đào hoa, giống như thanh chocolate vậy, biết rõ ăn vào sẽ mập nhưng vẫn không kìm được nếm thử mấy miếng.

Phải nói là Quách Tuyết Phong tốt hơn Ninh Tranh rất nhiều, nhưng cậu ta quá thành thật, Vụ Mang Mang mà tỏ vẻ nữ hoàng quyền uy, thì cậu tan ngay cả tay cũng không dám nắm chứ đừng nói là “chụt chụt”.

Đó chính là kinh nghiệm không đủ, thực ra phụ nữ chưa chắc đã thích một người đàn ông dịu dàng, lúc cần “cứng” thì phải “cứng”, lúc cần tiến lên thì tiến lên.

Vụ Mang Mang chỉ hận không thể dạy Quách Tuyết Phong mấy chiêu để đối phó với cô.

Một học kì trôi qua rất nhanh, lúc nghỉ đông, Vụ Mang Mang vốn không định về nhà, ở lại A giúp giáo sư Trình làm việc, kiếm thêm chút tiền thì mùa

xuân mới có tiền đi du lịch.

Nước ngoài thì khỏi cần suy nghĩ nữa, nhưng Đại Lý, Nhị Hải gì đó vẫn có thể đi được.

Tiếc rằng người tính không bằng trời tính, Vụ Mang Mang vừa vào phòng thí nghiệm thì nhận được cuộc gọi của bà Liễu, bảo sếp Vụ bị tai nạn giao thông.

Vụ Mang Mang sợ đến nỗi suýt té lăn xuống cầu thang, không nói năng gì, ngay cả đồ đạc cũng không dọn dẹp mà chạy thẳng ra ga tàu cao tốc.

Thời buổi này đi tàu cao tốc còn nhanh hơn máy bay, nhưng Vụ Mang Mang không mua được vé ngồi, chỉ có thể đứng suốt cho đến khi về tới nơi.

“Bố, bố không sao chứ?” Vụ Mang Mang lao vào phòng bệnh.

Bà Liễu đang gọt táo cho Vụ Tùng, thấy Vụ Mang Mang vào thì nói: “Bố con bị gãy chân, đụng vào xương cốt phải một trăm ngày mới lành, giờ thì tốt rồi, không đi gây chuyện ở ngoài được nữa.”

Vụ Mang Mang nhìn bên chân bị bó bột của Vụ Tùng, tuy không rõ bệnh tình nhưng thấy sắc mặt ông không kém lắm thì cũng yên lòng.

“Một mình Dân Dân ở nhà, mẹ không yên tâm, con về trông chừng nó đi. Bảo dì giúp việc hầm chút canh sườn, ngày mai mang tới cho bố.” Liễu Nhạc Duy dặn dò.

Vụ Mang Mang gật đầu.

Hôm sau khi Vụ Mang Mang đến bệnh viện, không những mang canh mà còn mang theo ipad đến cho Vụ Tùng, bên trong là phim Mỹ mà cô thức cả đêm để tải xuống.

Phim Mỹ là thể loại khiến đầu óc phải căng lên dữ dội, nam nữ chém giết nhau, sếp Vụ tuy bệnh cũng kiên trì làm việc, nhưng thế nào cũng có lúc buồn chán, nếu rảnh rỗi xem phim Mỹ thì cũng là một trò tiêu khiển không tồi.

Hơn nữa bà vợ tạo khang Liễu Nhạc Duy cũng không thể nào cứ ở cạnh ông mãi, một ngày bà có rất nhiều việc, tiệc tùng này triển lãm kia, dường như vắng bà thì Trái đất không quay nổi nữa.

Ban đầu bà Liễu dựa vào việc Vụ Mang Mang là bạn gái Lộ Tuy, thiết lập được không ít quan hệ, chính bà cũng rất có năng lực nên tuy Vụ Mang Mang đã chia tay Lộ Tuy nhưng vòng xã giao của bà Liễu đã mở rộng ra vô số lần, việc quá nhiều chỉ thiếu mỗi nước phân thân ra mới hết được.

“Con về đi, đừng ở đây nữa, bố có hộ lý là được rồi.” Vụ Tùng nhìn Vụ Mang Mang, nói.

Vụ Mang Mang lắc đầu, ôm máy tính ngồi xuống sofa cạnh đó: “Con về cũng không có gì làm, ở lại đây với bố vậy, Dân Dân được đưa sang nhà ông ngoại rồi, bố đừng lo.”

Vụ Mang Mang ngồi trên sofa viết luận văn, tuy tư thế không mấy thoải mái nhưng cũng khắc phục được.

Cô là người có kinh nghiệm, biết lúc đau ốm bị thương tuy có người giúp việc và hộ lý hầu hạ, nhưng rốt cuộc vẫn không bằng có người thân bên cạnh.

Cho dù chẳng làm gì, chỉ cần ở cạnh là được.

So sánh như thế nên Vụ Mang Mang không muốn để một mình bố nằm trên giường bệnh.

Sếp Vụ cũng khá có tiếng tăm, người đến thăm không ít, giỏ hoa quả biếu rất nhiều, nhưng điều khiến người khác không ngờ tới là Lộ Lâm lại đến thăm ông.

“Chị Lộ Lâm, sao chị tới đây?” Vụ Mang Mang vội đứng dậy.

Vụ Tùng cũng ngồi thẳng lên.

Lộ Lâm đưa giỏ hoa quả cho Vụ Mang Mang: “Chị nghe nói Vụ tiên sinh bị tai nạn nên đến thăm.”

Sự xuất hiện của Lộ Lâm đã khiến phòng bệnh tỏa hào quang, Vụ Tùng cười toe toét, bình thường ông cũng là người rất kiêu ngạo, nhưng đối với người nhà họ Lộ thì khác, không đến nỗi cun cút xun xoe, nhưng thế nào cũng mang tâm lý sợ hãi, dè dặt.

Lộ Lâm ngồi một chút rồi đứng lên ra khỏi phòng bệnh, Vụ Mang Mang tiễn chị ra ngoài: “Cảm ơn, chị Lộ Lâm.”

“Em khách sáo gì với chị chứ. Mấy hôm nữa chị mời em ăn cơm, còn bây giờ em cứ chăm bố cho tốt đi.” Lộ Lâm vỗ vỗ vai Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang gật đầu, nói: “Vâng, nhưng phải là em mời chị ăn, vẫn chưa cảm ơn chị chuyện quần áo lần trước mà.”

Chuyện quần áo đó mới xảy ra chưa lâu, Vụ Mang Mang và Tăng Như Lăng đi mua sắm, gia cảnh Tăng Như Lăng rất ổn, nhãn hiệu cô nàng thích cũng khá đắt đỏ, đặc biệt là rất yêu thích nhãn hiệu “Song L weekend”.

Song L là nhãn hiệu của Lộ Lâm, chủ đề của weekend là phong cách thoải mái cuối tuần, rất thích hợp với thanh niên, giá cả so với Song L thì thấp hơn một chút.

Nhưng cũng khá là đắt, một chiếc áo sơ mi đã hơn bốn ngàn tệ, Tăng Như Lăng một năm chỉ có thể mua nhiều nhất là một, hai món.

Nhưng không mua thì cũng có thể ngắm, lúc đó Tăng Như Lăng thích một chiếc váy mặc trong mùa đông, thích đến không chịu nổi, tiếc rằng giá quá đắt, đến chín ngàn đô la.

Nhưng vì quá thích nên mặt dày hỏi nhân viên xem có giảm giá không.

Thực ra thì hỏi cũng như không, nhãn hiệu này xưa nay không bao giờ giảm giá.

Nhưng nhân viên bán hàng trong cửa hàng rất có mắt nhìn người, mỉm cười đáp: “Nếu có thẻ VIP của nhãn hàng chúng tôi thì có thể giảm 5%.”

Thẻ VIP của Song L một năm phải mua hơn triệu tệ, hoặc một lần phải mua trên ba trăm ngàn mới có được.

Thường những người phải dành tiền mấy tháng trời mới mua được thì đừng mơ.

Tăng Như Lăng lắc đầu, không nhận được hỏi Vụ Mang Mang: “Chị có thẻ VIP của cửa hàng không?”

Vì nhãn hiệu quần áo Vụ Mang Mang mặc đều là hàng hiệu nên Tăng Như Lăng mới hỏi vậy.

Vụ Mang Mang thì mặc rất nhiều nhãn hàng, đó là lúc còn hẹn hò với Lộ Tuy, quần áo mới ra đều chủ động mang đến tủ quần áo của cô.

Thực ra chính Vụ Mang Mang cũng không mấy thích Song L, có vẻ “quý bà” quá.

“Chị không biết.” Vụ Mang Mang không biết mình có hay không: “Nhưng mẹ chị chắc là có, bà thích nhãn hàng này mà.”

Nhân viên lập tức cười tươi: “Tiểu thư cứ đọc số điện thoại di động là được.”

Vụ Mang Mang thuận miệng đọc: “139...”

Đọc xong Vụ Mang Mang mới sực nhớ đó là số điện thoại của mình: “Ồ, sai rồi, tôi đọc số của mình.”

Nhưng về mặt cô nhân viên lại trở nên kỳ quặc, nhìn máy tính rồi lại nhìn Vụ Mang Mang, nhìn cô xong lại nhìn máy tính: “Xin lỗi, phiền hai cô đợi một lát.”

Vụ Mang Mang và Tăng Như Lăng nhìn nhau.

Một phút sau cô nhân viên kia quay lại: “Vụ tiểu thư, bạn của cô mua quần áo của nhãn hàng chúng tôi có thể được giảm 50%.”

Tăng Như Lăng tỏ vẻ mặt: “tôi không nghe nhầm đấy chứ”, miệng thì cười đến méo xệch.

Vụ Mang Mang lúc đó đã gọi điện cho Lộ Lâm, Lộ Lâm bảo: “Em mặc quần áo của chị thì chị cầu còn không được ấy chứ, thông tin của em chị đã báo họ rồi, em cứ chọn đi. Sau này chỉ cần là bạn em mua quần áo của chị thì đều được giảm 50%.”

Nữ tổng giám đốc bá đạo ra tay có khác, Vụ Mang Mang mặc quần áo cũng không cần trả tiền nữa.

Vì chuyện này mà Vụ Mang Mang rất cảm kích Lộ Lâm, tuy cô không chọn đồ nhưng Tăng Như Lăng yêu Vụ Mang Mang chết đi được, ngay cả anh họ của cô nàng phải đẹp sang một bên rồi.

Vụ Mang Mang ở trong bệnh viện chăm sóc Vụ Tùng một tuần, buổi tối bà Liễu đến ngủ qua đêm, còn cô sáng hôm sau mang canh sườn đến cho ông.

Hôm đó Vụ Mang Mang xách cặp lồng, vội vã chạy vào cửa bệnh viện, bên ngoài có tuyết rơi nên hơi tắc đường, bà Liễu cứ gọi điện thúc giục, vì lát nữa bà còn có việc phải làm, đợi Vụ Mang Mang mang quần áo và trang sức đến cho bà.

Vụ Mang Mang nhìn cửa thang máy sắp khép lại phía trước, gọi to: “Đợi một chút, xin đợi một chút.”

Cô một tay xách cặp lồng, tay kia xách túi giấy to, co giò chạy vào thang máy, thở hổn hển: “Cảm ơn, cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.”

Giọng nói đó như sấm động trời quang, Vụ Mang Mang vừa ngẩng lên thì nhìn thấy Lộ Tuy.

Lúc này trong thang máy chỉ có hai người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73

Type: nammoi

“Trùng hợp quá.” Vụ Mang Mang xưa nay là một người bạn gái cũ rất có phong độ, có bị đá bao lần rồi, lúc nhìn thấy bạn trai cũ đều có thể giữ được nụ cười thực nữ.

Lần trước gặp nhau ngoài tiệm sườn là do quá bất ngờ, cũng là lần đầu tiên nên không chuẩn bị tâm lý, lần này thì tốt hơn nhiều.

Lộ Tùy không quay đầu, nhạt nhẽo đáp một chữ: “Ừ.”

Vụ Mang Mang nhìn phần gáy lạnh nhạt của Lộ Tùy, cũng không nói gì nữa.

Sau nửa năm, Vụ Mang Mang nhìn bóng lưng trước mặt chỉ cảm thấy bản thân, cô thực sự từng yêu đương với Lộ Tùy ư?

Bây giờ nghĩ lại sao thấy như ảo giác vậy?

Sự lạnh nhạt của người ấy cứ như là lạnh nhạt đến tận xương tủy.

Kiểu lạnh lùng của Thẩm Đình là một ánh mắt có thể khiến bạn đông cứng thành băng.

Còn kiểu lạnh nhạt của Lộ Tùy thì giống như trong mắt anh, bạn chỉ là một giọt nước trong hàng tỷ tỷ giọt nước biển, bạn hoàn toàn không nổi bật lên được.

Vụ Mang Mang thất thần một lúc, bị kích là quên nhấn nút thang máy, kết quả là theo Lộ Tùy lên tầng 11.

Tầng 11 là phòng bệnh SVIP(*), sếp Vụ chỉ có thể ở tầng bảy, dù ông có tiền cũng không được, kiểu bệnh viện như thế này rất phân biệt đẳng cấp, có tiền cũng không cho ở, phải giữ lại phòng, lỡ như có vị đại gia nào đó bị tai biến mạch máu não thì cũng không đến nổi hết phòng.

(*) Super VIP. (ND)

Vụ Mang Mang khi nhìn thấy chữ số latin “11” chói mắt trên màn hình mới sực tỉnh, tặc tử!

Lộ Tùy ra khỏi thang máy, lướt nhìn thấy Vụ Mang Mang đang bấm số “7”, khóe môi anh cong lên, tiếp tục đi thẳng.

Nụ cười này Vụ Mang Mang đã nhìn thấy.

Trong lòng cô như có vạn con thần thú chạy qua, đúng là hiểu lầm rồi, cô hoàn toàn không phải là còn tình cảm gì cả đâu?

Cũng không phải vì muốn ngắm anh thêm một giây mới không bấm nút, được chưa?

Có điều với sự tự tin và tự luyện của Lộ Tùy, Vụ Mang Mang cảm thấy bất kỳ lời giải thích nào cũng đều vô dụng.

Trong mắt Lộ Tùy, chắc cô đã được liệt vào loại tiện nhân giả tạo, bản thân đòi chia tay lại lưu luyến, hối hận.

Mới ăn trưa xong thì bà Liễu đến thay ca cho Vụ Mang Mang, buổi chiều cô và Đỗ Văn Đào có hẹn, tuy Vụ Mang Mang không muốn đi nhưng người trung gian của Đỗ Văn Đào liên hệ trực tiếp với bà Liễu, cô đành gượng tay đầu hàng.

Trước khi đi, bà Liễu còn giúp Vụ Mang Mang hẹn người đến trang điểm, làm tóc.

“Có cần trang trọng thế không?” Vụ Mang Mang không hiểu.

Liễu Nhạc Duy trừng mắt: “Chẳng phải mày nói muốn giới thiệu người ở thành phố A hay sao? Hẹn chiều mai rồi đấy, nhà của họ có sản nghiệp ở đây lẫn ở A, kết hôn rồi tùy hai đứa muốn ở đâu thì ở.”

Vụ Mang Mang lườm bà: “Con đã có bạn trai rồi, hôm nay đi gặp Đỗ Văn Đào cũng là để nói rõ với anh ta.”

Bà Liễu không hề để tâm: “Mày cũng nói rồi, chỉ là bạn trai mà.”

Vụ Mang Mang câm nín, tiêu chuẩn đạo đức của bà Liễu vốn không cao, cho nên con cái bà sinh ra thì tiêu chuẩn đạo đức cũng chẳng ra sao.

Đang nói chuyện thì có người gõ cửa, Vụ Mang Mang tưởng là y tá, kết quả người bước vào lại là Bành Trạch.

Chính là vị trợ lý đặc biệt của Lộ Tuyền.

Liễu Nhạc Duy khi nhìn thấy Bành Trạch thì ngay lập tức quay lại nhìn Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang thăm chửi thề trong bụng, sau đó cười tươi bước lại: “Bành Trạch, sao anh tới đây?”

Trong tay Bành Trạch cầm bó hoa và giỏ hoa quả: “Lộ tiên sinh bảo tôi biếu chút đồ, đến thăm Vụ tiên sinh.”

Thăm hỏi bệnh nhân cũng chỉ vài câu, xong xuôi Bành Trạch cáo từ ra về, thời gian ở đó không quá ba phút.

Liễu Nhạc Duy kéo Vụ Mang Mang chuẩn bị ra ngoài lại: “Chuyện gì thế hả? Con và Lộ Tuyền...”

“Con và anh ấy chia tay hòa bình, có phải kẻ thù đâu, anh ấy biết sắp Vụ bị tai nạn, biếu chút hoa quả là lễ nghĩa bình thường mà?” Vụ Mang Mang nói một câu dập tắt sự hưng phấn trong mắt bà Liễu.

“Xi.” Liễu Nhạc Duy hậm hực trừng mắt nhìn Vụ Mang Mang, thực ra bà cũng không hy vọng Vụ Mang Mang có thể tiếp tục tiền duyên trước đó với Lộ Tuyền.

Bây giờ bạn gái của Lộ Tuyền là cháu nội bảo bối của nhà họ Triệu, đó là đôi kim đồng ngọc nữ trời sinh mà.

Buổi tối khi Vụ Mang Mang và Đỗ Vân Đào ăn cơm, cô định đi thẳng vào chủ đề, nói rằng yêu xa không đáng tin cậy, nào ngờ Đỗ Vân Đào lại tiên hạ thủ vi cường: “Mang Mang, anh đã thiết kế một game nhỏ cho em đây.”

Lời Vụ Mang Mang định thốt ra, cuối cùng phải nuốt vào.

Bao năm nay Vụ Mang Mang đã gặp không ít người theo đuổi, nhưng chưa từng có ai thiết kế riêng một trò chơi cho cô bao giờ.

Con gái mà, thích kiểu độc nhất vô nhị thế này.

“A, em xem thử.”

Game mà Đỗ Vân Đào thiết kế cho Vụ Mang Mang là một game trí tuệ, có tất cả chín mươi chín cửa, chủ đề câu chuyện là một cô công chúa xinh đẹp vô cùng (hình đại diện là gương mặt Vụ Mang Mang đã được vẽ theo kiểu manhua) trải qua bao khó khăn vất vả, cuối cùng cũng cứu được anh hùng.

Vụ Mang Mang thử chơi hai cửa, đúng là rất thú vị, khiêu chiến với IQ của bạn, nhưng lại không khiến bạn quá thất vọng về IQ của mình.

“Thế nào?” Đỗ Vân Đào hỏi về lấy lòng.

Vụ Mang Mang lấy đồ của người ta nên mềm lòng đi nhiều.

Có thể nhận ra game này đã tốn rất nhiều tâm huyết của Đỗ Vân Đào.

“Thật sự thiết kế cho mình em hả? Không phát hành cho người ta chơi sao?” Vụ Mang Mang nhìn Đỗ Vân Đào.

“Ừ, không bao giờ cho người khác. Đợi em qua hết các cửa thì anh sẽ xóa bỏ bản chính bên máy anh. Cửa cuối cùng qua được rồi sẽ có một chiếc vương kho báu, bên trong là một sự bất ngờ lớn cho em.” Đỗ Vân Đào cười bảo.

Thế là suốt bữa cơm Vụ Mang Mang chỉ toàn chơi game.

Trong lúc đó, Vụ Mang Mang còn mở Weibo một lần, tài khoản cô đăng nhập là tài khoản phụ tên “Năm cảnh hồng hạnh”, chụp màn hình game lại rồi đăng lên: Đây là game mà anh ấy thiết kế cho riêng mình tôi, độc nhất vô nhị, (*^_^*) hihi...

Tài khoản này không mấy khi đăng bài nên người theo dõi cũng ít đến đáng thương, chỉ vven vven năm người mà thôi.

Mà nếu bạn có mắt thấu thị thì có thể nhìn thấy Vụ Mang Mang còn rất nhiều tài khoản phụ khác, lần lượt tên là “Một cảnh hồng hạnh”, “Hai cảnh hồng hạnh”, “Ba cảnh hồng hạnh”... cho đến “Chín cảnh hồng hạnh”.

Trên Weibo của “Ba cảnh hồng hạnh”, bài đăng mới nhất là: “Đêm Giáng sinh, anh ấy đặc biệt từ nơi khác đến, cùng tôi nghe tiếng chuông đồng hồ điểm mười hai giờ đêm. Còn có sợi dây chuyền rất đẹp và bánh kem Noel ngọt ngào.” Sau đó còn có một tấm hình, chính là sợi dây chuyền lọ nước hoa mà Ninh Tranh tặng cô.

Trên Weibo của “Hai cảnh hồng hạnh”, cô viết: Ngay đến bạn bè của tôi cũng chăm sóc chu đáo, giảm 50% đúng là ưu đãi cực lớn.

Trên Weibo của “Một cảnh hồng hạnh”, cô lại viết: Mỗi ngày đều có người mang bữa sáng đến, quãng thời gian này thật hạnh phúc quá!

Trên Weibo của “Chín cảnh hồng hạnh”, cô viết: Thật là người kỳ lạ, tự xưng nói người khác không xứng với tôi.

Trên Weibo này chỉ đăng một tin, tạm thời vẫn chưa ai theo dõi.

Vụ Mang Mang thoát ra khỏi Weibo, che giấu bí mật trong bóng tối của mình xong, cô bắt đầu tiếp tục chơi game.

Ăn xong, Đỗ Văn Đào đưa Vụ Mang Mang đến bệnh viện: “Anh lên thăm bác trai nhé.”

Đôi mắt Vụ Mang Mang lúc này mới rời khỏi màn hình điện thoại một cách miễn cưỡng, ngược lên nói: “Không cần đâu, không cần đâu.”

Đỗ Văn Đào rất kiên quyết, đây là cơ hội rất hiếm có để lấy điểm với người nhà cô mà.

Vụ Mang Mang từ chối mãi, nhưng khi cô vào phòng bệnh thì thấy Đỗ Văn Đào xách giỏ hoa quả, gõ cửa phòng.

Vụ Tùng và Liễu Nhạc Duy cũng khá hài lòng về anh ta, Đỗ Văn Đào ngồi nửa tiếng, xem như đã gặp phụ huynh.

Vụ Mang Mang đưa Đỗ Văn Đào xuống lầu, đang định chia tay thì thấy Lộ Lâm bước xuống từ chiếc xe đối diện.

“Mang Mang,” Lộ Lâm gọi.

“Chị Lộ Lâm”

Lộ Lâm bước nhanh lại, ánh mắt đảo một vòng trên người Đỗ Văn Đào rồi cười hỏi: “Bạn trai em hả?”

Nếu là người khác hỏi thì Vụ Mang Mang chắc chắn sẽ chối ngay, nhưng người của nhà họ Lộ thì cô không chống cự nổi, cần phải giữ khoảng cách, đặc biệt là Lộ Lâm.

Nên Vụ Mang Mang đã giữ im lặng.

“Không làm phiền hai người nữa, chị lên đây, cô đang nằm viện trên kia.” Lộ Lâm nói.

“Cô nhỏ ạ?” Vụ Mang Mang hỏi ngay.

Lộ Lâm gật đầu.

Vụ Mang Mang trầm nghĩ, chẳng trách mà hôm nay gặp Lộ Tùy trong thang máy.

Tiền Đỗ Văn Đào về rồi, Vụ Mang Mang ảo não vì mình đã lảm lòi, nếu đã biết Lộ Gia Nam nằm viện thì không thể làm như không biết gì được.

Lộ Tùy biết bố cô bị thương phải nằm viện còn biếu giỏ hoa quả, nếu cô không đi thăm Lộ Gia Nam thì hình như có chút không phải.

Hơn nữa, dù Vụ Mang Mang không thích thì cũng phải thừa nhận rằng cô đã theo Lộ Gia Nam học được không ít thứ.

Lộ Lâm lên tầng mười một lấy chút đồ rồi xuống, Lộ Tùy ngồi trong xe đợi chị.

“Ban nãy em nhìn thấy bạn trai mới của Mang Mang chưa?” Lộ Lâm hỏi Lộ Tùy, vẻ mặt háo hức muốn xem kịch.

Lộ Tùy liếc nhìn gương mặt Lộ Lâm: “Nếu chị có thể thay đổi giới tính thì chắc cô ấy sẽ nhìn chị lâu hơn đấy.”

Lộ Lâm lập tức sa sầm mặt, nhưng rồi nhanh chóng mỉm cười: “Bạn trai mới của Mang Mang trong chẳng ra sao, cũng không biết hắn có gì tốt mà lại cưa được Mang Mang.”

Lộ Tùy nói: “Nếu chị dùng thời gian quan tâm người qua đường vào công việc chính thì cũng không đến nước phải đến cầu xin em.”

Nói chuyện với Lộ Tùy đúng là có nguy cơ tức mà chết, Lộ Lâm hừ khế, lờ mờ bên mặt của Lộ Tùy hai giây, chị cần có việc nhờ Lộ Tùy nên không muốn chọc vào vết thương của anh lắm gì.

Người qua đường?

Vẫn còn chưa hết giận sao?

Sáng sớm hôm sau Vụ Mang Mang đã tới bệnh viện: “Bà Liễu này, mẹ có biết chuyện bà Lộ Gia Nam nằm viện không?”

“Biết chứ, hôm qua mẹ đã gửi biếu giỏ hoa rồi.” Liễu Nhạc Duy đáp.

“Mẹ bảo con có nên đi thăm không?” Vụ Mang Mang không dám chắc, đành cầu cứu bà Liễu vì bà thường xuyên khoe khoang tự hào rằng bà ăn muối còn nhiều hơn cô ăn cơm.

Liễu Nhạc Duy nhìn Vụ Mang Mang: “Con muốn đi thì đi, lúc trước con chẳng bảo bà ấy rất chăm sóc con đó thôi?”

Vụ Mang Mang gãi đầu, làm sao cô giải thích với mẹ rằng thực ra Lộ Gia Nam rất coi thường cô đây?

Nhưng làm người thì không thể vì đối phương không thích bạn mà bạn có thể bỏ qua lễ nghĩa.

“Con và Lộ Tùy chia tay hòa bình đúng không? Nếu thật sự như thế thì tại sao không đi thăm cô của cậu ấy?” Liễu Nhạc Duy một câu bằng mười câu, Vụ Mang Mang đã bị thuyết phục hoàn toàn.

Hoa trước cổng bệnh viện quá đắt, Vụ Mang Mang tốn bốn trăm tệ mua một bó chim thiên đường mà Lộ Gia Nam thích, rồi lên tầng mười một.

Tầng mười một là một dãy phòng SVIP, những người đi thăm đều phải đăng ký, những người không nằm trong danh sách thì bệnh nhân đều không gặp, hoặc cần phải xin phép mới được vào.

Vụ Mang Mang không nhất thiết phải vào gặp Lộ Gia Nam, cô liền ghi thông tin của mình vào sổ đăng ký của y tá, rồi lại viết một tấm thiệp đặt vào trong bó hoa, nhờ y tá chuyển vào.

Vụ Mang Mang đang viết thiệp thì nghe tiếng bước chân vang lên, sau đó nghe thấy giọng Lộ Tùy: “Vào đi.”

Tay Vụ Mang Mang cứng đờ, sau đó mới quay lại, cầm hoa lên theo Lộ Tùy vào thăm Lộ Gia Nam.

Lộ Gia Nam khi nhìn thấy Vụ Mang Mang, vẻ kinh ngạc trong tích tắc tan biến, gương mặt lập tức nở nụ cười hiền hòa: “Mang Mang, lâu quá không gặp cháu rồi.”

Vụ Mang Mang đưa hoa cho trợ lý của bà, cười rồi lại gần giường Lộ Gia Nam: “Cháu cũng lâu lắm rồi không được gặp cô.”

Chữ “cô” chẳng qua là thuận miệng gọi, đến khi gọi xong Vụ Mang Mang mới sực nhớ, vẻ mặt ngượng ngùng: “Cháu nghe chị Lộ Lâm nói cô bệnh nên đến thăm.”

“Cảm ơn.” Lộ Gia Nam nói: “Cháu học ở A có quen không? Bên đó lạnh hơn ở chỗ của chúng ta nhiều.”

“Cũng quen ạ.” Vụ Mang Mang đáp.

Hai người đều chỉ trò chuyện vu vơ, Vụ Mang Mang thấy toàn thân thiếu tự nhiên: “Cô ạ, cô giữ gìn sức khỏe nhé, cháu...” Hôm khác lại đến thăm cô.

Nhưng Vụ Mang Mang còn chưa nói dứt thì bị một tiếng: “Cô ơi!” rõ to cắt ngang: “Cô ơi, cháu mua bánh bao trái thơm mà cô thích nhất đây.”

Triệu Tân Vận bước vào, sau đó mới nhìn thấy Vụ Mang Mang, rồi tình nghịch che miệng cười nói: “Hóa ra là cô có khách ạ.”

Triệu Tân Vận đặt đồ xuống, rất tự nhiên bước đến cạnh Lộ Tùy, hai tay ôm tay anh rồi quay sang nhìn Vụ Mang Mang.

“Vị này là...” Triệu Tân Vận như thể không quen biết Vụ Mang Mang.

“Đây là Vụ Mang Mang.” Lộ Gia Nam tiếp lời, rồi giới thiệu với Vụ Mang Mang: “Còn đây là Triệu Tân Vận của điện tử Tân Hà.”

Khi lướt thấy bộ phận tiếp xúc cơ thể giữa Triệu Tân Vận và Lộ Tùy, Vụ Mang Mang bỗng tỉnh ngộ, vốn dĩ cô còn ngỡ Lộ Tùy thích mình, lúc chia tay còn đặc ý vì cô đã đá anh.

Đến giờ nhìn thấy Triệu Tân Vận thì Vụ Mang Mang mới giật mình tỉnh lại khỏi cơn đặc ý mù quáng, hóa ra chẳng ai là không thể thiếu được, cũng chẳng có tình cảm nào là không thể bị thay thế.

Nghĩ đến đó, khó tránh khỏi cảm thấy có lúc cuộc đời thật vô nghĩa, hết cái này đi rồi cái khác đến, chẳng có gì mang theo được.

“Cô ạ, hôm khác cháu lại đến thăm cô.” Vụ Mang Mang cáo từ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Type: cò mọc

“Cô ạ, hôm khác cháu lại đến thăm cô”, Vụ Mang Mang cáo từ.

“Hôm khác” đó, thực ra rất xa vời, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Thế nhưng những chuyện Vụ Mang Mang không để tâm thì luôn có người để bụng.

“Cảm ơn em đã đến thăm cô.” Lộ Tuy buổi tối đón Triệu Tân Vận ở bệnh viện, nói thế.

Triệu Tân Vận lườm Lộ Tuy, cười nói: “Chúng ta còn cần nói tiếng cảm ơn sao? Em rất thích trò chuyện với cô, có thể học được rất nhiều thứ.”

Lộ Tuy cười khê, đưa một chiếc phong bì cho Triệu Tân Vận, “Đây là hạng mục lần trước em cần, anh đã ký tên rồi.”

Triệu Tân Vận hơi há miệng, tỏ ra mừng rỡ quá mức, ôm chầm lấy cánh tay Lộ Tuy, định hôn lên mặt anh: “Cảm ơn anh.”

Lộ Tuy quay mặt đi, tránh né nụ hôn của cô ta.

Trong lòng Triệu Tân Vận có chút cảm giác thất bại nhưng cũng khá ổn, hai tháng nay cô ta đã quen rồi, biết Lộ Tuy không thích gần gũi quá mức với người khác, cô ta được xem như là ngoại lệ.

Chỉ không biết Lộ Tuy và bạn gái cũ Vụ Mang Mang lúc ở cạnh nhau là thế nào.

Triệu Tân Vận nhớ lại Vụ Mang Mang mà hai hôm trước từng gặp, ngoại hình rất xinh đẹp tiếc là xuất thân hơi kém, tự bản thân cô nàng cũng chẳng có gì đặc biệt.

Nhưng chính cô gái đó lại cùng Lộ Tuy tiến đến bước bàn chuyện kết hôn, lại còn cùng Lộ Tuy nhảy mở màn cho tiệc Giáng Sinh ở Lộ Viên.

Mà năm nay, tuy Triệu Tân Vận là bạn gái Lộ Tuy nhưng bài nhảy mở đầu ở Lộ Viên là Lộ Tuy nhảy cùng Lộ Lâm, nghĩ đến đó Triệu Tân Vận khó tránh khỏi cảm giác bất bình.

Triệu tiểu thư từ nhỏ đến lớn không thiếu người theo đuổi, chưa từng bại trận trước đàn ông, duy chỉ gặp Lộ Tuy là đụng đầu vào tường không ít lần nhưng cô ta vẫn rất có lòng tự tin.

“Sắp Tết rồi, ông nội nói nhớ em, anh có thể cùng em về thành Tây thăm ông nội không?” Triệu Tân Vận thấp thòm hỏi, nhưng cô ta không quá lo lắng Lộ Tuy sẽ từ chối, dù sao ông Triệu vẫn rất có tiếng trong thành Tây.

“Tết này anh phải ở lại đây”, Lộ Tuy đáp.

Triệu Tân Vận nói: “Em biết mà, trước Tết chúng ta về đó là được, đêm Giao Thừa em quay về đây cùng anh được không?” Triệu Tân Vận ôm tay Lộ Tuy lắc lắc tỏ ra nũng nịu.

“Tân Vận, lúc đầu chúng ta đã nói trước là chỉ chơi cho vui, em vượt quá giới hạn rồi đấy”, Lộ Tuy lạnh nhạt nói.

Triệu Tân Vận như bị tát một cái, sắc mặt tái nhợt, một phút sau mới định thần lại, “Em biết, ban nãy em chỉ đùa với anh thôi. Bây giờ vẫn chưa phải lúc gặp người lớn, em hiểu.”

Lộ Tuy rút tay ra khỏi Triệu Tân Vận, “Xin lỗi, anh nghĩ chúng ta không hợp ở cùng nhau.”

Triệu Tân Vận hơi há miệng, nhưng lần này không phải vui mừng mà là để ngăn cản nước mắt rơi xuống, cô ta lắc đầu nói: “Không. Em thật sự chỉ đùa với anh thôi, em biết quy tắc trò chơi, em sẽ thay đổi.”

Lộ Tuy kéo vách ngăn phía trước, “A Thụ, dừng xe ở phía trước, đưa Triệu tiểu thư về.”

Triệu Tân Vận chụp lấy tay Lộ Tuy, “Lộ Tuy, anh có ý gì?”

Lộ Tuy gạt tay cô ta ra, “Về đi.”

Triệu Tân Vận tự hỏi mình đã làm tốt rồi, lúc nào cũng nghĩ cho Lộ Tuy, làm gì cũng nhớ đến anh trước, tuy ban đầu anh đã tỏ rõ thái độ chơi cho vui, nhưng Triệu Tân Vận thì chưa từng nghĩ thế.

Cô ta luôn cho rằng chỉ cần Lộ Tuy chịu hẹn hò với cô ta thì đương nhiên sẽ nghiêm túc, ai ngờ bỗng dưng hôm nay gặp phải thất bại cay đắng thế này.

Triệu Tân Vận ném phong bì vào người Lộ Tuy, “Thực ra anh đã quyết định chia tay tôi lâu rồi đúng không? Hạng mục này là gì đây? Phí chia tay hả?”

Triệu Tân Vận bắt đầu gào thét: “Lộ Tuy, tôi thích anh, không phải vì tiền của anh, trên thế gian này có thể có rất nhiều người vì tiền nên mới yêu anh, nhưng tôi không phải, tôi thật lòng thích anh mà.”

Triệu Tân Vận lại chụp lấy phong bì, ra sức xé nát nó trước mặt Lộ Tuy.

Cô ta khóc lóc thảm thiết, còn Lộ Tuy lại không hề tức giận, chỉ thò tay mở cửa, bước ra ngoài.

Đối với anh, Triệu Tân Vận chỉ là một người không tuân thủ quy tắc trò chơi, cho nên anh cũng không thấy hối lỗi.

Triệu Tân Vận không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu rõ thái độ của Lộ Tuy.

Triệu Tân Vận cũng ra khỏi xe, “Lộ Tuy, tôi nguyên rủa anh, anh sẽ không bao giờ tìm được ai yêu anh hơn tôi, tôi nguyên rủa anh cả đời này cũng không tìm được tình yêu anh cần.”

Câu này thật ấu trĩ, chẳng có ích lợi gì, nhưng sắc mặt Lộ Tuy lại sa sầm xuống.

Hẹn hò với cô gái nhỏ tuổi thật phiền phức, lúc chia tay lúc nào cũng không lý trí.

Còn một cô gái khác thì lại phiền phức lớn hơn, phiền phức to bằng trời.

“Điện thoại ai vậy, đêm hôm rồi còn quấy rầy người ta?” Tường Bảo Lương nằm trên giường, nhìn Vương Viện về không hài lòng, đang có hứng, chưa kịp làm gì thì bị điện thoại cắt ngang rồi.

Vương Viện làm dấu tay “suyt” với anh ta, “Là Triệu Tân Vận, cô nàng và Lộ Tuy chia tay rồi.”

Tường Bảo Lương ngồi lên về không hứng thú, ôm máy tính để làm việc.

Làm nghề luật sư tuy kiếm tiền nhanh nhưng thực sự mệt vô cùng.

Vương Viện nghe điện thoại đến nửa tiếng mới cúp máy, cô ta dựa người vào Tường Bảo Lương, “Thấy Triệu Tân Vận tự tin quá, em còn tưởng cô nàng có thể kiên trì lâu hơn chứ, mới hai tháng đã bị đá rồi.”

Tường Bảo Lương nhẹ nhàng vuốt ve lưng Vương Viện, nhưng rõ ràng là không có chăm chú nghe cô ta nói.

“Này, em nói anh có nghe không?” Vương Viện cắn nhai.

Tường Bảo Lương day day trán: “Nghe rồi, em quản chuyện cô ta làm gì.”

Vương Viện nói: “Sao em thấy anh chẳng hề ngạc nhiên gì nhỉ? Họ chia tay thế này không có dấu hiệu gì mà.”

Tường Bảo Lương nói: “Thế thì có gì mà phải sững sốt? Nếu nói ngạc nhiên thì lúc Lộ Tuy chia tay với Vụ Mang Mang anh mới ngạc nhiên.”

Vương Viện liếc nhìn anh ta, bĩu môi: “Đó có gì mà ngạc nhiên, họ chia tay chẳng phải rất bình thường sao?”

Tường Bảo Lương nhìn Vương Viện, có những điều quả thực không thể nói với cô ta được.

Tường Bảo Lương còn nhớ lúc đầu nói đùa với Lộ Tuy, hỏi anh có cần thảo một bản thỏa thuận trước hôn nhân hay không. Kết quả Lộ Tuy đáp: “Không cần.”

Tường Bảo Lương nói: “Nghe nói cậu sắp kết hôn mà? Sao, hóa ra không định cưới hả?”

Lộ Tuy nhìn Tường Bảo Lương một cái: “Tất nhiên là sẽ cưới, nhưng thỏa thuận trước hôn nhân thì tôi không nghĩ tới.”

Tường Bảo Lương lúc đó đã rất kinh ngạc, thực không thể tưởng tượng nổi. Thỏa thuận trước hôn nhân bắt buộc phải có, nhưng anh ta lại không thể ngờ rằng Lộ Tuy lại không định làm.

Cho nên khi tin tức Lộ Tuy chia tay Vụ Mang Mang truyền ra ngoài, Tường Bảo Lương mới kinh ngạc đến thế.

Vương Viện lắc tay Tường Bảo Lương: “Anh nói gì đi chứ.”

Tường Bảo Lương không biết làm sao, đặt máy tính xuống, trở mình đè Vương Viện, “Chuyện người ta em quản nhiều thế làm gì?”

Vương Viện nằm dưới thân Tường Bảo Lương, lơ đãng nghĩ, nói thật là nghe tin Triệu Tân Vận chia tay Lộ Tuy, sao cô ta lại thấy khoái chí thế nhỉ?

Chưa cạm tình với Lộ Tuy? Có lẽ là một chút, nhưng không nhiều lắm, nam thần đẹp trai mấy thì sao? Cũng không thể nào dịu dàng ảm ảp bằng anh mập trên người cô ta.

Vương Viện trầm nghĩ, chắc là do lòng tự tôn quá cao chẳng, người đàn ông mà cô ta không thể có được, nếu Triệu Tân Vận thành công thì há chẳng phải chứng minh cô ta kém hơn Triệu Tân Vận quá nhiều hay sao?

Thế nên chia tay vẫn tốt hơn.

Lại nói về Vụ Mang Mang, lần này Vụ Tùng bị thương nằm viện, Vụ Mang Mang mới phát hiện hóa ra nhân phẩm của mình thực sự rất tốt.

Sau Lộ Lâm, Lộ Tùy đến Lộ Thanh Thanh và Long Tú Quyên đều đích thân đến bệnh viện thăm Vụ Tùng, thậm chí Ninh Tranh cũng đến.

Liễu Nhạc Duy khi nhìn thấy Ninh Tranh thì vô cùng sửng sốt, tuy Ninh Tranh bây giờ không làm cho nhà họ Ninh nữa nhưng dù sao cũng là trưởng tôn của nhà họ, hơn nữa người ta mở công ty làm ăn rất thuận lợi, Liễu Nhạc Duy nghe tin là ông lão của nhà họ Ninh đã có phần hối hận vì ép Ninh Tranh quá đáng.

Thế nên Ninh Tranh hiện giờ là “lạc đà gãy chết cũng vẫn to hơn ngựa*”, thân phận vẫn thuộc nhà họ Ninh.

*Ý chỉ người có sở trường đặc biệt ở phương diện nào đó khi lâm vào hoàn cảnh khó khăn thì vẫn giỏi hơn những người mới nhiều (ND).

“Xin lỗi, anh vừa về nước, mới nghe tin bác trai bị tai nạn”, Ninh Tranh rất khổ sở vì anh ta không đến tranh thủ lấy lòng ngay thời điểm đầu tiên.

“Cảm ơn anh đã đến thăm bố em”, giọng Vụ Mang Mang rất khách sáo.

Đội Ninh Tranh đi rồi, Liễu Nhạc Duy nhìn Vụ Mang Mang, hỏi: “Ninh Tranh sao lại tới đây, con và cậu ta...”

Ninh Tranh nổi tiếng đào hoa, già không bỏ nhỏ không tha, Liễu Nhạc Duy nói: “Đầu con không bị sao đấy chứ? Ninh Tranh là người thế nào con không rõ à?”

Vụ Mang Mang nhún vai: “Con rất rõ. Nhưng anh ta muốn đến, con cũng không thể đánh gãy chân anh ta chứ?”

Liễu Nhạc Duy xia vào trán Vụ Mang Mang: “Con đừng giả vờ giả vịt, cậu ta và Lộ Tùy là quan hệ gì, chắc chắn chỉ chơi đùa với con thôi.”

Vụ Mang Mang ậm ừ cho qua chuyện.

Như thế cũng chưa xong, chiều hôm đó Thẩm Đình cũng xuất hiện ở phòng bệnh của Vụ Tùng.

“Đọc Weibo của cô mới biết bác trai nằm viện, nếu biết rồi thì cũng không thể không tới thăm”, Thẩm Đình giải thích.

Vụ Mang Mang nghĩ thầm, cũng may bà Liễu không ở đây, nếu không bà lại cản nản rồi.

Nhưng rất may là đến khi bà Liễu biết Thẩm Đình cũng đến thì không tỏ ra đặc biệt gì, dù sao bà và cô của Thẩm Đình có quan hệ rất tốt, hơn nữa phong cách làm người của Thẩm Đình rất khó để người ta liên tưởng giữa anh và Vụ Mang Mang có gì mờ ám.

Thực ra Vụ Mang Mang cũng không hiểu tâm tư của Thẩm Đình, như gần như xa, không nhận rõ phương hướng.

Hơn nữa làm sao anh ta biết tài khoản Weibo của cô chứ?

Vụ Tùng nằm viện gần một tháng thì về nhà tĩnh dưỡng.

Vì sắp Vụ nằm trên giường suốt nên tết này cũng không thể ra nước ngoài du lịch, Vụ Mang Mang chỉ có thể theo sau mông bà Liễu, chạy tới chạy lui, bụng nước rót trà.

Bà Liễu không biết lên con gì, cứ bắt Vụ Mang Mang mang đôi giày ba tất theo bà đi tiếp khách, suýt thì làm mình mệt chết.

Nghĩ thế nào cũng thấy giống như bà Liễu đang cố đẩy hàng tồn kho đi vậy. Còn về Đỗ Văn Đào mà bà Liễu vốn ưng ý lại xảy ra chút sự cố nho nhỏ.

Hôm đó Vụ Mang Mang theo bà Liễu ra ngoài uống trà chiều, kết quả là bắt gặp Đỗ Văn Đào đang đi xem mắt cùng một cô gái khác.

Vụ Mang Mang nhìn thấy cũng không có phản ứng gì, chuyện này rất bình thường, Đỗ Văn Đào không có được đáp án chắc chắn từ chỗ cô nên mới đi xem mắt cô gái khác, chẳng có gì là lạ.

Người không vì mình trời tru đất diệt, cứ phải chuẩn bị sẵn “kế hoạch A” và “kế hoạch B” mới ổn.

Nhưng bà Liễu thì có chút khó chịu, người làm mẹ có ai mà không lo cho con gái mình. Lúc đó đã nói nặng Đỗ Văn Đào mấy câu.

Cuối cùng Vụ Mang Mang bất đắc dĩ phải sửa tên Weibo của Đỗ Văn Đào từ “Năm cảnh hồng hạnh” thành “Hồng hạnh khô héo”.

Vì chuyện của Đỗ Văn Đào mà thái độ của bà Liễu đối với Vụ Mang Mang càng ác liệt hơn, mỗi lần nhìn thấy cô đều tỏ ra tức giận, ngay cả một người đàn ông cũng không giữ được, đúng là lãng phí cơm gạo.

Vụ Mang Mang sau đó còn đi xem mắt hai lần, không quá mập thì cũng quá già, đều không hợp.

Vốn dĩ bà Liễu còn định sắp xếp cho cô xem mắt luân phiên, cũng may mà có Lộ Lâm giải cứu.

Bữa tiệc lớn mừng sinh nhật hai mươi năm tuổi của nhân hiệu Lộ Lâm, Vụ Mang Mang không thể không tham dự.

Bà Liễu là người say mê Song L đương nhiên cũng nhận được thiệp mời, thế nên Vụ Mang Mang đã đi cùng bà, nhưng sau khi bước vào sảnh tiệc thì bà Liễu đã bật chức năng “hoa giao tiếp” của mình lên, Vụ Mang Mang như một tiểu nha hoàn bị vứt sang một bên.

Chắc là do ở trong trường quá lâu nên Vụ Mang Mang không còn thích hợp với những nơi như thế này, đành đi qua đi lại ở khu ăn uống, tỏ ra đang bận ăn, không rảnh rỗi quan tâm đến ai khác.

Nhưng vẫn rất có nhiều người lăm điều, tỏ ra có hứng thú với bạn gái cũ của Lộ Tuy.

Một ly champagne đưa tới trước mặt, Vụ Mang Mang quay lại nhìn thấy Ninh Tranh, cô đón lấy ly, uống một hớp, không thích mùi vị này nhưng tay cầm một thứ gì đó sẽ không thấy luống cuống, thừa thãi.

“Có chuyện này muốn nhờ em giúp”, Ninh Tranh nói.

“Ồ”, Vụ Mang Mang đáp vẻ không mấy nhiệt tình.

“Series sản phẩm mới cho năm sau, anh muốn dung sản phẩm sứ Thanh Hoa để làm hộp đựng, em có quen xưởng gốm sứ nào không? Đề cử cho anh, quan trọng nhất vẫn là thiết kế.” Ninh Tranh nói.

Chuyện này đương nhiên là Vụ Mang Mang biết rõ, nói về sở trường của mình thì mối quan hệ vẫn dễ kéo gần lại.

Cuối cùng, Vụ Mang Mang và Ninh Tranh vừa đi vừa trò chuyện, ngay cả cô cũng không ý thức được rằng người ta đã nghiêm nhiên xem cô là bạn gái của Ninh Tranh rồi.

“Mang Mang”, Lộ Lâm bước lại cười, quan sát Vụ Mang Mang và Ninh Tranh, “Ban nãy tìm em suốt, trốn đi đâu thế hả?”

“Ban nãy em hơi đói nên đi ăn”, Vụ Mang Mang cười đáp.

Lộ Lâm xoay ly rượu trong tay, “Đi, chị giới thiệu cho em, nhà thiết kế hôm nay em thích nhất cũng đến đây.”

Buổi tiệc tối nay rất long trọng, rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng đều đến dự, Vụ Mang Mang thích nhất là nhân hiệu của một nhà thiết kế người Pháp, nghe có thể gặp được người đó thì rất vui mừng.

Lúc này, ưu thế lúc đầu Vụ Mang Mang bị ép học tiếng Pháp đã xuất hiện, đối phương rất vui vì Lộ Mang Mang biết tiếng Pháp, chỉ tiếc là lúc đó cô học không mấy nghiêm túc và chuyên tâm, thời gian cũng không dài nên chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó vài câu.

Còn Lộ Lâm nói tiếng Pháp rất lưu loát như người bản xứ, nói thật là rất khiến người ta hâm mộ, trong tích tắc cô nghĩ nếu mình cũng có thể nói trơn tru được như vậy thì hay quá.

Thế là Vụ Mang Mang nhớ lại chuyến du lịch đến Pháp mà cô chưa đi được, nếu đi thì không chừng có thể luyện khẩu ngữ rồi.

Vụ Mang Mang nhớ tới con số trong thẻ tiết kiệm, thăm nghĩ Tết này sẽ ra sức nịnh nọt bà Liễu, tranh thủ lấy bao lì xì thật to, để tháng Tư tháng Năm năm sau vào lúc thấp điểm du lịch sẽ đi Pháp một vòng.

Đang nghĩ đến Pháp, thì người lúc đó lên kế hoạch đi Pháp cùng cô đã xuất hiện.

Căn cứ vào nguyên tắc là bớt một chuyện còn hơn thêm một chuyện, cô định lùi lại lén chuồn đi, kết quả lại bị ai đó nắm lấy tay.

Vụ Mang Mang quay đầu lại, suýt thì hỏi thăm tám đời tổ tông của Ninh Tranh, đúng là biểu hiện của việc giằng bẫy cô mà.

Vụ Mang Mang gầy dựa một hồi, ngất nổi Ninh Tranh nắm chặt quá, mặc lễ phục lại không tiện thi triển võ công nên cô đành mỉm cười dịu dàng (nghe nghiêng ngả nghiêng lợi) hỏi: “Anh làm gì vậy?”

“Anh muốn thành chính thức”, Ninh Tranh cười đáp.

Khóe môi Vụ Mang Mang cong lên, đang định si nhục Ninh Tranh thì chưa kịp làm gì, Lộ Tuy đã tiến lại.

Vụ Mang Mang phân tâm, chủ yếu là vì không thấy Lộ Tuy dẫn theo bạn gái nên hơi hiếu kì.

Sau đó ánh mắt Lộ Tuy nhìn thẳng vào bàn tay đang nắm lấy nhau của cô và Ninh Tranh.

Ninh Tranh gần như kéo Vụ Mang Mang đến trước mặt Lộ Tuy.

“Xuống máy bay đến thẳng đây à?” Ninh Tranh hỏi.

Lộ Tuy “Ừ” một tiếng.

“Tết định chơi thế nào? Hôm nào hẹn đánh mặt chược nhé.” Ninh Tranh lại hỏi.

Lộ Tuy liếc nhìn Vụ Mang Mang, lại đáp “Ừ”.

Nói thật Vụ Mang Mang bị ánh mắt đó của Lộ Tuy làm cho da đầu tê dại cả.

Nhưng nếu anh và Triệu Tân Vận có thể ôm nhau trước mặt mọi người thì chúng tỏ chuyện của cô và anh đã lật sang trang mới, vậy cô và Ninh Tranh nắm tay nhau chắc cũng chẳng có gì, Vụ Mang Mang tự an ủi bản thân.

Nhưng Ninh Tranh là bạn thân của Lộ Tuy, chuyện này vẫn có phần khó chịu.

Đến khi Lộ Tuy rời đi tiếp khách, Vụ Mang Mang lập tức dung móng tay cào vào lòng bàn tay Ninh Tranh: “Anh đừng ghen tị nữa.”

Ninh Tranh nhìn đau, cười tình nghịch: “Anh nghiêm túc mà. Nhìn xem, Lộ Tuy thấy chúng ta thế này cũng không tỏ vẻ gì. Cậu ấy sẽ không để tâm đâu, Tưởng Bảo Lương và Vương Viện cũng dính vào nhau rồi còn gì.”

Nhưng tôi để tâm! Vụ Mang Mang gào thét trong bụng.

Mỗi lần nhìn thấy Lộ Tuy là Vụ Mang Mang cảm thấy siêu mất tự nhiên, kỳ quặc đủ kiểu, nên vẫn là ít gặp thì tốt hơn.

Nhưng kiểu công tử đào hoa như Ninh Tranh, lúc anh ta rảnh rỗi theo đuổi phụ nữ thì dính chặt như keo dính chuột vậy, còn nếu không rảnh thì phụ nữ cũng như không khí thôi.

Ninh công tử bây giờ rõ ràng là nghỉ Tết nên quá rảnh, Vụ Mang Mang cười lạnh trong lòng, giễu cợt: “Muốn theo đuổi em thì phải theo quy tắc của em, lần sau nếu còn động tay động chân, coi chừng e mem đánh anh đến bố mẹ cũng không nhận ra đâu.”

Vụ Mang Mang quăng lại một câu tàn nhẫn rồi bỏ đi, bây giờ cô rất ghét những người đàn ông mạnh mẽ độc đoán, vẫn là “thịt tươi nhỏ” dịu dàng thì hợp khẩu vị hơn.

Kiểu tiệc này thường có sảnh nghỉ ngơi, Vụ Mang Mang vào phòng nghỉ tìm một nơi kín đáo sau màn cửa sổ để ngồi xuống, cởi giày cao gót ra xoa xoa chân.

Lúc đi học ngày nào cô cũng mang giày vải hoặc boot, giờ mang giày cao gót thì có vẻ không chịu nổi.

Di động báo có tin nhắn đến, Vụ Mang Mang mở màn hình ra xem, lại là “Bản Ngã Của Tôi” mất tích đã lâu.

Người này xem như lợi hại, ngay cả Weibo mới của cô cũng biết.

“Cô và Ninh Tranh đang hẹn hò hả?”

Vụ Mang Mang nheo mắt, nói thật là cô luôn cho rằng Bản Ngã Của Tôi có thể là Ninh Tranh, vì anh ta nói năng hơi thô tục, nhưng hôm nay thấy anh ta hỏi như vậy, Vụ Mang Mang rõ ràng đã đoán sai.

Nếu không phải Ninh Tranh, hôm nay lại có mặt, Vụ Mang Mang khóa chặt mục tiêu là Thẩm Đình.

Nhưng nếu là Thẩm Đình thì đúng là ảo tưởng tan vỡ.

Lẽ nào thì thực sự bề ngoài lạnh bao nhiêu thì nội tâm biến thái bấy nhiêu?

“Vẫn chưa.” Vụ Mang Mang trả lời thẳng thắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Type: cò mọc

“Vẫn chưa.” Vụ Mang Mang trả lời thẳng thắn.

Bản Ngã Của Tôi nhanh chóng hồi âm, “Cô muốn chơi hết bạn bè Lộ Tuy một lượt à?”

Vụ Mang Mang nhìn lại câu đó, lạ lùng là không hề tức giận.

Ngón tay cô chà xát màn hình, mãi sau mới gõ một câu, “Có gì không được? Anh có muốn thử không? (cười tình nghịch)”.

Tin nhắn gửi đi rồi, Vụ Mang Mang không biết nghĩ tới điều gì, rùng mình một cái, mặc kệ bà Liễu, cô gọi taxi về thẳng nhà, trên đường về nhắn tin báo cho bà Liễu biết.

Đêm Giao thừa đến rất nhanh, Vụ Mang Mang ở trong nhà đổi sang server khác, chơi game một tuần, mỗi ngày đều cần mẫn luyện cấp.

Thời gian còn lại thì cực kỳ phối hợp với sự sắp xếp của bà Liễu, từ mừng Hai đã bắt đầu đi xem mắt, bình quân mỗi ngày một lần.

Liễu Nhạc Duy hỏi Vụ Mang Mang: “Những người xem mắt trong mấy hôm nay con thấy thế nào?”

“Đều rất tốt”, Vụ Mang Mang đáp.

Liễu Nhạc Duy tức tối: “Họ có liên lạc lại với con không?”

Vụ Mang Mang lơ đãng nằm trên sofa, một chân vắt lên tay vịn, đơng đưa: “Có chứ.”

“Mày có ý gì thế hả?!” Liễu Nhạc Duy nổi cáu, “Nếu mày không muốn đi xem mắt thì đừng đi nữa, bây giờ thái độ đó là sao?”

Vụ Mang Mang ngồi lên, dựa chéch vào lưng ghế, vẫn đơng đưa hai chân, “Con muốn đi xem mắt chứ. Họ liên lạc với con, con đều đồng ý. Nhưng khổ nỗi là có hai người đều hẹn vào thứ Ba, con chỉ có thể hẹn một người vào sáu giờ đến tám giờ tối, người kia từ tám rưỡi đến mười rưỡi.”

Liễu Nhạc Duy cau mày, “Vụ Mang Mang, tóm lại con đang nghĩ gì?” Đều ở trong thành phố, người người quen biết nha, kiểu chân đạp mấy thuyền này chẳng mấy hôm sẽ bị lộ tẩy, hơn nữa lại chứng tỏ nhân phẩm chẳng ra gì, tương lai còn ai dám giới thiệu nữa.

Vụ Mang Mang nói: “Con quan sát vài hôm đã. Người họ Dương ngoại hình khá ổn, người họ Quách thì có cùng sở thích, người họ Bạch tính tình khá tốt, con cảm thấy đều rất thích họ.”

Liễu Nhạc Duy tức điên vì thái độ vô trách nhiệm của Vụ Mang Mang.

Con gái tuyệt đối không thể lãng nhãng, nếu không sẽ mất giá!

Đàn ông đào hoa thì gọi là phong lưu, cái tà quy chính là lãng tử quay đầu, còn phụ nữ thì không được như vậy.

Liễu Nhạc Duy trầm nghĩ, nửa năm vừa rồi sao Vụ Mang Mang lại trở nên bình thường một cách thần kỳ như thế, bà đã nói chuyện riêng với Vụ Tùng mấy lần, ông còn nói là bà quá lo xa, kết quả là bị bà đoán trúng rồi sao?

Vụ Mang Mang tuy từ nhỏ đến lớn có rất nhiều tật xấu, nhưng sự chuyên tâm và cố chấp với tình cảm thì chưa từng thay đổi.

Nếu không ban đầu cũng không vì sự ra đi của thằng nhóc kia mà sống dở chết dở, súc ruột đến ba lần.

Về sau tuy hẹn hò không ít bạn trai nhưng đều rất nghiêm túc, chỉ có người ta đá nó mà không hề có chuyện nó đá người ta.

Ngay cả chuyện ban đầu Liễu Nhạc Duy bảo cô thử thách mấy người họ xem sao, bị cô nghiêm túc phản bác, bây giờ thì hay rồi, lại còn chơi trò đùa cợt nhân gian nữa chứ.

Liễu Nhạc Duy suy nghĩ, Vụ Mang Mang bây giờ nhìn kiểu gì cũng thấy hơi giống bà khi biết tin Vụ Tùng ngoại tình vậy.

Vụ Mang Mang đến văn phòng Ngô Dụng lần nữa là do bà Liễu bắt ép.

Ngô Dụng nhìn Vụ Mang Mang đã lâu không gặp, cười nói: “Gần đây cô thế nào rồi?”

Vụ Mang Mang nói: “Rất tốt, bệnh trước kia cũng không tái phát nữa. Hôm nay bị bà Liễu bắt đến, chắc là do tiền nhiều quá tiêu không hết đây mà.” Vụ Mang Mang trợn mắt.

“Không sao, cứ xem như là trò chuyện với bạn cũ thôi”, Ngô Dụng cười nói.

Vụ Mang Mang thực sự không có gì để nói với Ngô Dụng.

Ngô Dụng bảo: “Tôi đã theo dõi Weibo của cô.”

Vụ Mang Mang gật đầu, “Tôi biết.”

Sở dĩ Ngô Dụng biết tài khoản Weibo của cô là do Vụ Mang Mang tự tag anh.

“Mang Mang này, tôi không phải thám tử, không thể chỉ thông qua Weibo của cô mà dò đoán được nội tâm của cô. Nếu cô muốn tôi giúp đỡ thì cần thẳng thắn với tôi.” Ngô Dụng nói.

Vụ Mang Mang co chân lên ngồi trên sofa, hai tay ôm gối, đó là tư thế tự bảo vệ điển hình.

Ngô Dụng biết ép Vụ Mang Mang cũng vô ích, lúc cô chuyển đến chỗ anh, nửa năm đầu chỉ ngồi lặng lẽ mà không nói gì cả.

“Weibo mới của cô hình như rất ít khi đăng bài”, Ngô Dụng nói.

So với Weibo cũ của Vụ Mang Mang thì kém xa, trước kia bình quân mỗi ngày cô đăng ba bài, mà bây giờ may lắm thì ba ngày mới có một bài.

Vụ Mang Mang nghe Ngô Dụng nói vậy thì vui đầu vào giữa đầu gối.

Trong lòng bỗng nhớ đến mười mấy tài khoản Weibo phụ, trước kì nghỉ đông vẫn là Chín cảnh hồng hạnh, bây giờ đã là Mười ba cảnh hồng hạnh rồi.

Ngô Dụng im lặng nhìn vẻ hờ thẹn của Vụ Mang Mang, rất kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng khi liệu trình kết thúc, Vụ Mang Mang vẫn không nói câu nào.

Lúc Vụ Mang Mang quay lại văn phòng Ngô Dụng thì đã qua Tết rồi, cô vẫn không nói gì.

Chỉ dờ dằng nhìn lên trần nhà.

Hôm qua Cảnh hồng hạnh thứ mười một và mười hai đã khô héo, kiểu hò hẹn chia lìa này thật khó, thế giới lại nhỏ hẹp, đi xem phim mà cũng chạm mặt.

Cảnh tượng đó Vụ Mang Mang không muốn nhớ lại nữa, tóm lại là rất ngại ngùng, rất khó xử.

Trước khi kì nghỉ đông kết thúc, Vụ Mang Mang lại đến văn phòng Ngô Dụng.

“Tôi...” Cuối cùng Vụ Mang Mang cũng mở miệng.

Thời gian hẹn dày đặc như vậy, thực ra Ngô Dụng đã đoán ra có lẽ Vụ Mang Mang không còn chịu nổi áp lực.

Vụ Mang Mang vẫn cảm thấy khó mở miệng, chỉ có thể đưa điện thoại của cô cho Ngô Dụng, mở từng tài khoản Weibo cho anh xem.

Đến khi Ngô Dụng xem xong, Vụ Mang Mang thở phào, “Bác sĩ Ngô, thực ra tôi làm thế chắc không tính là có bệnh chứ? Nếu đào hoa cũng xem là bệnh thì tôi thấy đa số đàn ông đều phải đi khám bác sĩ tâm lý rồi, đúng không?”

Đào hoa đương nhiên không tính là bệnh tâm lý.

Nhưng tiền đề là, lương tâm đạo đức của bạn có tán đồng việc đó không, chẳng hạn Ninh Tranh chưa từng vì chuyện này mà cảm thấy hổ thẹn hay nghi hoặc, thậm chí có những người lại cảm thấy tôi chịu hèn hò với bạn là phúc của bạn rồi.

Còn Vụ Mang Mang thì khác, trong sâu thẳm nội tâm cô cực kỳ không tán đồng hành vi của mình, nhưng lại không kim được mà thực hiện nó.

Giống như tất biểu diễn ban đầu của cô, cũng cho rằng nó là bình thường nhưng cô lại không thể kiểm soát được bản thân.

Chuyện bí mật như vậy, Vụ Mang Mang không thể nói ai biết, nên chỉ có thể ghi lại vào Weibo.

Mà Weibo là một mặt phẳng, bất kỳ ai cũng có thể đọc được, cũng tức là trong tiềm thức của Vụ Mang Mang hi vọng có người phát hiện được bí mật của cô mà chỉ trích cô.

Cô không thể kiểm soát bản thân, nên hy vọng có người mạnh mẽ đứng lên khống chế cô.

“Cô hẹn hò với họ cùng lúc sao?” Ngô Dụng hỏi.

Vụ Mang Mang thậm chí không dám nhìn vào mắt anh, cô ôm chân, cúi đầu nói: “Không, nhưng tôi có ý chơi trò mờ ám với họ.”

“Nếu cô đã làm thế thì nhất định có nguyên nhân cô cho là đúng đắn, làm thế sẽ khiến cô vui vẻ ở một thời điểm nào đó phải không?” Ngô Dụng hỏi.

Vụ Mang Mang nghĩ kĩ rồi mới chậm rãi nói, “Tôi không biết, nhưng tôi không dám và cũng không muốn xác định quan hệ với ai cả. Trạng thái bây giờ khiến tôi thấy rất tự do, không cần chịu trách nhiệm. Nhưng tôi lại thích được họ quan tâm, yêu thương.”

“Bác sĩ Ngô, anh có biết không, lúc nam nữ chơi trò mờ ám là lúc vui vẻ nhất, đặc biệt là khi họ theo đuổi, lúc nào cũng đặc biệt dịu dàng, kiên nhẫn, ngoan hiền, còn có rất nhiều điều bất ngờ vui sướng nữa.”

Nhưng một người quan tâm thì không đủ, bởi bạn lúc nào cũng có đủ mọi chuyện để bận rộn, nhưng nếu có chín, mười người thì khác, họ lúc nào cũng có thể khiến mỗi ngày của bạn đều cảm thấy bất ngờ, sung sướng.

Vụ Mang Mang nói xong thì bắt đầu khóc, “Suy nghĩ này của tôi có phải là rất đáng sợ không?”

Vụ Mang Mang không kìm được ngược lên, kéo tay Ngô Dụng lắc lắc, khóc nói: “Bác sĩ Ngô, có phải tôi lại trở thành kẻ xấu không. Mỗi lần tôi tưởng tôi đã ổn rồi thì lại có vấn đề mới xuất hiện, càng lúc càng kinh khủng, càng lúc càng xấu, tôi...”

Sau khi trút tâm sự xong hình như đúng là thoải mái hơn, chỉ là bác sĩ tâm lý chỉ có thể chậm rãi hướng dẫn, nhất thời chưa thấy hiệu quả, vẫn phải dựa vào bản thân tự suy nghĩ thông suốt.

Vụ Mang Mang sau khi ra khỏi đó thì nhận được điện thoại của Ninh Tranh.

Nói thật là cô không nên gần gũi quá với Ninh Tranh, con gái và công tử đào hoa hẹn hò thì không có kết cuộc nào tốt đẹp cả.

Nhưng Vụ Mang Mang không quan tâm, cô cảm thấy bây giờ cô cũng không trong sạch hơn Ninh Tranh là bao, nếu đi hại người khác thì chỉ bằng chơi đùa với Ninh Tranh.

“Mang Mang, có tham gia chơi CS người thật không?” Ninh Tranh hỏi Vụ Mang Mang.

Kiểu trò chơi này đã thịnh hành từ lâu, Vụ Mang Mang không mấy hứng thú, “Không có hứng.”

“Khác hẳn với thứ mà bình thường em vẫn chơi đấy”, Ninh Tranh cười nói.

Thứ mà người lắm tiền chơi đương nhiên phải khác với người bình thường rồi.

Nơi tác chiến là khu vực đồi núi rất hiểm trở được đặc biệt chọn lựa. mà mùa xuân năm nay đến rất sớm, tháng Hai đã bắt đầu có nắng rực rỡ, chỉ cần một chiếc áo pull và áo khoác mỏng mặc ngoài là được, những cô nàng thích đẹp đã thay váy dài mỏng mùa hè, thời tiết này ở trong núi cũng khá dễ chịu.

Súng được đặc chế, bắn vào người sẽ rất đau, hơn nữa còn khiến người bị bắn trong thời gian ngắn xuất hiện trạng thái hôn mê.

Vụ Mang Mang cảm thấy trò này đúng là tự hành hạ mình, nhưng người lắm tiền thì suy nghĩ khác, cái họ cần là cảm giác gần với chân thực.

Nếu bộ phận trí mạng bị bắn trúng thì sẽ bị phán định là tử vong, còn những bộ phận khác nếu trúng năm phát mới coi là tử vong.

Đương nhiên đây chỉ là tiêu chí cứng nhắc, đạ của súng đặc chế này một khi bắn trúng tay chân bạn thì tay chân sẽ tê liệt, không nhắc súng nổi.

Đúng là vô cùng chân thực.

Còn về người thắng thì càng chân thực hơn.

Người bị bắt có thể đối xử sao cũng được, tóm lại tất cả đều phải giống như thật, nếu không thắng mà không có giải thưởng thì mọi người không có hứng chơi.

Những người muốn tham gia hoạt động dã chiến trong núi Đông Sơn này đúng là quá nhiều, rất nhiều kẻ chen nhau đến toạc cả máu đầu để được vào cũng chỉ vì phần thưởng hấp dẫn.

Vụ Mang Mang và Ninh Tranh cùng đến Đông Sơn, đương nhiên được phân cùng một tổ với anh ta.

Trước đó mỗi người đều phải ký một hợp đồng với người làm chứng. Tuy bản hợp đồng này không có hiệu lực pháp lý nhưng chí ít nó chứng tỏ bạn can tâm tình nguyện, đồng thời bạn còn phải chứng minh bạn ký hợp đồng này trong lúc đầu óc tỉnh táo.

Còn về hợp đồng này cuối cùng ai sẽ đảm bảo được chấp hành đây?

Trước kia cũng từng xuất hiện người hối hận, không muốn tuân thủ quy tắc trò chơi, nhưng kết cuộc là càng thảm hơn.

Tóm lại là kẻ nào không chịu thua nổi thì đừng tham gia làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Type: cò mọc

Vụ Mang Mang phàm chuyện gì cũng không quan tâm, cô là kiểu kẻ đi chân đất đầu sợi thừng mang giày, cần tiền thì không có tiền, cần quyền cũng không có quyền, nhiều nhất là chịu bắn một phát mà thôi.

Nên lúc ký hợp đồng, Vụ Mang Mang chẳng hề run tay.

Ninh Tranh nhìn Vụ Mang Mang, hôm nay ánh nắng rất rực rỡ, chiếu vào mặt cô như phủ một lớp vàng óng, làn da trở nên trong suốt. Phần tóc buộc đuôi ngựa ngắn ngắn khề lắc, đuôi tóc cong lên giống như móc câu để câu cá vậy.

Đây là Khương thái công câu cá, người nguyên căn câu(*).

(*) Ý chỉ việc can tâm tình nguyện mắc bẫy. Khương thái công tên thật là Khương Thượng tự là Tử Nha, là công thần giúp đỡ Chu Văn Vương phạt Trụ vào thời kỳ đầu của Tây Chu. Tích rằng, Khương Tử Nha câu cá bên bờ sông nhiều năm với một lưỡi câu thẳng, Tây bá hầu Cơ Xương nuôi chí lật đổ nhà Thương, đi khắp nơi tìm kiếm người tài. Một hôm gặp được Khương Tử Nha câu cá thấy lạ mới hỏi lưỡi câu thẳng thế này thì sao câu cá được, Khương Tử Nha mới đáp rằng, “Lưỡi câu bình thường chỉ câu được cá, lưỡi câu này mới câu được công và hầu”. Sau nói chuyện Cơ Xương mới thấy được Khương Tử Nha là một kỳ tài bèn mời ông về giúp đỡ. Khương Tử Nha trợ giúp Văn Vương phạt Trụ lập quốc, thi triển hung tài võ lược để lại danh tiếng muôn đời. (ND)

Ninh Tranh không kịp được lấy tay chọc vào đuôi tóc Vụ Mang Mang, nhìn nó lắc lắc trong không trung, cảm thấy rất hài lòng.

Vụ Mang Mang gạt tay Ninh Tranh ra, “Anh làm gì vậy?” Tóc cô vừa dài đến vai, buộc lại giống như đuôi thỏ, ngắn ngắn, Vụ Mang Mang rất bất mãn nhưng vì trận dã chiến này nên đành bỏ tay, dù sao phải ăn vận gọn gàng mà.

Ninh Tranh nhướn mày, hỏi: “Ký nhanh gọn vậy, em không sợ hả?”

Vụ Mang Mang nghĩ ngợi rồi quảng một câu rất sách vở: “Thiên hạ ồn ào, đều vì lợi mà tới; thiên hạ nhốn nháo, đều vì lợi mà đi*, trên người em chẳng có lợi lộc gì thì sao phải sợ?”

*Nguyên văn “Thiên hạ hy hy giai vì lợi lai, thiên hạ nửu nửu giai vì lợi vãng” trích từ Sử ký, chương Hóa Thực liệt truyện. (BT)

Ninh Tranh cười một tiếng vẻ xấu xa.

Vụ Mang Mang hiểu ngay ra ý tứ của Ninh Tranh, nhìn anh ta: “Chắc sẽ không chơi trò hèn hạ đó chứ?”

Ninh Tranh ngẫm nghĩ rồi đáp: “Không đâu.”

Mọi người đều là người có đầu óc có thể diện, chuyện ức hiếp người khác nếu đồn ra ngoài thì làm sao anh ta dám ngẩng đầu lên, huống hồ những người đến tham gia tác chiến đều có máu mặt cả.

“Thế thì em cũng chẳng có gì để sợ”, Vụ Mang Mang nói.

Sau khi ký xong hợp đồng với ban tổ chức, Ninh Tranh giúp Vụ Mang Mang kéo hành ký đến quầy tiếp tân để lấy chìa khóa phòng.

Trên đường đi, Ninh Tranh tò mò: “Đúng rồi, nếu chúng ta không cùng một đội, nếu em bắt được anh thì em sẽ làm gì?”

Câu trả lời này Vụ Mang Mang chẳng cần suy nghĩ: “Em đã nghĩ ra rồi, những người bị em bắt đều phải coi hết chỉ còn mỗi cái khó rồi hát bài chinh phục.”

Vụ Mang Mang vừa nghĩ đến cảnh tượng buồn cười đó đã cười phá lên.

Thực ra cô từng nghĩ nếu cô có thể bắt Lộ Tuyền thì cô sẽ bắt anh quỳ dưới đất, dập đầu, sau đó cung kính gọi cô một tiếng “mẹ”.

Vụ Mang Mang sung sướng vô cùng với hoang tưởng của mình.

Ninh Tranh cảm thấy Vụ Mang Mang đúng là cô nàng siêu ngốc nghếch, nếu phần thưởng chỉ như thế thì trận dã chiến mỗi năm đã chẳng thu hút bao nhiêu đại gia đến chơi như vậy.

“Ngày mai bắt đầu rồi, em phải cẩn thận nhé, nếu em bị người ta bắt được thì người ta sẽ không chỉ bắt em hát bài chinh phục đâu”, Ninh Tranh nhắc nhở.

“Anh yên chí, em thà chết còn hơn bị bắt”, Vụ Mang Mang đáp.

Vụ Mang Mang nghĩ rồi, dù sao mình cũng không có nhu cầu gì, chết thì chết thôi. Những người khác sợ dĩ chịu bị bắt là vì vẫn ôm hy vọng được đồng đội giải cứu, vì chỉ có người thắng và còn sống mới được thưởng.

Vụ Mang Mang và Ninh Tranh cũng được coi là những người đến khá sớm, cô tập luyện một lúc trong phòng tập thể thao của sơn trang, lúc tắm rửa rồi xuống lầu ăn tối thì thấy Lộ Tuyền và Thẩm Đình cùng Thẩm Viện Tử cùng bước vào cổng lớn của sơn trang.

Ninh Tranh dẫn Vụ Mang Mang đến chào, “Sao mọi người đến trễ vậy, mau đi chọn đội đi, chọn đội xong buổi tối mới dễ nghiên cứu chiến lược.”

Thẩm Viện Từ nửa cười nửa không nhìn Ninh Tranh và Vụ Mang Mang, ánh mắt đảo quanh người họ một vòng rồi hất cằm đi chỗ khác.

Ninh Tranh đã quen với tính cách cao ngạo của Thẩm đại tiểu thư từ lâu rồi.

“Nếu chúng ta cùng một đội thì cuộc thi này chắc không có gì khó nhằn nhỉ?” Ninh Tranh nói.

Ba người Lộ Tuy đi điện thông tin với ban tổ chức, sau đó thì chọn đội, cơ bản đội mà mình đã chọn sẽ không điều chỉnh nữa, nhưng để cân bằng thực lực đôi bên ban tổ chức sẽ điều chỉnh nho nhỏ, chủ yếu là nhăm vào nữ đội viên để đôi bên quân bình.

Nhìn Lộ Tuy ký tên mình vào danh sách đội “Phong Bạo”, Ninh Tranh nói ngay: “Lộ Tuy, cậu có ý gì hả?”

Lộ Tuy quay sang nhìn Ninh Tranh: “Thi đấu mà không thử thách thì có ý nghĩa gì, dù sao cũng là trò chơi mà.”

Đúng là ngạo mạn, Ninh Tranh thầm nghĩ, anh ta thì vì muốn thắng lên mới đến đây.

Lộ Tuy đã ký tên xong, Ninh Tranh đành đưa ánh mắt cầu cứu sang cho Thẩm Đình, Thẩm Đình nhìn em gái mình một cái, quả nhiên là huyết thống chiếm thể thượng phong, anh ta cũng chọn đội “Phong Bạo”.

Thẩm Viện Từ đương nhiên đã không hề do dự mà chọn đội Phong Bạo.

“Viện Từ”, một giọng nam cất lên sau lưng họ.

Vụ Mang Mang chỉ hận nổi trong tay không có hạt dưa, xem kịch mà không có hạt dưa thì giống như xem phim mà không có bông ngô vậy, thiếu đi mười phần lạc thú.

Vì người đến chính là vị hôn phu hiện tại của Thẩm Viện Từ, cũng chính là em trai cùng cha khác mẹ của Ninh Tranh - Ninh Hành.

“Anh cả”, Ninh Hành bước lại, gạt đầu với Ninh Tranh, thuận tay ôm eo vị hôn thê Thẩm Viện Từ.

Bây giờ Ninh Hành được nhà họ Ninh nâng đỡ, đã nhậm chức tổng giám đốc của Ninh Thị, tức là vị trí ban đầu của Ninh Tranh, khí thế và khí chất khác hẳn ngày xưa.

Ninh Tranh gạt nhẹ đầu, “Cậu cũng tới à?”

Tuy là thế nhưng người mà Ninh Tranh nhìn lại là Lộ Tuy, không rõ vì sao bạn thân của mình lại tập hợp những phần tử khác lạ thế này.

Phải biết là anh ta và Ninh Hành về cơ bản là đã kiểu “mày chết thì tao sống”.

Lộ Tuy không nói gì, cũng chẳng buồn nhìn Ninh Tranh, cầm bút máy, cúi đầu ký hợp đồng.

Trên sàn đá của đại sảnh vang lên âm thanh “cộp cộp cộp” rõ ràng, Vụ Mang Mang quay sang nhìn thì thấy bạn gái Triệu Tân Vận của Lộ Tuy.

Vụ Mang Mang phồng má, buồn chán chọc chọc ngón tay vào má cho đỡ buồn.

“Lộ Tuy”, Triệu Tân Vận gọi.

Lộ Tuy ngược lên, cắt bút đi, gạt đầu với cô ta.

“Xin lỗi, lần trước em đã nói những điều không nên nói”, Triệu Tân Vận phóng khoáng nói.

“Tôi không để bụng” Lộ Tuy đáp.

Vụ Mang Mang nhìn hai người, thầm nghĩ đây mới là hành động bình thường khi người yêu cũ gặp nhau chẳng?

So sánh như thế, cô đã trở nên kém cỏi quá rồi, cô và Lộ Tuy đang cố gắng giả vờ không nhìn thấy đối phương.

Vụ Mang Mang nghĩ bụng, lần sau nếu gặp cô cũng phải phóng khoáng chào hỏi mới được.

Khi một đoàn người đi rồi, Vụ Mang Mang lưu ý thấy đội mà Triệu Tân Vận chọn, đội “Thiểm Điện”, tức là cùng một đội với cô.

Vụ Mang Mang có phần không hiểu tại sao Triệu Tân Vận lại không chọn cùng đội với Lộ Tuy, rõ ràng vị Triệu tiểu thư này vẫn còn tình cảm với anh, tuy tỏ ra phóng khoáng nhưng ánh mắt lưu luyến kia không thể che giấu được.

Vụ Mang Mang ăn xong, lên Ninh Tranh chạy về bàn của ban tổ chức, hỏi: “Tôi có thể đổi đội được không?”

“Xin lỗi Vụ tiểu thư, hiện giờ đã khóa danh sách đội viên rồi.”

Thực ra Vụ Mang Mang cũng không mấy hy vọng, cho dù ban tổ chức chấp nhận thì cô cũng khó vượt qua ải Ninh Tranh, tên đó thật là đáng thương.

Phong lưu đa tình, lần này cuối cùng đã gặp báo ứng.

Vụ Mang Mang sờ dĩ không can tâm, đến để thử vận may chủ yếu là vì trực giác mách bảo cô rằng đối đầu với Lộ Tùy sẽ chẳng có gì tốt đẹp cả.

Bây giờ thì chỉ có thể nghe theo lệnh trời thôi.

Buổi tối Vụ Mang Mang lên giường sớm để dưỡng sức, Kết quả bị Ninh Tranh gọi điện đánh thức, “Ngủ chưa, có muốn xuống uống rượu không?”

Vụ Mang Mang hít một hơi thật sâu mới kiềm chế được cơn giận: “Em đã nằm mơ rồi mà anh còn hỏi em đã ngủ chưa hả?”

Bên kia vắng đến tiếng cười khề của anh ta: “Xuống đây ngồi với anh một lúc được không?”

“Không được.” Vụ Mang Mang tiện tay bấm tắt điện thoại.

Kết quả là mới ngủ thì lại bị Ninh Tranh gọi điện, đàn ông mà thi triển khổ nhục kế thì đúng là khiến người ta phải thương hại.

Lần này Vụ Mang Mang không cúp máy, cô nhẹ nhàng ngồi dậy, thực ra nguyên nhân trong đó cô đã thoáng đoán ra.

Nhưng Vụ Mang Mang lại không chắc chắn, dù sao nghĩ như thế thì hình như hơi tự luyến quá.

Ôm theo chút hổ thẹn, Vụ Mang Mang vẫn xuống dưới gặp Ninh Tranh.

Vụ Mang Mang tìm thấy Ninh Tranh ở quán bar lâu một, anh ta đã uống say chệnh choáng rồi.

“Đừng uống nữa, ngày mai vào núi rồi”, Vụ Mang Mang nói.

Ninh Tranh quay sang: “Đừng nói nữa, ngồi với anh đi.”

Ninh Tranh cúi đầu, vẻ mặt ủ rũ.

Vụ Mang Mang không nói gì, ngoan ngoãn ngồi cạnh chơi điện thoại, vừa hay cô chưa vượt qua các cửa trong game mà Đỗ Văn Đào tặng.

Ninh Tranh chờ mãi không thấy Vụ Mang Mang an ủi gì, thờ dãi nói: “Sao không nói gì?”

Vụ Mang Mang liếc nhìn anh, ý hỏi “Anh bị tâm thần phân liệt hả?”

“Thần kinh thô như em, chẳng trách Lộ Tùy lại chia tay.” Ninh Tranh bực tức.

Vụ Mang Mang cắt điện thoại, đứng lên, đầu cô có vấn đề mới cảm thấy hổ thẹn với Ninh Tranh.

Chết dưới khóm mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu, là do tự anh ta tìm đến cái chết, liên quan gì đến cô, đúng không?

Ninh Tranh kéo tay Vụ Mang Mang lại: “Được được, đừng đi, là do anh không tốt, em cũng nóng tính quá! Lúc em và Lộ Tùy ở bên nhau chẳng phải trông rất ngoan hiền hay sao?”

Vụ Mang Mang cau mày, không biết vì sao Ninh Tranh cứ nhắc tới Lộ Tùy.

“Anh có phải ‘gay’ không? Thực ra anh luôn yêu thầm Lộ Tùy đúng không?” Vụ Mang Mang nói không khách sáo.

Ninh Tranh cười nói: “Thế thì em phải hỏi những cô bạn gái cũ của anh rồi.”

Vụ Mang Mang cười lạnh: “Không chắc rồi. Nếu không vì sao Lộ Tùy không chung đội với anh là anh lại buồn đến mức như bố mẹ chết thế hả?”

Ninh Tranh trừng mắt: “Có biết nói năng không vậy?”

Vụ Mang Mang chẳng buồn đối phó, đứng lên định đi thì bị Ninh Tranh kéo giật lại, suýt thì ngã ngồi xuống người anh ta.

“Thái độ của Lộ Tùy anh biết, ở giữa còn có Thẩm Viện Từ, cậu ta không thể đứng về phía anh. Hơn nữa chuyện giữa anh và Ninh Hành là chuyện riêng của bọn anh, anh cũng không muốn để Lộ Tùy và Thẩm Đình nhúng tay vào.” Ninh Tranh nói.

Nếu đã hiểu rõ thì anh uống rượu giải sầu cái gì? Vụ Mang Mang lờm anh ta.

“Thực nữ đừng tùy tiện lờm như vậy”, Ninh Tranh chọc vào má Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang hất tay Ninh Tranh ra, “Đừng đụng tay đụng chân.”

Ninh Tranh có vẻ tổn thương, “Mang Mang, em bảo anh khi nào thì có thể thành chính thức?”

Vụ Mang Mang không biết nói sao.

Ninh Tranh cũng biết quá khứ của mình là hòn đá cản đường rất lớn, thế là chồm lại hỏi tiếp: “Nếu lần này chúng ta thắng, em có thể đồng ý chuyển anh thành chính thức không?”

“Xin lỗi, Ninh...” Vụ Mang Mang chưa nói dứt thì đã bị Ninh Tranh bịt miệng.

Vụ Mang Mang đẩy anh ta ra, theo phản xạ giơ tay lên, nhưng chưa kịp đánh thì cô và Ninh Tranh đã cùng lúc trông thấy Lộ Tuyền và Thẩm Đình đang đứng trước mặt họ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Type: yeuhoatigone

Sắc mặt Lộ Tuyền và Thẩm Đình đều rất khó coi.

Vụ Mang Mang vội đứng lên, Ninh Tranh thì tỏ ra thoải mái, không hề ngại ngùng khi bị bắt quả tang đang hôn gái, “Hai cậu cũng đến uống à, ngồi chung đi”.

Đối mặt với Lộ Tuyền, Vụ Mang Mang bỗng thấy lúng túng, ngồi cùng với Ninh Tranh cứ có cảm giác lén lút sau lưng Lộ Tuyền vậy.

Hơn nữa anh còn bắt ngờ cười với cô.

Vụ Mang Mang sợ đến chân run rẩy, cũng bất chấp trước đó đã chuẩn bị tốt tâm lý, rằng lần sau gặp Lộ Tuyền sẽ phóng khoáng chào hỏi, lần này cô chỉ có thể ấp úng nói: “Mọi người cứ ngồi lên, tôi lên trên nghỉ ngơi trước”.

Nói xong, Vụ Mang Mang tự kiểm điểm bản thân, nghĩ rằng mình vẫn chưa đủ chín chắn, không tài nào xử lý chuyện “bạn trai cũ của tôi là bạn thân của bạn trai hiện giờ của tôi” được.

Tuy rằng trai chưa vợ gái chưa chồng, cũng không phải ngoại tình, nhưng đạo đức thì thoảng vẫn trời lên nhắc nhở.

Vụ Mang Mang nghĩ mấy hôm nay giúp Ninh Tranh đối phó với Ninh Hành xong, cô cũng có thể thành công rút lui, sau này chết cũng không qua lại nữa.

Hôm sau Vụ Mang Mang dậy sớm, kéo giãn gân cốt toàn thân, điều chỉnh cơ thể đến trạng thái tốt nhất, kiểm tra lần nữa ba lô của mình để chắc chắn không bỏ sót thứ gì.

Kiểm tra an toàn trong dã chiến rất nghiêm ngặt, túi của mỗi người đều bị mở kiểm tra, còn phải xét người nữa. Mọi thứ vũ khí sắc nhọn đều không được mang theo.

Qua khỏi cửa kiểm soát rồi mới phát súng. Một súng săn, hai súng ngắn, mỗi súng ngắn có tám viên đạn, ngoài ra còn có hai băng đạn mang theo bên mình.

Trong doanh trại đội hình có thể bổ sung lương thực và đạn dược, lần tác chiến này tổng cộng kéo dài hai ngày, đến tám giờ sáng hai ngày sau sẽ kết thúc.

Đội của Vụ Mang Mang có tổng cộng hai mươi người, đội trưởng là anh chàng theo đuổi Triệu Tân Vận tên La Giai Việt, cũng là người nổi tiếng trong thành phố.

Nếu là trước kia thì đội trưởng sẽ là Ninh Tranh, nhưng hiện thực lúc nào cũng rất tàn nhẫn, phượng hoàng không có lông còn chẳng bằng con gà.

Đội viên trong hai đội xếp hàng, gật đầu chào nhau tình bạn vạn tuế, thì là thứ hai.

Sau đó là hai vị đội trưởng đứng ra bắt tay nhau.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuyền mặc quân phục màu xanh lục, không ngờ hai người người này thực ra cũng rất hợp với phong cách quân đội, eo hẹp vai

rộng, cơ bắp mạnh mẽ, điểm này Vụ Mang Mang đã trải nghiệm rất sâu sắc.

Nhìn gương mặt Lộ Tuyền, Vụ Mang Mang thầm nghĩ chẳng trách quá nhiều cô em đều mê mẩn quân phục, thực ra cô cũng không nhìn được mà có phản kích động rồi.

Lại nhìn sau lưng Lộ Tuyền, vóc dáng Thẩm Đình thực sự cũng rất tuyệt.

Bây giờ hẳn là đàn ông thành đạt thì đều rất xem trọng vóc dáng cơ thể, nào là giảm cân, tập gym, đây không còn là quyền lợi riêng của phụ nữ nữa.

Còn đội Thiểm Điện của Vụ Mang Mang thì mặc đồng phục màu đen, áo của nữ là áo ba lỗ đen phối cùng áo da đen.

Vụ Mang Mang mới nhìn đã cảm thấy nhà thiết kế này đã lấy cảm hứng từ vai diễn “Góa phụ áo đen” mà Scarlett Johanson thủ vai.

Mà sở dĩ Vụ Mang Mang chọn đội Thiểm Điện cũng chính vì ưng ý bộ đồng phục này.

Buổi sáng cô soi gương, thấy mình đẹp trai tới muốn gục ngã.

Con gái mặc kiểu đồ này, tỷ lệ quay đầu lại ngắm sẽ tăng gấp đôi, có điều cơ thể mà không đẹp thì cũng vô ích, dễ dàng để lộ mỡ thừa.

Vụ Mang Mang nhìn Triệu Tân Vận về soi mói, thực sự thì vóc dáng cô ta cũng rất đẹp, ánh mắt La Giai Việt nhìn cô ta sắp bùng cháy tới nơi, nhưng Vụ Mang Mang vẫn tìm ra chút khuyết điểm, mông không cong.

Sau khi xếp hàng chào nhau, bên Vụ Mang Mang lên xe được đưa đến điểm xuất phát đã được chỉ định.

Ban ngày của ngày đầu cơ bản là rèn luyện thể lực, hai đội chia nhau đi về hướng đông và tây, chỉ ít cũng phải đến chiều mới có khả năng gặp mặt.

Doanh trại số 1 đội Thiểm Điện đặt tại sườn núi, lúc cả đội đến nơi thì đã hai giờ chiều.

“Mọi người nghỉ ngơi một lát lấy lại sức, rồi mang theo nước và lương khô. Doanh trại số hai chỉ có lương thực bổ sung cho mười người thôi, đạn được cũng vậy”. La Giai Việt bảo.

Ngay cả túi ngủ cũng chỉ có mười cái, ban tổ chức bắt ép bạn phải đi lấy bên sào huyết của đối phương.

Doanh trại số 1 không chuẩn bị trang bị để ngủ qua đêm, còn về doanh trại số 3 thì trong một ngày cũng không tới nơi được, thế nên doanh trại số 2 chính là địa điểm chiến lược bắt buộc phải giành lấy.

Trong đội có một tiểu thư yếu điệu, La Giai Việt dù làm gì cũng không muốn bỏ Triệu Tân Vận, vốn dĩ đây chính là cuộc chiến sinh tử thật sự, La Giai Việt muốn lấy lòng người đẹp nên mọi người cũng không quá phản đối.

Thế nên đội Thiểm Điện và cái tên của nó gần như mang nghĩa đối nghịch, trời đã tối mà vẫn chưa đến được doanh trại số 2(*).

(*) Thiểm Điện có nghĩa là nhanh như chớp giật. (ND)

Ninh Tranh và Vụ Mang Mang đi đầu, nhiệm vụ của họ đại khái là trinh sát, Vụ Mang Mang thân thủ nhanh nhẹn, trèo cây thoăn thoắt như khỉ, Ninh Tranh trông mà há miệng tròn mắt.

“Trong rừng cây phía trước hình như em nhìn thấy ánh đèn pin”, Vụ Mang Mang ngồi trên cây, nói vọng xuống.

Ninh Tranh lập tức bảo: “Mọi người phía sau tắt đèn pin, có thể đụng độ với người của đội Phong Bạo”.

Trong rừng tĩnh lặng như tờ, bóng cây đen kịt giống như vô số oan hồn, tuy có ánh trăng hắt xuống từ kẽ lá nhưng lại càng trở nên đáng sợ hơn.

Doanh trại số 2 gần biển, với độ cao hơn hai ngàn mét so với mực nước biển, thực vật từ cây lá rộng cũng biến thành rừng cây vân sam, vân sam thân gầy nên không thể che được người, thế nên loáng thoáng có thể trông thấy bóng dáng đối phương.

Vụ Mang Mang ngồi im trên cây không động đậy, Ninh Tranh bấm mở bộ đàm riêng: “Sợ không?”.

“Không sợ”. Cô chỉ thấy hưng phấn, đi cả ngày trời mệt đừ rồi, lần này cuối cùng đã có thể chiến đấu.

Vụ Mang Mang quan sát kỹ một lúc, “Người bên họ không đông, em thấy có thể là khoảng năm người. Nhưng doanh trại số 2 của chúng ta có lẽ đã bị cướp sạch trước rồi”.

“Không sao, chắc chắn họ sẽ phải quay về doanh trại số 2, lát nữa nửa đêm chúng ta đột kích, bây giờ giải quyết hết năm người họ đã”, Ninh Tranh nói.

Hai mươi người đối đầu với năm người, thắng lợi đương nhiên khá cao, sau khi đôi bên khai hòa, Vụ Mang Mang tinh mắt trông thấy trong năm người đó có em trai Ninh Hành của Ninh Tranh.

“Là Ninh Hành”, Vụ Mang Mang kêu lên.

Ninh Hành có lẽ không ngờ rằng đội Thiểm Điện lại tụ tập cả hai mươi người lại, đội Phong Bạo của họ thì chia thành mấy nhóm nhỏ nhận nhiệm vụ riêng cả rồi.

Buổi tối tầm nhìn có hạn, một số người hoàn toàn là bắn bừa, Triệu Tân Vận thì suýt bắn trúng vào chân Ninh Tranh, tiếng kêu sợ hãi vang lên không ngớt.

Tóm lại là một nồi cháo thập cẩm!

Vụ Mang Mang ôm súng ngồi trên cành cây, không tìm thấy mục tiêu có thể nhắm trúng, bắn bằng súng săn chắc chắn là không ổn rồi.

Vụ Mang Mang dứt khoát nhảy xuống, bọn Ninh Tranh đã giải quyết hai, ba người, nhưng Ninh Hành thì bỏ chạy.

Ninh Tranh dẫn người đuổi theo, Vụ Mang Mang cảm thấy có gì đó không ổn, năm người kia cứ như tự nạp mạng vậy.

Nhưng đối phương rõ ràng hiểu rất rõ về Ninh Tranh, nếu Ninh Hành xuất hiện Ninh Tranh không thể không đuổi theo.

Vụ Mang Mang không khuyên được anh ta, đành co giò chạy theo sau họ.

Bóng cây dày đặc, có lúc nhìn thấy cây động đậy lại bị giật mình, Vụ Mang Mang không dám tiến lại quá gần Ninh Tranh, sợ bị mai phục thì cả đội sẽ bị đánh bầy hết.

Quả nhiên là thế, Vụ Mang Mang vẫn còn ở cách xa mười mét thì nghe thấy liên tục mấy phát súng, cô vội vàng trèo lên cây, nhìn thấy ba người Ninh Tranh, và một nhóm của đội Phong Bạo đối đầu nhau.

Vụ Mang Mang tạm chưa nhìn rõ số lượng người bên kia.

Nhưng ống ngắm của súng cô ngẫu nhiên lướt qua một gương mặt, chính là Ninh Hành, đúng là phí sức lực đi tìm mà không thấy, tới lúc vô tình lại tìm ra.

Súng của Vụ Mang Mang di động theo Ninh Hành, đốm đỏ của súng rất nổi bật trong rừng, Thẩm Viện Từ hét lên một tiếng, Ninh Hành lập tức nhận ra ngay.

Vụ Mang Mang không tài nào nhắm chuẩn nên đành bắn bừa một phát, hình như trúng vào vai Ninh Hành, Vụ Mang Mang lập tức luôn người xuống đất, gọi Ninh Tranh qua: “Vai Ninh Hành bị trúng đạn rồi”.

Ban đêm không nhận ra ai, nhưng nếu vai đối phương trúng đạn thì dễ rồi, loại đạn này trong thời gian ngắn sẽ khiến cánh tay người đó tê liệt.

Tiếc rằng Ninh Tranh không đáp lời, Vụ Mang Mang đành tiến lên, đối đầu với Ninh Hành và Thẩm Viện Từ.

Chỉ là kinh nghiệm theo dõi người khác của Vụ Mang Mang không đủ nhanh chóng bị Ninh Hành và Thẩm Viện Từ phát giác, hai người chia nhau hành động, cuối cùng một trước một sau khóa Vụ Mang Mang ở giữa.

“Là cô”, Ninh Hành đương nhiên nhận ra Vụ Mang Mang.

Thẩm Viện Từ nhìn Vụ Mang Mang, cười lạnh, “Cô đúng là sinh tình với Ninh Tranh thật”.

Hai chữ “sinh tình” chưa nói dứt thì ngực Thẩm Viện Từ đã trúng một phát súng, “tử vong” tại chỗ.

Kinh nghiệm xem phim điện ảnh và phim truyền hình bao năm nay của Vụ Mang Mang chính là, đừng bao giờ nói nhiều.

Thẩm Viện Từ chính là nói quá nhiều!

Nhưng lúc Vụ Mang Mang nhắm bắn Thẩm Viện Từ thì Ninh Hành cũng tung cú đá.

Vụ Mang Mang lăn một vòng dưới đất mới tránh được, một tay chống xuống đất nhảy bật lên, đá vào cổ tay Ninh Hành, đá văng cây súng trong tay anh ta, rồi lật cổ tay bắn Ninh Hành một phát.

Vụ Mang Mang đương nhiên không thất thủ, nhưng tình huống của cô cũng chẳng khá hơn, phía sau lưng có một thứ gì đó dí sát vào người cô, rõ ràng là một khẩu súng.

Vụ Mang Mang ném súng trong tay đi, hai tay đặt lên đỉnh đầu tỏ vẻ đầu hàng.

Khẩu súng sau lưng thu lại, Vụ Mang Mang quay đầu nhìn, không phải Thẩm Đình thì ai vào đây?

Vụ Mang Mang không hiểu ý của Thẩm Đình, nên đành đứng đờ ra đó.

Thẩm Đình nói nhỏ: “Còn không mau đi đi?”.

Vụ Mang Mang mừng rỡ, quả nhiên vẫn là người quen thì dễ làm việc, cô nói khẽ, “Cảm ơn anh”.

“Đi về hướng chín giờ, bên đó không có ai”, Thẩm Đình lại nói.

Vụ Mang Mang lấy lại mạng sống từ tay Thẩm Đình thì không dám ở lại, chạy thẳng về phía doanh trại số 2, trên đường đi đã liên lạc được với Ninh Tranh, trước đó anh ta bị trúng đạn, bộ đàm cũng rơi mất, sau đó khó khăn lắm mới tìm lại được.

“Anh muốn nhân lúc này lên đỉnh núi đoạt cờ, em về trại nghỉ ngơi trước, có tình huống gì anh sẽ thông báo”, Ninh Tranh vội nói.

“Có cần em đi theo không?”, Vụ Mang Mang hỏi.

“Không cần, buổi tối leo núi khá khó, em về trại nghỉ trước đi, đến lúc đó chắc phải nhờ em đón anh”, Ninh Tranh nói.

Vụ Mang Mang về đến doanh trại số 2 đã là hai giờ sáng, nhưng đồ đạc thì bị đội Phong Bạo cướp hết, Vụ Mang Mang mệt đến mí mắt đánh nhau rồi, mặc kệ có sạch sẽ hay không, cô mặc quần áo nằm vật xuống nệm chống thấm trong căn nhà gỗ, ba lô đặt phía trên làm gối đầu.

Kết quả là tới bốn giờ sáng, Vụ Mang Mang nghe có người gào lên “đội Phong Bạo”, mơ màng mở mắt ra, đến khi nghe thấy tiếng súng thì cô nhảy thót lên, chẳng kịp lấy gì, chạy ra khỏi doanh trại theo bọn La Gia Việt.

Triệu Tân Vận bắt đầu than thở, “Chỉ là trò chơi thôi mà, có cần nghiêm túc vậy không? Đột kích vào bốn giờ sáng???”.

Thực ra Vụ Mang Mang cũng cảm thấy đối phương có tinh thần chơi game quá!

Nhưng lúc này nói gì cũng vô nghĩa, con người đều không muốn chịu thua, cô không muốn bị bắn, nghe nói là rất đau.

Một đám ô hợp bị đối phương dọa cho chạy tán loạn, cũng may là lúc Vụ Mang Mang bỏ chạy không quên mang theo súng, chỉ có ba lô là bị vứt lại.

Vụ Mang Mang và Triệu Tân Vận bắt ngờ đụng nhau, cô ta rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm.

“Khu rừng này đáng sợ quá, chúng ta đi chung nhé”. Triệu Tân Vận nói.

Vụ Mang Mang gật đầu.

Cô nhìn về phía doanh trại, bên đó đã yên ắng trở lại, mà trong khu rừng thì dày đặc ánh đèn pin, Vụ Mang Mang thầm kêu “chết rồi”.

“Sao thế?”, Triệu Tân Vận căng thẳng hỏi.

“Đội Phong Bạo ngang nhiên bật đèn pin tìm kiếm thế này chắc là người của chúng ta chết khá nhiều rồi”, Vụ Mang Mang nói: “Cô nấp ở đây, tôi về xem thử, ba lô của tôi quên mang theo rồi”. Ba lô của Triệu Tân Vận cũng bỏ lại, chân cũng chỉ mang dép lê.

“Vậy cô đi đi, nếu có thể thì giúp tôi lấy giày với”, Triệu Tân Vận nói.

Vụ Mang Mang còn chưa mò về doanh trại thì lại bị Thẩm Đình bắt gặp, Thẩm Đình ra dấu số “ba” với cô, Vụ Mang Mang biết ý là “quá tam ba bận”, lần sau nếu cô lại bị anh phát hiện thì không thể chạy thoát.

Vụ Mang Mang tự thấy xui xẻo, sau này phải đi tập huấn rồi mới tham gia đối kháng người thật kiểu này được.

Hai cô nàng xui xẻo Vụ Mang Mang và Triệu Tân Vận dường như trở thành hai kẻ may mắn sống sót cuối cùng, trong bộ đàm không có bất cứ động tĩnh gì, rất lạnh lẽo nhưng lại nảy sinh chút tình cảm nương tựa vào nhau mà sống.

“Lúc đầu cô và Lộ Tùy vì sao lại chia tay?” Triệu Tân Vận không kìm được hỏi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang có chút khó chịu với hành động mới nói chuyện với nhau vài câu đã bắt đầu dò hỏi chuyện riêng tư của Triệu Tân Vận, thế nên cô chỉ cười cười.

Triệu Tân Vận cũng biết mình hơi vượt quá giới hạn nhưng lại không cam tâm, “Tôi và Lộ Tùy chia tay rồi, cô có biết không?”.

Vụ Mang Mang gật đầu.

“Tôi không biết vì sao, cũng không biết đã chọc giận anh ấy ở điểm nào. Ban đầu chị Vương Viện cũng bị chia tay bất ngờ như thế, cô cũng vậy ư?”, Triệu Tân Vận hỏi.

Vụ Mang Mang cảm thấy đồng hành cùng cô ta đúng là cực hình, phải chăm sóc đủ mọi vấn đề để sinh tồn của đại tiểu thư

Thì thôi, còn phải ứng phó với mọi câu hỏi rắc rối, cô sắp chịu đựng nổi rồi.

Cũng may trong bộ đàm của Vụ Mang Mang bỗng vang lên tiếng nói, “Tôi là La Giai Việt, có ai nghe thấy không?”.

“Tôi là Vụ Mang Mang, anh nói đi”. Vụ Mang Mang làm khẩu hình với Triệu Tân Vận, “La Giai Việt”.

“Đưa tôi, đưa tôi”, Triệu Tân Vận cuống ứt gờ tay.

Vụ Mang Mang đưa bộ đàm cho Triệu Tân Vận.

“Anh ấy nói đng cùng một đồng đội khác ở doanh trại số 3, bảo chúng ta đến đó tập hợp”, Triệu Tân Vận bảo.

Vụ Mang Mang ngược nhìn đỉnh núi, trông thì gần ngay trước mắt nhưng không biết phải đi mất bao lâu.

Cuối cùng Triệu Tân Vận không đi nổi nữa, Vụ Mang Mang còn cõng cô ta đi một quãng đường, không nỡ vứt đồng đội ở lại, Triệu Tân Vận lại nhát gan, một con gà rừng chạy ngang qua cũng sợ hãi hét lên.

Lúc bốn giờ chiều Vụ Mang Mang và Triệu Tân Vận mới đến được gần khu doanh trại số 3, có lẽ còn khoảng một cây số nữa thì Vụ Mang Mang đưa tai nghe cho Triệu Tân Vận để dè chừng: “Cô bảo La Giai Việt đến đón chúng ta đi, nói là chúng ta ở hướng hai giờ”.

Triệu Tân Vận cau mày, “Có cần thế không? Chúng ta chẳng phải đang ở hướng sáu giờ sao? Như thế bên La Giai Việt không thể thấy được chúng ta, lỡ gặp đội Phong Bạo thì thảm rồi”.

“Cẩn thận vẫn hơn, tôi sẽ trèo lên cây theo dõi họ”. Vụ Mang Mang nói.

Ngay cả Ninh Tranh cũng mất tích, Vụ Mang Mang cảm thấy bên Lộ Tùy lại tha cho La Giai Việt như thế rất không thích hợp logic, đương nhiên cũng có khả năng là La Giai Việt và họ là những con cá lọt lưới may mắn.

Tôi không chịu đâu, tôi mệt sắp chết rồi, vừa mệt vừa khác, đừng dần vặt nhau nữa được không?”, Triệu Tân Vận thực sự hết hơi rồi, cô cảm thấy Vụ Mang Mang đúng là nữ quái vật, nhìn thì xinh đẹp mảnh mai mà sức sống lại như cỏ dại.

“Tôi thì chả sao, dù gì nhà chúng tôi không có tiền, cô có chắc nếu cô bị bắt thì cô tình nguyện để mặc người ta muốn sao thì muốn không?”, Vụ Mang Mang hỏi lại.

Triệu Tân Vận không nói gì, miễn cưỡng nhận lấy bộ đàm trong tay Vụ Mang Mang, gọi La Giai Việt.

Nhưng bên La Giai Việt không tài nào liên lạc được, Vụ Mang Mang rửa khề một câu “chết tiệt”, kẻ địch quá gian xảo!

Vụ Mang Mang chọn một góc cây, “tôi lên trên xem xét tình hình, cô chọn nơi nào nấp nhanh đi”.

Chỉ tiếc là Vụ Mang Mang vừa trèo lên cây, cúi đầu xuống đã thấy ngay chấm đỏ ngay ngực Triệu Tân Vận.

“Tránh ra”, Vụ Mang Mang kêu to.

Tiếc rằng phản ứng của cô ta quá chậm, Vụ Mang Mang mở tròng mắt nhìn Triệu Tân Vận trúng đạn ngay ngực, co giật một lúc rồi đổ ập xuống.

Vụ Mang Mang lập tức nhìn về phía đạn bắn ra, tuy không thấy rõ gương mặt khuất sau tán cây đối diện, nhưng dựa vào trực giác thì Vụ Mang Mang đoán đó chính là Lộ Tùy.

Vụ Mang Mang không nhịn được chửi thề một câu, sau đó trông thấy Lộ Tùy thân nhiên đu dây trượt xuống khỏi thân cây.

Vụ Mang Mang đang ở trên cây vãn sam, lá cây căn bản không che được cô, cô ở trên đó nghiêm nhiên sẽ là một tấm bia không thể di động.

Vụ Mang Mang nhanh chóng ôm gốc cây trượt xuống, mặc kệ lòng bàn tay bị rách toát da, cô hoảng hốt chạy xuống núi.

Người phía sau đuổi theo hình như không vội lắm, nhưng Vụ Mang Mang cứ quay đầu lại là có thể nhìn thấy Lộ Tùy chạy theo từ đằng xa.

Nhìn thấy thủ đoạn tàn nhẫn của Lộ Tùy với Triệu Tân Vận, Vụ Mang Mang không dám hy vọng anh sẽ tha mạng, cô cảm thấy Lộ Tùy sẽ không galant như Thẩm Đình.

Hiện giờ Vụ Mang Mang cảm thấy Thẩm Đình mới là người đàn ông galant từ trong xương tủy, còn Lộ Tùy căn bản là một bạo quân của vương triều chuyên chế.

Giết người không chớp mắt mà!

Phía sau có âm thanh viên đạn xé gió lao đi, Vụ Mang Mang chỉ có thể ôm đầu chạy bừa, một viên đạn liền sượt qua gò má cô.

Vụ Mang Mang không biết mình đã chạy bao lâu, cũng không biết Lộ Tùy đã bắn bao nhiêu phát đạn, cô có ngờ rằng Lộ Tùy đã mang theo trong người

toàn bộ kho đạn được của doanh trại số 3 rồi.

Có lẽ là đã hành hạ đủ rồi nên chân Vụ Mang Mang bỗng nhũn ra, bấp chân trúng một viên đạn, đau đến mức lúc đó cô đã chảy cả nước mắt, chẳng trách mọi người đều liều mạng muốn thắng, con đau là loại đạn này bắn vào cơ thể có lẽ không thua kém mấy so với đạn thật.

Vụ Mang Mang thẳm mẳm trong bụng, dám đại gia chơi thế này không sợ đau đến chết hay sao?

Bấp chân sau con đau nhừ là bắt đầu tê dại, cơn giận trong lòng Vụ Mang Mang cũng bị Lộ Tuyền kích hoạt hoàn toàn, cô ôm chân óng lăn đến đằng sau một gốc cây gần nhất bên cạnh.

Vụ Mang Mang vốn nghĩ rằng Lộ Tuyền chỉ đùa chơi cô, với tài bắn súng của Lộ Tuyền thì không tới nỗi không bắn trúng được một người lớn như cô, nên cô chạy loạn xạ để anh hả giận cũng xem như là lời xin lỗi tốt nhất dành cho bộ hạ rồi.

Kết quả hóa ra cô đã nghĩ sai, Lộ Tuyền không hề định buông tha cô.

Hơn nữa còn sắp biến cô thành thú cưng để đùa nghịch.

Vụ Mang Mang quyết định, rút súng bên thắt lưng ra, thò tay ra gốc cây bắn loạn xạ một lúc, cô chỉ cần lấy lại chút thời gian cho mình, sau mười phút thì cơn tê liệt này sẽ hoàn toàn biến mất.

Không xa đó vang lên tiếng “lao xao” của lá khô bị giẫm lên, Vụ Mang Mang thò đầu nhìn ra, Lộ Tuyền đã đứng cách đó không quá bốn, năm mét.

Vụ Mang Mang giờ súng lên nhắm thẳng vào anh, “Đừng lại gần”.

Câu này đúng là thừa thãi, giây sau đó Vụ Mang Mang bị đạn của Lộ Tuyền bắn trúng, khẩu súng rơi xuống đất, Vụ Mang Mang lần này đã biến thành tàn phế.

Lộ Tuyền đến trước mặt Vụ Mang Mang, quỳ xuống, dùng súng nâng cằm cô lên, thái độ vô cùng khinh rẻ.

Vụ Mang Mang quay đầu đi, nếu cô là nữ chiến sĩ thì nên nhổ nước bọt vào mặt nhà tư bản Lộ Tuyền mới đúng.

Nhưng hành vi thô lỗ đó Vụ Mang Mang không diễn được, chỉ có thể gân cổ lên nói: “Anh giết tôi đi, tôi không nói gì cả đâu, cũng sẽ không chấp nhận gì hết, tôi tuyệt đối không phản bội đồng đội của mình”.

Lộ Tuyền mặc kệ sự tự biên tự diễn của Vụ Mang Mang, rút sợi dây quần quanh eo ra, trói hai tay Vụ Mang Mang lại.

“Lộ Tuyền, anh đang làm gì vậy?”, Vụ Mang Mang cuống lên.

“Tôi đang trói tù nhân của tôi”, Lộ Tuyền đáp.

Sắc trời dần tối, bóng mờ chiếu lên gương mặt Lộ Tuyền khiến cho anh có một vẻ đẹp trai ma mị đến đòi mạng, buổi tối lúc nào cũng khiến người ta sợ hãi, đặc biệt là trong vùng rừng núi tĩnh mịch thế này.

Vụ Mang Mang cố gắng thả lỏng, dịu giọng bảo: “Tôi có chạy được đâu, tôi rất tôn trọng quy tắc trò chơi, tôi bị anh bắt sẽ nhận thua, anh có thể đừng trói tay tôi không, đau lắm, sẽ rách da đó”.

Lộ Tuyền không nói gì, đứng lên, sau đó kéo sợi dây trong tay, Vụ Mang Mang liền bị anh kéo đứng dậy, nếu cô không đứng lên thì sẽ bỏ nhào về phía trước vô ích.

Lộ Tuyền đi phía trước, tay kéo sợi dây, Vụ Mang Mang loạng choạng theo sau, rất giống cảnh dắt chó đi dạo.

“Lộ Tuyền, anh có hiểu thế nào là phong độ quý ông không hả? Cô nhỏ mà thấy anh đối xử với một thực nữ thế này sẽ muốn đập đầu chết đó”. Vụ Mang Mang hét lên sau lưng Lộ Tuyền.

“Đối với phụ nữ đã đá tôi, tôi cần gì phong độ nữa?”. Lộ Tuyền không thèm quay đầu, ném lại một câu.

Vụ Mang Mang cắn môi, cô biết ngay đàn ông không thể không để bụng, đặc biệt là người như Lộ Tuyền.

Lòng tự tôn của anh chắc chắn là không chịu nổi, nên Vụ Mang Mang mới phải trốn tránh anh.

“Không phải tôi đá anh, là tôi biết mình không xứng với anh. Anh quá đẹp trai, giàu có vô địch, học lực cao, IQ cao, là tôi không xứng với anh, tôi sợ sau này khi anh đá tôi, tôi sẽ không thờ nổi, tìm đến cái chết thì không tốt tí nào, nên mới đòi chia tay trước”, Vụ Mang Mang thực sự rất đau, vừa mệt vừa đói, còn khát nước vô cùng, lần này tự tôn, nhan sắc gì đó hoàn toàn bất chấp, chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để nằm xuống.

“Chẳng phải em chê tôi quá già sao?”, Lộ Tuyền quay lại nhìn Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang nhún vai: “Đó chỉ là cái cớ thôi, anh làm sao già được, bây giờ bốn mươi lăm tuổi mới tính là trung niên, anh như thế là thanh niên tiêu chuẩn, đang thời kỳ sung sức nhất. Hơn nữa lại chăm sóc bản thân tốt, trông như một chàng trai hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi thôi, da còn mịn màng

hơn họ nữa. Thế lực cũng tốt, tối nào cũng muốn, một buổi tối ba lần, lần nào cũng vượt quá nửa tiếng. Tôi nói với bạn anh mà bạn anh không tin, nói làm sao có thể thế được?”.

“Bạn nào của tôi?”, Lộ Tuyền đột ngột ngừng lại, hại Vụ Mang Mang suýt thì ngã nhào.

Cũng may lúc này trời chưa tối hẳn, Vụ Mang Mang thoáng nhìn thấy con giận trên mặt Lộ Tuyền, trong lòng bức bối mình đã vẽ rắn thêm chân, nín nọt hơi quá đáng.

Vốn dĩ với sự hiểu biết về Lộ Tuyền của Vụ Mang Mang thì chỉ cần bạn ca ngợi Lộ tiên sinh, khen Lộ tiên sinh, thiên thu vạn đại nhất thống giang hồ gì đó... thì anh sẽ nguôi giận, kết quả lại bị chính Vụ Mang Mang phá hỏng mọi thứ.

“Không ngờ là em có sở thích nói về kỹ thuật giường chiếu của người yêu cũ với bạn trai đấy”, Lộ Tuyền giễu cợt.

“Ninh Tranh không phải bạn trai tôi”, Vụ Mang Mang vội nói, hơn nữa cũng không phải Ninh Tranh mà? Nhưng lúc này nhắc đến tên Thẩm Đình rõ ràng không phải hành động thông minh.

“Ồ...”.

Trước khi Lộ Tuyền nói câu khó nghe hơn, Vụ Mang Mang đã vội bổ sung: “Cái anh nhìn thấy là Ninh Tranh cường hôn tôi, chắc anh nhìn thấy tay tôi rồi chứ, lúc đó nếu hai anh không xuất hiện thì tôi đã tát anh ta một cái rồi”.

“Em không cần giải thích những điều này với tôi”. Lộ Tuyền lạnh nhạt nói rồi quay người, tiếp tục đi thẳng, bước chân không hề chậm lại, kéo Vụ Mang Mang đi loạng choạng theo sau.

Vụ Mang Mang nghiêng răng, xem ra con đường nhận lỗi, xin lỗi, nín nọt không êm xuôi rồi.

Thế nên Vụ Mang Mang cũng chẳng buồn giả tạo nữa, “Lộ Tuyền, người ta nói một đêm là vợ chồng thì trăm ngày ân ái, ban này tôi đã nhắm trúng tim anh rồi nhưng tôi không bắn. Đương nhiên anh nghĩ thế nào là việc của anh, tôi cũng không ép anh phải nương tay với tôi, nhưng anh cũng đâu cần dắt tôi đi như dắt chó thế này?”.

“Tôi không thích nuôi chó”. Lộ Tuyền quăng lại một câu.

Vụ Mang Mang dậm chân, Lộ Tuyền đứng là cứng mềm gì cũng không chịu, cô đành giữ lại chút hơi sức cuối cùng, không nói gì nữa. Nhưng cô thề với lòng rằng sẽ không bao giờ nói gì với anh nữa, dẫu đàn ông này chẳng có chút phong độ, ban đầu đúng là cô mù mắt rồi.

Lúc đến doanh trại số 3 thì trời đã tối hẳn, vì đội Thiểm Điện từ vong gần hết nên doanh trại này chẳng có một ai cả.

Vụ Mang Mang nhìn căn nhà gỗ nhỏ đáng yêu đó, suýt thì khóc òa, cuối cùng đã có thể ngồi nghỉ rồi.

Kết quả là Lộ Tuyền trói cô vào cây cột bên ngoài căn nhà, phạm vi hoạt động của Vụ Mang Mang trở thành một vòng tròn có đường kính ba mét.

Vụ Mang Mang trừng mắt nhìn Lộ Tuyền lấy nước rửa mặt rửa tay, uống nước ăn lương khô, đốt chút còn để nấu nước ăn mì tôm.

Vụ Mang Mang nuốt nước bọt, tuy không uống nước nhưng bàng quang tích lũy cả một ngày trời, lúc này không chịu được.

Vụ Mang Mang khép chặt hai chân, tiếc rằng “đời người có ba cái gấp lúc này đúng là không nhịn được.

(*) Một là mắc đi vệ sinh vì không nhịn được, hai là đêm tân hôn động phòng hoa chúc, thứ ba là sinh con. (ND)

“Tôi muốn đi vệ sinh”, Vụ Mang Mang nói với Lộ Tuyền, mặt đỏ bừng.

“Đại hay tiểu?”, Lộ Tuyền hỏi.

Vụ Mang Mang nghiêng răng kèn kẹt, câu hỏi gì thế này?

Nhưng cô không nói thì Lộ Tuyền cũng bất động, Vụ Mang Mang bắt đầu đi phải thốt ra chữ “tiểu”.

Lộ Tuyền cời dây trói tay Vụ Mang Mang ra, kéo cô vào trong nhà gỗ.

“Anh làm gì thế?”, Vụ Mang Mang không hiểu.

Nhà vệ sinh thiên nhiên nơi này được xây bên ngoài căn nhà gỗ.

“Đi vào túi ngủ”, Lộ Tuyền nói.

Vụ Mang Mang đành vào trong túi ngủ, ngồi xuống.

“Cởi giày, cởi quần ra”, Lộ Tuyền ra lệnh.

“Anh biến thái hả?”, Vụ Mang Mang mắng.

“Thế thì em cứ nhìn đi, đương nhiên em cũng có thể tè dầm”. Lộ Tuy nói.

Vụ Mang Mang hậm hực cởi giày, chui vào trong túi ngủ lại cởi quần rồi ném ra ngoài, hất cằm lên nhìn Lộ Tuy, không nói gì cả.

Lộ Tuy ném đôi dép lê dùng một lần trong khách sạn cho Vụ Mang Mang, “Đi vệ sinh đi”.

Lúc này Vụ Mang Mang mới biết là Lộ Tuy đang đề phòng cô bỏ trốn.

Cô muốn chạy ra ngoài đi vệ sinh ngay, nhưng bên dưới cô chỉ mặc mỗi chiếc quần lót ren màu đen, không tiện đi đâu cả.

Bất lực quá, Vụ Mang Mang đành cởi áo khoác ra, buộc vào eo, như thế mới che được phần nào.

Vụ Mang Mang vừa vào trong nhà vệ sinh thì nghe thấy Lộ Tuy nói bên ngoài: “Hát đi, không thì tôi sẽ vào”.

Vụ Mang Mang tức đến nổi siết nắm tay đâm vào trán mình, kiếp trước cô đã tạo nghiệt gì thế này?

“Hai con... hồ... hai con... hồ chạy rất nhanh...”.

Vụ Mang Mang giải quyết xong nỗi khó nhẹn nhất trong đời, bước ra ngoài nhìn, Lộ Tuy không ở gần đó mà đang ngồi ăn mì trên chiếc bàn nhỏ ngoài căn nhà gỗ.

Vụ Mang Mang nuốt nước bọt, khoe mắt liếc thấy trên bàn bày hai bát mì, cô không khách sáo gì mà ngồi xuống.

“Rửa tay chưa?”, Lộ Tuy hỏi.

Vụ Mang Mang đỏ mặt nhảy bật dậy, lao ra ngoài rửa tay

“Mì tôm nhãn hiệu gì thế? Ngon quá”. Vụ Mang Mang xì xụp ăn hết mì trong bát của mình.

Lộ Tuy không nói gì, đẩy bát mì của anh cho Vụ Mang Mang.

Cô dẫn vật một lúc, nhưng nửa gói mì không giải quyết cơn đói được. Hơn nữa cô đã một ngày một đêm chưa ăn gì rồi, cảm giác đói khát tuyệt đối là khó chịu đựng.

Mà mùi mì tôm ngửi rất thơm.

Lại nhìn mặt Lộ Tuy hiện rõ vẻ “em không ăn thì tôi sẽ xử em”, nên Vụ Mang Mang lập tức cúi đầu ăn ngấu nghiến.

Thôi, gái tốt không đấu với đàn ông, nghĩ lại ban đầu khi yêu nhau, nước bọt của Lộ Tuy cô cũng đã ăn rất nhiều, ngay cả “trứng” của anh cô còn ăn rồi thì bát mì ăn dở có là gì, đúng không?

Nhưng nếu trên thế gian này có người khiến Vụ Mang Mang tức chết thì tuyệt đối chỉ có Lộ Tuy mà thôi.

Vụ Mang Mang vừa ăn xong thì thấy Lộ Tuy bật lửa nấu một bát khác để ăn.

Vụ Mang Mang đã không còn cảm giác gì rồi.

Lộ Tuy vừa ăn mì vừa lấy trong bình nước nóng kể bên một hộp sữa bò được giữ ấm bằng nước nóng, đưa cho Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang không hề có sức kháng cự nào với sữa dù sao tôn nghiêm đã bị quét sạch, cũng không ngại xấu mặt thêm nữa.

Vụ Mang Mang nhấp từng ngụm sữa nhỏ, “Anh bắt tôi là muốn đề ra yêu cầu gì?”.

Lộ Tuy ngược mắt lên nhìn Vụ Mang Mang, “Em nghĩ em có gì đáng để tôi mong muốn?”.

Vụ Mang Mang nghĩ ngợi, đành thừa nhận rằng lời Lộ Tuy nói rất có lý, ưu thế duy nhất cô có là sắc đẹp, nhưng đã bị Lộ Tuy chiếm lấy từ trước rồi.

“Sao anh không giết tôi luôn đi?”, Vụ Mang Mang nói, như thể cô có thể rời khỏi nơi chiến trường chết tiệt này, nằm trên chiếc giường mềm mại trong khách sạn ngủ một giấc ngon lành.

“Tôi thường không thích đối thủ chết quá nhẹ nhàng”, Lộ Tuy đáp.

Vụ Mang Mang suyt thì sặc, chỉ có thể nói nhỏ, “Tôi muốn tắm rửa”.

“Đội một lát”, Lộ Tù đứng lên.

Vụ Mang Mang nhìn anh bận rộn, nhanh chóng nấu xong hai chậu nước ấm to, lấy khăn sạch đặt vào trong chậu nước, “Rửa ráy đi, tôi ra ngoài canh chừng”.

Là chiến thuật tát một cái rồi cho ăn kẹo đây, nhưng Vụ Mang Mang rất kém cỏi mà nguôi giận mất rồi.

Rửa ráy xúc miệng, lau rửa chân tay xong, cảm giác toàn thân mát mẻ sạch sẽ hẳn.

Vụ Mang Mang làm xong mọi thứ thì bò vào túi ngủ nằm xuống, giấc ngủ ập đến rất nhanh, vốn dĩ đã ngủ rồi nhưng lúc đầu chỉ là mơ màng, trong mơ bị thứ gì đó nóng hổi áp vào nên giật mình tỉnh dậy, sau đó cô hét lên, định ngồi dậy, “Lộ Tù, anh làm gì vậy?”.

Tiếc rằng Vụ Mang Mang không thể ngồi lên vì cô đang bị người ta đè nghiêng xuống.

Cảm giác nóng hổi trên da mách bảo Vụ Mang Mang rằng, tên lưu manh Lộ Tù trên người... không có mảnh vải che thân nào cả!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễm Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Type: yeuhoatigone

“Anh đang làm gì vậy?!” Vụ Mang Mang giữ bàn tay Lộ Tù đang sờ mó lưng tung.

“Anh chỉ đang giành lấy quyền lợi của người chiến thắng”, Lộ Tù thờ dõc.

Vụ Mang Mang co chân lên đá Lộ Tù, định bỏ dậy nhưng tiếc là không gian trong túi ngủ quá chật hẹp, tuy Vụ Mang Mang ý thức được rằng đây là túi ngủ đôi được đặc biệt chuẩn bị, nhưng không gian hoạt động vẫn rất chật chội.

Không gian nhỏ nên Vụ Mang Mang không làm gì được, bị Lộ Tù giữ chặt eo, kéo trở lại.

“Lộ Tù, anh đang phạm pháp, đây là phạm tội đó!”. Vụ Mang Mang hét lên, thực ra cho dù sau đó cô có đi khám thì e rằng cũng khó kiện được, bỏ qua hợp đồng cô đã ký thì có lẽ tên Tuồng luật sư khua môi múa mép của Lộ Tù cuối cùng cũng sẽ đổi trắng thay đen, bảo rằng cô cưỡng hiếp Lộ Tù cũng nên.

“Ồ, ngày mai anh đưa em đi báo cảnh sát”. Tay Lộ Tù không hề ngưng lại,

Vụ Mang Mang thở hắt hắt, van nài: “Lộ Tù, anh không low đây chứ?”. Hành vi cường bức phụ nữ thực sự quá “low” đấy!!!

Lộ Tù nghĩ ngợi rồi cười nói: “Thế thì em làm anh “high” lên đi”.

...

Ánh nắng chói chang chiếu xuyên qua cửa sổ, rơi vào mí mắt Vụ Mang Mang, cô cau mày, rứt đầu vào trong túi ngủ.

Khung cảnh xung quanh hỗn loạn, Vụ Mang Mang không muốn tỉnh lại tí nào.

“Dậy đi thôi”, Lộ Tù đưa sữa đã hâm nóng đến trước mặt Vụ Mang Mang.

Cô dứt khoát chui hẳn đầu vào trong túi ngủ.

“Dậy đi, tám giờ rồi, lát nữa người của ban tổ chức sẽ đến thu dọn doanh trại đấy”. Bên tai có tiếng kéo khóa, lát sau bàn tay Lộ Tù từ một góc sờ lên người Vụ Mang Mang, “Hoặc là, chứng minh lại...”.

Vụ Mang Mang lập tức lấy hai tay bịt tai, miễn cưỡng thò đầu ra khỏi túi ngủ, cô trừng mắt nhìn Lộ Tù: “Hôm qua anh trả thù em hả?”.

Căn bản là cô chưa hề ngủ mà?

Người buồn ngủ mà không ngủ đủ lúc nào cũng rất khó chịu và gay gắt, “Hôm qua anh cần thuốc hả?”.

Lộ Tù không đếm xỉa đến lời khiêu khích của cô, đặt sữa xuống rồi quay lưng đi, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Vụ Mang Mang cũng biết bây giờ chưa phải lúc tính sổ với Lộ Tuyền, tám giờ đã kết thúc trận chiến, họ không quay về thì nhân viên có thể sẽ lên núi tìm.

Vụ Mang Mang thò tay ra ngoài sờ soạng tìm kiếm, muốn lấy quần áo của mình, đôi mắt cô vì buồn ngủ mà chỉ có thể nửa nhắm nửa mở, nhưng trong chớp mắt cô đã nhìn thấy dấu đỏ mới toanh trên cánh tay mình.

Tối qua Lộ Tuyền đã ra sức giải tỏa con hoan lạc trên người cô.

Vụ Mang Mang khó khăn lắm mới chụp được bra để mặc vào, sau đó rướn người ra ngoài tìm áo ba lỗ, cầm lên định mặc thì sực nhớ tối qua hình như Lộ Tuyền lấy cái này để lau người.

Hon nữa quần lót cũng không mặc được, đành nhón nháp.

Vụ Mang Mang tức tối giờ áo ba lỗ lên, “Lộ Tuyền, thế này làm sao em mặc được?”.

Lộ Tuyền quay lại nhìn cô, hình như cũng nghĩ ra gì đó nên khoé môi cong lên, lấy trong ba lô của mình ra một chiếc áo pull sạch, ném cho Vụ Mang Mang, “Em mặc cái này đi”.

Lộ Tuyền lại lục tìm trong túi, lấy một chiếc quần tam giác của mình, đưa cho Vụ Mang Mang.

Nghe nói đàn ông mặc quần tam giác khá gọi tình, Vụ Mang Mang xem như đã biết điều đó.

Vốn dĩ cô định ném quần vào mặt Lộ Tuyền, nhưng quần của cô tối qua lăn lộn trên đất nên đã bẩn lắm rồi, cứ trống trải như thế mà mặc vào thì đúng là không chịu nổi.

Chỉ có thể nhắm mắt mặc quần tam giác của Lộ Tuyền vào, tuy hơi to nhưng không đến nỗi tuột.

Vụ Mang Mang cầm sữa lên, hậm hực uống hết rồi mới đi rửa ráy.

Từ doanh trại số 3 đến địa điểm đón ở lưng núi vẫn phải đi bộ hơn một tiếng nữa, Vụ Mang Mang vừa đi vừa cảm thấy tối qua cô ngoan ngoãn hơi nhanh, cảm giác lúc này mà không lấy lại sĩ diện thì rất dễ khiến Lộ Tuyền hiểu lầm.

Hon nữa Vụ Mang Mang cảm thấy rất đau, toàn thân đau nhức, đặc biệt là hai chân.

Trước đây ở cạnh Lộ Tuyền cũng chẳng bị nặng thế này, lúc đó anh vẫn khá dịu dàng với cô.

Thế là Vụ Mang Mang trừng mắt nhìn lưng anh, nói: “Lộ Tuyền, em thật không ngờ anh lại là loại người đó. Lúc nhỏ tư tưởng đạo đức của anh học được cho chó ăn rồi hả? Lại đi cưỡng bức phụ nữ!”.

Lộ Tuyền quay sang nhìn Vụ Mang Mang, buồn cười nói: “Em còn mặt mũi mà bảo tối qua anh cưỡng bức em à?”.

Lộ Tuyền nhìn vào phần túi ngoài của ba lô anh, trong đó đựng áo ba lỗ và quần lót của Vụ Mang Mang đến giờ vẫn ướt sũng.

Mặt Vụ Mang Mang đỏ bừng bừng, nhưng lại không cam tâm mỗi lần cãi nhau đều bị Lộ Tuyền chiếm thế thượng phong, “Lộ tiên sinh bây giờ đói khát thế sao? Là vì quá thô lỗ nên mới không tìm được bạn gái hả?”.

Lộ Tuyền quay lại, cười khê.

Động tác lắc đầu và khê thờ dài của anh khiến Vụ Mang Mang có cảm giác IQ của cô bị kỳ thị vậy.

“Có phải bạn gái anh đâu, tại sao anh phải dịu dàng?”, Lộ Tuyền hỏi.

Vụ Mang Mang suy nghĩ thì tức đến ngã lãn, đây là lời người nói sao? Bạn gái người ta mà anh tùy tiện sử dụng thế à? Còn ra sức sử dụng?

Vụ Mang Mang tức tối vô cùng, xưa nay cô không đấu lại Lộ Tuyền, nếu không thì ban đầu cũng không bị quân thức tới mức muốn đập đầu vào tường, cuối cùng lại cun cút ra đi như thế.

Người này áy mà, quan trọng nhất là phải tự biết thân biết phận, thế nên Vụ Mang Mang không nói gì nữa, không chọc tức anh được thì cô tránh né cũng được chứ?

Tuy Vụ Mang Mang ý thức được chuyện này có thể không êm đềm được nữa, với tính cách Lộ Tuyền lại chịu nhai lại cô thì thực sự không thể giải thích bằng lý do nhất thời bột được.

Nhưng Vụ Mang Mang cảm thấy lần trước Lộ Tuyền đã bình tĩnh chấp nhận chia tay rồi, thì bây giờ cô nói lý lẽ với anh vẫn có thể rút lui an toàn được.

Cùng lắm thì sau này cô không gặp Ninh Tranh nữa là được chứ gì?

Lúc đến địa điểm đưa đón, từ xa Vụ Mang Mang đã trông thấy chiếc xe đang đợi ở đó.

Trông thấy Lộ Tuyền và Vụ Mang Mang xuống núi, Ninh Tranh và Thẩm Đình ngồi trên chiếc xe phía trước liền mở cửa bước xuống.

Vụ Mang Mang đi chậm lại, cách Lộ Tuyền khoảng năm mét, nhưng bây giờ trời cao mây trắng, không hề ảnh hưởng tới tầm nhìn nên Ninh Tranh có thể trông thấy rõ chiếc áo pull rộng thùng thình của Lộ Tuyền trên người Vụ Mang Mang.

Chuyện đáng để vui mừng là, anh ta không nhìn thấy cái mà Vụ Mang Mang mặc còn quần lót của Lộ Tuyền!

Trên cổ Vụ Mang Mang và những nơi mà cổ áo pull không thể che lấp dày đặc những dấu vết đo đỏ, mới nhìn đã biết là một cô nàng mới được yêu thương sủng ái.

Ninh Tranh không nói năng gì, đâm luôn một cú vào mặt Lộ Tuyền.

Mặt anh bị đâm nghiêng sang bên, sau đó không hề nương tay cũng đâm trả lại Ninh Tranh một cú.

Hai người đàn ông ba mươi mấy tuổi cứ thế đánh nhau trước mặt mọi người.

“Lộ Tuyền, cậu có ý gì hả?”, Ninh Tranh gầm lên.

Lộ Tuyền chính là kẻ xấu bụng, làm sao phân tâm để trả lời, Ninh Tranh bị đánh đến liên tục thoái lui.

Vụ Mang Mang giật mình sợ hãi trước đòn tấn công của Lộ Tuyền.

Nếu ban nãy Vụ Mang Mang còn thấy mừng rỡ thì giờ đây cô không thể lừa mình dối người được nữa.

Trải qua hơn một tiếng đồng hồ để bình tĩnh lại, IQ của Vụ Mang Mang đã trở về, hành động của Lộ Tuyền thế này đã nói lên hàm nghĩa ẩn giấu sau đó.

Lại nhớ đến hoạt động này, phần thưởng nghe nói là cao nhất trong lịch sử trước nay, nếu không Ninh Tranh sẽ không hào hứng tham gia, cũng không ra sức thuyết phục cô.

Những lời mà La Giai Việt nói trong bộ đàm buổi chiều hôm qua, căn bản là dẫn dụ cô tự chui đầu vào lưới.

“Lộ Tuyền! Cậu có ý gì hả? Cậu đá Vụ Mang Mang, còn không cho tôi quen cô ấy hả?”. Ninh Tranh bị Lộ Tuyền túm lấy cổ áo, lại bị đâm một cú thì gào lên.

Lộ Tuyền đâm vào mặt Ninh Tranh, “Tôi nói tôi đá Vụ Mang Mang lúc nào hả?”.

Khốn thật, Vụ Mang Mang không thể đứng nhìn nữa, cuống quýt chạy lại xe, mở cửa ngồi vào trong, sau đó quát tài xế, “Lái đi lái đi, mau lái xe đi”.

Kẻ ngốc là như vậy, gặp chuyện chỉ biết chạy.

Tiếc là tài xế không thèm nghe lời Vụ Mang Mang, anh ta cũng đang xem kịch mà.

“Cộc cộc cộc”, cửa sổ cạnh Vụ Mang Mang bị ai đó gõ mạnh, cô quay sang thì nhìn thấy Ninh Tranh bị bầm một bên mắt.

Vụ Mang Mang tiện thể liếc nhìn Lộ Tuyền, mặt anh vẫn khá sạch sẽ, chỉ bị bầm bên khóe môi, còn có dấu máu nữa.

Có nghĩa là đánh nhau xong rồi!!!

“Cộc cộc cộc”, Ninh Tranh lại gõ cửa sổ.

Lúc này Vụ Mang Mang mới miễn cưỡng kéo cửa sổ xuống, chủ yếu là về mặt Ninh Tranh khá là gian xảo.

“Mang Mang, lúc đầu là em đá Lộ Tuyền hả?”, Ninh Tranh nói câu này có cảm giác đặc biệt oan uổng.

Nếu anh ta biết sớm là cô nàng bảo bối sống Vụ Mang Mang này đã đá Lộ Tuyền thì dù thích Vụ Mang Mang đến mấy Ninh Tranh cũng không dám chọc vào, đó chẳng phải là tát thẳng vào mặt Lộ Tuyền hay sao?

Tình yêu có thể đắt, tình bạn giá càng cao mà!

Vụ Mang Mang không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn Lộ Tuyền, cô làm sao dám nói trước mặt mọi người là cô đã đá Lộ Tuyền chứ?

“Không, bọn em chia tay hòa bình, do cả hai không hợp nhau mà thôi”. Vụ Mang Mang đáp, câu này là trả lời Ninh tranh nhưng thực chất chủ yếu là nói cho Lộ Tuyền nghe.

Ninh Tranh giơ ngón cái lên với cô, rồi quay đầu đi về phía chiếc xe đằng sau.

Đến khi Lộ Tuyền lên xe, Vụ Mang Mang lén nhìn mặt anh mấy lần, thực ra là muốn nhìn vết thương của anh.

Lộ tiên sinh cao quý quen rồi, lúc này tự đứng nhìn thấy khỏe môi anh có vết bầm xuất hiện, cảm thấy rất buồn cười, dù sao trình độ vui trên nỗi đau kẻ khác của Vụ Mang Mang khá là cao mà.

“Vui lắm hả?”, Lộ Tuyền quay sang nhìn Vụ Mang Mang, vẻ mặt sa sầm, “Có phải em còn muốn chụp hình không?”.

Lộ Tuyền nói trúng tim đen của cô, nhưng ban đầu lúc lên núi, điện thoại đã bị tắt máy bỏ trong tủ bảo hiểm rồi, ba tổ chức không cho phép mọi người mang điện thoại.

Vụ Mang Mang cười, không nói gì.

Chiếc xe tiến vào sơn trang bằng con đường riêng, Lộ Tuyền và Ninh Tranh cũng không xuất hiện trước mặt mọi người, đó chính là đặc quyền.

Vụ Mang Mang toàn thân nhóp nhép đã muốn tắm rửa thay đồ từ lâu, nên cô mặc kệ đồng tử vò rối mù trước mắt, đi thẳng về phòng.

Đến khi cô tỉnh dậy thì đã bốn giờ chiều, đa số đã trả phòng, chỉ có Lộ Tuyền là vẫn đợi cô.

“Dậy rồi à?”, Lộ Tuyền hỏi.

Vụ Mang Mang gật đầu.

“Đi thôi”, Lộ Tuyền bảo.

Hình như lại trở về với mô thức trước kia, Lộ Tuyền nói gì Vụ Mang Mang nghe đó, thế thì ban đầu cô nói chia tay còn có ý nghĩa gì?

Vụ Mang Mang không phủ nhận trước kia cô bị Lộ Tuyền thu hút.

Người này quá đẹp trai, khí thế lớn, ma lực càng lớn hơn nữa, điều kiện kinh tế xuất sắc khỏi nói, từ góc độ tiến hóa học mà nói thì giống cái đều thích giống đực như thế, gene tốt, lại có thể cung cấp hoàn cảnh sinh tồn tốt đẹp cho đời sau của họ.

Nên Vụ Mang Mang vẫn rung động trước Lộ Tuyền là bản năng rồi.

Huống hồ là, thực sắc tính dã, thánh nhân đã nói thế.

(*) Thực sắc tính dã: một cái là vấn đề sinh tồn, một cái là vấn đề về tính dục, nhân sinh không xa rời hai vấn đề này. (ND)

Phụ nữ đến một độ tuổi nhất định, hiểu biết mọi thứ rồi cũng sẽ có nhu cầu sinh lý, hoàn toàn không phải chuyện gì xấu hổ, khó mở miệng.

Tối qua Vụ Mang Mang đúng là đã được Lộ Tuyền dẫn dắt lên đỉnh cao khoái lạc, nhưng đó chỉ đơn thuần là phản ứng sinh lý, không có nghĩa là cô sẽ từ bỏ lập trường của mình.

Trên thực tế khi Vụ Mang Mang bỏ ra từ túi ngủ thì đã hối hận, đồng thời quyết định sẽ xóa sạch mọi quan hệ.

Vụ Mang Mang cắn vào đốt ngón tay trỏ bên phải, nhìn Lộ Tuyền đang chăm chú lái xe, do dự một lát rồi nói: “Ban đầu anh chẳng đã nói ngựa tốt không nhai lại cỏ hay sao?”.

Lộ Tuyền liếc Vụ Mang Mang một cái nhanh chóng: “Anh là người, không phải ngựa”.

Vụ Mang Mang đành “ha ha” cười bời, đúng là cái gì cũng bị Lộ tiên sinh nói hết.

“Nhưng em là ngựa tốt”, Vụ Mang Mang nói. Đó là lời ám chỉ rõ ràng, chắc Lộ Tuyền nghe hiểu chứ nhỉ?

Vụ Mang Mang thò đầu sang nhìn anh, Lộ Tuyền ngừng lại trước đèn đỏ, thân nhiên quay sang cho Vụ Mang Mang ngắm, “Đúng là một con ngựa tốt, anh cười lên rất thoải mái”.

Vụ Mang Mang tức đến hai tay ôm lấy đầu, lòng bàn tay không ngừng đập vào trán, cô cảm thấy toàn thân mình không ổn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thân Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Type: yeuhoatigone

Lúc lái xe đến ngã rẽ, Vụ Mang Mang nói: “Cho em xuống phía trước là được”.

Nơi này nếu rẽ phải sẽ là đường về Hồ Khu, Vụ Mang Mang không muốn lại bị Lộ Tuyền bắt cóc về nhà họ Lộ. Sai lầm đó cô đã phạm phải một lần là quá đủ, không muốn tái phạm nữa.

Vụ Mang Mang biết rõ, cô và Lộ Tuyền không phải vì tình cảm sứt mẻ mà chia tay, chỉ là thực sự không hợp, cho dù miễn cưỡng ở cạnh nhau thì vẫn sẽ chia tay mà thôi.

“Em về đường Hà Tân hay lên núi?”, Lộ Tuyền hỏi.

“Đường Hà Tân hay lên núi?”, Lộ Tuyền hỏi.

Đường Hà Tân chính là con đường có căn hộ sang trọng ban đầu của Vụ Mang Mang.

“Em về nhà trên núi”, Vụ Mang Mang nói.

Lộ Tuyền đi thẳng, điều này khiến Vụ Mang Mang thờ phào.

Lộ Tuyền nhìn về mặt như trút được gánh nặng của cô, cặp mắt xuống, không hiểu anh đang nghĩ gì.

Chiếc xe chưa đến nhà họ Vụ giữa lưng chừng núi thì Vụ Mang Mang đã bắt Lộ Tuyền dừng lại, cô sợ bị sếp Vụ hoặc bà Liễu nhìn thấy Lộ Tuyền đưa mình về, lúc đó cô lười giải thích lắm.

Vụ Mang Mang nhìn anh, với tâm tư của người này thì không thể không biết ý cô, nhưng trên gương mặt anh không có chút khó chịu nào, còn đích thân xuống xe mở cửa giúp cô.

“Cảm ơn anh đã đưa em về”, Vụ Mang Mang đón lấy vali trong tay Lộ Tuyền.

Lộ Tuyền hờ hững “ừ” một tiếng.

Vụ Mang Mang thực sự không hiểu thái độ này của Lộ Tuyền là gì, có nghĩa là tiến có thể tấn công, lùi có thể phòng thủ sao?

Vụ Mang Mang vốn tính sốt ruột, muốn cắt đứt triệt để, không muốn chơi trò mờ ám với Lộ Tuyền.

Thế nên Vụ Mang Mang đi được hai bước rồi lại kéo vali quay về trước mặt Lộ Tuyền, “Lộ Tuyền, em nghĩ chúng ta đều hiểu rõ chúng ta không hợp nhau. Sai lầm cũ không muốn tái phạm lần nữa, anh không cần lãng phí thời gian với em đâu”.

Lộ Tuyền không nói gì, nhưng ánh mắt tối sầm lại.

Vụ Mang Mang cảm thấy cô nói thế có lẽ hơi vô lễ, nhưng cô lại chân thành bổ sung: “Lộ Tuyền, em hiểu tâm ý của anh, được anh yêu thích, em cảm thấy rất vinh hạnh, nhưng chúng ta thực sự không hợp nhau”.

Hàng lông mày của Lộ Tuyền hơi động đậy, Vụ Mang Mang nhìn thấy sự thay đổi nhỏ đó lại thấy thấp thỏm trong lòng, lời anh nói tiếp theo tuyệt đối sẽ không dễ nghe!

Vụ Mang Mang vội vàng nói tiếp: “Em biết anh định nói chuyện tới qua. Mọi người đều là người lớn, nhất thời bùng bột mà thôi. Hơn nữa em không phải là người không thua nổi, em đã tham gia hoạt động thì đồng ý đánh cược, chấp nhận chịu thua”.

Vụ Mang Mang cảm thấy thái độ mình rất đứng đắn, rất tốt!

“Nếu em đã đồng ý đánh cược, chấp nhận chịu thua vậy thì tới qua em phản kháng cái gì?” Lộ Tuyền mỉm cười.

“Em đâu có phản kháng?!” Vụ Mang Mang tỏ vẻ ấm ức vì bị oan.

“Ồ”, Lộ Tuyền nghe thấy lập tức nở nụ cười, hơn nữa càng lúc càng mở rộng, Vụ Mang Mang hiếm khi nhìn thấy cảm xúc mạnh đó trên gương mặt anh, quên cả lời định nói.

Tuy Lộ tiên sinh bình thường đã rất đẹp trai, nhưng khi anh cười thì hình như càng đẹp hơn, răng rất trắng, lúc cười to sẽ trở nên dịu dàng ấm áp hơn nhiều, khiến bạn ôm hy vọng rằng anh sẽ mãi mãi giữ cảm xúc hiện giờ.

Đến khi Vụ Mang Mang hoàn hồn lại thì mới ý thức được mình đã nói lời ngu ngốc thế nào, thật lòng không thể nói chuyện được nữa, cô kéo vali định bỏ đi ngay.

“Đừng rời”, Lộ Tuyền nói sau lưng Vụ Mang Mang: “Đừng mua thuốc, bây giờ chắc là kỳ an toàn của em chứ?”.

Vụ Mang Mang khựng lại, cô tức đến nỗi không nhớ đến chuyện này, ban nãy trên đường đi đã nghĩ sẽ đi mua thuốc.

Vụ Mang Mang đúng là đang trong thời kỳ an toàn, bà đi vừa mới đi.

Chỉ là quá lâu rồi mà Lộ Tuyền còn nhớ chu kỳ sinh lý của cô, đúng là không thể chịu nổi!

Vụ Mang Mang quỳ lại trừng mắt với Lộ Tuyền, sau đó nhanh chóng kéo vali bỏ chạy.

Hai hôm sau, Vụ Mang Mang quay về đại học A, kỳ quặc là tuy mới ở nửa năm nhưng bất giác Vụ Mang Mang cảm thấy phòng ký túc hình như mới là cảng tránh gió để cô an tâm nghỉ ngơi.

Vào học bận rộn, thí nghiệm, tra cứu tư liệu để viết luận văn, học kỳ sau có lấy được học bổng hay không hoàn toàn phụ thuộc vào nửa năm này.

Năm nhất chủ yếu là xem thành tích bình quân các môn để phân loại, nhưng cũng có những người đã phát triển luận văn rồi, như vậy có thể lấy được học bổng dễ dàng.

Vụ Mang Mang tuy không quá túng thiếu, nhưng từng trải qua thời kỳ khó khăn cô nàng này đã biết cách dành dụm tiền, tiền học bổng dày dặn có thể đóng học phí cho học kỳ sau của cô, đương nhiên cô phải phấn đấu hết sức.

Thế nên Vụ Mang Mang vừa về trường đã hết sức bận rộn, vứt hết mọi chuyện xảy ra trong kỳ nghỉ đông ra khỏi đầu, đại học A giống như một tấm bản đồ cô mới mở ra, xem như một cuộc sống mới khác.

Thế tán công của Quách Tuyết Phong mãnh liệt hơn học kỳ trước, mỗi ngày mua bữa sáng cộng thêm một cành hoa hồng, “Mang Mang, ngày Mười bốn tháng Hai tôi đến thành phố của cậu nhé”.

“Minh không biết nữa”, Vụ Mang Mang hơi kinh ngạc.

Quách Tuyết Phong cười cười, “Tôi nghĩ bố cậu bị thương chắc là không có tâm trạng để đi chơi lễ nên không gọi điện cho cậu, nhưng hôm đó tôi muốn hít thở cùng một bầu không khí trong thành phố với cậu”.

Vụ Mang Mang hơi cảm động, sự chân thành và yêu mến nồng nhiệt như thế hình như chỉ có thể tìm thấy ở những người trẻ tuổi trong trường học mà thôi.

Vụ Mang Mang đã viết một bài mới trong Weibo Hồng Hạnh của mình: “Bay đến thành phố của tôi, chỉ vì muốn hít thở cùng một bầu không khí trong thành phố với tôi, cảm động”.

Đã vào Weibo rồi nên Vụ Mang Mang khó tránh khỏi hỏi thăm những Weibo khác của mình, trong Weibo Hồng Hạnh thứ mười ba cô đơn một dòng, “Cành hồng hạnh này hơi bản”.

Trước mắt chưa có ai theo dõi.

Ánh nắng cuối tuần đã bắt đầu ấm áp, Vụ Mang Mang ngủ một giấc ngon lành, nằm ườn trong chăn ấm một lúc, mới thức dậy đánh răng thì nghe có người gõ cửa.

Tăng Như Lăng đã rửa ráy xong, đang thao kem lót, nghe tiếng gõ cửa thì chạy ra mở, nhìn thấy một người đàn ông siêu cấp đẹp trai đứng ở cửa.

Mất Tăng Như Lăng lóa lên, hận không thể đưa hai tay che mặt, trời ạ, cô nàng mới thoa kem một nửa, cô nàng còn tưởng là bạn phòng kê bên ghé chơi, con gái với nhau không cần quan tâm đến hình tượng làm gì.

“Anh tìm ai ạ?”, Tăng Như Lăng kim nén ham muốn chui xuống lỗ, hỏi.

Phong độ của đối phương tốt vô cùng, nhìn gương mặt đen trắng lốm đốm của cô nàng mà không hề tỏ ra kinh ngạc hay kỳ quặc gì cả, chỉ riêng điểm này Tăng Như Lăng đã chấm chín mươi chín điểm cho anh rồi, đó là số điểm cao nhất dành cho đàn ông trong lịch sử.

“Tôi tìm Vụ Mang Mang, cô ấy có ở đây không?”, Lộ Tuyền hỏi.

Ngay cả giọng nói cũng hay đến mức khiến lỗ tai người khác mang thai ngay, Tăng Như Lăng lại lén cộng thêm một điểm cho Lộ Tuyền.

Phụ nữ ham mê sắc đẹp chính là dễ bị lừa gạt như thế đấy.

Tại Vụ Mang Mang nghe thấy giọng đàn ông, lập tức tò mò quay lại, toà nhà ký túc này của các cô được quản lý khá nghiêm ngặt, ngay cả Quách Tuyết Phong cũng chưa từng đến đây.

Thế nên bỗng dưng nghe thấy giọng đàn ông nên đương nhiên là Vụ Mang Mang tò mò rồi.

Chỉ có điều khi nhìn thấy người đó, Vụ Mang Mang suýt thì sợ đến tè ra quần, ngay cả bọt kem đánh răng ở khóe môi cũng chưa kịp lau đi, cô mở cửa lao vọt ra ngoài.

Vụ Mang Mang hoàn toàn không ngờ được sau một tuần mà Lộ Tuyền lại thần thông quảng đại dám đến ký túc của cô, cô nhất định sẽ mách với đi quản lý ký túc.

“Cậu ơi, cậu đến thăm cháu à?”, Vụ Mang Mang cười giả tạo bước tới, quay sang nói với Tăng Như Lăng, “Đây là cậu của chị, chị từng kể em nghe đó”.

“Cậu à, cậu đứng ngoài đợi cháu một lát, cháu thay đồ rồi ra, bạn cháu vẫn chưa tắm rửa gì hết”. Vụ Mang Mang nói một tràng như bắn súng, chỉ sợ người ta cắt ngang.

Tăng Như Lăng sực nhớ đến gương mặt loang lổ của mình, tuy ông cậu rất đẹp trai nhưng cô nàng cũng thấy mắc cỡ, nên Tăng Như Lăng không phản đối Vụ Mang Mang nói.

Còn Lộ Tuyền thì thông thả nói: “Cậu à? Ban nãy anh nói với đi quản lý bên dưới, anh là dượng của em, lát nữa em đừng nói hớ đấy”. Lộ Tuyền giờ ngón tay cái ra, lau đi bọt kem dính bên khóe môi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang biết ngay Lộ Tuyền sẽ không phối hợp với mình, cô đành trăn mặt ra cười với Tăng Như Lăng: “Cậu của chị chỉ thích nói đùa thôi”.

Tăng Như Lăng nhìn Vụ Mang Mang, vẻ mặt như kiểu chị đang bắt nạt IQ của em đó hả?

Vỡ kịch này Vụ Mang Mang cũng không diễn được nữa, cô đẩy Lộ Tuyền ra ngoài, hất tay anh ra rồi đi thẳng đến cửa sổ cuối hành lang, dừng lại hỏi, “Anh đến để làm gì?”.

“Anh đến thăm cháu gái của anh”, gương mặt Lộ Tuyền chỉ chực mỉm cười.

Vụ Mang Mang nhón chân lên áp sát mặt lại gần Lộ Tuyền, “Nhìn đi, nhìn xong rồi thì đi”.

Lộ Tuyền quả nhiên chăm chú ngắm cô, sau đó mới nói: “Gần đây có phải em nóng trong người không, có ghèn ở mắt kia”.

Vụ Mang Mang đập lên giày da sang trọng của Lộ Tuyền, sau đó chạy về ký túc một cách mất thể diện, nói chuyện với Lộ Tuyền sẽ khiến cô chết sớm mất.

Tăng Như Lăng đã thoa kem xong, vẽ lông mày, tô son, lại gần Vụ Mang Mang hỏi về gian tà: “Cậu của chị đẹp trai quá, chị có thiếu mợ không?”.

Vụ Mang Mang huých cùi chỏ vào người Tăng Như Lăng, “Thiếu”.

Tăng Như Lăng lườm cô, “Xi, chị chi biết lừa em”.

Vụ Mang Mang không nói gì.

Tăng Như Lăng đập vai vào lưng Vụ Mang Mang, “Haizz, nói đi, vị này rốt cuộc là ai? Nhìn không giống người bình thường”.

Vụ Mang Mang vờ bôi kem dưỡng da vừa nói: “Bạn trai cũ của chị”.

“Trời ơi”, Tăng Như Lăng tỏ ra khoa trương, “Sao lại chia tay? Sao chị nỡ chia tay? Chỉ gương mặt đó thôi, ngắm cả đời cũng không thấy chán đó”.

Vụ Mang Mang trầm nghĩ ban đầu chị cũng nghĩ thế đấy.

“Tính cách không hợp”, Vụ Mang Mang nói.

Người bình thường sẽ nghĩ bốn chữ “tính cách không hợp” này là trả lời cho có lệ, Tăng Như Lăng vốn trí tưởng tượng phong phú nói ngay: “Có phải anh ấy ngoại tình không?”

Bây giờ đàn ông đẹp trai lại có tiền đều thế cả. Bây giờ anh ấy quay đầu, cảm thấy chị tốt hơn đúng không?”.

“Không phải”. Vụ Mang Mang không nhận được tâm sự với cô nàng, “Quản chị rất nghiêm, sáu giờ sáng phải dậy tập thể dục, chín giờ tối phải lên giường đi ngủ, còn không cho chị chơi game, trước mặt anh ấy cũng không được chơi điện thoại. Cuối cùng còn xóa sạch trang bị trong tài khoản mà chị đã chơi hơn ba năm trời, chị thực sự không thể chịu đựng được, em nói có phải không?”.

Tăng Như Lăng tỏ vẻ hoàn toàn không hiểu nổi Vụ Mang Mang, “Tốt quạ còn gì. Nếu có người quản em như thế thì eo của em sẽ không có mỡ rồi”, Tăng Như Lăng véo vào phần mỡ bụng của mình.

“Chị đúng là có phúc mà không biết hưởng, làm bộ làm tịch”.

Vụ Mang Mang bĩu môi, đàn ông có hợp hay không chỉ có người có kinh nghiệm mới hiểu được, người ngoài chỉ có thể nhìn thấy hào quang của Lộ Tuyền thôi.

Vụ Mang Mang bôi kem xong thay đồ, chải tóc rồi mới mở cửa, Lộ Tuyền quả nhiên đứng trước cửa, Vụ Mang Mang ngược lên nhìn, cửa phòng xung quanh đều mở hết, một đám con gái thò đầu ra lên lút nhìn.

Thời buổi này đẹp trai trên tivi hay mạng đều là kiểu “thịt tươi nhò”, mặt thư sinh, da dẻ mịn màng hơn phụ nữ, hiếm khi có ông chủ đẹp trai đầy ắp ma lực đàn ông như Lộ Tuy, mới nhìn đã biết quý ông tài giỏi có nhà có xe, mọi người đều muốn ngắm nhìn để rửa mắt.

Lại nhìn Lộ Tuy, anh vẫn tỏ ra ung dung tự tại, quen làm mục tiêu nổi bật của mọi người từ lâu rồi.

“Đi thôi”, Vụ Mang Mang tức tối nói với Lộ Tuy.

Cô mới đi mấy bước thì Tăng như Lăng đuổi theo, “Mang Mang, cái đó... buổi tối chị quay về chứ? Trước tám giờ rưỡi nhất định phải về đó”.

Vụ Mang Mang khoát tay với Tăng Như Lăng, yên chí, lát nữa cô sẽ xử lý Lộ Tuy, buổi trưa vẫn có thể quay về ăn trưa mà.

Xuống lầu một, Vụ Mang Mang kéo Lộ Tuy đến trước mặt di quản lý ký túc, lạnh mặt nói về kích động: “Dì ơi, sao đi lại tùy tiện cho một người đàn ông vào đây? Anh ấy gạt đi đó, anh ấy không phải dưỡng của cháu, cháu không có người cô nào hết. Đi để anh ấy vào, không sợ nữ sinh của chúng ta xảy ra chuyện ư?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Type: cò mọt

Di quản lý ký túc nhìn Vụ Mang Mang về kì quặc, tựa như không rõ ý của cô.

Vụ Mang Mang lập tức đã nhận ra Lộ Tuy đã chơi cô một vở, anh vốn không nói mình là dưỡng của cô.

Vụ Mang Mang chỉ đành xấu hổ đi ra ngoài.

“Xin lỗi, làm phiền chị quá.” Lộ Tuy mỉm cười với di quản lý, sau đó xoa đầu Vụ Mang Mang về yêu chiều.

Di quản lý cười với Lộ Tuy, “Không sao”. Sau đó trả lại chứng minh nhân dân cho anh.

Người đàn ông mà ngay cả hình trên chứng minh nhân dân cũng đẹp trai ngời ngời như thế làm sao thiếu phụ nữ chứ, di quản lý vô cùng yên tâm về Lộ Tuy, mới nhìn đã biết không phải loại tùy tiện rồi.

Vụ Mang Mang vừa đến cửa thì nghe di quản lý nói với Lộ Tuy sau lưng: “Cái đó, người theo đuổi cô bé kia hơi nhiều, cậu phải cẩn thận đấy.”

Vụ Mang Mang nghe xong suýt ngã lăn xuống cầu thang ngay cửa.

“Cảm ơn chị Vương, tôi sẽ chú ý.” Lộ Tuy đáp.

Vụ Mang Mang đã ở đây nửa năm trời mà không biết di quản lý họ Vương, Lộ Tuy mới đến đã biết gọi chị Vương rồi, cái miệng thật ngọt quá!

Vừa xuống cầu thang Vụ Mang Mang ngẩng lên trông thấy Quách Tuyết Phong đang đạp xe lại gần.

Quách Tuyết Phong nhìn thấy Vụ Mang Mang thì hào hứng đạp xe nhanh hơn, đến trước mặt Vụ Mang Mang liền ngừng lại, “Mang Mang, tôi chạy đến Lão Vương Ký ở phía Tây mua cháo thịt lạc mang về cho cậu đây.”

Tuy đã là mùa xuân nhưng thành phố A vẫn rất lạnh lẽo, Vụ Mang Mang mặc áo khoác dày, mà Quách Tuyết Phong chỉ mặc áo pull mỏng tay dài, còn nóng đến chảy mồ hôi, vì sợ cháo nguội mất nên cậu đã cố gắng đạp xe thật nhanh đến đây.

Vụ Mang Mang nhận lấy hộp cháo, trong lòng rất cảm kích nhưng lại thấy hổ thẹn, “Cậu không cần đối xử tốt với tôi như thế.”

Quách Tuyết Phong cười nói: “Chính tôi cũng thích ăn nên mới mua mà.”

Vụ Mang Mang biết Quách Tuyết Phong đang dỗ mình, định nói thì thấy Quách Tuyết Phong nhìn ra sau lưng cô về căng thẳng: “Anh ta là ai?”

Vụ Mang Mang không cần quay lại cũng biết Lộ Tuy đã ra rồi.

“Lộ Tuy.” Lộ Tuy đứng cạnh Vụ Mang Mang, chìa tay ra với Quách Tuyết Phong.

Quách Tuyết Phong ngăn ra rồi luống cuống bắt tay Lộ Tuy, tự giới thiệu: “Quách Tuyết Phong.”

Vụ Mang Mang nhìn về luồng cuống của cậu ta, bất giác cảm thấy giận Lộ Tuyền, một sinh viên như Quách Tuyết Phong đối mặt với Lộ Tuyền thì đương nhiên không tài nào chống đỡ nổi rồi, Lộ Tuyền đây là thắng mà không cần tới vũ lực.

Quách Tuyết Phong nhìn Lộ Tuyền, rồi lại nhìn Vụ Mang Mang, vẻ mặt tủi thân như bị tổn thương, và cả sự buồn bã tự ti, “Vậy tôi đi trước đây.”

Hoa đào của Vụ Mang Mang quá nhiều, cuối cùng cô đã làm người tốt nhất tức tối bỏ đi rồi.

Vụ Mang Mang nhìn theo bóng dáng cô đơn của Quách Tuyết Phong, sự hổ thẹn trong lòng sắp vùi dập bản thân. Tuy cô không định hẹn hò với Lộ Tuyền nhưng lại cảm thấy người như mình không xứng với tấm chân tình của Quách Tuyết Phong, cô sợ ở cạnh cô sẽ làm tổn thương cậu mất.

Quách Tuyết Phong vừa đi thì Vụ Mang Mang liền tỏ vẻ khó chịu với Lộ Tuyền, cứ đi thắng mà không nói năng gì.

“Ăn cháo đi, lát nữa nguội sẽ không tốt cho dạ dày”, Lộ Tuyền bảo.

Vụ Mang Mang không nói, trong khu vườn nhỏ ven đường có một chiếc ghế dài, cô tiến lại ngồi xuống ghế, mở nắp hộp cháo, ăn từng miếng nhỏ.

Thực ra Vụ Mang Mang không ăn trứng, nhưng món cháo trứng thịt nạc của Lão Vương Ký rất thơm ngon, cô ăn một lần đã thích, Quách Tuyết Phong cứ cuối tuần lại đạp xe qua nửa thành phố mua cho cô.

Sau này chắc là không ăn được nữa, khoe mắt Vụ Mang Mang ươn ướt, chính cô cũng không ngờ mình lại rơi nước mắt vì Quách Tuyết Phong, cậu thật sự thật sự là một người con trai rất tốt.

Tất nhiên Lộ Tuyền cũng nhìn thấy nước mắt trên khóe mi Vụ Mang Mang, con gái đó thường chỉ nhìn thấy mặt tốt nhất của đàn ông, những điều xấu xa đều che đậy trong bóng tối, điều ấy cần cả đời mới phát hiện ra.

Vụ Mang Mang vừa ăn cháo vừa dùng đầu ngón tay gạt nước mắt, thi thoảng liếc nhìn Lộ Tuyền, người này đã quen kiềm chế, đang ung dung thành thói quen thường thức những cô gái dạn dĩ học Anh văn không xa đó.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Vụ Mang Mang ăn cháo xong, không kìm nổi mới hỏi Lộ Tuyền.

“Em biết mà, Mang Mang”, Lộ Tuyền nhìn Vụ Mang Mang.

Ánh mắt đó khiến cô có ảo giác đang bị anh săn bắt vậy.

Vụ Mang Mang kích động đứng lên, “Nhưng chúng ta không hợp nhau, em cũng không xứng với anh.”

Lộ Tuyền làm dấu tay bảo Vụ Mang Mang hãy bình tĩnh lại, sau đó anh nói: “Anh có thể hạ thấp đẳng cấp để hợp với em.”

Vụ Mang Mang tức đến ngã ngửa, thầm mắng trong lòng, theo đuổi phụ nữ còn độc miệng thế ư? Có phải là thật lòng hay không?

“Em phải đến phòng thực nghiệm đây”, Vụ Mang Mang chẳng buồn đếm xỉa đến Lộ Tuyền, sợ mình bị tức đến bạc tóc mất.

“Anh đưa em tới đó”, Lộ Tuyền cũng đứng lên.

“Không cần không cần”, Vụ Mang Mang cầm hộp cháo lên rồi bắt đầu chạy như điên, tận sâu trong tim mình cô sợ hãi Lộ Tuyền, có lẽ là sợ quyết tâm sẽ bị dao động.

Với tính cách của Lộ Tuyền đương nhiên sẽ không chạy đuổi theo Vụ Mang Mang trong trường rồi, anh chỉ có thể cười bất lực.

Vụ Mang Mang chạy như điên đến phòng thực nghiệm, suýt thì không thở nổi, ngồi được một lúc mới nhận ra hành vi ban nãy của mình thật sự quá ấu trĩ.

Cũng may sau đó Lộ Tuyền không xuất hiện nữa, Vụ Mang Mang trốn trong phòng thực nghiệm đến tám giờ mới bị liên hoàn call đoạt mệnh của Tăng Như Lăng triệu hồi về ký túc.

Nhưng Vụ Mang Mang chưa về đến ký túc thì bị Tăng Như Lăng chặn lại ở ngã rẽ, “Bạn trai cũ của chị đi rồi sao?”

Vụ Mang Mang gật đầu.

Tăng Như Lăng vỗ vai Vụ Mang Mang, “Chị hay thật đó, đàn ông theo đuổi chị người sau đẹp trai xuất sắc hơn người trước, em thật sự lo cho anh họ em, Quách Tuyết Phong căn bản không hàng phục nổi chị.”

Vụ Mang Mang cười cười, “Chị có phải là rỗng là hồ đâu, cái gì mà hàng phục với không hàng phục.”

“Mang Mang, em chỉ hỏi giúp anh họ em một câu, rốt cuộc chị suy nghĩ thế nào về anh ấy?” Tăng Như Lăng thu về mặt đùa cợt lại.

Vụ Mang Mang hơi cúi đầu, chân vô thức đá qua đá lại hòn đá nhỏ bên ven đường, “Chị nghĩ anh Quách đối xử với chị rất tốt, tích cách cũng rất chính

trực, nhiệt thành.”

“Nhưng chị không hề thích anh ấy đúng không?” Tăng Như Lăng nắm trụng trọng điểm.

Vụ Mang Mang nhìn Tăng Như Lăng: “Nhưng cả đời này chị không định tìm người chị thích, chị chỉ cần tìm một người luôn yêu chị, đối tốt với chị thôi.”

Tăng Như Lăng vẫn còn trong giai đoạn tràn đầy ảo tưởng và mơ mộng về tình yêu, có vẻ không hiểu được suy nghĩ này của Vụ Mang Mang, “Nhưng chị có thể tìm một người chị thích và cũng chỉ thích chị cơ mà.”

Vụ Mang Mang nhìn Tăng Như Lăng về hăm mộ, cô từng nghĩ như vậy nhưng bây giờ lại cảm thấy quá khó quá khó!

Đối với Vụ Mang Mang, khi nam nữ ở với nhau, tình yêu không còn là mục tiêu chủ yếu mà cô theo đuổi, chỉ cần mọi người tính cách hợp nhau, ở bên nhau thoải mái là đủ.

Tăng Như Lăng không có được câu trả lời của Vụ Mang Mang, nghĩ ngợi rồi nói: “Em biết lời em nói có thể hơi quá đáng, nhưng em vẫn phải nói với chị, nếu chị không thích anh họ em thì đừng chấp nhận anh ấy, vì làm thế sẽ rất tàn nhẫn, anh ấy mong chị thích anh ấy mà.”

Vụ Mang Mang gật đầu: “Chị biết rồi.”

Tăng Như Lăng nhìn về huyệt hắc trên mặt Vụ Mang Mang, cũng biết mình có phần tàn nhẫn. Thực ra đây là chuyện riêng của Vụ Mang Mang, cô không nên nhúng tay vào.

Vụ Mang Mang kéo tay Tăng Như Lăng, “Em không nói thì chị cũng biết phải làm thế nào, chị không thể hại anh Quách được.”

Vụ Mang Mang ngược lên nhìn bầu trời, trên đó đã loáng thoáng vài ngôi sao, cô tịch hệt như tâm trạng cô hiện giờ.

Người cô yêu rời xa cô, người cô thích thì không ở bên nhau được, mà người thích cô thì cô không nỡ làm tổn thương, con đường tình cảm này hình như tất cả đều đi vào ngõ cụt thì phải.

Điện thoại di động của Tăng Như Lăng báo có tin nhắn Wechat, cô nàng lướt nhìn màn hình rồi kéo tay Vụ Mang Mang, “Đi thôi.”

Rẽ qua con đường nhỏ chính là ký túc xá số hai nữ số 2 của họ.

Vụ Mang Mang thoáng thấy kỳ lạ, nhất thời chưa nhận ra là gì, năm phút sau Vụ Mang Mang mới tò mò hỏi: “Hôm nay ký túc xá của chúng ta cúp điện sao?”

Cả tầng lầu chả có ngọn đèn nào sáng, không thể hiểu nổi, tối om om một mảng giống như một con quái thú hình vuông cực lớn.

Tăng Như Lăng chỉ cười mà không nói gì.

Bỗng dưng trước mắt Vụ Mang Mang bùng sáng, cả tòa nhà như bật sáng đèn cùng lúc, nhìn từ xa, những gian phòng sáng đèn tổ thành một từ đơn tiếng anh “Love”.

Quách Tuyết Phong đứng bên dưới tay ôm bó hoa hồng to, căng thẳng và hơi xấu hổ nhìn Vụ Mang Mang, sau lưng cậu còn có hai nam sinh căng băng rôn, bên trên viết, “Mang Mang, làm bạn gái anh nhé?”

Những người đến xem đều phụ họa, “Nhận lời đi, nhận lời đi.”

Vụ Mang Mang quay sang nhìn Tăng Như Lăng, chẳng trách lúc này cô nàng nói những lời đấy với cô.

Quách Tuyết Phong đi theo lối mà đám người đó tách ra, đến trước mặt Vụ Mang Mang, đưa bó hoa hồng ra phía trước, “Mang Mang, em có đồng ý làm bạn gái của anh không?”

Vụ Mang Mang giống như bị nướng trên đồng lửa, cô đã nhận lời Tăng Như Lăng sẽ không đồng ý làm bạn gái Quách Tuyết Phong, nhưng nếu trong tình cảnh này mà từ chối thì sẽ là cú shock rất lớn đối với cậu ấy.

Mà lúc này Lộ Tuy cũng đến xem kịch vui, anh ặng lẽ đứng dưới ngọn đèn không xa, nhìn không rõ cảm xúc, nhưng cứ ngọn núi đè nặng lên tim Vụ Mang Mang.

“Nhận lời đi, nhận lời đi”, những tiếng hét vẫn tiếp tục, mọi người đều thích câu chuyện “những người có tình đều sẽ trở thành thân thuộc”.

Niềm vui là chuyện của mọi người, nhưng bị thương lại chỉ có thể một mình lặng lẽ gặm nhấm.

“Xin lỗi, mình không thể nhận lời cậu”, Vụ Mang Mang dờ dẫm nói.

Mọi người xung quanh đều im phăng phắc.

Quách Tuyết Phong nghe xong gần như không tỏ ra kinh ngạc gì, cậu cười khổ: “Thực ra buổi sáng tôi đã đoán ra, chỉ là tối nay tôi đã nhờ bạn bè, bạn

cùng lớp từ lâu rồi, tuy chúng ta không thể yêu nhau nhưng tôi vẫn muốn cho mình một cơ hội, lỡ như xuất hiện kỳ tích thì sao?”

Quách Tuyết Phong lại đưa bó hoa hồng cho Vụ Mang Mang, “Mang Mang, hoa hồng rất hợp với cậu, cậu hãy nhận lấy nhé, không thể làm người yêu thì chúng ta vẫn có thể làm bạn mà.”

Giây phút này, Vụ Mang Mang cảm thấy cô quá hư hỏng, vốn dĩ những sai lầm đó cô có thể ngăn chặn nhưng cô đã thả trôi nó, để mặc Quách Tuyết Phong ngày càng lún sâu hơn, làm tổn thương nặng nề đến người con trai cực tốt cực tốt này.

“Xin lỗi”, Vụ Mang Mang muốn khóc, nhưng lại cảm thấy cả tư cách rơi nước mắt cũng không có.

Mọi người cùng thờ dài, cũng có người mắng Vụ Mang Mang, đương nhiên không ít người tỏ ra thấu hiểu, không thể cứ bạn thích tôi thì tôi phải thích bạn, đúng không?

Vụ Mang Mang về phòng rồi, cả buổi tối không ngủ được, nửa đêm bò dậy mở Weibo ra, xóa sạch sẽ tất cả những Weibo Hồng Hạnh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Type: cò mọc

Sáng sớm thứ Hai, Vụ Mang Mang vừa thức dậy thì thấy Lý Đồng phòng kế bên thò đầu vào, nói: “Mang Mang, cái anh siêu đẹp trai hôm qua đến phòng các cậu tới rồi kìa, đang đợi cậu ở dưới đó.”

Nói thật là Vụ Mang Mang không ngờ là Lộ Tùy vẫn còn ở A, hơn nữa mới sáng sớm đã chạy tới. Cô vội vàng rửa ráy xong chạy xuống lầu.

Không phải cô vội gặp Lộ Tùy, mà là bản thân Lộ Tùy đã là một vở kịch, mọi người nhìn thấy anh sẽ suy diễn ra đủ mọi câu chuyện với những tình tiết kinh điển nhảm chán.

Câu chuyện của Vụ Mang Mang trải qua hai ngày áp ú, cơ bản đã thống nhất được tình tiết chủ đạo, nói cô là nhân tình được một tổng giám đốc nào đó bao nuôi, còn những câu chuyện thêm thắt sau đó thì quá nhiều.

Người lương thiện một chút thì nói anh tổng giám đốc nào đó cảm thấy Vụ Mang Mang mới là tình yêu đích thực, nên chia tay rồi vẫn đến tìm cô.

Người độc mồm một tí thì nói Vụ Mang Mang là người mắc nợ phải bỏ trốn, bị người ta đuổi theo, hoặc là Vụ Mang Mang đã yêu một “thịt tươi nhỏ” nào đó, nên quyết định rửa tay gác kiếm làm người trở lại, kết quả là anh tổng giám đốc kia không buông tha.

Tăng Như Lăng kể hết những phiên bản đó, còn thêm mắm dặm muối cho Vụ Mang Mang nghe.

Thực ra cô cũng không chắc Vụ Mang Mang đang diễn vai nào, nhưng bạn trai cũ thì quá mạnh mẽ tài giỏi, mà tài nữ khoa múa tranh ngôi hoa khôi đại học A với Vụ Mang Mang đã phân tích một loạt những gì có trên người Lộ Tùy, tuy không có gì lạ nhưng chiếc đồng hồ bản giới hạn Patek Philippe mà anh đeo trên tay đã chứng tỏ tài lực của anh rồi.

Thời buổi này đàn ông ba mươi mấy tuổi lắm tiền hên hò cùng một cô gái hai mươi mấy tuổi, trong một vạn người e rằng cũng không tìm ra một người nghĩ là họ yêu nhau thật lòng, giao dịch quyền – sắc hình như đã trở thành bìa sách của những câu chuyện thế này.

Mà Vụ Mang Mang tuy rằng quần áo, giày dép và túi xách đều là những nhãn hiệu nổi tiếng, nhưng đến nay cha mẹ và họ hàng của cô chưa từng xuất hiện, bình thường tiêu tiền tuy không thể là dè xèn, tiết kiệm, nhưng cũng không phải dạng con nhà giàu, sự mâu thuẫn này càng chứng tỏ gia cảnh của cô bình thường, chỉ dựa vào một nguồn lực giàu có nào đó để sống. Mất đi nguồn lực đó, đương nhiên sẽ nghèo kiệt tới mức chỉ còn lại quần áo và giày vớ mặc trên người.

“Mang Mang, trước đây có phải chị thật sự...” Tăng Như Lăng dè dặt hỏi, chỉ sợ làm tổn thương lòng tự trọng của Vụ Mang Mang, dù sao cũng chẳng phải quá khứ huy hoàng gì.

Nhưng nếu Vụ Mang Mang thật sự là tình nhân được người ta bao nuôi thì Tăng Như Lăng phải giữ khoảng cách với cô.

Mà trong chuyện này dù Vụ Mang Mang nói không phải, thì có lẽ mọi người cũng không tin cô.

Quả thực Vụ Mang Mang cũng nói với Tăng Như Lăng là “không phải”, nhưng ánh mắt mọi người nhìn cô vẫn mang theo nhiều hoài nghi. Trừ Lộ Tùy ra, Ninh Tranh và Thẩm Đình đều là đại diện điển hình của đẹp trai, tài giỏi, giàu có, thực sự khiến người khác không thể không hiểu lầm.

“Tam nhân thành hổ, chúng khẩu thước kim*”, Vụ Mang Mang mấy hôm nay rất khổ sở, ngay cả trên đường đi gặp Quách Tuyết Phong, đối phương cũng cuống cuống tránh né, cứ như việc từng thích người như Vụ Mang Mang là một chuyện cực kỳ si nhục vậy.

*Tam nhân thành hổ: ngày xưa có ba người cùng nói dối là có hổ trong làng, người nào nghe cũng tưởng là thật. Ý chỉ là nhiều người cùng nói dối giống hệt nhau thì sẽ khiến người khác tưởng thật. Chúng khẩu thước kim: tương đương với câu ‘trăm năm bia đá cũng mòn, ngàn năm bia miệng hãy còn tro’.

Cả hai câu này đều nói lên tính hãm hại người khác và tính phá hoại cũng như lời đồn đại. (ND)

Vụ Mang Mang xuống lầu thì nhìn thấy Lộ Tuyền.

Hôm nay Lộ Tuyền mặc bộ đồ theo phong cách thể thao, khác biệt khá lớn với phong cách thường ngày của anh, lúc này anh đang ngồi trên xe đạp.

Vụ Mang Mang liếc nhìn chiếc xe đạp kia, quả nhiên là kiểu xe đua lăm tiền, xe đạp của Ferrari đúng là lóa mắt, Vụ Mang Mang đoán chiếc xe này của Lộ Tuyền chắc là cách ngày bị trộm mất không xa đâu.

“Sao anh tới đây?” Vụ Mang Mang đứng lại, cách Lộ Tuyền khoảng ngoài ba mét, hai tay đút vào túi áo khoác, ý vạch rõ giới hạn với anh.

Lộ Tuyền rút hộp giữ nhiệt trong giỏ xe đạp ra đưa cho Vụ Mang Mang, “Anh đến mang bữa sáng cho em.”

Vụ Mang Mang hoàn toàn không ngờ Lộ Tuyền lại làm thế, cô công nhận, cô quá hiểu khiêu người như Lộ Tuyền, không có lợi lộc gì thì sẽ không dậy sớm, đồ của anh dễ nhận thế sao?

“Em không cần”, Vụ Mang Mang lạnh lùng nói.

“Năm giờ anh đã dậy nấu cháo cho em, cháo cá em thích đấy.” Lộ Tuyền nói, “Cà nem cuộn rán và sữa nữa.” Lộ Tuyền lại đưa ly nước giữ nhiệt cho Vụ Mang Mang, bên trong là sữa bò mà cô đã quen uống khi còn ở nhà anh.

Ban đầu khi còn hẹn hò, Lộ Tuyền nói sẽ đưa cô đến bãi chăn, đích thân vắt sữa bò cho cô.

Tiếc là Vụ Mang Mang không phải kẻ tham ăn, đây cũng không phải là đấu trường Đông Sơn, cô cũng không đói đến mức đầu óc choáng váng.

“Lộ Tuyền, những lời em nói với anh là thật đó. Anh đang không tìm được phụ nữ sao? Đừng phí thời gian với em nữa.” Vụ Mang Mang nói.

“Anh không thấy phí thời gian”, Lộ Tuyền đáp gọn.

Vụ Mang Mang hoàn toàn bó tay trước Lộ Tuyền “bám dính dai dẳng”, chỉ có thể mở mô thức giễu cợt, “Ha, anh đừng nói với em là chia tay rồi mới ý thức được em là tình yêu đích thực, xa em rồi anh sống không nổi gì đó nhé.”

“Cũng không tới nỗi”, tay Lộ Tuyền đặt trên tay nắm xe đạp, khẽ cười nói.

Vụ Mang Mang thật sự không hiểu Lộ Tuyền, cô cũng không tự luyện tới mức nghĩ rằng trên đời này Lộ Tuyền không bao giờ còn tìm thấy người nào tốt hơn cô, thế nên thái độ của Lộ Tuyền càng trở nên khó hiểu hơn hết.

Người như anh, đừng nói là cao ngạo quý phái, nhưng theo đuổi phụ nữ mà phải xuống nước nhường nhịn thế này không phải là tác phong của Lộ Tuyền.

Nhưng nếu là đã kích báo thù, thì Vụ Mang Mang lại cảm thấy Lộ Tuyền chắc không nhàm chán tới mức đó.

“Nếu anh nói rằng, rời xa em rồi, anh nhận ra ăn thức ăn ngon lành đến mấy cũng giống như thiếu muối, thì em có tin anh không?” Lộ Tuyền hỏi.

Con người sở dĩ được gọi là động vật bậc cao là vì họ có tình cảm, có nhu cầu ở thứ bậc cao hơn, nhu cầu đầy không giới ở việc chỉ theo đuổi sinh tồn và an toàn, họ cần được yêu, được tôn trọng, được người khác cần, theo đuổi việc tự mình thực hiện giá trị cuộc sống.

Đối với một số người, những nhu cầu đó trong một số thời điểm nào đó, thậm chí còn quý giá hơn cả sinh mệnh.

Câu đồng thoại kinh điển “quý giá như muối”, Vụ Mang Mang đã từng nghe qua.

“Bớt ăn muối cũng không phải là chuyện xấu, đến tuổi rồi sẽ có nguy cơ bị cao huyết áp, ăn ít muối càng tốt.” Vụ Mang Mang không để rung động trước những lời nói ngọt ngào khéo léo của đàn ông.

Lộ Tuyền chồm người tới, cúi đầu nói khẽ vào tai Vụ Mang Mang, “Em thật sự nghĩ rằng anh già rồi à?”

Giọng anh dịu dàng nhưng nguy hiểm, tuy Vụ Mang Mang cảm thấy mình sẽ không thỏa hiệp, có lẽ kẻ ngốc mới phạm cùng sai lầm lần hai, nhưng do sự sùng bái khiếp sợ theo bản năng với Lộ Tuyền, Vụ Mang Mang vẫn không dám lấy tuổi tác của anh ra để nói, cái đêm sai lầm đó, cô đã bị anh hành hạ rất nhiều.

Bị Lộ Tuyền uy hiếp, Vụ Mang Mang càng tỏ ra khó chịu với anh, quay lưng đi thẳng, cô còn phải đến phòng học mà.

Lộ Tuyền đạp xe thông thả đi cạnh Vụ Mang Mang, cô bực bội quay sang, nói: “Anh đừng theo em nữa được không? Biết em ghét nhất ở anh điều gì

không? Chính là tính cách cứ bấp ếp người khác cúi đầu trước mình đó!”

“Biết anh thích gì ở em không?” Lộ Tuy hỏi.

Vụ Mang Mang không biết, nhưng sự tò mò trỗi dậy, cô lập tức dừng bước.

Lộ Tuy cười như một con cáo già, “Anh thích kiểu thích đối nghịch với anh của em, rất thú vị.”

Bệnh thần kinh này ở đâu xuất hiện đây? Vụ Mang Mang nghi ngờ Lộ Tuy có phải bị người khác nhập vào người, thay đổi tính cách hay không.

Lộ Tuy cứ theo Vụ Mang Mang đến tòa nhà giảng đường, hơn nữa Vụ Mang Mang cảm thấy anh còn định đi theo cô vào lớp để dự thính, đúng là không thể nào sống nổi!

Xung quanh đã có người chỉ chỉ trỏ trỏ, rì rầm to nhỏ.

“Anh đừng như thế được không, bạn em đã bắt đầu đồn đại về chúng ta rất khó nghe rồi, nói em được anh bao nuôi đó”, Vụ Mang Mang giậm chân.

Lộ Tuy khề cau mày, “Thanh giả tự thanh.”

“Anh không hiểu gì hết hả?” Đối với Vụ Mang Mang, tâm lý của cô không mạnh mẽ như Lộ Tuy, có lẽ cô có thể lạnh nhạt đối mặt với những lời đồn đại vô căn cứ đó, nhưng trong lòng lại khao khát được người ta biết cô không phải loại người đó, cô cũng không muốn mất đi những người bạn như bọn Tăng Như Lăng.

“Ăn sáng xong đi, những chuyện này anh sẽ giải quyết cho em.” Lộ Tuy đưa hộp giữ nhiệt cho Vụ Mang Mang, “Mang Mang, anh biết em đang sợ điều gì, lần này chúng ta có thể ở bên nhau theo một cách khác, trước đây là do anh tự cho mình là đúng.”

Vụ Mang Mang chớp mắt, cô không sợ Lộ Tuy mỉa mai, giấu cợt mình, cô sợ nhất là thái độ dửng dưng này của anh, cứ như là viên thuốc độc bọc đường vậy.

“Ăn đi, em ăn rồi ngày mai anh sẽ không nấu cháo cho em nữa”, Lộ Tuy bảo.

Còn có ngày mai? Lộ Tuy vừa ra tay đã bắt thóp được Vụ Mang Mang, cô chỉ có thể ngoan ngoãn nhận lấy, “Thế chúng ta đã hứa rồi nhé, ngày mai không được mang bữa sáng cho em nữa.”

“Ừ”, Lộ Tuy trả lời, dẫn Vụ Mang Mang đến vườn hoa nhỏ trước khu giảng đường, ngồi xuống.

Vụ Mang Mang ăn một miếng cháo, tay nghề của Lộ Tuy xưa nay rất tuyệt, “Sao em cứ cảm giác anh rành rẽ trường bọn em thế nhỉ?”

Lộ Tuy cười, “Khá rành.” Anh nhìn đồng hồ, “Ăn đi, sắp vào học rồi.”

Cả ngày sau đó, Vụ Mang Mang không thấy Lộ Tuy nữa, nhưng hôm ấy Vụ Mang Mang cũng không đến nổi buồn chán, buổi chiều và tối, thầy hướng dẫn và người phụ trách lần lượt đến tìm Vụ Mang Mang, bảo cô đừng quan tâm những lời đồn thổi kia. Họ sẽ không tin.

Vụ Mang Mang mới nghe đã biết chắc là Lộ Tuy tìm đến họ để nói rõ.

Ngay cả Tăng Như Lăng khi Vụ Mang Mang mới về phòng cũng bỏ đi sự xa cách mà cười đón cô, ngại ngần nói: “Em giúp chị lấy nước nóng về rồi.”

Chỉ một câu nói, đôi bên đã giải tỏa mọi nghi kị trước kia.

Buổi tối, Tăng Như Lăng bám dính Vụ Mang Mang, hỏi chuyện cô và Lộ Tuy.

“Em không tin chị chê bai tuổi tác của Lộ tiên sinh, người ta cũng chỉ hơn ba mươi, đang là độ tuổi quyền rũ nhất, chỉ gương mặt đó cũng đủ khiến chị không thể nhẫn nhịn rồi. Đổi lại là em, có đánh chết em cũng không chia tay đâu.” Tăng Như Lăng nói.

Vụ Mang Mang im lặng.

“Chị không hề thích anh ấy sao?” Tăng Như Lăng hỏi, “Chắc không thể nào nhỉ?”

Vụ Mang Mang vốn định có chết cũng không nói, nhưng không chịu được Tăng Như Lăng bám dính như vậy, bắt buộc phải kể chuyện mình cho cô năng nghe.

“Em bảo anh ấy có quá đáng không? Lại xóa trang bị của chị, đúng là đáng hận mà. Quan chị như quan cháu nội ấy, chuyện gì mà em không nghe lời thì anh ấy có thể biến đủ mọi cách để em phục tùng, không đánh, không mắng em, nhưng nhất định sẽ có cách bắt em nghe lời. Em không biết đâu, chị cãi nhau với anh ấy, người ta yêu nhau thì đàn ông phải dỗ dành phụ nữ, bọn chị thì khác, nhất định là chị phải lấy lòng anh ấy, nịnh nọt anh ấy, chị có thể viết sách rồi đó, tên sách sẽ là “Tình thư đại toàn.” Vụ Mang Mang hể hứ tâm sự thì không cách nào ngừng lại được.

“Hơn nữa người nhà anh ấy khó lấy lòng quá. Chị cứ như con vịt xấu xí chui vào bầy thiên nga vậy, làm thế này cũng không đúng, làm thế kia cũng không được, cái này phải học, cái kia cũng phải học, học lực chưa đủ đẹp, chưa từng du học ở top 10 trường đại học tốt nhất thế giới, những chuyện này đều

là khuyết điểm không thể chấp nhận. Thực sự là quá mệt mỏi, chị nghĩ chị có sống lại lần nữa cũng không cách nào đạt được mong muốn của họ.” Vụ Mang Mang rũ vai xuống.

Tăng Như Lăng lặng lẽ nghe, sau đó hỏi, “Thế chị đã từng nói những bản khoản này cho Lộ Tuyền nghe chưa?”

Vụ Mang Mang ngẩn người rồi đáp: “Nói cho anh ấy cũng vô dụng.”

Tăng Như Lăng nghĩ ngợi, “Em cảm thấy chị cũng có phần không đúng đâu Mang Mang.”

Vụ Mang Mang lập tức trừng to mắt nhìn Tăng Như Lăng.

Con gái chơi với nhau có một đặc điểm lớn nhất, họ là động vật cảm tính, điều họ nghĩ là “bạn là bạn của tôi thì phải cố vũ tôi vô điều kiện, dù tôi đúng hay sai thì bạn vẫn phải đứng về phía tôi.”

“Chị đừng trừng mắt chứ, mắt to như thế, trừng lên làm em sợ quá”, Tăng Như Lăng giơ hai tay vờ đầu hàng.

“Em chỉ đang nghe chuyện mà bình luận thôi.” Tăng Như Lăng kiên trì nói, “Chị nghĩ xem, chị chưa từng nỗ lực mà đã phán người ta tử hình, ngược lại còn tỏ ra là người bị hại, điều này chắc chắn không đúng rồi.”

“Chị còn phải nỗ lực thế nào nữa?” Vụ Mang Mang không phục, “Chị đã gắng hết sức nghe lời anh ấy, bảo chị làm gì thì làm đó, chuyện gì cũng ưu tiên nhà họ trước, còn phải thế nào? Mà anh ấy ngay cả quyền chơi game của chị cũng tước đoạt, chị không thể chịu nổi.” Vụ Mang Mang tức đến thở hổn hển.

“Thế chị có từng nghĩ chính vì chị phối hợp như vậy, nên Lộ Tuyền mới hiểu lầm là chị tự nguyện, đương nhiên anh ấy không cho chị chơi game là không đúng, nhưng xuất phát điểm của anh ấy cũng là nghĩ cho sức khỏe của chị, hơn nữa chị đang viện cớ, hai người chia tay rồi cùng đâu thấy chị chơi game gì? Có thể thấy toàn là cái cớ thôi.” Tăng Như Lăng nói.

“Haizz... em đứng về phía nào thế hả?” Vụ Mang Mang tức tối, “Con nít con nôi.”

Tăng Như Lăng lườm cô, “Em đương nhiên là phe chị rồi. Chị đừng nghĩ em nhỏ tuổi, gì chứ lý lẽ không phải là cứ lớn tuổi là hiểu hết đâu. Chị là kiểu ‘người trong cuộc thì tối’ điển hình đó.”

Vụ Mang Mang không muốn nói với Tăng Như Lăng nữa.

Cô nàng lắc lắc tay Vụ Mang Mang, “Em đứng ở góc độ người ngoài cuộc để nói, em nghe xong chuyện của chị, tuy cũng thấy Lộ Tuyền hơi độc đoán chút nhưng chỉ ít em nhìn thấy được sự nỗ lực của anh ấy, còn chị thì cứ nhìn nhận mãi, nói cho dễ nghe là nhìn nhận, thực ra nói khó nghe là bị động, đặc biệt bị động, chị chưa từng nỗ lực cho tình cảm của hai người.”

“Chị còn phải nỗ lực thế nào nữa? Chị cái này phải học, cái kia cũng học, còn phải chịu đựng đủ mọi sự soi mói của cô anh ấy.” Vụ Mang Mang cảm thấy quá sức oan uổng.

“Được rồi, đó cũng xem là sự nỗ lực, thế sao chị không nghĩ thử xem tại sao chị lại đồng ý đi học? Mang Mang, chị không biết chị may mắn thế nào đâu, chị có một người chị thích, anh ấy cũng thích chị. Nhưng chị lại không chịu trò chuyện trao đổi với anh ấy, em là người bàng quan cũng nghe ra anh ấy thích chị đến nhường nào, nếu không thích thì người ta có kết hôn với chị không? Lúc cô của anh ấy nói xấu chị, anh ấy không chút do dự nói đỡ cho chị. Em tin chỉ cần chị chịu nói chuyện với anh ấy thì anh ấy nhất định sẽ giúp chị. Là chị quá thích anh ấy, nên không muốn để cho gia đình anh ấy cảm thấy chị không tốt, nên mới cố gắng phối hợp, đúng không? Về sau áp lực quá lớn, chị lại làm đảo bình, tiếc rằng Lộ Tuyền người ta cả nguyên nhân cũng chẳng biết, còn bị chị chê bai lớn tuổi. Nói thật là anh ấy có thể quay trở lại theo đuổi chị thì phải thấp hương bái lạy tám đời tổ tông rồi đó.”

Vụ Mang Mang tuy không thể nói rằng Tăng Như Lăng nói không đúng, nhưng nghe kiểu gì cũng thấy kỳ cục, sau đó cô thử dò hỏi, “Có phải em bị Lộ Tuyền mua chuộc rồi không?”

Tăng Như Lăng lập tức như mèo xù lông, “Chị nói gì thế? Em tốt bụng phân tích vấn đề cho chị nghe, chị lại nghĩ em như thế. Tốt thôi, em còn cầu cho chị và Lộ Tuyền chia tay mãi mãi đi, người đàn ông tốt như vậy em đang chờ để xếp hàng đây.”

“Xin lỗi, chị không nên hiểu lầm em” Dù là hiểu lầm hay không thì Vụ Mang Mang cũng phải xin lỗi trước đã, vì thật sự cô không muốn mất một người bạn như Tăng Như Lăng.

“Em còn trẻ thế mà phân tích chuyện tình lưu loát, chuyên nghiệp ghê, em đã yêu bao lần rồi hả?” Vụ Mang Mang cười hỏi.

Tăng Như Lăng không phục, “Tuy em chưa yêu nhưng em đã đọc rất nhiều sách rồi. Đọc nhiều có lợi mà, hơn nữa em thấy mạng tiếng yêu không ít lần nhưng vẫn luôn mơ hồ.”

Vụ Mang Mang nằm trên giường nhìn đỉnh màn chống muỗi màu trắng, tự hỏi bản thân, lẽ nào cô thực sự chưa từng nỗ lực?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

Type: cỏ mộc

Chuyện cũ hiện lên trong tâm trí, muốn ngủ thật sự hơi khó nên Vụ Mang Mang mở Wechat lên xem, Long Tú Quyên lại đang khoe khoang bữa tiệc từ thiện mà tối qua cô nàng tham gia, những gương mặt lớn trong thành phố đều tề tựu, người nổi tiếng ở khắp thế giới cũng có mặt.

Lộ Tuyền đã mua được tác phẩm “Sức mạnh” của nhà điêu khắc tượng nổi tiếng hiện nay với giá mười triệu tệ, rồi ai đó đã mua được tác phẩm “Hoa hương dương” của vị đạo diễn nổi tiếng nào đó...

Giới thiệu thật quá tỉ mỉ, Weibo của Long Tú Quyên hiện giờ là Weibo có dấu V đỏ nổi hơn Vụ Mang Mang lúc trước rất nhiều, vì cô ta đang mở hế cửa sổ cho thường dân thích tò mò về giai cấp thượng lưu một cách kín đáo.

Vụ Mang Mang bấm tắt màn hình, nghĩ bụng ngày mai không cần nhìn thấy Lộ Tuyền nữa, thấy anh là áp lực lại lớn như núi.

Buổi sáng vẫn có tiết học, Vụ Mang Mang và Tăng Như Lăng, cả Đới Đình Đình xuống phòng dưới lầu thì trông thấy Lộ Tuyền đang đứng đối diện khu nhà ký túc.

Trong tay Lộ Tuyền xách mấy túi giấy màu vàng, đến gần nhìn thì bên trên quả nhiên in logo của quán thức ăn nhanh nổi tiếng nào đó, rất nhiều người thích mua điểm tâm của quán này.

“Hôm qua anh chẳng đã nhận lời không mang bữa sáng tới rồi mà?” Vụ Mang Mang chỉ trích Lộ Tuyền.

Nói thực là khi Quách Tuyết Phong mang bữa sáng tới, Vụ Mang Mang không hề thấy có vấn đề gì, nhưng chuyện này nếu đổi lại là Lộ Tuyền thì cô nhìn kiểu gì cũng thấy kỳ quặc, đó là cảm giác biết rõ con sói xám đang đóng giả cừ non mà không tài nào vạch mặt anh được.

“Không phải cho em đâu.” Lộ Tuyền lần lượt đưa hai túi giấy cho Tăng Như Lăng và Đới Đình Đình.

Tăng Như Lăng mở ra nhìn, “Wow, là món sữa đậu và quẩy mà em thích, có cả bánh rán kiểu Pháp nữa. Cảm ơn anh rề nhé.”

Đới Đình Đình thì hiền lành và e thẹn hơn, chỉ khẽ nói câu “Cảm ơn”.

Được người ta dứt lốt nên Tăng Như Lăng kéo luôn Đới Đình Đình đi, “Đi thôi, không làm bóng đèn nữa.”

Vụ Mang Mang cảm thấy Tăng Như Lăng đúng là chẳng có tiết tháo gì cả, ban đầu vì bữa sáng mà bảo cô đừng vội nhận lời Quách Tuyết Phong, bây giờ lại vì bữa sáng mà bán đứng cô ngay.

Vụ Mang Mang nhìn túi giấy còn lại trong tay Lộ Tuyền, nhướn mày không nói gì.

“Yên tâm, anh không nuốt lời đâu. Đây là bữa sáng của anh.” Lộ Tuyền nói.

Lúc này đây, không nuốt lời còn đáng ghét hơn cả nuốt lời, Vụ Mang Mang cảm thấy dạ dày cô hơi đau rồi.

“Sao anh lại tới đây? Không phải anh...” Nói đến đây Vụ Mang Mang vội im thin thít, suýt thì nói hớ, tỏ ra như thể cô thích theo dõi hành tung của Lộ Tuyền vậy.

“Tiệc tối qua kết thúc là anh chạy tới đây.” Lộ Tuyền cười nói.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuyền, neho mắt, con người ấy à, có lúc quá thông minh thì không tốt chút nào.

“Thế thì anh từ từ mà ăn sáng, em còn phải tranh thủ giờ”, Vụ Mang Mang co chân chạy, trong vườn trường sáng sớm có rất nhiều bạn chạy tập thể dục, nên Vụ Mang Mang cũng không quá nổi bật.

Tuy chân cô cũng không ngắn, nhưng Lộ Tuyền lúc nào cũng có thể nhẹ nhàng sánh vai, hơn nữa Lộ Tuyền mặc đồ thể thao rõ ràng là thích hợp hơn Vụ Mang Mang mặc quần jeans.

“Lâu rồi em không luyện tập hả? Mới chạy mấy bước đã thở thế kia rồi?” Lộ Tuyền nói chuyện mà không hề thờ đốc.

Vụ Mang Mang bị Lộ Tuyền nói thế thì tức điên, chán nản dừng lại, muốn quát anh mấy câu nhưng trong đầu vô thức nghĩ đến lời Tăng Như Lăng nói hôm qua, lúc đối mặt với Lộ Tuyền cũng không hùng hổ như trước nữa.

Tuy thái độ đã mềm hơn nhưng quyết tâm của Vụ Mang Mang vẫn không hề thay đổi, có những chuyện không thể cứ trao đổi với nhau là có thể giải quyết, đó là vấn đề tâm lý.

Vụ Mang Mang đi đúng một vòng đến tiệm bánh mì mua một chiếc bánh mì thịt và một hộp sữa, trong giảng đường không cho mang thức ăn vào, tuy không hề trừng phạt gì nhưng Vụ Mang Mang là một sinh viên ngoan, xưa nay không vi phạm quy định.

Thế nên cô đến ngồi ở băng ghế dài trong vườn hoa trước tòa nhà, Lộ Tuyền ngồi xuống cạnh cô, Vụ Mang Mang liền nhảy dựng lên như bị cắn phải, “cộp cộp cộp” giậm mạnh chân đến ngồi ở băng ghế bên phải, hành động tuy ấu trĩ, nhưng thôi, ấu trĩ thì cứ ấu trĩ đi.

Lần này Lộ Tuyền không đi theo, Vụ Mang Mang liếc nhìn thấy anh đang lấy một hộp cơm giữ nhiệt và một chiếc bình giữ nhiệt từ trong túi giấy ra.

Vườn hoa không lớn, ghế cũng chỉ có hai, ba cái, một đôi tình nhân đang mang theo bữa sáng tiến lại gần, nhìn Vụ Mang Mang rồi lại nhìn Lộ Tuyền, cô nữ sinh to gan hơn nên nói với Vụ Mang Mang: “Chị gì ơi, chị xem có thể sang bên kia ngồi được không?”

Người ta đã cung kính gọi “chị” rồi, Vụ Mang Mang thực sự không tiện phản đối, đều là bạn học cùng trường, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm, hướng hô đây chỉ là chuyện nhỏ, cản trở người ta yêu đương là rất không đạo đức.

Vụ Mang Mang đang thu dọn bữa sáng thì nghe Lộ Tuyền nói: “Các bạn ngồi bên chỗ tôi đi.” Rồi anh rất tự nhiên đi đến ngồi cạnh Vụ Mang Mang.

Lần này thì tiện cho Vụ Mang Mang tham quan hộp cơm của Lộ Tuyền rồi, bên trong là sushi đầy màu sắc, Vụ Mang Mang luôn mê mẩn kiểu cơm này, không hề yêu thích gì thức ăn phương Tây, bánh mì càng không phải sở thích của cô, lúc này nhìn Lộ Tuyền ăn sushi, uống sữa mà cô hay uống, “oán khí” trong lòng cứ bùng bùng trời dậy.

Lộ Tuyền đang cố ý! Anh vốn không thích kiểu ăn sáng này. Lúc đầu ở nhà họ Tuyền, anh đều dùng cà phê và bánh xép, sushi và sữa là style của Vụ Mang Mang.

“Trẻ con!” Vụ Mang Mang khề мэng Lộ Tuyền một câu.

“Muốn ăn không? Anh có thể chia cho em.” Lộ Tuyền rất hào phóng đẩy hộp cơm sang Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang tỏ vẻ “không thèm ăn đồ thừa”, quay mặt đi tiếp tục gặm bánh mì.

“Sao hôm nay anh không đạp xe?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Mất rồi.” Lộ Tuyền đáp về không mấy bận tâm.

Vụ Mang Mang thâm nghĩ quả nhiên là bị cô đoán trúng, “Xe đạp mới rất dễ bị mất mà.”

Lộ Tuyền cười, nhìn Vụ Mang Mang, cô liền ý thức ra mình đã lảm mồm, cô quan tâm đến xe đạp của anh làm gì?

Cố gắng gặm thật nhanh bánh mì, xong xuôi Vụ Mang Mang phui tay đứng lên, cặp tình nhân bên kia cũng đứng dậy, lúc đi ngang qua Vụ Mang Mang và Lộ Tuyền anh chàng kia đã không kìm được than thở một câu, “Nếu đã quen thì ngồi chung ngay từ đầu có phải tốt hơn không?”

Vẫn là cô bạn gái kia biết điều hơn, ra sức kéo cậu ta vào khu giảng đường.

Vụ Mang Mang quay sang nhìn Lộ Tuyền, người này lại đang cười!!!

Một tuần tiếp theo, ngày nào Vụ Mang Mang cũng thấy Lộ Tuyền mang bữa sáng tới cho Tăng Như Lăng và Đới Đình Đình, khiến cho cô thần trí hỗn loạn tưởng Lộ Tuyền đang theo đuổi bạn cùng phòng của cô.

Vụ Mang Mang có cảm giác bị đẩy ra rìa, Tăng Như Lăng còn đổ thêm dầu vào lửa, bảo cô đang làm bộ làm tịch, “Người ta mang bữa sáng cho chị thì chị ăn đi, chị không ăn lại còn quay ngược lại đổ kị với em và Đình Đình, Mang Mang à, tư tưởng đạo đức của chị chắc không đủ điểm đậu nhĩ.”

Vụ Mang Mang dù tức đến nghiến răng cũng chỉ có thể cười cười.

Đến cuối tuần, bữa sáng là do Tăng Như Lăng xuống lầu lấy, vừa mở ra cô nàng đã kêu to “Hạnh phúc quá”, bên trong là đủ món điểm tâm kiểu Quảng, bánh sầu riêng, bánh hạt dẻ, bánh gan ngỗng, sủi cào nhân hạt thông, bánh cà rốt ngàn lớp, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến nguwofi ta bụng đói cồn cào.

Bánh cà rốt ngàn lớp là món yêu thích của Vụ Mang Mang, cô nhìn nhãn hiệu in trên hộp, đó là sản phẩm của quán điểm tâm kiểu Quảng nổi tiếng nhất thành phố A.

“Kỳ lạ thật, ăn rất tươi ngon giống như mới ra lò vậy, nhưng Đạo Điền Ký vẫn chưa mở cửa mà.” Tăng Như Lăng lảm bảm, “Mang Mang à, xem ra anh bạn trai cũ của chị rất thần thông quảng đại đó.”

Vụ Mang Mang không nói gì, lại nghe Tăng Như Lăng bảo: “A, cháo này thơm quá, không phải mùi vị của Đạo Điền Ký, kỳ quái thật, mua ở đâu mà ngon quá thế.”

Đới Đình Đình cũng gật đầu lia lịa, “Em cũng thấy ngon quá, chắc chắn phải nấu rất lâu, Mang Mang chị có muốn ném thử không?”

Vụ Mang Mang lắc đầu, nhưng lát sau cô không thảng nổi tò mò, cảm thìa nên nếm thử món cháo đó, là mùi vị Lộ Tùy nấu.

Vụ Mang Mang buông thìa xuống, không thể nói rõ cảm giác trong lòng, giống như đặc biệt đặc biệt tức giận, thứ mà rõ ràng chỉ thuộc về cô lại bị đem ra chia sẻ, hệt hăng và ghen tuông dâng lên trong lòng khiến cô không kịp đề phòng.

Trong một khoảng khắc, thậm chí Vụ Mang Mang còn muốn lật bàn nữa.

Con xung động đó quá xấu xa và đáng sợ, đến nỗi khi Vụ Mang Mang nghe Đới Đình Đình nói “Em múc cho chị một bát nhé” đã quên cả phản ứng.

Lát sau Vụ Mang Mang cầm túi lên, “Hai đứa ăn đi, chị đi ra ngoài trước.”

Tăng Như Lăng gọi Vụ Mang Mang đã bỏ chạy ra cửa, “Này, Vụ Mang Mang, em nói nhé, chị cứ làm bộ đi, càng thể càng chết nhanh, thời buổi này đàn ông tốt đều quý hiếm, chị tưởng người ta cứ ở sau lưng đợi chị quay đầu hả? Chính cái cô nàng Lý Đồng phòng bên cạnh kia, cả tuần này ngày nào cũng thay đồ đẹp, đi ra ngoài tình cờ gặp Lộ tiên sinh nhà chị đó, nếu chị quyết chí từ chối thì nói sớm một tiếng, em cũng dễ cạnh tranh công bằng với Lý Đồng.”

Vụ Mang Mang khựng lại rồi quay đầu, nói: “Thế thì em cứ cạnh tranh công bằng với Lý Đồng đi.”

“Haizz, chị...” Tăng Như Lăng tức tối nhảy dựng lên, than thở với Đình Đình, “Đúng là hoàng đế chưa vội mà thái giám đã cuồng chết đây.”

Đới Đình Đình cười bảo: “Cậu cứ ăn đi, cái cậu Lý Đồng kia Lộ Tùy chắc chắn sẽ không để mất tới đâu.”

Vụ Mang Mang đi ra ngoài, đầu óc rối bời.

Con xúc động lúc này hình như cô từng biết, y hệt như cảm giác chiếm hữu với “người ấy” của cô thời cấp ba, thậm chí còn không chịu nổi khi người ấy nhìn nữ sinh khác, chỉ sợ giây sau người ta sẽ phát hiện ra sự xấu xa của cô mà quay sang thích người khác vậy.

Vụ Mang Mang giờ đây nhớ lại đương nhiên sẽ thấy bản thân lúc đó thật buồn cười, không phải cứ bạn càng quan tâm đến người đó thì họ sẽ không rời xa bạn.

Tình cảm đó Vụ Mang Mang tự nhủ lòng đã không còn dùng khí để trải qua lần nữa.

Cô biết mình rất không biết điều, lựa chọn rõ ràng trong mắt người ta thì trong lòng cô lại là cái hố không thể vượt qua, tất cả đều là vô dụng.

Người từng bị tổn thương chỉ biết quán mình trong lớp kén, không dám thò đầu ra dễ dàng, đương nhiên cũng sẽ có người trải qua bao khó khăn vẫn giữ được sự ngây thơ, nhưng người như vậy có lẽ thần kinh cũng thô như cống thoát nước của Paris.

Vụ Mang Mang ngửa đầu lên thì đã thấy mình đi đến cửa nhà ăn, “dân dĩ thực vi thiên*”, bụng cô rõ ràng là đói rồi.

*Ý chỉ con người coi chuyện ăn uống là quan trọng nhất. (ND)

Lấy một bát cháo, mua một ly sữa, ăn cháo uống sữa, đó cũng xem như cách ăn độc nhất của nhà họ Vụ.

Trong nhà ăn lúc này chỉ lác đác vài người, Vụ Mang Mang chọn ngồi gần cửa sổ, mới cầm ống hút vào ly sữa thì thấy Lộ Tùy ngồi xuống đối diện cô.

Người này lúc nào cũng có thể kích phát mặt tối tăm nhất của cô ra ngoài, Vụ Mang Mang dứt khoát cụp mắt xuống, giả vờ như không thấy.

“Trên thìa hình như còn vết mỡ chưa rửa sạch.” Lộ Tùy lên tiếng.

Vụ Mang Mang tuy rất muốn phớt lờ Lộ Tùy nhưng vẫn liếc nhìn chiếc thìa múc cháo, hình như đúng là có cảm giác dính dính nhớp nháp, cô bỗng mất cảm giác thèm ăn.

Vụ Mang Mang đẩy bát cháo ra, nói với anh: “Có phải công ty anh phá sản rồi không mà cả ngày từ sáng tới tối rảnh rỗi quá vậy?”

Nói xong, Vụ Mang Mang lại tỏ vẻ châm biếm: “Nhưng cũng chẳng sao, nấu cháo thơm như thế, dù anh thất nghiệp cũng có thể quán cháo, bảo đảm sẽ có rất nhiều nữ sinh đến ủng hộ anh.”

Lộ Tùy nhướn mày thoáng vẻ ngạc nhiên, Vụ Mang Mang thấy thế liền ảo não sao không quán nổi cái miệng này đi, nghe cứ như đang ghen ấy, đúng là mất mặt.

“Anh làm thế là vì ai, hà đại tiểu thư?” Lộ Tùy cười nói.

“Dù sao cũng không phải vì em.” Vụ Mang Mang ức chế, cô chưa ăn đồ của anh bao giờ.

Lộ Tùy làm sao không biết tâm tư của Vụ Mang Mang, chỉ có điều anh không vạch trần, nếu không cô nàng chắc chắn sẽ thẹn quá hóa giận.

“Đi thôi, ăn cơm.” Lộ Tuy đứng dậy, “Đổi đầu với cái gì cũng được nhưng đừng đổi đầu với sức khỏe của mình, ngốc lắm.”

Vụ Mang Mang cũng không vờ vịt, đứng lên: “Em trong mắt anh còn có IQ sao?”

Lộ Tuy bật cười: “Em nói thử xem?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Type: cò mọc

Nơi mà Vụ Mang Mang theo Lộ Tuy đến là khu ký túc của giáo viên trong trường, “Trong này cũng có nhà ăn sao?”

“Đúng thế, quán ăn của Lộ Thị.” Lộ Tuy đáp, dẫn Vụ Mang Mang lên lầu sáu.

Vụ Mang Mang thờ dài, cô nên đoán ra từ sớm mới phải.

Hai căn nhà trái phải ở lầu sáu đã bị Lộ Tuy mua hết, tường ở giữa được phá đi tạo thành một căn nhà lớn khoảng hai trăm mét vuông, phong cách trang trí là kiểu trong sáng đáng yêu mà Vụ Mang Mang yêu thích, giấy dán tường là hoa lá rất dễ thương, rõ ràng không phải là kiểu Lộ Tuy thích.

“Lúc em nói sẽ học thạc sĩ ở A, anh đã bảo người chuẩn bị rồi.” Lộ Tuy mở tủ lạnh lấy một hộp sữa ra cho Vụ Mang Mang.

Cô nàng này được nuông chiều từ nhỏ, làn da trắng như ánh đèn, trong đó sữa bò góp phần quan trọng nhất.

Vụ Mang Mang cúi xuống uống một ngụm, trong lòng thoải mái thở ra một tiếng.

Cô cảm thấy mình đã bị Lộ Tuy nuôi hư rồi, dạ dày quen với đồ ăn ngon mất rồi.

Lộ Tuy múc một bát cháo cá cho Vụ Mang Mang, lại tự tay làm món bắp cải luộc cho cô.

“Ngày mai anh đi công tác, anh bảo Anne đến đưa cơm cho em nhé?” Lộ Tuy nói.

“Thế thì chiếc mũ đại tiểu thư tư bản chủ nghĩa của em e rằng cả đời này cũng không thể tháo ra mất.” Vụ Mang Mang nói, “Không cần anh lo, em đã ăn ở nhà ăn của trường hơn nửa năm nay rồi, tình trạng sức khỏe đều rất tốt, sức đề kháng mạnh hơn xưa.”

Lộ Tuy mỉm môi, kiềm chế những lời muốn nói, “Vậy anh để lại chìa khóa ở đây cho em.”

Vụ Mang Mang không nói gì, lát sau lại thấy mình quá ngốc nghếch, sợ Lộ Tuy làm gì đó nên lên tiếng: “Anh đừng như thế được không, chúng ta giờ đây chẳng có quan hệ gì cả, em lấy chìa khóa của anh làm gì?”

“Anh nghĩ phòng ký túc của bọn em tắm rửa không tiện, nhà tắm này có bồn tắm, em có thể ngâm mình, muối tắm là loại em thích, tinh dầu là loại mùi cây phong lữ anh chọn cho em.” Lộ Tuy bảo.

Vụ Mang Mang ghét nhất kiểu “sự cảm dỗ của ác quỷ” của Lộ Tuy, khiến cô không thể nào kháng cự, phải nói là đại học A đúng là cái gì cũng tốt, chỉ duy nhất phòng tắm là quá chật chội, con gái tắm tấp lại lâu, mỗi lần xếp hàng phải đợi rất lâu, điều này khiến mỗi ngày Vụ Mang Mang phải tốn rất nhiều thời gian.

Vụ Mang Mang do dự hồi lâu rồi chìa tay ra, mở lòng bàn tay, để mặc Lộ Tuy đặt chìa khóa vào.

“Nếu anh đã biết sớm sao không đưa chìa khóa cho em từ trước?” Vụ Mang Mang bây giờ bắt đầu trách ngược.

Lộ Tuy chỉ bóp vào mũi cô, “Anh không đi mà cho em chìa khóa thì em chịu nhận không?”

Đúng là sẽ không chịu.

Vụ Mang Mang cứng miệng: “Thế tốt nhất anh đi nhiều ngày vào nhé.”

Hình như hễ nói là linh nghiệm, lần này Lộ Tuy đi cả nửa tháng, Vụ Mang Mang thì không thấy gì nhưng Tăng Như Lăng và Đới Đình Đình trước sau bị Quách Tuyết Phong và Lộ Tuy chiều chuộng quen rồi nên suốt ngày thờ ơ ngán thán dài vì phải tự đi mua đồ ăn sáng.

“Mang Mang, dạo này sao không thấy Lộ tiên sinh nhỉ?” Tăng Như Lăng hỏi.

“Chắc là bị chị làm bộ làm tịch tức quá bỏ đi rồi.” Vụ Mang Mang đứng dậy, vỗ vai Tăng Như Lăng, “Không sao, vài hôm nữa chị sẽ tìm cho mấy đứa một người mang bữa sáng tới.”

“Này, em nói nghiêm túc mà.” Tăng Như Lăng kéo Vụ Mang Mang lại, “Rốt cuộc chị nghĩ thế nào vậy?”

“Chị không biết”, Vụ Mang Mang đứng là không biết, trên con đường tình cảm xưa nay cô vẫn cứ đi một cách mù mò, u mê như vậy.

“Em nói này, người như Lộ tiên sinh mỗi một phút đều có người nhớ nhưng, chị kiều ngao cũng đủ lâu rồi, người ta không ở đây, chị phải gọi điện quan tâm chứ, bảo đảm ngày mai anh ấy lại tới. Còn nếu chị chẳng chịu cho người ta hy vọng thì anh chàng ảm áp nhất thế kỷ cũng bị chị đông cứng thành cột băng thôi.”

Vụ Mang Mang cười nói: “Vâng, quân sư tình yêu đầu chó của tôi. Nhưng vấn đề của chị và anh ấy không phải thích hay không, mà là có ở cạnh nhau được hay không. Chị đến phòng thực nghiệm đây, buổi tối không cần đợi chị ăn cơm, chị hẹn đàn anh bàn chuyện luận văn rồi.”

Người phụ trách hướng dẫn cho Vụ Mang Mang chính là “trâu bò” trong truyền thuyết, một người học thạc sĩ như cô, luận văn thường sẽ do tiến sĩ hướng dẫn, tuy tình hình của Vụ Mang Mang khá hơn, dù sao cũng có quan hệ của cậu cô trong đó, nhưng người hướng dẫn luận văn cho cô khá bận không có khá nhiều thời gian nên cô phải nhờ đến đàn anh.

Buổi tối Vụ Mang Mang mời anh Tô đi ăn lẩu, vừa ăn được được một nửa thì thấy Lộ Tùy từ ngoài bước vào.

“Sao anh tìm được tới đây?” Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tùy về kỳ dị.

“Bạn cùng phòng em chỉ anh đến đây.” Lộ Tùy nhìn Tô Tiên Quân ngồi đối diện Vụ Mang Mang, hỏi: “Vị này chính là anh Tô chăng?”

Lúc này Tô Tiên Quân cũng đứng dậy, “Là tôi đây.”

Lộ Tùy chìa tay ra, “Lộ Tùy, anh không ngại khi tôi ngồi cùng chứ?”

Tô Tiên Quân nhìn Lộ Tùy rồi lại nhìn Vụ Mang Mang, cười nói: “Không ngại không ngại.”

Nhân viên phục vụ rất có mắt nhìn người, mang thêm một bộ bát đĩa lên.

Vụ Mang Mang liếc nhìn Lộ Tùy, người này được đối đãi thật khác biệt. Quán lẩu xung quanh trường nổi tiếng là kinh doanh tốt, phục vụ kém, bảo bọn họ mang thêm nước, dù bạn có gọi to bằng giọng nữ cao thì bọn họ cũng chưa chắc nghe thấy.

Mà lần này mang bát đĩa ra nhanh thế.

Vụ Mang Mang hẹn hò với Lộ Tùy lâu như thế cũng chưa thấy anh ăn lẩu Tứ Xuyên bao giờ, Lộ tiên sinh chê nó nhiều dầu mỡ, quá cay sẽ hại dạ dày.

Ban đầu khi Thẩm Đình ngồi trong quán tê cay, không đụng đĩa tí nào cũng là vì nguyên nhân này, đều chê lẩu và canh tê cay “thấp kém”, một đám người nhúng thức ăn trong cùng một nồi nước, không phù hợp với thói quen vệ sinh của họ.

Vụ Mang Mang lại rất thích không khí náo nhiệt khi đi ăn lẩu, dù là một người, nhìn khói trắng nghi ngút bốc lên từ nồi lẩu đỏ tươi, cũng cảm thấy náo nhiệt, dễ chịu.

Ăn vào miệng, cả ruột gan đều cảm thấy ảm áp hơn nhiều.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tùy xắn tay áo lên, làm nước chấm cho mình, sau đó gấp một miếng thịt bò ướp cay nhúng vào nồi lẩu.

Những động tác đó thật là thuần thục, Vụ Mang Mang nghi ngờ trước đây có phải cô hiểu lầm Lộ Tùy hay không.

Nhưng anh ăn không nhiều, mà lại gấp cho Vụ Mang Mang rất nhiều thịt bò, Tô Tiên Quân cười đùa: “Bây giờ bạn trai có phải đều hầu hạ bạn gái như vậy không? Tôi phải học theo Lộ Tùy, về lấy lòng bạn gái tôi mới được.”

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới, Tô Tiên Quân vừa nhắc tới bạn gái liền nhìn thấy Bạch Linh Thi vội vàng đi vào quán lẩu, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh, sau lưng cô ta còn có hai cô gái, vẻ mặt đều rất kỳ quặc.

“Tô Tiên Quân!” Bạch Linh Thi vừa nhìn thấy Tô Tiên Quân liền gào to, đẩy nhân viên phục vụ đang đứng trước mặt ra, đi như chạy tới gần.

“Anh đã nhận lời em thế nào hả?” Bạch Linh Thi đến trước mặt Tô Tiên Quân, gào lên một câu, “Anh chẳng đã nói tuyệt đối không ăn cơm riêng với cô ta hay sao?” Bạch Linh Thi hét lên xong mới nhìn thấy Lộ Tùy đang ngồi xoay lưng lại với cô ta.

Sắc mặt Tô Tiên Quân sa sầm: “Em nói gì vậy? Bạn trai của Vụ sư muội cũng đang ngồi đây đấy.”

Bạch Linh Thi tỏ vẻ ngại ngùng, nhưng lại sĩ diện, tức tối quay mặt đi nơi khác.

Tô Tiên Quân vội lại gần, ôm vai Bạch Linh Thi, thì thầm giải thích ở bên tai cô ta.

Có một kiểu đẹp, gọi là đẹp đến mức không có bạn bè.

Chắc câu đó nói đến người như Vụ Mang Mang.

Tóm lại là hể cô gái nào mà có bạn trai thì đều không muốn bạn trai mình lại gần cô.

Ánh mắt Vụ Mang Mang và Lộ Tuyền chạm nhau, tự dưng thấy một câu nói trong mắt anh, “Nhìn đi, nếu không phải anh giải cứu em thì...”

Tuy Vụ Mang Mang không chịu thừa nhận nhưng cô làm thế này đúng là có phần không đúng, hôm qua nhờ Tô Tiên Quân chỉnh sửa luận văn, chẳng qua chỉ thuận miệng nói một câu cảm ơn, muốn mời anh ta đi ăn cơm, anh ta cũng tiện miệng nhận lời.

Trong mắt Vụ Mang Mang đây là chuyện cực kỳ bình thường, vốn không suy nghĩ đến cảm nhận của bạn gái Tô Tiên Quân, đúng là cô đã thiếu suy xét.

Vụ Mang Mang đứng lên cười với Bạch Linh Thi, “Chị, chị ngồi cùng luôn đi. Hai vị này là bạn học của chị? Ngồi xuống hết đi, em bảo phục vụ mang thực đơn tới cho mọi người chọn.”

Vụ Mang Mang đã xuống nước, biểu thị chỉ là hiểu lầm, nên Bạch Linh Thi và bạn cùng phòng cô ta đều lúng túng ngồi xuống.

Tô Tiên Quân nấp sau lưng Bạch Linh Thi làm vẻ mặt thờ phào nhẹ nhõm, Vụ Mang Mang lại cười, ngồi xuống cạnh Lộ Tuyền.

Bữa ăn này rất ngại ngùng, Vụ Mang Mang xem như đã có được bài học trên con đường nhân sinh.

Còn hai người bạn của Bạch Linh Thi thì cứ liếc nhìn Lộ Tuyền, anh đương nhiên đã quen với đủ kiểu nhìn ngấm lén lút từ lâu, còn Vụ Mang Mang lại diễn vai công chúa kiều ngạo rất chuyên nghiệp, từ sau khi cô ngồi cạnh Lộ Tuyền thì chẳng phải động tay nhúng thức ăn nữa, toàn bộ đều do Lộ Tuyền làm hết.

Phụ nữ hình như bẩm sinh đã thích so sánh, đương nhiên thực chất thì đàn ông cũng thế.

Trước tình yêu, ai cũng bình đẳng, không phải vì đối phương quá đẹp mà độ ngọt ngào khi yêu nhau phải cao hơn chứ?

Bạch Linh Thi là con gái độc nhất trong nhà, điều kiện gia đình cũng rất tốt, từ nhỏ đã quen được cưng chiều, không chỉ là tiểu công chúa mà tính khí đại tiểu thư cũng có một chút, nếu không lúc này đã chẳng mạnh động đến đây “bất gian”.

Lúc này Bạch Linh Thi nhìn bạn trai Vụ Mang Mang, có tiền có sắc, có phong độ có văn hóa, lại còn dịu dàng ân cần không ăn uống gì mà chỉ chăm sóc bạn gái, thì cô ta cảm thấy đây không phải là làm mù mắt nhau nữa, mà cũng giằng vò luôn cả nam nữ đang trong thời gian yêu đương không nồng nhiệt lắm.

Bạch Linh Thi nhiều lần ném ánh mắt về phía Tô Tiên Quân nhưng anh ta vẫn bất động, anh ta là người phương Bắc, có thể cung kính tôn trọng vợ, phục tùng mệnh lệnh, nhưng ở bên ngoài tuyệt đối không làm những chuyện mất mặt đàn ông như vậy.

Còn về Lộ Tuyền, trong mắt Tô Tiên Quân thì chỉ thấy những người như anh sẽ chiều hư phụ nữ, chẳng đem vinh quang gì về cho đồng bào nam cả, hại mình bị bạn gái trừng mắt giận dữ.

Còn đối với Vụ Mang Mang thì Lộ Tuyền và Tô Tiên Quân tương phản hoàn toàn, bên trong Lộ Tuyền sinh thì đúng là quân người ta chặt đến chết, khiến bạn khó nói được gì, nhưng mỗi lần so sánh anh với bạn trai khác thì nhất định là anh sẽ chiến thắng trăm phần trăm.

Đây chính là cá và tay gấu mà người ta nói đấy*

*Thành ngữ “Ngư dữ hùng chưởng bất khả đắc kiên” trích từ tác phẩm “Ngư giả sở dục dã” của Mạnh Tử, ý ban đầu không phải nói rằng cá và tay gấu không thể có cùng lúc cả hai, mà là nhấn mạnh khi không thể có được cả hai thì chúng ta nên biết thế nào là buông bỏ. Những thứ tốt đẹp đừng có quá nhiều, nếu không sẽ không thể hiện được giá trị của nó; giống như một núi không thể có hai hồ, nhắc nhở con người khi đối mặt với “có” và “bỏ” nên chọn lựa thế nào. (ND)

Ăn lẩu xong, Vụ Mang Mang no muốn tức thở. Ăn lẩu là hoạt động mà một đám người ngồi nói chuyện cùng nhau, miệng sẽ luôn động đậy, ban này Lộ Tuyền đã ngăn Vụ Mang Mang không nên ăn nữa rồi.

Tiếc là Vụ Mang Mang rất cứng đầu, chê Lộ Tuyền danh không chính ngôn không thuận còn quân chặt như thế, kết quả là vừa đứng dậy thì thấy bụng khó chịu, tay sờ vào dạ dày, ngại không dám nói với Lộ Tuyền, nếu không người này không chỉ si nục cô ở ngoài miệng, mà trong bụng chắc chắn sẽ mắng cô ngốc chết đi được.

“Sao lại đậu xe ở đây?” Vụ Mang Mang thấy Lộ Tuyền dừng xe ven đường thì hỏi.

Đến khi Lộ Tuyền đi vào tiệm thuốc bên kia đường mua thuốc tiêu hóa, Vụ Mang Mang mới biết chút thay đổi ban này của cô không thể nào qua mặt anh được.

“Đến Lệ Chi Viên tắm một cái nhé? Toàn thân em toàn mùi lẩu.” Lộ Tuyền nói.

Lần này Vụ Mang Mang không giả vờ giả vịt đối đầu với Lộ Tuyền nữa, chỉ lẳng lặng gật đầu.

“Em mới ăn no xong đừng vội tắm, ngồi một lúc đã.” Lộ Tuy nói với Vụ Mang Mang vừa bước vào nhà đã cuống lên đòi đi tắm.

Vụ Mang Mang nghe câu đó xong trong lòng bất giác muốn cười, cảm thấy mình ấu trĩ như một đứa con nít, nhưng mặt khác lại thấy Lộ Tuy diễn vai mẹ già sao mà giống đến thế?

“Em biết rồi.” Vụ Mang Mang đáp lại, “Em đi chuẩn bị quần áo đã.”

Ban đầu đã chuẩn bị tổ ấm cho cô, thì trong tủ đồ đương nhiên sẽ có quần áo cho Vụ Mang Mang, lúc Lộ Tuy đi công tác, ngày nào Vụ Mang Mang cũng đến đây tắm rửa, cơ bản là đã thông thuộc hết mọi thứ rồi.

Trong tủ đồ toàn là quần áo mới ra của nhãn hiệu cô thích, từ gầy đến túi đều có đủ, hơn nữa màu sắc nào cũng có, trong căn nhà hai trăm mét vuông, tủ quần áo của cô e là chiếm hết không dưới tám trăm mét vuông rồi.

Lộ Tuy vẫn suy xét đều đủ mọi nhu cầu của cô như xưa, thậm chí ngay cả “bánh mì” mỗi tháng phải có của phụ nữ cũng chuẩn bị sẵn, dạo Vụ Mang Mang mới chia tay Lộ Tuy, chỉ ít cũng phải hai, ba tháng sau mới quen với cuộc sống hiện tại.

Từ sung túc chuyển sang tiết kiệm thật khó mà!

Vụ Mang Mang nằm gác đầu lên tay vịn sofa, để Lộ Tuy sấy tóc cho cô, chính Vụ Mang Mang cũng không rõ sao lại ở cùng với anh rồi?

Hoặc là ở cùng một nhà, nhưng nhìn kiểu này thì Vụ Mang Mang không quá tin tưởng bản thân mình.

Vì nửa tháng nay ngày nào cô cũng nhớ đến Lộ Tuy, nghĩ xem bao giờ thì anh đi công tác về.

Vụ Mang Mang cũng thấy mình thật vô dụng, người ta mới đến đưa bữa sáng có mấy hôm, mà cũng không phải cho cô, cô đã lung lay ý chí rồi.

Cô không can tâm, cố gắng giỡn giỡn, “Lộ Tuy, em thực sự không thể đóng vai Lộ phu nhân, em cảm thấy chúng ta đừng nên lãng phí thời gian của nhau nữa.”

Tiếng “ừ ừ” của máy sấy tóc khóa lấp giọng của Vụ Mang Mang, Lộ Tuy nghe xong chẳng có phản ứng gì, mãi cho đến khi anh tắt máy đi.

“Theo anh được biết là anh chưa từng cầu hôn em, có phải em nghĩ xa quá rồi không?” Lộ Tuy nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Type: Thảo Anh

Vụ Mang Mang lập tức ngồi dậy, ánh mắt lúc này lộ vẻ hung dữ, trông giống một con báo nhỏ dữ tợn, chỉ thiếu giương móng vuốt sắc nhọn ra cắn vào cổ Lộ Tuy mà thôi.

“Em nghe thấy anh nói chuyện bảo tháng Chín cử hành hôn lễ.” Vụ Mang Mang cố gắng chứng minh bản thân không tự đa tình.

Lộ Tuy đứng lên cắt máy sấy tóc, hàng lông mày khẽ nhăn lại: “Anh thực sự không nhớ ra có chuyện đó. Em có chắc chuyện anh nói là hôn lễ của anh và em không? Sao chính anh cũng không biết?”

Vụ Mang Mang ngẩn người, tuy cô chỉ nghe loáng thoáng nhưng thực sự không thể khẳng định chắc như đinh đóng cột rằng chuyện mà Lộ Tuy nói là hôn lễ của hai người họ.

Thế là Vụ Mang Mang khoát tay, “Em không thêm nói chuyện này với anh nữa, dù sao cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nếu anh đã không muốn cưới em, em cũng không muốn lấy anh, thế thì càng tốt, mọi người đừng lãng phí thời gian nữa.”

Vụ Mang Mang nói xong vén hai bên tóc ra sau tai, thò tay lấy túi xách, chuẩn bị ra về.

Kết quả là Lộ Tuy nhanh tay nhanh mắt, lấy túi xách của cô trước, “Chúng ta nói chuyện đã.”

Vụ Mang Mang lắc đầu, chính cô cũng cảm thấy rất băn khoăn, cô cực kỳ sợ hãi làm Lộ phu nhân, nhưng nghe Lộ Tuy nói anh không hề có ý định cầu hôn thì trong lòng vừa chua chát vừa giận dữ, lúc này cô chỉ muốn roi nước mặt, không muốn quan tâm đến anh nữa.

“Thích túi của em như thế thì tặng anh đó.” Vụ Mang Mang nghĩ chỉ cần điện thoại nằm trong túi áo của mình thì chẳng có gì phải ngại cả.

Vụ Mang Mang đi ra cửa, thử mấy lần cũng không mở được, mới phát hiện ra Lộ Tuy đã khoá cửa lại từ bên trong.

Người này thật nham hiểm, xem ra đã quyết không cho cô đi rồi.

Vụ Mang Mang có cảm giác như dê lọt miệng hồ.

“Ngồi đi, Mang Mang, chúng ta nói chuyện đã.” Lộ Tuy vỗ vỗ sofa cạnh anh.

Vụ Mang Mang cảm thấy mình như một gã hề cô độc, còn Lộ Tuy ngồi trên sofa lặng lẽ nhìn cô chính là khán giả của cô, cũng không biết cô có chọc cười được anh hay không.

“Em đã nói với anh rồi, chúng ta không hợp nhau, xin anh hãy buông tha em đi.” Vụ Mang Mang lưng áp vào cửa, giữ khoảng cách xa nhất với Lộ Tuy.

“Kiểu từ chối không có nguyên do này của em không phải là nói chuyện.” Lộ Tuy nói, “Anh không có nhiều thời gian tiếp tục dây dưa cùng em, Mang Mang, hôm nay chúng ta nói chuyện, dù kết quả thế nào, anh cũng sẽ đảm bảo không quấy rầy em nữa, được không?”

Điều kiện rất cảm dỗ, Vụ Mang Mang đành gật đầu, từ từ nhích lại gần, ngồi xuống cạnh anh, đương nhiên vẫn giữ khoảng cách đủ một người ngồi vào giữa với anh.

Lộ Tuy rót cho Vụ Mang Mang một ly nước, “Hẹn hò cùng anh có phải là áp lực quá lớn không?”

Vụ Mang Mang cầm ly nước không nói gì, chỉ gật đầu.

“Nếu chúng ta không kết hôn, chỉ hẹn hò, như thế áp lực của em liệu có nhỏ hơn không?” Lộ Tuy hỏi.

Vụ Mang Mang không hiểu ý của Lộ Tuy.

“Mang Mang, anh nghĩ có lẽ em đã hiểu lầm anh.” Lộ Tuy nói, “Anh không cần một người vợ, nếu anh cần thật thì anh và em đều hiểu rõ anh sẽ không đợi đến bây giờ, cũng sẽ không là em”

Câu này không tính là tăng bốc, Vụ Mang Mang cố gắng kiềm chế tâm trạng bị tổn thương, mặt căng cứng, không nói gì cả.

“Vì có tình cảm nên mới thử hẹn hò, hợp thì ở bên nhau, không hợp thì chia tay.” Lộ Tuy lại nói.

“Thế thì chia tay đi.” Vụ Mang Mang không nhịn được nữa mai anh.

“Nhưng lần trước ở Đông Sơn, anh nhận ra mình vẫn còn tình cảm với em, nên muốn thử lại lần nữa.” Lộ Tuy đáp.

Tình cảm cái khi ấy!!!

“Tại sao em phải thử với anh? Người em cần tìm là đối tượng có thể kết hôn, em đã nói với anh từ lâu rồi.” Vụ Mang Mang sắp xù lông lên.

“Em có chắc không?” Lộ Tuy hỏi gọn.

Vụ Mang Mang quay mặt đi, không muốn nhìn vào mắt Lộ Tuy, nhưng lại bị anh nâng cằm lên để nhìn thẳng vào mắt anh.

“Trong số đối tượng em từng hẹn hò chắc không ít người từng cầu hôn với em, phải không?” Lộ Tuy hỏi.

Gia cảnh nhà họ Vụ không tồi, Vụ Mang Mang lại là đại mỹ nữ, tính cách tuy hơi quái gở nhưng đa phần vẫn rất ngoan ngoãn hiền lành, thế nên không thiếu muốn người muốn cưới vội.

Vụ Mang Mang gạt tay Lộ Tuy ra, “Anh điều tra em hả?”

Trong số những người bạn trai từng đá cô, đương nhiên cũng có người cầu hôn cô, cưới gấp không phải là chuyện hiếm nhưng lần nào không phải cô sợ đến hoảng loạn bỏ chạy, thì cũng sợ đến mức biểu diễn hơi quá lố, đều chẳng có kết cuộc tốt đẹp.

Chuyện sợ hãi hôn nhân đối với cô dường như là chuyện bình thường như ở huyện.

Lộ Tuy thần nhiên rút tay lại, “Em không muốn kết hôn, anh cũng không có ý ép em kết hôn.”

Thực ra sau khi chia tay, Vụ Mang Mang bắt đầu tự kiểm điểm rồi thừa nhận rằng cô hoặc ít hoặc nhiều đã bị cuộc hôn nhân trong tương lai dọa cho khiếp vía.

Cho dù lúc này phủ nhận với Lộ Tuy thì trong lòng Vụ Mang Mang cũng hiểu rõ, nếu Lộ Tuy không nghiêm túc với cô thì Lộ Gia Nam đã chẳng xuất hiện, mà buổi sum họp vào dịp Tết ở nhà họ Lộ cô cũng không có cơ hội tha gia, rõ ràng đó chính là kiểu cư xử của người trong nhà.

Lúc này đây, Lộ Tuy đang hứa hẹn không trói buộc cô bằng hôn nhân ư?

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuy, hỏi: “Em không hiểu, tại sao cứ phải là em?”

Vụ Mang Mang hỏi ra câu này vốn nghĩ rằng Lộ Tuy sẽ trả lời cho qua chuyện, nào ngờ anh chỉ nhìn vào mắt cô, đáp: “Vì anh thích em.”

Thật hiếm khi nghe thấy chữ “thích” từ miệng Lộ Tuy.

Có lẽ đối lại người con gái khác thì sẽ thấy mức độ của “thích” hơi thấp, nhưng đối với Vụ Mang Mang thì “thích” lại rất vừa vặn.

“Thiện cảm” thì quá nhỏ bé, “yêu” lại quá nặng nề, thích một chút là được.

Chẳng có tình yêu nào mà không phai mờ theo năm tháng, từng khắc cốt ghi tâm, bây giờ chẳng phải đã phai phôi rồi đó thôi?

Tiếc rằng Vụ Mang Mang đã trải qua giai đoạn mượn tình yêu để sưởi ấm, nếu không có lẽ Lộ Tuy đã làm cô rung động rồi cũng nên.

“Xin lỗi, người em cần không phải anh.” Điểm này Vụ Mang Mang nghĩ mình nhìn rất rõ.

Khi Lộ Tuy theo đuổi cô muốn bắt đầu lại từ đầu, nhưng Vụ Mang Mang vẫn nhìn thấy đủ mọi thứ thủ đoạn từ anh.

Đầu tiên là ra tay với những người xung quanh cô trước, “mua đứt” Tăng Như Lăng và Đới Đình Đình.

Sau đó giả vờ rời xa, tuy có thể là đi công tác thật nhưng ít nhiều chắc chắn là có ý như mờ. Nửa tháng không liên lạc, sau đó xuất hiện, thủ đoạn này Vụ Mang Mang đã từng đọc qua không ít là trong tiểu thuyết của Tăng Như Lăng.

Bây giờ lại giờ chiều cuối cùng, còn tỏ vẻ bình thản, đúng là nghĩ hay thật!

Vụ Mang Mang đứng lên, “Em phải đi đây.”

Sắc mặt Lộ Tuy sa sầm đến mức gần như có mưa bão xuất hiện, “Anh đưa em về.”

Vụ Mang Mang đón lấy túi xách từ tay Lộ Tuy, “Không cần. Anh cũng đừng lãng phí thời gian với em nữa. Sau này em sẽ ở lại thành phố A, tương lai cũng không có nhiều cơ hội gặp mặt. Chúc anh hạnh phúc.”

Lộ Tuy không kiên trì đòi đưa Vụ Mang Mang xuống lầu.

Buổi tối những ngày tháng Ba, gió đêm không quá lạnh, hai tay Vụ Mang Mang đút vào túi áo khoác, bị gió thổi ngoài hành lang thốc vào người, lạnh đến rợn cả người, lúc xuống lầu, cô ngược lên nhìn cửa sổ lầu sáu, không rõ cạnh cửa sổ có người hay không, trong lòng nghĩ về ký ức chắc chắn lại bị Tăng Như Lăng mắng là làm bộ làm tịch.

Hôm sau, lúc Vụ Mang Mang xuống lầu thì đưa mắt ngó quanh, không thấy Lộ Tuy đâu, trong lòng nghĩ thầm Lộ tiên sinh quả nhiên là người bận rộn, quãng thời gian trước có thể lãng phí thời gian vàng ngọc của anh đúng là không dễ dàng gì.

Tăng Như Lăng huych vai Vụ Mang Mang, “Tìm ai thế?”

“Không tìm ai cả”, Vụ Mang Mang đáp.

“Về mặt huyệt hắc, lừa ai vậy?” Tăng Như Lăng nói, “Tự giả vờ đến chết hả? Hôm qua Lộ tiên sinh hỏi thăm chị, anh ấy có đến quán lẩu tìm chị đúng không? Muốn thế mà chị chưa về, em còn tưởng tối qua chị không về cơ đấy.”

Vụ Mang Mang không nói gì.

Tăng Như Lăng rút điện thoại ra, lật số của Lộ Tuy đưa cho Vụ Mang Mang, “Này, cho chị, nhớ người ta thì gọi điện đi. Tuy rằng con gái phải làm cao một chút, nhưng cũng đừng có cao quá, coi chừng hỏng bét.”

Vụ Mang Mang lắc đầu.

Tăng Như Lăng hận thép không thành gang, “Được thôi, Vụ Mang Mang, chị đừng hời hợt nhé, sau này nửa đêm đừng có khóc lóc gọi tên người ta đấy.”

Vụ Mang Mang bị Tăng Như Lăng nói đến đỏ mặt tía tai, cứng miệng bảo: “Chị nửa đêm khóc hồi nào?”

“Sao lại không? Không tin chị hỏi Đình Đình đi, miệng còn gọi tên Lộ Tuy nữa kìa.” Tăng Như Lăng nói.

“Không thể nào!” Vụ Mang Mang trợn mắt về khó tin.

“Làm sao không thể? Hay chị tưởng em là loại người bị mua chuộc bởi một bữa KFC hả?” Tăng Như Lăng quát to.

Đôi Đình Đình kéo tay áo Tăng Như Lăng ra hiệu bảo đừng cãi nhau nữa.

Tăng Như Lăng giật ra khỏi tay bạn, ném cho cô bạn ánh mắt “cậu cứ yên tâm”.

Bây giờ xem như Tăng Như Lăng đã hiểu tính cách của Vụ Mang Mang rồi, cô gái đó tuy có nhan sắc, có khí chất, là nhân vật cấp nữ thần điển hình, nhưng bạn tiếp xúc lâu với cô ấy sẽ phát hiện ra đối với người cô ấy quan tâm thì tính tình cực kì tốt, cái gì cũng có thể nhẫn nhịn.

Vụ Mang Mang cắn môi, sao Tăng Như Lăng lại thay đổi nhanh như thế, hoá ra là có vụ này.

Chỉ là cô thực sự nửa đêm nằm mơ gọi tên Lộ Tuy.

Buổi tối Vụ Mang Mang có môn tự chọn, giảng viên môn này hài hước và rất vui tính, giảng bài cực kì hay, môn của ông rất khó chọn được, Vụ Mang Mang phải rất may mắn mới chọn trúng, nếu đi trễ một chút thì chỉ có thể đứng phía cuối lớp học mà nghe giảng.

Vụ Mang Mang ăn tối xong đến lớp, tiếc rằng các bạn học càng lúc càng điên cuồng, nghe nói năm giờ chiều đã có người ngồi sẵn trong lớp, kiểu lấy tập vở đặt trên bàn để chiếm chỗ trong lớp này phải chịu số phận cứ mỗi phút đều bị ném đi hết.

Trước kia môn này có Quách Tuyết Phong chiếm chỗ ngồi cho cô, Vụ Mang Mang chưa từng lo lắng, mấy tuần nay thì làm khó cho cô rồi.

Trong phòng người ngồi đông nghịt, không thấy bất cứ chỗ trống nào, di động của Vụ Mang Mang rung lên, cô lấy ra xem, “Đến phía trước này.”

Vụ Mang Mang bước xuống bậc thang thì nhìn thấy Lộ Tuy ngồi ở giữa hàng ghế thứ ba.

Cảnh Lộ tiên sinh với tuổi tác đó, khí thế đó mà tới chiếm chỗ thực sự là hơi buồn cười, Vụ Mang Mang không nhịn được bật cười, chỉ có điều cô nàng ngồi bên trái anh có can nhiệt tình chủ động đến thế không?

Thời buổi này con gái quả nhiên là coi mờ, phóng khoáng hơn nhiều. Đương nhiên cũng không thể trách họ, để không bị ế thì vào thời điểm đẹp nhất phải nắm bắt cơ hội tiêu thụ cho được.

Vụ Mang Mang phải liên tục xin lỗi, mới chen được đến ngồi cạnh Lộ Tuy.

“Sao anh lại ở đây?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Anh đến xem giảng viên được hoan nghênh nhất trường các em”, Lộ Tuy đáp.

“Hôm qua anh chẳng đã nói, dù kết quả ra sao cũng không làm phiền em đó thôi?” Vụ Mang Mang cứng miệng nói.

“Anh làm phiền em hả? Rõ ràng là em đang làm phiền anh.” Khoé môi Lộ Tuy cong lên, liếc nhìn cô gái ngồi cạnh.

Vụ Mang Mang chồm người lên phía trước quan sát cô gái đó, chẳng trách dám chủ động nhiệt tình như thế, ngoại hình thật sự rất xinh đẹp, hơn nữa còn rất trẻ trung.

“Đúng là làm phiền rồi, thế em đi đây.” Vụ Mang Mang giả vờ đứng lên.

Lộ Tuy kéo tay Vụ Mang Mang lại, “Vụ Mang Mang, thấy tốt thì nhận, hiểu không?”

Vụ Mang Mang bĩu môi, nhìn Lộ Tuy mà không nói gì.

“Những chuyện mà cả đời này khi anh học đại học chưa từng làm, bây giờ gấp em đều làm hết.” Lộ Tuy cười khở.

“Đừng nói ra về thâm tình như thế, anh đang tìm hình bóng thanh xuân của anh ở người em thôi.” Vụ Mang Mang không tiếp chiêu này của anh, “Hơn nữa anh còn chưa làm hết việc đâu, anh chưa giúp em xách nước nóng mà.”

“Được, tối nay giúp em xách, được không?” Lộ Tuy hỏi.

Tuy thầy giảng bài rất hay nhưng trong suốt chín mươi phút của hai tiết học, Vụ Mang Mang hình như không nghe lọt chữ nào, chỉ mãi ngắm tay Lộ Tuy.

Tay anh thon dài rất đẹp, chữ cũng rất đẹp, nghe nói lúc nhỏ Lộ tiên sinh từng luyện thư pháp mười mấy năm trời, chín mươi phút này, đôi bàn tay ấy đã dùng để ghi hết bài giảng cho Vụ Mang Mang.

Tan học, Vụ Mang Mang còn giả vờ được nước mà làm bộ, bảo Lộ Tuy: “Bây giờ có phải anh thấy cuộc đời rất hoàn chỉnh không? Theo em thì anh mới trải nghiệm hết những việc anh chưa từng trải thời đại học.

“Coi là thế”, Lộ Tuy nói.

“Cảm giác thế nào?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Cảm thấy nữ thần phải khó khăn lắm mới theo đuổi được như thế thì nhất định sẽ đỡ dành, chiều chuộng thật nhiều.” Lộ Tuy trả lời.

Vụ Mang Mang “xì” một tiếng, hất cằm, “Ai nói anh theo đuổi được rồi?”

Câu này thì đúng là giả vờ thật.

Lộ Tuy mặc kệ Vụ Mang Mang đang cứng miệng, anh nói: “Có thể đi ăn tối với anh không?”

“Anh chưa ăn sao?” Vụ Mang Mang hỏi xong mới nhận ra mình ngốc, Lộ Tuy chiếm được chỗ ngồi đó thì làm sao ăn tối được.

Con gái có một tật xấu vô cùng.

Lúc con trai theo đuổi cô ta, cô ta sẽ ra sức hành hạ, không hề xem đối phương là người, nhưng một khi đã cura được thì vô cùng xót xa “trai nhà mình”, Vụ Mang Mang cũng không tránh được điều đó.

Lúc ngồi trong quán cháo, Vụ Mang Mang nhận được tin nhắn từ Ninh Tranh.

“Lộ Tuy có chiếm chỗ ngồi cho em không?”

Vụ Mang Mang chỉ kinh ngạc nửa giây rồi đoán ra nguyên nhân, sau đó lên nhìn Lộ Tuy đang xem thực đơn, nhấn lại cho Ninh Tranh “Có”.

Ninh Tranh nhìn thấy chữ “có” đó, im lặng một lúc rồi bật cười, nói với nhân viên trong bar: “Tặng hết những người có mặt ở đây một ly, tôi mời.”

Thẩm Đình nói: “Chuyện gì?”

Ninh Tranh cười mắng: “Thật không ngờ Lộ Tuy lại có ngày này, đúng là mở mắt.”

Thẩm Đình nhướn mày.

“Hôm nay gọi điện thăm giáo tôi làm sao theo đuổi con gái, đúng là điên thật, lại còn bảo tôi dạy cậu ta cách theo đuổi người con gái tôi thích nữa chứ, cậu nói xem cậu ta còn có nhân tính không?” Ninh Tranh nói.

“Thế cậu dạy cậu ta làm gì?” Thẩm Đình hỏi.

“Bốn chữ quyết định: Đeo bám dai dẳng.” Ninh Tranh giơ bốn ngón tay ra.

Nói ra thì đeo bám dai dẳng tuyệt đối là thượng thượng sách trong ba mươi sáu kế theo đuổi con gái, “Một trăm lẻ một lần cầu hôn” đã nói cho chúng ta biết, chỉ cần bạn đeo bám dai dẳng thì nghèo hèn cũng có thể cura được nữ thần.

Còn về cặp đôi Vụ Mang Mang và Lộ Tuy, tới qua hình như vẫn nằm ở thế kẹt, không gỡ ra được, Vụ Mang Mang đã phán từ hình Lộ Tuy rồi.

Tới qua cô thật sự nghĩ rằng họ không thể ở bên nhau, nhưng buổi sáng tỉnh dậy không nhìn thấy anh, cảm thấy chắc chắn anh đã bỏ cuộc rồi, trong lòng lại buồn bã, cảm thấy Lộ tiên sinh không hề thích cô như anh đã nói, nếu không làm sao dễ dàng bỏ cuộc như vậy?

Có thể thấy sự cự tuyệt tới qua của cô không hề sai, người đàn ông không nghiêm túc như thế có gì đáng để làm lại từ đầu?

Lần này, Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuy, suy nghĩ trong lòng đã thay đổi, cảm thấy không chừng đúng là Lộ Tuy thích cô đến không chịu nổi thật rồi.

Phụ nữ chính là động vật cảm tính dễ thay đổi, chút chân tình đã có thể đâm thâu trái tim mềm yếu của họ.

Di động lại rung lên, Ninh Tranh hỏi cô, “Có chụp hình không, anh nói em nghe nhé, kiểu hình đó mà mang đi bán đấu giá thì ít nhất cũng phải một triệu tệ đấy.”

Vụ Mang Mang lại lên nhìn Lộ Tuy ngồi đối diện, đáp một câu “Tiếc quá, em không chụp, lần sau nhất định sẽ nhớ.”

“Còn có lần sau à?” Ninh Tranh bỗng có chút thương hại Lộ Tuy.

Lần này Vụ Mang Mang chưa gỡ xong chữ thì thấy Lộ Tuy đặt thực đơn xuống, nhìn sang cô, cô lúng túng cất điện thoại vào túi áo.

“Không sao, có tin nhắn thì em trả lời đi”, Lộ Tuy nói.

Vụ Mang Mang nhìn anh, có chút không quen với chuyện anh đối đãi với cái điện thoại của cô một cách bình dị và gần gũi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85

Type: Thảo Anh

“Không cần, cũng chẳng có gì quan trọng.” Vụ Mang Mang cắt điện thoại đi.

Lộ Tuy khẽ nhướn mày, “Thái độ này của em làm anh nhớ tới một người khác.”

Vụ Mang Mang ngược mắt lên, đợi Lộ Tuy nói tiếp.

“Cấp dưới của anh”, Lộ Tuy đáp.

Trước kia do quá tự tin nên mới không nhận rõ, tưởng đối phương ngoan hiền như thế là do yêu thích, về sau Lộ Tuy mới nhận ra, thực chất Vụ Mang Mang đang tỏ thái độ vì lĩnh lương nên mới lấy lòng cấp trên mà thôi.

Nghiêm trọng hơn là thậm chí còn có thái độ “chẳng buồn phản kháng anh”, vì không mong chờ nên không muốn lãng phí sức lực để cãi nhau, để giành lấy.

Đánh là thương, nắng là yêu, thực ra không phải là một câu nói đùa để người ta cười.

Vụ Mang Mang cười cười, “Thế thì anh mong em gọi anh là Lộ tiên sinh hay là Boss?”

Lộ Tuy đáp: “Em có muốn kết hôn cùng anh đâu, thực ra không cần lấy lòng anh làm gì.”

Vụ Mang Mang phì cười thành tiếng, “Không phải em lấy lòng anh, em chỉ tôn trọng anh, đó là lịch sự, hiểu không? Làm người đừng quá tự luyến, Lộ tiên sinh ạ.”

“Ồ, em rất có giáo dục.” Lộ Tuy đáp một câu.

Câu này tuy là khen ngợi nhưng Vụ Mang Mang có hơi chột dạ, không biết sao lại nhớ đến cảnh gặp Lộ Tuy lần đầu, cô gái có thể nói ra những lời đó không phải là người có giáo dục.

Mà này, lúc đó sao anh lại nhỏ mọn như vậy? Chỉ vì một chút chuyện nhỏ nhặt thế.” Vụ Mang Mang hỏi.

Vụ Mang Mang nhảy đề tài quá nhanh, nhưng lạ là Lộ Tuy lại hiểu, anh chồm người sang: “Muốn nghe lời thật lòng không?”

Muốn nghe lời thật lòng thì phải trả giá!!!

Xe của Lộ Tuy dừng cạnh hồ tình nhân nổi tiếng trong trường đại học A.

Phàm là nơi có thể mang danh “tình nhân” thì thường đều là nơi đèn đường khá u tối, chức năng chủ yếu là đội sao đỏ trong trường có bật đèn pin cũng không nhìn rõ mặt người.

Môi và lưỡi Vụ Mang Mang đều tê dại, chỉ là nụ hôn thuần túy mà lại khiến cô thở hổn hển như vừa chạy tám trăm mét xong vậy.

Vụ Mang Mang dùng chút thần trí tỉnh táo còn lại đẩy Lộ Tuy ra, rùng tình nhân chỉ tới mà thôi, nhưng không phải là nơi cô tịch không bóng người, từng đôi từng cặp tuy chỉ lo thì thầm tình tứ, hôn nhau, nhưng chuyện quá đáng hơn thì phải dừng lại, không ai muốn đóng phim trực tiếp tại đây cả.

“Nói đi”, Vụ Mang Mang vịn đèn trên trần xe, lấy chiếc gương nhỏ mang theo bên người ra để kiểm tra lớp trang điểm.

“Nói gì?” Lộ Tuy lúc này máu không ở đại não nên phản ứng hơi chậm chạp.

Vụ Mang Mang đóng nắp hộp gương lại đánh “cách” một tiếng, hừ lạnh, “Anh không giữ lời hứa, lần sau đừng mơ lừa được em.”

Lộ Tuy lại ôm Vụ Mang Mang vào lòng, “Lúc đó anh cảm thấy cô bé này rất xinh đẹp, chỉ là đầu óc khó điều khiển, có phần đáng tiếc chẳng qua là

muốn em đi một ngày đang học một sàng khôn để khiếm tốn phần nào.”

Vụ Mang Mang có phần ngây ngô, mãi sau mới hiểu, “Thế anh đang làm từ thiện đó hả?”

Lộ Tuy đáp: “Bình thường anh không phải người lo chuyện thiên hạ.”

Bây giờ nghĩ lại hình như mọi thứ đã được sắp đặt sẵn.

Vì nhất thời nổi hứng, cảm thấy Vụ Mang Mang hơi thiếu giáo dục nên đã ghi nhớ cô. Chuyện sau đó thì rất tự nhiên mà xảy ra thôi.

Vụ Mang Mang phì cười, “Nếu mà có thêm nhiều người thích lo chuyện thiên hạ như anh thì có lẽ em đã xong đời từ lâu.”

Mấy hôm sau đó, thời gian Vụ Mang Mang và Lộ Tuy gặp nhau không nhiều, có điều một ngày ba bữa ăn thì vẫn đảm bảo.

Mỗi ngày Anne đều mang bữa sáng, bữa trưa, bữa tối đến ký túc của Vụ Mang Mang đúng giờ, đôi sang nữ giới đưa cơm đến thì rất tiện, không cần xuống lầu lấy nữa.

“Haizz... Lộ tiên sinh gốc gác thế nào đây? Sao em cảm thấy cuộc sống của chị lại bị chủ nghĩa tư bản hủ hoá thế nhỉ?” Tăng Như Lăng vừa ăn sáng, uống cafe vừa hỏi, “Cafe này ngon hơn Starbucks nhiều.”

Vụ Mang Mang ngời thử, sau đó nhắn tin cho Lộ Tuy, “Anh đừng nuôi hư Tăng Như Lăng, coi chừng bạn trai sau này của cô bé nguyên rủa anh đó.”

“Chỉ cần xu hướng tình dục của cô bé bình thường, anh có thể cung cấp hạt cafe cả đời cho cô bé.” Lộ Tuy đáp lại.

“Anh có chắc là không phải theo đuổi cô bé ấy không?” Vụ Mang Mang nhanh chóng gõ chữ.

Lộ Tuy liền phớt lờ cô.

Lúc Vụ Mang Mang gặp lại Lộ Tuy thì cạnh anh vẫn là cô gái nữ sinh nhiệt tình tuần trước, Vụ Mang Mang lạnh mặt lại gần, “Lộ tiên sinh đang làm từ thiện đo sao?”

Lộ Tuy nhéo má Vụ Mang Mang: “Sao không thấy nhiều thịt hơn nhỉ?”

Thực ra đã quá mức dinh dưỡng rồi, Vụ Mang Mang một tuần phải đến phòng tập ba lần, Tăng Như Lăng và Đới Đình Đình thì tham hơn, mặt đã mập lên một vòng, thế mà còn không biết.

Vụ Mang Mang gạt tay Lộ Tuy ra, đưa điện thoại cho cô nữ sinh kia, “Bạn này, có thể phiền bạn chụp hình giúp chúng tôi không?”

Vụ Mang Mang khoác tay Lộ Tuy, thân mật dựa vào đầu vai anh.

“Cảm ơn” Lộ Tuy đưa tay lấy điện thoại trước Vụ Mang Mang, nắm chặt lấy nó.

Vụ Mang Mang cũng không giận, ban nãy dễ dàng giải quyết được một tình địch nên tâm trạng đang vui sướng.

“Em định làm gì vậy?” Lộ Tuy giờ điện thoại lên.

Vụ Mang Mang đáp: “Ninh Tranh bảo em chụp một tấm hình anh chiếm chỗ ngồi, nhận lời sẽ cho em một triệu tệ, chúng ta chia đôi được không?”

Lộ Tuy gửi tấm hình trong máy của Vụ Mang Mang sang điện thoại anh, sau đó tự tay xóa tấm hình trong máy cô, “Dùng để làm kỷ niệm thì được, bán thì thôi. Em thiếu tiền lắm à?”

Vụ Mang Mang không nói gì.

Hình như cô luôn ở trong trạng thái thiếu tiền, cô là kiểu người có bao nhiêu cũng sẽ tiêu hết, một thân một mình đến đại học A, trải qua cuộc sống đầy khó khăn về kinh tế, đã lập chí phải trở thành người phụ nữ ưu tú độc lập tự chủ để có thể nuôi sống bản thân, chí ít cũng phải có một cái ổ chỉ thuộc về mình chứ?

Trong trường đã có ký túc, nhưng tốt nghiệp rồi thì không ổn.

Điều này thì Lộ Tuy không thể giúp đỡ Vụ Mang Mang, anh có thể cho cô tiền, nhưng thứ mà Vụ Mang Mang thiếu là cảm giác an toàn, cảm giác an toàn đó chỉ có thể đến từ tổ ấm mà cô tự mua lấy bằng tiền do đôi tay cô kiếm ra mà thôi.

“Anh đổi cách khác giúp em kiếm tiền.” Tan học xong, Lộ Tuy đưa Vụ Mang Mang về lầu sáu ở Lệ Chi Viên.

Vụ Mang Mang vừa vào đã lập tức khoanh tay trước ngực, “Sếp à, người ta bán nghệ không bán thân đâu.”

Lộ Tuy bói móc: “Vớ kỹ thuật cá chết của em á?”

“Không diễn nữa.” Vụ Mang Mang tức tối ngồi xuống sofa, sau đó cô thấy Lộ Tuy lấy một chiếc bình sứ thiên cầu Thanh Hoa tự kệ ngăn giữa nhà xuống, khi Vụ Mang Mang ý thức được Lộ Tuy sắp làm gì thì cô đã lao tới chụp lấy chiếc bình vừa rơi xuống.

“Anh làm gì thế Lộ Tuy?!” Vụ Mang Mang hét lên.

Bình thiên cầu này tuy không phải vật quý nhưng chỉ ít cũng có giá trị sáu, bảy con số đó!!!

“Cho em cơ hội kiếm tiền, thuận tiện luyện tay.” Lộ Tuy đáp

“Được, những ông già lắm tiền thật khó chọc vào!” Vụ Mang Mang tức tối nói.

Không biết hai chữ “lắm tiền” sia, hay là hai chữ “ông già” không đúng, dù sao tối hôm đó Vụ Mang Mang không thể trở về ký túc xá.

Có lúc Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tuy đã thay đổi, có lúc lại thấy anh không thay đổi, vẫn bá đạo, vẫn hung hăng cực ác.

Vì bên dưới là chiếc giường mềm mại, không còn là tấm nệm chống thấm mỏng manh, nên động tác của Lộ Tuy càng hoang dã, mạnh mẽ.

“Anh có già không?” Lộ Tuy cúi đầu, thì thầm hỏi bên tai Vụ Mang Mang.

Lòng ngực ướt đầm mồ hôi của anh khiến Vụ Mang Mang nếm thấy mùi vị mặn mặn, cô gần như không thở nổi.

Nhưng có một số người sẽ khuất phục thật sự, trưa hôm sau Vụ Mang Mang thấy đỡ mệt hơn, neho má chọc tức Lộ Tuy: “Lúc anh còn trẻ chắc lợi hại hơn, đúng không?”

Ngón tay thon dài của Lộ Tuy đang cài nút áo sơ mi một cách tao nhã, nghe thế cũng không lấy làm giận mà quay sang cười khể với Vụ Mang Mang.

Một nụ cười khiến người ta nổi da gà.

Tiết học buổi sáng Vụ Mang Mang coi như vắng mặt, cũng may sáng hôm đó chỉ có hai tiết và may mắn hơn là giảng viên lại không điểm danh, đúng là a di đà Phật!!!

Nhưng đối mặt với hai con quỷ tò mò Tăng Như Lăng và Đới Đình Đình, Vụ Mang Mang chỉ có một câu tặng cho họ, “Chẳng phải trường có môn cho tự chọn về giáo dục giới tính đó sao, hỏi chị làm gì?”

“Chọn được thì còn hỏi chị làm gì?” Tăng Như Lăng tức giận.

Đó là một môn tự chọn siêu cấp “hot” khác, cũng là tiến bộ của thời đại.

Từ sau khi lăn lộn trên giường, thời gian Lộ Tuy ở lại Lệ Chi Viên hình như càng lúc càng nhiều, mà thời gian lấy nước nóng và đưa cơm cũng chẳng thấy đâu nữa, đến cuối thì sự ngọt ngào khi được anh chiếm chỗ đã hoàn toàn biến mất, Lộ Tuy đưa thẳng cho Vụ Mang Mang một tài khoản, bên trong là băng ghi hình của môn tự chọn đó.

Vụ Mang Mang eo nhức, lưng đau nằm trong bồn tắm, thầm nghĩ chỉ còn thiếu nước bị Lộ Tuy “thăm hỏi” đến chết thôi, đàn ông quả nhiên là động vật thực tế cực đoan, vì có được phần thưởng nên kiểu gì cũng ép ra được thời gian.

Lúc không có phần thưởng thì Lộ Tuy bay đi khắp nơi xử lý công việc, để lại cho Vụ Mang Mang một tuần thì cứ cuối kỳ bận đến mức gà bay chó nhảy, lâm trận mới mài giũa.

Yêu đương là hành động cực kỳ lãng phí thời gian, lúc thì, Vụ Mang Mang mới lĩnh ngộ sâu sắc đạo lý đau khổ này, mà sự đau khổ đó anh bạn trai đáng ghét không hề chia sẻ bớt với cô, ngược lại còn đề ra đủ mọi yêu cầu vô lý.

Chẳng hạn: Gửi một tấm hình nặc đồ ngủ cho anh xem, phải là bộ con thỏ màu hồng, có đuôi mới được.

Lại ví dụ: Gửi một đoạn ghi âm đi, nói “yamete” ấy.

Lại ví dụ nữa: Đến sân bay Phúc Sơn thăm anh, sáng mai anh phải bay về rồi.

Bệnh thần kinh!

Cuối cùng cũng sống sót qua kỳ thi, sau khi tiết học cuối cùng của năm nhất kết thúc là bắt đầu triển khai mọi công việc để viết luận văn tốt nghiệp, hiện giờ trường họ có thể cho tốt nghiệp sớm, chỉ cần đủ học phần, bảo vệ luận văn xong thì hai năm đã có thể tốt nghiệp.

Thế nên Vụ Mang Mang không do dự từ chối ngay lời đề nghị về nhà của Lộ Tuy, hơn nữa cô cũng chưa chuẩn bị sẽ tuyên bố với người thân chuyện cô và Lộ Tuy lại hẹn hò, rất ư là phiền phức,

Vụ Mang Mang ở trong ký túc xá ngủ đến nửa đêm thì bị cuộc gọi của Lộ Tuy đánh thức, đành kéo lê đôi dép xuống lầu.

Buổi tối toà nhà ký túc nữ đều khoá cổng lớn, Lộ Tuy đứng ngoài, tiếc rằng cách một lớp cửa kính thì ngay cả một cái nắm tay cũng không thể.

“Sao muộn thế anh mới tới?” Vụ Mang Mang nhìn về mặt hơi tiều tụy của Lộ Tuy, xót xa, “Sáng mai là có thể gặp nhau rồi.” Vụ Mang Mang nói vào điện thoại qua lớp cửa kính.

“Sáng sớm mai anh phải bay đi Canada, có lẽ là một tuần, chỉ muốn gặp em thôi.” Lộ Tuy nói.

“Hôm nay anh mới từ Anh về mà?” Vụ Mang Mang hỏi, “Sao không từ Anh bay thẳng sang Canada?”

Lộ Tuy không nói, trong lòng Vụ Mang Mang thực ra đã biết nguyên nhân, anh muốn gặp cô mà.

Nhưng trò chuyện qua lớp cửa kính và trò chuyện qua webcam máy tính thực sự chẳng có gì khác biệt cả.

Khó khăn lắm mới sông sót qua một tuần, thời gian Vụ Mang Mang gặp Lộ Tuy vẫn rất vội vàng. Người này thường buổi chiều mới tới A, sáng sớm hôm sau lại bay về thành phố, thế đã là may, còn có thể qua đêm, có lúc Lộ Tuy chỉ vội vàng bay tới ăn bữa trưa rồi đi ngay.

Yêu đương kiểu này khiến Vụ Mang Mang rất ám ức, nhưng nhìn về mặt môi trên mặt Lộ Tuy và sự chân thành khi bay qua lại hai nơi chỉ vì một bữa ăn, Vụ Mang Mang đành nuốt con bực bội vào bụng, kết quả là trên chóp mũi mọc lên hai hạt đậu to đùng.

“Sáng mai anh đến ăn sáng với em nhé.” Lộ Tuy nói trong điện thoại.

Vụ Mang Mang có thể nghe thấy tạp âm trong điện thoại, không biết anh đang bận gì, trước kia lúc quen nhau cũng không bận buổi tối như vậy, ai dám không biết điều mà quấy rồi giờ nghỉ ngơi buổi tối của Lộ tiên sinh chứ?

“Thế bữa trưa thì sao?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Hai giờ chiều còn có buổi họp”, Lộ Tuy nói.

“Nhưng ngày mai em có chút việc, ngày mốt anh có thời gian đến đây không?” Vụ Mang Mang hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Type: Thảo Anh

Đáp án của Lộ Tuy là không có thời gian.

Núi không đến tìm tôi, thì tôi đi tìm núi.

Vụ Mang Mang thức thâu đêm đặt vé máy bay về thành phố, ngồi trên máy bay còn không nhận được căn ngón tay cười, Lộ Tuy thấy chắc sẽ rất vui mừng?

Mong là đừng diễn vở kịch kinh điển kiểu đột ngột về sớm, bắt gian tại giường, không thì kinh hãi lắm!

Liệu Lộ Tuy có nghĩ là cô quấy rầy công việc của anh không?

Sau một lúc hưng phấn, lý trí của Vụ Mang Mang mới dần quay trở lại, nhưng bây giờ cũng chẳng nghĩ được gì nhiều, nếu anh dám tỏ vẻ không vui dù chỉ một chút thôi, thì cùng lắm cô quay lưng bỏ đi là được.

Nếu nói A là trung tâm văn hoá chính trị, thì thành phố mà Vụ Mang Mang sinh ra chính là trung tâm kinh tế toàn quốc, mà lộ Thị được các toà nhà cao ốc vây quanh như quần tinh cùng nguyệt kia nhất định sẽ không hổ thẹn mà mang danh viên bảo ngọc quý giá nhất.

Vụ Mang Mang từng nghe có người nói về phong thủy của toà nhà Lộ Thị, nói gì mà rất đặc địa, lưng dựa núi, trước ôm biển, hợp âm dương, hợp bát quái, là ví dụ về kiến trúc kinh điển nhất về phong thủy, nói là đặt một chậu hoa trang trí thôi mà cũng nghiên cứu cực kỳ kỹ lưỡng, còn không thấy được một phiến lá khô nào.

Vụ Mang Mang chưa từng đến Lộ Thị, hôm nay xem như là lần đầu tiên.

Bước vào đại sảnh, Vụ Mang Mang nhìn bảng chỉ dẫn lớn đặt trong sảnh, Lộ Thị không chiếm hết toàn bộ các tầng, từ tầng năm mươi lăm trở xuống đều cho các công ty khác thuê, tiền thuê ở đây chắc là đắt nhất trong nước nhưng người làm ăn đều mê tín, phong thủy như Lộ Thị rõ ràng như thế, đúng là một tác khó cầu, gần mười năm nay các công ty trong toà nhà này gần như chưa từng thay đổi.

Từ tầng năm mươi lăm trở lên là tổng bộ của Lộ Thị.

Vụ Mang Mang lên tầng năm mươi lăm mới phát hiện ra tầng này là khu vườn cây nội bộ của toà nhà, mời đội thiết kế lâm viên nổi tiếng thế giới đến thiết kế, nhân viên Lộ Thị thường đùa gọi nơi này là “hoa viên trung ương”.

Vụ Mang Mang đứng trước quầy tiếp tân, do dự không biết có nên thử hay không, nhưng cô liếc nhìn bảo vệ và máy camera khắp nơi, cảm thấy không hèn trước mà muốn lên gặp Lộ Tuy thì đúng là mơ tưởng hão huyền.

Thế nên cô bước 99 lại, rồi lùi ra, móc điện thoại gọi cho Lộ Tuy.

Đúng là hơi vô vị, muốn cho một người như Lộ Tuy chút bất ngờ cũng khó quá, bây giờ chỉ có thể thông báo trước, e là không thể bắt gian gì rồi.

“Hiếm có quá, lại chủ động gọi điện cho anh.” Giọng Lộ Tuy vang lên trong máy.

“Nhớ anh ấy mà.” Vụ Mang Mang dựa người vào gốc cây nhiệt đới cực to trong hoa viên trung ương, “Muốn gặp anh.”

Giọng cô sền tới mức chính cô cũng muốn rụng da gà.

“Anh cũng nhớ em, xuống đây”, Lộ Tuy bảo.

“Xuống gì cơ?” Vụ Mang Mang đứng thẳng lên, có cảm giác không lành.

“Anh đứng dưới ký túc xá của em.” Lộ Tuy đáp.

Vụ Mang Mang có cảm giác “ông trời đang trêu ngươi”, cao giọng nói, “Anh chẳng nói hai giờ chiều có cuộc họp hay sao?”

“Muốn gặp em nên đợi giờ rồi.” Lộ Tuy nói, “Mau xuống đây đi.”

Vụ Mang Mang buồn bực dựa vào gốc cây, chờ đợi nói, “Em đang ở hoa viên trung ương Lộ Thị đây.”

Bên kia vắng đến tiếng thờ dài, “Em ở yên đó đừng đi đâu hết, anh bảo Bành Trạch đến đón em, anh về ngay.”

“Ồ...” Vụ Mang Mang phòng má, đúng là hứng chí mà đến, cụt hứng mà về.

Vụ Mang Mang chống cùi chò lên đầu gối, hai tay đỡ cằm, suy nghĩ xem nên đi đâu trong lúc chờ đợi mấy tiếng đồng hồ, về biệt thự trên núi thì chắc chắn không ổn, cô không muốn ở lâu trong thành phố, bị bà Liễu bắt được lại phải đi xem mắt các kiểu, bây giờ tình hình rất đặc biệt, không thể đi xem mắt được nữa.

Vụ Mang Mang suy nghĩ rất nhập tâm, đến mức điện thoại trong túi xách réo vang mà cô cũng chưa hoàn hồn lại.

“Anh là quả táo già của em, yêu anh thế nào cũng thấy không đủ, gương mặt già đen xỉ đập vỡ trái tim em, thấp lên ngọn lửa lửa lửa lửa trong em...”

Bài hát gần kết thúc Vụ Mang Mang mới định thần lại, định nghe máy thì đối phương đã cúp rồi.

Hơn nữa nhất thời không lưu tâm, điện thoại bị ai đó sau lưng nhẹ nhàng lấy mất, phản ứng đầu tiên của Vụ Mang Mang là bị ăn trộm, cô co tay lên định đánh thì bị ai đó đưa tay chụp lấy.

“Quả táo già?! Sắc mặt Lộ Tuy quả thực là... có phần khó coi.

Vốn dĩ bài hát gốc là “Quả táo nhỏ”, tuy không phải loại mà Lộ Tuy thích nhưng vì nó dễ hát, dễ nghe, từng hát mấy lần ở câu lạc bộ của Ninh Tranh nên cho dù là Lộ Tuy thì cũng nghe đây lỗi tai rồi.

Bây giờ Quả Táo Nhỏ lại bị Vụ Mang Mang đổi thành Quả Táo Già là đã không thể chịu đựng được, ghê gớm hơn là số điện thoại của anh trong máy Vụ Mang Mang cũng là ba chữ “Quả táo già”.

“Surprise!” Vụ Mang Mang về mặt lúng túng, ôm eo Lộ Tuy. “Anh nói đang ở A mà? Lừa em!”

“Anh đã sớm đoán được hôm nay em đến tìm anh, đúng không? Gian xảo!”

“Em vẫn chưa ăn trưa, đói bụng quá đi.”

Vụ Mang Mang nói một tràng như pháo nổ, chỉ sợ Lộ Tuy xen vào.

“Thế hả? Đi, chúng ta đi lấy táo cho em.” Lộ Tuy lạnh lẽo nói.

Vụ Mang Mang biết mình sắp chết, nhưng tiếng chuông điện thoại cài cho Lộ Tuy cô đã nghe quen rồi, chưa kịp nghĩ ra đây là một vấn đề to lớn thì hôm nay Lộ Tuy đã bắt quả tang.

“Cái này là trước đây em thu âm, lúc đó chúng ta chưa xác định quan hệ, về sau em quên đổi.” Vụ Mang Mang nói khẽ, giải thích với anh.

“Anh nghĩ chắc em rất muốn thu một bài nhạc chuông khác đúng không?” Giọng Lộ Tuy bông dịu lại, Vụ Mang Mang sợ nhất chiêu này của anh, tức giận mà kìm nén thì chắc chắn sau đó sẽ càng thâm!

Vụ Mang Mang cười giả lả, làm dấu tay OK với Lộ Tuy

Hoa viên trung ương không đông nhưng cũng có vài người qua lại, dù rất nhiều nhân viên chưa từng nói lời nào với Lộ Tuy nhưng trong tiệc cuối năm, Lộ Boss đều tham gia, nên dáng vẻ sếp lớn thế nào mọi người đều biết, hưởng hồ gương mặt anh đẹp như thế thì chắc chắn phải nhận ra được rồi.

Nhưng công ty lớn thì khác, những người vào được Lộ Thị thì dù là nhân viên bình thường cũng là vạn người chọn một, từng người đi ngang qua Vụ Mang Mang và Lộ Tuy đều tỏ vẻ như không thấy gì cả, nếu họ có thể không chế được việc thỉnh thoảng liếc ánh mắt sang thì càng hoàn hảo hơn.

“Đến văn phòng anh.” Về mặt Lộ Tuy vẫn không vui vẻ gì cho lắm, càng kìm nén càng toát ra một vẻ âm trầm kiểu những người qua đường dừng lại gần tôi trong vòng ba trượng.

Vụ Mang Mang kho khẽ, cứ đứng đó, không động đậy.

Khả năng quan sát rất mạng của cô mách bảo cô là mọi người tuy giả vờ đang bận nhưng thực ra trong lòng đã vờn dài cổ ra, chờ xem scandal tình ái của Lộ Boss rồi.

Vì đời tư của Lộ Tuy có chút mờ nhạt, chắc là cũng không nhiều cô gái vì chuyện riêng mà đến Lộ Thị tìm anh.

Đổi lại là người khác thì chắc chắn sẽ muốn khiêm tốn một chút, nhưng Vụ Mang Mang lại có tính hiếu thắng, “diễn viên” mà, thích khán giả đồng chứ sao!

Lộ Tuy dừng lại, quay đầu nhìn Vụ Mang Mang, cô không hề sợ hãi trước vẻ mặt bá đạo toát ra từ anh, hất cằm sang bên tỏ vẻ không thấy gì cả.

Lộ Tuy chìa tay ra với cô.

Nắm tay thực ra cũng không phải là không thể chấp nhận, nhưng chưa đủ trang trọng.

Vụ Mang Mang lắc đầu, vẫn bất động.

Lộ Tuy nhúc nhủ, quay lại ôm eo thon mảnh của Vụ Mang Mang, “Thoả mãn chưa, thừa nữ hoàng?”

Khó môi Vụ Mang Mang lúc này nhướn lên thành một đường cong mà có lẽ một ngàn cân cũng không kéo xuống được, rất đắc ý gật đầu. “Anh có thể bảo tiếp tân là sau này em không cần hẹn trước cũng có thể tự lên trên không. Nếu không muốn cho anh niềm vui bất ngờ cũng không được, vô vị quá.”

Lộ Tuy nhìn Vụ Mang Mang, dáng vẻ kiêu ngạo đó đúng là huênh hoang, đắc ý quá.

“Anh sẽ dặn bên dưới”, Lộ Tuy đáp.

Vụ Mang Mang lúc này mới thoả mãn gật đầu, trong lúc cảm mọi người rút xuống đất, cô được Lộ Tuy ôm eo đi vào thang máy chuyên dụng cho hội đồng quản trị.

Nhưng lời người xưa nói chẳng sai, vui quá hoá buồn.

Vụ Mang Mang chính là không mọc não, quên hết định nghĩa mà cô đã đặt cho Lộ Tuy

Con người Lộ tiên sinh ấy mà, trước mặt người khác thì là người đàn ông ám áp siêu cấp, “phan lư đẳng tiểu nhân” (1) có đủ năm chức năng, quấy tiếp tân lúc này còn cảm thán rằng sao Lộ tiên sinh ám áp được đến thế?

(1) Phan lư đẳng tiểu nhân: ý chỉ đẹp trai như Phan An, khả năng tình dục mạnh như con lừa, tiền nhiều như phú ông Đặng Thông thời Hán, cẩn thận bảo vệ phụ nữ, có thời gian rảnh rỗi thì luôn ở cạnh người phụ nữ của mình.

Nhưng sau lưng người khác thì anh lại chuyên chế, bá đạo, vô nhân tính.

Vụ Mang Mang yếu ớt nằm trên sofa, thở hổn hển giống như con cá bị ném lên sa mạc, không chịu nổi dần vật nữa.

Vì thực sự là không còn nhiều thời gian nữa là đến giờ họp nên Lộ Tuy đã lấy sức mạnh thay thế cho sự kiên nhẫn, công suất động cơ điện quá mạnh, Vụ Mang Mang van nài vô hiệu, ngược lại còn thâm hơn, chỉ có thể mặc người ta ăn sạch sẽ.

Lộ Tuy cúi xuống nhẹ nhàng cắn lên môi Vụ Mang Mang, “Em nghỉ ngơi đi, bên trong có phòng thay đồ của anh, lát nữa em có thể tắm, anh đi họp đây.”

Vụ Mang Mang nghỉ ngơi nửa tiếng rồi run rẩy đứng lên, đá văng chiếc đầm bị xé rách ra một bên, đến phòng thay đồ của anh để tắm rửa.

Lần này cô về thành phố không mang theo cái gì, chỉ có laptop, dù sao trong biệt thự trên núi cô đồ đạc đều có đủ, đỡ phải mang hành lý đi cho mệt.

Lúc này Vụ Mang Mang phải đối mặt với tình huống không có đồ lót để mặc, cũng may eo của Lộ Tuy thuộc dạng không có mỡ thừa, nên quần lót của anh mặc vào tuy rộng nhưng không tới nỗi tuột xuống.

Vụ Mang Mang lại tiện tay lấy áo sơ mi của anh mặc vào, chân trần ngồi trên ghế giám đốc của Lộ Tuy, đặt chân lên cái tủ thấp bên cạnh, mở máy tính ra chuẩn bị xem tư liệu.

Giáo sư Trình gần đây sắp tham gia một hạng mục khảo cổ, cô muốn đi theo làm trợ lý.

Chỉ có điều con người không phải gang thép, Vụ Mang Mang ôm bụng đói sôi sùng sục, cầm điện thoại để gọi thức ăn nhanh qua app.

Nửa tiếng sau người đưa thức ăn đã đến bên dưới toà nhà nhưng không tài nào vào trong được.

Vụ Mang Mang cầm ví tiền lên định đi xuống, ra đến cửa mới nhớ ra cô chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi của Lộ Tuy, váy cô đã từ già cỗi đời rồi.

Vụ Mang Mang ảo não thờ dài, muốn gọi điện cho Lộ Tuy nhưng anh đang họp, Lộ Thị thì cô lại không quen biết một ai, cầu cứu cũng vô dụng, còn mấy cô thư ký bên ngoài văn phòng thì cô lại ngại không dám sai bảo.

Không có danh phận Lộ phu nhận thật khó làm việc.

Vụ Mang Mang đành nhắn tin cho Lộ Tuy, “Em đói quá, thức ăn nhanh giao tới rồi nhưng không lên được, gấp, em đang đợi. /(T o T)/ ~”

Điện thoại Lộ Tuy đặt trên bàn sáng lên, anh liếc nhìn rồi quay sang nhìn Bành Trạch bên cạnh.

Bành Trạch vội cúi lưng lại gần, còn tưởng Boss nhà mình có gì quan trọng cần dặn dò, nghe xong, Bành Trạch đàn mặt ra một tích tắc.

“Cộc cộc cộc.”

Vụ Mang Mang nghe tiếng gõ cửa thì đáp một tiếng, “Mời vào.”

Bành Trạch xách hộp thức ăn bước vào văn phòng rộng lớn, nhìn quanh quất không thấy ai thì lên tiếng dò hỏi, “Vụ tiểu thư?”

Vụ Mang Mang đang đọc tư liệu rất nhập tâm, quần thể mộ này có niên đại rất lâu đời, có thể nói sẽ bổ khuyết phần trống trong quãng thời gian lịch sử đó, nhưng nó bị tổn hại rất nghiêm trọng. Vụ Mang Mang chà xát lòng bàn tay.

Nghe tiếng Bành Trạch, Vụ Mang Mang mới sực nhớ, vội vàng rút chân lại, xoay ghế đối mặt với Bành Trạch.

Khi Bành Trạch nhìn thấy Vụ Mang Mang, anh ta bỗng có cảm giác mủi mề như vừa được rửa mặt.

Tuy Bành Trạch cũng từng gặp Vụ Mang Mang mấy lần, biết Vụ tiểu thư là một đại mỹ nhân nhưng ai nấy đều có sở thích riêng, xưa nay anh ta vốn thích phụ nữ trưởng thành đầy đặn, quyến rũ hơn, cảm giác về Vụ Mang Mang với vẻ đẹp như búp bê Barbie thì chỉ dừng lại ở giai đoạn là “khá xinh đẹp” mà thôi.

Nhưng lần này thì hoàn toàn khác.

Phụ nữ mặc áo sơ mi của đàn ông vốn đã quyến rũ thêm ba phần, mà Vụ Mang Mang mặc áo sơ mi của Boss nhưng vẫn không thể ngăn chặn được việc Bành Trạch cảm thấy cô vô cùng gợi cảm.

Chỉ mạng hơn là Vụ Mang Mang vốn dĩ đã rất gợi cảm àm trên cổ còn có mấy dấu đo đỏ, nhưng cô lại cứ cố tỏ ra nghiêm túc ngồi trên ghế sếp, hai tay đan lại đặt trên bàn, nghiêm túc gật đầu với Bành Trạch, “Đặt ở bên kia là được.”

Trong lòng Bành Trạch cứ buồn cười bộ dáng khoa trương đó của Vụ Mang Mang.

Nhưng làn da cô quá trắng trẻo mịn màng, từ sâu bên trong làn da toát ra ánh sáng hồng phớt trong trẻo, gương mặt hồng hào xinh xắn, ngay cả xương quai xanh lộ ra cũng một màu hồng phấn.

Bỗng dưng lại khiến Bành Trạch nhớ tới bốn chữ “thủ cảm tuyệt giai(1)”.

(1) cảm giác đôi tay tuyệt nhất.

Bành Trạch gần như hoảng loạn bỏ chạy khỏi văn phòng Lộ Tuy, cứ như sau lưng có nữ quỷ hút máu đang đuổi theo, nhịp tim đập thình thịch.

Lúc này anh ta đã có phần hiểu được vì sao Lộ Boss cao quý lại nhai cỏ rồi, căn bản chính là thấy sắc động lòng, nhìn một lần rung động, nhìn lần hai ngã gục.

Mà Vụ Mang Mang ngồi sau bàn làm việc thấy Bành Trạch ra ngoài thì không kìm được thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy, đi chân trần lại đó rồi ngồi xuống sofa, bắt đầu ăn.

Lúc Lộ Tuy họ[xong về phòng, gọi một tiếng “Mang Mang” thì thấy cô xoay ghế, trượt lại gần anh.

Áo sơ mi trắng trễ nải trên người, hai nút trên cùng không gài, lúc nào cũng có nguy cơ bị lộ hàng, ông tay áo xắn cao để lộ cùi chỏ, hai chân vắt trên tay vịn, đóng đưa, ngón tay chiêng đầu trong game.

“Đội một lát, em sắp xong rồi.” Vụ Mang Mang đang đại chiến.

Lộ Tuy nheo mắt, hỏi một câu “Ban nãy lúc Bành Trạch vào đây, em mặc thế này hả?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Type: P.anh

Dưới ánh mắt của Lộ Tuy, Vụ Mang Mang rút đôi chân đang vắt trên tay vịn ghế về, ngồi nghiêm chỉnh lại, “Đương nhiên là không. Lúc anh ta vào em ngồi thế này này, anh ta chẳng thấy gì cả.”

Đúng là không nhìn thấy gì thật. Nhưng dấu đỏ từ cổ xuống xương quai xanh thì đúng là còn khiến người ta mơ mộng suy diễn hơn cả những thứ nhìn thấy được.

“Ban nãy em có cài nút áo lại không?” Lộ Tuy lại hỏi.

Vụ Mang Mang cụp mắt xuống, không dám nhìn vào mắt Lộ Tuy, bay nãy thực sự là cô cũng ý thức được nhưng nếu cài nút trước mặt Bành Trạch thì há chẳng phải càng lộ liễu hơn sao, thế nên Vụ Mang Mang đành mặt dày giả vờ ngốc nghếch.

Lộ Tuy nhắm mắt lại, ban nãy chút thất thần của Bành Trạch trong cuộc họp không thể giấu được đôi mắt lửa của sếp lớn.

* * *

Lúc từ văn phòng Lộ Tuy đi ra, Vụ Mang Mang đã ăn mặc chỉnh tề, quần áo là do Anne mang tới.

Nhưng khác với sự thân mật lúc vào, lúc ra Lộ Tuy xách túi của Vụ Mang Mang đi phía trước, còn cô trắng bệch mặt đi theo sau.

Cô thư ký Flora vốn trầm tĩnh của Bành Trạch hiếm lắm mới thốt lên một câu, “Lộ tiên sinh cũng biết xách túi cho bạn gái sao?”

Hơn nữa cảnh tượng này còn hài hòa một cách lạ lùng!!!

Lộ Tuy xưa nay chỉ sử dụng trợ lý nam, nữ trợ lý tài giỏi lần trước bỗng dưng xuất hiện đã thôi việc, còn thư ký Flora hiện nay của Bành Trạch xem như là đóa hồng duy nhất ở tầng lầu này, nhưng đóa hồng này đã kết hôn mười lăm năm, có hai đứa con rồi, hai chữ “mê trai” căn bản không thể tìm thấy ở chị, nếu không thì đã không được tuyển dụng.

Đàn ông không thể chỉ dựa vào mỗi gương mặt là có thể làm rung động người phụ nữ chín chắn được.

Nhưng sự dịu dàng đúng lúc lại khiến họ vô cùng ưa thích.

“Haizzz... nếu tôi trẻ lại hai mươi tuổi...” Flora thở dài.

* * *

Nếu Vụ Mang Mang nghe thấy câu đó sẽ kiến nghị Flora dù trẻ lại hai mươi tuổi cũng đừng chọn Lộ Tuy.

Vừa ngồi vào xe, Vụ Mang Mang lập tức kêu đau, vội vàng chỉnh lại tư thế ngồi, chỉ dám ngồi nghiêng một bên.

Ban nãy Lộ Tuyền ra tay quá ác, Vụ Mang Mang cảm thấy hông cô có lẽ đã sưng to như cái bánh bao bột nở rồi.

Lộ Tuyền vỗ vỗ chân anh, Vụ Mang Mang lập tức gác đầu lên đó.

Cô cũng không nói gì nhiều, chỉ đưa điện thoại cho Lộ Tuyền, trong đó là nội dung mà cô mới tra ra.

“Tuy phần hông là nơi có nhiều tổ chức mềm nhất trên cơ thể người, nhưng nếu sức mạnh tác động vào đó quá khả năng chịu đựng, đặc biệt là liên tục, lặp đi lặp lại, thì sẽ tạo thành tổn thương gây bầm tím, xuất huyết. Nghiêm trọng hơn sẽ làm lượng máu tuần hoàn giảm đi... cuối cùng dẫn đến tử vong. Đồng thời tổn thương này còn dễ dẫn đến suy thận cấp mà tử vong.”

“Đưa em về biệt thự trên núi đi.” Vụ Mang Mang hậm hực nói.

“Hôm nay không được.” Lộ Tuyền dường như không hề thấy áy náy.

Vụ Mang Mang cắn vào đùi Lộ Tuyền, quần mùa hè chất liệu mỏng, cô cắn rất mạnh.

Lộ Tuyền xoa đầu Vụ cún con, “Ngày mai sẽ đưa em về đó.”

“Tại sao?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Tiểu biệt thắng tân hôn mà.” Lộ Tuyền thần nhiên nói.

“Buổi chiều anh đã thắng rồi mà?!” Vụ Mang Mang phẫn nộ.

Vẫn là về nhà Lộ Tuyền, ai bảo tiền lương của tài xế không phải do Vụ Mang Mang trả chứ!

Lúc chiếc xe chạy vào cổng, người giúp việc trong nhà đều ra xếp hàng, nghênh đón nữ chủ nhân quay về.

Vụ Mang Mang ngượng ngùng chào lão Peter, nghĩ lại ban đầu là do cô kiên quyết chia tay, bây giờ cảm thấy mất mặt thật.

Nhìn sang Lộ Tuyền, hoàn toàn không cách nào hiểu được nội tâm con người mạnh mẽ này chỉ từ vẻ mặt.

Căn phòng nữ chủ nhân mà Vụ Mang Mang sử dụng trước đây đã được trang trí lại từ đầu, bước vào có một ảo giác như đã đổi thời gian không gian, nghiêm nhiên là kiểu phòng của thiên kim tiểu thư thời cổ.

Giường nhỏ bằng gỗ hoa lê, bình phong, kệ trưng bày kiểu cổ, vách ngăn chạm rồng có lỗ hình mặt trăng, với hoa văn dây nho uốn lượn.

Toát lên vẻ cổ kính lộng lẫy.

Duy có điều khác biệt là chiếc giường.

Giường mới được làm xong, chất liệu gỗ vẫn theo lối già cổ, nhưng hình dáng lại là phong cách hiện đại vì Vụ Mang Mang không thích kiểu giường có bậc bước lên, cảm thấy khó chịu, bức bối.

Nhưng thiết kế đầu giường, chân giường đều có cảm giác cổ đại, nên hoàn toàn không tách biệt hẳn với tổng thể.

Vụ Mang Mang nằm ngủ trong phòng này có lẽ sẽ rất tự nhiên mà diễn vở kịch “vượt thời gian về thời cổ đại”. Nơi đây là đâu? Đang quay phim cổ trang chăng?

Vụ Mang Mang diễn một vở kịch vượt thời gian, sung sướng lăn lộn trên giường, ánh mắt vô tình liếc nhìn về phía đồ vật trên kệ tủ, không nhận được kêu lên: “Viên đạn bọc đường Lộ Tuyền này bỏ ra không ít tiền rồi đây.”

Vụ Mang Mang lấy chiếc cốc hai quai bằng bạch ngọc ra chơi một lúc, đến khi Anne đến gọi cô xuống ăn cơm thì mới quỵên luyến buông nó ra.

“Mang Mang!” Lộ Lâm khi nhìn thấy Vụ Mang Mang xuống lầu thì kinh ngạc vô cùng.

Vụ Mang Mang nhìn thấy Lộ Lâm thực ra cũng sung sướng hơn là vui mừng, không biết sao Lộ Lâm lại xuất hiện ở đây, là Lộ Tuyền ra tay quá nhanh hay là thực sự trùng hợp?

Vụ Mang Mang liếc nhìn Lộ Tuyền rồi bước tới ôm lấy Lộ Lâm đang dang hai tay chào mừng cô: “Chị Lộ Lâm”

Lộ Lâm nhiệt tình không chịu buông tay, sờ mó lưng Vụ Mang Mang trước mặt Lộ Tuyền: “Gầy rồi.”

Tuy bị Lộ Lâm sờ như thế có hơi kỳ quặc, nhưng Vụ Mang Mang vẫn không đẩy chị ra.

Hơn nửa năm rồi, Vụ Mang Mang cũng học cách ngoan ngoãn.

Lộ Lâm có lẽ vẫn còn chút hứng thú với cô, nhưng hứng thú này đa phần đến từ việc Lộ Tuy cũng có chút hứng thú với cô.

Đặc biệt là khi cô đá Lộ Tuy rồi, Lộ Lâm đối xử với cô đặc biệt tốt.

Vụ Mang Mang nhìn thấu tâm tư Lộ Lâm, biết rằng chị đang muốn chọc tức Lộ Tuy.

Còn Vụ Mang Mang thì sao, vì buổi chiều bị anh đánh đau quá nên trong lòng cũng không dễ chịu, vì vậy đã để mặc cho Lộ Lâm làm chứng mất Lộ Tuy.

“Ăn cơm thôi.” Lộ Tuy kéo Vụ Mang Mang ra khỏi vòng tay Lộ Lâm.

Vụ Mang Mang quay lại, nháy mắt với Lộ Lâm.

“Lộ Tuy làm sao theo đuổi được em thế? Chắc tốn công sức lắm hả?” Lúc ăn cơm, Lộ Lâm giả vờ hỏi vu vơ.

Lúc này không phải là lúc để khoe khoang, Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuy rồi quay sang Lộ Lâm: “Không, là do em quá mềm lòng thôi.”

“Phụ nữ quá mềm lòng thì dễ bị đàn ông níu kéo, họ chưa chắc đã biết quý trọng.” Lộ Lâm bắt đầu kể ly gián.

“Chị đang nhớ lại khi xưa chị ngu ngốc thế nào sao?” Lộ Tuy cười giễu cợt.

Sắc mặt Lộ Lâm thay đổi, Vụ Mang Mang vội cúi đầu, xem ra Lộ Tuy chuyên đạp vào chỗ đau của Lộ Lâm đây mà.

Cũng may mọi người đều là nhân vật coi trọng thể diện, hai chị em nhanh chóng chuyển đề tài sang chuyện làm ăn.

Vụ Mang Mang lặng lẽ gấp thức ăn, lại nghe Lộ Tuy nói, “Ăn ớt xanh đi.”

Quản nhiều thật!

Nhưng Vụ Mang Mang đã học được từ Lộ Gia Nam, cố gắng không làm người đàn ông của mình khó chịu trước mặt người khác, thế nên cô ngoan ngoãn gấp một sợi ớt xanh lên.

Nhưng đến khi ăn xong thì sợi ớt xanh đó vẫn nằm im lìm trong bát của cô.

Vụ Mang Mang cảm thấy rất hoàn mỹ, chuyện che mắt này trước khi hẹn hò với Lộ Tuy, cô đã học được.

Ăn xong, Anne mang nước ép hoa quả thái độc dưỡng da đến cho Vụ Mang Mang, cô hóp một ngụm, đầy mùi ớt xanh, mà trước mặt Lộ Lâm không thể phun vào mặt Lộ Tuy được, thực sự là hơi bực bội.

Đồng hồ nhanh chóng chỉ đến tám giờ rưỡi, Lộ Lâm muốn tiếp tục hàn huyên với Vụ Mang Mang nhưng Lộ Tuy đã đứng lên tiễn khách, “Chị nên về đi.”

Lộ Lâm nhìn giờ, hơi cau mày, “Còn sớm mà, chị và Mang Mang lâu quá không gặp nên rất nhớ, nếu em bận thì cứ đi làm đi, chị có phải người ngoài đâu.”

Lộ Tuy nhắc eo Vụ Mang Mang kéo cô đứng lên, sau đó đứng sánh vai nhau, nói với Lộ Lâm: “Em và Mang Mang phải nghỉ ngơi rồi.”

“Sớm thế cơ à?” Lộ Lâm tỏ ra không tin lời đuổi khách của Lộ Tuy, “Có cần gấp thế không?”

Gấp chứ!

Lộ Lâm vừa đi thì Vụ Mang Mang liền bị Lộ Tuy xách cổ lên lầu.

“Em không muốn ngủ sớm, bây giờ thanh niên có ai ngủ lúc chín giờ đâu?” Vụ Mang Mang phản kháng.

“Lát nữa tỉnh dậy thì biết.” Lộ Tuy ôm chặt eo mảnh mai của Vụ Mang Mang, cắn vào vành tai cô, khẽ nói: “Anh nhớ em quá.”

Từ “cầu hoan” kỳ diệu nhất chính là ở chữ “cầu”.

Đêm dài thao thức, tương tư vì ai.

* * *

Đến khi Vụ Mang Mang tỉnh lại thì đã hơn mười giờ hôm sau. Tối qua thật hỗn loạn, lúc này xem như thành thoi thoải mái.

Đầu ngón tay Vụ Mang Mang nhẹ nhàng vẽ lên lồng ngực Lộ Tuy, anh cũng không ngăn lại, chỉ lặng lẽ nhắm mắt nằm ngửa.

“Hôm qua anh lừa em, nói là ở A, thực ra đã sớm đoán được em sẽ đến tìm anh đúng không?” Hôm qua đã nhắc đến chuyện này, nhưng vì sự kiện “quả táo già” mà Lộ Tuy bỏ qua, Vụ Mang Mang cũng chưa kịp hỏi lại.

“Còn nói hôm nay không có thời gian đến tìm em, thế bây giờ anh ngủ đến mười giờ thì có thời gian hả?” Vụ Mang Mang càng nghĩ càng thấy mình đã trúng kế của Lộ Tuyền.

Đáng ghét hơn là Lộ Tuyền cứ không nói gì, Vụ Mang Mang bực tức trở mình, cười lên eo anh.

“Nói! Làm sao anh đoán trúng em sẽ tới?” Vụ Mang Mang hậm hực kề tay làm dao vào cổ anh.

“Em tưởng anh là thần tiên à? Biết bấm quẻ đoán việc.” Lộ Tuyền chụp lấy tay Vụ Mang Mang, hôn vào đầu ngón tay cô.

Tuy không phải thần tiên nhưng người này thực sự biết cách nắm bắt tâm lý kẻ khác quá.

Vụ Mang Mang trước khi về đây thì Lộ Tuyền cứ trong trạng thái “anh rất bận, tuy anh bận nhưng anh nguyện làm siêu nhân bay trong không khí đến gặp em.”

Sau khi Vụ Mang Mang quay về nhà, mỗi ngày Lộ Tuyền đi làm một giờ, sau đó thì đủ mọi trạng thái rảnh rỗi, ngày nào tuy cũng có hẹn hò tiệc tùng nhưng không phải là không thể từ chối, chỉ ít thì so với bạn gái, mức độ quan trọng của những việc đó tuyệt đối không cao.

Vụ Mang Mang sắp phát điên vì gương mặt Lộ Tuyền lúc nào cũng giấu qua giấu lại trước mắt cô rồi, nếu không vì nể tình cơ bụng của anh cô thực sự rất muốn anh biến mất ngay lập tức!!!

Ước chừng nửa tháng sau, có một buổi tối Vụ Mang Mang bị Lộ Tuyền hành hạ đến mệt lử, mơ màng nhớ lại bây giờ và lúc trước hình như chẳng có gì khác, vẫn là chín giờ tối phải lên giường đi ngủ.

Điều duy nhất không giống là trước đây Lộ Tuyền ra lệnh cho cô đi ngủ, bây giờ thì vừa dụ dỗ vừa lừa gạt, thủ đoạn tuy khác nhưng kết quả thì chẳng có gì thay đổi.

Còn về chuyện tập thể dục buổi sáng, Vụ Mang Mang lúc nào cũng nghe Lộ Tuyền nói với cô: “Gần đây hình như mặt em mập ra rồi.”

“Váy size XS em còn mặc vừa không đấy?”

“Eo sao lại mập ra cả một vòng thế này? Có phải là ‘có’ rồi không?”

Mỗi ngày bị si nhục như thế, Vụ Mang Mang có thể không dậy sớm chạy bộ hay sao? Cô cảm thấy mỗi lần mình chạy bộ đều giống như bị Lộ Tuyền dắt chó đi dạo vậy.

Chuyện này nếu Vụ Mang Mang còn ở đại học A thì tuyệt đối sẽ không xảy ra.

Nhưng ở nhà Lộ Tuyền thì khác, kiểu gì cô cũng sẽ thua.

Sau nửa tháng ngô nghê, cuối cùng Vụ Mang Mang đã nhận ra, ban đầu Lộ Tuyền chính vì muốn dụ dỗ cô trở về mà cô ý tứ ra bận rộn.

Cũng thật khó cho anh phải diễn màn kịch chạy đi chạy lại giữa nhà và A.

Lúc đó Vụ Mang Mang cảm động đến không chịu nổi, lại xót xa vô cùng, sợ Lộ Tuyền bên ba như thế sẽ hại sức khỏe, lại thấy sự nghiệp của anh quá lớn, còn vì một cô bạn gái như cô mà làm đến nước này, thành ý đã bày tỏ quá đủ rồi, nếu còn kiêu ngạo nữa thì chính cô sẽ chết mất.

Là bạn gái, Vụ Mang Mang đương nhiên phải hiểu ý anh, kết quả là quá lương thiện thì dễ phạm lỗi ngu ngốc, nhảy thẳng vào cái hố mà Lộ Tuyền đã đào sẵn cho cô từ trước.

Vụ Mang Mang phát khóc vì sự ngu ngốc của mình.

Vì suy nghĩ cho sự bận rộn của Lộ Tuyền mà lúc ở trường, Vụ Mang Mang chỉ để anh giúp cô xách nước nóng hai lần rồi không bắt ép anh làm nữa.

Mỗi lần Lộ Tuyền đến đại học A, cô đều ngoan ngoãn theo anh đến Lệ Chi Viên, giờ đây nghĩ lại, có cô gái nào ngốc nghếch bị lừa ngọt sớt hơn cô nữa không?”

* * *

“Dậy thôi, cô chủ nhỏ.” Lộ Tuyền cúi xuống căn nhẹ lên mặt Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang ôm mặt, chân đá mạnh vào không trung, “Tránh ra.”

“Không đi chạy bộ à?” Lộ Tuyền thò tay捏 phần thịt sau eo Vụ Mang Mang.

Phụ nữ chỉ cần không phải dạng gầy ốm tong teo trơ xương thì cơ thể lúc nào cũng có thịt cả, không có mỡ sẽ không phải phụ nữ mềm mại rồi, mà sẽ là cô nàng đàn ông cứng rắn.

Nhưng phụ nữ đồng thời cũng là dạng kỳ quặc khi chỉ có ít mỡ mà cũng kêu gào “em phải giảm béo”.

Vụ Mang Mang hất tay Lộ Tuyền ra, vùi đầu vào trong gối, đưa mông vào mặt Lộ Tuyền, “Em không giảm béo”.

“Ngaoan, dậy đi, em dậy thì tối nay anh sẽ tiếp tục để em diễn vai cô chủ nhỏ.” Lộ Tuyền thổi hơi vào tai Vụ Mang Mang.

Cô chủ nhỏ em gái anh ấy! Cô vốn không muốn diễn mà! Từ đầu “high” tới cuối chỉ có mình Lộ Tuyền thôi mà?

“Em muốn ngủ.” Vụ Mang Mang kiên quyết không phạm lỗi ngu ngốc nữa.

“Thế thì được. Haizz, nhưng chạy bộ một mình thì thật vô nghĩa.” Lộ Tuyền ôm cả Vụ Mang Mang lẫn chần vào lòng.

Hờ hờ, anh đã kiên trì chạy buổi sáng tám trăm năm trước rồi, sao ban đầu anh không nói là vô nghĩa đi? Vụ Mang Mang kỳ thị trong bụng.

“Thôi, anh cũng ngủ với em đây.” Lộ Tuyền bắt đầu cời đồ.

Vụ Mang Mang thì sao cũng được, ngủ thì ngủ thôi.

Mười giờ, Vụ Mang Mang xuống lầu ăn sáng thì thấy Lộ Tuyền đang đọc tài liệu, tiện thể liếc nhìn rồi tiện thể hỏi: “Cái gì đây anh?”

“Báo cáo khám sức khỏe”, Lộ Tuyền đáp.

“A, cho em xem nào.” Vụ Mang Mang cầm lấy sữa chồm lại gần, trên báo cáo viết gan nhiễm mỡ mức độ nhẹ, kiến nghị phải vận động nhiều.

Mắt Vụ Mang Mang đảo một vòng trên người Lộ Tuyền, thực sự không nhận ra thể hình này của anh lại bị gan nhiễm mỡ, “Chắc tiếp khách nhiều, uống rượu nhiều phải không?”

Lộ Tuyền tiện tay đặt báo cáo xuống, “Chẳng sao, không có gì nghiêm trọng.”

Vụ Mang Mang cắn vào vành ly, lâu bâu một câu, “Tuổi thọ bình quân của đàn ông thấp hơn phụ nữ mấy tuổi đó.”

Lộ Tuyền chồm lại cắn tai Vụ Mang Mang, “Yên chí, anh chết rồi để lại hết tài sản cho em, em sẽ là một quý bà giàu có.”

Vụ Mang Mang bắt mắt “xì” một tiếng.

* * *

Tối đó, Lộ Tuyền với cơ bác sĩ dặn phải vận động nhiều, rất nhẹ nhàng lừa Vụ Mang Mang lên giường vào chín giờ tối.

Sáng sớm hôm sau đồng hồ sinh học của Vụ Mang Mang khiến cô tỉnh giấc vào lúc sáu giờ, vì Lộ Tuyền cứ lật qua lật lại bên cạnh.

“Không ngủ được thì dậy đi chạy bộ đi.” Vụ Mang Mang đá Lộ Tuyền một cái.

Lộ Tuyền túm lấy chân cô, tay tiện thể sờ mó lên trên, “Chạy bộ một mình chẳng có ý nghĩa gì, không đi đâu, anh ngủ nướng với em, sau này không cần than vãn mỗi sáng dậy không nhìn thấy anh nữa.”

Vụ Mang Mang thầm nắn tên phản bội Tăng Như Lăng, đúng là cái gì cũng nói với Lộ Tuyền!

Mắng thì mắng nhưng Vụ Mang Mang là một cô gái cực kỳ dễ mềm lòng, cô ngồi dậy ngay, “Thật sợ anh luôn, em chạy bộ với anh vậy. Gan nhiễm mỡ mà điều trị không tốt sẽ phát triển thành xơ gan đó, lúc ấy không cười nổi đâu.”

“Sao em biết?” Lộ Tuyền cười, cắn vào má Vụ Mang Mang.

Xem ra có người rất quan tâm, chắc chắn đã lên mạng tìm hiểu.

“Dậy đi, ông chú.” Vụ Mang Mang tức tối ném gối đầu về phía Lộ Tuyền, “Anh chỉ biết bắt nạt em, buổi tối bị anh bắt phục tùng, sáng sớm còn phải chạy bộ với anh, đúng là mệt mỏi!”

“Cảm ơn.” Lộ Tuyền hai tay ôm eo Vụ Mang Mang đang quỳ gối trên giường.

Không hiểu vì sao, Vụ Mang Mang nhìn thấy đốm lửa bùng sáng vui sướng trong mắt Lộ Tuyền thì thấy hy sinh chút giấc ngủ thực ra cũng không sao, có tiền khó mua được niềm vui mà!

Thế nên dù Vụ Mang Mang quyết chí không phạm sai lầm ngu ngốc nữa, nhưng hình như giờ giấc ngủ nghỉ vẫn không thể điều chỉnh lại, vẫn là ngủ sớm dậy sớm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88

Type: P.anh

Vì khóa học của Vụ Mang Mang cơ bản đều thi trước nên tuy cô đã về thành phố nửa tháng nhưng kỳ nghỉ hè của trường mới vừa bắt đầu.

Bà Liễu gọi điện đến thì Vụ Mang Mang đang ở thư phòng làm thêm giờ với Lộ Tùy, mới nhìn thấy số, cô lập tức làm dấu tay “suyt” với anh.

“Bà Liễu à, có chuyện gì thế?” Vụ Mang Mang hỏi.

Ngày thứ hai sau khi Vụ Mang Mang về thành phố lễ ra phải lên núi rồi, kết quả là mới gọi cho mẹ thì bà nhắc chuyện xem mắt, nói là đã sắp xếp xong rồi, chỉ đợi Vụ Mang Mang nghỉ hè thôi.

Vụ Mang Mang vừa bị bà Liễu khủng bố trong điện thoại, vừa bị Lộ Tùy dùng ánh mắt gầy vò, lén anh đi xem mắt là tuyệt đối không thể.

Điều đó có nghĩa là Vụ Mang Mang phải khai thật chuyện cô và Lộ Tùy đã làm lành rồi.

Hiện tại chuyện tình giữa Vụ Mang Mang và Lộ Tùy cũng vừa mới quay về quỹ đạo, kết quả này còn cách kỳ vòng của bà Liễu quá xa, lần trước hẹn hò bà đã hỏi thúc mãi chuyện kết hôn của họ rồi.

Vụ Mang Mang vốn mang tâm lý làm biếng thà bớt một chuyện còn hơn thêm một chuyện, dứt khoát nói với bà Liễu là cô chưa nghỉ hè, bỏ luôn chuyện về nhà.

“Tại sao không nói mẹ biết?” sau đó Lộ Tùy hỏi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang đau đầu, nghĩ mãi lý do, cuối cùng thành thật nói: “Em cảm thấy nên thận trọng về mối quan hệ này một chút.”

Vì chuyện này mà Vụ Mang Mang bị Lộ Tùy chiến tranh lạnh liên tiếp hai ngày, đã thế thì thôi, buổi tối vẫn không thoát khỏi lao động khổ sai, nhưng cũng may là sự thân mật đó cũng có lợi ích, con giận dỗi của Lộ tiên sinh nhanh chóng được xoa dịu.

Nhưng lần này bà Liễu lại gọi điện đến giục cô, Vụ Mang Mang không thể từ chối về nhà nữa, nếu không thì cô chẳng biết nói thế nào với Lộ Tùy nữa.

Vụ Mang Mang được Lộ Tùy đưa về biệt thự trên núi.

Lúc xe dừng lại, cô chồm tới hôn “chụt chụt” lên mặt Lộ Tùy, “Em sẽ nhớ anh, buổi tối em sẽ gọi điện cho anh.”

Nói rất thân thiết, nhưng ý tứ lại là “Anh mau mau biến về nhà cho em nhớ.”

“Anh đưa em vào nhé. Lần trước bác trai bị thương, anh chưa đích thân đến thăm, rất có lỗi.” Lộ Tùy kéo cổ tay Vụ Mang Mang lại.

Người tình mất thì sẽ không giả ngốc, ý định của Lộ Tùy làm sao Vụ Mang Mang không biết cho được.

Nhưng cô rất thích kiểu hẹn hò hiện giờ, chỉ là hai người yêu nhau, đừng bao giờ kéo hai bên gia đình vào chuyện này.

Thế nhưng lại không thể nói rõ chuyện này, Lộ tiên sinh bây giờ hơi hẹp hòi, dễ nghĩ đông nghĩ tây, Vụ Mang Mang quy kết nguyên nhân thành anh bị tổn thương lòng tự tin do bị cô đá lần trước.

Vì thế Vụ Mang Mang chỉ có thể vòng vo tam quốc.

“Đúng thế, lần trước anh đang bận yêu đương với Triệu tiểu thư mà.” Vụ Mang Mang ngồi luôn ở đó, không đi đâu.

“Triệu tiểu thư đẹp như thế, lại giỏi giang, gia thế tốt, thật sự rất xứng với anh, về sau hai người sao lại chia tay vậy?” Chủ đề này thật ra Vụ Mang Mang muốn nói đến từ lâu, nhưng không có gan nhắc đến, cũng không tìm ra cơ hội để nói.

Vụ Mang Mang tươi cười nhìn Lộ Tùy, nhưng trong mắt thì không chút nụ cười.

“Ninh Tranh điều kiện cũng tốt, lúc theo đuổi em sao em không nhận lời?” Lộ Tùy nhìn vào mắt Vụ Mang Mang, hỏi ngược lại, “Là kỹ thuật hôn của cậu ta không ổn hả?”

Vụ Mang Mang sa sầm mặt, muốn cãi nhau chứ gì? Ai sợ ai chứ?

“Theo logic của anh thì chắc chắn là do Triệu tiểu thư hầu hạ anh trên giường không tốt phải không? Lần này là sao? Lại là gái trinh? Hay là cô ta giả vờ

giả vệt trên giường?” Vụ Mang Mang rất nhỏ nhả đập lên nỗi đau của Lộ Tuyền.

Cãi nhau chính là làm tổn thương nhau như thế.

Lộ Tuyền nhắm mắt, yết hầu động đập, đó là biểu hiện của việc rất tức giận.

Vụ Mang Mang cũng ý thức được sai lầm, cô đã rạch thẳng vết thương lòng mà Lộ Tuyền để tâm nhất một cách quá tàn nhẫn, Lộ Tuyền vì cô là Vụ Mang Mang nên mới chịu kể cô nghe bí mật đó.

Hơn nữa Lộ Tuyền chưa từng đập lên vết thương lòng của cô bao giờ.

Vụ Mang Mang nhìn gương mặt căng cứng của Lộ Tuyền, cúi đầu xin lỗi, “Xin lỗi anh, em không nên nói những lời đó.”

Mãi sau, Lộ Tuyền mới mở mắt, nói một câu: “Em đi đi.”

Vụ Mang Mang làm sao dám nhúc nhích.

“Xin lỗi, là anh đã cưỡng cầu. Dưa chín ép sẽ không ngọt, đúng là vất vả cho em đã đối phó với anh bao ngày qua.” Trong giọng nói lạnh nhạt của Lộ Tuyền là sự mệt mỏi không che giấu, “Đi đi.”

Vụ Mang Mang không động đập.

“Biến được bao xa thì biến đi, xem như chúng ta chưa từng bắt đầu.”

Vụ Mang Mang gần như chưa từng thấy Lộ Tuyền giận dữ đến thế.

“Này, Lộ Tuyền, con người anh làm sao vậy? Cãi nhau là thế mà, anh không thể cứ cãi nhau là bắt em cút chứ?” Vụ Mang Mang cũng nổi cáu.

Lộ Tuyền lạnh lùng nhìn Vụ Mang Mang, “Chẳng qua là anh giảm bớt giai đoạn cho em thôi. Em không chịu nói cho mẹ em biết quan hệ của chúng ta, chính là để sau này dễ chia tay, đúng không?”

Một câu nói trúng tim đen!

“Anh nói linh tinh!” Vụ Mang Mang then quá hóa giận, nổi cáu.

“Anh có nói linh tinh hay không, tự em biết rõ.” Lộ Tuyền nắm cổ tay Vụ Mang Mang, nói: “Em dám nói em về nhà sẽ không che giấu không? Mẹ em bắt em đi xem mắt, em có đi không?”

Vụ Mang Mang im lặng.

“Vụ Mang Mang em nghe đây, anh có thể vì khúc mắc trong lòng em mà cả đời không kết hôn, nhưng anh không thể sống cả đời trong bóng tối, không công khai quan hệ của chúng ta.”

“Nói vậy, em nói không công khai bao giờ? Nhưng anh phải cho em thời gian chứ!” Vụ Mang Mang hất tay Lộ Tuyền, đẩy cửa ra bước xuống, lướt nhìn tài xế của Lộ Tuyền - A Thụ, anh chàng này đúng là biết điều, đã đứng cách xa rồi.

Vụ Mang Mang tức tối đi đến cửa biệt thự, thò tay định bấm chuông nhưng không tìm được lại quay đầu nhìn, thấy Lộ Tuyền đứng dựa cửa xe, nhìn cô.

Cách xa như thế nhưng Vụ Mang Mang có thể cảm thấy vẻ ủ rũ toát ra từ Lộ Tuyền, như một ngọn núi không còn tức giận, chỉ còn cô đơn, rất đáng thương.

Thực ra Lộ Tuyền đáng thương cái gì gì, muốn gió có gió, đòi mưa có mưa, xung tụng là nhà vô địch trong cuộc đời, nhưng dù là thế thì Vụ Mang Mang vẫn xót thương anh.

Vụ Mang Mang cắn môi, tay buông xuống, giận dữ quay lại mấy bước rồi đứng ở ven đường, lấy ngón trỏ chỉ chỉ vào Lộ Tuyền, sau đó lại cong ngón tay ngoắc mấy cái, ra hiệu Lộ Tuyền lại gần.

Lộ Tuyền bất động.

Vụ Mang Mang cũng biết động tác của mình hơi không tôn trọng anh, nhưng cô cứ cố ý làm thế.

Vụ Mang Mang lại dùng ngón tay chỉ vào Lộ Tuyền, rồi lại ngoắc ngoắc anh như gọi cún con, người này nếu không tiếp chiêu thì bà cô đây cũng không hầu hạ nữa, ai mà không do cha mẹ sinh ra? Dựa vào đâu mà phải chịu ầm ức như vậy.

Lộ Tuyền vẫn bất động.

Vụ Mang Mang cũng đứng im, trong lòng thầm đếm, nghĩ bụng đếm đến mười mà Lộ Tuyền không đến thì cô sẽ nhận lời Ninh Tranh ngay.

Mới đếm thầm đến ba thì Vụ Mang Mang thấy Lộ Tuyền nhúc nhích, tuy không cam tâm nhưng cuối cùng vẫn đến gần cô.

Vụ Mang Mang không nhìn được cong khóe môi, có cảm giác toàn thân, vội kìm nén nụ cười lại, gườm gườm mặt nói: “Được, anh muốn vào phải không? Em toại nguyện cho anh.”

Lộ Tuyền cup mắt, xoay người quay về chỗ cũ.

“Này.” Vụ Mang Mang đuổi theo hai bước, vừa kê lê nổi khổ của mình vừa tự động viên mình, đừng so đo với quỷ nhỏ mọn!

“Là chính anh không đi, sau này đừng có trách em không dám công khai nhé.” Vụ Mang Mang đuổi theo, gọi một tiếng.

“A Thụ”, Lộ Tuyền lên tiếng gọi.

Tài xế A Thụ vội lại gần, mở cốp xe, lấy quà mà Lộ Tuyền đã chuẩn bị sẵn cho sếp Vụ, bà Liễu và cả Vụ Đan Đan ra.

Vụ Mang Mang ngại ngừng đứng tại chỗ, mới hiết hóa ra cô đã hiểu lầm Lộ Tuyền.

Lộ Tuyền cứ thế nhìn Vụ Mang Mang về lạnh lẽo.

Vụ Mang Mang cúi đầu lại gần, dựa trán vào lồng ngực anh, đó là thái độ cầu hòa.

Lộ Tuyền không nhúc nhích, Vụ Mang Mang liền dụi dụi trán vào ngực anh.

Cuối cùng, Lộ tiên sinh vẫn nâng mặt Vụ Mang Mang lên, hậm hực hôn lên môi cô.

Eo Vụ Mang Mang bị tì vào cánh cửa xe, lưới bị cuốn mạnh lấy, cuối cùng cô thở hổn hển ra sức đẩy Lộ Tuyền ra: “Đừng bắt nạt em.”

Lộ Tuyền thuận tay nắm lấy ngón trỏ tay phải của Vụ Mang Mang, dịu dàng chà xát mấy cái rồi lại nói: “Vụ Mang Mang, lần sau còn dám ngoắc tay gọi anh, có tin anh sẽ đánh em ba ngày không xuống giường nổi không?”

Bắt buộc phải tin chứ! Lần trước vì một “quả táo già” mà cả đêm cô không ngồi ghế nổi, vì đau hông!!!

“Còn nữa...”

Vụ Mang Mang mới nghe “còn nữa” đã thấy tim gan run rẩy, bây giờ bị Lộ Tuyền bắt lấy cơ hội, không lẽ lại không xử lý cô? Chỉ tại cô, mềm lòng quá làm gì, biết sớm thì đã không cúi đầu nhượng bộ rồi.

“Còn nữa, lần sau nếu cãi nhau, đừng cúi đầu trước, đợi anh đến tìm em.” Lộ Tuyền dịu giọng bảo.

Hả? Chuyện gì thế này? Vụ Mang Mang hoài nghi nhìn Lộ Tuyền.

“Thực ra lúc này nếu em vào nhà thì một lúc nữa anh cũng sẽ bấm chuông thôi”, Lộ Tuyền khai thật.

Vụ Mang Mang cảm thấy mặt cô cay cay, thật kém cỏi, ban này còn bị Lộ Tuyền mắng “biến đi”, lần này cô lại cảm thấy Lộ tiên sinh thật đáng yêu!

“Ồ, thế hả? Không phải anh bảo em biến đi, muốn chia tay em sao?” Vụ Mang Mang mặt đỏ đến mức có thể đóng vai Quan Công, nhưng vẫn cứng miệng.

“Chia tay cái gì? Lần trước anh cũng chưa thừa nhận hai chữ ‘chia tay’. Cùng một sai lầm, anh không nỡ phạm lần thứ hai đâu”, Lộ Tuyền thì thầm bên tai Vụ Mang Mang.

Chịu không nổi mà! Vụ Mang Mang ôm eo Lộ Tuyền, tìm đập thành thịch.

Phụ nữ khi yêu là động vật yêu bằng tai, chỉ cần anh nói những lời dễ thương thì ngay cả mạng sống cô ấy cũng sẽ dâng cho anh.

“Lộ tiên sinh à, anh quá biết cách yêu đương đó”, Vụ Mang Mang cam nguyện bại trận.

Cuộc trò chuyện khiến Vụ Mang Mang đỏ đến mức, từ đầu xuống chân, từ trong ra ngoài, mỗi một lỗ chân lông đều nóng ran lên, cảm giác tui thân khi nhận lỗi trước đã quên sạch vứt ra ngoài chín tầng mây rồi.

Cũng không biết là ai chủ động mà hai người yêu nhau này lại bắt đầu hôn đắm đuối chẳng biết xấu hổ.

“Chụt chụt chụt”, giọng Vụ Đan Đan bỗng vang lên ngay bên cạnh, khiến Vụ Mang Mang giật mình trốn ra sau lưng Lộ Tuyền.

Lúc này Vụ Đan Đan mới nhìn rõ mặt Lộ Tuyền, hoan hô một tiếng, gọi “bố ơ” rồi lao vào lòng anh.

“Gọi bậy bạ gì thế? Vụ Đan Đan!” Vụ Mang Mang quát nhỏ, xưng hô loạn cả rồi.

Liều Nhạc Duy khi nhìn thấy Vụ Mang Mang và Lộ Tuyền cùng bước vào thì rất sửng sốt, nhưng nhanh chóng hồi phục lại nở nụ cười: “Làm hòa rồi thì tốt, làm hòa rồi thì tốt.”

Liều Nhạc Duy thấp thỏm lo âu hơn nửa năm, cuối cùng đã yên lòng.

“Con bé Mang Mang từ nhỏ tính tình đã ương bướng, phải nhờ cậu bao dung nó nhiều.” Ngồi xuống rồi, Liều Nhạc Duy bắt đầu trải thảm sẵn cho Vụ Mang Mang.

Lộ Tuyền tuy không nói nhiều nhưng lại tỏ ra rất tôn trọng bà Liều.

“Hay là ở lại ăn trưa nhé.” Liều Nhạc Duy lên tiếng mời anh, “Bố của Mang Mang sắp quay về rồi.” Vì Liều Nhạc Duy vừa gọi điện cho sếp Vụ xong.

Lộ Tuyền tất nhiên là nhận lời.

* * *

Ăn trưa xong, Vụ Mang Mang đưa Lộ Tuyền ra ngoài, anh kéo tay cô: “Tối anh đến đón em.”

Vụ Mang Mang lắc đầu, “Hôm nay em ở nhà.”

Lộ Tuyền thất vọng ra mặt khiến Vụ Mang Mang chỉ muốn phì cười.

Cô đưa anh vào trong xe, Lộ Tuyền ôm cứng cô, không cho đi: “Anh gọi điện cho bố mẹ em, bảo tối nay anh tới đón em nhé.” Lộ Tuyền rất kiên trì.

Vụ Mang Mang cắn Lộ Tuyền một cái, “Anh đừng quá đáng, anh biết là họ chắc chắn chỉ muốn bán phút em cho anh mà, đó cũng là một trong những nguyên nhân em không muốn kể cho họ nghe là chúng ta đã làm hòa đó.”

Lộ Tuyền xoa đầu Vụ Mang Mang, “Đừng nghĩ bố mẹ em như thế, chúng ta chia tay rồi họ cũng đâu có làm gì em? Chỉ ít thì họ vẫn ở cạnh em, đúng không?”

Vụ Mang Mang lặng lẽ gạt đầu.

“Hơn nữa, là anh nguyện ý giúp họ, cảm tạ họ đã sinh ra em.” Lộ Tuyền nói, “Thế nên em đừng cảm thấy gánh nặng tâm lý.”

Vụ Mang Mang sờ mặt Lộ Tuyền, đàn ông biết cách ăn nói quá sẽ khiến phụ nữ lúc nào cũng có chút không yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Type: P.anh

Buổi tối, Vụ Mang Mang vẫn ở lại biệt thự trên núi.

Tình yêu tuy ngọt ngào và nồng nhiệt, nhưng tình thân cũng không thể thay thế, đặc biệt là khi sếp Vụ và bà Liều cứ luôn nở nụ cười hiền hòa như thế.

“Đang làm gì đó?” Lộ Tuyền gọi điện đến khi Vụ Mang Mang đang chơi xếp gỗ với Vụ Đan Đan.

“Đang chơi với Đan Đan ạ”, Vụ Mang Mang nói.

“Ồ”, Lộ Tuyền nói một tiếng rồi im lặng một lúc rất lâu.

Vụ Mang Mang lát sau mới hiểu được là “em thả chơi với Vụ Đan Đan còn hơn là chơi với anh”, không nhận được phì cười, cô cầm điện thoại ra cửa sổ, khẽ nói, “Nhớ anh quá.”

“Nhớ anh thì ra đây đi.” Lúc này Lộ Tuyền mới nói.

Đồng hồ trên tường vừa chỉ tám giờ, Vụ Mang Mang liếc nhìn rồi nói: “Hai ông bà ra ngoài rồi, trong nhà chỉ có em và Đan Đan, em phải trông nó.”

“Chỉ nửa tiếng thôi.” Lộ Tuyền nói.

“Nửa tiếng đủ không?” Vụ Mang Mang lâu bâu hỏi một câu.

Nửa tiếng đương nhiên là không đủ.

Lộ Tuyền tự lái xe tới, chiếc xe màu đen đậu trong khoảng rừng nhỏ nơi ngã rẽ, Vụ Mang Mang tìm một lúc mới nhìn thấy.

Tuy những người đang yêu nồng nhiệt chỉ riêng thời tiết đã có thể trò chuyện cả nửa tiếng, nhưng trên thực tế thì họ càng mê đắm trò chuyện “ngầm” hơn.

Vụ Mang Mang từ lúc lên xe tới giờ, Lộ Tuyền quả thực không nói một câu nào với cô cả.

Trắng mờ gió to, khi rừng cây yên tĩnh, không làm chút chuyện xấu thì ghen chết mất.

Vụ Mang Mang cảm thấy con người Lộ Tuyền bề ngoài rất ư lạnh nhạt, dường như chẳng có gì khơi gợi hứng thú nơi anh được, nhưng trên thực tế anh lại là một người “mê hố” điển hình.

Từ xương quai xanh cho đến khe ngực, từ xương bướm sau lưng đến cột sống, quay sang lỗ rốn, tất cả những nơi lồi lõm đều là nơi anh đặc biệt say mê.

Vụ Mang Mang nhìn đồng hồ đeo tay, thở hổn hển: “Nửa tiếng rồi, em phải về đây, em đã nhận lời Đản Đản sẽ dỗ nó ngủ mà.”

“Đã lớn thế kia rồi còn phải bắt người khác dỗ ngủ hả?” Lộ Tuyền ngồi dậy từ đằng sau Vụ Mang Mang, cắn vào tai cô, “Con trai không thể nuôi dạy như thế được.”

Vụ Mang Mang lắc vai để hát môi Lộ Tuyền ra, chụp lấy áo mặc vào, “Sếp Vụ và bà Liễu dạo này rất bận, bây giờ cũng chẳng có thời gian ở cùng nó.”

Gian phòng của Vụ Đản Đản chất đồng đồ chơi lego, Vụ Mang Mang làm sao yên tâm được, “Nó còn nhỏ, rất cần người ở bên cạnh.”

Lộ Tuyền ôm chặt eo Vụ Mang Mang, không cho cô đi, “Theo anh về nhà đi.”

“Không được.” Vụ Mang Mang quả quyết từ chối.

“Thế thì anh theo em về nhà”, Lộ Tuyền lại nói.

Vụ Mang Mang tỏ ra sững sờ kiểu “em không nghe nhầm chứ”.

“Có cần thế không?” Vụ Mang Mang hỏi, trong lòng cô xưa nay Lộ Tuyền là người có sức kiềm chế mạnh đến khó hiểu.

Lộ Tuyền sầm mặt, không nói gì.

Cuối cùng Vụ Mang Mang vẫn nắm tay Lộ Tuyền về nhà họ Vụ.

Thằng bé Vụ Đản Đản nhanh trí kinh khủng, đã học được bản lĩnh quan sát nét mặt người khác, thấy Lộ Tuyền thì ngoan ngoãn gọi “Anh rể”.

“Anh rể chơi lego với em đi”, Vụ Đản Đản yêu cầu, sau đó nói với Vụ Mang Mang về đáng thương, “Chị ơi, cho em mượn anh rể một chút nhé?”

Vụ Mang Mang từ nhỏ đã chơi với búp bê Barbie, lớn lên thì có thêm nghề phục chế đồ sứ, Vụ Đản Đản bảo cô xếp gỗ thì lần nào cô xếp ra cũng là mỹ nhân cổ dài hoặc là bình thiên cầu bụng tròn, Vụ Đản Đản tỏ ra rất cảm nín với cô.

Lúc này Vụ Đản Đản túm được Lộ Tuyền, đương nhiên sẽ không chịu buông.

“Nhiều nhất chỉ có thể chơi đến chín rưỡi thôi đó.” Vụ Mang Mang nói với Vụ Đản Đản.

Lúc Lộ Tuyền chơi xếp hình chó robot với Đản Đản thì Vụ Mang Mang ngồi cạnh xem tư liệu, thi thoảng ngược lên nhìn nhau, lén lút nắm tay nhau, hoặc là nhân lúc Vụ Đản Đản chăm chú cúi đầu chơi thì hôn trộm một cái, thời gian cứ thế nhẹ nhàng trôi qua rất yên tĩnh mà hài hòa.

* * *

Buổi sáng, khi sếp Vụ và bà Liễu ngồi trong phòng ăn nhìn thấy Lộ Tuyền từ trên lầu đi xuống, bà Liễu đã đánh đồ ly sữa trong tay ra bàn.

Sắc mặt Lộ Tuyền rất bình tĩnh, nhưng Vụ Mang Mang vẫn có thể nhận ra chút không quen qua cảm xúc thoáng thay đổi trên gương mặt anh.

Ăn xong Vụ Mang Mang tiễn Lộ Tuyền ra về, không nhận được đùa anh: “Hôm nay có phải anh đã có cảm giác ở rể nhà em rồi không?”

Lộ Tuyền thần nhiên: “Em chắc là con rể chứ?”

Vụ Mang Mang lùi lại một chút, thực ra Lộ Tuyền nói như vậy cô sớm đoán được, chỉ có điều không ngờ người này lại nhanh chóng nhân cơ hội để gợi ý như thế.

Nhưng đây là đề tài nhạy cảm, cô không muốn tranh luận với Lộ Tuyền nên chỉ có thể giả ngốc.

Đã hứa không ép hôn, mới mấy ngày thôi mà.

Vụ Mang Mang thẳm “hừ hừ” trong bụng, nhưng vẻ mặt dịu dàng như nước, nhẹ nhàng hôn chụt lên má Lộ Tuyền một cái, “Buổi chiều em sẽ về nhà anh.”

Buổi chiều lúc Vụ Mang Mang về nhà Lộ Tuyền thì bên cạnh còn có thêm một cái đuôi, Vụ Đản Đản cứ kêu gào đòi đi theo, lại thêm bố mẹ bận rộn, Vụ Mang Mang không nói gì mà đồng ý ngay.

“Anh sắp đi đâu hả?” Vụ Mang Mang theo Lộ Tuyền vào phòng ngủ, nhìn anh thay áo sơ mi, rất tự nhiên bước tới giúp anh cài nút.

Lộ Tuyền “ừ” một tiếng, “Buổi trưa cô gọi điện mời ăn cơm.”

“Cô” đương nhiên chính là Lộ Gia Nam, Vụ Mang Mang nghe thế thì lặng thinh, chắc chắn là cô không muốn gặp Lộ Gia Nam, bây giờ chưa chuẩn bị tâm lý chút nào.

Nhưng Vụ Mang Mang cũng biết chuyện này nếu cô im lặng sẽ rất kỳ cục, vì thế cô cài nút áo cho Lộ Tuyền xong thì ngược lên hỏi anh: “Có cần em đi không?”

“Không cần”, Lộ Tuyền vò tóc Vụ Mang Mang, “Buổi tối anh sẽ về sớm, em ăn uống đừng kén chọn, đừng làm tấm gương xấu cho Đản Đản đấy.”

“Không có đâu, nó còn kén ăn hơn em, nhưng em sẽ nghe lời anh.” Vụ Mang Mang khoác tay Lộ Tuyền, nhìn anh về phòng ngủ, không cần nói cũng biết rõ.

Lộ Tuyền khẽ thở dài, “Nhưng chị Lộ Lâm chắc chắn sẽ nói cho cô biết, em phải chuẩn bị tâm lý đấy.”

“Dạ dạ”, Vụ Mang Mang gật mạnh đầu.

* * *

Lúc Lộ Tuyền đến phòng được đặt sẵn thì vợ chồng Lộ Gia Nam và Lộ Lâm đã có mặt.

Lộ Gia Nam nhìn phía sau lưng Lộ Tuyền, không nói gì.

“Lộ Lâm đã kể cho cô nghe rồi phải không?” Lộ Tuyền ngồi xuống, hỏi.

“Nó không nói thì cô cũng đoán được.” Lộ Gia Nam nói: “Xem ra trước kia cô phí công sức bồi dưỡng Vụ Mang Mang cũng không phải là ăn no rảnh rồi.”

Lộ Tuyền là do Lộ Gia Nam chăm sóc từ nhỏ đến lớn, tính cách anh bà cũng hiểu ít nhiều, nếu không chắc chắn tâm ý của mình thì bữa tiệc Giáng Sinh ở Lộ Viên và cả tiệc gia đình đêm Giao thừa nữa, Vụ Mang Mang căn bản sẽ không có tư cách tham gia.

Lần này Lộ Tuyền và Vụ Mang Mang làm hòa với nhau, bà không hề ngạc nhiên, mà lần trước Lộ Tuyền và Vụ Mang Mang chia tay ngược lại đã khiến bà sững sờ không ít.

“Sao Mang Mang không tới?” Lộ Lâm hình như sợ thiên hạ chưa đủ loạn, hỏi thẳng.

Lộ Gia Nam cũng nhìn Lộ Tuyền.

“Cô ấy vẫn còn là một cô bé, cho cô ấy chút thời gian.” Lộ Tuyền nói.

“Cũng hai mươi sáu rồi, không còn là cô bé nữa.” Lộ Gia Nam nói, thực sự bà không ghét bỏ gì Vụ Mang Mang, chỉ hận cô nàng mãi không tiến bộ.

“Trong lòng cháu, cô ấy chính là một cô bé con.” Lộ Tuyền nói.

Lộ Gia Nam hást cằm nhìn Lộ Tuyền, xem ra thằng cháu của bà sẽ bảo vệ Vụ Mang Mang tới cùng rồi.

Lộ Gia Nam cũng không nhất thiết phải quản chuyện thiên hạ, nếu Lộ Tuyền đã xem cô bé như bảo bối thì bà cũng sẽ không động đến làm gì, “Làm hòa rồi thì có phải nên kết hôn không?”

Ba người ngồi đó đều thẳng lưng lên chờ câu trả lời của Lộ Tuyền, nhà họ Lộ đã bao năm rồi không lo việc cưới xin rồi.

“Không vội, tạm thời chưa có ý định”, Lộ Tuyền đáp.

“Còn chưa có ý định à?” Lần này đến lượt Lộ Lâm sững sờ, “Em không định kết hôn với Mang Mang sao?”

Lộ Tuyền chẳng buồn đếm xỉa đến Lộ Lâm “kiêu khích ly gián”, “Đây là chuyện riêng của em.”

Khi Lộ Tuyền về nhà thì Vụ Mang Mang đang ngồi trong phòng bên giảng giải bài tập hè cho Vụ Đản Đản, Lộ Tuyền đứng dựa cửa ngắm một lúc sau, Vụ Mang Mang mới phát hiện ra anh.

“Anh về sớm thế”, Vụ Mang Mang lại gần, nhón chân lên hôn lên má Lộ Tuyền, kéo anh đến chỗ Đản Đản đang làm bài.

“Cũng may anh về rồi, mau giải cứu em đi. Bây giờ bài lớp Một mà cũng khó kinh khủng”, Vụ Mang Mang than vãn.

Lúc Lộ Tuyền giảng bài cho Vụ Đản Đản, Vụ Mang Mang tay chống cằm ngắm nghía anh, cô nhận ra anh rất kiên nhẫn, cũng rất ân cần, hơn nữa vô cùng quan tâm đến lòng tự trọng của trẻ con, Vụ Mang Mang không kìm được nghĩ rằng tương lai Lộ Tuyền chắc chắn sẽ là một người cha rất tốt rất tốt.

Nghĩ như vậy, Vụ Mang Mang cảm thấy nếu để anh làm cha đứa con của người phụ nữ khác, cô thực sự có chút không nỡ, chắc là rất rất không nỡ.

* * *

Hôm sau Vụ Đản Đản đòi đi xem “Star war” mới ra rạp, Vụ Mang Mang cũng là fan của bộ phim này nên nhanh chóng lên mạng đặt vé.

Vụ Mang Mang đương nhiên không dám bỏ qua Lộ Tuyền, nhưng cô không chắc Lộ tiên sinh cao quý liệu có ra rạp xem phim không.

Thực ra xem phim gần như là bài tập mà đôi nam nữ yêu nhau nào cũng làm, hẳn nhiên Lộ tiên sinh có rất nhiều bài tập chưa từng làm qua.

Sáng sớm Lộ Tuyền đã hẹn đi đánh golf, Vụ Mang Mang chờ đến trưa ăn cơm mới gọi điện cho anh, “Nhớ anh quá.”

“Nhớ anh quá” hiện giờ là ba chữ pháp bảo của Vụ Mang Mang, thực ra cũng là học theo Lộ Tuyền.

Mở đầu bằng ba chữ này thì cơ bản Lộ tiên sinh sẽ đối đãi mọi vấn đề của Vụ Mang Mang bằng thái độ cực kỳ dịu dàng và khoan dung.

“Trước chín giờ anh nhất định sẽ về”, Lộ Tuyền nói bên kia đầu dây.

Vụ Mang Mang từ tận đáy lòng kỳ thị “chín giờ” của Lộ Tuyền, tiếp tục nũng nịu: “Buổi tối em đưa Đản Đản đi xem phim, anh có muốn đi không?”

“Mấy giờ?” Lộ Tuyền hỏi.

“Bây giờ, em định ăn tối ở tầng bên dưới của rạp phim” Vụ Mang Mang nói.

“Gửi địa chỉ cho anh, lúc đó anh sẽ tới tìm hai em” Lộ Tuyền bảo.

Lộ Tuyền tìm thấy Vụ Mang Mang và Đản Đản ở Pizza Hut, hai chị em chọn toàn những món ăn vặt dầu mỡ, pizza với hàm lượng calo cao, tất cả đều là những thức ăn có thể gây ung thư mà tổ chức y tế thế giới vừa công bố.

Vụ Mang Mang thấy Lộ Tuyền cau mày thì giật thót tim, nhưng họ đã ăn gần hết rồi, bây giờ Lộ Tuyền có ý kiến thì cũng đã muộn.

“Em đi đổi vé, anh dẫn Đản Đản đi mua bắp rang bơ và coca nhé.” Vụ Mang Mang nói với Lộ Tuyền, phân công hợp tác thì tiết kiệm thời gian, còn mười phút nữa là đến giờ chiếu phim rồi.

Đến khi Vụ Mang Mang đổi vé xong quay trở lại thì thấy Lộ Tuyền và Vụ Đản Đản chẳng có gì trong tay cả.

“Sao thế?” Vụ Mang Mang hỏi.

Vụ Đản Đản lập tức nói với vẻ không vui: “Anh rề không cho em mua.”

“Trẻ con đang lớn, ít uống nước có ga thì hơn. Phụ nữ cũng dễ mất canxi, em cũng nên ít uống lại. Bắp rang bơ không có lợi gì cho sức khỏe, ăn vào lại dễ nóng trong người”, Lộ Tuyền nói.

Vụ Đản Đản đứng sau Lộ Tuyền, trợn mắt với bà chị Vụ Mang Mang một cái, vẻ mặt cực kỳ bất lực.

Bình thường đối phó với mẹ thì Vụ Đản Đản sẽ diễn chiêu một khóc hai quấy ba treo cổ, nhưng đối với Lộ Tuyền thì không thể làm thế.

Vì chuyện này mà Vụ Đản Đản ở nhà Lộ Tuyền không tới ba ngày, liền lén đòi Vụ Mang Mang cho nó về nhà.

“Tại sao? Hôm qua mới mua mô hình xe cho em mà?” Mô hình xe cực kỳ đắt tiền là khác.

Vụ Đản Đản ủ rũ nói: “Cái này không được ăn, cái kia không được xem, mấy giờ ngủ cũng có quy định, cái gì cũng đòi quản.”

Vụ Đản Đản kéo tay Vụ Mang Mang, thờ dài một tiếng như ông cụ non, “Chị ơi, làm sao chị chịu được vậy?”

Vụ Mang Mang chớp mắt.

Đúng rồi, làm sao cô chịu được nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 90

Type: P.anh

“Đàn Đàn đâu rồi?” Lúc Lộ Tùy về, trong tay anh còn cầm mô hình máy bay điều khiển từ xa.

Tiếc là Vụ Đàn Đàn đã về nhà rồi.

“Nó nhớ sắp Vụ và bà Liễu, em đưa nó về nhà rồi.” Vụ Mang Mang giải thích.

Lộ Tùy đưa máy bay cho cô, “Ồ, thế ngày mai bảo người mang cái này tới cho nó.”

Vụ Mang Mang gật đầu, thầm nghĩ Vụ Đàn Đàn mới tí tuổi thì biết cái gì, Lộ Tùy quản nó không phải vì quan tâm đến nó hay sao?

“Ngày mai có tiệc, em có đi không?” Lộ Tùy vừa thay đồ vừa hỏi Vụ Mang Mang.

Đương nhiên là không đi, nhưng không thể phủ phàng quá nên Vụ Mang Mang im lặng một lúc để sắp xếp lại ngôn ngữ.

Nhưng Lộ tiên sinh vốn tinh tế, đã lên tiếng thay cô: “Đừng phí sức nghĩ có nữa, nhăn trán rồi kìa.” Lộ Tùy đưa tay xoa xoa trán cho Vụ Mang Mang, “Ngày mai phải đưa bạn gái theo, để Bành Trạch sắp xếp, em đừng nghĩ nhiều thì tốt hơn.”

“Em sẽ không đâu”, Vụ Mang Mang lập tức nói ngay.

Tuy miệng thì nói thế nhưng Vụ Mang Mang càng nghĩ càng cảm thấy Lộ Tùy đang bắt cô. Hơn nữa muốn đi hay không là chuyện của cô, nhưng Lộ Tùy rõ ràng là đã sắp xếp cô rồi, chỉ là tiện miệng nói một tiếng với cô thôi.

Nghĩ thế Vụ Mang Mang lại thấy khó chịu, nhưng Lộ Tùy người ta cũng không lén lút gì cả, thân nhiên nói ra như thế, khiến cô có nỗi khổ cũng chỉ tự nuốt vào.

Nhưng như thế làm Vụ Mang Mang cả ngày thấy rất bức rứt, người thông minh như Lộ Tùy hôm nay lại cứ không biết quan sát người khác gì cả.

Lúc lão Peter vào hỏi Lộ Tùy mặc lễ phục gì, anh nói với Vụ Mang Mang: “Chọn cho anh một cặp nút tay áo.”

Vụ Mang Mang trầm mặt, anh đưa phụ nữ ra ngoài làm trò, còn bảo em chọn nút tay áo cho anh sao?

Nhưng mặt thì mặt, Vụ Mang Mang ngoài mặt vẫn tỏ vẻ vợ cả vô cùng rộng lượng, ai bảo chính cô không đi làm chi.

Nút tay áo của Lộ Tùy quá nhiều, dễ làm người ta hoa mắt chọn bừa, nhưng chuyện này trước kia Vụ Mang Mang cũng từng làm mấy lần, cô có trí nhớ rất tốt về những kiểu thiết kế và sử dụng đá quý, bộ sưu tập của Lộ Tùy cơ bản cô đều có ấn tượng cả.

Đầu ngón tay của Vụ Mang Mang nhẹ nhàng lướt qua hàng nút, cuối cùng dừng lại ở cặp nút áo nạm đá quý màu xanh lam, cặp này chắc là mới thêm vào, thiết kế rất đẹp, đá quý trong vắt sáng rực, chất lượng tuyệt hảo.

Vụ Mang Mang cầm lên định đưa cho lão Peter nhưng vô tình trông thấy chữ khắc trên đó, một cái khắc chữ L, cái kia khắc chữ Z.

Trực giác của phụ nữ cực kỳ đáng sợ, Vụ Mang Mang lập tức nheo mắt lại.

Tay Lộ Tùy lúc này đã thò ra, lấy một cặp khác, “Dùng cái này đi, em chọn cho anh đồng hồ đeo tay nữa nhé.”

Vụ Mang Mang rất cố gắng tỏ vẻ bình thản đặt “LZ” vào chỗ cũ, rồi đi lấy một chiếc đồng hồ cho Lộ Tùy.

Đội Lộ Tùy đi rồi, Vụ Mang Mang không nhận được vào nhóm bạn của Long Tú Quyên, cô nàng này thích nhất là khoe khoang đủ mọi yến tiệc được tham gia, trước đây Vụ Mang Mang rất khó chịu nhưng giờ lại khá thích thói quen này của cô ta.

Nhìn lễ phục Lộ Tùy mặc, Vụ Mang Mang biết ngay buổi tiệc lần này vô cùng long trọng.

Trong hình mà Long Tú Quyên đăng, Vụ Mang Mang nhìn thấy ngay Triệu Tân Vận, cô ta mặc bộ trang phục xuân hè cao cấp của Zuhair Murad - đầm dài màu lam nhạt xuyên thấu đính kim cương, cổ chữ V xẻ sâu.

Phải gọi là tuyệt đẹp!!!

Vụ Mang Mang ném điện thoại sang bên, ngã người ra giường, tuy Lộ Tùy và Triệu Tân Vận chắc chắn không còn gì, trước kia Vụ Mang Mang cũng

chẳng thấy gì nhưng hôm nay khi nhìn thấy cặp nút tay áo đó, cô bỗng thấy hơi ghen tuông.

Hơn nữa trong đồng nút kia, không biết có bao nhiêu cái là của đám bạn gái cũ tặng.

Trong hình của Long Tú Quyên không nhìn thấy bóng dáng Lộ Tuyền, nhưng trong đám bạn của cô có gửi một tấm hình chụp nghiêng gương mặt bạn gái đi cùng Lộ Tuyền, còn đặc biệt tag Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh vào.

Lúc đầu tin về Triệu Tân Vận cũng do Long Tú Quyên tag Vụ Mang Mang, đúng là “bạn thân” có khác.

“Sao hôm nay lại là cô ta? Bám được vào chú tớ thật hả?” Lộ Thanh Thanh đáp một câu.

Đây là MC mới của đài truyền hình dưới trướng của Lộ Thị, trí thức và xinh đẹp, học lực và gia cảnh đều không chê vào đâu được.

“Xem ra Triệu đại tiểu thư thật sự đã trở thành quá khứ rồi”, Long Tú Quyên cảm thán một câu với vẻ vui trên nỗi đau kẻ khác.

“Chân cô gái này dài thật, hăm mộ quá, chắc cũng phải một mét bảy hai nhĩ?” Bạn thân của Lộ Thanh Thanh nói.

Lộ Thanh Thanh “giám định” một vòng rồi bảo: “Ngoại hình kém xa Mang Mang nhà chúng ta.”

Long Tú Quyên gõ hai chữ “hò hò”.

Vụ Mang Mang nhìn phần lưng trần của cô MC trí thức kia, ánh mắt dừng lại ở sống lưng lồi lõm của cô ta, bộ dạng này thật phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của Lộ tiên sinh.

Buổi tối, Lộ Tuyền về nhà không muộn lắm, còn chưa tới mười giờ.

Lúc đó Vụ Mang Mang đang làm nhiệm vụ trong game, nghe động tĩnh ngoài hành lang, cô cũng vẫn ngồi im.

Game vẫn là game trước đây, nhưng Vụ Mang Mang đã đổi server, nuôi tài khoản mới, trang bị gì đó vì không có thời gian đi đánh phó bản nên đã không đi theo con đường cũ là PVE (*), bây giờ đổi sang PVP, mỗi ngày đánh nhau, PK với người ta, yêu cầu kỹ thuật rất cao, Vụ Mang Mang bị ngược đãi khá thâm!

(*) PVE: viết tắt của Player vs Environment, tức là người chơi tương tác với các tạo vật mục tiêu trong game như: đánh quái, boss, chiến dịch, nhiệm vụ... (ND)

Trong game, cô thường bị người ta hành hạ đến chết, còn bị đồng đội mắng. Nhưng không sao, kỹ thuật đều luyện tập mà ra, cho dù là đánh người hay bị người đánh thì Vụ Mang Mang cũng cảm thấy là một kiểu giải tỏa.

Lộ Tuyền đến sau lưng Vụ Mang Mang, khi đó cô đang bị đối phương phóng hỏa đánh chết, thế nên lúc Vụ Mang Mang quay lại nhìn Lộ Tuyền thì vẻ mặt tuyệt đối không thể gọi là dịu dàng được.

Vụ Mang Mang thoát khỏi game, đứng lên hít hít lễ phục Lộ Tuyền, quả nhiên có mùi nước hoa phụ nữ, bình thường Vụ Mang Mang còn khá thích mùi này, chính cô cũng có một lọ, nhưng lúc này ngửi lại chỉ thấy nhức mũi.

“Có muốn xóa trang bị của em nữa không?” Vụ Mang Mang đẩy Lộ Tuyền ra xa, nhướn mày hỏi.

Lộ Tuyền phì cười, bước tới cắn nhẹ chóp mũi Vụ Mang Mang, “Ghen hả, sao mà giận dữ thế?”

Vụ Mang Mang thực sự không thể cứng miệng bảo là không ghen, vì chính cô cũng thấy mình biểu hiện quá rõ ràng, thế là cô ra sức đẩy Lộ Tuyền ngã ra giường, sau đó cô nhào đến ngồi lên bụng anh như mảnh hổ vồ mồi, “Em ghen đó, rồi sao?”

Vụ Mang Mang càng nghĩ càng tức, “Tại sao nhất định phải có phụ nữ đi cùng? Một mình anh đi thì sao? Đây mùi nước hoa quay về đây, đúng là nhức mũi, cũng không biết chọn người khá hơn hả?”

“Ôi trời ơi, hờ cái ở đâu ra thế này?” Lộ Tuyền cười nói.

“Em không vui đâu”, Vụ Mang Mang nằm rạp xuống, cọ cọ đầu vào ngực Lộ Tuyền.

Lúc đó tuy Lộ Tuyền không tỏ thái độ gì, nhưng về sau anh dự tiệc cũng không đưa phụ nữ theo cùng nữa.

Vụ Mang Mang vừa hài lòng lại vừa thấy áy náy, nhưng cô thực sự không thích những khung cảnh đó, Lộ Tuyền cũng chẳng hề ép cô, nên Vụ Mang Mang đương nhiên sẽ giả ngốc, chây lỳ đến cùng.

* * *

Sáng Chủ nhật, Vụ Mang Mang vừa thực hiện xong động tác chào mặt trời lần thứ một trăm lẻ tám, xuống lầu lấy sữa thì đúng lúc đó nhìn thấy lão Peter cung kính đưa Lộ Gia Nam vào nhà.

Vụ Mang Mang không phòng bị gì, đứng trước mặt Lộ Gia Nam mà không biết nên phản ứng thế nào.

“Sao cô đến đây ạ?” Lộ Tuy tắm xong xuống lầu, hẳn nhiên anh cũng không biết Lộ Gia Nam sẽ xuất hiện.

Lộ Tuy bước tới ôm nhẹ eo Vụ Mang Mang, “Mồ hôi đầy người, đi tắm đi rồi xuống.”

Vụ Mang Mang mừng như bắt được vàng, định đi ngay.

“Đừng vội, cô có chuyện muốn nói với hai đứa.” Lộ Gia Nam lạnh lùng nói.

Vụ Mang Mang lập tức đưa ánh mắt cầu cứu sang Lộ Tuy, anh nhẹ nhàng néo vào phần thịt mềm trên eo cô, biểu thị em không trốn được rồi.

“Cô ạ”, Vụ Mang Mang gọi một tiếng nhỏ như muỗi kêu.

“Ừ, ngồi đi.” Lộ Gia Nam đặt túi xách lên sofa, mắt cũng không nhìn Vụ Mang Mang mà hỏi thẳng Lộ Tuy: “Hôm qua chiều đãi vợ chồng Merovingian, tại sao Mang Mang không đi? Lộ Tuy chắc chắn biết chuyện này vô cùng thất lễ.”

Vợ chồng Merovingian? Vụ Mang Mang nghe tên này cảm thấy quen quen, nghĩ mãi mới nhớ ra đó là đối tác quan trọng ở châu Âu của Lộ Tuy.

Chút khái niệm này của Vụ Mang Mang đến từ việc Lộ Gia Nam năm ngoái từng phổ cập kiến thức cho cô.

Đôi vợ chồng này đã kết hôn ba mươi năm, vô cùng yêu thương nhau, quan niệm về gia đình rất mạnh, thế nên lúc Lộ Tuy tiếp đãi họ tốt nhất là có một người bạn gái đã xác định mỗi quan hệ chính thức, phụ trách tiếp đãi Merovingian phụ nhân.

“Đi tắm đi, mùi kỳ quặc quá.” Lộ Tuy không trả lời mà quay sang bảo Vụ Mang Mang.

Mặt Vụ Mang Mang lập tức chuyển từ trắng sang đỏ, cô đứng lên xin lỗi Lộ Gia Nam rồi lên lầu, cơ thể đầy mồ hôi lúc đối diện với người khác rất dễ mất đi tự tin.

Đến khi Vụ Mang Mang lại xuống lầu thì Lộ Tuy và Lộ Gia Nam đã chuyển sang chủ đề khác, không khí cũng không còn căng thẳng nữa.

Có điều ánh mắt Lộ Gia Nam nhìn cô vẫn vừa tức giận vừa bất lực, cuối cùng lúc ra về cô vẫn không nhắc gì đến, chỉ thờ dài nặng nề trước mặt Vụ Mang Mang.

Tiền Lộ Gia Nam về rồi, Vụ Mang Mang vô cùng hổ thẹn, hỏi Lộ Tuy, “Hôm qua sao anh không nói là tiếp đãi vợ chồng Merovingian?”

“Chẳng sao, anh cũng chưa kết hôn, Merovingian sẽ không để bụng đâu.” Lộ Tuy nói, “Cô chỉ muốn mượn chuyện này để đến thăm em thôi.”

Vụ Mang Mang nghe thế cũng không thấy nhẹ nhõm, cô biết mình cứng đầu.

Nếu đã bắt đầu lại từ đầu với Lộ Tuy thì nên đến gặp Lộ Gia Nam sớm hơn, chứ không phải dùng dằng kéo dài thế này, khiến Lộ Tuy bị kẹp ở giữa rất khó xử.

“Em làm anh khó xử phải không?” Vụ Mang Mang khẽ hỏi.

“Không đâu”, Lộ Tuy hôn lên má cô.

Vụ Mang Mang háng giọng rồi nói: “Thực ra em có chuyện này có lẽ sẽ hơi làm khó anh.” Vụ Mang Mang cúi gằm đầu xuống, giọng cũng nhỏ như đang lí nhí.

Lộ Tuy nhiu mày, “Nếu đã biết làm khó anh thì đừng nói nữa nhé?”

“Trước khi nghỉ hè em đã làm đơn xin gia nhập hạng mục khảo cổ quần thể mộ cổ do giáo sư Trình dẫn đầu, hôm qua đã nhận được điện thoại, thứ Ba tuần sau sẽ xuất phát.” Vụ Mang Mang nói.

“Nếu em muốn luyện tay nghề thì đồ sứ trong nhà em cứ đập thoải mái, được không?” Lộ Tuy hỏi.

“Nếu không đủ, anh sẽ đập cho em, được không?” Lộ Tuy lại hỏi.

Vụ Mang Mang ôm chèo eo Lộ Tuy, vui đầu vào ngực anh, nói khẽ: “Em cũng có lý tưởng và điều mình muốn theo đuổi, Lộ Tuy à.”

“Hơn nữa hạng mục này sẽ không quá hai tháng đâu.” Vụ Mang Mang ngược lên, hứa hẹn với Lộ Tuy, “Em sẽ gọi điện cho anh mỗi ngày mà.”

Vụ Mang Mang bị Lộ Tuy lạnh lùng bỏ rơi cả buổi tối, hoạt động giải trí cố định lúc chín giờ mà sét đánh cũng không thay đổi cũng chẳng buồn làm, đến tận tối thứ Hai, Lộ Tuy vẫn lạnh mặt với cô.

“Haizz... trước kia anh đi công tác em cũng đâu có khó chịu với anh đâu? Lẽ nào vì em là nữ nên không thể có công việc của mình?” Vụ Mang Mang cũng nổi cáu.

“Anh chẳng có công việc nào mà đi tận hai tháng cả”, Lộ Tuyền giễu cợt.

Vụ Mang Mang ôm eo Lộ Tuyền từ phía sau: “Đừng kiêu ngạo nữa Lộ tiên sinh, em sẽ rất nhớ rất nhớ anh mà.”

Mãi sau Lộ Tuyền mới quay lại ôm lấy Vụ Mang Mang: “Lần sau đừng tham gia những hạng mục dài như vậy.”

Vụ Mang Mang không trả lời, cuối cùng vẫn là kết thúc không vui vẻ gì.

Sáng sớm thứ Ba, Vụ Mang Mang xách va li của mình xuống lầu.

Lộ Tuyền đang ăn sáng trong phòng ăn, Vụ Mang Mang vừa đi vừa dặn: “Anne, dùng túi giấy đựng hai cái bánh mì vòng và một hộp sữa giùm tôi, tôi vội lắm”

Anne tay chân nhanh nhẹn gói xong những thứ mà Vụ Mang Mang cần.

Vụ Mang Mang nhận lấy túi giấy, đến cạnh Lộ Tuyền đang phớt lò cô, cúi xuống hôn lên mặt anh, “Em đi đây.”

Nói xong, Vụ tiểu thư thật sự đầu không quay lại, bỏ đi phóng khoáng.

Không khí trong phòng ăn bỗng chốc lạnh hẳn, khoảng ba phút sau, lão Peter đang đứng thẳng như một gốc cây thấy Lộ Tuyền ném khăn ăn lên bàn, “Kén chọn cả nửa đời cuối cùng chọn một cô nàng như thế đó?!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91

Type: um-um

Lão Peter mất nhìn mũi, mũi nhìn tim, hận không thể coi như không nghe thấy gì.

Anne thì đứng thẳng gần như biến mình thành tranh dán tường.

Ánh mắt Lộ Tuyền đảo quanh một vòng cuối cùng cảm diện thoại bên cạnh lên, đi ra vườn hoa phía ngoài phòng ăn.

Lúc này Vụ Mang Mang đang trên đường ra sân bay, điện thoại trong tay cô sáng rồi tối, tối rồi lại sáng cuối cùng vẫn không gọi điện cho cái người đáng ghét kia.

Lần trước Lộ Tuyền đã nói, cãi nhau rồi cô đừng nên chủ động nhận lỗi trước.

Nhưng thật sự quá muốn nhận lỗi, Vụ Mang Mang ra sức kiềm chế bàn tay chỉ muốn bấm gọi điện của mình.

Nhưng đàn ông không được quá nuông chiều, lần này nếu cô nhượng bộ thì sau này e là không còn đứng lên nổi nữa.

Hướng hồ gì đây là công việc của cô, Lộ Tuyền có phải là không biết chuyện cô xin vào tổ hạng mục này đâu, chỉ là gần lúc xuất phát mới quyết định mà thôi.

Vụ Mang Mang vẫn chưa chuẩn bị tâm lý xong thì nghe có tiếng báo tin nhắn tới.

"Nhớ gọi điện thoại đây."

Chỉ vồn vện năm chữ mà thôi, nhưng lại kỳ diệu vô cùng. Vụ Mang Mang vội vàng nhấn lại, "Nhất định rồi, nhớ phải nhớ em đó, yêu anh, mum mum da~"

"Yêu anh, mum mum da~" trên mạng chỉ là câu hàn huyên bình thường, nhưng đối với người không hề biết ngôn ngữ mạng như Lộ Tuyền mà nói thì mấy chữ này bỗng dưng lại đâm trúng vào nơi mềm yếu nhất trong trái tim anh.

"Mum mum da là cái gì?" Lộ Tuyền nhấn lại.

"Muazzzz~ đó mà." Vụ Mang Mang trả lời.

Cô vốn nghĩ phải tới khi cô xuống máy bay thì Lộ Tuyền mới gọi điện hoặc nhắn tin lại, không ngờ Lộ tiên sinh đáng yêu quá, thời gian ngắn thế thôi mà đã

trả lời.

Cô mở Weibo lên, gõ một dòng chữ trong Weibo mới tạo "Mang mang hoảng hoảng", "Thích, chính là không nỡ giận nhau quá lâu."

"Lộ tùy nhân mang mang" là người đầu tiên "bấm like".

Vụ Mang Mang cười thầm, Lộ Tùy chắc chắn đã cài đặt là "đặc biệt theo dõi" cô.

Lúc này tuy ngọt ngào như mật, nhưng thực tế thì vô cùng khốc liệt.

Tuy Vụ Mang Mang đã chuẩn bị tâm lý nhất định trước hoàn cảnh gian khổ, nhưng cũng không ngờ lại gian nan vất vả như thế này.

Quần thể mộ cổ được phát hiện trong khu vực núi non đặc biệt hiểm trở và xa xôi, với tốc độ xây dựng hiện tại, nếu không quá xa thì chắc chắn đã được phát hiện từ sớm rồi.

Mà mức độ xa xôi của khu vực núi này thực sự vượt quá dự tính của Vụ Mang Mang, họ xuống máy bay tại tỉnh rồi chuyển sang xe đến thành phố nhỏ, sau đó ngồi xe trung chuyển đến huyện, rồi chuyển xe đến thị trấn, sau đó lại phải thuê mấy chiếc xe mười sáu chỗ chở đến làng, nhưng xe cũng chỉ có thể đi được nửa đoạn đường, sau đó phải chuyển sang đi bộ.

Lúc đến thôn làng gần quần thể mộ nhất thì đã sang ngày hôm sau.

Thôn Hoàng Thổ mới có mạng lưới điện không tới nửa năm, điện thoại di động còn chưa có tín hiệu, trong thôn đã chuẩn bị mắc đường dây điện thoại nhưng cơ sở hạ tầng lúc nào cũng cần thời gian, thế nên muốn gọi điện thì phải đến thị trấn gần đó.

Vụ Mang Mang xem như đã biết được thế nào gọi là "muốn thông tin thì phải gào thét, muốn trị an phải nhờ có chó" rồi

Đối với chuyện điện thoại không có tín hiệu, rõ ràng là Vụ Mang Mang chưa dự tính đến, cô là dạng người tưởng rằng cả thế giới đều đã phủ sóng wifi.

Thế là Vụ Mang Mang và Lộ Tùy đã đứt liên lạc hơn một ngày.

Tổ hạng mục vừa đến nơi đã lập tức bắt tay vào việc, tất cả đều chú trọng vào hiệu quả.

Bây giờ là mùa hè, cũng là mùa mưa, ảnh hưởng rất lớn đến công tác khảo cổ, sợ nhất chính là gặp mưa lớn.

Quần thể mộ này do người dân trong thôn khi xây nhà, đào đất đã phát hiện ra, góc tây bắc của quần thể mộ đã bị tổn hại, nếu mưa lớn, nước mưa chảy vào mộ sẽ tạo nên ảnh hưởng cực kỳ lớn.

Đợt trước đã có một nhóm nhân viên khảo cổ đang làm việc, bây giờ nhờ có sự xuất hiện của nhóm Vụ Mang Mang mà tiến độ được đẩy nhanh.

Vì tính chất công việc nên Vụ Mang Mang không thể tiêu tốn hai tiếng đồng hồ chỉ để lên trấn gọi điện thoại được.

Mười giờ tối kết thúc công việc, Vụ Mang Mang cũng không thể tắm rửa, chỉ lau rửa mặt mũi qua loa, rửa chân rồi lên giường ngủ.

May mắn là Vụ tiểu thư có mang theo hai túi mặt nạ lớn, rửa mặt xong đắp mặt nạ, tắt đèn là có thể ngủ, trước đó một giây Vụ Mang Mang còn đang nghĩ, mong là lúc cô quay về thì Lộ Tùy vẫn có thể nhận ra mình.

Đến thôn Hoàng Thổ đã bốn ngày rồi, Vụ Mang Mang và Lộ Tùy cũng coi như mất liên lạc hơn bốn ngày.

Buổi tối dọn dẹp xong, Vụ Mang Mang theo mấy đàn anh, đàn chị quây quần bên đồng lửa nướng lạc xường, trong lúc lạc xường cháy mỡ xuống đồng lửa tạo ra tiếng "xèo xèo" cùng mùi thơm nức mũi, thì mọi người vừa gặm bánh bao vừa than vãn cái nơi quý quái này.

Lạc xường này do người dân trong thôn Hoàng Thổ tự làm khi mổ heo ăn tết năm rồi, thịt heo ăn cực kỳ thơm ngon, nhưng cũng không thể không được ăn thịt tươi, đúng không?

Thôn Hoàng Thổ không có thịt heo tươi để bán, phải lên thị trấn gần đó mua. Thế nên mỗi tuần tổ hạng mục đều cử người lên thị trấn mua thịt heo tươi và một ít nhu yếu phẩm mang về.

Vụ Mang Mang thấp thỏm giọng, "Em có thể đi cùng Mã Quân được không ạ?"

Mã Quân rất cao to, đi đường núi nhanh nhất nên lần nào mua đồ cũng do anh ta đi.

Vụ Mang Mang nói cùng đi mua thịt đương nhiên chỉ là cái cớ, thực ra là muốn gọi điện cho Lộ Tùy, trên đường đi thuận tiện tìm tín hiệu di động gì đó.

Mất liên lạc quá lâu, không biết Lộ Tùy sẽ giận cô thế nào nữa, Vụ Mang Mang đặc biệt áy náy trong lòng, đương nhiên cũng có phần sợ hãi, lần này cô phải tốn một đồng thời gian để dỗ dành xoa dịu Lộ Tùy, hơn nữa còn chưa chắc có thể xoa dịu được anh.

"Nhớ nhà hả?", người phụ trách tổ hạng mục Dương Lệ hỏi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang ngại ngần gật đầu.

"Bây giờ bạn quá, gần đây dự báo thời tiết nói có thể sẽ có mưa to, chúng ta phải tranh thủ thời gian, hay là tuần sau em hãy theo Mã Quân đi mua thịt, được không?" Dương Lệ hỏi.

Đã nói đến nước này rồi, Vụ Mang Mang tất nhiên không thể nói gì hơn, ngại ngần nói câu "xin lỗi".

Ấn tới xong, Vụ Mang Mang kéo Mã Quân sang một bên, "Anh Mã này, ngày mai anh lên trấn, có thể gọi giúp em một cuộc điện thoại không?"

"Tất nhiên là được." Mã Quân lập tức nhận lời, anh ta rất có thiện cảm với Vụ Mang Mang, không ngờ một cô gái yếu đuối lại xinh đẹp như cô mấy ngày qua không hề than vãn một câu nào.

Vụ Mang Mang đưa tờ giấy ghi số điện thoại di động của Lộ Tuyền cho Mã Quân, "Đây là số điện thoại của bạn trai em, anh báo giúp em với anh ấy là ở đây không có tín hiệu di động, nên không cách nào gọi điện cho anh ấy được."

Vụ Mang Mang chấp tay lại, "Xin anh đấy."

Mã Quân nhận lấy, miệng thì nói "Yên tâm đi, nhất định sẽ nói giúp em", nhưng thực ra trong lòng anh ta đang lăm lăm "Cô gái tốt làm sao lại bị heo ăn sớm như thế chứ."

Chiều hôm sau, theo Mã Quân từ trấn trở về không chỉ có thịt heo tươi và nhu yếu phẩm, mà còn có một người, hoặc nên nói là một đoàn người.

Nhưng Vụ Mang Mang chỉ nhìn thấy người đi đầu.

Cô buông chổi nhỏ trong tay xuống, chạy như bay lại, lao vào vòng tay Lộ Tuyền.

Không nói nổi câu nào, chỉ biết khóc nức nở.

"Bạn trai cô bé hả?" Dương Lệ hỏi Mã Quân đứng bên cạnh.

Mã Quân gật đầu, "Mang Mang nhờ tôi gọi điện cho bạn trai cô ấy, kết quả là anh chàng đó đã tới thị trấn rồi, vừa hay cùng về đây."

Dương Lệ thờ dãi về hăm mộ, "Yêu đương hẹn hò thật tốt, xa xôi thế kia cũng chạy tới, tôi có đi nửa năm thì chồng tôi cũng chẳng có tí phản ứng nào."

Mã Quân nghe xong cũng không dám nói gì, chỉ có thể cười khan.

Lúc Vụ Mang Mang ngẩng đầu lên thì gương mặt đã nhòe nhoẹt lấm lem hết cả.

Công việc bây giờ cô làm thực ra chẳng có hàm lượng kỹ thuật gì, chỉ là ngồi xổm dưới đất dùng chổi nhỏ nhẹ nhàng và cẩn thận làm sạch những đồ cổ bị chôn vùi trong đất mà thôi.

Quần thể cổ mộ này có dấu vết bị trộm mộ, rất nhiều thứ đã bị tổn hại, cần cẩn thận xử lý.

Vì tính chất công việc nên hễ gió thổi qua là tóc và mặt Vụ Mang Mang đều dính đầy đất cát, ngày nào trông cũng nhem nhuốc mặt mày, bây giờ cũng không phải ngoại lệ.

Nước mắt rơi xuống tạo thành hai đường trên mặt cô, trông vô cùng buồn cười.

"Sao anh lại tới đây?!" Vụ Mang Mang vừa kinh ngạc vừa vui mừng, sau đó thản nhiên dùng mu bàn tay lau mặt.

Lộ Tuyền hồ hững đáp: "Điện thoại em gọi không được, đương nhiên anh phải tới rồi."

Quả nhiên!

"Không phải em không gọi cho anh, mà chỗ này không có sóng, phải lên trấn gọi. Em lại không đi được, thực ra em đã nhờ ah Mã gọi điện cho anh rồi." Vụ Mang Mang vội giải thích.

Lộ Tuyền "Ừ" một tiếng, móc khăn tay ra lau mặt cho cô "Mới mấy ngày thôi mà sao em bẩn như khi thế này?"

Tính ra cũng chỉ mới chia xa năm ngày thôi, nhưng đối với hai người mà nói thì như cả năm rồi vậy.

Từ thành phố tới thôn Hoàng Thổ vốn phải mất hai ngày, Vụ Mang Mang tính nhầm, chắc là sau hơn một ngày không nhận được điện thoại của cô Lộ Tuyền đã xuất phát đến đây rồi.

Chuyện này không thể nghĩ kỹ, hễ nghĩ thì sẽ thấy cảm động và manh động, Vụ Mang Mang ôm eo Lộ Tuyền không chịu buông, chỉ sợ mình đang nằm mơ.

Bây giờ cũng không còn sớm nữa, Lộ Tuyền và vệ sĩ của anh đương nhiên không thể đi đâu được.

Nhà dân trong thôn đã bị tổ hạng mục chiếm dụng khá khả rồi, Vụ Mang Mang vốn chen chúc cùng mấy cô gái kia trong một căn nhà, buổi tối tất nhiên Lộ Tuyền đừng mơ tới chuyện ôm ngủ nhân ngủ, hơn nữa đám người của anh cũng phải chen chúc cùng bọn Mã Quân.

Cũng may đang là mùa hè, bên ngoài không lạnh lắm, Vụ Mang Mang nửa đêm nằm trong lòng Lộ Tuyền, còn anh thì dựa lưng vào gốc cây phía sau.

Vụ Mang Mang nhìn sao Bắc Đẩu trên trời, hỏi Lộ Tuyền: "Trải nghiệm này có phải là rất thú vị không?"

Câu trả lời của Lộ Tuyền lại là: "Vụ Mang Mang, sao trên người em toàn mùi kỳ quặc thế?"

Mùi của mấy ngày không tắm chứ sao!

Vụ Mang Mang tức tối không nói gì, nhưng lại không nỡ rời Lộ Tuyền nên đành kim lòng, "Bao giờ anh đi?"

"Anh bớt ra được năm ngày rảnh rồi, có thể ở cạnh em thêm một ngày nữa." Lộ Tuyền đáp.

Được ngày nào hay ngày ấy.

Hôm sau Vụ Mang Mang sung sướng dẫn Lộ Tuyền đến giúp cô quét đất, nhìn bộ dạng Lộ tiên sinh xưa nay sạch sẽ mà bây giờ nhem nhuốc đất cát, thật sự rất buồn cười.

Nhưng vui nhất là buổi tối khi Vụ Mang Mang dọn xong, về thôn thì nhìn thấy khắp vườn phơi đầy quần áo của cô.

"Anh giặt sao?" Vụ Mang Mang ôm chầm lấy Lộ Tuyền.

"Anh không thể để vệ sĩ giặt đúng không?" Lộ Tuyền hỏi lại.

Vụ Mang Mang nâng hai tay Lộ Tuyền lên, hôn một cái vè khoa trương, "Làm em xót chết đi được, đôi bàn tay đẳng cấp nghệ sĩ này lại giặt quần áo cho em."

Lộ Tuyền dùng ngón tay xia trán Vụ Mang Mang, đẩy cô ra, "Hai tháng nay em có thể chăm sóc tốt cho mình không? Anh rất lo lắng đây."

"Đương nhiên rồi." Vụ Mang Mang nói, "Em đã nghĩ kỹ rồi, quần lót đều là kiểu xài một lần. Tổ hạng mục cũng không phải không có nhân tính, bọn em đã nhờ thám tử nhà giặt quần áo giúp, họ có thể kiếm tiền, bọn em cũng tiết kiệm được thời gian."

"Vậy là anh đã phí công giặt rồi hả?" Lộ Tuyền cau mày, hỏi.

"Làm sao lại phí công giặt được? Anh đã giặt sạch hết bóng đen trong lòng em rồi." Vụ Mang Mang ôm Lộ Tuyền, hôn lia lịa.

Buổi tối Vụ Mang Mang chong cằm ngắm Lộ Tuyền giúp cô dọn dẹp đủ thứ, nghe anh dặn dò mọi việc.

Lộ tiên sinh mang đến rất nhiều đồ cho cô.

Thuốc xổ đường ruột, đề phòng cô không hợp thủy thổ mà bài tiết không được, đúng là đặc biệt chu đáo, Vụ Mang Mang lườm Lộ Tuyền trong bụng, tuy là người yêu nhưng chuyện này không cần phải suy nghĩ đến mức đó chứ? Ngay cả chuyện cô đi đại tiện cũng quản nữa.

Ngoài ra còn có đủ loại thuốc khác, kem bôi chống côn trùng cắn, thuốc nhỏ mắt, băng cá nhân, viên nang bổ sung Vitamin, thậm chí còn có sản phẩm chăm sóc da chống oxy hóa.

Đương nhiên là càng không thể thiếu một bao lớn "thiên sứ trắng có cánh".

Còn có vô số thức ăn vặt.

Có lúc, hóa ra nghe người khác cần nhân lại hạnh phúc đến vậy.

Tiếc rằng thời gian ngọt ngào đó chỉ kéo dài mười mấy tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, ngàn vạn lời nói chỉ có thể hóa thành một câu "Chăm sóc tốt bản thân", Lộ Tuyền hôn lên trán Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang nói với Lộ Tuyền: "Lần sau anh đừng đến, đường xa không nói, anh đến đây cũng ảnh hưởng tiến độ công việc của em, còn nữa thôn này quá nhỏ, chỉ riêng tổ hạng mục đã không đủ chỗ ở, nếu anh đến lại đi kèm theo một đồng người."

Lộ Tuyền véo mạnh gò má Vụ Mang Mang, "Vụ Mang Mang, em có lương tâm quá nhỉ?"

Vụ Mang Mang đương nhiên là có lương tâm, tối hôm Lộ Tuyền vừa đi, cô chỉ dựa vào gốc cây, ngồi đếm sao.

Đến nơi này chịu cực khổ là do cô cam tâm tình nguyện, vì sự nghiệp mà. Nhưng nhìn cơ thể Lộ Tuyền bị muỗi chích đóm đỏ đầy người, Vụ Mang Mang bỗng thấy xót xa.

Nhiệt độ cơ thể Lộ Tuyền cao, ngồi cạnh Vụ Mang Mang giống hệt như một chiếc máy diệt muỗi hình người vậy.

"Bốp" Vụ Mang Mang đập mạnh vào đùi, bàn tay đầy máu.

Cũng không biết con muỗi này đã chích bao nhiêu người, bây giờ không có máy diệt muỗi hình người, Vụ Mang Mang đành tự mình cho muỗi ăn.

Công việc khô khan nhưng cũng không thiếu hứng thú, mọi thứ cơ bản đã đi vào quỹ đạo, Vụ Mang Mang cảm thấy lên trán gọi điện thoại thực sự không tiện, nhưng nổi nhớ nhưng lại không kìm nén được, nên cô năn nỉ Mã Quân giúp cô mang một xấp giấy viết thư về.

Giấy viết thư trên thị trấn hoàn toàn không có hoa văn gì đẹp đẽ, chỉ là dạng giấy trắng ô vuông đỏ rất đơn giản, Vụ Mang Mang chưa từng sử dụng bao giờ.

Thực ra thì loại giấy viết thư hồng hồng xanh xanh Vụ Mang Mang cũng chưa dùng, lúc đi học chỉ có người khác đưa thư tình cho cô, hơn nữa Weibo, Wechat thịnh hành như vậy, bây giờ còn ai viết thư tay nữa?

Cho dù là email thì Vụ Mang Mang cũng chỉ sử dụng trong công việc.

Buổi tối rửa mặt mũi chân tay xong, Vụ Mang Mang ngồi ở bậc cửa, cạnh chân đốt nhang muỗi, dùng đèn pin gắn trên mũ thợ mỏ để chiếu sáng, kê lên tấm gỗ cứng viết thư cho Lộ Tuyền.

Vụ Mang Mang đã sớm quen với kiểu viết văn không vượt quá một trăm bốn mươi chữ của Weibo, lần này cứ cắn bút nghĩ mãi.

Dương Lệ đến ngồi cạnh Vụ Mang Mang, "Thật hâm mộ những người trẻ tuổi bọn em, thật nhiệt tình quá. Đặt lưng xuống là ngủ say, mà còn dùng đèn pin viết thư tình."

Vụ Mang Mang trầm nghĩ, chị không biết Lộ đại nhân khó giải quyết thế nào đâu.

"Nhưng bạn trai em đối xử với em tốt thật, còn giặt đồ cho em nữa." Dương Lệ vỗ vỗ vai Vụ Mang Mang, "Nhìn bề ngoài thì đúng là không nhận ra đây."

Dương Lệ sắp bốn mươi tuổi rồi, làm nghề khảo cổ này chị đã từng gặp rất nhiều sếp lớn, bạn trai của Vụ Mang Mang mới nhìn đã biết là đại nhân vật tầm cỡ, bên cạnh còn có vệ sĩ, thế mà còn tự tay giặt đồ cho Vụ Mang Mang, thậm chí giặt cả đồ lót nữa.

"Chị Dương, chị không biết anh ấy đâu, bề ngoài trông rất tốt nhưng thực chất thì hung dữ lắm", Vụ Mang Mang than văn ngọt ngào.

Dương Lệ nhướn mày "Chị có tranh giành với em đâu, em khiêm tốn làm gì?"

Câu nói đó khiến Vụ Mang Mang lập tức đỏ bừng mặt.

* * *

Một lá thư trị giá một đồng hai tổng cộng đi mất hai tuần mới tới tay Lộ Tuyền.

Lúc lão Peter đưa thư cho Lộ Tuyền, anh còn nhất thời chưa nghĩ ra, Lộ tiên sinh cả đời này chắc là không bao giờ nhận được thư trị giá một đồng hai.

Phong thư mỏng manh chỉ có một tờ, Lộ Tuyền xem mặt sa sầm lại.

Một tờ giấy chắc có đến hơn nửa tờ là Vụ Mang Mang khen ngợi hệ thống bưu chính của đất nước.

Nói là trước kia khi mua hàng online, cô từng chuyển phát nhanh mới là tình yêu lớn nhất của phụ nữ, bây giờ mới biết trong thôn không có chuyển phát nhanh, nhưng nhân viên đưa thư mỗi ngày đều rất chăm chỉ đạp xe đạp đến đưa thư, nhận thư, là người bạn vững vàng, đáng tin cậy nhất của quảng đại quần chúng nhân dân. Giờ đây cô nhìn thấy màu xanh lục là thấy ấm lòng.

"Vốn muốn viết nhiều hơn nhưng hình như thư nhiều sẽ vượt quá trọng lượng, tem một đồng hai sẽ không đủ. "

Cuối cùng Vụ Mang Mang nhắc đến vài câu khen ngợi Lộ Tuyền của Dương Lệ và những đồng nghiệp khác, sau đó viết: Anh đừng đến đây nữa nhé, so sánh xong họ sẽ nảy sinh ra đủ mọi cảm xúc bất mãn với chồng mình, anh làm thế sẽ ảnh hưởng đến sự ổn định xã hội, không có lợi cho sự hài hòa của xã hội.

Đừng nhớ, bye bye!

Về thư phòng, Lộ Tuyền nhắc bút lên viết thư trả lời cho Vụ Mang Mang, chỉ có một câu: "Chữ em xấu quá, phải luyện viết nhiều vào, đính kèm bút máy và vở tập viết chữ "

Trước khi Vụ Mang Mang nhận được lá thư này thì bên Lộ Tuyền mỗi ngày đều có một lá thư màu vàng như phân chó gửi tới.

Vụ Mang Mang càng viết càng tiện tay, chuyện đưa hành nắm muối gì cũng kể cho Lộ Tuyền.

Chẳng hạn, thuốc xổ đường ruột uống vào rất hữu hiệu, mụn mọc trên mặt mấy ngày lúc mới tới đây đã biến mất hết.

Rồi ví dụ, hôm nay lúc ngồi quét đất, quét ra nửa xác gián, cô đã học được cách không hét lên nữa.

Lại ví dụ, cô không muốn ăn bánh bao nữa, xin Lộ Tuyền sau này đừng bao giờ nhắc hai chữ bánh bao trước mặt cô nữa.

Đương nhiên cũng có chuyện vui, ví dụ cậu bé học sinh cấp ba nhà thím Vương kể bên đã về nhà, lên núi hái một bó hoa dại tặng cô, hoa dại rất đẹp, cô chưa từng nhìn thấy bao giờ.

...

Rồi hai tuần sau, Vụ Mang Mang nhận được lá thư đầu tiên Lộ Tuyền viết cho mình, cô tỏ ra rất phần nộ.

Nhưng chữ bút máy của Lộ Tuyền rất đẹp, chỉ là không mấy nhận ra được, Vụ Mang Mang phải vừa đọc vừa đoán mới biết nội dung anh viết là gì.

So với chữ mình, Vụ Mang Mang cảm thấy hơi thô thảm, nhưng dù cô có luyện viết chữ thì cũng chẳng đạt đến trình độ kia.

Thế nên Vụ Mang Mang viết trả lời cho Lộ Tuyền rằng: "Lo viết chữ, viết chữ Khỏi đi, đừng tỏ vẻ ta đây."

Có người sống một ngày như một năm, có kẻ sống một ngày như một giây, chớp mắt mà Vụ Mang Mang đã ở thôn Hoàng Thổ được một tháng rưỡi rồi.

"Mang Mang sao không đến?" Ninh Tranh hỏi Lộ Tuyền, "Sinh nhật tôi mà cậu cũng không thả cho cô ấy ra à?"

Biết trong lòng Lộ Tuyền không thoải mái nên bình thường mọi người tụ tập, Lộ Tuyền không đưa Vụ Mang Mang theo cùng, Ninh Tranh cũng tỏ ra thông cảm, nhưng không thể cứ giấu mãi không cho gặp anh ta chứ?

Lộ Tuyền liếc nhìn Ninh Tranh, "Cô ấy không ở đây."

"Lại chia tay à?" Lộ Lâm chồm đến, cười xấu xa.

Ninh Tranh nghe xong lập tức nổi hứng, "Nhấn tin cô ấy cũng không trả lời, Weibo hơn tháng nay không có tin gì mới." Đó chính xác là trạng thái chia tay của Vụ tiểu thư. Đừng nói là Ninh Tranh, ngay cả Thẩm Đình, Tường Bào Lương và Vương Viện đang ngồi trò chuyện cũng quay lại. "Bọn tôi rất tốt, cảm ơn." Lộ Tuyền nói gọn.

Nói là thế nhưng ai cũng nhận ra tâm trạng Lộ Tuyền không vui vẻ gì cho lắm.

Buổi tối đánh bài, Lộ Tuyền đại sát tứ phương, Ninh Tranh chế giễu: "Đã nói là đồ bạc đen tình mà."

Lộ Tuyền nhìn cừu vạn anh vừa xoa được, nhớ đến cảnh lần đó Vụ Mang Mang theo Lộ Thanh Thanh đến xin lỗi anh.

"Không chơi nữa." Lộ Tuyền đẩy bài, đứng lên, "Mọi người chơi đi."

"Chuyện gì thế này?" Ninh Tranh hỏi Lộ Lâm.

Lộ Lâm nhún vai, "Tuổi già ấy mà."

Lộ Tuyền về đến nhà thì đã hơn mười một giờ đêm.

"Chưa nhận được thư à?" Lộ Tuyền hỏi lão Peter bước ra đón anh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

Type: um-um

"Chưa." Lão Peter đáp.

Buổi chiều Lộ Tuyền không đến thẳng tiệc sinh nhật của Ninh Tranh mà về nhà trước, xem thử có thư của Vụ Mang Mang không, bấy lâu nay cơ bản cô đều giữ nhịp độ mỗi ngày một lá thư.

Lộ Tuyền nghe thế thì nhăn mày lại, vừa lên lầu vừa nói với lão Peter: "Giúp tôi đặt chuyến bay sáng sớm mai."

Ở hành lang tầng hai, Lộ Tuyền dẫn lão Peter xong thì bắt đầu gọi điện cho Bành Trạch, "Gạt hết lịch trình năm ngày sau cho tôi."

Nghe tiếng mở cửa, rồi lại nghe tiếng đóng cửa, lúc này Vụ Mang Mang mới bước ra khỏi phòng ngủ, cô đi bằng đầu ngón chân, chỉ sợ Lộ Tuyền nghe thấy.

Đầu hành lang, lão Peter vẫn đứng đó, Vụ Mang Mang cười, giơ dấu tay OK với ông, bày tỏ vô cùng cảm tạ ông.

Cô dán tai vào cửa, thấp thòm đợi một lúc sau mới mở cửa đi vào phòng ngủ của Lộ Tuyền.

Lúc này Lộ Tuyền đã vào nhà tắm, Vụ Mang Mang nhanh nhẹn cởi hết quần áo của mình, rồi bắt đầu do dự.

Tóm lại là nên lên thẳng giường, tạo hình quý phi say rượu?

Hay là thay một chiếc áo sơ mi của Lộ Tuyền, diễn cảnh ướt át cảm dỗ?

Cả hai cô đều muốn diễn, bắn khoản quá.

Nhưng cuối cùng tương tư vẫn chiến thắng, ít nhất một giây nào cũng là giày vò, Vụ Mang Mang chọn một chiếc áo sơ mi của Lộ Tuyền, sau đó đeo trên cổ chiếc cà vạt của anh, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa nhà tắm.

Thông qua lớp cửa kính mờ của gian phòng tắm, Vụ Mang Mang lặng lẽ chiêm ngưỡng bóng lưng trần của Lộ Tuyền trong ba giây, sau đó thì bị một bàn tay kéo mạnh vào trong.

Nước từ vòi hoa sen phun lên mặt Vụ Mang Mang, sau đó lại bị nước bọt liếm khắp toàn thân.

Mức độ nồng nhiệt đó khiến Vụ Mang Mang cảm thấy, dù là nước lạnh thì cũng bị Lộ Tuyền đun sôi sùng sục rồi.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Vụ Mang Mang vâng vâng nghễ, trò chơi nhà tắm gì đó sau này không bao giờ làm nữa, đứng không vững, hơn nữa nền gạch vừa cứng vừa trơn, đáng thương cho đầu gối và eo lưng của cô.

"Công việc của tổ hạng mục hoàn thành rồi à?" Lộ Tuyền tay cầm rượu thuốc, xoa bóp đầu gối cho Vụ Mang Mang.

"Chưa đâu." Vụ Mang Mang ngáp một cái, cổ mờ mắt ra nói, "Cho nghỉ hai ngày, thay phiên nghỉ. Thần tiên cũng không chịu nổi công việc mà ngày nào cũng làm."

"Hai ngày? Thế làm sao em về đây?" Giọng Lộ Tuyền bỗng trầm hẳn xuống.

Nhưng Vụ Mang Mang lúc này đã quá buồn ngủ, đầu óc không hoạt động nổi, nên cô nhắm tịt mắt, lờ mờ đáp: "Bốn giờ sáng thì thức dậy để đi cho kịp, ngồi chuyến xe sáu giờ đến huyện..."

Lộ Tuyền đã từng đến thôn Hoàng Thổ, biết sự hẻo lánh ở đó, con đường núi dốc đứng gấp ghe và cả chiếc xe mười sáu chỗ gần như không hề đảm bảo an toàn, đúng là muốn lấy mạng người ta.

Con đường núi đó cứ cách mấy kilomet lại có tấm bảng chỉ đường ghi: Nơi này thường xuyên xảy ra tai nạn.

"Em đêm hôm đi thế này chẳng lẽ không lo cho sự an toàn của bản thân?"

Vụ Mang Mang rụt chân lại, kêu lên: "Đau, đau, đau!"

Lộ Tuyền lại xoa vài cái thật mạnh trên đầu gối cô rồi mới buông ra.

Vụ Mang Mang biết Lộ Tuyền đang tức giận điều gì, cô lồm cồm bò dậy ôm cổ Lộ Tuyền từ phía sau: "Em biết anh đang lo lắng điều gì, lần này trở về em đã mặc kín mít không chừa ra chỗ nào, hơn nữa anh nhìn mặt em này, bị phơi nắng thành ra thế này rồi, cho nên không cần lo cướp tiền cướp sắc gì đâu."

Vụ Mang Mang nhớ lại ban nãy lúc lão Peter nhìn thấy bộ dạng quý quái của cô thì không nhịn được cười to: "Anh không biết về mặt Peter lúc nhìn thấy em buồn cười thế nào đâu."

Vụ Mang Mang nhích ra ngồi đối diện Lộ Tuyền, mô phỏng lại vẻ mặt kỳ quặc do quá sung sờ nhưng cổ tỏ ra trấn tĩnh của lão Peter, "Mất sắp trọn trùng rơi ra ngoài cơ."

Vụ Mang Mang ôm bụng lăn lộn trên giường, cười muốn đứt hơi.

Lộ Tuyền ngấm đàng về hoạt bát của cô, ở bên cô, ngay cả không khí hình như cũng có ánh sáng, không nhịn được lật người dè cô xuống hôn hít, "Nửa tháng nữa công việc chắc kết thúc phải không? Đến lúc đó anh đi đón em, không cho phép một mình chạy về nữa."

"Ừm..." Vụ Mang Mang tỏ vẻ đáng yêu, cắn móng tay, nhìn Lộ Tuyền lúc nào cũng có thể lao tới cắn chết cô.

Hai người nhìn nhau một lúc rồi Lộ Tuy cười lạnh lẽo, trở mình nằm sang một bên.

Vụ Mang Mang lúng túng nhích lại, nửa nằm nửa bò trên ngực Lộ Tuy: "Lần khai quật quần thể mộ cổ này khối lượng công việc lớn hơn bọn em dự tính, vì mưa lớn phải dừng lại vài ngày nên công tác hậu kỳ cũng khó khăn hơn, thế nên chắc phải đầu tháng Mười em mới về được."

"Em có chắc đầu tháng Mười về không, hay là lần sau em lại báo với anh là đến Tết mới về được?" Lộ Tuy giễu cợt.

Tuy Vụ Mang Mang cảm thấy không thể nào nhưng cũng không dám nói quá chắc chắn, nhìn bộ dạng Lộ Tuy là biết anh rất tức giận, lúc này chỉ có thể ra sức hầu hạ thì mới thoát khỏi kiếp nạn này.

Sáu giờ sáng, lúc Vụ Mang Mang bị Lộ Tuy lôi dậy khỏi giường, cô vẫn còn mơ mơ màng màng, đến khi lên máy bay lại ngủ bù một giấc mới xem như tỉnh táo hoàn toàn.

"Đậy rồi à?" Lộ Tuy đưa sữa đến cho cô, "Còn bay một tiếng nữa, em có thể ngủ thêm một lúc."

Thời gian yêu đương tươi đẹp thế làm sao chỉ dùng để ngủ được?

Vụ Mang Mang lập tức lắc đầu.

Xuống máy bay rồi thì chuyển sang xe riêng của Lộ Tuy, vì đường quá dài, rảnh rỗi cũng buồn chán, Lộ Tuy cũng không phải dạng người trò chuyện trên trời dưới biển với cô, hơn nữa suốt đoạn đường anh nghe rất nhiều cuộc điện thoại, công việc vô cùng bận rộn, thế nên Vụ Mang Mang đành lấy máy tính bảng ra chơi.

Trên xe có Wifi, Vụ Mang Mang nhìn logo game trên đó, nhất thời nổi hứng liền đăng nhập vào tài khoản của mình.

Tuy đã hơn tháng không chơi nhưng thể giới vẫn quen thuộc và thân thiết như xưa, dù sao cô cũng đã chơi nhiều năm nay rồi.

Chỉ có điều lần này khi đăng nhập, Vụ Mang Mang suýt thì không nhận ra chính mình.

Sao lại có thêm quá nhiều cảnh quan đẹp rực rỡ thế này?

Trò game này chính là vũ khí đột tiền siêu cấp, số tiền mà Vụ Mang Mang tiêu tốn cho tài khoản cũ đã đủ mua một căn nhà một phòng khách hai phòng ngủ rồi, nhưng bây giờ tài khoản này thì hơi nghèo nàn, một là cô đã biết tiết kiệm, hai là cũng do sự bông bột ban đầu đã mất, chẳng qua là thú tiêu khiển khi rảnh rỗi mà thôi.

Thế nên dù mọi trang bị đột nhiên xuất hiện trong game, Vụ Mang Mang chưa từng mua, những vật dụng đó không hề rẻ chút nào, giá một chiếc áo khoác đã là 499 tệ, mà kiểu áo này nếu muốn nhuộm màu mình thích mà không đụng hàng với người khác thì chắc phải tốn khoảng 3000 tệ, vì nhuộm màu không phải thành công một trăm phần trăm.

Vụ Mang Mang mở túi của mình ra xem, rồi lên diễn đàn lượn một vòng, cơ bản có thể chắc chắn là trong tài khoản mới này của cô đều tập hợp đủ những vật dụng trang trí, bao gồm những thứ có số lượng giới hạn trong những ngày lễ cũng đầy đủ, những thứ đó cần phải đi đấu giá mới có được.

Vụ Mang Mang liếc nhìn Lộ Tuy ngồi cạnh, sau đó lại xem xét kỹ tiến độ tài khoản mới của cô, bộ trang phục cấp bậc cao nhất của PVP trước khi cô đi là chưa hề có cái nào, điều này cần mỗi ngày làm nhiệm vụ và cả tham gia thi đấu thì mới tích lũy đủ điểm để đi mua đồ.

Cho dù làm đủ nhiệm vụ ngày, lại thi đấu được điểm cao nhất thì điểm tích được cũng chỉ có thể đổi một cái, mà cả bộ trang bị có cả thảy sáu cái.

Mà trong tài khoản hiện tại của Vụ Mang Mang lại có bốn cái, có thể thấy là mỗi ngày đều có người làm nhiệm vụ cho cô.

Vụ Mang Mang ném bút cảm ứng sang bên, đợi Lộ Tuy nói chuyện điện thoại xong, cô liền ôm chặt lấy anh, "Lộ Tuy, có phải anh giúp em làm nhiệm vụ game không?"

Trong thư viết cho Lộ Tuy, Vụ Mang Mang lúc nói chuyện vu vơ đúng là đã nhắc đến game cô đang chơi, còn đưa cho anh tài khoản và pass nữa.

Thực ra cũng không thể trách cô, cô biết Lộ Tuy chê nội dung thư cô viết quá ít, nên lần nào cũng khổ sở như lúc nhỏ học viết văn vậy, hận không thể viết cả những chuyện như hôm nay mình ăn mấy bát cơm vào thư để tính số chữ.

Khi Vụ Mang Mang đề cập đến game, cô vốn không mong Lộ Tuy sẽ giúp cô, không xóa tài khoản đã là may lắm rồi.

"Là anh tự tay làm nhiệm vụ sao? Không để người ta đụng vào tài khoản của em chứ? Em có bệnh sạch sẽ đó, người khác đụng vào tài khoản của em là em sẽ có cảm giác bị sỉ nhục như bị người ta sờ mó vậy." Vụ Mang Mang ôm cổ Lộ Tuy, nũng nịu.

Lộ Tuy khẽ ho một tiếng, "Anh làm nhiệm vụ giúp em chỉ để bù đắp sai lầm trước kia của anh, nhưng không có nghĩa là khuyến khích em chơi game đâu."

Vụ Mang Mang gật đầu lia lịa tỏ ra đã hiểu, nhưng vẫn vẻ mặt khó tin, "Sao anh lại có thời gian làm nhiệm vụ giúp em?"

Trong lòng Vụ Mang Mang, cô cảm thấy lấy thời gian Lộ Tuy làm nhiệm vụ game cho cô đúng là quá lãng phí của trời.

"Cũng xem như trò giải trí khi rảnh rỗi thôi." Lộ Tuyền đáp gọn.

Lúc nhớ nhưng một người, sẽ không tìm được muốn đi trên những con đường cô từng đi qua, ngắm phong cảnh cô từng ngắm, đương nhiên bao gồm cả việc vào tài khoản của cô, xem trò chơi cô từng chơi.

Vụ Mang Mang nhẹ nhàng hôn lên môi Lộ Tuyền, trong đôi mắt to như có một đốm sao sáng rực và lấp lánh rơi xuống, "Cảm ơn anh".

Vụ Mang Mang không biết Lộ Tuyền có hiểu thái độ này của anh quan trọng với cô đến nhường nào không?

Đối với cô, đó là một sự thừa nhận, cô biết mê đắm game là không đúng, nhưng điều này cũng không phạm pháp, chẳng qua là một cách để cô đốt thời gian thôi, so với những sở thích của phụ nữ như mua sắm, dạo phố... thì cũng chẳng có gì khác biệt.

Trước kia khi cô chơi game mà nhìn thấy Lộ Tuyền thì lúc nào cũng sẽ thoát ra ngoài ngay, cho dù lúc đó đang làm gì, đó là biểu hiện của việc chột dạ cực kỳ, vì cô không mong nhìn thấy vẻ khinh thường của Lộ Tuyền khi thấy cô lãng phí thời gian tươi đẹp như vậy.

Phụ nữ thực ra là loại động vật như vậy đó.

Cho dù cô đang ăn phân thì cô ấy cũng sẽ mong bạn có thể chịu đựng cô ấy, đồng thời chia sẻ để tận hưởng cảm giác chung với cô ấy, họ sẽ cảm thấy đó mới là tình yêu đích thực.

Và để báo đáp, thậm chí họ còn nguyện yêu bạn bằng sinh mệnh quý giá nhất, về sau chính cô ấy lại không nỡ để bạn chịu cực chịu khổ nữa.

Có khổ thì cũng gánh chịu một mình.

Ban đầu khi Lộ Tuyền không chịu ăn thức ăn thừa của Vụ Mang Mang, suy nghĩ trong cô là, anh chê bai em, anh không hề thích thức ăn em từng ăn, thế nên anh không phải thật lòng thích em.

Nên lúc Lộ Tuyền xóa bỏ tài khoản tâm huyết bao năm của cô, Vụ Mang Mang mới bùng nổ như thế.

Nhưng bây giờ cảm giác có thể cùng chia sẻ thứ mình thích với người mình thích đúng là tuyệt vời như đang ở trên thiên đường.

Vụ Mang Mang quỳ gối trên ghế, giờ bàn tay phải lên nói với Lộ Tuyền "Em thề, nhất định sẽ không say mê game nữa, mỗi ngày em chỉ chơi một chút, chẳng có gì khác với lên Weibo và dạo phố cả."

Lộ Tuyền gật gù, "ừ" một tiếng.

"Anh thấy game này có hay không?" Vụ Mang Mang hỏi Lộ Tuyền.

"Kém xa em." Lộ Tuyền đáp.

Vụ Mang Mang bĩu môi, biết ngay Lộ Tuyền sẽ không trả lời bằng lòng mà, thế là cô ngồi lại, tiếp tục chơi game.

Lộ Tuyền quay sang nhìn Vụ Mang Mang, trong lòng nghĩ tâm lý học nhi đồng phân tích thật sự không sao, đối phó với dạng người như Vụ Mang Mang, thuyết giáo, dạy dỗ tuyệt đối không phải là cách hay, cách tốt nhất là anh không cần nói gì cả, đợi cô tự kiểm điểm và hối hận là được.

Trang bị PVP mới tuy chưa đầy đủ nhưng thực lực cũng không cho phép người khác khinh thường.

Vụ Mang Mang lâu rồi không đụng vào game, định đến khu thi đấu chơi một ván vì kỹ năng trị liệu của cô vẫn rất tốt.

Vừa đến cửa vào khu thi đấu, Vụ Mang Mang nhìn thấy ba bức tượng ở đó thì giật mình dờ người.

Trong game, khu thi đấu cứ mỗi tháng lại lấy hình thức tạc tượng ba đội nhóm đứng đầu đặt trước cổng để mọi người cùng chiêm ngưỡng.

Vụ Mang Mang không trông mong mình có thể được tạc tượng nhưng lúc này cô nàng loli xinh đẹp đứng trong nhóm tượng quán quân ở ngay chính giữa, thật sự là nhìn kiểu gì cũng thấy giống cô.

Cái tên trên đầu tiểu loli như cũng từng quen biết.

Lộ Mang Mang.

Vụ Mang Mang vội vàng bấm vào phần cài đặt để xem tên mình, hóa ra cô đúng là mang tên Lộ Mang Mang.

Nhưng tên tài khoản này của cô trước đây rõ ràng là Mang Mang 123456 mà, vì trong game có quá nhiều "Mang Mang" nên chỉ có thể thêm số vào thì mới đăng ký thành công được.

Đương nhiên sau khi đăng nhập vào game cũng có thể cho phép người chơi đổi tên, có điều phải sử dụng nhân dân tệ.

Hẳn nhiên là tên của Vụ Mang Mang đã được một đại gia nào đó sửa lại.

Vụ Mang Mang ngược lên nhìn Lộ Tuyền, anh đáp lại cô một câu, "Sao?"

Vụ Mang Mang vội nói, "Cái tên mới này nghe hay quá."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Type: um-um

Tên mới đương nhiên là hay rồi, nhưng là theo họ của ai nhỉ?

Lộ Tuyền liếc Vụ Mang Mang rồi mặc kệ cô.

Còn Vụ Mang Mang lúc này đang được hoan nghênh nồng nhiệt.

"Wow, Lộ gia cuối cùng đã lên, tôi đợi cậu lâu lắm rồi." "Lộ gia, nhanh, chiến trường đang đợi cậu, xử xong trong nửa tiếng, vợ tôi sắp sinh rồi."

"Lộ gia..."

Vụ Mang Mang nghe hai từ "Lộ gia" thì sắp bay lên trời, làm sao cô lại có thể có được chữ "gia" này nhỉ?

Được hoan nghênh như thế khiến Vụ Mang Mang lập tức thoát game, sau đó nhét máy tính bảng vào tay Lộ Tuyền, "Lộ gia, họa anh gây ra thì anh chịu đi, em mà đánh nhau thì chỉ nằm làm xác chết thôi."

Lộ Tuyền đẩy ra, nói gọn: "Anh có lợi hại mấy thì dùng máy tính bảng cũng không thể nào đại sát tứ phương được."

"Ồ ồ", máy tính bảng đúng là bất lợi, dù sao cũng phải có chuột máy tính thì mới thao tác được.

Vụ Mang Mang cất máy tính bảng đi, nhìn Lộ Tuyền vẻ thâm tình sâu sắc: "Anh có từng đọc qua tiểu thuyết XX chưa? Nam chính trong đó chính là đại thần trong game, đẹp trai cực kỳ nếu anh nghiêm túc chơi game thì chắc chắn cũng là đại thần đó. Rất rất nhiều người muốn bắn pháo hoa cho anh đó."

Trong game là thế giới giang hồ tôn trọng kẻ mạnh, cho dù bạn là kẻ lấm tiền mà nếu thao tác quá lùn thì mọi người chỉ xem bạn là "anh heo mập", không được tôn trọng.

Mà nếu bạn thao tác như thần thì cho dù trong hiện thực nghèo xơ nghèo xác chỉ có thể gặm bánh bao, thì vẫn có thể hưởng thụ địa vị siêu cao trong giang hồ.

Thế nên thế giới nhiệt huyết trong game ngay cả Lộ Tuyền cũng không ngoại lệ, anh tự sướng mà đáp lời Vụ Mang Mang, "Anh không nghiêm túc chơi thì cũng là đại thần."

"Em cảm thấy em sắp say mê anh đến ngất xỉu rồi", Vụ Mang Mang khoa trương khen ngợi.

Lộ Tuyền bắt lực lắc đầu, thật không thể hiểu tâm lý những cô gái trẻ, nói thật là đối với Lộ Tuyền, người đàn ông mê đắm game online không đáng tin cậy, trừ phi nghề nghiệp anh ta liên quan đến điện tử, game các loại.

Nhưng lại cứ có những cô gái đặc biệt say mê những người đó.

Lộ Tuyền lúc vừa bắt đầu làm nhiệm vụ giúp Vụ Mang Mang không hề biết chơi, tuy đã nghiên cứu mọi chiến lược Bành Trạch tổng hợp một lúc lâu nhưng dù sao game cũng là thao tác mang tính thực chiến.

Thế nên Lộ tiên sinh còn biết sử dụng một phần mềm khác, đó chính là voice chat xx.

Tuy chỉ lên một lần vào lần đầu đánh nhau, nhưng thân phận đàn ông của tài khoản loli tên Lộ Mang Mang này là không thể nghi ngờ.

Thế là Lộ tiên sinh lần đầu tiên trong đời bị rất nhiều người gọi là "nhân yêu(*)"

(*) Nam chơi tài khoản nữ. (ND)

Sau đó theo con đường Lộ tiên sinh trở thành "thần", anh đã thu hoạch được không ít những cô em dễ thương muốn "bán thân" cho anh.

Đương nhiên những cuộc gặp gỡ đó đều bị Lộ Tuyền bỏ qua, không cần thiết kể cho Vụ Mang Mang nghe.

"Sưu tập mấy thứ trang bị đó cho em chắc là anh tốn nhiều thời gian lắm hả?" Vụ Mang Mang lại hỏi Lộ Tuyền.

Đối với Lộ tiên sinh, chút tiền đó đương nhiên anh không để tâm, nhưng thời gian lãng phí cho nó thì đúng là quá lớn.

Mà tình hình thực tế lại không hề ngọt ngào như Vụ Mang Mang từng nghĩ.

Bỏ tiền ra mua trang bị đương nhiên không thành vấn đề, Lộ Tuyền vẫn biết tật xấu thích khoe khoang của Vụ Mang Mang.

Nhưng nếu bỏ ra phần lớn thời gian để sưu tập các trang phục bán giới hạn trong dịp lễ và nhuộm đủ màu sắc thì Lộ Tuyền thực sự không có nhiều thời gian đến vậy.

Tuy anh không có nhiều thời gian, song vẫn có rất nhiều cô em thành thật và rất nhiệt tình muốn giúp anh.

Chẳng hạn bộ váy cưới cô dâu bán giới hạn Thất Tịch là do một cô em đáng yêu khi nhìn thấy có người bán đấu giá trên mạng đã bảo riêng cho Lộ Tuyền biết.

Để báo đáp, Lộ Tuyền tặng cô gái đó một bộ đồ nhuộm màu vô cùng đắt giá, sau đó bảo với cô ta: Tôi là chồng của Mang Mang, cô ấy đi công tác nên tôi giúp cô ấy chơi vài ngày.

Vốn tưởng cô gái kia sẽ biến mất, nào ngờ cô gái đó không chỉ không biến mất, ngược lại còn nói với về vô cùng cảm động: Anh đối xử với vợ thật tốt.

Chuyện sau đó thì đơn giản rồi, bộ trang phục trên người Lộ Mang Mang cơ bản là do cô gái đáng yêu kia ra sưu tập cho.

Đương nhiên những tình tiết đó Lộ Tuyền bỏ qua luôn không nhắc đến, sau đó xoa đầu Vụ Mang Mang, nói rằng "Tuy rất tốn thời gian nhưng em vui là được."

Vụ Mang Mang cảm động muốn khóc, cô hạnh phúc đến nỗi sắp bay lên trời.

Gặp nhau lúc nào cũng ngắn ngủi, biệt ly lại đáng ghét nhất trên đời.

Lộ Tuyền đưa Vụ Mang Mang đến công thôn Hoàng Thổ thì quay về, thực sự điều kiện ở đó không cho phép cả đoàn người của anh ở lại.

Vụ Mang Mang kéo tay Lộ Tuyền: "Là em gọi điện cho lão Peter, nhờ ông ấy giúp giữ thư lại, anh về đừng trách ông ấy. Ông ấy cũng là không chịu nổi em lằng nhằng nên mới đồng ý. Em chỉ muốn làm anh bất ngờ thôi."

"Kiểu bất ngờ này cứ bớt đi thì hơn." Lộ Tuyền bảo.

Đối với người đang yêu, mất tin tức của cô lúc nào cũng khiến anh không kìm được nghĩ đến chiều hướng xấu nhất, cảm giác đó thật tồi tệ.

"Khi nào kết thúc công việc thì gọi cho anh, anh sẽ đến đón em." Lộ Tuyền nói một câu, dập tắt ngay ý định cho anh thêm bất ngờ lần nữa của Vụ Mang Mang.

* * *

Vụ Mang Mang trở về thành phố vào đầu tháng Mười, lúc Lộ Tuyền đi đón cô đã ngắm nghía từ trên xuống dưới một lượt, sau đó anh nói: "Đây là bạn gái anh, hay là mẹ của bạn gái anh đây?"

Vụ Mang Mang lúc đó đã hóa đá, tuy cô đoán Lộ Tuyền kìm nén tức giận lâu như thế chắc chắn sẽ bùng phát, cô đã chuẩn bị sẵn sẽ lấy thân báo đáp rồi, nhưng không ngờ rằng anh lại đã kích cô như vậy.

Thật quá sức chịu đựng mà!

Nếu là trước đây thì chắc chắn Vụ Mang Mang sẽ diễn vai mẹ vợ Lộ Tuyền rồi, nhưng bây giờ cô chỉ nhảy lên người anh, hai chân quắp lấy eo anh, ôm mặt anh bắt đầu gặm: "Chê em phải không, chê em phải không?"

Lộ Tuyền vội ôm chặt Vụ Mang Mang, sợ cô ngã xuống móng sẽ nở hoa.

Lâu ngày gặp lại, cùi khô bùng cháy, ngay cả Lộ Tuyền cũng thần nhiên diễn cảnh ân ái trước mặt người khác.

Lúc lên xe, Vụ Mang Mang móc tấm gương nhỏ ra chỉnh lại dung nhan, thực ra cũng chẳng có gì để chỉnh, rất lâu rồi cô không dám soi gương nữa, lúc này bắt đầu đi phải dừng cảm đối mặt với hiện thực, bắn khoăn xem làm sao để cứu vãn làn da của mình.

Vụ Mang Mang nhìn mình trong gương về soi mói và chê bai, quay sang nói với Lộ Tuyền: "Lộ tiên sinh à, khẩu vị của anh nặng thật, nhìn gương mặt này mà cũng hôn được."

Lộ Tuy ho khan mấy tiếng: "Mấy hôm nay mắt hơi bị mờ."

Về đến thành phố thì đã là chiều hôm sau, Vụ Mang Mang sung sướng ngâm mình trong bồn sữa, lúc này cô mới cảm thấy đã quay về với thế giới văn minh.

Lúc Lộ Tuy đẩy cửa bước vào thì Vụ Mang Mang đang bận rộn thoa kem toàn thân, tay chân cũng chẳng tha, còn bên tiệm spa thì cô đã hẹn ngày mai sẽ tới đó.

Ngoài ra tóc tai cũng cần chăm sóc một thời gian dài

Cái gì mà bầm sinh xinh đẹp, đó chỉ là nói dối, không chăm sóc thì sớm muộn gì ba mươi tuổi cũng nhìn giống năm mươi tuổi thôi.

Vụ Mang Mang vừa thoa kem dưỡng da, vừa tính toán sắp xếp thời gian của mình, bỗng nghe Lộ Tuy nói buổi sẽ cùng ra ngoài thì cô chưa hoàn hồn kịp, "Hả? Em cũng phải đi sao? Nhưng em." Đen thế này, thực sự không muốn đi đâu cả!!!

"Bọn Ninh Tranh đều muốn tụ tập, còn có Lộ Lâm nữa. Hai tháng nay em không ở đây, bọn họ đều tưởng chúng ta lại chia tay nhau rồi." Lộ Tuy tỏ ra bất mãn, ngồi xuống cạnh Vụ Mang Mang, "Chuyện này giải thích một lần còn ổn, giải thích thêm mấy lần mọi người sẽ hiểu lầm."

Vụ Mang Mang bĩu môi, xem ra không đi không được rồi.

Lúc xinh đẹp trắng trẻo thì mặc gì cũng đẹp, nhưng da đen rồi thì phối với màu nào là vấn đề cực kỳ to lớn, Vụ Mang Mang lục lọi tìm kiếm trong tủ áo hồi lâu mới miễn cưỡng mặc chiếc váy màu xanh lam vào người.

Lộ Lâm mới nhìn thấy Vụ Mang Mang đã nói ngay: "Đen rồi, gầy rồi."

"Đen một chút càng gợi cảm", Ninh Tranh từ sau lưng Vụ Mang Mang bước tới.

Vụ Mang Mang quay sang thì nhìn thấy nụ cười đặc trưng của Ninh Tranh.

"Lâu quá không gặp, anh còn tưởng em lại đá Lộ Tuy nữa rồi." Ninh Tranh nói.

Vụ Mang Mang nhìn về tiệc buổi không thèm che giấu trên gương mặt Ninh Tranh thì hiểu ra nguyên nhân tại sao Lộ Tuy cứ nặng nề đòi dẫn cô theo.

Đang nói chuyện thì Thẩm Đình và vợ chồng Trương Bảo Lương cũng tới.

Vương Viện và Trương Bảo Lương tuy chưa tổ chức tiệc cưới nhưng trên pháp luật thì đã xong xuôi hết rồi.

Vụ Mang Mang hàn huyên với họ mấy câu.

"Nghe nói cô theo đoàn khảo cổ à? Thẩm Đình hỏi. "Vâng", Vụ Mang Mang gật đầu, đưa tay lên gạt lọn tóc xòa xuống ra sau tai.

Ánh mắt Thẩm Đình nhìn cô hơi kỳ quặc, trực giác về mặt này của phụ nữ lúc nào cũng đặc biệt nhạy cảm, thế nhưng anh ta chưa từng nói gì, chuyện ghê gớm nhất từng làm chằng qua là cùng cô ăn một bữa canh kê cay ở đại học A mà thôi.

"Chắc vất vả lắm?" Thẩm Đình lại hỏi.

"Cũng tạm", Vụ Mang Mang đáp.

"Cô và Lộ Tuy thế nào rồi?"

"Rất tốt."

"Định khi nào mời bọn tôi uống rượu mừng đây?" Thẩm Đình lại hỏi.

Hừm... vấn đề này đã làm khổ Vụ Mang Mang rồi.

Cũng may Ninh Tranh đã giải vây cho cô, "Lộ Lâm gọi em sang kia kia."

Vụ Mang Mang gật đầu xin lỗi Thẩm Đình rồi quay lưng bỏ đi.

Ninh Tranh nói khẽ với Thẩm Đình: "Đừng hỏi cô ấy nữa, lần trước Lộ Tuy bảo là cậu ta và Mang Mang vẫn chưa có ý định kết hôn."

Thẩm Đình cup mắt, không nói gì.

Ninh Tranh cùng lặng thinh.

Con người lúc nào cũng thích suy đoán người khác, mà những người thông minh thì lại càng tự cho mình là đúng.

Nhà họ Lộ, gia nghiệp cực lớn, Lộ Gia Nam lại không thích Vụ Mang Mang. Lộ Tùy đúng là có thể chọn cách chỉ giữ quan hệ yêu đương với Vụ Mang Mang, chuyện này đối với người trong giới của họ quá là bình thường.

Hôn nhân không phải chuyện của riêng hai người.

Vụ Mang Mang không biết rằng có người đang lo lắng chuyện hôn nhân thay cô.

Bây giờ điều duy nhất khiến cô lo âu chính là làm sao dưỡng cho da trắng trở lại.

Cũng may Vụ Mang Mang bẩm sinh đã trắng trẻo, ở trong nhà dưỡng khoảng một tháng lại hồi phục tiêu chuẩn đại mỹ nữ, nhưng tính cô không chịu được rảnh rỗi, chạy đi chạy về giữa nhà và đại học A không biết mệt mỏi.

"Đạo này em bận gì vậy?" Lộ Tùy nhủ mày nhìn Vụ Mang Mang vừa vào nhà, cô nàng này đã ba ngày không thấy bóng dáng đâu rồi.

Vụ Mang Mang không hề sợ Lộ Tùy nhìn mày, nụ cười trên gương mặt càng rạng rỡ, hai tay cô giấu sau lưng, nói với Lộ Tùy: "Em có thứ này cho anh xem."

Lộ Tùy nhướn mày, Vụ Mang Mang giống như một đứa trẻ mong được khen ngợi, đưa một chiếc lọ hoa giả cổ đời Thanh ra cho Lộ Tùy xem.

Lộ Tùy tuy không hiểu chuyện giám định cổ vật, nhưng cũng có thể nhận ra đây là sản phẩm hiện đại, không đáng giá.

"Em theo học nghệ nhân, tự tay nung đó. Anh bảo sinh nhật cô, em tặng cái này thì sao? Có phải là rất có lòng không?" Vụ Mang Mang nói.

"Em biết sinh nhật của cô à?" Lộ Tùy có vẻ sững sốt.

Vụ Mang Mang đặt lọ hoa xuống, lại gần ôm cánh tay Lộ Tùy: "Đương nhiên là biết rồi, em điều tra mà. Nói đi bây giờ có phải anh cảm thấy đặc biệt vui sướng, đặc biệt ấm lòng, đặc biệt cảm động, đặc biệt..."

"Đặc biệt muốn ăn thịt em." Lộ Tùy áp vào môi Vụ Mang Mang, nói khế.

Sinh nhật Lộ Gia Nam vào giữa tháng Mười một, vì không chán năm nên chỉ mời họ hàng và mấy người bạn thân nhất.

Vụ Mang Mang khoác tay Lộ Tùy bước vào nhà Lộ Gia Nam, lòng thấp thỏm lo âu, đây là lần đầu tiên cô chính thức đến thăm Lộ Gia Nam sau khi làm lành với Lộ Tùy mà.

Trì hoãn bấy lâu mới đến, Vụ Mang Mang càng nghĩ càng thấy lo.

Lúc Lộ Gia Nam nhìn thấy Vụ Mang Mang vẫn tỏ ra thân thiết như xưa, khiến cô thở phào nhẹ nhõm, thật là nghỉ nhiều rồi, người như Lộ Gia Nam chưa từng làm ai mất mặt bao giờ mà.

"Lọ hoa cháu tặng cô rất thích, nghe Lộ Tùy nói là tự cháu nung à?" Lộ Gia Nam hỏi Vụ Mang Mang.

"Vâng." Vụ Mang Mang đáp.

Lộ Gia Nam bảo: "Có thời gian thì cùng Lộ Tùy đến đây ăn cơm nhé."

Vụ Mang Mang gật đầu, trong lòng cô bỗng nhớ đến một câu nói từng đọc trên mạng.

Nói rằng nếu con trai trong nhà mạnh mẽ thì sẽ không xuất hiện mâu thuẫn mẹ chồng - nàng dâu, Lộ Gia Nam tuy không tính là mẹ chồng của Vụ Mang Mang nhưng nếu không có Lộ Tùy thì cô cảm thấy làm cháu dâu thôi cũng e là rất khó nhằn rồi.

Nghĩ đến đó, Vụ Mang Mang không nhịn được đưa mắt nhìn Lộ Tùy.

Lộ Tùy lúc này đang hàn huyên cùng em gái của chú – tức là Trần Minh Thụy, chồng của Lộ Gia Nam - và người chồng quốc tịch Pháp của bà.

Vụ Mang Mang nhẹ nhàng đến cạnh Lộ Tùy, nghe anh đang nói bằng tiếng Pháp với Batiste, cô lắng nghe vài câu, cũng may là mấy tháng nay chăm chỉ học tập, cô có thể xen vào được mấy câu.

Lần này ngay cả Lộ Tùy cũng nhìn cô, ban đầu tuy Vụ Mang Mang theo cô giáo tiếng Pháp học một thời gian nhưng do thái độ học tập của cô mà thành quả không cần nói cũng biết.

"Em học thêm tiếng Pháp bao giờ thế?" Lộ Tùy hỏi bên tai Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang ngẫm nghĩ, sau đó nghiêng đầu nói: "Lúc đầu anh nói định đưa em đi du lịch đến trang trại rượu ở Pháp, em đã bắt đầu học rồi."

Ánh mắt Lộ Tùy nói với Vụ Mang Mang rằng: Tin em mới là quý!

* * *

Buổi tối, Vụ Mang Mang nằm trên giường sau khi bị Lộ Tuyền tím chân, thì hành hình phạt "cù bàn chân" mới khai ra: "Được rồi, chính là sau cái lần vợ chồng Merovingian tới, em đã muốn là lần sau nhất định sẽ cùng anh tiếp đãi họ, không thể cứ không nói được một câu tiếng Pháp nào, đúng không?" Vụ Mang Mang thì thầm bên tai Lộ Tuyền.

Tuy Lộ Tuyền đã thay cô chặn hết mọi cuộc tiếp khách, tiệc tùng mà cô không thích, nhưng con người đều làm bằng da bằng thịt Vụ Mang Mang cũng muốn làm chút chuyện gì đó cho Lộ Tuyền.

“Sao em lại có thời gian học tiếng Pháp?” Lộ Tuyền tỏ ra hoài nghi.

"Thời gian đều do mình rút ra thôi, em phát hiện ra rồi, càng bận rộn thì càng có hứng thú. Lúc đến thôn Hoàng Thổ em mang theo giáo trình học tiếng Pháp, cả bộ đĩa nghe nữa, buổi tối nhớ anh không ngủ được thì học một chút." Vụ Mang Mang nói, tuy cô nói nhẹ nhàng nhưng có thể biết được nỗi vất vả trong đó.

Trong tình huống mà chính Vụ Mang Mang cũng không biết trạng thái cuộc sống hiện tại của cô so với năm ngoái hẹn hò với Lộ Tuyền thực ra đã khác biệt rất nhiều.

Hoặc sau này có một ngày cô bắt chọt quay đầu nhìn lại, sẽ phát hiện ra sự thực này.

Cô bây giờ vẫn cùng Lộ Tuyền xuất hiện trong các buổi tiệc tùng sau đó còn phải học thêm tiếng Pháp, tiếng Nhật và cả những thứ tiếng khác, mỗi ngày bận rộn đến phát điên, ngay cả game cũng ít chơi, nhưng sự phản cảm và đối nghịch trong cô ban đầu đã biến mất hoàn toàn.

Đúng là sự thay đổi không thể hiểu được, cùng một trạng thái sinh hoạt, chỉ là tâm thái thay đổi thì mọi thứ sẽ khác hẳn.

Thời gian nhanh chóng trôi đến tháng Mười hai, trong tháng này có một ngày lễ vô cùng trọng đại, và cả bữa tiệc Giáng Sinh ở Lộ Viên.

Vẫn chưa đến đêm Bình An và lễ Giáng Sinh mà khắp đường phố đã toát lên không khí lễ hội.

Vụ Mang Mang gần đây lo thực nghiệm để viết luận văn ở đại học A, bỏ rơi Lộ Tuyền nhiều ngày rồi, thấy sắp đến Noel, cô liền bay về thành phố, cũng không về nhà anh mà đến thẳng Lộ Thị muốn cho Lộ Tuyền thấy "Mỹ nữ Noel" hạ trần sớm.

Vụ Mang Mang ra khỏi thang máy, thần kinh vẫn đang trong trạng thái hưng phấn, cô cứ nhớ đến chiếc váy siêu ngắn màu đỏ của bà già Noel trong túi là đã thấy vô cùng thích thú, phối cùng nó còn có một chiếc nón chóp nhọn màu đỏ rất đáng yêu, Vụ Mang Mang có thể chắc chắn là Lộ tiên sinh nhất định sẽ cực kỳ "hưng phấn".

Như thế anh có thể tha thứ cho sự vắng mặt một tuần nay của cô.

Vụ Mang Mang đi qua cây Noel cực lớn ở giữa hoa viên trung ương của Lộ Thị, đang định lên lầu thì nghe có người gọi "Mang Mang", cô theo phản xạ quay đầu lại thì nhìn thấy người đó.

Trình Việt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễm Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94

Type: cò mọt

Rất nhiều người bạn ngỡ sẽ không bao giờ gặp lại nữa thì lại xuất hiện vào lúc bạn không hề phòng nhất.

Khi bạn cảm thấy chẳng còn chuyện gì có thể ngăn cản bạn theo đuổi bước chân hạnh phúc thì lúc nào ông trời cũng sẽ tát bạn một cái thật mạnh.

Vụ Mang Mang đứng tại chỗ, cứ dờ dẫm nhìn Trình Việt như thế.

Hồi ức khi xưa đã từng tốn bao công sức để chôn giấu, lúc này như con hồng thủy phá bờ đê, nhanh chóng nhấn chìm cô.

Họ từ cấp hai đã là bạn chung lớp.

Điều kiện gia đình Trình Việt rất bình thường, nhưng anh là thần đồng bẩm sinh, mới lớp sáu đã nhận được giải đồng cuộc thi thiết kế sáng tạo robot toàn quốc, thế nên trường cấp hai mà Vụ Mang Mang học đã bật đèn xanh từ trước cho anh.

Vụ Mang Mang lúc đó là học sinh cá biệt, luôn phát triển theo chiều hướng “bad girl”, dù sao cô đánh nhau được, mà nhà lại giàu, rất nổi tiếng trong

trường.

Nhưng cho dù là một học sinh cấp hai nhỏ bé thì cũng có gian hồ riêng của mình, Vụ Mang Mang là học sinh lớp sáu đương nhiên đánh không lại một bà chị lớp tám trong trường.

Tối hôm đó khi cô bị người ta chặn trong ngõ, thì Trình Việt đã đập “mây lành bảy sắc” tới cứu cô.

Vụ Mang Mang vừa dậy thì, nhìn Trình Việt học hành như thần mà đánh nhau cũng vẫn quá đẹp trai, trái tim thiếu nữ liền mềm nhũn ra.

Chuyện sau đó thì xảy ra như lẽ thường, Vụ Mang Mang tuy là đại tiểu thư lắm tiền nhưng trước mặt thân đồng Trình Việt thì chẳng có chút ưu thế nào.

Vì trong lớp có mấy nữ sinh xinh đẹp trong lớp cũng thích anh.

Mà nam sinh thường dậy thì khá muộn, Trình Việt không có chút tâm tư nào với các cô gái cả.

Vụ Mang Mang vì Trình Việt mà lao tâm khổ tứ, khó khăn lắm mới chuyển chỗ đến ngồi cạnh anh, nhưng cô dù thích anh thì trong học bàn của Trình Việt hằng ngày cũng có rất nhiều thư tình.

Hạt mầm thanh xuân của nữ sinh cấp hai không thể xem thường.

Vụ Mang Mang mỗi ngày ngắm trộm Trình Việt, anh đọc sách gì cô cũng đọc sách đó, anh đi đánh bóng rổ, cô liền ngồi cạnh sân bóng cổ vũ, anh thích chơi robot, cô liền mua đủ loại sách robot, chỉ để mong một ngày nào đó anh sẽ mượn đọc.

Lúc triển lãm robot toàn quốc diễn ra, Trình Việt không có tiền mua vé máy bay đi xem, Vụ Mang Mang liền bay đến đó, chụp lại toàn bộ những gì có thể chụp, chuyển cho Trình Việt xem.

Tình cảm lúc đó thật sự ngây thơ, trong sáng, nhưng lại nóng bỏng đến đáng sợ.

Nhưng dù là thế Trình Việt cũng chẳng để ý đến Vụ Mang Mang.

Sự thay đổi mối quan hệ của họ xảy ra vào hôm Vụ Mang Mang bỏ nhà ra đi vào năm lớp bảy.

Cụ thể tại sao bỏ nhà ra đi thì Vụ Mang Mang không còn nhớ rõ nữa, nhưng cô lại nhớ hôm đó hình như rất lạnh, cô kéo va li ngồi trên bồn hoa đối diện trường như một con cún nhỏ lang thang.

Cô ghét kỳ nghỉ đông, vì nghỉ đông có nghĩa là cô bắt buộc phải về nhà.

Vụ Mang Mang được Trình Việt nhặt về nhà anh trong tình trạng vừa lạnh vừa đói.

Nhà của Trình Việt là nhà thuê, mẹ anh là nhân viên công chức từ nơi khác đến, mười mấy năm tích lũy cũng chẳng thể mua nổi một căn nhà ở thành phố này.

Vụ Mang Mang còn nhớ lúc đó Trình Việt nấu một bát mì cho cô, trên đó còn có trứng ốp lết chiên vàng rộm, vô cùng đẹp mắt.

Vụ Mang Mang vừa rơi nước mắt, vừa sụt sùi ăn mì.

“Cậu không ăn trứng à?” Trình Việt hỏi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang đỏ bừng mặt nói: “Minh không ăn trứng lòng đào.” Đó chính là tiểu thư nhà giàu, bỏ nhà đi đói đến hoa mắt chóng mặt mà cũng vẫn kén chọn.

Lúc đó Trình Việt chẳng nói chẳng rằng, gấp miếng trứng của cô sang, chỉ hai miếng đã ăn sạch.

Có lẽ vì cùng chia sẻ một quả trứng, giống như chia sẻ nước bọt của nhau nên Vụ Mang Mang cảm thấy quan hệ của họ bỗng chốc khác lạ.

Mặt Trình Việt trong mắt của cô càng lúc càng đỏ, sau đó tai cũng đỏ bừng.

Vụ Mang Mang không nhớ lúc đó Trình Việt đã thuyết phục cô thế nào, dù sao thì cô cũng ngoan ngoãn để cho anh đưa cô về nhà.

Thực ra bây giờ nhớ lại lúc đó dù Trình Việt không nói lý do nào đi chăng nữa, chỉ cần anh mở miệng thì cô cũng sẽ nguyện nghe theo.

Lúc Vụ Mang Mang về nhà, trong nhà ngoài người giúp việc ra thì chủ nhân căn nhà không hề biết chuyện cô bỏ nhà ra đi.

Vụ Mang Mang đương nhiên sẽ thần thờ, đau khổ, nhưng kỳ nghỉ đông đó mọi thứ đã thay đổi.

Vì cô đã có mặt trời nhỏ của riêng mình.

Vụ Mang Mang mỗi ngày đều ở Mc Donald đợi Trình Việt đến giảng bài cho cô.

Lần nào Trình Việt cũng tự mình mang theo một chai nước, kiên quyết không chịu uống coca và ăn bánh hamburger cô mua, về sau Vụ Mang Mang cũng không mua gì nữa, mang theo một chai nước khoáng, hai người trốn trong một góc của Mc Donald đọc sách, giải bài tập.

Mùa hè năm lớp tám, Vụ Mang Mang nhớ tới đó bầu trời sao đặc biệt sáng, Trình Việt nói với cô: Nếu cậu muốn làm bạn gái mình thì cùng mình thi vào trường trung học số 7.

Trước đó Vụ Mang Mang chưa từng nghĩ sẽ học ở trường trung học số 7, đó là trường trung học trọng điểm trong tất cả các trường trung học trọng điểm, tỷ lệ thi đậu năm nào cũng đứng đầu bảng, top mười mấy của năm gần như có thể đăng ký học trường đại học hạng nhất trong nước.

Vụ Mang Mang xưa nay học trường dân lập, vào cấp ba hoặc đại học chưa từng nằm trong suy nghĩ của bọn trẻ như cô.

Nhưng để có thể trở thành bạn gái của Trình Việt, Vụ Mang Mang dùng một năm, từ học sinh cá biệt thành học sinh xuất sắc, thi đậu trường trung học số 7 cùng Trình Việt.

Sức mạnh của tình yêu, chỉ cần chỉ đúng hướng, thì sức đột phá cực kỳ kinh khủng.

Nữ sinh cấp ba tuy ăn mặc quê mùa, vẫn là đồng phục trường, nhưng công cuộc phá kén thanh xuân thì không người nào hoặc việc nào có thể ngăn cản.

Vụ Mang Mang bắt đầu dậy thì, cao lên, ngực cũng bắt đầu trở mã.

Chỉ một mùa hè mà Vụ Mang Mang từ một cô bé không được con trai chú ý đã phá kén, biến thành một thiếu nữ đẹp đến mức không có bạn bè nổi.

Trong trường, Vụ Mang Mang xinh đẹp rạng rỡ, gia cảnh giàu có, thành tích xuất sắc đã nhanh chóng trở thành nữ thần, Trình Việt đương nhiên cũng là một “học thần” luôn đứng đầu bảng.

Thành tích của Trình Việt rất tốt, thành tích thể thao càng tốt, bóng rổ, bóng đá, cầu lông, cả cấp học không ai có thể chơi tốt hơn anh.

Kiểu trường công lập thế này, giáo viên rất nghiêm khắc với chuyện yêu sớm, sếp Vụ và bà Liễu không quản Vụ Mang Mang nhưng mẹ Trình Việt thì một lòng muốn con thành rồng, thế nên Vụ Mang Mang rất tự giác giữ quan hệ bạn trai bạn gái của cô với Trình Việt ở trong trạng thái kín tiếng nhất.

Vì vậy mà có rất nhiều nữ sinh viết thư tình cho Trình Việt.

Dạng con trai mà nữ sinh cấp ba thích chắc chắn chỉ có một kiểu, thành tích tốt, thể thao tốt, họ chưa từng suy nghĩ đến gia cảnh.

Chỉ hai ưu điểm đó thôi thì Trình Việt đã rất xuất sắc rồi.

Huống hồ anh lại còn đẹp trai đến thế.

Vì vận đào hoa của Trình Việt mà Vụ Mang Mang và anh cãi nhau không ít, nhưng tình cảm hình như càng cãi càng tốt, họ cũng càng lúc càng ngọt ngào.

Vụ Mang Mang vẫn còn nhớ cảm giác hôn nhau lần đầu của cô và Trình Việt, tim cô sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô thật sự đã trải qua cảnh “đất trời xoay chuyển, không thờ nổi” mà tiêu thuyết vẫn mô tả.

Nụ hôn của anh rất nhẹ nhàng, ngọt ngào, dịu dàng, như thể cô là người quý giá nhất trên thế gian này.

Nhưng vận mệnh lúc nào cũng xoay chuyển vào thời điểm ngọt ngào nhất.

Chuyện đó xảy ra vào năm lớp mười một.

Vụ Mang Mang lớp mười một đã xinh đẹp tới mức khiến người ta không thể dời mắt nổi.

Tối đó, bọn học sinh cá biệt trong trường cùng lũ lưu manh bên ngoài đã chặn đường Trình Việt và Vụ Mang Mang khi anh đạp xe chở cô về nhà.

Tình hình hôm đấy rất hỗn loạn, Vụ Mang Mang chỉ nhớ cảm giác sợ hãi đó. Trình Việt vì cô mà dùng tay không chống lại bọn lưu manh cầm dao kia.

Đó cũng là lần mà tay phải của anh bị chém đứt gân, từ đó không bao giờ còn sức nữa.

Nhưng Trình Việt không hề trách cô, ngược lại còn an ủi Vụ Mang Mang đang hối hận vô cùng.

Để cô yên tâm, anh chỉ dùng hơn một tháng đã có thể sử dụng đũa thuận thực ăn cơm, viết chữ bằng tay trái, còn đùa bảo rằng anh vốn dĩ thuận tay trái, là do bị mẹ anh đánh phải chuyển sang dùng tay phải, bây giờ vừa hay, có thể quay lại dùng tay trái, cứ thế thì đại não trái phải của anh đều được rèn luyện, sau này nhất định sẽ đạt được thành tựu rất lớn.

Vụ Mang Mang ôm Trình Việt, đặt một lời thề hẹn cả đời: “Em sẽ đối xử tốt với anh cả đời này, Trình Việt, cả đời, chỉ có anh.”

Có người nói rằng, lời hứa của người trẻ đều không dám tin tưởng.

Nhưng đối với Vụ Mang Mang lúc ấy, đó chính là lời hứa nghiêm túc nhất, muốn thực hiện nhất trong cuộc đời cô.

Tình yêu của cô suốt đời này chỉ muốn trao cho một người, sẽ không để bất cứ ai chia cắt, trao trọn cho anh, đó là tình yêu quý giá nhất mà cô có thể cho anh.

“Anh cũng vậy”, Trình Việt cúi xuống,蹭 vào trán cô, khẽ nói.

Lúc đó Vụ Mang Mang cảm thấy câu ngạn ngữ kia đúng là quá có lý.

Thượng đế đóng một cánh cửa lại thì sẽ mở một cánh cửa sổ cho bạn, còn cô may mắn biết bao, trong hai mươi năm đầu đời đã tìm thấy cánh cửa sổ của mình, để ánh mặt trời chiếu rọi vào trong.

Vụ Mang Mang mười bảy tuổi đã bắt đầu mơ mộng cuộc sống sau này khi kết hôn cùng Trình Việt.

Họ sẽ sinh hai đứa con, một nam một nữ, Vụ Mang Mang thậm chí đã bắt đầu lật “Tứ thư ngũ kinh” để tìm đặt tên cho con mình.

Đã hứa hẹn đợi đến khi cô tròn mười tám tuổi thì họ sẽ cầm chứng minh nhân dân ra khách sạn.

Cũng đã hẹn khi vừa đủ tuổi thì sẽ ra Cục dân chính đăng ký kết hôn.

Nhưng mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn sau kỳ thi đại học.

Sự thế thay đổi quá đột ngột, nhưng lại như lẽ thường tình.

Sếp Vụ và bà Liễu xưa nay chưa hề quản con gái bỗng dung xuất hiện vào năm cô tốt nghiệp trung học, quan tâm đến vấn đề chọn rể.

Hôm Trình Việt báo với Vụ Mang Mang rằng anh sắp đi Mỹ, ánh nắng đặc biệt rực rỡ, chói đến nỗi Vụ Mang Mang không mở nổi mắt.

“Em đi cùng anh.” Câu đầu tiên của Vụ Mang Mang chính là thế.

“Con đường này anh muốn đi một mình”, Trình Việt lấy tay Vụ Mang Mang ra khỏi túi áo anh.

Vụ Mang Mang cũng biết mình không thể trách Trình Việt, cha mẹ cô nhất định là nói rất nhiều rất nhiều điều khó nghe, mà Trình Việt xưa nay luôn dựa vào chính bản thân, anh không nên chịu sự sỉ nhục đó.

“Anh mong là một ngày nào đó, anh có thể đường đường chính chính đứng trước mặt cha mẹ em để xin được cưới em, và họ cũng sẽ gật đầu”, Trình Việt nói.

Bây giờ nghĩ lại, đúng là Trình Việt không có lỗi làm gì.

Nhưng nếu lúc đó Vụ Mang Mang có thể chấp nhận sự thật một cách lý trí thì cuộc gặp gỡ hôm nay có lẽ sẽ là cảnh vô cùng hạnh phúc.

Tiếc rằng con người không thể không thay đổi, mà tình cảm không phải là cứ niệm phong lại là sẽ không bao giờ thay đổi.

“Nhưng anh biết là em không quan tâm những điều họ nói, chỉ cần ở cạnh anh, bắt em làm gì em cũng chịu.” Vụ Mang Mang khóc, kéo tay Trình Việt, cô chỉ cần một người yêu không bao giờ bỏ rơi cô mà thôi.

Một người yêu cô không bao giờ quay lưng đi, giả vờ như không nhìn thấy cô đang khóc.

“Mang Mang, chúng ta đều còn trẻ, thực ra không thể chắc chắn cái gì mới là điều chúng ta cần nhất. Anh yêu em, nhưng anh cũng yêu lý tưởng của mình. Xin em cho anh thêm chút thời gian nhé.” Trình Việt nhìn vào mắt Vụ Mang Mang.

“Bây giờ em còn nhỏ, cảm thấy tình yêu là tất cả, nhưng thật ra đời người còn có rất nhiều lựa chọn, đợi anh quay về, nếu tình cảm của chúng ta vẫn không thay đổi thì anh sẽ giữ trọn lời hứa của mình.”

Nếu đổi lại là Vụ Mang Mang hai mươi bảy tuổi ngày hôm nay thì nhất định cô sẽ giơ hai tay tán thành lời Trình Việt nói.

Tiếc là không phải.

Lúc đó Vụ Mang Mang chỉ là một cô bé có nhu cầu yêu mạnh mẽ.

Nước mắt của Vụ Mang Mang xóa nhòa mọi thứ, khiến cô không còn nhìn rõ gương mặt Trình Việt.

Lần đó họ chia tay trong nỗi buồn.

Sau đó Trình Việt từ chối gặp cô, lần cuối Vụ Mang Mang thấy anh là hôm Trình Việt bay đi Mỹ, sau khi thăm dò được chuyến bay của anh từ bạn khác, cô đã vội ra sân bay.

Vụ Mang Mang đã không nhớ rõ, hoặc là cố ý quên đi cảnh tượng hôm đó, không muốn nhớ lại mình từng điên cuồng, hèn mọn đi cầu xin Trình Việt như thế nào.

Mà Trình Việt chỉ kéo cô từ dưới đất đứng lên, nói với cô: “Mang Mang, nếu hôm nay anh không đi thì sẽ có ngày anh hận em.”

Hận em đã ngăn cản bước chân theo đuổi lý tưởng của anh.

Cũng hận em bắt anh phải đối diện với cha mẹ em mà không có chút lòng tự tôn nào.

Tình yêu xưa nay không phải chỉ là của một người.

Vụ Mang Mang nhìn bóng Trình Việt bỏ đi, trong đầu cô không hiểu nổi là tại sao.

Tại sao tình yêu của cô đối với cha mẹ, họ có thể xem như không có.

Tại sao tình yêu của cô với Trình Việt lại khiến anh hận cô.

Tại sao cha mẹ miệng thì nói rằng chỉ cần cô nghe lời thì sẽ yêu cô, quay lưng lại có thể vì một ai đó, một chuyện nào đó, thậm chí là buổi tiệc không hề quan trọng nào đó, mà hất tay cô ra.

Tại sao Trình Việt từng hứa hẹn cả một đời, vì lý tưởng mà quay lưng đi, xóa sạch tình cảm sáu năm trời.

Tại sao lúc nào cô cũng là người xếp cuối trong những nhu cầu của họ, có cũng được mà không có cũng chẳng sao?

Hủy diệt tinh thần của một người rất khó, nhưng cũng rất dễ.

Khi cô bắt đầu hoài nghi về sự tồn tại của mình thì tâm hồn cô đã vỡ tan rồi.

Vụ Mang Mang từng cưỡng ép bản thân phải tự kỷ ám thị, phủ nhận đoạn hồi ức đó, nhưng khi Trình Việt xuất hiện lần nữa trước mắt cô, sự thực đã nói cho cô biết rằng dù cô trốn tránh thế nào, cô cũng vẫn là người bị bỏ rơi, một người có cũng được, không có cũng chẳng sao, không nên xuất hiện trên thế gian này.

Cảnh cũ cứ lật lại từng màn một trước mặt Vụ Mang Mang.

Nhưng người bỏ cô đi ở sân bay hình như là Trình Việt, mà hình như cũng không phải.

Người đó từng quay đầu lại nói với cô rằng: “Mang Mang, đừng để anh hận em.”

Lần này Vụ Mang Mang đã nhìn rõ mặt người đó, là Lộ Tuy.

Cảnh tượng nhanh chóng chuyển đến đêm tiệc Giáng Sinh ở Lộ Viên năm ngoái, trong hành lang lầu hai, Lộ Tuy đã nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng và thất vọng, sau đó quay lưng bỏ đi.

Mỗi người đều mặc định là sẽ rời bỏ cô!

Thế giới tinh thần của Vụ Mang Mang khi nhìn thấy Trình Việt, trong tích tắc đã sụp đổ.

Cô lao tới, đẩy Trình Việt đang đứng trước mặt cô ra, nhanh chóng chạy vào thang máy, điên cuồng bấm nút xuống dưới, sau đó quay lưng chạy xuống cửa cầu thang thoát hiểm, đẩy mạnh cánh cửa nặng nề ra rồi chạy theo cầu thang xuống dưới.

Lúc này Lộ Tuy đang ngồi trong văn phòng, nhìn đồng hồ đeo tay, tính nhẩm thời gian rồi mở điện thoại, nhìn thấy đốm đỏ biểu thị vị trí của Vụ Mang Mang trên bản đồ.

Lộ Tuy nhướn môi, cô nàng này thích chơi trò “bắt ngờ” quá, đúng là không biết mệt mỏi.

Để chăm sóc cho cảm xúc của cô, Lộ Tuy còn phải tỏ vẻ “Sao em tới đây? Anh vui tới mức sắp bay lên rồi”, đúng là thử thách trình độ diễn xuất quá.

Thực ra sự xuất hiện đột ngột của Vụ Mang Mang đúng là có thể khiến Lộ Tuy thấy sung sướng lạ thường.

Nhưng tiền đề là Lộ Tuy phải kiềm nén không “check” phần mềm điện thoại có thể báo cáo hành tung của Vụ Mang Mang.

Trên bản đồ hiển thị, Vụ Mang Mang đã ở tòa nhà Lộ Thị rồi.

Lộ Tuy buông điện thoại, gọi điện cho Bành Trạch, dặn họ phải ra sức phối hợp với Vụ tiểu thư đang muốn tạo sự bất ngờ cho anh.

Lộ Tuy đợi khoảng năm phút cũng không thấy tung tích Vụ Mang Mang đâu, anh đang định gọi điện cho Bành Trạch thì anh ta đã gọi điện thoại nội bộ

tôi, “Tiếp tân nói là Vụ tiểu thư vừa mới từ cầu thang thoát hiểm chạy xuống rồi ạ.”

Đương nhiên đó là cách nói khéo léo, Bành Trạch đã bỏ qua hình dung từ “như điên” của tiếp tân.

Lộ Tuy gọi cho Vụ Mang Mang, không ai nghe máy.

Anh lo lắng, đứng lên ra khỏi văn phòng.

Vừa ra khỏi tòa nhà Lộ Thị thì nhìn thấy bên kia đường có một đám đông đang xúm xít.

“Cô gái kia điên quá!!! Anh tài xế kia cũng xui xẻo thật” Người đi đường rì rầm bàn tán.

Lúc đó Lộ Tuy đã chạy như điên lại.

Lần đầu tiên Bành Trạch lại nhìn thấy Boss nhà mình mất bình tĩnh đến thế.

Lúc Lộ Tuy đẩy mọi người ra thì nhìn thấy Vụ Mang Mang đang đỡ dẫn quỳ dưới đất, trong lòng ôm một người đàn ông nằm bất động.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Type: cò mọt

Trình Việt bị thương không nặng lắm, dù sao cũng trong khu vực sầm uất nhất, tài xế không được lái xe quá nhanh, nhưng chủ yếu là do Vụ Mang Mang xuất hiện quá đột ngột, lại vượt đèn đỏ nên được Trình Việt lao tới đẩy cô ra.

Lúc tài xế xuống xe, chân đã run rẩy, đúng là tai họa bất ngờ, đến khi nhìn rõ vết thương của Trình Việt thì anh ta mới hơi yên lòng một chút.

Đến khi anh ta bình tĩnh lại, tài xế bắt đầu nổi nóng, hôm nay đúng là xui xẻo, cặp tình nhân cãi nhau, cô nàng kia giả vờ giả vịt lao ra ngoài, vượt đèn đỏ, anh chàng kia lại cứ diễn cảnh thâm tình cứu người yêu, không dám chết đôi nam nữ này là do kiếp trước họ thấp đầu nhang rồi, may mà anh ta lái xe không nhanh lắm.

Ngoài phòng cấp cứu, Vụ Mang Mang bần thần, hoang mang ngồi trên ghế, con lạnh buốt toát ra từ sống lưng khiến cô run lẩy bẩy mãi.

“Cậu ta không sao đâu, Mang Mang.” Lộ Tuy lại gần, nhẹ nhàng xoa lưng Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang lại nhảy dựng lên như bị điện giật, lùi lại một bước thật dài, quay ngoắt đi không muốn nhìn thấy Lộ Tuy.

Lộ Tuy thực sự đã đánh giá cao trạng thái tinh thần của Vụ Mang Mang.

Tuy cô vô thức ôm lấy Trình Việt khi anh ngã xuống, nhưng người này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hoặc người này đang làm gì, thì trong đầu cô không có ấn tượng gì đặc biệt.

Bây giờ trong đầu Vụ Mang Mang giống như đang bùng nổ, đầy áp tiếng thảng xe chói tai, tiếng bàn luận xôn xao, “Chết rồi chết rồi”, tiếng còi xe cảnh sát và cấp cứu...

Vụ Mang Mang chỉ thấy đầu đau như muốn vỡ ra, cô chống tay lên tường, chầm chậm trượt ngồi xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu, ám thị bản thân hết lần này tới lần khác, chuyện xảy ra lúc này không phải là thật, tất cả là diễn kịch, cô chỉ cần ngủ một giấc, tỉnh dậy thì mọi thứ sẽ qua đi.

Nhưng một giọng nói khác đang nói rằng, đừng trốn tránh nữa, đó là thật, Trình Việt đã trở về.

Còn Lộ Tuy chắc chắn cũng biết mọi chuyện đã từng xảy ra với cô.

Tuy anh biết cô từng vào bệnh viện tâm thần, nhưng anh không hề biết rõ lúc đó cô điên cuồng, đáng sợ thế nào.

Anh cũng không biết lúc đó cô tự ti, yếu đuối quỳ xuống chân Trình Việt ở sân bay, để anh đừng dòi bỏ cô.

Thực ra cô không hề tốt đẹp, không ưu tú như cô thể hiện, cô chỉ là một người bị rất nhiều người chê bai, bỏ rơi.

Mà sẽ có ngày, anh cũng tỉnh ngộ, cô vốn không xứng với người ưu tú như anh, anh sẽ còn có những điều tốt hơn cần theo đuổi.

Vụ Mang Mang ôm đầu, tuyệt vọng nghĩ, hóa ra cô luôn lừa dối bản thân, dối mình dối người vô cùng đáng thương, lại vô cùng yếu đuối, những chuyện cô từng cho là ác mộng hóa ra đã thực sự xảy ra.

Lúc này Vụ Mang Mang đang chìm đắm trong thế giới riêng mình, tự oán trách bản thân, nhưng cô lại không biết trạng thái này của bản thân lại cho Lộ Tuyền một tín hiệu gì đó.

Mọi tình đầu trở về, mọi tình đầu vì cứu cô mà nằm trong bệnh viện, trong mắt cô không còn nhìn thấy bất cứ người nào nữa.

Ngay cả anh chạm vào mà cũng không thể chịu đựng được sao?

Đương nhiên Lộ Tuyền biết Trình Việt là ai, cũng biết Trình Việt là gút mắc trong lòng Vụ Mang Mang, biết rằng mọi chuyện trong quá khứ của cô đều liên quan đến anh chàng đó.

Chỉ là Lộ Tuyền không ngờ rằng hôm nay, sau chín năm trời mà sức ảnh hưởng của Trình Việt đối với Vụ Mang Mang vẫn lớn đến thế, chỉ là gặp mặt thôi đã khiến cho cô hoàn toàn suy sụp.

“Vụ Mang Mang, em nhìn bộ dạng bây giờ của em thế nào?” Lộ Tuyền là người mạnh mẽ, gần đây tuy anh đã gắng sức khéo léo nhã nhặn nhưng anh không phải người không có cảm xúc, “Chỉ vì một Trình Việt mà em...”

Vụ Mang Mang bị Lộ Tuyền nắm vai, bắt cô nhìn anh.

Vụ Mang Mang nhìn vào mắt Lộ Tuyền, phẫn nộ, thất vọng trong đó, cô đều nhìn thấy hết.

Lúc nghe hai chữ Trình Việt, giọng nói trong đầu Vụ Mang Mang lập tức hét lên: Nhìn đi, Lộ Tuyền biết hết, chuyện gì anh ấy cũng biết.

Vụ Mang Mang bỗng cảm thấy cô không thể thở nổi.

Thế giới xung quanh trong chốc lát trở nên yên tĩnh, cô không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Vụ Mang Mang run lấy lấy bầy đứng lên, loạng choạng đẩy Lộ Tuyền ra, cổ như bị ai bóp chặt, nghẹt thở đến mức đau không muốn sống.

Vụ Mang Mang chạy vào nhà vệ sinh, gần như nôn ra hết dịch vị trong dạ dày, chỉ cảm thấy bản thân vừa bần vừa hồi.

Cảnh tượng sau này lướt nhanh như trong phim, đến khi Vụ Mang Mang hơi tỉnh lại thì đã nằm trên giường của mình trong nhà Lộ Tuyền.

“Có thể là chứng khủng hoảng tâm lý”, Ngô Dụng nghe Lộ Tuyền miêu tả trong điện thoại xong đã nói, “Nhưng tôi cũng không dám khẳng định, bây giờ tôi đến chỗ anh vậy.”

Lộ Tuyền đặt điện thoại xuống, quay đầu sang hỏi Anne, “Mang Mang ngủ chưa?”

Anne gật đầu.

Lộ Tuyền đứng dậy lên lầu, anh đẩy cửa phòng ngủ của Vụ Mang Mang, không nhìn thấy cô trên giường, tìm một vòng cũng chẳng thấy bóng dáng cô đâu.

Anne đi sau lưng Lộ Tuyền, căng thẳng nói: “Tôi thề là tôi thấy tiểu thư ngủ rồi mới xuống lầu mà.”

“Bảo lão Petter mang camera giám sát lại đây”, Lộ Tuyền ra lệnh.

Màn hình hiển thị Vụ Mang Mang không hề ra khỏi phòng ngủ, Lộ Tuyền cup mắt, đi thẳng vào phòng thay đồ của cô.

Mở cánh cửa tủ quần áo ra, Vụ Mang Mang quả nhiên đang co rúm trong góc, khi ánh sáng chiếu vào, cô giơ tay lên che mắt theo phản xạ.

“Vụ Mang Mang”, Lộ Tuyền mở toang cửa tủ ra.

Người mạnh mẽ thường có một nhược điểm, đó là rất ghét những kẻ bắt tài hễ gặp chuyện là trốn tránh, Lộ Tuyền bình thường chuyện gì cũng có thể chiều theo Vụ Mang Mang, nhưng chuyện hôm nay thì không thể.

Thế nên anh không hề nương tình kéo Vụ Mang Mang ra khỏi góc tối mà Vụ Mang Mang cho là an toàn.

Vụ Mang Mang đi chân trần, tóc tai rũ rượi đứng trước mặt Lộ Tuyền, bị anh kéo đến trước gương, “Em nhìn bộ dạng bây giờ của em đi, Mang Mang, hiện tại em đã hai mươi bảy tuổi, không còn là mười bảy nữa.”

Vụ Mang Mang bây giờ ghét nhất là bộ dạng của bản thân, cô roi nước mắt, nhón chân lên bịt miệng Lộ Tuyền, khóc lóc: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa.”

Lộ Tuyền nhìn Vụ Mang Mang, thật sự tức giận, anh ôm cô vào lòng, xoa đầu cô: “Mang Mang, đừng sợ, chuyện gì cũng có anh ở cạnh, dù em quyết định thế nào anh cũng sẽ nghe theo em. Bây giờ em bệnh rồi, chúng ta đi khám bệnh được không?”

Vụ Mang Mang nghe xong lại xuất hiện tình trạng tim đập nhanh, toát mồ hôi, khó thở. Cô khó nhọc hô hấp, hắt mạnh đầu, “Em không bệnh, em không bệnh, em không muốn đi bệnh viện tâm thần, em không muốn đi bệnh viện tâm thần...”

Thực ra Vụ Mang Mang bây giờ không thể phân biệt quá khứ và hiện tại, đại não của cô đã không thể nào xử lý những caerm xúc của cô như bình thường được nữa.

Lúc Ngô Dụng đến nhà Lộ Tuyền cũng không cách nào trò chuyện được với Vụ Mang Mang, chỉ có thể tiêm cho cô một mũi, rồi lại kê một tuần thuốc đưa cho Lộ Tuyền.

Lộ Tuyền nói với Ngô Dụng: “Lúc này cô ấy lại nôn thêm mấy lần nữa.”

Ngô Dụng gật đầu, “Tôi kê trước một tuần thuốc cho cô ấy, đợi cảm xúc ổn định lại sẽ điều trị tiếp.”

Lộ Tuyền gật đầu.

Ngô Dụng vẫn không an tâm về Vụ Mang Mang, lúc xuống lầu đã nói nhỏ với Lộ Tuyền: “Mang Mang hiện giờ rất yếu đuối, anh nên kiên nhẫn một chút, cô ấy nhất định sẽ khá hơn, điều cô ấy cần nhất hiện tại chính là sự an ủi của anh.”

Lộ Tuyền lặng lẽ nhìn Ngô Dụng một lúc, không nói gì.

Có người từng nói: Ngày mai, tất cả sẽ tốt đẹp hơn.

Hôm sau, Vụ Mang Mang mở mắt ra, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, thời tiết rất đẹp, có thể thấy một lúc nữa chắc chắn sẽ là bầu trời xanh trong bao la, ánh nắng chan hòa.

Ánh mặt trời mùa đông lúc nào cũng khiến cho tâm trạng con người vui vẻ.

Hiếm khi Lộ Tuyền giờ này vẫn còn đang ngủ, Vụ Mang Mang nhẹ nhàng lay cánh tay anh: “Dậy thôi, ông chú gan nhiễm mỡ.”

Rèm mi của Lộ Tuyền động đậy, rồi nhanh chóng mở bừng mắt.

“Mau dậy đi, chúng ta phải đi chạy bộ rồi.” Vụ Mang Mang nói xong trở mình xuống giường, bấm nút mở màn cửa sổ ra.

Lộ Tuyền chống hai tay ngồi dậy, nhìn Vụ Mang Mang rồi suy nghĩ giây lát, “Hôm nay không chạy bộ, ăn sáng xong chúng ta cùng đến bệnh viện.”

Vụ Mang Mang quay lại, nói với vẻ hoang mang: “Tại sao phải đi bệnh viện? Ai bệnh ư?”

Lộ Tuyền im lặng rồi thờ dài bất lực: “Trình Việt đang nằm viện.”

“Trình Việt là ai vậy?” Vụ Mang Mang cười hỏi.

Không ai lại mất trí nhớ vô duyên vô cớ được, biểu hiện của Vụ Mang Mang lại càng chỉ khiến cho Lộ Tuyền thêm lo lắng, anh nhắm mắt rồi lại mở mắt ra: “Mang Mang, đừng trốn tránh sự thật, không có hồ sơ nào không thể nhảy qua, phải xem em có muốn đối mặt với nó hay không.”

Vụ Mang Mang cuối cùng thu lại nụ cười, quay đi, không nhìn Lộ Tuyền: “Em không hề trốn tránh sự thật, anh đang nói gì em hoàn toàn không hiểu.”

Lộ Tuyền lấy thuốc mà Ngô Dụng kê đơn từ hộp tủ kê bên giường ra, đưa cho Vụ Mang Mang, “Thuốc Ngô Dụng kê cho em đây.”

Vụ Mang Mang lùi lại một bước dài, lắc đầu nói: “Em không uống thuốc, em rất khỏe, tự em có thể điều chỉnh lại, trước đây em có thể, bây giờ cũng có thể.”

“Anh tin em.” Lộ Tuyền bước đến trước mặt Vụ Mang Mang, nhét thuốc vào tay cô, “Nhưng bây giờ em cần được giúp đỡ.”

Nước mắt lại tuôn ra, tay Vụ Mang Mang run run, cô nghĩ quá khứ của cô sẽ trở thành ác mộng cả đời này.

Lộ Tuyền đương nhiên là thích cô, nhưng có ai có thể chấp nhận được một người bạn gái bị bệnh tâm thần cả.

Giống như bố mẹ cô ban đầu vì không thể chấp nhận bệnh của cô nên đã đưa cô đến bệnh viện tâm thần rất xa, hận không thể xóa luôn sự tồn tại của cô.

Vụ Mang Mang lấy thuốc từ trong túi giấy ra, cô không ngừng lau nước mắt, không muốn khóc nữa, không muốn tỏ ra yếu đuối vô dụng, cô đặt thuốc vào miệng, đón lấy ly nước từ tay Lộ Tuyền, cô rất muốn nắm lấy tay anh, cầu xin anh đừng đưa cô đi.

Nhưng Vụ Mang Mang mười bảy tuổi đã biết rằng, khi một người sắp ra đi, cho dù bạn có quỳ gối, nhảy lầu van xin anh ta, thì anh ta cũng sẽ quay đi không chút lưu luyến.

“Em sẽ uống thuốc mà.” Vụ Mang Mang cúi đầu, nói.

Lộ Tuy khẽ xoa đầu Vụ Mang Mang, hôn lên trán cô, “Anh đi tắm đây.”

“Dạ”, Vụ Mang Mang cúi đầu đáp, lúc Lộ Tuy đến cửa nhà tắm, sắp đóng cửa lại thì thấy Vụ Mang Mang đổ hết sáu viên thuốc còn lại ra tay, nhét vào miệng.

Lộ Tuy chạy nhanh lại, bóp miệng Vụ Mang Mang, “Nhả ra ngay!”

“Xin lỗi, em chỉ muốn nhanh chóng khỏe lại!” Vụ Mang Mang sợ hãi òa khóc trước ánh mắt của Lộ Tuy.

Cô bị bệnh, nhưng không phải ngốc, Vụ Mang Mang có thể nhận ra sự mất kiên nhẫn trong thái độ của Lộ Tuy.

Cô muốn giải cứu bản thân ra khỏi mớ hỗn độn này thật nhanh hơn ai hết.

Nút thắt nào cũng phải gỡ.

Vụ Mang Mang ăn sáng xong liền bị Lộ Tuy đưa đến bệnh viện.

“Cần anh vào cùng em không?” Lộ Tuy hỏi.

“Không cần”, Vụ Mang Mang lặng lẽ nói, cảm xúc của cô bây giờ tốt hơn hôm qua rất nhiều, chí ít là có thể suy nghĩ và trò chuyện bình thường.

Vụ Mang Mang đứng trước cửa phòng bệnh, lần này cô mới nhìn rõ Trình Việt sau chín năm xa cách.

Làn da anh rất trắng, là kiểu trắng hồng của danh sĩ Ngụy Tấn trong sách viết.

Mà dáng vẻ anh vẫn y hệt trước đây, cao ráo thẳng tắp như cây tùng, cho dù đang ngồi cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng đẹp trai.

Và học lực lẫn sự từng trải đã mang cho anh ma lực lớn nhất của đàn ông.

Vụ Mang Mang trầm nghĩ, Trình Việt thế này ở nước ngoài chắc chắn cũng được phụ nữ yêu thích nhiều.

“Em đến rồi”, Trình Việt cười với Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang gật đầu, mẹ Trình Việt lúc này cũng đứng lên, “Mang Mang, lại đây ngồi đi.”

Vụ Mang Mang đã từng gặp mẹ Trình Việt, những năm đó cô đã từng ăn cơm nhiều lần ở nhà họ, thức ăn mẹ Trình Việt nấu rất thơm ngon, là mùi vị của mẹ mà Vụ Mang Mang thích.

“Bác gái, lâu quá không gặp.” Vụ Mang Mang cười khẽ.

“Ngồi đi, hai đứa nói chuyện nhé, bác đi lấy nước pha trà cho cháu.” Mẹ Trình vừa nói, vừa đi ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

“Em vẫn ổn chứ?” Trình Việt hỏi Vụ Mang Mang.

“Xin lỗi, hôm qua chắc làm anh sợ lắm?” Vụ Mang Mang nói.

Trình Việt không sợ hãi, nhưng đúng là bị chấn động, anh từng mơ tưởng vô số lần cảnh tượng gặp lại Vụ Mang Mang.

Có lẽ sẽ khách sáo chào hỏi, có thể sẽ lạnh nhạt với nhau, có lẽ sẽ xem như không nhìn thấy, thậm chí có thể chạy tới đánh anh, nhưng Trình Việt chưa từng nghĩ rằng Vụ Mang Mang khi nhìn thấy anh lại phản ứng mạnh mẽ đến vậy.

Trình Việt càng nhớ lại càng thấy đau lòng, nhưng lại sung sướng.

Đau lòng vì Vụ Mang Mang bị anh làm tổn thương quá sâu, nhưng lại vui vì trong lòng cô còn nhớ đến anh, thậm chí vẫn còn thích anh.

Trình Việt và Vụ Mang Mang ở bên nhau sáu năm, đương nhiên anh biết rõ tình yêu của cô đối với anh chân thành và nồng nhiệt thế nào, cho nên anh mới có dũng khí xa rời cô nhiều năm như thế, vì anh biết sau này họ nhất định sẽ lại ở bên nhau.

Trình Việt đưa tay phải không bị gãy ra, nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay Vụ Mang Mang khẽ nói: “Mang Mang, anh về rồi, lần này anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa.”

Vụ Mang Mang nhìn tay phải của Trình Việt, không nói gì.

Tay anh vẫn còn vết sẹo để lại khi bị thương năm nào, tuy đã rất mờ nhạt nhưng vẫn có thể thấy rõ.

“Lúc anh ra khỏi sân bay ở Mỹ đã thấy hối hận rồi, Mang Mang à.” Trình Việt nói.

Anh hối hận muốn điên, anh sợ mình đã làm tổn thương Vụ Mang Mang quá nặng, nhưng lúc đó anh thậm chí không có tiền để mua vé quay về.

Hoặc là, anh biết rằng dù anh trở về cũng chỉ đến thế mà thôi, tương lai của anh và Vụ Mang Mang sẽ không thể vượt qua nỗi hổ sâu đó.

“Anh gọi điện cho em, em không nghe máy. Anh viết rất nhiều thư cho em, em không trả lời, anh nhắn tin QQ cho em, em cũng không đáp lại, anh biết em thật sự giận anh. Xin lỗi em, Mang Mang.” Trình Việt nói.

Vụ Mang Mang nhìn Trình Việt, những cú điện thoại, thư từ, tin nhắn đó, cô đều không nhận được, vì lúc đó cô đã suy sụp rồi, rồi sau đó cô đã xem quãng thời gian đó như một bộ phim cũ, giam cầm trong chiếc đĩa.

“Em tha thứ cho anh được không, Mang Mang?” Trình Việt nhẹ nhàng ve vuốt mu bàn tay Vụ Mang Mang, tay cô không đeo nhẫn, cũng không có dấu nhẫn, “Mang Mang, lời hứa anh từng hứa với em, em cho phép anh tiếp tục hoàn thành nó không?”

Vụ Mang Mang nhìn Trình Việt, đây là người cô từng yêu nhất trên đời, người luôn ở sâu trong tim cô, anh vẫn hoàn mỹ vô khuyết.

Mà chỉ cần anh nói, cô sẽ lại tin tưởng.

Vì anh là Trình Việt mà! Người cô từng yêu hết mình, tuyệt đối sẽ không kém cỏi.

Trình Việt không đợi câu trả lời của cô, sau chín năm anh đã là người đàn ông trưởng thành, trước khi Vụ Mang Mang trả lời, anh bắt buộc phải đi quân bài quyết định.

“Mấy năm nay anh chưa từng có người phụ nữ nào khác. Trong lòng anh luôn chỉ có em, chỉ có tương lai của em và anh.” Trình Việt nói.

Tay phải của anh ra sức nắm chặt tay Vụ Mang Mang, nhưng vẫn rất yếu ớt.

Nước mắt Vụ Mang Mang gần như đọt cháy mu bàn tay của cô, “Em không xứng với anh.” Vụ Mang Mang nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay Trình Việt.

Trình Việt lại cười, lần này nụ cười của anh còn khó coi hơn cả khóc, “Anh biết quay về như vậy, chắc chắn em sẽ không tha thứ cho anh. Nhưng anh sẽ cho em nhìn thấy quyết tâm của anh, Mang Mang.”

“Em chưa bao giờ là không xứng đáng với anh cả, anh luôn cảm ơn ông trời đã để anh gặp em, cảm kích vì anh đã có được tình yêu của em.” Trình Việt nói.

Vụ Mang Mang hoảng loạn đứng lên, “Xin lỗi, em không đến để nghe những điều này, em đến để cảm ơn hôm qua anh đã cứu em. Bây giờ em đã có bạn trai rồi, bọn em rất ổn.”

Trình Việt không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn theo bóng Vụ Mang Mang rời khỏi phòng bệnh.

Vụ Mang Mang vừa mở cửa thì nhìn thấy bà Trình không kịp tránh đi.

Trên mặt bà vừa ngượng ngập lại vừa lo âu, bà gọi sau lưng Vụ Mang Mang: “Mang Mang, chúng ta có thể nói chuyện không?”

Sau năm phút, Vụ Mang Mang và bà Trình đã ngồi trong vườn hoa bệnh viện.

“Bao năm nay không gặp, cháu càng lúc càng xinh đẹp.” Trình Tuệ Vân nói.

Người tíh tẻ chắc cũng nhận ra, Trình Việt theo họ mẹ, bố anh đã bỏ rơi mẹ anh lúc anh chưa chào đời, Trình Việt do một tay mẹ anh nuôi nấng lên người, vì anh, Trình Tuệ Vân chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tái hôn.

“Cảm ơn bác”, Vụ Mang Mang thực sự không biết phải đáp lời Trình Tuệ Vân thế nào.

“Bác đã nhìn thấy bạn trai cháu, một người rất xuất sắc.” Trình Tuệ Vân nói.

Vụ Mang Mang lặng thinh.

Trình Tuệ Vân lại nói tiếp: “Thằng bé Trình Việt này xưa nay luôn che giấu những suy nghĩ thật trong lòng, những lời nó không nói được, bác là mẹ nó nên rất muốn nói giúp nó.” Bà Trình nói thẳng vào vấn đề.

Vụ Mang Mang gật đầu.

“Trình Việt năm đó rời xa cháu là do bác cầu xin nó, là người mẹ này đã kẻ dao vào cổ ép nó phải đi”, Trình Tuệ Vân kể.

“Bác là mẹ, bác đau lòng khi nhìn thấy nó bị chịu si nhục của cha mẹ cháu, vì cháu mà nó đứng trước cổng nhà cháu một ngày một đêm liền, mặc một trận mưa to rồi bị viêm phổi. Bác cầu xin nó, nó cũng không chịu đi, nó nói nó từng hứa hẹn với cháu, nó nói cháu là tác phẩm bằng sứ đẹp đẽ nhất, tinh xảo nhất trên thế gian, đừng vào là vỡ, nó sợ mất cháu rồi nó không thể nào bù đắp lại nữa.”

Nước mắt của Vụ Mang Mang lập tức tuôn trào.

Câu này là lúc hai người họ yêu nhau nồng nhiệt nhất, Trình Việt từng nói với cô, khi đó cô còn cười bảo anh đừng sợ, chỉ cần có anh thì cô sẽ không vỡ nát.

Cô nói cô không mong manh như vậy, lại đùa bảo, nếu anh sợ thì sau này cô lên đại học sẽ học ngành phục chế đồ gốm sứ.

Chuyện cũ lật lại trước mắt, những lời ngọt ngào đó bây giờ nghe lại thấy khó chịu.

“Bác không thể nhìn thẳng con trai kiều ngạo của bác sống như vậy, bác cũng không thể nhìn nó từ bỏ ý tưởng, chỉ cần cháu ở cạnh nó thì nó sẽ mãi mãi không bay lên được.” Trình Tuệ Vân nói.

Bà hơi kích động, đưa tay lau nước mắt, Vụ Mang Mang lặng lẽ đưa khăn tay cho bà.

“Cảm ơn”, Trình Tuệ Vân lau mắt, “Nhưng Mang Mang này, bác hối hận rồi, bây giờ bác vô cùng hối hận.”

Vụ Mang Mang không hiểu nổi hối hận của bà, nhưng cô đã trưởng thành, đủ chín chắn để hiểu được sự lựa chọn ban đầu của bà.

“Bác gái, bác đừng buồn, cháu có thể hiểu suy nghĩ lúc đó của bác.” Vụ Mang Mang khẽ nắm tay bà Trình Tuệ Vân.

“Cháu không hiểu đâu.” Trình Tuệ Vân lắc đầu, “Trình Việt từ hôm rời xa cháu thì chẳng bao giờ vui vẻ. Chắc cháu không biết là trước khi tốt nghiệp đại học nó từng quay về đây một lần. Lúc đó nó được mời về làm việc ở một công ty rất tốt ở Mỹ, nó trở về để cầu hôn cháu.”

“Bác thật lòng vui mừng thay hai đứa. Nhưng hôm đó Trình Việt sung sướng đi tìm cháu, lúc về nhà lại rất đau khổ. Nó nói cháu có bạn trai mới, quan hệ rất tốt, lại nói nó không xứng với cháu, chẳng trách cháu không hề đáp lại bất cứ tin tức nào của nó.”

Vụ Mang Mang lặng lẽ lắng nghe, thời đại học đúng là cô từng quen mấy người bạn trai, chỉ là cô không ngờ Trình Việt lại từng quay về.

“Về sau thì sao ạ?” Vụ Mang Mang hỏi.

Về sau Trình Việt bỏ cuộc ư?

Trình Tuệ Vân nói, “Về sau, không sau thì Trình Việt bị tai nạn xe.”

Vụ Mang Mang mở to mắt bàng hoàng.

“Nó hôn mê hơn hai tháng, tỉnh dậy thì phải tập vật lý trị liệu ba năm mới có thể nói chuyện, đi đứng, sinh hoạt bình thường như bây giờ. Trong quãng thời gian khó khăn đó, nó chưa từng bỏ cuộc, tuy nó không nói nhưng bác biết, nó làm đều vì cháu cả. Trong ví của nó luôn có hình của cháu, mỗi lần nó đau khổ đến mức muốn bỏ cuộc, nó lại lấy hình của cháu ra ngắm.”

“Lúc đó bác rất hận cháu, nhưng lại cảm kích cháu, không có cháu thì Trình Việt chắc chắn không đứng dậy nổi.” Nước mắt Trình Tuệ Vân chan hòa.

“Nó không chịu để bác đi tìm cháu, nó nói cháu nhìn thấy bộ dạng của nó thì nhất định sẽ thương hại, quay về bên nó, nhưng nó không muốn. Về sau cuối cùng Trình Việt cũng đã hồi phục, quay về Mỹ hoàn thành việc học, bây giờ cũng đã có sự nghiệp riêng, nên nó lại trở về.” Trình Tuệ Vân nhìn vào mắt Vụ Mang Mang, “Mang Mang, cháu có thể cho Trình Việt một cơ hội nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Type: yeuhoatigone

“Bác gái, cháu đã có bạn trai rồi”. Vụ Mang Mang cụp mắt xuống.

“Là do bác cưỡng cầu, biết rõ bây giờ mọi thứ đã thay đổi nhưng vẫn xin cháu tha thứ cho người mẹ này, lúc nào cũng muốn làm gì đó cho con mình”. Trình Tuệ Vân vỗ vỗ mu bàn tay Vụ Mang Mang. “Chúc cháu hạnh phúc, khi kết hôn nhớ gửi thiệp mời cho mẹ con bác, bác nghĩ điều Trình Việt muốn nhìn thấy chính là cháu hạnh phúc”.

Kết hôn với Lộ Tuyền ư? Giờ này phút này, Vụ Mang Mang thực sự không dám nghĩ tới.

Gió biển rất lớn, tóc Vụ Mang Mang tung bay trong gió, gió quất qua mặt, mang theo cơn đau thấu xương.

Vụ Mang Mang nhét hai tay vào túi áo khoác, cứ lặng lẽ nhìn đại dương xanh thẳm.

Nếu nói rằng lời của bà Trình không có chút ảnh hưởng nào với cô thì chắc chắn là lời nói dối.

Trình Việt năm đó chính là người Vụ Mang Mang có thể bám víu, là người mà cô mong chờ nhất, khát khao nhất, gửi gắm mọi tinh thần cho anh.

Mối tình đó không phai màu theo thời gian, mà là bị Vụ Mang Mang cưỡng ép đóng băng lại, trở thành khối băng nhừ buốt nhất trong trái tim cô.

Mà nay tuyết đã tan, băng đã chảy, lao ra khỏi người cô vừa nhanh vừa mạnh, Vụ Mang Mang bị bắt ngờ, không kịp phòng bị, hoàn toàn không biết rốt cuộc bản thân đang muốn gì.

Vụ Mang Mang đang nghĩ, nếu Trình Việt về sớm hơn một năm, thậm chí nửa năm, thì kết cuộc của cô và anh sẽ khác, mà cô cũng sẽ không hoang mang như lúc này.

Vì bao năm nay, kim chỉ nam trong tim cô luôn chỉ về phía Trình Việt.

Anh chỉ là củ khoai lang nướng được trao cho đứa trẻ vừa đói vừa lạnh trong đêm mùa đông rét buốt nhất, chỉ cần ngửi mùi thơm đã khiến cô cảm kích rơi nước mắt, thần hồn điên đảo.

Nhưng về sau lại có người lấy củ khoai lang nướng có mùi vị như thiên đường ấy ra khỏi tay Vụ Mang Mang, trong bóng tối luôn có một giọng nói với cô rằng, chỉ cần cô trở nên ngoan ngoãn, trở nên xuất sắc, thì sẽ trả lại khoai lang nướng cho cô.

Nó đã trở thành mâu thuẫn lớn nhất trong lòng cô.

Một mặt cô lừa dối bản thân rằng mọi thứ ban đầu chỉ là giả, chỉ là diễn kịch, nhưng nơi sâu thẳm nhất trong trái tim cô lại tự cho rằng, chỉ cần mây trở nên xuất sắc thì anh ấy sẽ quay về.

Tất cả đều không bình thường, nói trắng ra là hậu quả của mâu thuẫn đối chọi nhau. Nếu Vụ Mang Mang thật sự thuyết phục thành công bản thân rằng mối tình thanh mai trúc mã của cô và Trình Việt chỉ là diễn kịch thì về sau cô đã chẳng đau khổ, chẳng cần đi chữa trị tâm lý làm gì.

Trình Việt chính là chấp niệm sâu nhất trong trái tim Vụ Mang Mang.

Cũng giống như ban đầu Vương Viện vì cần một lần giải thích của Lộ Tuyền mà bán khoán, day dứt cả mấy năm, chỉ vì muốn nghe đích thân anh nói ra nguyên nhân chia tay.

Vụ Mang Mang tuy chắc chắn về sự thực là Trình Việt bỏ rơi cô, nhưng chẳng qua cũng chỉ vì muốn nghe một câu giải thích của anh thì mới có thể đứng dậy được.

Chấp niệm của con người lúc nào cũng đáng sợ nhất.

Bây giờ Vương Viện và Tưởng Bảo Lương đã kết hôn, tình cảm vợ chồng vô cùng khăng khít, nhưng nếu lúc đó Lộ Tuyền quay đầu lại nói với cô ta rằng, hóa ra trước giờ là anh nghĩ sai, người anh yêu luôn là em, muốn làm lại từ đầu.

Thế thì Vương Viện sẽ lựa chọn thế nào?

Đương nhiên ông trời không đùa cợt Vương Viện như vậy, vì ông đã tìm ra mục tiêu thú vị hơn.

Khoai lang nướng trong lòng Vụ Mang Mang bỗng dưng bị trứng cá muối thay thế, nó lại mang đến cho cô hy vọng khao khát bấy nhiêu năm, cổ vũ cô một lần nữa đứng dậy, để rồi khi cô bước tiếp thì củ khoai lang nướng kia lại đặt được đặt trở lại vào tay cô.

Nếu thực tế cho phép cô vừa được ăn khoai lang nướng vừa được ăn trứng cá thì đương nhiên là quá sung sướng rồi. Giống như lúc Vụ Mang Mang mua quần áo vậy, cô mắc chứng khó chọn lựa, cũng may hầu bao rất đầy nên cô có thể khoát tay nhẹ nhàng, bảo là: Gối lại hết cho tôi.

Tiếc rằng, bây giờ không phải là mua quần áo.

Thế nhưng thiên tính của con người sẽ khiến họ nghiêng về bên yếu thế hơn khi phải đối mặt với lựa chọn tình cảm.

Vụ Mang Mang nhớ đến Trình Việt, nhớ lại khoảng khắc hôm qua anh không hề do dự lao ra, đẩy cô sang bên, rốt cuộc là cô đã phụ anh.

Nếu ban đầu cô chín chắn hơn, lý trí hơn, thì cô và Trình Việt sẽ không đi đến bước này, mà Trình Việt cũng sẽ không chịu bao tổn thương vì cô.

Nhưng lúc đó cô chỉ lo cho nỗi đau riêng mình, mà quên mất Trình Việt cũng yêu cô, sự đau khổ trong anh chưa chắc đã nhỏ hơn cô, chỉ vì anh mạnh mẽ hơn chín chắn hơn, thế nên mới có thể ra đi một cách lý trí như vậy.

Tình yêu như thế, Vụ Mang Mang cả đời khlo có được, suốt đời này e rằng cô cũng không thể tìm thấy người yêu cô như Trình Việt.

Còn Lộ Tuyền thì sao?

Hề nhớ đến cái tên đó là tim Vụ Mang Mang bắt đầu run rẩy.

Tình cảm của họ không sâu đậm, chia tay rồi làm lạnh, thời gian bên nhau cộng lại cũng không quá một năm.

Hơn nữa Lộ Tuyền mạnh mẽ và ưu tú như vậy, nếu cô ra đi, anh nhất định sẽ tìm thấy người phụ nữ xuất sắc hơn cô nhiều, có phải không?

Hoặc giả đó mới chính là tất cả cùng vui, Lộ Thị không còn băn khoăn sau này có một nữ chủ nhân không đạt chuẩn, Lộ Tuyền cũng không cần một người bị bệnh thần kinh là cô làm liên lụy...

Chỉ nghĩ thế thôi, Vụ Mang Mang đã cảm thấy đau khổ.

Cô hít một hơi, cúi xuống nhìn đồng hồ, quay lưng lại đi chưa được mấy bước thì trông thấy Lộ Tuyền đang đứng dựa vào trên xe đường Tân Hải.

Vụ Mang Mang dừng bước, đứng từ xa nhìn phía Lộ Tuyền.

Lúc không nhìn thấy anh thì hình như cái gì cũng dám nghĩ, cái gì cũng dám làm, nhưng khi Vụ Mang Mang trông thấy Lộ Tuyền thì trái tim dậy sóng bỗng chốc bình yên lại.

Không có ai là sẽ không bao giờ bị phụ bạc, cũng không thể vì anh biểu hiện mạnh mẽ giỏi giang mà mặc định là sẽ không bị tổn thương.

Cô đã trải qua nỗi đau ấy, làm sao nỡ để Lộ Tuyền phải nếm trải một lần.

“Sao anh tìm được đến đây?”, Vụ Mang Mang bước đến trước mặt Lộ Tuyền.

“Chỉ cần có lòng thì chẳng có gì là không tìm được”. Lộ Tuyền cởi áo khoác ra, phủ lên vai Vụ Mang Mang rồi lại nắm lấy tay cô, “Cũng giỏi lắm, đứng hai tiếng đồng hồ, trước khi đông cứng thành cột băng vẫn biết quay về”.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuyền về kỳ lạ, anh cũng đứng cùng cô hai tiếng đồng hồ sao?

Trong lòng cô dâng lên một sự ấm áp chưa xót, chỉ là bây giờ mỗi lần Lộ Tuyền đối xử tốt với cô lại khiến cô thấy hổ thẹn thêm nữa.

Vụ Mang Mang còn nhớ cô từng hứa hẹn với Lộ Tuyền rằng nếu cô muốn ngoại tình, thay lòng đổi dạ thì nhất định sẽ tự mình báo cho anh biết.

Và bây giờ trái tim cô đã lung lay, không còn trong sáng đơn thuần nữa, Vụ Mang Mang cực kỳ căm hận cục diện hiện tại, nhưng nếu bảo cô lập tức gạt bỏ Trình Việt ra khỏi trái tim thì Vụ Mang Mang lại không thể làm được.

“Gặp Trình Việt ở bệnh viện, cậu ta có nói gì không?”, Lộ Tuyền hỏi.

Vụ Mang Mang lúng túng cup mắt xuống, trốn tránh ánh mắt Lộ Tuyền, “Anh ấy không nói gì hết”.

“Ồ”, Lộ Tuyền hơi cao giọng, quay sang nhìn Vụ Mang Mang đang không dám nhìn vào mắt anh.

Trong xe là bầu không khí yêu tinh có thể dọa chết người, Lộ Tuyền thông minh như thế, Vụ Mang Mang biết chắc rằng anh đã nhận ra điều gì đó, chỉ là không nói mà thôi.

Cô đã “diễn kịch” bao nhiêu năm, nhưng lần này lại chẳng thể diễn nổi.

“Em...”, Vụ Mang Mang muốn nói rằng, cho em chút thời gian, em sẽ không làm chuyện có lỗi với anh, em không phải kẻ ngốc.

Người đã bỏ ta mà đi thì không thể tìm lại, cô chỉ có chút tiếc nuối thôi, dù sao ban đầu cũng thật sự muốn cắn một miếng củ khoai lang nướng có mùi vị thơm ngon kia.

“Lộ Lâm đã chuẩn bị xong bộ lễ phục đêm Giáng Sinh cho em rồi, anh đưa em đi thử nhé?”. Lộ Tuyền nói.

Buổi tiệc Giáng sinh lần trước đã mang lại ấn tượng rất không tốt đẹp cho Vụ Mang Mang, về sau họ càng ở cạnh nhau thì tình hình càng xấu đi.

Năm nay Vụ Mang Mang và Lộ Tuyền vẫn chưa thảo luận về vấn đề này, cô mặc nhận là không tham gia, đã hứa hẹn không kết hôn, nếu cùng Lộ Tuyền khiêu vũ thì lại nảy sinh bao khúc mắc nữa.

Bây giờ Vụ Mang Mang nghe Lộ Tuyền nói thế thì biết ngay anh đang ép cô phải tỏ thái độ.

Cho dù không xảy ra chuyện của Trình Việt thì Vụ Mang Mang cũng biết mình vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẽ cùng Lộ Tùý tham gia đêm tiệc Giáng sinh ở Lộ Viên.

Tình cảm tuy càng lúc càng ấm nồng, nhưng lúc nào cũng cần thời gian để tích lũy, thử thách.

Mà Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tùý hiểu rõ suy nghĩ trong cô, và tất cả mọi thứ đã thay đổi chỉ vì sự xuất hiện của Trình Việt.

Vụ Mang Mang không thể từ chối, cô biết bây giờ nếu cô nói không đi thì chắc chắn Lộ Tùý sẽ nghĩ rằng cô đang nhớ nhung Trình Việt.

Nhưng cho dù là vậy thì chính bản thân Vụ Mang Mang cũng không thể nói rằng quyết định của cô hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi Trình Việt.

Bện Lộ Lâm tất nhiên là họ không đi, vì sự im lặng của Vụ Mang Mang đã bày tỏ quan điểm của cô rồi.

“Ngủ đi”, Lộ Tùý đứng ngoài hành lang, chúc Vụ Mang Mang ngủ ngon.

Đây là lần đầu họ ngủ khác phòng sau khi làm lành, Vụ Mang Mang ngơ ngẩn đứng nhìn cánh cửa từ từ khép lại trước mắt, nằm trên giường, chỉ thấy toàn thân như mất hết sức lực.

Có những lời nói dối không phải là cô không muốn nói, mà là mỗi một dao động cảm xúc của cô đều không thoát khỏi “hỏa nhãn kim tinh” của Lộ Tùý, dù là lừa được anh một chốc một nhất thì về lâu về dài sau này anh cũng vẫn sẽ phát hiện ra.

Vụ Mang Mang nằm trên giường, nhìn trần nhà cả đêm.

Buổi sáng vẫn uống một viên thuốc theo lời bác sĩ dặn, Vụ Mang Mang bây giờ đã hoàn toàn bình tĩnh, cũng biết cứ tiếp tục thế này sẽ không phải chuyện tốt, nếu đổi lại là mối tình đầu của Lộ Tùý trở về, cô còn không biết phải phản ứng thế nào.

So ra thì độ khoan dung của Lộ Tùý đối với cô là rất lớn rồi.

Nhưng mỗi người đều có sự kiêu ngạo và giới hạn riêng của mình, Lộ Tùý cũng không thể cứ nhẫn nhịn, huống hồ anh là người đứng trên cao, muốn gì thì đều có được, hà tất phải tự treo cổ trên cái cây Vụ Mang Mang này.

Vụ Mang Mang ngồi trước gương, trang điểm nhẹ, con người cần phải luôn tươi tắn thì tinh thần mới minh mẫn, cô không muốn lại bị con người đáng thương trong quá khứ đánh gục.

Lúc Vụ Mang Mang xuống lầu thì Lộ Tùý đã ngồi ở bàn ăn, cô bước tới ngồi xuống, Lộ Tùý cũng không nhìn cô.

Vụ Mang Mang ăn một bát cháo, dùng khăn ẩm chấm khóe môi rồi nhìn Lộ Tùý và nói: “lát nữa em muốn đến bệnh viện thăm Trình Việt”.

Lộ Tùý gấp tờ báo lại rồi đặt xuống, sau đó nói: “Peter sẽ giúp em sắp xếp xe”.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tùý đang tỏ vẻ rất lạnh nhạt, trong lòng vô cùng buồn bã nhưng cũng biết không thể trách anh.

Biểu hiện hôm trước của cô quá đáng sợ, trong lòng Lộ Tùý không vui là điều tất nhiên.

Vụ Mang Mang giơ tay ra, phủ tay mình lên tay Lộ Tùý đang đặt trên bàn, “Anh đừng hiểu lầm, anh ấy đã cứu em, em chỉ cảm thấy mình nên đến thăm. Anh có thể cho em chút thời gian không, em sẽ xử lý tốt mọi chuyện, em chỉ cần chút thời gian để xác định thôi”.

Lộ Tùý rút tay ra khỏi tay Vụ Mang Mang, đúng là anh giận dữ, nhưng nhiều hơn là giận chính mình.

Lý trí như Lộ Tùý đương nhiên biết lúc này muốn thắng thì việc nên làm chính là phải khoan dung và dịu dàng với Vụ Mang Mang hơn, cô nàng này đặc biệt mềm lòng, chỉ cần anh không để sai lầm xảy ra thì Vụ Mang Mang tuyệt đối sẽ không nói câu chia tay.

Nhưng mỗi người đều có cảm xúc, có phải là robot đâu?

Yêu càng sâu đậm thì kỳ vọng càng lớn.

Đối với Lộ Tùý, cục diện tốt nhất đương nhiên là Vụ Mang Mang sẽ quả đoán và kiên quyết từ chối Trình Việt, nhưng hai người họ đều biết rõ rằng đó là điều không thể.

Lộ Tùý ghét sự ngu ngốc và nhu nhược của Vụ Mang Mang, thậm chí còn phẫn nộ nghĩ rằng nên buông tay để người phụ nữ ngu ngốc ngếch đó xứng đôi vừa lứa với anh chàng ngu ngốc ngếch kia, sau đó xem đời sau rồi đời sau nữa của họ càng lúc càng ngu ngốc.

Như thế thì anh cũng bớt đi rất nhiều phiền toái.

Lớp trang điểm nhạt trên gương mặt Vụ Mang Mang và quần áo cô tỉ mỉ chọn lựa đều khiến Lộ Tùý thấy gai mắt, cũng cảm thấy mỉa mai, đó chính là điển hình của sói mặt trắng nuôi hoài cũng không nhận chủ.

“Trong mắt em bây giờ có phải là chỉ nhìn thấy mỗi Trình Việt?”. Lộ Tùý ngước lên nhìn Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang lắc đầu.

Lộ Tuy nhìn vào mắt Vụ Mang Mang: “Thế thì chứng minh cho anh thấy đi”.

Lộ Tuy đứng dậy rồi nói tiếp: “Hôm nay đến bệnh viện rồi, tốt nhất là em đến chỗ Ngô Dụng một chuyến, tâm bệnh cần có thuốc để trị, thuốc của em đã về rồi. Có thể trị khỏi hay không thì phải xem chính em rồi”.

Vụ Mang Mang không biết cô đã ra khỏi nhà Lộ Tuy thế nào.

Cô không đến bệnh viện thăm Trình Việt, mà đến thẳng văn phòng Ngô Dụng.

Cũng may Ngô Dụng không có bệnh nhân hẹn trước, nhìn thấy Vụ Mang Mang đến thì dẫn cô vào thẳng trong văn phòng.

Vụ Mang Mang ngồi yên lặng trên sofa một lúc rồi mới chậm rãi lên tiếng, “Bác sĩ Ngô, tôi nghĩ tôi có thể hiểu được mẹ tôi lúc đó rồi”.

Ngô Dụng chỉnh lại tư thế ngồi, Vụ Mang Mang từng nhắc về bà Liễu với anh, nhưng chưa từng nói bằng giọng điệu này.

“Thực ra tình cảm con người có lúc chính bản thân cũng không thể khống chế. Ban đầu bố tôi đối xử với mẹ như thế, trong lòng bà chắc hẳn rất đau buồn. Lúc đó tôi không chỉ không giúp bà, ngược lại còn trách móc. Bây giờ nghĩ lại, lúc bố mẹ yêu nhau, cuộc sống của tôi nhất định là rất hạnh phúc, rất vui vẻ, thế nên sau đó họ thay đổi quá nhiều làm tôi không thể điều chỉnh lại cảm xúc được”.

“Nhưng bây giờ anh thấy bố mẹ tôi đó, họ sống với nhau rất ổn. Có điều thực ra sự quan tâm của mẹ tôi đã sớm chuyển dời khỏi bố tôi rồi, bà một lòng hướng vào các mối quan hệ xã hội của bà, bố tôi thì lại dốc hết sức cho sự nghiệp, không khí trong nhà bây giờ rất tốt”.

“Tôi qua tôi đã nghĩ cả đêm, tại sao trước kia tôi không nghĩ ra? Lúc nào cũng đòi hỏi tình yêu từ người khác, gửi gắm mọi hạnh phúc và hy vọng vào người ta, thật buồn cười làm sao. Tôi tự oán thán bao lâu nay, đến giờ mới phát hiện căn nguyên mọi sai lầm đều ở chính tôi mà ra”.

“Ban đầu khi Trình Việt rời xa, tôi rất căm hận anh ấy, thế không bao giờ để ý đến anh nữa. Nhưng giờ nghĩ lại, anh ấy có gì sai chứ? Anh ấy yêu tôi, thậm chí vì tôi mà cả mạng sống cũng không cần. Nhưng một người đàn ông không có lý tưởng của riêng mình, cả đời chỉ biết mê muội trong tình yêu thì làm sao đứng lên được, làm sao xứng đáng với tài năng mà ông trời đã ban cho anh ấy. Tôi chưa từng hiểu anh ấy, chỉ một lòng đòi hỏi, anh ấy vì tôi mà trả giá quá nhiều, chịu bao đau khổ, bây giờ tôi chỉ thấy hổ thẹn”.

“Mang mang, đừng quy hết mọi tội lỗi về mình”. Ngô Dụng nói.

“Không đâu. Chỉ là trước đây tôi chỉ nhìn thấy cái xấu xa của người ta, bây giờ tôi đã có thể nhìn thấy cái tốt đẹp của họ rồi”. Vụ Mang Mang cười nói, “Cảm ơn anh, bác sĩ Ngô, bao năm nay đã luôn đi cùng tôi. Tôi nghĩ bây giờ đã đến lúc tôi phải đối diện với hiện thực rồi. Tôi nghĩ thời gian đúng là một thứ thần kỳ, chuyện mà tôi đã từng cho rằng rất khủng khiếp như trời đất sụp đổ thì bây giờ nhớ lại lại chỉ thấy hoang đường và nực cười”.

“Còn Lộ Tuy thì sao? Cô nhắc đến mẹ cô, bố cô, và cả Trình Việt, nhưng không nhắc đến anh ấy”. Ngô Dụng hỏi.

Vụ Mang Mang ngẫm nghĩ, “Chuyện này vẫn đang tiến hành, có lẽ mười năm sau tôi có thể nhắc về anh ấy với anh. Đường nhiên có lẽ không cần đến mười năm, tình cảm bây giờ không phải là trọng tâm trong cuộc đời tôi nữa”.

Vụ Mang Mang đứng lên, giơ tay ra với Ngô Dụng: “Tôi có thể ôm anh được không?”.

Ngô Dụng do dự trong một giây.

“Như một người bạn, sau này có thể tôi sẽ không tìm đến anh nữa”, Vụ Mang Mang nói.

Bác sĩ tốt nhất cho tâm bệnh chính là bản thân mình, sự hướng dẫn, giải đáp của người khác đương nhiên là sự giúp đỡ cực lớn, nhưng cuối cùng có thể thoát ra khỏi vòng kỳ quái đó thì vẫn chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ngô Dụng cười, cũng giang tay ra giống Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang khẽ ôm lấy Ngô Dụng rồi nói: “Bác sĩ Ngô, anh có biết cách tốt nhất để chiến thắng chứng lo âu sợ hãi là gì không?”.

Ngô Dụng không nói gì.

“Đó chính là làm cho bản thân không có gì phải sợ hãi”. Vụ Mang Mang khẽ nói, sau đó chậm rãi rời khỏi vòng tay Ngô Dụng.

Ra đến cửa, cô còn nháy mắt tinh nghịch với Ngô Dụng, “Đừng nhớ tôi quá nhé, tôi biết anh đã nghiên cứu tôi nhiều năm rồi”.

“Mang Mang”. Ngô Dụng gọi cô lại, “Tình yêu bao giờ cũng là trọng tâm trong cuộc đời, không phải vì lớn tuổi mà tình yêu không còn quan trọng nữa. Con người chỉ khi cầu mà không có được mới rút lui mà đi tìm niềm vui khác. Đương nhiên là tình yêu cũng không phải trọng tâm duy nhất trong đời.

“Cảm ơn anh”, Vụ Mang Mang cười khẽ.

Sau đó cô đến bệnh viện.

Trình Việt vẫn đang nằm viện để theo dõi, anh chỉ bị thương ngoài da, vết thương nặng nhất là gãy xương cổ tay trái, đó là khi anh hoảng loạn chống tay xuống đất, đầu anh cũng bị va đập nhẹ xuống đất, vì đại não là một thứ thần kỳ nên phải ở lại bệnh viện để theo dõi.

Vụ Mang Mang ngượng ngùng ngồi xuống cạnh giường, gọt một quả táo cho Trình Việt.

Trình Việt đón lấy, cười nói: “Em còn nhớ lúc học cấp hai, mỗi ngày em đều mang một quả táo đến trường, còn là táo nhập khẩu, vừa to vừa đỏ, trong nước rất ít siêu thị bày bán, mà dù có thì cũng phải mười mấy tệ một quả. Mỗi ngày em đều ăn không hết, cứ chia một nửa cho anh, ép anh ăn, nói là không thể lãng phí thức ăn”.

Vụ Mang Mang nhớ lại chuyện này.

Bây giờ nhớ lại đúng là buồn cười, lúc đó cô rõ ngây thơ, chưa từng suy nghĩ đến Trình Việt có gia cảnh không tốt liệu có nghĩ gì khác không, chẳng trách với điều kiện của cô mà theo đuổi Trình Việt cả ba năm trời cũng không được, đến tận cấp ba mới xem như của được anh.

“Lúc đó hành vi của em chắc làm anh đau đầu lắm hả?”, Vụ Mang Mang hỏi.

Đúng là từng khiến người ta vô cùng bức bối, nhưng giờ nhớ lại, sự ngọt ngào đó lại như heroin khiến người ta không cai được, Trình Việt nghĩ bụng.

Thực ra còn có một chi tiết khác mà Trình Việt không nhắc lại. Lúc đó Vụ Mang Mang gọt táo cho anh đều là một dao đi từ đầu đến đuôi, đại tiểu thư trong nhà không biết đã hăm hại bao nhiêu quả táo mới luyện được tuyệt chiêu.

Những quả táo bị gọt đứt giữa chừng, Vụ đại tiểu thư lúc nào cũng hào phóng chia cho đám “tùy tùng” của mình.

Chỉ có quả hoàn chỉnh nhất mới tặng cho anh – Trình Việt.

Mà bây giờ Vụ Mang Mang gọt táo bị đứt vỏ rất nhiều lần, cô cũng không để tâm, không để ông ta bôi thường, mọi chuyện là do em, tiền thuốc men của anh em cũng sẽ...”.

Vụ Mang Mang chưa nói dứt câu đã bị Trình Việt cắt ngang.

“Chút tiền thuốc này anh vẫn trả nổi”, Trình Việt bảo.

Vụ Mang Mang không nói gì, cô chỉ đang trần thuật sự thật, nhưng rõ ràng là câu nói đó đã chạm đến lòng tự tôn của Trình Việt.

“Đừng nghĩ ngợi, bây giờ lòng tự tôn của nh không yếu đến thế đâu”. Trình Việt cười khỏ.

“Tuy anh không muốn thừa nhận nhưng lòng tự tôn ban đầu suy thì bức anh đến phát điên. Anh từng hận cha mẹ em coi trọng đồng tiền, căm ghét tiền bạc, thế nhưng có nền tảng kinh tế nhất định quả đúng là được người ta tôn trọng. Ban đầu nếu anh không đi thi anh thực sự không biết tương lai chúng ta sẽ ra sao, anh sợ bản thân lại không kìm được mà làm những chuyện tổn thương em. Nhưng bây giờ, Mang Mang này, có lẽ anh không giàu có như bạn trai em, nhưng anh sẽ không cảm thấy lòng tự tôn bị sỉ nhục chỉ vì quả táo em mua cho anh mà anh mua không nổi, mời anh ăn nhà hàng Tây mà anh không có tiền. Anh như thế mới dám yêu em lại từ đầu, em cũng không cần phải nghĩ cho lòng tự tôn chết tiệt của anh nữa”, Trình Việt nói.

Vụ Mang Mang phì cười thành tiếng.

Ban đầu một lòng muốn dâng hiến tình yêu của mình cho Trình Việt, nhưng chưa từng nghĩ xem anh có cần hay không có muốn hay không.

Đúng là tuổi trẻ ngông cuồng.

“Nói thế thì bây giờ nếu em mời anh chúng ta có thể đến nhà hàng cao cấp rồi đúng không?” Vụ Mang Mang đùa.

Trình Việt cũng cười, “Thực ra lúc em mời anh ăn nhà hàng Tây, anh có tiền để trả mà. Anh a2m thêm hai tháng trong kỳ nghỉ hè, nhưng em kiên quyết không cho anh cơ hội”.

Vụ Mang Mang cau mày, nói: “Lúc đó rốt cuộc em ngu ngốc đến nhường nào nhỉ?”. Tưởng rằng chỉ cần không tiêu tiền của Trình Việt thì sẽ không tạo gánh nặng tâm lý cho anh.

“Ngốc đến mức đáng yêu”, Trình Việt cười.

“Về sau, anh luôn nghĩ rằng, cả đời này anh nhất định sẽ lại mời em đến đó ăn một bữa, lần này để anh trả tiền”. Trình Việt nói.

Vụ Mang Mang nhìn anh, cô nhận ra mình đã để lại rất nhiều nỗi tiếc trong cuộc đời Trình Việt.

Anh quay về để tìm kiếm giấc mộng cũ.

Mà giấc mơ của cô đã tan vỡ từ lâu, trái tim nhiệt huyết vì rơi xuống sàn nhà lạnh lẽo, nhuộm đầy bụi trần, giờ đây đã lạnh ngắt, không còn hơi ấm nữa.

Những gì mình không mong muốn thì đừng làm với người khác, Vụ Mang Mang biết nỗi đau của giấc mơ tan vỡ, nên cô không muốn để Trình Việt phải trải qua nữa, cô nguyện dốc hết sức mình để gạt bỏ những tiếc nuối từng có trong đời anh.

Kỳ thực Vụ Mang Mang đã hoàn toàn quên đi bản thân, những gì cô khao khát và theo đuổi, cô đã đập tắt chúng, chỉ nguyện những người bên cạnh cô được vui vẻ, hạnh phúc.

“Được thôi”, Vụ Mang Mang nói, “Nhưng Trình Việt, em...”.

“Anh không quan tâm”, Trình Việt dùng tay phải nắm lấy tay Vụ Mang Mang, “Mang Mang, nếu sau này em kết hôn cùng anh ta, anh sẽ thật lòng chúc phúc em, đối với anh, chỉ cần em hạnh phúc, cho dù hạnh phúc đó không phải do anh mang lại, cũng không quan trọng. Nếu em còn có thể chấp nhận anh thì anh sẽ không bao giờ buông tay em ra nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Diễn Xuất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.